

အမှတ် - ၂၅၂ ၂၀၁၇ - ခုနှစ်၊ ဇေယျာသီလ

BURMESE
CLASSIC

နမော တဿ အဂဂဇော အရောဇော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

သဗ္ဗသိဒ္ဓိဂါထာတော်ကြီး

ဗုဒ္ဓ ဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မ ဂုဏော အနန္တော၊ သံဃ ဂုဏော အနန္တော၊
မာတာပိတု ဂုဏော အနန္တော၊ အာစရိယ ဂုဏော အနန္တော။

ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊
သံဃော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဧသာ ဥတ္တိ၊ သဗ္ဗ သတ္တန္တရာယော၊ သဗ္ဗ ရောဂန္တရာယော၊
သဗ္ဗ ဒုဒ္ဓိက္ခန္တရာယော၊ ဂစ္ဆအမုမ္ပိ ဩကာသေ တိဋ္ဌာဟိ။

အထက်ပါ ဂါထာတော်ကြီးကို “အားလုံးပြီးရာ အောင်ဂါထာ” ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည် ချစ်ဖတ်သူတိုင်း အသက်ရှည်မည်။ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းမည်။ လာဘ်လာဘ ပေါများမည်။ ဘုန်းကံကြီးမည်။ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်း၏ ချစ်ခင်နှစ်လိုခြင်းခံရမည်။ ကပ်ကြီးသုံးပါးမှ ချမ်းသာ လွတ်ကင်းမည်။

ကုမုဒြာကြာပန်းသည်
လရောင်ဆမ်းမှ ပွင့်လန်းရဘိသကဲ့သို့
လပြည့်ဝန်းဟူသော မဂ္ဂဇင်းဖြင့်
ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များ၏
အသိဉာဏ်အလင်းတန်းကို
ပွင့်လန်းလင်းလက်စေရမည်ဟု
မေတ္တာရည်သန်လျက် . . .

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ထူးခြားထင်ပေါ် ကျိုက်မှော်ဝန်းရေလယ်စေတီတော် . . .	မင်းဂုဏ် ၅
၂။	ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား သမိုင်း	ထွန်းတောက် ၁၄
၃။	မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူသော နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်	ဓမ္မဒါန ၁၉
၄။	သာစည်မြို့ကြီး ချမ်းသာအောင်	ပေဒသုဂေဟီ ဆရာမျိုး ၂၅
၅။	မြန်မာ+ကိုရီးယားဆရာတော် မနာပဒါယီ အရှင်ဝိစိတ္တ ဟောကြားသော မချစ် မမုန်း အကောင်းဆုံး	ဓမ္မဒါန ၃၂
၆။	ချမ်းသာခြင်း ရှစ်ဖြာ ရဟန်းတော်တို့ထံမှာ	အောင်သာကျော် ၄၁
၇။	အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာတော်ရိပ်အောက်မှ အဆုံးစွန်သော ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းတို့၏ ပုံရိပ်လွှာများ	မင်းဂုဏ် ၄၄
၈။	မဟာပုရိသဝိတက် ရှစ်ချက်ဆင်ခြင် အာသဝေါကင်းစင် အနုရုဒ္ဓါထေရ်ရှင်	လင်းယဉ်ဉာဏ် ၅၅
၉။	တောနေရဟန်း	ဒေါက်တာအရှင်လာအာမိ(မြတ်ဓမ္မ) ၆၈
၁၀။	အရွယ်သုံးပါးလုံး၌ပင် သီလကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းကြရမည်	မောင်မောင်ပိုးအောင် ၇၁
၁၁။	သာသနာပြု အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ(မေတ္တာရှင်)၏ အဓိဋ္ဌာန်းရိုး အတွေ့အကြုံများနှင့် ကျင့်စဉ်တော်	အောင်ကြယ်ပျိုးခင်း ၇၅
၁၂။	အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးနှင့် ချို့တဲ့သူတို့အကြောင်း	မြမြလှိုင် ၈၄
၁၃။	ကမောက်ကမ	စိုးမြင့်မောင်(သာရဓေါ) ၈၇
၁၄။	ဘေးရန်ပေါလှ လောကအတွင်းဝယ်	မြေဝတ်မောင်မြင့်သူ ၉၂
၁၅။	ယိုးဒယားနိုင် မြန်မာမင်းများ	အောင်သိမ်းမြတ် ၉၄
၁၆။	ဒဏ္ဍာရီအသွင် မောင့်စန္ဒာဒေဝီသခင်	ပိုင်လင်ဇော် ၁၀၃
၁၇။	သုံးလွန်းတင်သည့် ချစ်နှောင်ကြီး	မောင်ယဉ်ပွန်(မောင်နေပြည်) ၁၁၂
၁၈။	စုံထောက်လေး မောင်ရဲဇော်နှင့် ထွေလီကာလီ မောင်မြကြည်	မောင်ဝင်းထိန်(ဆင်းစိန်) ၁၂၂
၁၉။	လူပျောက်	သုန္ဒရာစိုး(ရွှေရင်အေး) ၁၃၃

မာတိကာ

စဉ် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

၂၀။ လူစွန့်စားမင်းသားကြမ်းရေနှင့် နတ်ဝှက်ခံရတဲ့နေ့ ဖျာပုံရည်လွင်အောင် ၁၃၇

၂၁။ တစ်လိမ် နှစ်လိမ် ပွေလိမ်ရှုပ်တယ် ထင်းသီဟ(သန်လျင်) ၁၄၂

၂၂။ သမုဒယထက်အာကာ ရေနံ့သာအောင်ချမ်းစော် ၁၄၆

၂၃။ ပေတဘဝ ခုနစ်ညရောက်ခဲ့သူ တင်တင်နွဲ့(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ၁၅၉

၂၄။ အိပ်မက်ကမ္ဘာ အဖြေရှာ ဇော်သိုက်(ပန်းချီ) ၁၆၃

၂၅။ ကံ့ကော်တောမှာ ချယ်ရီပွင့်ခဲ့တယ် မောင်ညိုအေး(ပန်းတော) ၁၆၆

၂၆။ သွားနှင့်တော့ သူငယ်ချင်း မိုမိုဌေး ၁၇၀

၂၇။ လက်တစ်ကမ်းက အန္တရာယ် ဆန်းစင်း(အောင်မြေ) ၁၇၆

၂၈။ မိုးပေါ်က နတ်သား နိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတ) ၁၈၁

၂၉။ လူ့အသွင်ပျောက်၍ တင်မောင်မောင်(ပေါက်ကုန်း) ၁၈၄

၃၀။ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့နတ် သထုံငယ်ငယ် ၁၈၉

၃၁။ ရှေ့မှာ ပန်းတိုင်ရှိသည် နန္ဒာရီကြွယ် ၁၉၄

၃၂။ ရိုးသားကြိုးစားခြင်းက အလုပ်ကောင်းရစေသည် ရွှေစာ ၁၉၈

၃၃။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲများ ဒေဝီရွှေ ၂၀၀

၃၄။ ပန်းရောင် အဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာ ... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၂၁၁

၃၅။ အိုဆာကာရဲ့ အိပ်မက်ကမ္ဘာ
ယူနီဗာဆယ်စတုစီယို ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာ/ရေး/သူ) ၂၁၃

၃၆။ အလောင်းမင်းတရား အောင်ယေယုတဲ့ဟေ့ ထွန်းလင်းသူ ၂၂၄

၃၇။ သံဆိပ်တက်ခြင်း ဒေါက်တာလွင်သန်း ၂၃၃

၃၈။ ဒုလ္လာရောဂါ ကာကွယ်ခြင်းနှင့်ကုသခြင်း .. အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၂၃၆

၃၉။ ဆီးအိမ်ရောဂါ သိစရာ စိုးယဉ်ထွန်း ၂၄၀

၄၀။ သင်္ဘောသီးမှ ပေးစွမ်းနိုင်သော လူတို့၏ကျန်းမာရေး .. သန်းတင်စိုး ၂၄၂

၄၁။ အွန်လိုင်းပေါ်မှ ဆေးသုတ ဟေမန်းနင်း ၂၄၆

၄၂။ စိတ်ဖိစီးမှု ဝေဒနာ တော်မြင့်(ငှက်စား) ၂၅၁

၄၃။ ဂွေးနာအတွက် ဆေးမခက် ဦးနိုး ၂၆၁

၄၄။ အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာ သန်လျင်မောင်ကျောက်ခံ ၂၆၂

မာတိကာ

- စဉ် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ
- ၄၅။ ပြုံးရယ်ရယ်ဟား ဟာသများ..... နီကြည်ကို ၂၆၅
- ၄၆။ ကာတွန်းကဏ္ဍ ကာတွန်းအချစ်တော်ယုဒအိန်ဂျယ်ကျော်မြီးလွင်ဒါး(ရွှေရင်အေး) ၂၆၇
- ၄၇။ တိရစ္ဆာန်များမှ လူသားများကို အကျိုးပြုပုံ ဒေါက်တာသက်ဆွေ ၂၇၀
- ၄၈။ တောင်ကြာဥအစွမ်း အံ့မခန်း ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၂၇၆
- ၄၉။ ကျန်းမာစေရန် ဂီတသံနှင့်ဓာတ်စာ .. အောင်ကြည်သန်း(ဖောင်တော်သီ) ၂၇၈
- ၅၀။ ဓာတ်ယတြာကအစွမ်းထက်
သည့်အိမ် အရောင်းထွက် ဖောင်လေးအောင်(သန်လွင်) ၂၈၀
- ၅၁။ ရတနာချစ်သူများအတွက်
ဥဒေါင်းကျောက် အဆောင် အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၂၈၃
- ၅၂။ အစားမှားကို ဆပွတ်နံနှင့်ဖြေပုံ ဆရာအောင်ကျော်ခိုင်(ရွှေစေတီ) ၂၈၆
- ၅၃။ လူ့ဘဝဇာတ်ခုံနှင့် လက္ခဏာပညာ .. ကြည်မင်းစန်(အောင်မြေသာယာ) ၂၈၉
- ၅၄။ ဝါစတုသျှတ္တရပညာ ဆရာဦးခန့်ကျော် ၂၉၅
- ၅၅။ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်
ဟောစာတမ်းနှင့် ယတြာ ဦးညွန့်လှိုင်(ကြို့ပင်ကောက်) ၃၀၃
- ၅၆။ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့်
ဖေဖော်ဝါရီလ ဟောကိန်းများ ဆရာဦးခန့်ကျော် ၃၀၆

- ဆေးဝါး
ဆင်ခြွေကွန်းအောင်သိန်း
မင်းဇုတ်
- ဆေးဝါး
ဦးနုဆိုင်
ဒေါ်ခင်ငြိမ်း
- အသိဒီတာချုပ်
ဉာဏ်မွန် (စေတီ)
တာဝန်အသိဒီတာ
တက္ကသိုလ်တင်ဟန်တော်
- ဓနိသွေးအသိဒီတာ
စောင်းကောင်းမြတ်
- အသိဒီတာအဖွဲ့
ခင်သက်နိုင်
ဗျက်နာမုံးဒီနိုင်း
ကျော်မင်းမောင်
- ကွန်ပျူတာ
လပြည့်ဝန်းအဖွဲ့
- ပန်းဗျီပညာရှင်များ
အောင်နိုင်လတ်၊ လှသစ်အောင်၊
တောင်ငူစိုးမြင့်လေး၊ စောတင်မောင်၊
စိုးအောင်၊ ဆွေမြင့်
- အတွင်းပလင်
ကိုဦး
- ဗျက်နာမုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
မာကျူရီအေဘီအက်၊ ဦးစွန်ကော်ယူ (၀၀၃၈၇)
အမှတ်(၄၉)၊ ရေကျော်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်ငြိမ်း [မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၀၅၃၀]
အမှတ်-၄၄၊ ၅၅-လမ်း၊ (၂)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
- မူရင်းတိုက်နှင့် ပြန်စီစဉ်သူ
တိုက်အမှတ် (၇၂၄)၊ အခန်း ၁၈ (ပထဝီ)
(၁၇ x ၁၈ လမ်း)ကြား၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း - ၀၉ ၄၅၂၂၂၅၅၀၈
- ကြေးငြာနှင့် ပြန်စီစဉ်သူ
နန္ဒာအောင် (၀၉-၃၁၀၆၆၆၀၇၄)
- အထွေထွေ
အောင်ဝင်းသန့်
- မန္တလေး
ထွန်းဦးစာပေ၊ နဂါးစာပေ
- ဧရာဝတီ
၂၄၀ ကျပ်
- တုပ်ခရ
၁၆၀၀

ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် လာရောက်ထုတ်ယူသူများအတွက် အသိပေးအကြောင်းကြားခြင်း

စာမူရွေးချယ် ဖော်ပြခံရသော ဆရာ၊ ဆရာမတို့သည် မိမိတို့
စာမူအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ထုတ်ယူရန် ကိုယ်တိုင် မလာရောက်နိုင်၍
ကိုယ်စားလှယ်သောအခါ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ရေးသားပေးပါရန်
လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာချုပ်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း

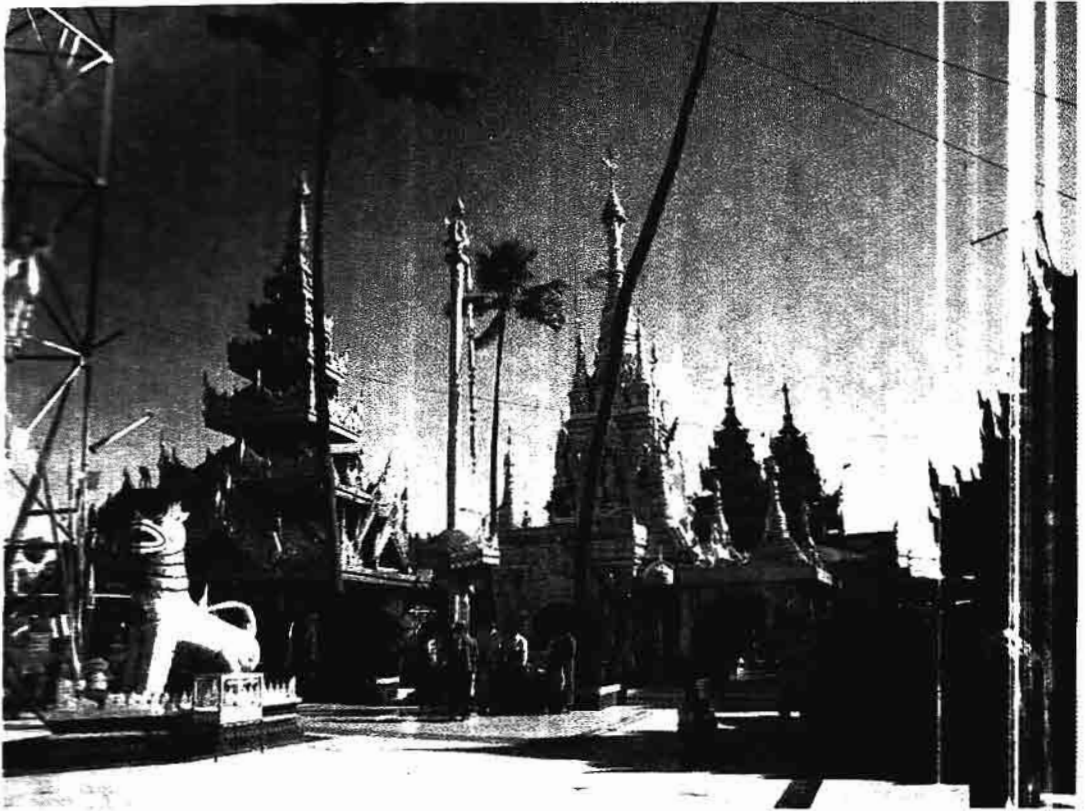

ရှုခြင်းထင်ပေါ်

ချိုက်မွှက်ဝန်း ရေလယ်စေတီတော်

မင်းဂုဏ်

ရန်ကုန် တောင်ပိုင်းခရိုင် ကျောက်တန်းမြို့နယ်ရှိ “ကျိုက်မော်ဝန်း ရေလယ်စေတီတော်” ဟု ဘွဲ့မည်တော် ထင်ရှားလျက်ရှိသော စေတီတော်ကို စာရေးသူ ငယ်စဉ်အခါက “ကျောက် တန်း ရေလယ်ဘုရား”ဟူသော အမှတ် သညာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူး သည်။

ရွာမှ အဘိုး အဘွားများ၊ ဆွေ မျိုးများ ရန်ကုန်သို့လာရောက်ကြလေ တိုင်း မိဘနှစ်ပါးတို့ လိုက်ပါပို့ဆောင် ပေးရသည့် ဘုရားစေတီများတွင် ထို ကျောက်တန်း ရေလယ်ဘုရားသည် မဖြစ်မနေပါဝင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ လိုက်ပို့သည့်အခါတိုင်း လည်း စာရေးသူ ငယ်စဉ်က လိုက်ပါဖြစ် ခဲ့သည်များကို ပါနေတိုင် အမှတ်ရနေ ဆဲပင်။ ထိုစဉ်က ညောင်တန်းသင်္ဘော ဆိပ်သို့ သွားရောက်ကာ ကူးတို့သင်္ဘော

ဖြင့် သန်လျင်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးကြရပြီး သန်လျင်မြို့ပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြင်း လည်း ငှားကာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရား အစရှိသော သန်လျင်မြို့ပေါ်ရှိ ဘုရား များကို ဖူးမြော်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုစဉ်က မြင်းလည်းမောင်းသူ၏ဘေးတွင် ထိုင် ကာ စီးနင်းလိုက်ပါရသည်ကို စာရေးသူ အထူးနှစ်သက်မိသည်။

ထိုမှဆက်၍ ကျောက်တန်းမြို့ သို့ သွားရောက်ကာ ကျောက်တန်း ရေလယ်ဘုရား သမ္ဗန်ဆိပ်ရှိ လက်ခတ် ငှက်သမ္ဗန်ဖြင့် ရေလယ်ဘုရားထံတော် ပါးသို့ အရောက်သွားခဲ့ကြရသည်။

မြစ်ထဲတွင် သမ္ဗန်စီးရသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဘုရားကုန်းတော်ဘေး တွင် ကျက်စားလျက်ရှိကြသည့် ငါးကြီး များအား ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကျွေးရသည် ကို လည်းကောင်း ပျော်ရွှင်နှစ်သက် သဖြင့် ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားသို့

သွားလေတိုင်း လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက် ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း စာရေးသူ အထက် တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် သန်လျင် ဘက်သို့ကူးရာ၌ သီတာနှစ်ထပ်သင်္ဘော ကြီးများ ပြေးဆွဲလာသည်။ ထိုစဉ်က လည်း သင်္ဘောအင်္ဂါဝန်းကွင်းတွင် ဝဲပျံကာ အစာတောင်းလာသည့် ချစ် စဖွယ် စင်ရော် အစာကျွေးရင်း ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ရဖူးသည်ကို ယနေ့တိုင် ပြန် လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။

ထို့ပြင် ရေလယ်စေတီတော်သို့ ပို့ဆောင်သည့် ကူးတို့လေ့မ္ဗန်ပေါ်မှ မြင် တွေ့ရသည့် သာမောဖွယ် သဘာဝ မြင်ကွင်းအလှကို ကြည့်ရှုခံယူရင်း လက်ခတ်သမ္ဗန်မှ စည်းချက်ကျကျ ထွက် ပေါ်လာသည့် လှော်တက်သံစ ဘေး နယဉ်ကိုလည်း ထိုစဉ်က ကျေးဇူးသုံး စာအုပ်တွင် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သော

ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝင်း “ကျွန် ကျွန် အီး... ဖတ် ဖတ်” ဟူသော သမ္ပန်ခတ်သံနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ဆန်းစစ်လေ့လာဖြစ်ခဲ့သည်။

လှော်တက်ကို ရေပြင်တွင်းသို့ နှစ်ကာ ဖိဆွဲလိုက်ချိန်တွင် ‘ကျွန်’ဟုမြည်ပြီး လှော်တက်ရေပေါ်ပြန်တက်လာချိန် ဆွဲတင်ရာ၌ ‘ကျွန်’ ဟုထပ်မြည်သည်။ ကြွတက်လာသည့် လှော်တက်ကို ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်စေရန် အားဖြင့် ပင့်ဆွဲယူရာတွင်မူ ‘အီး’ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံများသည်ကား ပူးတွဲချည်နှောင်ထားသည့် သမ္ပန်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ထောက်တိုင်နှင့် လှော်တက်အရိုးတံတို့ ပွတ်တိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သံစဉ်များဖြစ်ပြီး လှော်တက်ပြားနှင့် ရေမျက်နှာပြင်တို့ ထိခတ်မိလိုက်သည်တွင် တက်ပြားသည် ဝဲယာမြိုင်တူမကျသဖြင့် “ဖတ် ဖတ်” ဟူသော သံစဉ်နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့သည်။

ထိုတွေ့ရှိချက်သည် ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝင်း နေသားခဲ့သည့် ဖော်ပြချက်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျနေသဖြင့် ထိုစဉ်က စာရေးသူ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခဲ့သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များသည် ဆယ်စုနှစ် ငါးစုခန့်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။

ထိုမှ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ၂၀၀၆ ခုနှစ် မေလတွင် သန်လျင်ကျွန်းခေါက်စေတီတော်သို့ ရောက်ရှိဖူးမြော်ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် ကျောက်တန်းသို့မူ မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။ သန်လျင်ကျွန်းခေါက်စေတီတော်သို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သည့် ဘုရားဖူးအသွားဆောင်းပါးကိုသာ “ကျွန်းခေါက်စေတီတော်မြတ်ကြီး” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးသားဖြစ်ခဲ့ရာ ထို

ဆောင်းပါးကို ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ထုတ် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျိုက်မော်ဝန်း ရေလယ်စေတီတော်သို့ သွားရောက်လေ့လာ ဖူးမြော်ချင်နေမိသည်။ လပြည့်ဝန်း အယ်ဒီတာချုပ် ဉာဏ်ပွင့်(စက်မှု) ကလည်း ထိုစေတီတော်သို့သွားရောက်လိုကြောင်း ပြောနေသော်လည်း သူ့မိခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုစိုက်နေရသဖြင့် မသွားဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

၂၀၀၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကြီး ပြီးသည်တွင်မူ ရာသီဥတုကလည်း မိုးလေကင်းစင်ကြည်လင်ဝင်းပကာ ဟောမန္တ၏ နှစ်လိုဖွယ်ရာ အရိပ်လက္ခဏာများ လှစ်ဟလာသကဲ့သို့ အယ်ဒီတာချုပ်၏ မိခင်ကြီး ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာလည်း တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသဖြင့် ကျိုက်မော်ဝန်း ရေလယ်စေတီတော်သို့ သွားရောက်ရန် လမ်းစပွင့်လာခဲ့သည်။

၂၀၁၅ခုနှစ် ဩဂုတ်လက သာဓုဆံတော်ရှင်စေတီတော်သို့ စာရေးသူတို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည့် အစီအစဉ်ကို နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ကြသဖြင့် ရေလယ်စေတီတော်သို့ သွားရောက်ဖူးမြော်မည့် အစီအစဉ်ကိုလည်း ထိုအတိုင်းပင် စီစဉ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သာဓုဆံတော်ရှင်စေတီတော်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည့် ဘုရားဖူးအစီအစဉ်ကို “ဖူးခဲ့ကြခွင့်ပျော်ပျော် သာဓုဆံတော်ရှင်စေတီတော်” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ၊ မတ်လနှင့် ဧပြီလ ထုတ် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းများတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ကျိုက်မော်ဝန်းရေလယ်စေတီတော်သို့ သွားရောက်ရန် စီစဉ်ရာတွင်

၂၄-၁၁-၂၀၀၆ ရက်နေ့သည် “အမျိုးသားနေ့” အစိုးရရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားတွင် လူစည်ကားနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၂၅-၁၁-၂၀၀၆ ရက်နေ့တွင် သွားရောက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့နံနက် ၇ နာရီတွင် စတင်ထွက်ခွာကြရန် စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း ၇ နာရီ ၄၀ မိနစ်တွင်မူ စတင်ထွက်ခွာဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကားရှင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် စာရေးသူတို့နေအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော မဟာဗန္ဓုလ မြစ်တူးတံတားကြီးပေါ်သို့ မကြာမီပင် ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

တံတားကြီး၏ လက်ဝဲဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်တွင် ဆောင်းဝင်စ နံနက်ခင်း၏ နေခြည်နုနုအလင်းရောင်တွင် ဝင်းပြောင်ရွှန်းမြသော ရွှေအဆင်းဖြင့် တင့်တယ်သပ္ပာယ်စွာ စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော လေးဆူဓာတ်ပုံရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။

ရုံးဖွင့်ရက် ဖြစ်သော်လည်း အချိန်စောနေသေးသဖြင့် ယာဉ်ကြောကျပ်ခြင်း မရှိသေးပေ။ ယာဉ်မောင်းသူတူတော်မောင်က ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းအလှကို ကြည့်ရှုခံစားနိုင်စေရန် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် မောင်းနှင်နေသဖြင့် ရွှေခင်းသာဘက်တွင် မြို့ပြအဆောက်အအုံများ ပိုမိုတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပြီး သန်လျင်တံတားထိပ်သို့ ၇ နာရီ ၅၀ မိနစ်တွင် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သန်လျင်တံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်နေစဉ်တွင် သန်လျင်တံတားအမှတ်-၃ စီမံကိန်းအရေးနောက်ထပ် မြစ်တူးတံတားကြီးတစ်စင်း ထပ်မံ

ကျွန်ုပ်တို့သားတို့ ခေတ်တော်နှင့် စောင်းတန်းဝင်ပေါက်ပုဒ်

တည်ဆောက်ရန် လုပ်ငန်းများ စတင် အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုတံတားကြီး ပြီးစီးပါက ယာဉ်ကြောကျပ်တည်းမှု ပြဿနာကို အထိုက်အလျောက် ပြေ လည်စေမည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

သန်လျင်ဘက်ကမ်းတွင် အထပ် မြင့် အဆောက်အအုံများဖြင့် ဝင်ကြား စွာ နေရာယူလာသော စီးတီးစတား အိမ်ရာစီမံကိန်းကိုလည်း လှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်း မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက် ခတ်လာသည့် သန်ရှင်းလက်ဆတ်သော လေနုအေးလေးကို အားပါးတရ ရှုရှိုက် ခွင့်ရခဲ့သည်။

သန်လျင်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက် သည်နှင့် မြင်ကွင်းက ရန်ကုန်ဘက်နှင့် ကွာခြားသွားသည်။ သန်လျင်တံတား ကိုဖြတ်ကာ ရန်ကုန်ဘက်သို့ သွား ရောက်မည့် ကားတန်းရှည်ကြီးကို တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် ယာဉ်ကြောကျပ်သည်

ဇာတ်လမ်း စနေပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်း မိလိုက်သည်။

လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးသို့ အချိန် မီရောက်ရှိနိုင်ရေးအတွက် စက်ဘီး၊ ဆိုင် ကယ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေပြင်ပေါ် တွင် မြေတင်၍ လည်းကောင်း အသော့ နှင်ကာ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာ နေကြသည်။ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းတွင်လည်း ယခုလို အချိန်တွင် ထိုထက်ပို၍ ရှုပ်ထွေးသော မြင်ကွင်းများကို တွေ့မြင်နေရလောက် ပြီဟု မှန်းဆတွေးတောရင်း ဤမျှရှုပ် ထွေးသည့် ယာဉ်ကြောများအတွင်း မလွဲသာ မရှောင်သာ မောင်းနှင်နေကြ ရသည့် ယာဉ်မောင်းများ၏ အခက်အခဲ ကိုလည်း စာနာနေမိသည်။

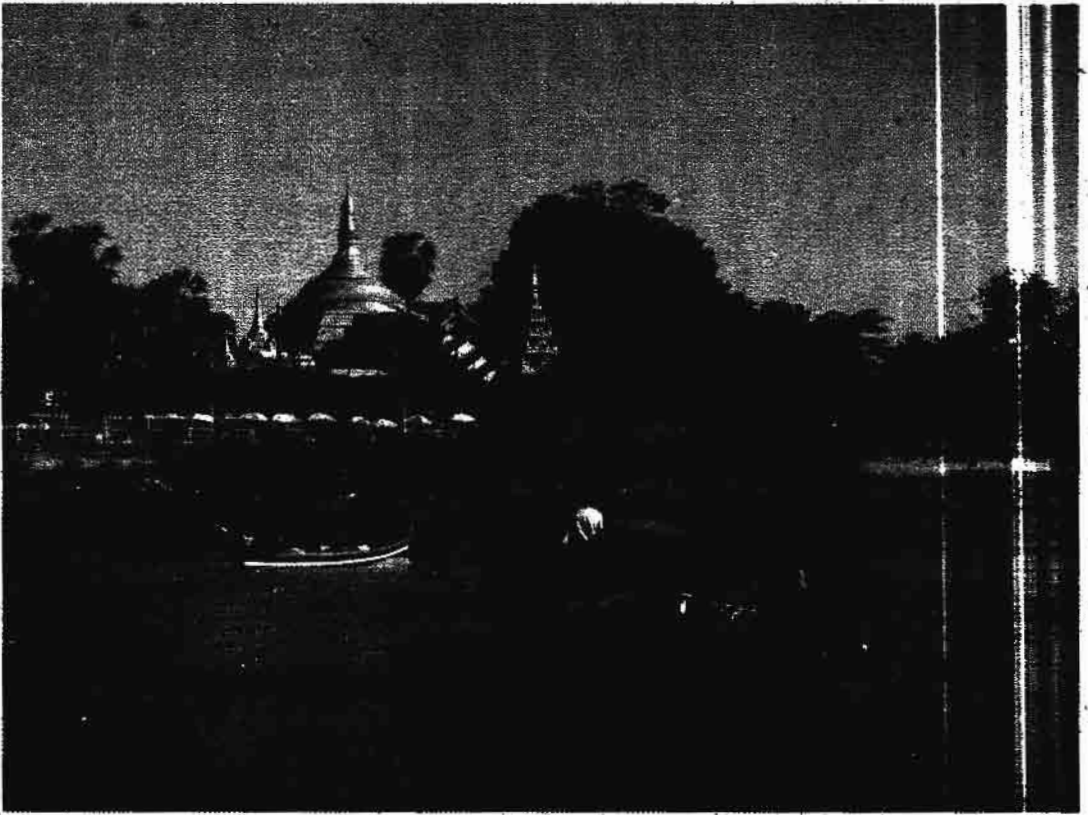
အောင်ချမ်းသာ ရပ်ကွက်ကို ကျော်လာပြီးနောက် ယာဉ်ကြောရှင်း လာခဲ့ပြီး လမ်းဘေးဝဲယာတွင် အရိပ် အာဝါသကောင်းမွန်ပြီး ခြံဝင်းများဖြင့်

သပ်ရပ်စွာဆောက်လုပ်ထားသော နေ အိမ်တိုက်တာများကို တွေ့လာရသည်။

ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကြီးကို အဝေးမှ လှမ်း၍ ဖူးတွေ့လိုက်ပြီး နောက် ဘုရားကြီးကုန်းသို့ ရောက်သည် တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အခင်းအကျင်း များဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသော ဈေး တန်းကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ဖြတ် သန်းခဲ့ကြသည်။

ကျောက်တန်းလမ်းခွဲသို့ရောက် သည်တွင် ၈ နာရီ ၁၀ မိနစ်ရှိပေပြီ။ မိနစ် ၂၀ ခန့် ဆက်လက် မောင်းနှင် ခဲ့သည်တွင် ထည်ဝါခုံညားလှသော ကျောက်တန်းမြို့အဝင် မုခ်ဦးကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ ကျောက်တန်းမြို့အတွင်း သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်တို့ဖြင့် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် စိမ်းလန်းစိုပြည်ကာ ဆိတ် ငြိမ်အေးချမ်းလျက်ရှိသော ကျောက် တန်းမြို့လေးအတွင်းသို့ လက်လက်

ကျိုက်ပြာသာဒ်တော် စေတီတော်အား ပြစ်တွင်းမှ ဖူးတွေ့ရပုံ

မောင်းနှင်ခဲ့ကြရာ မကြာမီပင် လက်ယာဘက်အခြမ်း၌ စတင်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က တောင်ကုန်းပေါ်တွင် စံပယ်လျက်ရှိသော “ကျိုက်ပြာသာဒ်တော်” စေတီတော်ပင် ဖြစ်သည်။

ရွေးယခင် ကျောက်တန်းသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်အခါများတွင် ရေလယ်စေတီတော်ကို ဖူးပြီးနောက် ထူးထူးခြားခြား နို့ပုံတုရားဟု လူသိများသော “ကျိုက်ပြာသာဒ်တော် စေတီတော်” အား ဖူးတွေ့ခဲ့ရဖူးသည်ကိုသာ မှတ်မိနေသည်။ ဤကျိုက်ပြာသာဒ်တော်စေတီတော်ကိုမူ စာရေးသူအဖို့ ယခုမှပင် စတင်ဖူးမြင်ခဲ့ရခြင်းပင်။

ထို့နောက် ကယ်ချီဆိုင်ကယ်များ လမ်းဘေးဈေးသည်များဖြင့် ဖြည့်ကားလျက်ရှိသော ကျောက်တန်းဈေးတန်းကို ‘စိတ်ရှည်စွဲသန်သည့်ညည်း’

ဟူသော သူတော်ကောင်းတို့၏ ထုံးကို နှလုံးသွင်းကာ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်ခဲ့ကြရင်း သီဟဗလတောင်ကုန်းပေါ်တွင် စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော “ကျိုက်ပြာသာဒ်တော်” စေတီတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျိုက်ပြာသာဒ်တော်စေတီတော်ကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရစဉ်က စေတီကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သည့် စောင်းတန်းဝင်ပေါက်ကိုပါ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ကျိုက်ပြာသာဒ်တော်စေတီတော်ကို ဖူးတွေ့ရသည်တွင်မူ စေတီကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ရန် စောင်းတန်းဝင်ပေါက်မှာ ကွယ်ပျောက်နေသည်။

ထိုမှ ဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့ရာ ကျောက်ဈေးကို ကျော်ခဲ့ပြီးသည်တွင် ကျိုက်မှော်ဝန်းရေလယ်စေတီတော်သို့ ပို့ဆောင်သည့် သမ္ဗန်ကူးတို့ဆိပ်အနီးရှိ

ဈေးတန်းကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုဈေးတန်းရှေ့တွင်ပင် လွတ်သည့် နေရာရှာဖွေကာ ရပ်နားလိုက်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကားရပ်နားလိုက်သည်နှင့် ဘုရားပန်းရောင်းသူများနှင့် ငါးကျွေးရန် ငါးစာရောင်းသူများ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကြပြီး သူတို့ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန် အလှူအယက် တောင်းဆိုလာကြသည်။ ကားရပ်သည့်နေရာမှာ ကူးတို့ဆိပ်နှင့် အနည်းငယ်ကွာလှမ်းသဖြင့် ကူးတို့ဆိပ်ရောက်သည်အထိ ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာသို့တိုင် ရွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လိုက်ပါလာသော ကလေးငယ်မလေးထံမှ စာရေးသူ၏ ဇနီးက ပေါက်ပေါက်တစ်ထုပ် ဝယ်ယူလိုက်ရာ ညီမဖြစ်သူကလည်း ပေါက်ပေါက်တစ်ထုပ် ဝယ်ယူလိုက်သည်။

သမ္ဗုဒ္ဓကုတို့ဆိပ်ဝင်ပေါက်

သမ္ဗုဒ္ဓကုတို့ဆိပ်အနီးရှိ ရေတန်း

ဖိနပ်ထည့်ရန် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်များ ပေးလာပြီး ဖိနပ်အပ်ရမည့်နေရာကို ညွှန်ပြလာသော ပန်းဆည်မလေး ထဲမှလည်း ဘုရားပန်းတစ်စည်းစီ ဝယ်ယူလိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤအတောအတွင်း အကွက်မြင်သော ကိုမျိုးက သမ္ဗုဒ္ဓဇာန် လက်မှတ် ငါးစောင် ဝယ်ယူထားပြီး သမ္ဗုဒ္ဓဆိပ်တွင် စာရေးသူတို့အား စောင့်ကြို၍နေသည်။ ကူးတို့ဆိပ်တွင် ခရီးသည်အစောင့်များများ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

လောလောဆယ်တွင် ကူးတို့ဆိပ်၌ သမ္ဗုဒ္ဓတစ်စင်းသာ ရှိသည်။ အခြားသမ္ဗုဒ္ဓများမှာ ရေလယ်စေတီတော်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီး အပြန်ခရီးသည်များအား ပြန်လည်ပို့ဆောင်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြဟန်တူသည်။

ကူးတို့ဆိပ်အခြေအနေကို စာရေးသူ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေစဉ်တွင် တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက -

“နောက်ထပ် နှစ်ထောင် ထပ်ပေးရင် ဆရာတို့ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ်

အသွားအပြန် စင်းလုံးငှားလို့ရတယ်” ဟု ပြောလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ထပ် ငွေနှစ်ထောင် ထပ်ပေးကာ အသွားအပြန် စင်းလုံး ငှားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသူက ဘောက်ချာတစ်စောင် ဖြတ်ပေးလိုက်ပြီး ရေလယ်စေတီတော်တွင် ရောက်ရှိနေသော သမ္ဗုဒ္ဓတစ်စင်း အပြန်ပြန်လာရန် လှမ်း၍အော်ပြောသော်လည်း ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မကြာမီပင် ထိုသမ္ဗုဒ္ဓရောက်ရှိလာသည်။ ရေကျချိန်ဖြစ်သဖြင့် သမ္ဗုဒ္ဓပေါ်တက်ရန် ဆိပ်အောက်ဆုံးကျောင်းထပ်အထိဆင်းခဲ့ကြရသည်။ လှေအဆင်းမြင်းအတက်ဟု အဆိုရှိသောငှား သမ္ဗုဒ္ဓအတက်သည်လည်းအနည်းငယ်အခက်တွေ့ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ဝဲပြီးနေသော သက်ကြီးရွယ်အိုများအတွက် ပို၍ခက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ဝင်ရောက် အကူအညီပေးကာ သွေ့ကြေး တောင်းခံနေကြရှာသည့် ကလေးငယ်များ၏ နေ့စဉ်ဘဝကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ သွက်လက်ပေါ့ပါးလျက်ရှိသော ကိုမျိုးက သမ္ဗုဒ္ဓပေါ်သို့ ဦးဆုံးတက်ခဲ့ပြီး စာရေးသူတို့ တက်ရောက်နိုင်ရန် ဖေးမပေးခဲ့သည်။ လက်စွဲတော် ကင်မရာကစ်လုံးဖြင့်အလုပ်များလျက်ရှိသော အယ်ဒီတာချုပ် ဉာဏ်ပွင့်(စက်မှု)သည် သမ္ဗုဒ္ဓပေါ်သို့ နောက်ဆုံးမှ တက်ခဲ့ပြီး သမ္ဗုဒ္ဓထိပ်ဦးတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ စာရေးသူတို့ကလည်း စက်သံဆူညံသော နောက်ဆုံးတန်းတွင် မထိုင်လိုသဖြင့် အလယ်တန်းတွင် နေရာယူခဲ့ကြသည်။

သမ္ဗုဒ္ဓမောင်းသူက စက်နီးလိုက်ပြီး မောင်းနှင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်တွင်မှ သမ္ဗုဒ္ဓအနေအထားကို အကဲခတ်

မိသွားပြီး “ဆရာတို့ နောက်ဆုံးတန်းကို ရွှေထိုင်ပေးကြပါ” ဟု ပြောကြားသဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ပေးခဲ့ကြရသည်။ ထိုအခါ မှပင် ဦးစိုက်ကာ ဖင်ထောင်နေသော သမ္ဗန် ရေချိန်ညီသွားကာ ရေလယ် စေတီတော်သို့ ဦးတည်ကာ မောင်းနှင် ထွက်ခွာခဲ့သည်။

သမ္ဗန်မောင်းနှင်ရန် စက်စနိုး လိုက်သည်တွင် ထုတ် ထုတ် ထုတ် ထုတ် ဟူသော စက်သံတစ်ချက်ချင်း စတင်ထွက်လာသည်။ စက်နိုးသွားပြီး စက်ရုံနံတင်လိုက်သည်တွင်မူ ထိုစက်သံ က အဆက်မပြတ် တရစပ် တုန်ခါ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ထိုဆူညံသံကိုပင် အဖော်ပြုကာ လိုက်ပါခဲ့ကြရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရှေးရှေးက လက်ခတ် သမ္ဗန်များစီးရင်း ကြားခဲ့ရဖူးသော “ကျိ ကျိ အီး ဖတ် ဖတ်” လှော်တက်ခတ်သံ သဘာဝသံစဉ်လေးကို ပြန်လည်တမ်းတ သတိရမိလိုက်သည်။

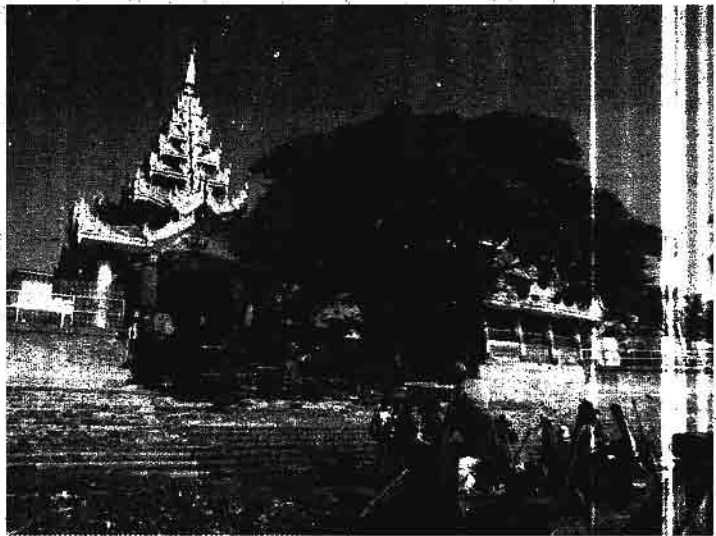
စက်စွမ်းရည်ကြောင့် မောင်းနှင် သူ သက်သာပြီး ခရီးတွင်သည့်အကျိုး ခံစားရသော်လည်း လေထုညစ်ညမ်းမှု နှင့် ဆူညံသံ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတို့ကိုမူ စီးနင်းလိုက်ပါသူ ခရီးသွားပြည်သူများ မလွဲမသွေ ခံစားကြရသည်။

စက်သံကို ဥပေတွာမြုကာ ရှေ့ တူရုတွင် မြင်တွေ့နေရသော ကျိုက် မှော်ဝန်းရေလယ်စေတီတော်ပေါ်သို့သာ အာရုံစူးစိုက်ထားလိုက်ရာ စေတီတော် နှင့် တဖြည်းဖြည်းပို၍ပို၍ နီးကပ်လာ သည်နှင့်အမျှ မြင်ကွင်းများက ပို၍ပို၍ ထင်ရှားလာသည်ကို ဖူးတွေ့နေရသည်။

စေတီကုန်းတော်နှင့် နီးလာ သည်တွင် သမ္ဗန်မောင်းသူသည် စက် ရပ်လိုက်ပြီး လှော်တက်နှင့်ထိန်းကျောင်း လှော်ခတ်ကာ စေတီတော်ဝင်ပေါက်

ကျိုက်မှော်ဝန်းရေလယ်စေတီတော်အား သမ္ဗန်ပေါ်မှ ဖူးတွေ့ရပုံ

သမ္ဗန်ဆိပ်ဝင်ပေါက်အား သမ္ဗန်ပေါ်မှ မြင်ရပုံ

မုခဦးရှေ့ရှိ လှေကားထစ်ကိုဦးတိုက်ကာ သမ္ဗန်ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။

သမ္ဗန်တည်ငြိမ်သွားသည်နှင့် ထိပ်ဦးတွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် အယ်ဒီတာချုပ်က ဦးစွာပထမ သွက် လက်ပေါ့ပါးစွာပင် သမ္ဗန်ပေါ်မှ ဆင်း လိုက်ပြီး လက်စွဲတော်ကပ်မရာကိုကိုင် ကာ လုပ်ငန်းစ၍နေပေပြီ။ သူ ကပ်မရာ ချိန်ရွယ်ရာနေရာသို့ စာရေးသူ လှမ်း ကြည့်လိုက်ရာ တောရိပ်ဝန်းရံခသည့် သီဟပဏတုန်းတော်ထက်တွင် ရွှေ

တောင်ကြီးသဖွယ် ဝင့်ထည်စွာငံဝယ် တော်မူလျက်ရှိသော ကျိုက်ပြာသာဒ် တနော် စေတီတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ သည်။

သမ္ဗန်ပေါ်မှ အသီးသီးဆင်းခဲ့ ကြပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူ ပေးအပ်လာ သည့် ဘုရားပန်းစည်းကို လှမ်းလှူခဲ့ပြီး ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ စာရေးသူ ဟံက် ရောက်ခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်အခါက ရေလယ်ဘုရား သို့ရောက်လေတိုင်း ငါးစာကျွေးရန်သာ

ဘောဂသေနမင်းရုပ်တု

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ စက်တော်များ ပင့်ဆောင်လာသည့် ရဟန္တာအရှင်မြတ် ရုပ်တုတော်

ဆန္ဒစောခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ ငါးစာကျွေးသည့်ကိစ္စကို သတိပင်မရ တော့ပေ။ ကြိုတင်လေ့လာ ဖတ်ရှု မှတ်သားထားသည့် စေတီတော်သမိုင်း အချက်အလက်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ လတ်တလောဖူးတွေ့ရမည့် စေတီတော် စည်ပင်တိုးတက်မှုများကိုသာ လေ့လာ ရန် ဆန္ဒစောလျက်ရှိသည်။

အဝေးမှ လှမ်းမျှော်ဖူးတွေ့ခဲ့ရ စဉ်က စုလစ်မွမ်းချွန် ဘုံပြာသာဒ်များ အံ့ထွက်တင်ကာ မြန်မာမှုအနုလက်ရာ ဗိသုကာပညာများဖြင့် မွမ်းမံခြယ်မှုန်း တည်ဆောက်ထားသည့် မုခ်ဦးတန် ဆောင်း၊ စောင်းတန်းဇရပ် စသည့် သာသနိကအဆောက်အအုံများ ခြံရံ ထားသည့် ရေလယ်စေတီတော်ကို ခြုံငုံ ရှိသာ ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် စေတီတော်လိုက်မုခ်

အတွင်းသို့ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကိုယ်စား ပင့်ဆောင်ပူဇော်ထားသည့် ရုပ်ပွားတော်ကြိတ်၏ ရှေ့တော်မှောက် တွင် ဘုရားရှင်၏ ပုံတော် ဂုဏ်တော် တို့ကို အာရုံပြုကာ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော် ပြီးနောက် ဘုရားပန်း ကပ်လှူပူဇော် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဘုရားဖူး အများအပြား ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ် သော်လည်း ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းစွာပင် ဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်ခဲ့ရပြီး တရား ဘာဝနာ ရွှားဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းခွင့်ပါ ရခဲ့သဖြင့်လည်း ကြည်နူးဝမ်းသာ ဖို့တိ ပြာသော ဇောစိတ်အစဉ်ဖြင့် ရင်ပြင် တော်အနံ့ လက်ယာရပ်ပတ်ကာ လေ့ လာပူဇော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

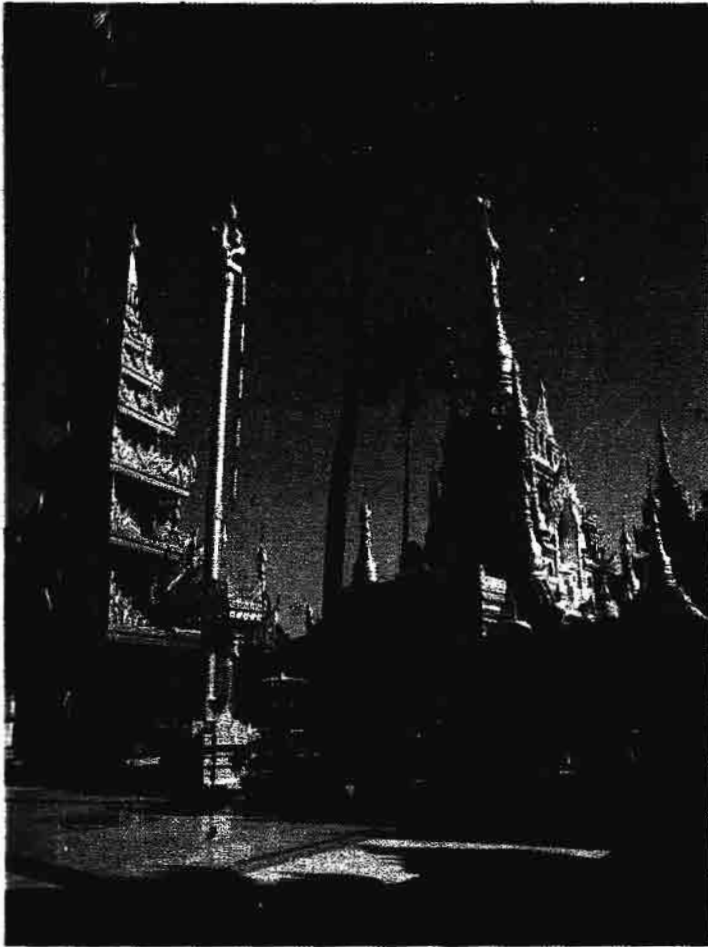
ရွှေရောင်ဝင်းလျက် ရှိသော စေတီတော်လိုက်မုခ်ဝ ဝင်ပေါက် တစ် ဖက် တစ်ချက်တွင် မူလ ပထမ ဘုရား

ဒါယကာ ဘောဂသေနမင်းရုပ်တုနှင့် သီရိလင်္ကာမှ ဆံတော်ဓာတ်တော်များ ပင့်ဆောင်တော်မူလာသည့် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ရှင်တုတော်တို့ကို ဖူးတွေ့ရ သည်။

စေတီတော်မုခ်ပေါက် အဆင့် ဆင့်တို့တွင်လည်း ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား ရုပ် ပွားတော်များ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ထား သဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရသည်။

အလှူခံဌာနတွင် စေတီတော် ဘက်စုံမွမ်းမံ ပြုပြင်ရေးအတွက် အလှူ ငွေ လှူဒါန်းခဲ့ပြီးနောက် စေတီတော် သမိုင်းအကျဉ်းချုပ် လက်ကမ်းစာစောင် တစ်စောင် ရရှိခဲ့သည်။

ထို လက်ကမ်းစာစောင်တွင် စေတီတော်၏ မူလဘုရားဒါယကာမှာ သာသနာနှစ် ၂၁၅ ခုနှစ်တွင် ပါမနိဝံသီ တော်ကို စတင်တည်ထောင်တော်မူခဲ့ သော ဘောဂသေနမင်းကြီး ဖြစ်ပြီး

ကျိုက်မော်ဝန်းစေတီတော်အား ပူဇော်လှူ

ဆရာရသေ့ ပေးအပ်လာသော ဘုရား
ရှင်၏ ဆံတော်နှင့် ဓာတ်တော်များကို
ဌာပနာ၍ သာသနာတော်နှစ် ၂၃၈
ခုနှစ်၌ ဆရာရသေ့ ညွှန်ပြရွေးချယ်ပေး
သော ကျောက်ခုံပေါ်၌ ဉာဏ်တော်
ခုနစ်တောင် ရှိသော “ကျိုက်မော်
တရား” စေတီတော်ကို စတင်တည်ခဲ့
ပါသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ပြည်တော်သာ ဦးထွန်းရီ ရေး
သားပြုစုသည့် နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ကျော်
တ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော ပါဒနီင်
တော် ရာဇဝင်နှင့် ရုပ်ပွားစေတီတော်
များသမိုင်းစာအုပ်တွင်မူ တိဿဒီဟ
ရာဇာမင်းသည် နန်းစံသက် လေးနှစ်
မြောက်သော မဟာသက္ကရာဇ် ၉၈ ခုနှစ်

တွင် သားတော်ကြီးများဖြစ်ကြသော
တိဿဘောဂသေန၊ တိဿနရသေန၊
တိဿနရသီဟနှင့် သမီးတော် နန်းစော
တို့အား တိုင်းသစ်ပြည်သစ်တည်ထောင်
ရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် သားတော်၊ သမီး
တော်များသည် နယ်သစ်ရှာဖွေရန်
လူသူအင်အား စုစုံပြီး နေရပ်မှထွက်ခွာ
ခဲ့ကြရာ နယ်မြေအနေအထား ကောင်း
မွန်ကာ ထီးနန်းစိုက်ထူရန် အင်္ဂါရပ်များ
နှင့် ပြည့်စုံသည့် နေရာသစ်တစ်ခုကို
ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ထို့ပြင် ထိုဒေသ၌ သီတင်းသုံး
နေသည့် ကရုဏ္ဏကရှင်ရသေ့နှင့်လည်း
တွေ့ဆုံခဲ့ကြရာ ဤနေရာသည် သီဟ
ဒီပ အမည်မျိုး ပြည်သစ်ထူထောင်ရန်

သင့်တော်သော ဘူမိနက်သန် နေရာ
မှန်ဖြစ်ကြောင်း ရသေ့ကြီး၏ မိန့်ကြား
ချက်အရ ကဝိစိန္တာအမတ်ကြီးနှင့် ဘိုင်
ပင်ကာ သဘောတူကြသဖြင့် ပါဒနီင်
တော်ကြီးအဖြစ် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့
သည်။

ထိုမှစ၍ အတွင်းမြို့ပေါင်း ၃၈
မြို့၊ အပြင်မြို့ ၇၅ မြို့၊ နယ်ကြီး ၄
နယ်၊ ရွှေကြီးသတ်နယ်နိမိတ် သတ်ပတ်
ထားသော ဒေသကြီးကို အုပ်စိုးတော်
မူခဲ့သည်။ ပါဒနီင်တော်ဟူသည်မှာ
ရှေးဦးမြို့တော်၊ ပထမမူလ တည်ငြား
သော နေပြည်တော်ဟု အဓိပ္ပာယ်
ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ပါဒနပြည်တော်
တွင် ဘောဂသေနမင်းကြီးမှ နရိန္ဒမင်း
အထိ မင်းဆက် ၃၄ ဆက် စိုးစံခဲ့သည်
ဟု ဆိုသည်။

ထို့ပြင် သာရဝေါစိုးကြည်၏
“ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရှိ ထင်ရှားသော
ဘုရားစေတီပုထိုးများသမိုင်း” စာအုပ်
စာမျက်နှာ ၆၈ တွင် ကျိုက်မော်ဝန်း
စေတီတော်သမိုင်းကို ရေးသားဖော်ပြ
ထားသည်ကို ဖတ်ရှုရာတွင် -
(ဆက်ရန်)

မင်းဂုဏ်

စာတို

- (၁) ပါဒနီင်တော် ရာဇဝင်နှင့် ရုပ်
ပွားစေတီတော်များသမိုင်း၊ ပြည်တော်
သာ ဦးထွန်းရီ။
- (၂) ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရှိ ထင်ရှား
သော ဘုရားစေတီပုထိုးများသမိုင်း၊
ကျိုက်မော်ဝန်းစေတီတော်၊ သာရဝေါ
စိုးကြည်။
- (၃) ကျိုက်မော်ဝန်းရေလယ်စေတီ
တော် လက်ကမ်းစာစောင်။

မြန်မာနိုင်ငံ မွန်ပြည်နယ် ကျိုက်ထိုမြို့နယ်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူသော ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်။

စေတီတော် တည်ထားပုံ

ကျိုက်ထိုမြို့နယ်ရှိ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်သည် အရှေ့ရိုးမတောင်တန်းအပါအဝင်ဖြစ်သော ပေါင်းလောင်းတော်ပေါ်တွင် တည်ရှိ၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တန်ခိုးကြီးသော စေတီတစ်ဆူဖြစ်သည်။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီကို အဖွဲ့ဖြူ စေတီတော် တည်ရှိရာတောင်ကို ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ တည်ရှိရာ တောင်ထွတ်မှာ ပင်လယ်ပြင်ရေအမြင့်ပေ ၃၆၀၀ ခန့် မြင့်သည်။

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် တည်နေပုံမှာ အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ကြီးမား၍ မတ်စောက်သော ကျောက်ဆောင်တစ်ခု၏ အစွန်းတွင် လုံးပတ်ပေ ၅၀ ခန့်ရှိသော ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန် ကျောက်လုံးကြီးတစ်ခုက ပြုတ်ကျလှတည်းကာတင်၍နေသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင်မှ ဉာဏ်တော် တစ်ပေခန့်မြင့်သော စေတီတော် တည်ထားသည်။ စေတီတော်တည်ရှိရာ ကျောက်ဆောင်နှင့် ရင်ပြင်တော်ကို ချောက်တစ်ခု ခြားနေသောကြောင့် သံတံတားငယ်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားရသည်။

စေတီတော် တည်ထားရာ ကျောက်တုံးကြီးသည် လူတစ်ယောက် တွန်းရုံမျှဖြင့် လှုပ်ရှား၏။ ထိုကျောက်တုံးကို တွန်း၍ အောက်ခံကျောက်အကြားသို့ အပ်ချည်ကြိုးကို သွင်းပြီးလျှင် ဆွဲယူနိုင်သည်။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်းမှာ မူအမျိုးမျိုး ကွဲပြားလျက်ရှိသည်။ စစ်ကိုင်း ဦးရွှေစော ဖော်ပြသော မွန်ရာဇဝင်နှင့် စေတီတော် သမိုင်းပေါင်းချုပ်အရ ဖော်ပြပေးပါမည်။

သမိုင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၁ ခုနှစ် ဆောင်းဥတုတွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်သို့ ကြွချီတော်မူခဲ့ရာ သထုံဘုရင် တိဿဓမ္မ သီဟရာဇာမင်းနှင့် မှူးမတ်ပြည်သူ အပေါင်းတို့က စံကျောင်းတော်ဖွဲ့ရာကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသည်။ ဘုရားသခင်သည် ထိုမင်္ဂလာမဏ္ဍပ်တော်၌

ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် စံနေတော်မူစဉ် များစွာသော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား တရားတော် အမြတ်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူသည်။

ထိုအခါ ဂစ္ဆဝီရိတောင်က တိဿကုမာရရသော၊ ဗန္ဓဝဂီရိတောင်က သီဟကုမာရရသော၊ ကုသိနာရုံတောင်က ရသော၊ ဒိုးကမော့ခတွဲဂလိုင်းတောင်က ဗုဒ္ဓဉာဏရသော၊ ဒိုးခလွန်တောင်က ရသော၊ မဲလံတောင်က ရသော၊ ပေါင်း ရသေ့ခြောက်ပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ကိန်တော့ကြပြီးနောက် ဓာတ်တော် မွေတော်များ ချီးမြှင့်မစရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ကြသဖြင့် ရသေ့တစ်ပါးလျှင် ဆံတော်တစ်ဆူစီ ပေးသနားတော်မူခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့ရက်များမကြာမီ မွတ်လအိမ်တောင်က ကပ္ပရသော၊ မွတ်လအပ်တောင်က နာဒရရသော၊ ဝါဂရနယ် လမိုင်းကေလာသတောင်က ရသော၊ ကျိုက္ကမီတောင်က ရသော၊ ကော့ယကွလံသွတ်ကျွန်းက သီလူးညီနောင် နှစ်ယောက်၊ ဒိုးလွန်းတောင်က ရသော၊ ဆောင်ခဲတောင်က အလ္လကပ္ပရသော၊ ပေါင်း ပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ဦးတို့ အဖူးအမြော် ရောက်ကြသဖြင့် အထက်နည်းတူ ဆံတော် တစ်ဆူစီ ပေးသနားတော်မူခဲ့သည်။

တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းအားလည်း ဆံတော် နှစ်ဆူချီးမြှင့် ပေးသနားတော်မူခဲ့လေသည်။ ဒိုးကမော့ခတွဲဂလိုင်းတောင်က ဗုဒ္ဓဉာဏရသော၊ ဒိုးခလွန်တောင်က ရသေ့နှင့် ကုသိနာရုံတောင်က ရသေ့တို့သည် မိမိတို့ရရှိထားသော ဆံတော်ဓာတ်များကို ဌာပနာခြင်းမပြုကြဘဲ သိမ်းဆည်းထားကြသည်။

ကာလအတန်ကြာလတ်သော် ဒိုးခလွန်ရသေ့နှင့် ကုသိနာရုံရသေ့တို့မှာ အိုမင်းမရွမ်း ရှိကြသည့်အပြင် အနာရောဂါ ခွဲကပ်လာသည်နှင့် မကွယ်လွန်မီ မိမိတို့ရရှိထားသော ဆံတော်များကို ဗုဒ္ဓဉာဏရသေ့အား ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓဉာဏရသေ့သည် ဆံတော်ဓာတ်မြတ် သုံးဆူကို မပျောက်မပျက်ရလေအောင် မိမိ၏ဆံကွပ်အတွင်း၌ စည်းနှောင်ထားလေ၏။ နောင်နှစ်ကာလ အတန်ကြာလတ်သော် အနာရောဂါ နှိပ်စက်သဖြင့် ရသေ့ကြီးသည် အကယ်၍ မိမိကွယ်လွန်သွားခဲ့သော် ဆံတော်ဓာတ် သုံးဆူကို မည်သို့မည်ပုံ ထားခဲ့မည်နည်းဟု တွေးတောပူပန်ခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် လူ့ပြည်ဆင်း၍ ရသေ့ကြီး၏ ဆန္ဒအတိုင်း ရသေ့ကြီးဦးခေါင်းနှင့်တူသော ကျောက်တုံးကို ရွာဖွေကာ ကျောက်တုံးထဲကို သန်လျက်၌ ထွင်း၍

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်း

ထွန်းတော်

ဆံတော်တစ်ဆူကို ဌာပနာခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ကျောက်တုံး
ပေါ်တွင် ဘည်ထားသော စေတီတော်ကို မွန်ဘာသာဖြင့်
ဘျိုက်အိသိန်း မြန်မာဘာသာဖြင့် ရသေ့ရွက်သောဘုရားဟု
ခေါ်၏။ နောင်ကာလကြာလတ်သော် ကျိုက်အိသိန်းမှ
ဘျိုက်အိသိန်းဟု စကားရွှေ့လျောလာလေသည်။

ကျန်သော ဆံတော်နှစ်ဆူကိုလည်း သိကြားမင်းက
ဒိုးခလွန်တောင်နှင့် ကုသိနာရုံတောင်များတွင် အသီးသီး
ဌာပနာပေးခဲ့ကြောင်းကို သမိုင်းများတွင် ဆိုသည်။ ထိုစေတီ
တော်များမှာ ကေလာသနှင့် ကုသိနာရုံဟု ထင်ရှားသည်။

ယနေ့ခေတ်အမြင်

ကျိုက်ထီးရိုးရပ်ပြင်တော်မှ မြင်ရသော ရွှေမျှော်ခင်းမှာ
အလွန်သာယာသည်။ အနောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လျှင်
စစ်တောင်းမြစ်ကို ကျော်လွန်၍ ပဲခူးရွှေမော်စောစေတီတော်
ကို ဖူးမြင်နိုင်သည်။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်သို့ တက်ရန်
လမ်းနှစ်သွယ်ရှိသည်။ တစ်သွယ်မှာ စစ်တောင်းရွာမှ တက်
ရသော လမ်းဖြစ်၍ ကျန်တစ်သွယ်မှာ ကျိုက်ထိုမြို့မှ မော်
တော်ကားဖြင့် ကိုးမိုင်ခန့်ဝေးသော ကင်မွန်းစခန်းမှ တက်ရ
သော လမ်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယလမ်းမှာ ယနေ့ခေတ် ဘုရား
ဖူးများ အသုံးပြုသော လမ်းဖြစ်သည်။

ကင်မွန်းစခန်းမှ ကျိုက်ထီးရိုးရပ်ပြင်တော်အထိ ခုနစ်
မိုင်ခွဲခန့်ရှိ၍ စခန်းပေါင်း ၂၇ စခန်းကို ဖြတ်ကျော်သွားရသည်။
ယခုအခါ ကျိုက်ထိုမြို့နယ်သို့ လာရောက်ရန်မှာ ရထားလမ်း၊
ကားလမ်းများ ရှိနေပြီဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ တောင်တက်
ရန်အတွက် စောင့်ဆိုင်းရန်မလိုခြင်းက တစ်ကြောင်း စသည်
တို့ကြောင့် လူပရိသတ်မှာ ယခင်ထက်ပင် စည်ကားလေသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပွဲတော်မှာ နှစ်စဉ် တပို့တွဲလမှ
တန်ခူးလအထိဖြစ်သည်။ ပွဲတော်အချိန်၌ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်
ရပ်မှ ထောင်သောင်းမကသော ဘုရားဖူးများ လာရောက်ကြ
သည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် နိုင်ငံတကာမှ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်
များပါ လာရောက်ကြသဖြင့် ယခင်ကထက် များစွာစည်ကား
လေသည်။

ဘုရားသို့တက်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဘုရားဖူး
များ နားနေတည်းခိုရန်အတွက် ရေမြောင်းလေး၊ ရွှေရင်ဆွဲ၊
ပင်ပြွမ်းပင်၊ ရေမြောင်းကြီး၊ ဘိုးပြန်တောင်၊ စိုင်းတစ်မော့ အစ
ရှိသော စခန်းများ၌ ဖျော်ခိုက်ကုန်းများ ရှိလေသည်။ ကင်မွန်း
စခန်းမှ ဘိုးဘိုးကြီးနတ်နှင့် ဟိုးနတ်စင်များရှိ၍ လမ်းခရီးတွင်

မျှော်တော်ယောင်စေတီ၊ လွမ်းစေတီ၊ ကျောက်သမ္ဗန် စသော
စေတီငယ်များနှင့် ရွှေနန်းကျင်နတ်၊ ပန်းတင်နတ် စသော
နတ်ကွန်းများကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

ဘုရားဖူးများသည် နေနေနားနား တက်ရောက်လေ့
ရှိသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူများနှင့် အိုမင်းမငွမ်းသူ
များတို့သည် အထမ်းပုခက်များစီး၍ တက်လေ့ရှိသည်။ ယနေ့
ခေတ်တွင်မူ တောင်တက်ကားများဖြင့် နေ့ချင်းပြန် သွား
ရောက် ဖူးမြော်နိုင်ကြပေပြီ ဖြစ်သည်။

ဘုရားဖူးများသည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားမှတစ်ဆင့် မုဆိုး
ဘုရား၊ ဖားဘုရား၊ ငါးဘုရား၊ နဂါးဘုရားများကို ြတ်၍
လေးမိုင်ခန့်ဝေးသော ကျောက်ထပ်ကြီးဘုရားသို့လည်း သွား
ရောက်ဖူးမြော် ဆုတောင်းလေ့ရှိကြသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ရပ်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ဘိုးဘိုးကြီး
နတ်ရုပ်နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား မြောက်ဘက်ရှိ ကျီးကန်း
ပါးစပ်ခေါ် ကျောက်ဂူနေရာတို့မှာ ဘုရားဖူးများ ဆုတောင်း
အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ အမွှေးနံ့သာ ပတ်ဖျန်းခြင်း၊ ပိုက်ဆံပန်းထည့်
ခြင်းများ ပြုလုပ်သော နေရာဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့အဖွဲ့ဖွဲ့ဝယ် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်
မြတ်ကြီး၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုနှင့် သိပ္ပံနည်းပညာ
ရှုထောင့်မှ ရှင်းပြနိုင်ခြင်း မရှိသည့် သုတေသန
အချက်အလက်များ

(က) တိုင်းတာတွေ့ရှိချက်

- (၁) ကျောက်လုံးတော်ကြီး၏ ကျောက်အမျိုးအစား - ဂရက်နိုက် (Granite)
 - (၂) တစ်ယူနစ်အလေးချိန် (Unit Weight) - 2.5 Ton/m³ (156 pcf)
 - (၃) ထူထည် - 244.58 m³ (8638 cft)
 - (၄) အလေးချိန် - 611.45 Ton
 - (၅) အလေးချိန် ဗဟိုချက် (Centroid) - 0.14 m, 0.13 m, 4.00 m
 - (၆) နေရာ (x,y,z) - 5.5", 5.1", 13' 1.5"
- (အောက်ခံကျောက်တုံးနှင့် ထိစပ်နေသော ဧရိယာ၏ ဗဟိုချက် Area Centroid ကို origin အဖြစ် ယူထားသည်။)
- (၇) အမြင့် - 8.15 m (26' 9") (အနိမ့်ဆုံးနေရာမှ အမြင့်ဆုံးနေရာအထိ)

(စ) ကျောက်လုံးတော်ကြီး၏ အောက်ခံကျောက်တုံးကြီးနှင့် ထိစပ်နေသော ဧရိယာ - 0.714 m³ (7.69 sp.ft)

(င) အောက်ခံကျောက်တုံးကြီးနှင့် ထိစပ်နေသော ဧရိယာ၏ ချောက်ဘက်ရှိလည်ပတ်ဝင်ရိုး (Axis of Rotation) မှ ကျောက်လုံးတော် ချောက်ဘက်သို့ စွန်းထွက်နေသော အများဆုံးအကွာအဝေး - 3.136 m (10' 3")

(ခ) သုံးသပ်ချက်များ

(၁) ကျောက်လုံးတော်ကြီး တည်ငြိမ်နေခြင်းမှာ ကျောက်လုံးတော်ကြီးနှင့် စေတီတော်၏ နှစ်ရပ်ပေါင်း အလေးချိန် ဗဟိုချက်သည် အောက်ခြေရှိ ထိစပ်နေသော ဧရိယာ (Contact Area) အတွင်း ကျရောက်နေပြီး လည်ပတ်ဝင်ရိုး (Axis of Rotation) ၏ အတွင်းဘက်တွင်လည်း ကျရောက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါဝင်ရိုး၏အပြင်ဘက် (ချောက်ဘက်)တွင် ကျရောက်နေပါက တည်ငြိမ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

(၂) ထိစပ်နေသော ဧရိယာ (Contact Area) သည် ကျောက်လုံးတော်ကြီး အပေါ်စီးကြည့် ဧရိယာ (Plan Area) ၏ (1.4%) သာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလွန်သေးငယ်သော ဧရိယာပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာ တင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(၃) ဘေးတိုက်အင်အား (Lateral Force) (46.6 ton) ဖြင့် နှစ်ရပ်ပေါင်း အလေးချိန်ဗဟိုချက် (Centroid of Rock and Stupa) နေရာတည့်တည့်မှ ချောက်ဘက်သို့ တွန်းပါက ကျောက်လုံးတော်ကြီး၏ တည်ငြိမ်မှု ပျက်ပြားသွားနိုင်စရာရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ အဆိုပါအင်အားသည် ကျောက်လုံးတော်ကြီးနှင့် စေတီတော် နှစ်ရပ်ပေါင်း စုစုပေါင်း အလေးချိန်၏ (7.4%) မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဘေးတိုက်အင်အားသည် (6.5 ton)ထက် မပိုကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် လေပြင်းဒဏ်ကို စိုးရိမ်စရာမရှိဘဲ မကြုံစဖူး အလွန်

ကြီးမားသော ငလျင်နှင့် အောက်ခြေတိုက်စားခြင်း (Erosion)၊ အောက်ခြေပွန်းပဲ့ခြင်းတို့ကိုသာ စိုးရိမ်စရာရှိပါသည်။

(၄) ကျောက်လုံးတော်ကြီး၏ အလေးချိန်မှာ (611.45 ton) ဖြစ်ပြီး စေတီတော်၏ အလေးချိန်မှာ (19.45 ton) သာဖြစ်သဖြင့် စေတီတော်၏ အလေးချိန်သည် နှစ်ရပ်ပေါင်းအလေးချိန်၏ (3.1%)သာရှိသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် စေတီတော်၏ အလေးချိန်သည် စနစ်တစ်ခုလုံး၏ တည်ငြိမ်မှုကို အနည်းငယ်သာ ထိခိုက်စေနိုင်ပါသည်။

(၅) စေတီတော်၏အလေးချိန်ဗဟိုချက် (Centroid) သည် ကျောက်လုံးတော်အောက်ခြေရှိ ထိစပ်နေသော ဧရိယာ(Contact Area)၏ လည်ပတ်ဝင်ရိုး (Axis of Rotation) အပြင်ဘက်(ချောက်ဘက်)တွင် မသက်ရောက်ဘဲ ဝင်ရိုး၏ အတွင်းဘက်တွင်သာ သက်ရောက်သဖြင့် စေတီတော်ကြီး၏ အလေးချိန်များလာခြင်းသည် ကျောက်လုံးတော်ကြီး၏ တည်ငြိမ်မှုကို Under Gravity Load Condition တွင် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ရပ်ပေါင်း အလေးချိန်ဗဟိုချက် (centroid of Rock and stupa) သည် ကျောက်လုံးတော်ကြီး တစ်ခုတည်း၏ အလေးချိန်ဗဟိုချက် (Centroid of Rock) ၏ အပေါ်ဘက် (1' 0.1") တွင် တည်ရှိသည်ဖြစ်ရာ တည်ငြိမ်မှုကို ပျက်ပြားစေရန် လိုအပ်သော ဘေးတိုက်အင်အား (Lateral Force) မှာ စေတီတော်ကြီးအပါအဝင် နှစ်ရပ်ပေါင်းအတွက် အပိုဒီ ၃ တွင် ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ (46.6 ton) ဖြစ်သော်လည်း စေတီတော်ကြီး မပါဘဲ ကျောက်လုံးတော်ကြီးတစ်ခုတည်းအတွက်မူ (47.09 ton) အားဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် Under Gravity and Lateral Load Condition တွင် စေတီတော် အလေးချိန်ပိုလာခြင်းဖြင့် တည်ငြိမ်မှုကို အနည်းငယ်လျော့စေနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ သို့သော် အကုန်

နည်းသော ပမာဏသာဖြစ်ပါသည်။

(၆) ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးမိုးစေတီတော်မြတ် တည်ထားသော အလွန်ထူးခြား အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်တည်လျက်ရှိသည့် ဤမျှကြီးမားသော ကျောက်လုံးတော်ကြီး၏ တည်ငြိမ်နေခြင်း အကြောင်းရင်းကို ခေတ်မီကိရိယာများ အသုံးပြု၍ အင်ဂျင်နီယာ နည်းပညာရှုထောင့်မှ လေ့လာစူးစမ်းတွက်ချက်တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်လုံးတော်ကြီး တည်ငြိမ်နေခြင်း အကြောင်းရင်းကို သိပ္ပံနည်းကျကျ အနီးစပ်ဆုံးရှင်းလင်းဖော်ပြနိုင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်တည်နေသည် ဆိုသည်ကိုမူ ဤလေ့လာချက်မှ ရှင်းပြနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ အံ့ဩဖွယ်ရာ ထင်ရပ်အဖြစ် အစဉ်အမြဲ တည်ရှိနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

(ဂ) စေတီတော်ကြီးအား သုတေသန ပြုလုပ်ခဲ့သော ပညာရှင်များအဖွဲ့

ပါမောက္ခ ဦးညီလှဝယ် (ဗု-ဝန်ကြီး)မှ နာယက အဖြစ် ဆောင်ရွက်၍

(၁) ဦးစန်းကြူ (ကထိက) မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ ဌာန၊ ရန်ကုန်နည်းပညာတက္ကသိုလ်။

(၂) ဦးစိုးပိုင် (ဦးစီးအရာရှိ) ရေအရင်းအမြစ်နှင့် မြစ်ချောင်းများ စွဲမြဲတိုးတက်ရေး ဦးစီးဌာန၊ ဝိသုဒ္ဓါဆောင်ရေးဝန်ကြီးဌာန။

(၃) ဦးစောထွေးဇော် Chief Engineer - Concordia International Limited

(၄) ဦးမျိုးညွန့် Chief Surveyor - Concordia International Limited

(၅) ဦးမျိုးမင်းမင်းလွင် Surveyor - Concordia International Limited

(၆) ဦးတင်အောင်စိုး Engineer - ရန်ကုန် နည်းပညာတက္ကသိုလ်

(၇) ဦးကျော်ကျော်နိုင်

(၈) ဦးသန်းစိုး

(ဃ) လေ့လာတိုင်းထွာခြင်း ကာလ

25 January 2001 မှ 28 January 2001 (၄ ရက်တိုင်းတာခဲ့ပါသည်။)

(င) တိုင်းထွာရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော အထောက်အကူ ပြု ပစ္စည်းများ

Topcon Pulse Total Station GPE 1002

Topcon Auto Level ATG 3

Computer program - Civil CAD Software (Version 5.5) & Auto CAD Software (Version 2000)

ကိုးကား - ဦးစိုးရှိန် (မောင်စိုးထိုက် - သုံးဆယ်) စာပေဆုနှင့် လူမှုထူးချွန်ဆုရရှိ "ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်စာရင်းဝင် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးမိုးစေတီတော်" စာအုပ်မှ အချက်အလက်များကို ကောက်နုတ်တင်ပြထားပါသည်။

Credit : Tin Maung Hlaing

ထွန်းဟက်

ကျေးဇူးတော်ဖြင့် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

မိုးတုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်

နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အယ်လိုပါမိန့်

(ယခင်လမှ အဆက်)

နိဗ္ဗာန်ကို ဘာကြောင့် မတွေ့မြင်ကြပါလိမ့်

အမြဲရှိနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကြီးကို ခင်ဗျားတို့က အမှောင်ကွယ်နေတော့ ဘယ်တော့မှ မမြင်ဘူး (မမြင်ပါ ဘုရား)။ ခင်ဗျားတို့ ဉာဏ်က မလင်းရင်ကော (မမြင်ပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ရှိနေတဲ့ပစ္စည်းကော (မမြင်ပါ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် မရောက် မတွေ့ မမြင်ကြပါလိမ့်မလဲလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့မှ အဝိဇ္ဇာမှောင်ထုကြီး ရွှေ့က ခံနေတယ် (မှန်ပါ)။ ပညာအလင်းရောင်က တော့ ကျပ်တို့မှာ မရှိဘူး (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ပညာအလင်းရောင်က (မရှိပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် အမြဲတမ်းရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန် ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရဘူး (မှန်ပါ)။ ပေါ်ပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် တို့ ဘာအရေးထားပြီး ကြိုးစားဦးမှ သင့်မြတ်မယ်ဆိုတာဖြင့် ယနေ့ပေါ်သွားပြီ (ပေါ်သွားပါပြီ)။ ဘာအရေးထားရမလဲ (ဉာဏ်အရေးထားရပါမယ် ဘုရား)။ ဉာဏ်အရေးထားရဦးမယ်နော် (မှန်ပါ)။

အဲဒီကျတော့မှ ကိုယ့်တို့ ကိုဝတို့က ပေါ်လာတယ်။ ဪ- ဝင်္ဃာတို့တို့နဲ့ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကြီး ရောက်ရပါလို့၏ ဆိုတော့ မနေ့ကပြောခဲ့တဲ့ အချောင်သမား သွားဖြစ်တယ် (မှန်ပါ)။ အချောင်လိုချင်တဲ့သဘော မရောက်ဘူးလား (ရောက်ပါတယ် ဘုရား)။ ရပါမလား (မရနိုင်ပါ ဘုရား)။ ဉာဏ်အလင်းမှ မပါဘဲ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ဉာဏ်ကမှ ခုနက်က အင်္ဂါသုံးပါးကို ရွက်ဆောင်နိုင်တာ (မှန်ပါ)။ အမှောင်ပျောက်တာက ဉာဏ်၊ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ပျောက်တယ် (မှန်ပါ)။ ဝိဇ္ဇာအလင်းပေးတာလည်း (ဉာဏ်ပါ ဘုရား)။ ရှိတာကို မြင်ရတာလည်း (ဉာဏ်ပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ကိုစောမောင် ပေါ်ရောပေါ့ဗျာ (ပေါ်ပါပြီ)။ ဒကာကြီးလှိုင် ပေါ်မလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဆုတောင်းအလုပ်လား၊ ဉာဏ်အလုပ်လားဆိုတာ သေချာကြပလား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။ သေချာကြပြီနော်၊ ဆုတောင်းအလုပ်လား၊ ဉာဏ်အလုပ်လားဆိုတာ ကိုပေါ်တို့၊ ကိုဝတို့တော့ ယနေ့ပြောပါပြီ၊ ဆုံးဖြတ်မျက်ချပါ (ဉာဏ်အလုပ်ပါ ဘုရား)။ ဉာဏ်စခန်းသက်သက်ပဲ ဆိုတာဖြင့် စဉ်းစားလေလေ ပေါ်လေလေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်

ဘာမှပြောဖို့ မလိုပါဘူး (မလိုပါ ဘုရား)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီး ဘာပြောရမတုံး မေးတဲ့အခါကျလို့ ရှိရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်လို့ တရားနာကြတာတွေ ဖြစ်နေတော့ ကိုဝ ဉာဏ်ပဲပြောနေရတာပဲ (မှန်ပါ)။ ကိုပေါ် ဘာဟောရမလဲ (ဉာဏ်ဟောရပါမယ် ဘုရား)။ ဉာဏ်ကို အရေးတကြီး ပြောရမယ် (မှန်ပါ)။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘာပြောရမလဲ (ဉာဏ်ကို အရေးတကြီး ပြောရပါမယ် ဘုရား)။

ဉာဏ်ကို အရေးတကြီး ပြောရမယ်ဆိုတော့ ဉာဏ်က မှလည်း အမှောင်ပျောက်မယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ပါဠိတော်မှာပဲ ကြည့်ကြည့် ခုကွေ ဉာဏ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ခုကွသိတဲ့ဉာဏ်ပဲလို့ ဆိုလိုတယ်။ ခုကွသမုဒယေ ဉာဏ်၊ သမုဒယပြတ်တာလည်း ဉာဏ်ပဲ (မှန်ပါ)။ ခုကွနိရောဓေ ဉာဏ် ဆိုတာကော (ဉာဏ်ပါပဲ ဘုရား)။ ဉာဏ်ကမှ နိဗ္ဗာန်မြင်တာကိုး (မှန်ပါ)။ အင်း- ဉာဏ်ချည့်လာပါကလား (မှန်ပါ)။

ကဲ- ကိုဝ ပေါ်ပလား (ပေါ်ပါပြီ)။ နောက်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ပါဠိတော်ကြည့်၊ ခုကွေ ဉာဏ်တဲ့၊ ခုကွသိတာကော (ဉာဏ်ပါ ဘုရား)။ ခုကွသမုဒယ ဉာဏ်တဲ့၊ သမုဒယသစ္စာ သိတာကော (ဉာဏ်ပါ ဘုရား)။ သူဖြစ်ပေးတာလည်း ဉာဏ်ပဲ (မှန်ပါ)။

ခုကွနိရောဓေ ဉာဏ် တဲ့၊ ခုကွချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်မြင်တာကော (ဉာဏ်ပါပဲ ဘုရား)။

ခုကွနိရောဓဂေါပိနိယာ ဗဒိပဒါယ ဉာဏ် တဲ့၊ မလာဘူးလား (လာပါတယ် ဘုရား)။

အင်း- ဒါဟာ ဘုန်းကြီးက စကားတတ်လို့ ပြောနေတာလား၊ မောင်နိုင်၊ သူပါဠိတော်ကို ဒီလိုရှိတာလား (ပါဠိတော်က ဒီလိုရှိတာပါ ဘုရား)။ အဲဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ကံလမ်းလား၊ ဉာဏ်လမ်းလား မေးပြီ (ဉာဏ်လမ်းပါ ဘုရား)။ ဒီအထဲ ရှင်းသွားပြီ (မှန်ပါ)။ ကိုဝ၊ အကိုးအကား လုံလောက်ပလား (လုံလောက်ပါပြီ)။ လုံလောက်ပြီဆိုတော့ ဪ- တို့သည်ကားလို့ ဆိုလို့ရှိရင် ဉာဏ်မျက်လုံးတစ်ပြီး ပေးမည့်သူ မရှိလို့ရှိရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းပေါ့ (မှန်ပါ)။

နောက်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ (ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ ဘုရား)။ ဘာတပ်မည့်သူ မရှိရင် (ဉာဏ်မျက်လုံး တပ်ပေးမည့်သူ မရှိရင်ပါ ဘုရား)။ ကံမျက်လုံး တပ်ပေးလို့တော့ ခင်ဗျားတို့ သွားပြီ (မှန်ပါ)။ ဉာဏ်မျက်လုံး တပ်ပေးမှသာလျှင် ကိုဝ

မအို၊ မသေ၊ အမြဲနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်မယ် (မှန်ပါ)။ ကံ မျက်လုံး တပ်ပေးလို့ရှိရင် အထောက်အပံ့ပဲ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ကံမျက်လုံးထက် ဉာဏ်မျက်လုံး အရေးကြီးတယ်

ဒါဖြင့် ကံမျက်လုံးထက် ဒဏ်ကြီးလို့၊ ဉာဏ်မျက်လုံး အရေးကြီးတယ် (မှန်ပါ)။ ဘာတဲ့လား (ကံမျက်လုံးထက် ဉာဏ် မျက်လုံး အရေးကြီးပါတယ် ဘုရား)။ ရှင်းကြပြီလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။ ခြောက်- ဒါဖြင့် ဉာဏ်မျက်လုံးတပ်မှပဲ ကိုစောမောင် နေရာကျတော့မယ် (မှန်ပါ)။ ကံမျက်လုံးဖြင့် (နေရာမကျပါ ဘုရား)။ နေရာမကျသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ တင်းတိမ်နေလို့ မတော် သေးဘူးဆိုတာလည်း ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ကံက အထောက်အပံ့သာရမယ်၊ ဉာဏ်က အရောက် ပို့မယ် (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြပြီလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။ ကံက (အထောက်အပံ့သာ ရပါမယ် ဘုရား)။ ဉာဏ်က (အရောက် ပို့ပါမယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် အထောက်အပံ့ ခင်ဗျား ဟောဟိုနားသွားဗျာ၊ ကျုပ် ဒီလောက်တော့ လိုက်ပို့လိုက်မယ်ဆိုတာနဲ့ အရောက် လိုက်ပို့တဲ့ လူနဲ့ ကိုစောမောင်တို့က ဘယ်ဟာ ကျေးဇူးတင် သလဲ (အရောက်ပို့တဲ့လူ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား)။

သူကမှ လမ်းသိတာကိုး (မှန်ပါ)။ ကံကတော့ ဟော ဟို ထက်ဝက်လောက် အဲ... အဲ... အဲဒီလောက်ဆိုရင် သွားတတ်ပြီဗျာဆိုပြီး သူပြန်လာခဲ့မှာပဲ (မှန်ပါ)။ တော်တော် ကြာ ကိုယ်က မျက်စိလည်ဦးမှာပဲ (မှန်ပါ)။ မလည်ပေဘူးလား (လည်ပါတယ် ဘုရား)။

ကံက မျက်စိလည်နေလို့ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်ရ လည်း ခုန်ခုန်ချနေကြတာပဲ။ မျက်စိလည်မှုတွေတော့ အပါယ် လေးပါး ရောက်နေတာတွေလေ (မှန်ပါ)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။ ဒါဖြင့် ကံက အထောက်အပံ့သာ ဖြစ်သော ကြောင့် အဆုံးရောက်အောင် မပို့နိုင် (မှန်ပါ)။ သဘောကျ ပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။ ဉာဏ်ကဖြင့် (အဆုံးရောက်အောင် ပို့နိုင်ပါတယ် ဘုရား)။ ပို့နိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာပလား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။

ကိုင်း- ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ရတဲ့ ဟေတုပစ္စယောထက နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းထဲက ကိုစောမောင် မဂ္ဂပစ္စယောသာ ရွတ်ပေရော (မှန်ပါ)။ ကဲ- ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ရွတ်စမ်း (မဂ္ဂပစ္စယော)။ ကိုဝ ပေါ်ပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းထဲမှာ ကြည့်ပါတဲ့။ သူ့ပဲ၊ မဂ္ဂပစ္စ ယော - ဒုက္ခတိ၊ သုဂတိဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီးသကာလ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ တရားသည်လည်းကောင်း ဆိုတော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး လာနေတယ် (မှန်ပါ)။ မလာဘူးလား (လာပါတယ် ဘုရား)။ ဘာလာသတဲ့ (မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး လာပါ တယ် ဘုရား)။ ကံပါသေးသလား (မပါပါ ဘုရား)။

ဟော- ဒကာကြီးလို့ သေချာပလား (သေချာပါပြီ) မဂ္ဂပစ္စယောဆိုတော့ ဒါတောက်ရဦး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလေ (မှန်ပါ)။ မတောက်ရဘူးလား (တောက်ရပါပြီ ဘုရား)။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဆိုတာလည်း ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူတဲ့ ဉာဏ်ပဲ (မှန်ပါ ဉာဏ်ပါ ဘုရား)။ ဉာဏ်ပဲဆိုတာ သေချာပလား (သေချာ ပါပြီ ဘုရား)။

ခြောက်- ဒါဖြင့် ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေဟာ ဉာဏ်စခန်းမှ မလိုက်လို့နေကြလို့ရှိရင်ဖြင့် ထက်ဝက်ပိုတာနဲ့ လမ်းမှာ မျက်စိ လည်ချေရဲ့ (မှန်ပါ)။ ကံစခန်းနဲ့ နေလိုက်ရင်လေ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ကံပေါ် ဉာဏ်ဆင့်မှရမယ် (မှန်ပါ)။ ဘယ်လို မှတ်ကြမယ် (ကံပေါ် ဉာဏ်ဆင့်မှ ရပါမယ် ဘုရား)။ ကံပေါ် ဉာဏ်ဆင့်မှ ရမယ်ဆိုတာဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ သံသယမရှိ ဘဲနဲ့ ဉာဏ်ရဲ့ လက္ခဏာသာကြည့်လိုက် (မှန်ပါ)။ အမှောင် ပျောက်တာလည်း (ဉာဏ်ပါပဲ ဘုရား)။ အလင်းပေးတာ လည်း (ဉာဏ်ပါပဲ ဘုရား)။ ရှိနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကြီးပြတာလည်း (ဉာဏ်ပါပဲ ဘုရား)။ ဉာဏ်ပဲလို့ ဖိလိန္ဒပဉာက ဟောထားတော့ ဉာဏ်စခန်း သိပ်အရေးကြီးပါကလား ဆိုတဲ့ဥစ္စာ အထူးသဖြင့် ကို ဒီနေ့ပေါ်သွားပြီ (မှန်ပါ)။ မပေါ်ကြသေးဘူးလား (ပေါ် ပါပြီ ဘုရား)။

သေပျော်ပြီလို့ လုပ်မနေနဲ့

အဲဒီ ခင်ဗျားတို့ချင်း၊ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်ပြီး သကာလ ခင်ဗျားတော့ သေပျော်ပြီလို့ လုပ်မနေနဲ့ ကိုစော မောင်ရေ (မှန်ပါ)။ ခင်ဗျား ဘာမှ မလိုတော့ဘူး၊ စုံလို့တဲ့။ မစုံတာ သူမသိဘဲ (မှန်ပါ)။ ဘာကလေးလိုနေသတဲ့ (ဉာဏ်လိုနေပါတယ် ဘုရား)။ ဉာဏ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ပေါ်ပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ကြည့်လေ “ဒုက္ခ နိရောဓ ဉာဏ်” ကိုး၊ ဒုက္ခ နိရောဓ - ဒုက္ခ၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်၌ ဉာဏ် - သိတဲ့ဉာဏ်သည် အရေးကြီးသကဲ့ (မှန်ပါ)။ ဉာဏ်က သိတယ်လို့ ခြောက်

(မှန်ပါ)။ ကံက သိတယ်လို့ ပြောသလား (မပြောပါ ဘုရား)။
ရှင်းကြပြီလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘယ်လမ်းကို ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် လိုက်ရမလဲ (ဉာဏ်လမ်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
လိုက်ရပါမယ် ဘုရား)။ ဉာဏ်လမ်းကိုလိုက်မှ “အာလော
ကော ဥဒပါဒိ” ဆိုပြီး ဉာဏ်အလင်းလာတာကိုး (မှန်ပါ)။
“ဝိဇ္ဇာဥဒပါဒိ” ဆိုပြီး သကာလ ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂင် မလာဘူးလား (လာ
ပါတယ် ဘုရား)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

“ဉာဏ် ဥဒပါဒိ” ဆိုတာတွေ ဉာဏ်လမ်းချည်း ပြော
တာ-(မှန်ပါ)။ မပြောဘူးလား (ပြောပါတယ် ဘုရား)။ ရှင်းကြ
ပလား (ရှင်းပါပြီ)။

နိဗ္ဗာန်တာ အမြဲတမ်းရှိတဲ့ တရား

ကဲ- ဒါဖြင့် ဉာဏ်လမ်းပဲ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို
အရေးတကြီး သင်ပါမယ်။ သေလွယ်ကာ ပျောက်လွယ်ကာမို့
(မှန်ပါ)။ ကဲ- ဒါဖြင့် အထူးကလေး တစ်ခါမှတ်လိုက်ပေတော့
နော်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမယ်လည်း မဟုတ်
ပါဘူးတဲ့။ နိဗ္ဗာန်ဟာ အမြဲတမ်းရှိတဲ့တရား၊ ဘယ်သူလုပ်ထား
တာမှ မဟုတ်သောကြောင့် အမြဲတမ်းရှိနေတယ် (မှန်ပါ)။

မျက်စိလည်းပြီး တွေ့ပါတော့လားလို့ မေးတဲ့အခါကျ
တော့ကိုတဲ့ ကိုစောမောင် ဒီလိုမှတ်လိုက်၊ အဝိဇ္ဇာက တစ်ချက်
ဖုံးတယ် (မှန်ပါ)။ အဝိဇ္ဇာကို ဖယ်လိုက်ပြန်တော့လည်း ခန္ဓာ
က တစ်ချက်ဖုံးတယ် (မှန်ပါ)။ ဘယ်နှချက်ရှိပဲလဲ (နှစ်ချက်
ရှိသွားပါပြီ)။

အဲဒီအဝိဇ္ဇာ အရင်လှန်ပြီးသကာလ ခန္ဓာကို ခင်ဗျား
တို့ ဝိပဿနာနဲ့လုပ် (မှန်ပါ)။ အဲဒီ ခန္ဓာမလိုချင်မှ ခန္ဓာဖုံး
ထားတဲ့ဆီက ပေါ်တော့မှ ခန္ဓာအဆုံး နိဗ္ဗာန်ပေါ်လာတယ်
(မှန်ပါ)။ ဪ- တော်တော် အရေးကြီးပါကလား (ကြီးပါ
တယ် ဘုရား)။ ဒီဥစ္စာ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမှာလည်း မဟုတ်
ပါဘူး၊ အခု သေသေချာချာပြောတော့မှ ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ့်
ခန္ဓာမှာ ခန္ဓာငါးပါး ဖြစ်ပျက်တရား မမြင်တာက အဝိဇ္ဇာ
(မှန်ပါ)။ တစ်ခါ ခန္ဓာကို ဖြစ်ပျက်တွေ့မြင်ပြန်တော့လည်း
ဖြစ်ပျက်သာ မြင်ရတယ် နိဗ္ဗာန်လည်း မတွေ့ဘူး(မှန်ပါ)။ ခန္ဓာ
က တစ်ချက် ကွယ်ထားတယ်၊ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

ဒါဖြင့် အဝိဇ္ဇာ တဏှာတို့က တစ်ချက်ကွယ်လိုက်၊
ခန္ဓာက (တစ်ချက်ကွယ်လိုက်ပါ ဘုရား)။ အဲဒီခန္ဓာမရှိမှ
“ခန္ဓနိရောဓော နိဗ္ဗာန်” ဆိုတော့ ဘယ်နှချက်ကွယ်သလဲ

(နှစ်ချက်ကွယ်ပါတယ် ဘုရား)။ အဝိဇ္ဇာတဏှာက တစ်ချက်
(မှန်ပါ)။ သဘောကျပြီလား (ကျပါပြီ)။ ပြီးတော့မှ ဖြစ်ပျက်
တွေဆိုလည်း ခန္ဓာတွေတလည်း ဖြစ်ပျက်ခန္ဓာကြီးကလည်း
ဦးဘကလေး ကွယ်နေတယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား
(ကျပါပြီ)။

နိဗ္ဗာန်မှာ အတွယ်နှစ်ချက်ရှိ

အဲဒီ သူဆုံးမှပဲ ကိုစောမောင်ချေ ဘာတွေ့မလဲ
(နိဗ္ဗာန်တွေ့ပါမယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ အကွယ်ဘယ်
နှချက် ရှိပါသတဲ့ (နှစ်ချက်ရှိပါတယ် ဘုရား)။ နှစ်ချက်ရှိတယ်
လို့ဆိုတော့ ဪ- ဒီနှစ်ချက်မှ ဆရာသမား ဖွင့်ဟပြီး
တွန်းလှန်မပေးလို့ရှိရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့တော့
ဖြင့် လဲသေသေ မရဘူး (မရပါ ဘုရား)။ မရနိုင်ဘူး။

ဦးလှိုင် မရနိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရနိုင်တော့ဘူး
ဆိုတာ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့
ဪ- တော်လောက်ပြီဆိုတဲ့ စကားမျိုး သင့်လောက်ပြီဆိုတဲ့
စကားမျိုးကို မသုံးသေးဘဲနဲ့ ဉာဏ်စခန်း ပေါက်ရောက်မှ
တော်လောက်ပြီဟေ့ ဆိုတာကို သုံးပါ (မှန်ပါ)။

ကိုပေါ် ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ)။ ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ
အဖုံး ဘယ်နှချက်ဖုံးလို့ အကွယ်ဘယ်နှချက်ကွယ်ပြီး အကာ
ဘယ်နှချက်ကာနေပါလိမ့်မတုံးဆိုတာ မောင်နိုင်ပေါ်သွားပြီ
(ပေါ်သွားပါပြီ)။

အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာက (အဖုံးတစ်ချက်ပါ။ ခန္ဓာက (တစ်
ချက်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။ ဒါဖြင့် ဒါကိုလည်း
ဘုန်းကြီးက ကြံဖန်ပြောတဲ့ စကားလားလို့ မေးတော့ အဝိဇ္ဇာ
တဏှာ ချုပ်မှလည်း “တဏှာနိရောဓော နိဗ္ဗာန်” က ဟော
ထားတယ် (မှန်ပါ)။ “ခန္ဓနိရောဓော နိဗ္ဗာန်” ကလည်း ဟော
ထားတယ် (မှန်ပါ)။ ဒါဖြင့် နှစ်ချက်ကွယ်ဆိုတာ သေချာ
ပလား (သေချာပါပြီ)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။ တဏှာ
နိရောဓာ (နိဗ္ဗာန်ပါ တရား)။ ခန္ဓနိရောဓော (နိဗ္ဗာန်ပါ ဘုရား)။

ကဲ- ကိုဝ မပေါ်သေးဘူးလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။
ဒီထဲက နိဗ္ဗာန်ဘယ်နှချက် ကွယ်နေတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ခင်ဗျားတို့
ချင်ချိန်နိုင်ပါပြီ (မှန်ပါ)။ မောင်နိုင် ဘယ်နှချက်ပါလိမ့် (နှစ်
ချက်ပါ ဘုရား)။- ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အင်မတန် ကံထူး
အကြောင်းထူးလို့ ဒီအကြောင်း သိရပေတယ်ဆိုတာဖြင့် ဝမ်း
အမြောက်ကြီး မြောက်ဖို့ပါပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)။ သဘောကျ
ပလား (ကျပါပြီ)။

ဒီအတိုင်း သာမည ဆရာသမားတွေနဲ့ တွေ့နေမယ် ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် သာမညအသိလောက်နဲ့ ကိုယ်ကလည်း လမ်း ဆုံးနေမယ် ဆိုလို့ရှိရင် ဒီအကွယ်နှစ်ခု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွန်း လွန်ထုတ်မလဲ (မထုတ်နိုင်ပါ ဘုရား)။ မြင်သေးရဲ့လား (မမြင်ပါ ဘုရား)။

မမြင်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ရှုဟဲ့ ရှုဟဲ့ဆိုလို့သာ ရှုမှာကိုး (မှန်ပါ)။ ကိုစောမောင် ရှုဆိုပေမယ့်လို့ ဖယ်ပြီးရှုမှာကိုး (မှန်ပါ)။ ဖယ်နည်း နိဗ္ဗာန်ရည်းကို မရလို့ရှိရင်လည်း ဦးဘကလေး သွားရောပေါ့ (မှန်ပါ)။ မသွားပေဘူးလား (သွားပါတယ် ဘုရား)။

နိဗ္ဗာန်မှာ အကာအကွယ် ဘယ်နှခုရှိနေလို့ ကျုပ်တို့ မကြုံရ၊ မတွေ့ရ၊ မရောက်ရပါလိမ့်မလဲလို့ မေးလို့ရှိရင်ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ယနေ့ ပေါ်သွားပြီ (ပေါ်သွားပါပြီ ဘုရား)။

အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကွယ်တယ်

၁-က ဘယ်သူကွယ်သတဲ့ (အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ ကွယ်ပါ တယ် ဘုရား)။ ၂-က ဘယ်သူကွယ်သတဲ့ (ခန္ဓာ ကွယ်ပါ တယ် ဘုရား)။ ဖြစ်ပျက်တွေ တွေ့နေတုန်း အနိစ္စတွေ တွေ့နေတုန်းလည်း ကိုပေါ် နိဗ္ဗာန်တွေ့တာ မဟုတ်သေးဘဲ (မတွေ့ပါ ဘုရား)။ အဲဒီတော့ ခန္ဓာဖြစ်ပျက်က ကွယ်နေတယ် (မှန်ပါ)။ မကွယ်ဘူးလား (ကွယ်ပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် ဪ- ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ပထမ တစ် ချက် မလွန်ရင်လည်း ခန္ဓာမတွေ့ဘူး (မှန်ပါ)။ ခန္ဓာမတွေ့လို့ ရှိရင်လည်း ဖြစ်ပျက် အနိစ္စတွေ (မတွေ့ပါ ဘုရား)။ ဒီအနိစ္စ ကို ဆုံးအောင်မလိုက်လို့ရှိရင်လည်း နိစ္စ နိဗ္ဗာန် ရောက်ပါ မလား (မရောက်ပါ ဘုရား)။

ခန္ဓာကွယ်တယ်

ကဲ- ဒါဖြင့် ဒီလမ်းဟာဖြင့် ပထမရှေးဦးစွာ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ ထွန်းလွန်ရလိမ့်မယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။ ဒုတိယ ခန္ဓာကို ဆုံးအောင်လိုက်ရလိမ့်မယ် (မှန်ပါ)။

အဲဒီခန္ဓာ ဆုံးမှသာလျှင် ခန္ဓာဆုံးနိဗ္ဗာန် တဏှာဆုံး နိဗ္ဗာန်ကိုး (မှန်ပါ)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။

ခန္ဓာဆုံးရင် (နိဗ္ဗာန်ပါ ဘုရား)။ တဏှာဆုံးရင် (နိဗ္ဗာန် ပါ ဘုရား)။ ဪ- နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့စကား ခန္ဓာလည်းဆုံး တဏှာ

လည်း ဆုံးမှပါလား ဆိုတဲ့စကား ကောင်းကောင်းကြီး ပေါ်ထန် (ပေါ်လာပါပြီ)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

တော်တော် ခင်ဗျားတို့ နားကြီးလို့သာ ကိုရ အဓိပ္ပာယ် နားထောင်လို့ဖြစ်တာနော် (မှန်ပါ)။ မော်ပြောမည့်သူကလည်း အရှားကြီးကိုး ကိုပေါ်ရ (မှန်ပါ)။

လွယ်ပါ့မလား ဒကာ၊ ဒကာမတို့ (မလွယ်ပါ ဘုရား)။ လွယ်ကို မလွယ်ဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီအတိုင်းသာ ဒီဆရာ နဲ့လည်း မတွေ့တော့ဘူး၊ တရားလည်း မနာကြတော့ဘူး ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့်ကွာ၊ တို့မိဘများ လုပ်ထားတဲ့အတိုင်းပေါ့ကွာ ဒီထက်ကောင်းတာ ဘယ်ရှိမလဲ ဆိုပြီးသကာလ မနက် ဆွမ်းတော်ချိန် ဆွမ်းတော်တင် အမျှပေးဝေ မေတ္တာပို့ တော် ရောပေါ့ကွာ။ ဒီတော်ရောပေါ့နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်သွားမယ် (မှန်ပါ)။ လမ်းလည်း ဆုံးပါ့မလား (မဆုံးပါ ဘုရား)။ မဆုံးသေးဘူး ဆိုတာ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

အေး၊ ဒါကြောင့် သူများပြောသံကြား သူများပါးစပ် လမ်းဆုံးပြီး နေရတာ သစ္စာမသိမှုကြောင့် (မှန်ပါ)။ သဘော ကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။ သစ္စာ မသိတော့ ကောင်းကွင် မြှောက်တဲ့တုတ် အောက်ပြန်ရောက်တယ်။ ကျချင်သလိုကျ တယ် ကိုစောမောင် (မှန်ပါ)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ကောင်းကင်မြှောက်တဲ့တုတ်ဟာ ဘာတဲ့ (ကျချင် သလို ကျပါတယ် ဘုရား)။ ကျချင်သလိုကျတယ်ဆိုတာ 'အဝိနိပါတဓမ္မော' မဟုတ်ဘူး၊ ဝိနိပါတဘေး သင့်တာလို့ မှတ်လိုက်၊ ဖရိုဖရဲကတည်း။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

ကဲ- ဒါဖြင့် ၁ နိပါတ် ဆရာဘုန်းကြီးက ဘာကို ဖယ် ပေးရမှာပါလိမ့် (အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကို ဖယ်ပေးရပါမယ် ဘုရား)။ အဲ- အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ ဖယ်ပေးလိုက်မယ်နော် (မှန် ပါ)။ ပြီးတော့မှ ခန္ဓာဖော်ပေးလိုက်တော့မှ ခင်ဗျားတို့ဘက်က အမှောင်ဖျောက်ပေးတဲ့တရား ရောက်တော့ တောင့်တော် အလင်းရောင်ကလေး ရတဲ့အခါကျတော့ ပင်ကိုခန္ဓာကြီး သွားတွေ့တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ပင်ကိုခန္ဓာဆိုတာက ယောက်ျား၊ မိန်းမ တွေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပျက် သွားတွေ့တယ် (မှန်ပါ)။ နုဂိုရှိတာက "သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ" ကို (မှန်ပါ)။

အဲဒီတော့ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ ဖယ်ပေးလိုက်တော့ ခန္ဓာ အနိစ္စ သွားတွေ့တယ် (မှန်ပါ)။ အဲဒီ အနိစ္စကလည်း မေဇ္ဇ နိုင်ရေ နိဗ္ဗာန်ဖုံးတယ် (မှန်ပါ)။

ဘာကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဖူးထားသတုံးလို့ မေးတဲ့အခါကျ တော့မှ အနိစ္စက ဝိပဿနာဉာဏ်တဲ့ (မှန်ပါ)။ သဘောကျ ပလား (ကျပါပြီ)။ အဲဒီတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့လည်း နိဗ္ဗာန် မရောက်နိုင်သေးဘူး (မှန်ပါ)။ ရောက်ပါ့မလား (မရောက်ပါ ဘုရား)။

သူ့နောက်က သူ ရင်ကျက်ပြီးသကာလ ဝိပဿနာ ဉာဏ်က ဘယ်သူက ဘာပြောပြော မဂ္ဂင်ငါးပါး ခြောက်ပါး ထက် မပိုဘူး (မှန်ပါ)။ ရှစ်ပါးကို ပြည့်ရဲ့လား (မပြည့်ပါ ဘုရား)။ မပြည့်သေးလို့ရှိရင် နိဗ္ဗာန်မြင်နိုင်ပါ့မလား (မြင်နိုင် ပါ ဘုရား)။

ကိုဝ မြင်နိုင်ပါ့မလား (မြင်နိုင်ပါ ဘုရား)။ အဲဒီတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်ကလေးနဲ့ သေသွားပြန်လို့ရှိရင်လည်း ခြောက် - တို့ တော်လောက်ပြီဟာလို့ ဒီလိုလည်း မအောက်မေ့နဲ့ဦး (မှန်ပါ)။ သဘောကျပြီလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။ ဝိပဿနာ ဉာဏ်နဲ့ သေသွားမယ် ဆိုလို့ရှိရင်လည်း အလှုပ်အရှား ကိုဝ မခံနိုင်ဘူး (မှန်ပါ)။ ခံပါ့မလား (မခံပါ ဘုရား)။

သာသနာတွင်း ကုသိုလ်လောက်ပဲ ဖြစ်ပြီးသကာလ နေတယ်။ တရားယုံနိဗ္ဗာန်ကို မြင်ရပလား (မမြင်ရသေးပါ ဘုရား)။ မမြင်ရသေးဘူး။ ခန္ဓာက ဖြစ်ပျက်ပဲ တွေ့သေးတာ ကိုး (မှန်ပါ)။

အဲဒီတော့ ခန္ဓာကွယ်နေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ပလား (မတွေ့သေးပါ ဘုရား)။ မတွေ့သေးတော့ ဒီခန္ဓာဖယ်နည်း နိဿရည်းကိုလည်း တစ်ခါဟောရမယ် (မှန်ပါ)။ မဟောရ ပေဘူးလား (ဟောရပါတယ် ဘုရား)။

ကိုင်း- ဒါဖြင့် ဒီလောက်ဆိုလို့ရှိရင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခြောက်- တို့မှာ ဝိပဿနာလုပ်၊ ဝိပဿနာလုပ် ဆိုငြားသော် လည်း ဝိပဿနာ ကွယ်နေတာက အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ (မှန်ပါ)။ တစ်ခါ ဝိပဿနာ တွေ့ပြန်တော့လည်း နိဗ္ဗာန်ကွယ်နေပြန် တယ်။ နိဗ္ဗာနသစ္စာ ကွယ်နေတယ် (မှန်ပါ)။

နိဗ္ဗာနသစ္စာကို အနိစ္စက ဒုက္ခသစ္စာကို။ ဒုက္ခသစ္စာ လာကွယ်လိုက်တယ် (မှန်ပါ)။ မောင်နိုင် ရှင်းပလား (ရှင်း ပါပြီ)။

ခုနင်က ရှေ့ကကွယ်တာက သမုဒယသစ္စာ၊ မှတ်မိ ပလား (မှတ်မိပါပြီ)။ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာက (သမုဒယသစ္စာပါ ဘုရား)။ နောက်က တစ်ခါကွယ်တာက (ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား)။ ကိုင်း- နှစ်ချက် လှန်ရမှာ (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြပြီလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

နှစ်ချက် လှန်ရမှာ (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြပြီလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။ နှစ်ချက် မလှန်လို့ရှိရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ နိဗ္ဗာန်ရောက် လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ တရားမျိုးနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်လိမ့်မယ် (မှန်ပါ)။ နှစ်ချက် မလှန်ဘဲနဲ့တော့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို (မမြင်ပါ ဘုရား)။

မြင်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ခြောက်- နိဗ္ဗာန်ရောက်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ တရားမျိုးနဲ့ဖြင့် ခက်ကရောပေါ့ (မှန်ပါ)။ မခက်သေး ဘူးလား (ခက်ပါတယ် ဘုရားဝ)။

ရောက်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကိုယ်က ဘယ်ဟာဖယ်လို့ ဘယ်လိုရှင်းပြီး ဘယ်ကိုသွားရမှာတုံးမှ ကိုယ်က မသိလို့ရှိရင် သူ့ရောက်လိမ့်မယ်နဲ့ ကိုယ့်နားက လမ်းဆုံးနေမယ် (မှန်ပါ)။

အဲဒီတော့ ဖယ်စရာ ရှားစရာတွေ သိသေးရဲ့လား (မသိပါ ဘုရား)။ မသိဘဲနဲ့ တိုးတော့ ကိုစောမောင်က ရောက် ပါ့မလား။ မရောက်ဘူးလား (မရောက်ပါ ဘုရား)။ မရောက် နိုင်ဘူးဆိုတာ မောင်နိုင် သေချာပလား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။ နောက်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ (သေချာပါပြီ ဘုရား)။ ထူးထူး ခြားခြား နာရပေပြီဆိုတာတော့ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ကဲ- နောက်လာသည်မှာ ခင်ဗျားတို့ အဖယ်တရား၊ အရှင်းတရားလို့ပဲ မှတ်ကြပေတော့ (မှန်ပါ)။ ဒကာကြီးလှိုင် ဒါကြောင့် မသေစေချင်ဘူးဆိုတာတော့ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ဒါကလေးတွေ မတွေ့လိုက်ရလို့ရှိရင်ဖြင့် နောက်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အတော်ခက်သွားမယ် (မှန်ပါ)။ အတော် ခက်သွားမယ်တဲ့၊ အဖုံးမှ မဖွင့်တတ်လို့ရှိရင် ရှိတဲ့ပစ္စည်း ရနိုင်ဖို့ အတော်ခဲယဉ်းသွားမယ် (မရနိုင်ပါ ဘုရား)။ မရနိုင် ဘူးနော် (မှန်ပါ)။ အဲဒါ ကန့်ဖွင့်ရမှာလား၊ ဉာဏ်နဲ့ ဖွင့်ရမှာ လား (ဉာဏ်နဲ့ ဖွင့်ရမှာပါ ဘုရား)။

ကိုင်း- ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဉာဏ်စခန်းဆိုတာ ကော ထောက်ခံချက်ပေးပလား (ပေးပါပြီ ဘုရား)။ မပေး သေးဘူးလား (ပေးပါပြီ ဘုရား)။

ကန့် ဖွင့်ရမှာလား၊ ဉာဏ်နဲ့ ဖွင့်ရမှာလား (ဉာဏ်နဲ့ ဖွင့်ရမှာပါ ဘုရား)။ ဒီအဖုံးနှစ်ချက်ကို (မှန်ပါ)။ သဘောပါ ပလား (ပါပါပြီ ဘုရား)။

(ဆက်ရန်)

ဓမ္မဒါန

သာစည်မြို့ကြီး ချမ်းသာစောင့်

မေဒသုတေသီဆရာမျိုး

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မိတ္ထီလာခရိုင်၊ သာစည်မြို့ စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့၏ အနောက်ဘက် အမှတ် (၆)နယ်မြေ သာယာကုန်းရပ်ကွက် သာစည်-မြင်းခြံ ရထားလမ်းနဘေး တွင် ကပ်လျက်တည်ရှိပေသော သာယာကုန်းကျောင်းတိုက် ဝင်းအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်သော် ဉာဏ်တော်မြင့်မား ထင်ရှားပေသော ညီနောင်ရုပ်ပွားတော်ကြီးများနှင့် အောင် ချမ်းသာ စေတီတော်တို့ကို စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောအုပ် နောက်ခံနှင့်အတူ သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရပါ လေတိုင်း မြင်ရသူတို့၏ ဘဝဝယ် စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့၍ သဒ္ဓါဝိတိဇာတိအဟုန်ဖြင့် လက်အုပ်ချီမှီး ရှိခိုးပူဇော်မိကြပါ လေ၏။

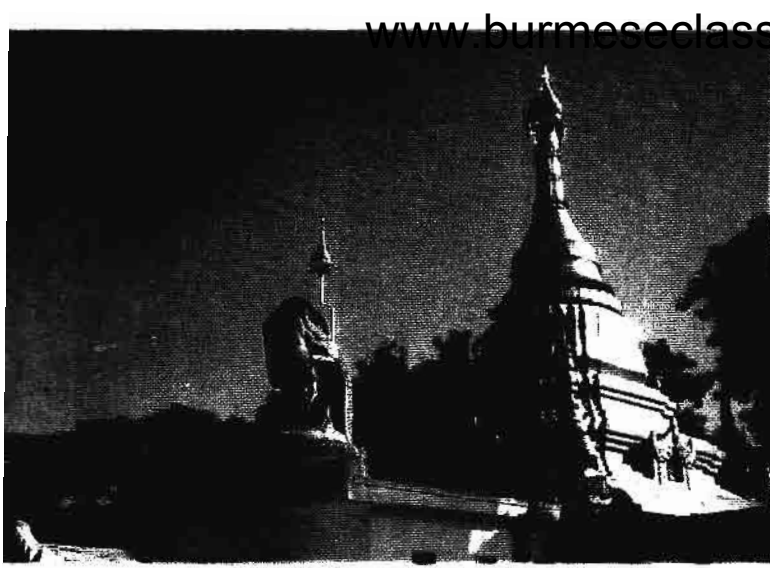
ရန်ကုန်မှ စာရေးဆရာ ဘုရားဖူးရောက်လာလိမ့်မည် ဟူ၍ သာစည်မြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်းမှ တယ်လီဖုန်း ဖြင့် ကြိုတင်လျှောက်ထားချက်အရ ဆရာတော် ဦးပုညဓမ္မ နွေးထွေးဖော်ရွေသောအပြုံး၊ ကြီးမားသော မဟာကရုဏာ

တော်တို့နှင့်အတူ ကျောင်းတိုက်မုခ်ဦးဝမှ ပျူငှာလိုက်လွဲစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လာပါလေ၏။ နောက်ခံ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်တောအုပ်တန်းကလေးက တောရဓမ္မရိပ်သာတစ်ခု၏ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော အနှစ်သာရကို ဖော်ဆောင်လျက် ရှိပေသည်။

ဦးစွာပထမ ဆရာတော် သီတင်းသုံးရာ စံကျောင်း တော်အတွင်း အမောအပန်းဖြေလျက် သိလိုသည်များကို မေးမြန်း လျှောက်ထားဖြစ်ပါလေ၏။

“သီပေါမင်း ပါတော်မူအပြီး ခြောက်နှစ်အကြာမှာ သာစည်မြို့နယ် အရှေ့တောင်အရပ်က ကျွတ္တီးရွာမှာနေတဲ့ လူချမ်းသာ အပျိုကြီး ညီအစ်မ နှစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေမယ်ကြီး နှင့် ဒေါ်ရွှေမယ်လေး တို့ကနေပြီးတော့ အုတ်ပုံအဖြစ် ပြုကျ နေတဲ့ စေတီတော်ကို စတင်ပြုပြင်ခဲ့တာပါ။ နဂိုက အလယ် စေတီတော် တစ်ဆူပဲ ရှိပါတယ်။

အနောက်ဘက်လိုက်ဝူနဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကတော့ အရှေ့ ဆရာတော်ကြီး လက်ထက်ကပေါ့။ ဒီချမ်းသာအောင်ညီနောင်

ပူရင်း အောင်ချမ်းသာဝေတီ

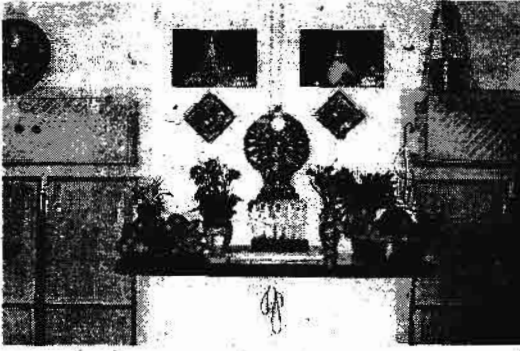
ဦးရှင်ရုပ်ပွားတော်နှင့်
အောင်ချမ်းသာဝေတီ

ရှင်တော်ချမ်းသာအောင်ချက်အား
ဆန်းတပ်ပူးပြုရစဉ်

ဦးတော်ချမ်းသာအောင်ချက်အား

ရုပ်ပွားတော်တွေကတော့ ကျုပ်လက်ထက်ကျမှ တည်ဖြစ်တာပါ။ ဒီကျောင်းတိုက်က သာစည်မြို့ မတည်ခင်ကတည်းက တည်ရှိခဲ့တာပါ။ သာစည်မြို့ သက်တမ်းကပဲ (၁၁၁)နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ ဒီကျောင်းတိုက်ရဲ့ သက်တမ်းကို ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်။

ဒီအောင်ချမ်းသာ စေတီတော်ကြီးက သာယာကုန်းကျောင်းရယ်လို့ မပေါ်ပေါက်ခင်ကတည်းက ရှိတာဆိုတော့ သက်တမ်းကို ခန့်မှန်းလို့ မရသလို ဘယ်မင်းလက်ထက်က ဖြစ်နိုင်သလဲ ဆိုတာကိုလည်း သိမိတဲ့သူ မရှိပါဘူး။

ဒီကျောင်းတိုက်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးဆရာတော်က နှမ်းကန်ဇာတိသား ဦးနာရဒတဲ့။ ဒုတိယဆရာတော်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဘကြီးတော် နှမ်းကန်ဇာတိသားပဲဖြစ်တဲ့ ဦးပဏ္ဍိတပါ။ ဘကြီးဘုန်းကြီးရဲ့ လက်ထက်မှာ ဒီကျောင်းတိုက်ကြီး စတင်စည်ကားလာတာပါ။

ကျုပ်ကလည်း သာစည်မြို့နယ် နှမ်းကန်ဇာတိသားပဲဖြစ်ပြီး ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ ရှိကတည်းက ကိုရင်ဝတ်နဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ မြေးတပည့်ပေါ့။ ခမည်းတော်က ဦးသန်းလှိုင်၊ မယ်တော်က ဒေါ်ကြည်လှပါ။

ဆရာတော် ပျံတော်မူတဲ့အချိန်မှာ တတိယဆရာတော်အဖြစ်နဲ့ ဆက်လက်ကျောင်းထိုင်ခဲ့တာ (၂၁)နှစ် ရှိပါပြီ။ သက်တော် (၄၈)နှစ်နဲ့ ဝါတော် (၂၈) ဝါပါ။ မြို့နယ်သံဃာနာယက အကျိုးဆောင် အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအရင်က ငါးပါးရှိသေးတယ် ဆိုပေမယ့် ဒီကျောင်းတိုက်က သာစည်မြို့ မတိုင်ခင်ကတည်းက ရှိတဲ့ကျောင်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်သူမှလည်း မသိဘူး။ ဘွဲ့တွေလည်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ်”

ထို့နောက် သာစည်မြို့ ၁ ရပ်ကွက်ရှိ သီချင်းရေးဆရာ အဘ-ဦးခင်မောင် (၇၀)နှစ်မှ ဆက်လက်ရှင်းပြသည်မှာ -

“ဆရာတော် ဦးနာရဒ လက်ထက်မှ ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ လက်ထက်တိုင်အောင် သာသနာ့ဒါယကာ ဦးတုတ်ပိုင်က ကြီးမားပြီး ဘုရား ဘဏ္ဍာငွေရှိအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ သဒ္ဓါရုံမြသန်းရင်ဟာ ဦးတုတ်ပိုင်ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ နှစ်စဉ် ဘုရားပွဲမှာ ကပြအသုံးတော်ခံခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်ရဲ့သား ရွှေနန်းတင် ဇာတ်အဖွဲ့က ပလာပွဲ ကပြခဲ့တယ်။

ဒုတိယဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ လက်ထက်မှာ ကျုပ်ကို သီချင်းရေးခိုင်းတာနဲ့ သာသနာပြု အောင်ချမ်းသာဆိုတဲ့ တေးသီချင်းကို ကျုပ်က ပူဇော်ရေးသား သီကုံးဖွဲ့ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကလောင်အမည်ကတော့ ကဗျာမောင်မုန်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီသီချင်းမှာတော့ ကျုပ်က ဘုရားဒကာကို သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ဖြစ်ပါကြောင်း ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကတော့ သမိုင်းအစစ်ကို ကျုပ် သိလို့မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းမသိ ဘရာဇာသီ၊ မင်းမသိ ဗြဟ္မဒတ် ဆိုသလို ဘုရားဒကာမသိ သီရိဓမ္မာရယ်လို့ ရေးဖွဲ့သီကုံး စပ်ဆိုလိုကောင်းအောင် ဖန်တီးခဲ့တာပါ။ ဆရာကတော့ သမိုင်းအစစ်အမှန်ကို ဖော်ထုတ်ရသူဆိုတော့ အမှားမပါအောင် ချင့်ချိန်ရေးသားပေါ့”

ဆရာတော်မှ -

“ကျုပ် ထီးတင်တာကို နှစ်ခါရှိသွားပြီ၊ မူလ သံထီး ဒါယိကာမက အမှတ် ၆ သာယာကုန်းရပ်ကွက်မှ ဒေါ်ခင်သ မိသားစု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယ စတီးငွေရောင် ထီးတော် ဒါယကာကတော့ ဦးပေါက်စ+ဒေါ်ယုယုဝင်း အမှတ် ၆ တိုးချဲ့ ရပ်ကွက်မှ ၁၉၅၆ ခု ပြာသိုလပြည့်နေ့က တင်လှူခဲ့တာပါ။ ယခုလက်ရှိ စတီးရွှေရောင် ထီးတော်ဒါယကာကတော့ ဦးကောင်းခင်+ဒေါ်အေးအေးမြင့် သားသမီးတစ်စု ရန်ကုန် မြို့မှ ၁၉၆၆ ခု ပြာသိုလဆန်း ၁၄ ရက်မှာ တင်လှူခဲ့တာပါ”

အဘ ဦးခင်မောင်မှ -

“ဒုတိယ ငွေရောင် ထီးတော်ဒါယကာ ဦးပေါက်စ+ ဒေါ်ယုယုဝင်းတို့ခေတ်မှာ ကျုပ်က ရောင်ခြည်ဖြူးထီးတင်ပွဲ တေးထပ်လင်္ကာကို ရေးဖွဲ့ခဲ့ပြီး အဆိုတော် ဒေါ်ခင်မာကြည် က သီဆိုပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။ အဆိုတော် ဒေါ်ခင်မာကြည်ဟာ လက်ရှိ ဆရာတော်၏ ရဟန်းဒါယိကာမ တစ်ဦးပါ။ ကျုပ် ရေးတဲ့ နောက်တစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ရောင်ခြည်ဖြူးထီးတင်ပွဲ ရတု လင်္ကာကိုတော့ အဆိုတော် သာစည်လှိုင်က သီဆိုပူဇော်ခဲ့ ပါတယ်”

ဆရာတော်မှ ထပ်မံ၍ -

“ပထမအကြိမ် ထီးတင်တုန်းက လူပေါင်း ၉၀ နဲ့ ဝင်းခင်းကျင်းပခဲ့တယ်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁၂ ရက် မှာ နှစ်စဉ် သံဃာ ၃၅၀ ကျော်ကို အရက်ဆွမ်း လောင်းလာ တာ ၂၁ နှစ်ရှိပြီ၊ ပြာသိုလဆန်းပိုင်းမှာ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကို လေး ရက် ရွတ်ပါတယ်။ မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ မဟာဗုဒ္ဓဝင် မြန်မာပြန်ကို ရွတ်တာပါ။ ပြာသိုလပြည့်နေ့မှာ ၉၀ ကျော်တဲ့ သံဃာတွေကို ဆွမ်းကပ်ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဘုရားပွဲကို ဇာတ်ပွဲတွေနဲ့ စည်စည်ကားကား ကျင်းပလာခဲ့ တာ ၅၈ ကြိမ်ရှိပါပြီ။ လာ ဒကာကြီး၊ ဘုရားဝင်းကို လေ့လာ ရအောင်”

ဆရာတော်ကျောင်းမှ ညီနောင်ရုပ်ပွားတော် နှစ်ဆူကို နောက်ကျောဘက်မှ လှမ်းမြင် ဖူးမြော်ရသည်မှာ တစ်မျိုး စကျပ်သောဒကို လှပတင့်တယ်အောင် စံမြန်းတော်မူလျက် ရှိကြပါသည်။

ဆရာတော်စံကျောင်း၏ လက်ယာဘက်တွင် ကြီးမား ခန့်ညားသော ဓမ္မာရုံတော်ကြီးကို တွေ့မြင်ရပါလေ၏။ အဆိုပါ ဓမ္မာရုံအား လေးလအတွင်း အပြီးဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်မှ အမိန့်ရှိပါသည်။

ဓမ္မာရုံ၏ရှေ့တွင် ဘေးပဲ့မင်္ဂလာကန်တော်ကို အုန်းပင် ဖျိုးများ ဝန်းရံလျက် ကန်လယ်တွင် ကြာပုံသဏ္ဌာန် သရုပ် မော်၍ ဆင်ဖြူတော် ရေကစားဟန်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားပုံ မှာ လှပတင့်တယ်၍ ကျက်သရေရှိလှပါသည်။

ဘုရားဝင်း၏ အနောက်ဘက်တွင် မူလဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ၏ ရုပ်တုတော်နှင့် အထိမ်းအမှတ် စေတီတော်ကို ဖူးမြော်ရပါလေ၏။

စေတီတော်၏နဘေးတွင် (၄၅)ကြိမ်မြောက် ဘုရားပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ဘုရားငါးဆူကို ရည် ညွှန်းသော ကြာငါးပွင့်ခံ တံခွန်ထိုင်ရုပ်ပွားတော်ကို ဘုံငါးဆင့် အသွင် သာသနာ့အလံ အရောင်ငါးမျိုးဖြင့် ခွဲခြားသတ်မှတ် လျက် ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ တွေ့မြင်ရပါလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာတော်နှင့် စာရေးသူတို့သည် ဘုရား ဝင်း အနောက်မုခ် ညီတော်ချမ်းသာအောင်ဘုရားမှ စတင် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြပါသည်။

ညီတော်ချမ်းသာအောင်ဘုရား ထီးတော်ဒါယကာ (ဦးအုန်းမောင်)+ဒေါ်ခင်ရီ တို့အား အမှူးထား၍ ဦးစိန်ဝင်း (မြို့နယ်တရားသူကြီး) + ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း မိသားစု ရေဦးမြို့ ဟူ၍ ကမ္မည်းရေးထိုးထားပါသည်။

ညီတော်ချမ်းသာအောင် ဘုရားအား ၁၉၆၇ ခု ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၄ ရက် ကြာ သပတေးနေ့ (၂၆-၅-၂၀၀၅)တွင် ပနွက်ရိုက်သည်။ ၁၉၆၇ ခု ပြာသိုလပြည့် သောကြာနေ့ (၁၃-၁-၂၀၀၆) တွင် အနေကဇာတင်သည်။

ထို့နောက် နောင်တော်ရုပ်ပွားတော်ကြီးအား ဆက် လက် ဖူးမြော်ကြပါသည်။ ကမ္မည်းစာလုံး ထွင်းသည်မှာ ‘သာစည်ချမ်းသာအောင်’ ဘုရား ဖြစ်ပါသည်။

“ကျုပ်က အသက် ၄၀ပြည့်ရင် ဘုရားတည်မယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ထားဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကျုပ် အသက် ၄၀ ပြည့်တဲ့နှစ်မှာ တည်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ရပ်ဝေးက ဖြတ် သွားတဲ့လူတွေက ဒီရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးပြီး လက်အုပ်ချီမိ သွားရင်ပဲ ကုသိုလ်ရပြီပေါ့ ဒကာကြီးရယ်၊ နောင်တော်ကြီး ရုပ်ပွားတော်ရဲ့အောက်က သီမိ၊ ကျုပ်က သီမိပေါ့ မှာ ဘုရား တည်ထားတာ။

ထူးခြားပုံလေး ပြောပြဦးမယ်။ လာလျှာသမျှကို ကျုပ် က စာရင်းမှတ်မထားဘဲ ဗီဇိုထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ လိုအပ်တာ ကိုလည်း စာရင်းမှတ်မထားဘဲ နုတ်လိုက်တယ်။ မူရင်း မတည် တာ ခုနစ်သိန်းပေါ့၊ ကုန်ကျစရိတ်က သိန်းခုနစ်ဆယ်ရှိတယ်။

နောင်တော်ကြီး တည်ပြီးတော့ တစ်ဆယ့်လေးသိန်း ပိုနေတာနဲ့ ညီတော်ထပ်တည်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ထူးခြားပုံများ ဘယ်လိုလုပ် ဒီလောက်ကြီး တိုးပွားနေမှန်း မသိဘူး။

ညီတော် နောင်တော် ရုပ်ပွားတော်ကြီး စတည်တော့ ကျပ်က မေတ္တသုတ်ရွတ်၊ သက်သတ်လွတ်စားပြီး အဓိဌာန်ခဲ့တာပေါ့။ ဘုရား အနေကဇာတင်ကို သံဃာ ၁၄၀ ကျော် စပင့်ရတယ်။ အခုလည်း နှစ်စဉ် ဘုရားအနေကဇာတင် သံဃာ ၉၀ ပင့်ရတယ်။ တော်သလင်းလဆန်း ၁၃ ရက်တိုင်း သံဃာတော် ၁၄၀ ကို ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းတာ ၅၁ နှစ်ရှိပါပြီ။

ဘုရားဝင်းက ပေ ၈၀ ပတ်လည်ရှိပါတယ်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့ကစပြီး ဌာပနာပွဲ ငါးရက်ကျင်းပတယ်။ အကျိုးဆောင်အဖွဲ့အနေနဲ့ နာယကအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးမြတ်ထွန်း၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်ဌေး၊ ဥက္ကဋ္ဌ-၂ ဦးကျော်သောင်း၊ အဖွဲ့ဝင် ဦးကျော်ညွန့်၊ ဦးပေ၊ ဦးမောင်ဦး၊ ဦးဇော်ဌေး၊ ဦးတင်ရှိန်တို့ ဦးဆောင်တဲ့ လူငယ်မောင်မယ်များနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။

ဆရာတော်က ရှေးဟောင်း ကမ္ဘာဦးစာတန်းပါ မူလသိမ်နိမိတ်တိုင်းကို ပြသပေးပါသည်။ ၁၂၆၈ ခု တန်ဆောင်း မုန်းလဆုတ် ၁၀ ရက်၊ ၈ နာရီအချိန် သာယာကုန်းကျောင်း ခဏ္ဍာသိမ် မြင်းခေါင်းမင်းကြီး ဦးရွှေသာ + မြင်းခေါင်းကတော် မနွဲ့ကောင်းမှုဖြစ်လေရာ သိမ်သက်တမ်းမှာ ၁၀၆ နှစ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ချမ်းသာအောင် နောင်တော်ကြီး ဘုရားကို ၁၃၆၅ခု တပို့တွဲလဆန်း ၂ ရက် (၂၁-၁-၂၀၀၄) သောကြာနေ့ နံနက် ၈:၄၅:၀၀ နာရီအချိန် ဗုဒ္ဓအခါတော် မြတ်တွင် ပနွက်ရိုက်၍ စတင်တည်ထားတော်မူပါသည်။

ချမ်းသာအောင်ဘုရားကို ဆရာတော်ဦးပုညဇေဇီ စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ကာ တည်ဆောက်ထားတော်မူပါသည်။ ၁၃၆၆ ခု ဘုရားပွဲတော်နှစ် (၅၀)ပြည့် ရွှေရတုအထိမ်းအမှတ် တည်ထားပါသည်။

စုံစုံချာထားတာက မြေကြီးထဲမှာ ၄ ပေ၊ ပလ္လင်အမြင့်က ၁၀ ပေ၊ ဘုရားဉာဏ်တော်က ၁၉ ပေခွဲ၊ သံဆန်ခါတွေနဲ့ ပတ်လည်ခွေချထားတာ၊ အတွင်းမှာက အခေါင်းပေါက်ကြီးပဲ ဒကာကြီး။

သာစည်မြို့သူ မြို့သားတွေကို ရည်စူးပြီး တည်တာမို့လို့ သာစည်ချမ်းသာအောင်ဘုရားလို့ ကမ္ဘာဦးစားဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ထပ် ထူးခြားတာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ သာယာကုန်း

ဆိုတာ ကြင်းကြေ၊ အောင်ချမ်းသာ ဆိုတာ နဝင်းကြေ၊ သာစည်ကလည်း နဝင်းကြေ၊ ကျုပ် ပုညဇေဆိုတာလည်း နဝင်းကြေပေါ့ဗျာ။

မှန်ပါပေသည်။

သာစည်	= ၆+၃	= ၉ (နဝင်းကြေ)
သာယာကုန်း	= ၆+၄+၂	= ၁၂ (ကြင်းကြေ)
အောင်ချမ်းသာ	= ၁+၂+၆	= ၉ (နဝင်းကြေ)
ပုညဇေ	= ၅+၃+၇+၃	= ၁၈ (နဝင်းကြေ)

ထို့နောက် ဆရာတော်မှ အောင်ချမ်းသာစေဘိတော်၏ အရှေ့မျက်နှာစာတွင် ရှေးဟောင်းလက်ရာ ကျန်ရှိစေရန်အတွက် မပြုပြင်ဘဲ ထားရှိပုံကို ပြသပေးပါသည်။

“မြောက်ဘက် အာရုံခံအတွင်းမှာ ရှေးဟောင်းရုပ်တော်မူ တစ်ဆူ ရှိသေးတယ် ဒကာကြီး”

အလယ်မှ ရုပ်တော်မူ ရှေးဟောင်းကျောက်ဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်ကြီးသည် မူလစေတီ တည်စဉ်ကတည်းက တည်ရှိတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်မှ ထောင့်အသီးသီးတွင် စံပယ်တော်မူကြကုန်သော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရား ရုပ်ပွားတော်များကို ပြသကာ -

“ညီတော်တင်လှူတော့ ကြာကလပ်ခံ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူတွေပါ ပူးတွဲလှူဒါန်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျပ်က ဂြိုဟ်ရုပ်တွေကို ဘုရားနဲ့ ပူးတွဲပြီး ပူဇော်နေတဲ့ ပုံစံကို သဘောမကျဘူး။ ဘုရားဖူးတွေကို ဘုရားတွေကိုပဲ သီးသန့်ဖူးစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူရုပ်ပွားတော်တွေကို မွေးနံနဲအလိုက် စည်းချက် သဘောမျိုး တည်ထားတာလေ”

ထို့နောက် မြောက်အရပ်မှ သတ္တဌာန ဘုရားပင်းအား ဆက်လက်လေ့လာဖြစ်ပါလေ၏။

ဤသတ္တဌာန အပါအဝင် ရုပ်ပွားတော် ၁၃ ဆူအား ဆရာတော်ဦးပုညဇေသည် ၁၃၆၈ ခု ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၃ ရက်မှစ၍ ၇ ရက်နေ့အထိ ပဌာန်းတရား၊ မဟာသမယသုတ် စသည့် မရိတ်တရားများ ရွတ်ဖတ်၍ မြေသန့်မင်္ဂလာပြုလုပ်ပြီး စတင်တည်ဆောက်ကာ ၁၃၆၈ ခု ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင် အနေကဇာတင်တော်မူပါသည်။

ဤဘုရားများသည် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ရည်စူးပြီး လှူဒါန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အဓိဌာန် ဝင်ရောက်လိုသူများသည် အရဟံဂုဏ်တော်ဘုရားမှစ၍ ဘဂဝါဂုဏ်တော်ဘုရားအထိ အစဉ်လိုက် ဝင်သွားရန် ဖြစ်ပေသည်။

အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် အင်္ဂါနေ့မှာ ဘုရားဆင်းတု
တော်များနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်မှ
ခြေဆင်းထိုင်၍ သက်သောင့်သက်သာ နားနေရင်းမှ တရား
ဆွေးနွေးတော်မူဟန် ဖြစ်ပါလေ၏။ အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာ
ဘုရား ပုံတော်အား ရည်စူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောင်ဘက်မုခ်
လိုက်ဂူတွင်းမှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များသည်လည်း ဆရာတော်၏
ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ဖြစ်ပေသည်။

ဤလိုက်ဂူ၏ ထူးခြားချက်မှာ ဂန္ဓာရီ ဂန္တီရ အတတ်
ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့လာလိုက်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား
အထူးစောင့်ရှောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ဝင်စားသူများ
ဆရာတော်ထံတွင် ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းနိုင်ပါသည်။

ထို့နောက် တောင်ဘက်အရပ်တွင် ရေတံခွန်ဘုရား
ဟူ၍ သိရှိရပြီးလျှင် အောင်ခြင်းရှစ်ပါး သရုပ်ဖော် ရုပ်လုံးကြွ
လက်ရာများကို ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် တွေ့ရှိရပါလေ၏။

၎င်း၏ လက်ယာဘက်တွင် သုမေဓာဈာဓိတ်ပေးဟန်
ကို ဖော်ကျူးထားပြီးလျှင် ထူးခြားချက်မှာ ရုပ်ပွားတော်များ
သည် မြေပြင်တွင် မတည်ရှိဘဲ ဝေဟင်တွင် တည်ရှိနေခြင်း
ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ ဘုရားရဟန္တာများ၏ အောက်ခြေတွင်
ဝစကြာများ ခံဆောင်ထားရှိလျက် ဝရဗုဒ္ဓေါ၊ ဝရမေဗ္ဗာ၊
ဝရသံဃော၊ ဝရိဿရော၊ ဝရစေတော၊ ဝရဒေဝတု၊ ဝရဟိမော၊
ဝရံ၊ ဝရံ ဟူ၍ ဝစကြာဂါထာတော်ကြီးကို ခံဆောင်ထား
ပါလေ၏။

“လာ- ဒကာကြီး၊ ဂန္တီရသစ်ကွင်းနဲ့ သစ်တံခါးဆိုတာ
ကို ပြရဦးမယ်၊ ဒါဟာ ဒီသာယာကုန်း ဘုရားကုန်းမြေရဲ့
လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

ဆရာတော်က ရှေ့မှဦးဆောင်၍ စာရေးသူအား
တောင်ဘက်ပေါက်မှ ထွက်စေပြီးလျှင် ဗျာဒိတ်ပေးခန်း
အောက်ဘက်မှ ဖြတ်သန်း၍ မောရ်ခေါင်းရင်းမှ တစ်ပတ်
ပတ်ပြီးလျှင် ဘုရားဝင်း၏အရှေ့သို့ ပတ်ထွက်ခဲ့ကြပါ၏။

အရှေ့တောင်အရပ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သစ်
တံခါးအလယ်တွင် ဦးသူတော်ရှုပ်တုကို ဧကရီကုန်စုံဆိုင်
မိသားစုမှ လျှာဒါန်းထားပါလေ၏။ ဦးသူတော်၏ လက်ယာ
ဘက်မှ အပင်သည် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော
ဂန္တီရသစ်ကွင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ဘုရားဝင်း၏ အရှေ့တောင်
ထောင့်စွန်းတွင် နေလအထိမ်းအမှတ် ဂန္တီရအစီအရင်တစ်ခု
အား ထပ်မံတွေ့ရှိရပြန်လေ၏။

“ဘုန်းဘုန်း တပည့်တော်ကို နည်းနည်းရှင်းပြပေးပါဦး”

“ဒကာနေဦး ဒကာကြီး၊ အချိန်မတန်သေးဘူး၊ ကျုပ်
တို့ ကျောင်းအပေါ်ထပ်ကို သွားကြရအောင်”

ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်နှင့် ဆရာတော်သီတင်းသုံးရာ
ကျောင်းတော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ကျောင်းအပေါ်
ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြပေ၏။ ဆရာတော်မှ စာရေးသူအား
ကျောင်းအပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းအား သေချာစွာ ဖူးမြော်စေ
ပါသည်။

“ဒီ အလယ်ရပ်တော်မူရုပ်ပွားတော်ကြီးဟာ ရွှေတိဂုံ
အနောက်ဘက်မုခ်က ရပ်တော်မူပုံစံလိုမျိုး ရွေးကျတဲ့
သစ်သားမတ်ရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ဖြစ်ပေတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ် ၁၅၀ မှ ၂၀၀ အတွင်း သက်တမ်းရှိလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်း
ရပေတယ်”

ထို့နောက်တွင်မှ ဆရာတော်မှ လိုအပ်သည်များကို
ဖြည့်စွက်မိန့်ကြားပါလေ၏။

“တခြားဒေသတွေမှာဆိုရင် ဒီလိုရှေးဟောင်းဘုရား
တွေဟာ မသမာသူတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အမွေ
အနှစ်တွေ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ဖြစ်ကုန်တဲ့အတွက် ဘုရား
အတော်များများမှာ ဒီလိုရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်တွေကို
လုံခြုံအောင် အထပ်ထပ်ကာရံလို့ သော့အထပ်ထပ် ခတ်ထား
ရပေတယ် ဒကာကြီး။

ကျုပ်ရဲ့ ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာတော့ ဒကာကြီး အမြင်ပဲ
လေ၊ ရှေးဟောင်းဘုရားတွေကို အများပြည်သူ ဖူးမြော်နိုင်
အောင်လို့ မူရင်းတွေရှိတဲ့ နေရာတွေမှာပဲ ပုံစံမပျက် အကာ
အကွယ် လုံးဝမပါဘဲ ထားရှိတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်မသမာသူတွေမှ လွဲမှားသော အယူဝါဒ
နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဘုရားဝင်းထဲကို မဝင်ရောက်နိုင်ကြပေဘူး၊
အဲဒါဟာ ဂန္တီရသစ်ကွင်း၊ သစ်တံခါး၊ ဦးသူတော်နဲ့ နေလ
အစီအရင်တွေကြောင့်ပဲ ဒကာကြီး”

သာယာကုန်းကျောင်းဝိုင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုသည်မှာ
ဒါပေတကား။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပေစွ။ မြန်မာမှု ဂန္တီရအစီ
အရင်နှင့် မြန်မာ့ရိုးရာ ပညာရပ်များ၊ သဘာဝအန္တရာယ်ကို
တားဆီးကာကွယ်သော မြန်မာ့ရေမြေ တောတောင်တို့၏
ဂန္တီရပကတိစွမ်းအားများတို့သည် အကုသိုလ်လောဘသား
များကို သဘာဝအလျောက် တားဆီးလျက် ကမ္ဘာမှာ - “အဲဒါ
ငါတို့ရဲ့ မြန်မာ့ပညာနဲ့ မြန်မာ့ရေမြေကွ” ဟူ၍ ပုံစံယူ
ဝင်ကြားနိုင်ပေစွတကား။ တန်ဖိုးကြီးမားလှပါဘိ။

“ကျောင်းဧရိယာက ပေ ၂၀၀ ပတ်လည်ရှိပါတယ်။ သံဃာ ၂၀ ကျော်ရှိပါတယ်။ စာချတန်းသံဃာ ၁၀ ပါးမှာ မွှာစရိယတန်းတွေ ပါပါတယ်။ မွှာရုံတစ်လုံး အပါအဝင် သာသနာ့အဆောက်အအုံ ရှစ်လုံးရှိပါတယ်။

နေရာသီ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းကို နှစ်တိုင်း ဖွင့်လာတာ ကလေး ၂၀၀ ကျော် ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ သာသနာ့အဆောက်အအုံနဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်း ဒကာ လိုအပ်နေပါသေးတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ယာယီ ဆွမ်းစားဆောင်ကိုပဲ အသုံးပြုနေရပါသေးတယ်။

ဘုန်းကြီး ဘယ်အရပ်ဒေသကိုမှ အလှူခံစေလွှတ်ခြင်း မရှိသလို အလှူခံမကွပ်လည်း ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဖြတ်ပိုင်းများနဲ့ အလှူငွေ ကောက်ခံခြင်းကိုလည်း လုံးဝ မလုပ်ပါဘူး။

ဘုန်းကြီးရဲ့ ဘဝဟောင်းက ဆွေတော် မျိုးတော်တွေနဲ့ ဒီဘုရားတွေမှာ ပဌာန်းဆက်ပါရှိလာကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေရဲ့ စေတနာ သဒ္ဓါစွမ်းအားအလျောက် လာရောက်လှူဒါန်းကြတာကိုပဲ လက်သင့်ခံခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအင်အားကလေးတွေနဲ့ပဲ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ အခု ဒကာကြီး တွေ့မြင်ဖူးမြော်ရတဲ့အတိုင်း ဘုရားပရိဝုဏ်ကြီးက တိုးပွားစည်ပင် သာယာခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးရဲ့ သာစည်မြို့ကြီးချမ်းသာအောင် ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ စေတနာတွေနဲ့အတူ တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဒီရုပ်ပွားတော် ညီနောင်တို့ရဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်များလည်း ပါရှိပေမပေါ့ ဒကာကြီးရယ်”

သာသနာ့အဆောက်အအုံ တစ်လုံး၌ ဆရာတော် ဦးပုညဓဇ၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မိတ္ထီလာခရိုင် မလှိုင်မြို့နှင့် တောင်သာမြို့အကြား ရေခါးရွာတွင် သီတင်းသုံးတော်မူသော ကမ္ဘာအောင်သိဒ္ဓိရေခါး ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တနန္ဒဓဇ၏ ဩဝါဒနီတိ စကားနှစ်ရပ်အား ကူးယူဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓလေးပါး

- သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ - အတုလဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
- ပစ္စေကာ (ဗုဒ္ဓ) - ဘုရားငယ်တစ်ဆူ
- စတုသစ္စ (ဗုဒ္ဓ) - ရဟန္တာအရှင်မြတ်
- သုတ ဗုဒ္ဓ - ပရိယတ္တိဝန်ဆောင်သံဃာတော်
- ဗုဒ္ဓလေးပါး ရှိသော်ငြားလည်း နောက်နောင်အခါ သာသနာဝယ် သုတ ဗုဒ္ဓ ဦးဆောင်ကြလိမ့်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

ကိုယ်နှင့်ကိုယ်သာပြိုင်

- * အပြိုင်အဆိုင် လောကကြီးမှာ ရောက်နေတော့ ကိုယ်လည်း ပြိုင်ပွဲဝင်နေရမှာပဲ။
- * ပြိုင်တဲ့အခါ ပြိုင်တတ်ဖို့ လိုတယ်။
- * မနေ့က ငါ၊ ဒီနေ့ ငါ မနှစ်က ငါ၊ ဒီနှစ် ငါ ပိုတော်လာအောင် ပြိုင်ရမယ်။
- * သူများနဲ့မပြိုင်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ကိုယ်သာပြိုင်။

သိဖြစ်ပါ၍ အဆွေတော် စာသမားများအနေနှင့် သာယာကုန်းဆရာတော် ဦးပုညဓဇ၏ သာစည်မြို့သူ မြို့သားများနှင့်တကွ တစ်ကမ္ဘာလုံးချမ်းသာအောင် ကြိုးပမ်းသော မေတ္တာတရုဏာတော်တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ပူဇော်ထားရှိပေသော ချမ်းသာအောင်ညီနောင် ရုပ်ပွားတော်များနှင့်တကွ အောင်ချမ်းသာစေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြု လှူဒါန်းပူဇော်လိုကြလျှင်ဖြစ်စေ၊ ထူးခြားသော ဂန္ဓာရီ ဂမ္ဘီရပညာများကို လေ့လာလိုက်စားလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ လိုအပ်လျက်ရှိသော ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ကြီးကို တည်ထောင်ပူဇော်လိုကြလျှင်ဖြစ်စေ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မိတ္ထီလာခရိုင် သာစည်မြို့နယ် အမှတ်(၆) သာယာကုန်းရပ်ကွက်သို့ ကြွလှမ်းခဲ့ကြပါလျှင် နိဗ္ဗာန်အကျိုးကို ရည်မှန်းကာ ဘုရားဖူး ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါကြောင်း။

**ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး**

မြန်မာ + ကိုရီးယား သာသနာပြုဆရာတော်
ဗုဒ္ဓ ခါးပိ အရှင်ဝိဝိဇ္ဇာ (ခိုက်ဦး)

ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်

ဗျုတ် မုန့် အကောင်းဆုံး

(ယခင်လမှ အဆက်)

ဥဏှံ၊ ဝိရိယ ရှိပါမှ တံတ ကုညီမည်

လောကလူရွာ၊ ဘုံမွှာတွင်
ကံသာအမိ၊ ဆိုးရိုးရှိ၏။
ဝိရိယလျှင်၊ ဥဏှံနှင့်ယှဉ်မှ
ဆောင်လာသမျှ၊ မှုကိုစွက်
မုချအောင်မြင်၊ ဖြစ်လိမ့်ပင်ဟု
လောကအတွက်၊ ဘုရားရွတ်သည်
ဟောလစ်သေချာ မယွင်းတည်း။

(သီးလုံးဆရာတော်)

သီးလုံးဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အထက်ပါ ဆုံးမစာ
ကဗျာလေးက အရာရာ ကံကံပုံချနေသူများ၊ မိမိအစွမ်းကို
ဥပက္ခာပြုကာ ကံကောင်းလို့ပါဟု ပြောနေကြသူများ၊ လက်
တွေ့ ကြိုးစား အားထုတ်မှုမရှိဘဲ ဆိုးလိုက်တဲ့ကံဟု ကံကို
အပြစ်ပို့သူများ စသည်ဖြင့် ကံချည်းကိုသာ အစွန်းရောက်
သည်အထိ ယုံကြည်မှု လွှဲနေသူများအား သတိပေးဆုံးမနေ
ပေ၏။

လောကတွင် ကံကောင်းရှိရန် အရေးကြီးသော်လည်း
ကံတစ်ခုတည်းဖြင့် ကိစ္စတစ်ခုခုတွင် အောင်မြင်မှု အကျိုး
တရား အပြည့်မဝ မရနိုင်ကြောင်း၊ ဥဏှံနှင့်ဝိရိယပါ ပေါင်း
စပ်ပေးမှသာ အကောင်းအမြတ်များ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ
တတ်ကြောင်း၊ ကံမကောင်းသော်လည်း ဥဏှံနှင့်ယှဉ်သည့်
ဝိရိယသာ အကောင်းကောင်းလျှင် ဝိရိယအကျိုးကို အထိုက်
အလျောက် ခံစားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဥဏှံဝိရိယရှိပါမှ
ကံကုညီနိုင်သည့်အကြောင်း အသိပေးနေပေ၏။

မကြာသေးမီက နိုင်ငံခြား ပညာသင်ဆုဖြင့် ကျောင်း
လာတက်နေကြသည့် ကလေးမကလေးများ စာရေးသူ
ကျောင်းသို့ ရောက်လာပြီး ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း စကား
ပြောဖြစ်ကြ၏။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် ကိုရီးယား
နိုင်ငံ၏ အမြင့်ဆုံးတက္ကသိုလ်တစ်ခုသို့ တက်ရောက်ခွင့်ရသည့်
အကြောင်း၊ သူ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေ
ဖြင့် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိကြောင်း စသည်ဖြင့် ချီးကျူးဂုဏ်ပြု
စကားများလည်း ပြောဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအခါ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က -

“သူဘဝလည်း ဒီလို သူများနိုင်ငံမှာ လာပြီး အစစ
အရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် အလွန်

ကံကောင်းကြောင်း၊ ကံကောင်း၍သာ အခုလို အခွင့်အရေး
မျိုးကို ရရှိတာဖြစ်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် ပြောပြပြန်၏။

ကလေးမကလေး ပြောပြသည်များကို နားထောင်ပြီး
စာရေးသူက -

“အင်း- ကံကောင်းလို့ ဒီလိုအခွင့်အရေးများရရှိတာ
လို့ဆိုပေမယ့် ကံတစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒကာမ
ကလေးအနေနဲ့ ကိုယ် ဒီလိုအခွင့်အရေးရအောင် ဘယ်
လောက်အထိ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ ကံကောင်းလို့ ဆိုပေမယ့် ဒီကောင်း
ကံတွေဟာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ အိပ်နေတဲ့သူတွေအတွက် ရောက်
မလာပါဘူး၊ ရောက်လာတယ်ဆိုလည်း သူ့မှာ အရည်အချင်း
မရှိရင် ဒီအခွင့်အရေးကို မရယူနိုင်ဘူးလေ။

အဓိကကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့် ချီလာတဲ့
အရည်အချင်းနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အခွင့်အရေးကို ရတာပါပဲ၊ ဒါကိုပဲ
ကံကောင်းလို့လို့ ပြောချင်ရင်တော့ ဥဏှံနဲ့ယှဉ်တဲ့ ကြိုးစား
အားထုတ်မှုကြောင့် ဒီအားထုတ်မှုနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ကံအကျိုး
ပေးကို ရရှိခံစားရတာပါ၊ ဒါကြောင့် ကလေးတို့အနေနဲ့ ကိုယ့်
အစွမ်းအစကို ‘ကံကြောင့်ဆိုပြီး ကံကိုပဲ ပုံမချဖို့ အရေးကြီး
ပါတယ်’ စသည်ဖြင့် ပြောပြပေးဖြစ်၏။

ထိုအခါမှ ကလေးမကလေးက -

“ဘုန်းဘုန်းပြောပြမှ ကိုယ့်အစွမ်းကို ပြန်သတိရမိတော့
တယ် ဘုရား၊ တစ်ခါတလေ တပည့်တော်တို့အဖြစ်က ကိုယ့်
အစွမ်း ကိုယ်မေ့ပြီး ဘယ်သူကြောင့်၊ ဘယ်ဝါကြောင့် ဆိုတာ
နဲ့တွဲပဲ ခေါင်းထဲရောက်နေမိပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဘုရား” ဟု ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ပြောလာတော့၏။

မှန်၏။ စာရေးသူတို့ မြန်မာအများစုသည် ကံကို
အလွန်ယုံကြည်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အစွန်းရောက်သည်အထိ
ယုံကြည်မှု လွန်ကဲတတ်ကြ၏။ ကံ-ကံ၏အကျိုးဟု ဆိုသော်
လည်း ထိုသဘောကို တလွဲနားလည် ယုံကြည်နေမှုများ
ရှိနေကြ၏။ မိမိအစွမ်းကိုပစ်ကာ ကံစွမ်းပါဟု ဟစ်နေသူများ
လည်း ရှိတတ်၏။ အကောင်း၊ အဆိုး၊ အကျိုး၊ အပြစ် တစ်ခုခု
ဖြစ်လာခဲ့လျှင် အကြောင်း၊ အကျိုးကို မစိစစ်ဘဲ ကံကြောင့်
ဟုသာ ဆိုပစ်တတ်ကြ၏။

စင်စစ် ကံဟူသည် အလုပ်ပင်ဖြစ်၏။ ကမ္မ ဟူသော
ပါဠိစကားလုံးကို မြန်မာလို ကံဟု ခံပြောနေကြသော်လည်း
မိမိတို့ အသီးသီးလုပ်သည့် အလုပ်ကိုပင် ကံဟုဆိုရမည် ဖြစ်
၏။ ထိုအလုပ်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုအနေဖြင့်ကား မိမိတို့

အလုပ်လုပ်သည့်အခါ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် စေတနာသည် အဓိက သက်ရောက်မှု ရှိစေ၏။ ကံဟူသည် အလုပ်ဟုဆို သော်လည်း စေတနာပါသည့် အလုပ်သည်သာ အကျိုးသက် ရောက်မှုကို အပြည့်ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ စေတနာကောင်းပါသည့် အလုပ်သည် အကျိုးပေးကောင်းတတ်ပြီး စေတနာဆိုးပါသည့် အလုပ်သည်ကား အကျိုးပေးဆိုးတတ်၏။

ဤနေရာတွင် မိမိတို့လုပ်သည့် အလုပ်များ ကောင်း စေမှု၊ မကောင်းစေမှု အတွက်သည် စဉ်းစားဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ် တတ်သည့် ဉာဏ်နှင့်သက်ဆိုင်သွားပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ သုံးမျိုးသည် ဆက်စပ်မှုရှိနေသည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ကံဟုခေါ်သည့် အလုပ်လုပ်သည့်အခါ ဝီရိယစိုက် ရ၏။ ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်ရ၏။ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည့် ဝီရိယဖြင့် စေတနာကောင်းပါသည့် အလုပ်ဖြစ်နေလျှင် ကံအကျိုးပေး သည် အထူးပြောစရာ မရှိ။ အလွန်ကောင်းနေမည်သာ ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအများစု ပြောလေ့ရှိသည့် စကား တစ်ခွန်းမှာ 'ကံဆိုးနေသည်၊ ကံနိမ့်နေသည်' ဟူသည့် စကား ပင်ဖြစ်၏။ အများစု မေ့နေသည့်အချက်မှာလည်း မိမိကိုယ် မိမိ ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးမှု မရှိသည့်အချက်ပင် ဖြစ်၏။ ကံနိမ့် နေရခြင်းအကြောင်း၊ ကံဆိုးနေရသည့်အကြောင်းနှင့် ဆက် စပ်သည့် မိမိတို့၏ လုပ်ရပ်ကို ပြန်လည်သတိပေးမှု မရှိသည့် အချက်ပင်ဖြစ်၏။

မိမိ ဘာကြောင့် အဆိုးတွေ့ချည်း ကြုံနေရသည်။ ဘာကြောင့် လုပ်သမျှ အရာမထင်ဖြစ်နေရသည် ဟူသည့် အချက်အပေါ် မိမိ၏လုပ်ရပ်များအားလုံး သုံးသပ်ဆင်ခြင် ပေးရမည်ကို မေ့လျော့ကာ တစ်ပါးသူ၏ အားကိုယူပြီး ကံမြင့်ရန် အားထုတ်တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗေဒင် ဆရာ၊ ဂိုဏ်းဆရာ၊ နတ်ဆရာများ၏အားဖြင့် ကံကောင်း အောင် ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကံနိမ့်နေသည်၊ ကံဆိုးနေသည် ဟုဆိုကာ ဗေဒင် လက္ခဏာဆရာများထံ သွား၍ ကံမြင့်ရန် ကြိုးစားကြသော် လည်း စင်စစ် ထိုဗေဒင်လက္ခဏာဆရာ စံသူတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ကံများ ကောင်းလာစေရန်၊ မြင့်လာစေရန် လုပ် မပေးနိုင်ပေ။ ထိုသူများသည် မိမိတို့ကိုသာ ပြန်ပြီးလုပ်ခိုင်း တတ်ကြပေ၏။ ထိုသူတို့၏ စကားနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယတြာချေခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ယတြာချေခိုင်းခြင်းသည် အလုပ် လုပ်ခိုင်းခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အလုပ်လုပ်ခိုင်းသည် အခါတွင်

လည်း အလုပ်ဆိုးများ လုပ်ခိုင်းခြင်းမဟုတ်၊ အလုပ်ကောင်း များ လုပ်ခိုင်းခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မည်သည့်ဆရာပင်ခိုင်းခိုင်း ယတြာချေလိုက်ပါဟု ဆိုသည့်အခါ ကြက်သတ်ခိုင်း၊ ဝက်သတ်ခိုင်း၊ နွားသတ်ခိုင်း သည့် ဆရာမရှိ။ မည်သည့်နေရာတွင် မည်သူ့ကို "ဘာလုပ် ပေးလိုက်ပါ၊ ဘာလှူပေးလိုက်ပါ၊ ဘယ်ဘုရားစေတီ၊ ဘယ် ကျောင်းတွင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးလိုက်ပါ" စသည်ဖြင့် ကုသိုလ် ခေး အလုပ်များသာ လုပ်ခိုင်းကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကုသိုလ်လုပ်စေခြင်းသည် အကောင်းလုပ်ခြင်း ဖြစ် သဖြင့် အလုပ်ကောင်းခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်ကောင်းလျှင် အကျိုးပေးကောင်းမည် ဖြစ်ပြီး ကံကောင်းမည်သာ ဖြစ်ပေ ၏။ ဤသည်မှာ မည်သူကမျှ လုပ်ပေး၍ ဖြစ်လာခြင်းမဟုတ်၊ မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ မိမိအခွမ်းဖြင့် သာ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မျက်မှောက်ခေတ် အထက်တန်းရောက်နေသူများ၊ အောင်မြင်နေသူများကို ကြည့်လျှင် တစ်စုံတစ်ယောက် တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦးက ဖန်တီးပေးလိုက်၍ ထိုနေရာ၊ ထိုအဆင့် များသို့ ရောက်နေကြခြင်းမဟုတ်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးစားခဲ့ ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေ၏။ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည့် ဝီရိယနှင့် အားစိုက်ခဲ့သဖြင့် အကြောင်းကောင်း၍ အကျိုးကောင်းခြင်း သာ ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ဝီရိယ ရှိခဲ့သဖြင့် ကံက ကူညီခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ကြားဖူးသည့် ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုကို အမှတ်ရမိ၏။ တစ်ခါက လူသုံးယောက် လှေထစ်စင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ခရီး ထွက်ခဲ့၏။ တစ်နေရာအရောက် ပင်လယ်ပြင်တွင် အကြီး အကျယ် မုန်တိုင်းဝင်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ ကံအားကိုးသည့်သူက "ကံကောင်းရင် အသက်ဘေးက လွတ်မှာပဲ" ဟု ယုံကြည်ကာ ဆုတောင်းမှုကိုသာ ပြုလုပ်စေခဲ့၏။ ဉာဏ်အားကိုးသည့်သူ ကလည်း ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ကာ လွတ်လင်းကို ရှာဖွေနေ၏။ ဝီရိယကို အားကိုးသည့်သူကား အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အလွတ်ရုန်းကာ အသက်ဘေးမှလွတ်ရန် လက်တွေ့ ကြိုးစား လေ၏။ နောက်ဆုံး ထိုသုံးယောက်တွင် ဉာဏ်သမားနှင့် ဝီရိယသမားတို့သည် အသက်ဘေးမှလွတ်လာခဲ့ပြီး ကံကောင်း ရင် သေဘေးမှလွတ်မှာပဲ ဟုဆိုကာ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည့် ဝီရိယကို အားမပြုခဲ့သည့် ကံသမားသည်ကား မုန်တိုင်းမိ၍ အသက်သေခဲ့လေ၏။ ဤကား ကြားဖူး ဖတ်ဖူးခဲ့သည့် ပုံပြင် ကလေး၏ အနှစ်ချုပ်ဖြစ်၏။

ဤအကြောင်းအရာကလေးသည် ပုံပြင်ဆန်ဆန် ရှိခဲ့သော်လည်း ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ပုံဖော်ပေးထား၏။ အရာရာတွင် ကံကဲ့သို့သောအရာများ သတိထားမိစေရန် ညွှန်ပြနေပေ၏။

ကံအကျိုးပေးကောင်းရန် လိုအပ်သော်လည်း အချိန်အခါ၊ နေရာဒေသအလိုက် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရမည့် အလုပ်များကို ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ကာ ဝီရိယစိုက်ထုတ်နိုင်လျှင် ထိုလက်တွေ့ကျမှုသည်သာ ကံသမားများအလိုအရဆိုလျှင် ကံကောင်းစေမှုပင် ဖြစ်၏။

ဆိုလိုသည်မှာ ကံ-ကံ၏အကျိုးဟု ဆိုသော်လည်း ကံတစ်ခုတည်းကိုသာ ပုံမချမိစေရန်နှင့် ဉာဏ်ဝီရိယပါ ပေါင်းစပ်ပေးကြရန် ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။ လက်တွေ့ကျိုးစားအားထုတ်မှု ဝီရိယမပါဘဲ ဉာဏ်ချည်းသက်သက် ဖြစ်နေလျှင်လည်း ကိစ္စတစ်ခု ပြီးမြောက်အောင်မြင်ရန် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ ဉာဏ်မပါသည့် ဝီရိယဆိုပြန်လျှင်လည်း ပရမ်းပတာဖြစ်ကာ ထိရောက်သည့် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်ပေ။

ထိုဉာဏ်နှင့် ဝီရိယ နှစ်မျိုးကို ပေါင်းစပ်ကာ ကောင်းမြတ်သည့် စေတနာဖြင့် လုပ်နိုင်မှသာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ကောင်းများ ဖြစ်လာနိုင်ပေ၏။ သေချာသည်မှာ ဤသက်ရောက်မှုသည် အလုပ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ဉာဏ် ဝီရိယ ယှဉ်သည့် စိတ်စေတနာကောင်းဖြင့် အလုပ်လုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အကျိုးသက်ရောက်မှုသာ ဖြစ်၏။ ဤအကျိုးသက်ရောက်မှုကိုပင် ကံအကျိုးပေးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ စေတနာပါသည့် အလုပ်ကြောင့်ဟုသာ ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

ထိုအလုပ်သည် တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုကံသည် ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အတိတ်ဟု ရှိသဖြင့် အတိတ်ကံများ၏ ပံ့ပိုးမှုများလည်း လိုအပ်သကဲ့သို့ ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်းများ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်အလုပ်ကောင်းများလည်း လိုအပ်ပေ၏။

အဓိကကား အတိတ်သည်ရေရာမှုမရှိသဖြင့် အားကျိုး၍ မရပေ။ အနာဂတ်သည်လည်း မရောက်လာသေးသဖြင့် မသေချာလှပေ။ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ အားထားရပေမည်။ လက်ရှိအချိန်တွင်သာ အလုပ်ကောင်းများ လုပ်ကြရပေမည်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်သည့်ဉာဏ်၊ လက်တွေ့ အားထုတ်မှု ဝီရိယနှင့် စေတနာကောင်းပါသည့် လုပ်ဆောင်ချက်များဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်ကြမည်ဆိုလျှင် 'လက်ရှိအချိန်မှာပင် တစ်စုံတစ်ခု ကောင်းမြတ်သည့် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ဖြစ်စေမည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာတွင် သီးလုံးဆရာတော်ကြီး မိန့်တော်မူသကဲ့သို့ပင် "ကံကောင်းလို့ပါ၊ ကံဆိုးလို့ပါ၊ ကံမြင့်နေလို့ပါ၊ ကံနိမ့်နေလို့ပါ" ဟု ပြောဆိုနေကြသူများ အနေဖြင့် သတိပြုသင့်သည်မှာ ကံဟူသည် အခြားမဟုတ်၊ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည့် ဝီရိယကို အခြေတည်ကာ စေတနာကောင်းပါသည့် အလုပ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစေတနာပါသည့် အလုပ်က ကောင်းနေလျှင် ကံကောင်းနေမည်ဖြစ်ပြီး စေတနာပါသည့် အလုပ်ဆိုးလျှင် ကံဆိုးနေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ သုံးမျိုးတွင် တစ်ခုတည်းကိုသာ ပုံချ၍ မဖြစ်နိုင်ဘဲ သုံးမျိုးလုံး မျှစေမှသာ အကျိုးသက်ရောက်မှု အားကောင်းစေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဓိကအားဖြင့် ဉာဏ် ဝီရိယရှိမှသာ ကံက ကူညီမည်ဖြစ်ပါကြောင်း အသိပေးတင်ပြလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့၏ ဘဝကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်သာ ဖန်တီးနိုင်ကြသည်ဖြစ်သဖြင့် ဘဝကောင်းများ ဖန်တီးနိုင်ရန် စေတနာကောင်းပါသည့် အလုပ်ကောင်းများကို ဉာဏ်ဝီရိယဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ ကောင်းမြတ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရန်သာ အထူးလိုအပ်ပါကြောင်း စေတနာထားကာ အသိတရား ပါးလိုက်ရပါသည်။

အဝတ်အလှည့်

တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို မဆိုလင့်၊ အဆိုခံရသော သူတို့သည် သင့်ကို ပြန်လှန်ဆိုကုန်ရာ၏။ ချုပ်ချယ်သော စကားသည် ဆင်းရဲ၏အကြောင်းတည်း။ သူတစ်ပါးကို ဒဏ်ပြုတ အတုံ့အလှည့်တို့သည် သင့်ထံသို့ ပြန်ရောက်ကုန်ရာ၏။ (မြတ်ဗုဒ္ဓ)

လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ ချောပစ်ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကိုဆိုခြင်း၊ အကျိုးမရှိ အချည်းနှီးသော စကားကိုဆိုခြင်း ဟူသော နှုတ်ဖြင့် လွန်ကျူးတတ်သည့် ဝစီ ခုစိုက်လေးပါးတို့တွင် ဖရုသဝါစာ ခေါ် ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ဆိုခြင်းသည်လည်း မကောင်းသည့် ခုစိုက်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။

နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်တတ်သည့် ကြမ်းတမ်းသည့် စကားများသည် ပြောသည့်သူနှင့် အပြောခံရသူများပင်မက ကြားရသူများအထိ နားမချမ်းသာဖွယ် ဖြစ်စေနိုင်သဖြင့် မိမိတို့၏ နှုတ်ကို စောင့်စည်းကြရန် တိုက်တွန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ထို့အပြင် မည်သည့်အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါစေ တူသောအကျိုးကို ပေးတတ်သည့်သဘော ရှိသဖြင့် မိမိက ကြမ်းတမ်းသည့် စကားကိုဆိုလျှင် အဆိုခံရသူသည်လည်း ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြန်ဆိုတတ်သည်ကို သတိပြုဆင်ခြင်ရန် လိုအပ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးထံမှ တုံ့ပြန်မှုကောင်းများ ပြန်ရောက်လာစေရန် မိမိကိုယ်တိုင်က ရှေးဦးစွာ တုံ့ပြန်မှုကောင်းများ ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိက မကောင်းလျှင် သူတစ်ပါးကလည်း ကောင်းမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ အတူအလှည့်ဟူသည် ပြုလုပ်သူထံသို့ တစ်ဖန် ပြန်လာတတ်ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် မိန့်မှာဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓလက်ထက်က ကောဏ္ဍဓာန အမည်ရှိသည့် မထေရ်တစ်ပါး ရှိခဲ့၏။ ထိုမထေရ် ရဟန်းဖြစ်သည့်နေ့မှစ၍ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အချိန်သည် မထေရ်နှင့်အတူ ထက်ကြပ်မကွာ ရှိနေတတ်၏။ သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးပုံရိပ်ကို မထေရ်မှတစ်ပါး အခြားသူများအားလုံး တွေ့မြင်ကြရ၏။ မထေရ်ကား ဘာမျှမသိရှာပေ။ ဆွမ်းခံသွားလျှင်လည်း ဆွမ်းလောင်းသူများက

“ဤဆွမ်းသည် အရှင်ဘုရားတို့ အလိုငှာ ဖြစ်ပါစေ၊ အရှင်ဘုရားနှင့် အပေါင်းအဖော်မတို့ အလိုငှာ ဖြစ်ပါစေ” ဟုဆိုကာ လောင်းလျှလေ့ရှိကြ၏။

မထေရ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို သဘောမပေါက်နိုင်ဖြစ်နေပေ၏။ ရဟန်းနှင့် မာတုဂါမ အတူရှိနေသကဲ့သို့ မထေရ်နှင့် ထက်ကြပ်မကွာရှိနေသော အမျိုးသမီးအချိန်ကြောင့် လူအများ၏ အထင်လွဲခြင်းကို ခံနေရ၏။ သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းတော်များကလည်း ထို့အတူပင် ကောဏ္ဍဓာန မထေရ်သည် မာတုဂါမနှင့် အတူသွားလာနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေပြီး နောက်ဆုံးတွင် အခြားရဟန်းများသည် ကောသလမင်းထံသို့ သွားရောက်ကာ ထိုမထေရ်ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူပေးရန်အထိ ပြောဆိုကြလေ၏။

ကောသလမင်းသည်လည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို နားထောင်ပြီး မထေရ်ရှိရာ ကျောင်းတော်သို့ မထေရ်ကို ဖမ်းရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ကျောင်းရောက်သည့်အခါ မထေရ်နှင့်အတူ အမျိုးသမီးပုံရိပ်ကို တွေ့နေရ၏။ မထေရ်ကို မေးသည့်အခါ မသိကြောင်း၊ မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုရာ နောက်ဆုံးတွင် ကောသလမင်းကိုယ်တိုင် မာတုဂါမအစစ် မဟုတ်၊ အတုသာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားကာ အရေးမယူဘဲ

နန်းတော်မှပင် ဆွမ်းခံကြရန် ဖိတ်ကြားကာ ပြန်သွားလေ၏။

စင်စစ် ထိုမထေရ်နှင့် အတူတကွ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် မာတုဂါမ ပုံရိပ်သည် မထေရ်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်၏အကျိုးရလဒ်ပင် ဖြစ်၏။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက ဖြစ်၏။ ယခု ကောဏ္ဍဓာနမထေရ်သည် ထိုအချိန်က တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရှိ နတ်သားတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုနတ်သားသည် ကဿပဘုရားရှင်၏ တပည့်သာဝက ရဟန်းတစ်ပါး၏ ညီညွတ်မှုပျက်ပြားစေရန် သွေးခွဲခဲ့လေ၏။ မထေရ်တစ်ပါးအနက် တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ နောက်ကွယ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ပုံကို ဖန်တီးကာ မမြင်ကွယ်ရာတွင် မထေရ်နှင့် မာတုဂါမ အတူရှိပြီး မသင့်လျော်သည့် အနေအထိုင်မျိုးဖြစ်စေရန် အားထုတ်၏။ ထိုအခြင်းအရာကို အခြားသော ရဟန်းတစ်ပါးက မြင်သော်လည်း ဖန်တီးလုပ်ကြံခံရသည့် မထေရ်ကိုယ်တိုင်က မမြင်ရပေ။ ထို့ကြောင့် မြင်ရသောရဟန်းက အရှင်ဘုရားသည် အကျင့်သိက္ခာ ပျက်ပြားသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အရှင်ဘုရားနှင့်အတူ ပေါင်းဖော်ခြင်းငှာမဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အခြားတစ်ပါးကလည်း မဟုတ်မှန်ကြောင်း စသဖြင့် ငြင်းခုံကြရာမှ မထေရ်တစ်ပါး ကွဲပြားသွားလေတော့၏။

ထိုမထေရ်တစ်ပါး ကွဲပြားမှုကို ဖန်တီးခဲ့သည့် နတ်သားသည် မိမိလုပ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်အကျိုးကြောင့် အဝိစိရေတွင် ကျရောက်ခဲ့ပြီး ဘဝများစွာ အကုသိုလ်အပြစ်ကို ခံရကာ နောက်ဆုံးတွင် ယခု ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက် ကောဏ္ဍဓာနရဟန်းအဖြစ် သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းဘဝ ရခဲ့သော်လည်း ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် နတ်သားဘဝက လုပ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်၏ အကျိုးဆက်အဖြစ် ထိုမထေရ်၏နောက်တွင် မာတုဂါမပုံရိပ်က အမြဲထက်ကြပ်မကွာ ရှိနေခဲ့ကာ လူအများ၊ ရဟန်းအများ၏ အထင်လွဲမှုကို ခံနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု ကောဏ္ဍဓာနဘဝတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် မာတုဂါမပုံရိပ်ကြောင့် ကောသလမင်းကိုယ်တိုင် ဖမ်းရန်အားထုတ်သော်လည်း အစစ်အမှန် မဟုတ်သဖြင့် မဖမ်းဘဲ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းခံကြရန် ဖိတ်ကြားခဲ့သည့်အပေါ် အခြားရဟန်းတော်များက နားမလည်နိုင်ဘဲ မထေရ်ကို တိုက်ရိုက်ပြောဆိုကာ ကျောင်းတော်မှ နှင်ထုတ်ရန် အားထုတ်ကြပြန်၏။

ထိုအခါတွင် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် မဟုတ်မှန်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုထားသည့် ကောဏ္ဍဓာနမထေရ်က သူ့ကို လာပြောသည့် အခြားရဟန်းတော်များကို ကြမ်းတမ်းသည့် စကားများဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန် ပြောဆိုလေတော့၏။

ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းတော်များက မြတ်စွာဘုရား ရှင်အား လျှောက်ကြားသည့်အခါတွင် မြတ်ဗုဒ္ဓက ကြမ်း ကြုတ်သော စကားတို့ဖြင့် ပြန်လှန်တုံ့ပြန်တတ်သည့် ကောဏ္ဍ ဓာန ရဟန်းကို ပြစ်တင်ပြောဆိုကာ -

“ကောဏ္ဍဓာန၊ ဆင်၏ ရှေးဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ယုတ်မာသော အမှုကို အမှီပြု၍ သင်သည် ဤဖောက်ပြန် သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ရ၏။ ယခုအခါ သင့်အား တစ်ဖန် ထိုသို့သဘောရှိသည့် ကြမ်းကြုတ်ယုတ်မာသည့် အပြောအဆို အပြုအမူမျိုး ပြုမပြောဆိုခြင်းငှာ မသင့်၊ ရဟန်း တို့နှင့်အတူတကွ ယုတ်မာကြမ်းတမ်းသော၊ တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကိုမျှ မဆိုလင့်၊ အဆိုခံရသော သူတို့သည် သင့်ကို တစ်ဖန် ပြန်လှန်ဆိုကုန်ရာ၏။

သူတစ်ပါးကို ဒဏ်ပြုကာ အတုံ့အလှည့်တို့သည် သင့် ထံသို့ ပြန်ရောက်ကုန်ရာ၏။ အနားရေးပြတ်သော ကြေးခွက် သည် အသံမထွက်သကဲ့သို့ သင်သည်လည်း ထိုကြေးခွက်နှင့် တူစွာ အသံမရှိသည့် ဖြစ်တိလော့၊ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သောသူမည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့” (ဓမ္မပဒ၊ ဒဏ္ဍဝဂ်၊ ကောဏ္ဍဓာနထေရဝတ္ထု) ဟု အနုသန္ဓေစပ်ကာ တရားစကား မိန့်ကြားတော်မူလိုက်၏။ ဘုရားရှင်၏ တရား စကားအဆုံးတွင် ကောဏ္ဍဓာနမထေရ်သည် ရဟန္တာဖြစ်ကာ အခြားသော တရားနာပရိသတ်များသည်လည်း ထိုက်သင့် သည့် တရားများ ရသွားကြလေ၏။

ဤကား “တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို မဆိုလင့်” စသော ဘုရားစကားတော် ဟောကြား ခဲ့ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဝတ္ထုပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ဆိုခြင်းနှင့် မဟုတ်မမှန်သည့် လုပ်ရပ်များသည် အတုံ့အပြန်ကို ဖြစ်စေတတ်သည်ကို ထင်ရှားစေခဲ့၏။ မိမိက ပြုလုပ်လိုက်သည့် အကုသိုလ်အလုပ်လေးသည် အနည်းငယ် မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ခံရသည့်အခါတွင်ကား ဘဝအဆက် ဆက်မှသည် နောက်ဆုံး ရဟန်းဘဝအထိပင် ခံရတတ်သည် ကို သတိပြုသင့်လှ၏။

စင်စစ် ကြမ်းတမ်းသည့်စကားနှင့် မကောင်းသည့် လုပ်ရပ်များသည် သံသရာအထိ ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်

ဖြစ်စေ ယခုဘဝမှာပင် တန်ပြန်တုံ့ပြန်မှုကို ခံရတတ်၏။ မိမိက တစ်စုံတစ်ယောက်အား အပြစ်မရှိဘဲ ကြမ်းတမ်းသောစကား ကို ဆိုလိုက်လျှင် အဆိုခံရသူသည်လည်း တစ်ဖန် ပြန်ဆိုမည် ဆိုသည်မှာ အတုံ့အလှည့်ပင် ဖြစ်၏။

မှန်ကြည့်သကဲ့သို့ မိမိက မှန်ကြည့်ပြီး မဲ့ပြလျှင် မှန်တွင် ထင်ဟပ်လာမည့် ပုံရိပ်သည်လည်း မဲ့ပြမည်သာ ဖြစ်၏။ မိမိက ပြုံးပြလျှင် တစ်ဖန် ပြန်ပြုံးပြမည်သာဖြစ်၏။ ထိုအတူ မိမိက ချီသာသည့်စကားကိုဆိုလျှင် အဆိုခံရသူ သည်လည်း ချီသာသည့်စကားဖြင့် ပြန်ဆိုပေးမည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အခြားအခြားသော အပြုအမူ အနေအထိုင် များတွင်လည်း ထိုအတူသာဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးကို ဒဏ်ပြုကာ ဒုက္ခဖြစ်စေလျှင် မိမိသို့လည်း ထိုဒဏ်ပြုမှုများ၊ ဒုက္ခတရား များသည် ပြန်လည်ရောက်လာမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓက မည်သူ့အပေါ်မျှ ကြမ်းကြုတ် သော စကားများကို မဆိုရန်၊ ချုပ်ချယ်မှုကို မပြုရန်၊ မကောင်း သည့် သဘောများဖြင့် ဒုက္ခမပေးမိစေရန် မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

မှန်၏။ ကြမ်းကြုတ်သောစကားဆိုလျှင် လူမပြောနှင့် တိရစ္ဆာန်များပင်လျှင် မကြိုက်တတ်ပေ။ မေတ္တာဓာတ်ပါသည့် ချီသာစွာပြောဆိုတတ်သည့် စကားများဆိုလျှင်ကား တိရစ္ဆာန် များလည်း နာခံတတ်၏။ ချောပြောလျှင် လူမပြောနှင့် သတ္တဝါများသည်ပင် စကားနာခံတတ်၏။ ဆူပူကြိမ်းမောင်း ပြီး လုပ်စေသည်ထက် အစ်ကိုဖြစ်စေ၊ အစ်မဖြစ်စေ၊ ညီ ဖြစ်စေ၊ ညီမဖြစ်စေ စသည့် ချီသာသည့် အပြောအဆို အသုံး အနှုန်းများဖြင့် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်စေသည်က အခိုင်းခံရသူ များ၏ တုံ့ပြန်မှုကောင်းများကို ရရှိနိုင်၏။

အရင်းစစ်လျှင် မိမိနှစ်သက်သည်ကို သူတစ်ပါးအား ရှေးဦးစွာ ပေးနိုင်မှသာ သူတစ်ပါးထံမှလည်း ပြန်လည်ရနိုင် သည့် သဘောပင်ဖြစ်၏။ မိမိက နူးညံ့မှ အခြားသူသည်လည်း နူးညံ့မည်ဖြစ်ပြီး မိမိက ကြမ်းကြုတ်လျှင် အခြားသူလည်း ကြမ်းကြုတ်မည်သာ ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ သဘာဝကျသည့် အတုံ့အလှည့်သဘောပင် ဖြစ်ပါ၏။

သက်ရောက်မှုတိုင်းတွင် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိ၏ ဟု ဆိုသကဲ့သို့ စေတနာပါသည့် လုပ်ရပ်တိုင်းတွင်လည်း တန်ပြန်ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် အတုံ့အလှည့်ဟူသည် ရှိနေပေ ၏။ ထိုအတုံ့အလှည့်သည် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည် ဖြစ်စေ ပြုလုပ်သူ၏ အပေါ်တွင်သာ တည်ရှိလေ၏။ ပြုလုပ်

သူက အကောင်းပြုလုပ်လျှင် တန်ပြန်သက်ရောက်မှု၏ အတို့အလှည့်သည် ကောင်းမည်ဖြစ်ပြီး ပြုလုပ်သူက မကောင်းပြုလုပ်လျှင် တန်ပြန်သက်ရောက်မှု၏ အတို့အလှည့် သည် မကောင်းမည်သာ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ပြောဆို ကြံစည်မှုများသည် မိမိကိုယ်တိုင်၏ ရွေးချယ်မှုသာဖြစ်ပြီး ထိုအပြုအမူ အပြော အဆို အကြံအစည်များ၏ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုသည်လည်း ရွေးချယ်ပြုလုပ်ခဲ့သည့် မိမိတို့သို့သာ ပြန်လာမည့် အတို့ အလှည့်များပင် ဖြစ်၏။ အပြုအမူကောင်းလျှင် အတို့အလှည့် ကောင်းမည်ဖြစ်ပြီး အပြုအမူဆိုးလျှင် အတို့အလှည့် ဆိုးမည် သာ ဖြစ်၏။

အချုပ်အားဖြင့် မည်သူမဆို အကောင်းကိုသာ အလို ရှိတတ်ကြရာတွင် အကောင်းများဖြစ်စေရန် မိမိကိုယ်တိုင် ရွေးဦးစွာ ကောင်းပြုရန် လိုအပ်ပေ၏။ မိမိက မကောင်းလျှင် သူတစ်ပါးလည်း မကောင်းမည်ဖြစ်သဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် မကောင်းမဖြစ်ရန် ကြိုးစားသင့်လှ၏။ အကောင်း အစစ် ဟူသည် မကောင်းမဖြစ်ရန် လိုအပ်သဖြင့် အကြောင်းအပြစ် ကို ကောင်းပစ်ရန် လိုအပ်ပေ၏။ အကြောင်းကောင်းလျှင် အကျိုးကောင်းမည်ဖြစ်ပြီး အကျိုးကောင်းခြင်းသည် အတို့ အလှည့်ကောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ အတို့အလှည့်ကောင်းခြင်းသည် အကောင်းလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအတို့အလှည့်များ၏ တုံ့ပြန်မှုများသည် မိမိ၏အလုပ်များကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် မည်သူမဆို အတို့အလှည့်ကောင်းများ ဖြစ်ပေါ်စေရန် အလုပ်လက်နက်ကောင်းဖြင့် အကြောင်း ကောင်းအောင် ကြိုးစားကာ မိမိက ရွေးဦးစွာ အကောင်းများ ဖြင့် ကောင်းပြုရန် လိုအပ်ကြောင်း အထူးသတိပြုရမည် ဖြစ် ပါပေတော့၏။

သိအောင်လုပ်ပါ

သိခြင်းနဲ့ မသိခြင်းကို စာလိုပြောလျှင် ဝိဇ္ဇာနှင့် အဝိဇ္ဇာ ဟု ပြောနိုင်၏။ အဝိဇ္ဇာကား မသိခြင်းဖြစ်ပြီး ဝိဇ္ဇာကား သိခြင်းဖြစ်၏။ မသိမှုများသာလျှင် သိမှုကွယ်ပျောက်တတ်ပြီး သိသာလျှင်ကား မသိမှုကို ပယ်ဖျောက်ပေးတတ်၏။ ထိုသို့မူ သည် ဖတ်မှတ်လေ့လာ နာကြားသဖြင့် သိရှိရသည့် အမှတ် သညာအသိနှင့် လက်တွေ့လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်သဖြင့် သိရှိလာသည့် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည့်အသိ ယူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။

ယနေ့ခေတ် လူအများစုသည် ပညာသိဖြင့် သိရန် ဝေးစွာ သညာသိဖြင့် သိသပင် အလွန်ရှားပါးနေသည်ကို တွေ့ ရ၏။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ အများစုသည် ထိုသို့ဖြစ်နေ ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမည်ခံထားသော်လည်း မိမိတို့ကိုးကွယ် သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်စပ်၍ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မသိဖြစ်နေ ကြ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ စစ်မှန်သည့် အဆုံးအမများနှင့် တွေ့ကြုံနေရ သော်လည်း မသိမှုများက ဖုံးလွှမ်းထားသဖြင့် သိခွင့်သာပါ လျက် မသိကြဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။

မသိ၍ သိအောင် လုပ်သည်လား ဆိုသော်လည်း မလုပ်ကြပေ။ စင်စစ် မသိပါက သိအောင် လုပ်သင့်၏။ ရွေးဦးစွာ ပညာသိဖြင့်သိအောင် ကြိုးစားပြီး ပညာသိဖြင့် သိသည်အထိ အားထုတ်သင့်၏။ “မသိ၍ မလုပ်၊ မလုပ်သဖြင့် မသိ” ဖြစ်နေကြ၏။ သို့ဆိုလျှင် မည်သည့်အချိန်တွင်လုပ်၍ မည်သည့်အချိန်တွင် သိကြမည်နည်း။ ဤသို့သာ မလုပ်မသိ၊ မသိမလုပ် သံသရာတွင် ကျင်လည်နေမည်ဆိုပါက ပညာသိ ဖြင့် သိရန်မဆိုထားဘိ သညာသိဖြင့် သိရန်ပင် အလွန်ဝေး ကွာနေပေတော့မည်သာ ဖြစ်၏။

စာရေးသူသည် အသက်အရွယ်အရ ဖြတ်သန်းကျင် လည်ရသည့် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားအရ လူအတော် များများနှင့် တွေ့ကြုံဆက်ဆံ ပြောဆို ဟောပြောဖူး၏။ လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူကြီး အရွယ်သုံးမျိုးလုံးနှင့် ဆုံဖူး၏။ မသိမှု ကား သုံးမျိုးလုံး အတူတူပင် ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီး များကပင် မသိမှု ပိုကြသေး၏။ အရင်မွေး၍သာ အကြီးဖြစ် နေသော်လည်း အသိပညာအနေဖြင့်ကား အငယ်ဖြစ်နေ ကြ၏။

မသိမှု များလာသည်အခါ အမှား၊ အမှန်ကိုလည်း မခွဲခြားတတ်ဘဲ ဖြစ်တတ်၏။ အမှားကို အမှန်၊ အမှန်ကို အမှား ထင်နေမိတတ်၏။ ထို့ထက်ပိုဆိုးသည်ကား မသိမှု အလွန် အားကောင်းလာသည့်အခါ ကုသိုလ်မှန်း မသိ၊ အကုသိုလ်မှန်း မသိ ဖြစ်လာတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်ထင်၊ အကုသိုလ်ကို ကုသိုလ်ထင်ကာ ရေလိုက်လွဲ တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ဦးသည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ကို မသိဖြစ်နေလျှင် လူ့ဘဝကို ရနေသော်လည်း ထိုသူကို လူဟုပင်ဆိုရန် ခက်ခဲလှ၏။ စင်စစ် လူဟူသည် “ကုသလာ ကုသလ် မနသိ ဇာနာတီတိ မနသော - ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ကို သိတတ်သောကြောင့် လူမည်၏” ဟု ဆိုသဖြင့် ကုသိုလ်၊

အကုသိုလ်ကို ခွဲခြားသိရှိရန် လိုအပ်လှ၏။ အကြောင်းအကျိုး အကောင်း၊ အဆိုးကို နားလည်သဘောပေါက်ရန် လိုအပ် လှ၏။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် လူ့ဘဝကို ခုနစ်သော်လည်း လူဟု ဆိုရန် မလွယ်လှပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်က “မနုဿဿ ဘာဝေါ ဒုဗ္ဗဘော - လူ၏အဖြစ်သည် ရခဲလှ၏” ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ လူ့ဘဝကို ခုနစ်သော်လည်း လူမဖြစ်သည့်သူများ၊ လူဟုခေါ်ရန် မသင့်သူများသည် မသိမှုများကြောင့်သာ ထိုခြေအနေသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ မသိမှုသည် သတ္တဝါ များကို မည်သည့်အခါမျှ ကောင်းကျိုးပေးမည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍လည်း သိအောင်လုပ်ရန် တိုက်တွန်းနေခြင်းဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က “ဘာဝံဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်း သိအောင်လုပ်” ဟု ဟောတော်မူထား၏။ ထိုစကားကို ပါဠိလို “ပဇာနာတိ” ဟုဆို၏။ “ပဇာနာတိ - အထူးထူး အပြားပြား သိ၏” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

အထူးထူး အပြားပြား သိခြင်းဟူသည် မိမိ၏ အတွင်း အပြင်နှင့် ပတ်သက်သည်များကို သိခြင်း ဖြစ်၏။ ရှင်းအောင် ပြောရလျှင် စိတ်နှင့်ရုပ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အရာမှန် သမျှကို သိခြင်းဖြစ်၏။ ထိုထက်ပိုပြီး ရှင်းအောင်ပြောရလျှင် ခန္ဓာငါးပါးတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အရာများကို သိခြင်း ဖြစ်၏။

ခန္ဓာငါးပါးတွင် ရုပ်ခန္ဓာသည် တစ်ပါးတည်းသာဖြစ်ပြီး နာမ်ခန္ဓာကား လေးပါးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ကိုသိအောင် လုပ်ဖို့ထက် နာမ်ခန္ဓာဟုခေါ်သည့် စိတ်ကိုသိအောင် လုပ်ဖို့ က ပိုခက်လှ၏။

ဘုရားရှင်သည် ထိုအသိခက်လှသည့် စိတ်ကိုသိစေ ရန် မိမိကိုယ်ကို သတိကပ်ထားရန်လိုကြောင်း၊ သတိတရား ဖြင့် စောင့်ကြည့်ပြီး “မိမိသန္တာန်မှာ ရာဂစိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း ရာဂစိတ် ဖြစ်သည်ဟု သိ၏၊ ရာဂကင်းသည့်စိတ် ဖြစ်လျှင် လည်း ရာဂကင်းသည့်စိတ် ဖြစ်သည်ဟု သိ၏၊ ဒေါသစိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း ဒေါသစိတ် ဖြစ်သည်ဟု သိ၏၊ ဒေသကင်း သည့်စိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း ဒေါသကင်းသည့်စိတ် ဖြစ်သည်ဟု သိ၏၊ မောဟုစိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း မောဟုစိတ် ဖြစ်သည်ဟု သိ၏၊ မောဟကင်းသည့်စိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း မောဟကင်း သည့်စိတ် ဖြစ်သည်ဟု သိ၏” စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မည်သည့်စိတ်ကိုမဆို ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ခိုက်မှာ သိရန်လိုကြောင်း ရှင်းပြတော်မူ၏။

ထိုသို့ မည်သည့်စိတ်ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ခိုက်ကို သိမှသာလျှင် ထိုစိတ်သည် ရှေ့ဆက်မဖြစ်တော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားမည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ထိုစိတ်၏ ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ခိုက်ကို မသိလျှင် အစွဲတရား ဝင်လာတတ်ပြီး ထိုစိတ်၏ စေ့ခိုင်းရာနောက် ပါသွားကာ ကိလေသာများ အကုသိုလ်တရားများသာ တိုးပွားလာတတ် ပေ၏။

မည်သည့်စိတ်မဆို ချက်ချင်းသိလျှင် ချက်ချင်းရပ်တန့် နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းမသိဘဲ ဖြစ်နေပါလျှင် ထိုစိတ်၏ လွှမ်းမိုးသက်ရောက်မှုကို ခံရလျက် လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မောဟစိတ်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်၏။ ထိုအခါ မနောက်အပြစ်မှသည် နှုတ်ဖြင့် ကျူးလွန်မှု ဝစီကံအပြစ်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှု ကာယကံအပြစ်အထိ ကျရောက်လာတတ်ပေ၏။ ဤသည်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ကို ဖြစ်ခိုက်တွင် မသိမှုကြောင့် ဖြစ်၏။

မှန်၏။ မည်သူမဆို တစ်ခါတစ်ရံ မိမိတို့၏စိတ်ကို သတိထားကြည့်မိသည့် အခါလေးများ ရှိတတ်၏။ ဖြစ်ပေါ် နေသည့် ကောင်းစိတ်၊ မကောင်းစိတ်ကို သတိထားမိသည့် အခါများလည်း ရှိတတ်၏။ ထိုသို့ သတိထားမိသည့်အခါ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ထိုစိတ်သည် ရပ်တန့်သွားပြီး ရှေ့ဆက် မဖြစ်တော့ဘဲ နောက်စိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို သတိ ပြုမိကြမည် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ စိတ်၏သဘောပင် ဖြစ်၏။

စိတ်သည် တစ်ချိန်တည်းတွင် မည်သည့်အခါမျှ နှစ်စိတ်ဖြစ်ရိုး မရှိပေ။ အလွန်လျှင်မြန်သောကြောင့်သာ နှစ်စိတ်၊ သုံးစိတ် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်တတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရှေ့စိတ်ကို သိလိုက်သည်နှင့် ထိုရှေ့စိတ်ပျောက်ပြီး နောက် သိသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုနည်းအတိုင်း သိလိုက်တိုင်း သိလိုက်တိုင်း စိတ်အသစ် အသစ် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း စိတ်ကိုသိအောင် ကြိုးစားရန်သာ လိုအပ်လှ၏။

ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ် ယောက်ကိုဖြစ်စေ အကြောင်းပြုပြီး မိမိ၏စိတ်တွင် အလို မကျသည့်စိတ်၊ မနာလိုသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါ ထိုစိတ်ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိနိုင်အောင် သတိပြုသင့်၏။ ထိုစိတ်ဖြစ်ခိုက်တွင် “ငါ့မှာ ဒီစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေပါလား” ဟု သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုစိတ်သည် ရှေ့ဆက်မဖြစ် တော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်စိတ် ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ခိုက်ကို သိအောင်ကြိုးစားဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

အကယ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်တိုင်း ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ခဲ့
ကို မသိပါက အစွဲတရား ဝင်လာတတ်၏။ ဒေါသဖြစ်သည့်
အခိုက် ထိုဒေါသစိတ်ကို မသိပါက အစွဲတရား ဝင်လာပြီး
ဒေါသအလျောက် ပြောဆိုမိတတ်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ကုန်လွန်မိတတ်၏။ ဤသည်မှာ ဖြစ်ခဲ့ကို မသိဘဲ စွဲသွားမိ
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့အတူပင် တစ်စုံတစ်ယောက် သို့မဟုတ် တစ်စုံ
တစ်ခုအပေါ် သဘောကျ ကျေနပ်နှစ်သက်သည်တို့ ဖြစ်
ပေါ်လာသည့်အခါတွင်လည်း ထိုစိတ်၏ ဖြစ်ခဲ့ကို သိ
အောင် သတိပြုရမည် ဖြစ်၏။ မသိဘဲ လွှတ်ထားမိပါက
အစွဲတရား ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တဏှာရာဂစိတ်၊ လိုချင်တပ်မက်မှု
လောဘစိတ် စသည် ဖြစ်ပေါ်တတ်၏။ အကယ်၍ လိုချင်
သည်အတိုင်း ဖြစ်မလာပြန်လျှင် ဒေါသစိတ်က ထပ်ဆင့်
ဝင်လာတတ်ပြန်၏။ ဤသဘောသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်တို့၏ ဖြစ်ခဲ့ကို မသိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
မည်သည့်စိတ်ပုံဖြစ်ဖြစ် သိအောင်လုပ်ရမည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်
ပါ၏။

မဟာစည်ဆရာတော်ကြီး မိန့်တော်မူသည့် တရား
ရှုမှတ်နည်းလင်္ကာကလေးရှိ၏။ “ဖြစ်ခဲ့ကုန်စွာ စွဲမှု
ဝင်ရောက်သည်၊ ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု ရှုရန်စွဲမှုကင်းပျောက်
သည်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည်မှာ မိမိ၏စိတ်တွင်ဖြစ်စေ၊
ရှုရုံတွင်ဖြစ်စေ ဖြစ်သမျှ ပေါ်သမျှကို ဖြစ်ခဲ့ကို ပေါ်ခဲ့ကုန်တွင်
သိရန် လိုအပ်ပြီး မသိလိုက်ပါက အစွဲတရားဝင်တတ်ကြောင်း၊
ဖြစ်သမျှအခိုက်တွင် သိလိုက်နိုင်ပါက အစွဲကင်းပျောက်မည်
ဖြစ်ကြောင်း ဆိုလို၏။

အစွဲတရားသည်ကား အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်း
လှ၏။ စွဲလမ်းမိလျှင် အမှန်ကိုမမြင် ဖြစ်လာ၏။ မမြဲခြင်း
သဘောကို မြသည်ဟု ထင်လာတတ်ပြီး မရှိကို အရှိဟု ထင်
လာတတ်၏။ မပိုင်သည်ကို ပိုင်သည်ဟု ထင်လာတတ်ပြီး
ငါမဟုတ်သည်ကို ငါဟု ထင်လာတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း
ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ရာထူး၊ ငါ့ဂုဏ် စသဖြင့် ငါစွဲများဖြင့် အချိန်
ကုန်ကာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန စသည် ပြိုင်လာ
ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သေချာသည်မှာ အကောင်းဖြစ်စေ၊ အဆိုးဖြစ်စေ
စွဲလမ်းမိလျှင် မကောင်းဖြစ်တတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်တတ်သည်
ဟူသည့် အချက်ပင် ဖြစ်၏။ စင်စစ် ထိုအစွဲတရား ဖြစ်ပေါ်
ခြင်း၏ အကြောင်းကား မသိမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုမသိ

မှုသည်လည်း ဖြစ်ခဲ့ကို ပေါ်ခဲ့ကို မသိလိုက်မှုပင် ဖြစ်၏။
ဖြစ်ခဲ့ကို ပေါ်ခဲ့ကို သိလိုက်ပါက ထိုအစွဲတရားများ ဖြစ်
ပေါ်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ အစွဲတရားကင်းလျှင် ဒုက္ခ
ကင်းမည်သာဖြစ်ပြီး ဒုက္ခကင်းခြင်းသည် ချမ်းသာခြင်းပင်
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခမရှိ ချမ်းသာသိဖို့ အစွဲမရှိကြရန်
လိုကြောင်း ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

အစွဲမရှိရန်အတွက်ကား သိမှုပင် ဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည်
မှာ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် သိအောင်လုပ်ရန် ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်အာရုံ
များ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်း များပြားလာသည့် ယနေ့ခေတ်တွင်
ထိုကာမဂုဏ်အာရုံများ၏ ဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့် သတ္တဝါတို့သည်
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန စသည့် ကိလေသာများဖြင့်
သာ အချိန်ကုန်နေကြပြီး သိသင့် သိထိုက်သည်များကို မသိ
နိုင် ဖြစ်နေကြရ၏။ မသိကြသဖြင့် ဒုက္ခများလည်း ဖြစ်နေကြ
ရ၏။ ဒုက္ခဖြစ်ခြင်းသည် စွဲလမ်းမိကြသဖြင့် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်၏။
ထိုစွဲလမ်းမှု၏ အကြောင်းကား မသိမှု အဝိဇ္ဇာကြောင့်ပင် ဖြစ်
ပါ၏။ ထိုမသိမှုကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်နိုင်ရန်အတွက်ကား
အစစ အရာရာ သိအောင်ကြိုးစားမှသာ ဖြစ်ပေမည်။

သိရန်အတွက်ကား ဧည့်စွာ သညာသိဖြင့်သိအောင်
ကြိုးစားရမည်ဖြစ်ပြီး ထိုမှ ပညာသိဖြင့်သိအောင် ကြိုးစားရ
မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ပညာသိဖြင့် သိရန်အတွက်ကား မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း စိတ်မှာဖြစ်စေ၊ ရုပ်မှာဖြစ်စေ
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အရာများကို သတိကပ်လျက် ဖြစ်ခဲ့ကို
ပေါ်ခဲ့ကို ဖြစ်ဆဲ ပေါ်ဆဲမှာပင် သိအောင်ကြိုးစားရမည်သာ
ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့ကို ပေါ်ခဲ့ကုန်တွင် အလိုက်သင့် လိုက်သိ
နေမည်ဆိုလျှင် ရုပ်နာမ်ကို အမှီပြု၍ အစွဲတရားလည်း ဖြစ်
ပေါ်လာမည် မဟုတ်တော့ပေ။ အစွဲမရှိလျှင် ဒုက္ခလည်း
မရှိနိုင်ပေ။ ဒုက္ခမရှိလျှင် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ငြိမ်းနေပည်
သာ ဖြစ်ပါ၏။ အကြွင်းမဲ့ ငြိမ်းရန်အတွက်ကား ကိလေသာ
မှန်သမျှ အကြွင်းမရှိ ပယ်သတ်နိုင်ရန် လိုအပ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် မသိမှုများကြောင့် စွဲလမ်းမှုများ ဖြစ်နေ
ကြပြီး စွဲလမ်းမှုကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်နေကြသည့် လောကကြီးတွင်
ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း စွဲလမ်းမှုကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ရန် မည်သည့်
အရာပုံဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ကို ပေါ်ခဲ့ကို ဖြစ်ဆဲ ပေါ်ဆဲတွင်
သိအောင်လုပ်ကြရန်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း အသိပေး တိုက်တွန်း
လိုက်ရပါသည်။

(ဆက်ရန်)

ဓမ္မဒါန

ချမ်းသာခြင်းရှစ်ဖြာ ရဟန်းတော်တို့ထံမှာ

အောင်သာကျော်

သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင် သူမြတ်အဖြစ် ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်က မိတ်ဆွေအရင်းအချာဖြစ်ခဲ့သော အရိန္ဒမင်းကြီး၏ စိတ်အာရုံဝယ် မိမိကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြလျက် ရှိနေသည်ကို ဆင်ခြင်မိလေသည်။

အရိန္ဒမ မင်းကြီးမှာ ဘုရားအလောင်းတော်ဖြစ်ပြီး သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မဖြစ်မီက အရိန္ဒမမင်းကြီးနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွန်စွာရင်းနှီးခဲ့

ကြသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အရိန္ဒမမင်းကြီးက မိမိအား တွေ့မြင်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်ကို ဆင်ခြင်မိသည်နှင့် မင်းကြီးထံပါး အရောက်သွားကာ ရဟန်းဝတ်ရန်တိုက်တွန်းရင်း ရဟန်းဝတ်လိုစိတ် ပေါက်ဖွားလာအောင် တရားဟောမည်ဟု ကြံစည်ကာ မင်းဥယျာဉ်သို့ တောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူသည်။

အရိန္ဒမမင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်တော်သို့ သောဏကပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သူမြတ် ကြွတော်မူလာကြောင်း အရိန္ဒမမင်းကြီး ကြားသိတော်မူလျှင် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး မှူးမတ်များ၊ စစ်သည် ဦးလုံပါ ပရိသတ်များ မြဲရံလျက် ဥယျာဉ်တော်သို့ ကြွလာခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်တော် အတွင်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရင်းတွင် စံပယ်တော်မူနေသည့် သောဏကပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်တွေ့ရသည်နှင့် -

“အို- အမတ်

တို့၊ ဦးခေါင်းတုံးကာ ဒုက္ခသုက္ခန်းဝတ်ရုံထားသော ဤရဟန်းသည် အားကိုးစရာ မိဘဆွေမျိုးမရှိဘဲ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ သစ်ပင်ရင်း၌ သနားစဖွယ် မှိုင်တွေငေးမောနေပေ၏”

အားကိုးရာမဲ့သော သူဆင်းရဲတစ်ယောက်အသွင် မှတ်ထင်မိကာ နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲထွက်သွားခဲ့သည်။

ထိုစကားကို သောဏကပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကြားတော်မူလေလျှင် -

“မင်းကြီး၊ ငါသည် လောကုတ္တရာ တရားကိုးပါးကို စိတ်ဖြင့် ထိတွေ့သုံးသပ်နေသောကြောင့် သင်ထင်မှတ်သလို သနားစရာ၊ အားကိုးရာမဲ့သော သူဆင်းရဲတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

သင်မင်းကြီးသည်သာ သုစရိုက်
တရားများကို စွန့်ပယ်ပြီး ဒုစရိုက်
တရားများကို လိုက်စားပြုကျင့်နေသော
ကြောင့် သနားစရာ အားကိုးရာမဲ့သော
သူဆင်းရဲတစ်ယောက်သည် သင်သာ
ဖြစ်ချေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

အရိန္ဒမင်းကြီးသည် မိမိအား
အပြစ်ဆိုမိန့်တော်မူသည်ကို မသိဟန်
ဆောင်ကာ -

“အရှင်သောဏဏ၊ ကျွန်ုပ်၏
ဥယျာဉ်အတွင်း ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ရ
ပါ၏လော” ဟု မေးမြန်းတော်မူသည်။

“မင်းကြီး၊ မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်
တော်၌ဖြစ်စေ၊ တစ်ပါးသော အာရပ်၌
ဖြစ်စေ မည်သည့်အာရပ်၌မဆို ငါ့အား
မချမ်းသာသည်ဟူ၍ မရှိ၊ ချမ်းသာခြင်း
သာ ရှိပေ၏”

ဟု မိန့်တော်မူပြီးသည်နှင့်
သာမဏသုခဟု ဆိုအပ်သည့် ရဟန်း
တော်များ၏ ချမ်းသာခြင်းတရားရှစ်ပါး
ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ရဟန်းတော်များ ရရှိအပ်သော
ခံစားအပ်သော ချမ်းသာခြင်းရှစ်ပါးရှိ၏။

ထိုချမ်းသာတရားရှစ်ပါးမှာ -

(၁) ရဟန်းတော်များတွင် တိုက်
တာ၊ ကျီကြံ၌သော် လည်းကောင်း၊ အိုး
စရည်း၌သော် လည်းကောင်း၊ ခြင်း
တောင်း၌သော် လည်းကောင်း သိုမှီး
သိမ်းဆည်းထည့်သွင်း၍ ထားအပ်သော
ဥစ္စာစပါး မရှိကြကုန်၊ ကောင်းသော
အကျင့်ရှိသည့် ရဟန်းတော်များသည်
သူတစ်ပါးတို့ချက်ပြုတ်၍ ကျက်လေပြီး
သောအစာကို ဆွမ်းခံရှာဖွေ၍ ရသဖြင့်
ရောင့်ရဲမှုတစွာ အသက်မွေးကြသည်။
ထိုသို့ အသက်မွေးခြင်းသည်ပင်လျှင်
ရဟန်းတော်တို့၏ ရွေးဦးစွာသော
ချမ်းသာသုခပင်ဖြစ်သည်။

(၂) ရဟန်းတော်များသည်
ဘုရားရှင် တားမြစ်ထားသော မအပ်
သော ရွာမှီးခြင်းဖြင့် မရွာမှီးဘဲ တရား
တော်နှင့်အညီ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆွမ်း
ကို ပစ္စေကေကွဏာ ဆင်ခြင်ကာ မှီဝဲ
သုံးဆောင်ကြ၏။

ထိုဆွမ်းကို အမှီပြု၍ အနည်း
ငယ်မျှသော ကိလေသာတရားတို့လည်း
မဖြစ်ပေါ်ကြပေ။ ယင်းသို့မှီဝဲသုံးဆောင်
ခြင်းသည် ရဟန်းတော်များ၏ နှစ်ခု
မြောက်သော ချမ်းသာသုခပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

(၃) ရဟန်းတော်များသည် ငြိမ်း
အေးသောဆွမ်းကို (ရဟန္တာဖြစ်သော
အခါ သုံးဆောင်သောဆွမ်းနှင့် ပုထုဇဉ်
ရဟန်းဖြစ်ခဲ့သော် တရားနှင့်ညီစွာရရှိပြီး
ပစ္စေကေကွဏာ ဆင်ခြင်သုံးဆောင်သော
ဆွမ်းကို ငြိမ်းအေးသောဆွမ်းဟု ခေါ်
သည်) သုံးဆောင်ကြ၏။ ထိုသို့ သုံး
ဆောင်ကြသဖြင့် အနည်းငယ်သော
ကိလေသာမျှ မဖြစ်ပေါ်ကြပေ။ ယင်းသို့
သုံးဆောင်ခြင်းသည် ရဟန်းတော်များ
၏ သုံးခုမြောက်သော ချမ်းသာသုခပင်
ဖြစ်သည်။

(၄) ရဟန်းတော်များသည်အလုပ်
အကျွေး ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အပေါ်၌
တွယ်တာကပ်ငြိမှု မရှိသလို ခြုံရွာနိဂုံး
စသည်တို့၌ လှည့်လည် သွားလာပါ
သော်လည်း တွယ်တာကပ်ငြိမှု မရှိကြ
ပေ။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် ရဟန်းတို့၏
လေးခုမြောက်သော ချမ်းသာသုခပင်
ဖြစ်သည်။

(၅) ရဟန်းတော်များသည် ကိုယ်
ပိုင်ဥစ္စာဟူ၍ ကိုယ်၌ ခက်ရုံထားသော
ပရိက္ခရာမျှသာရှိကြသည်။ မည်သည့်
ပစ္စည်းကိုမျှ မီးလောင်ခြင်း မခံကြရပေ။
ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း ရဟန်းစော်

များ၏ ငါးခုမြောက်သော ချမ်းသာသုခ
ပင် ဖြစ်သည်။

(၆) ရဟန်းတော်များတွင် ပစ္စည်း
ဥစ္စာဟူ၍ ဝတ်ရုံထားသော ပရိက္ခရာမျှ
သာ ရှိနေလေရာ ခိုးသားစားပြုတို့
လူအများကို ဖျက်ဆီးလုယက်ကြသော်
လည်း ရဟန်းတော်များမှာမူ ခိုးသား
စားပြုတို့ လုယက်ဖျက်ဆီးခြင်းအန္တရာယ်
မရှိကြပါချေ။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းသည်
ရဟန်းတော်များ၏ ခြောက်ခုမြောက်
သော ချမ်းသာသုခပင် ဖြစ်သည်။

(၇) ရဟန်းတော်များသည် ခိုး
သား စားပြုတို့ လုယက်တိုက်ခိုက်နေ
သော လမ်းကိုဖြစ်စေ၊ အခွန်အတုတ်
ကောက်ခံသော ကင်းစောင့်သမားတို့
စောင့်ကြပ်နေသော လမ်းကိုဖြတ်သန်း
သွားလာကြရာတွင် မိမိပိုင်သော
ပရိက္ခရာကို ဆောင်ယူ သွားလာခွင့်
ရှိသည်။

ထိုသို့ အန္တရာယ်ကင်းစွာ၊ လွတ်
လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရခြင်းသည် ရဟန်း
တို့၏ ခုနစ်ခုမြောက်သော ချမ်းသာ
သုခပင် ဖြစ်သည်။

(၈) ရဟန်းတော်များသည် ကိုယ်
၌ ဝတ်ရုံထားသော ပရိက္ခရာအပြင်
ကျောင်း၌ သိုမှီးထားသော ပစ္စည်းဟု
မရှိသောကြောင့် အာရပ်တစ်ပါးသို့ သွား
လိုလျှင် နေရာဟောင်းကို ငဲ့ကွက်ခြင်း
မရှိတိလွယ်ကူစွာ သွားလာနိုင်ပေသည်။
ထိုသို့ သွားလာနိုင်ခြင်းသည်ပင်လျှင်
ရဟန်းတို့၏ ရှစ်ခုမြောက်သော ချမ်း
သာသုခပင် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းတို့ရရှိအပ်သော ချမ်းသာ
ခြင်းရှစ်ပါးကို ဟောဖော်ညွှန်ပြတော်မူ
သော် အရိန္ဒမင်းကြီးသည် လောကီ
အာရုံ ကာမဂုဏ်များကို အလွန်မွေ့
လျော်ပျော်ပိုက်နေမိသောကြောင့်

“အရှင်သောဏက၊ ရဟန်းတို့၏ ချမ်းသာခြင်းတရားကို မည်သို့ချီးမွမ်း ပြောကြားနေစေကာမူ ကျွန်ုပ် လောကီ အာရုံ ကာမဂုဏ်များကို မစွန့်ပယ်နိုင် သေးပါ။ အမှန်ကို လျှောက်တင်ရသော် ကျွန်ုပ်သည် လူတို့၏ အာရုံငါးပါး ကာမ ဂုဏ်တရားများကိုပါ ရရှိခံစားနိုင်ဖို့ ရည်သန် ကြံစည် တောင့်တနေမိပါ တယ်” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သူမြတ်လည်း အဓိန္ဒမင်းကြီးအား အာရုံငါးပါး ကာမ ဂုဏ်တရားများကို လိုက်စားသဖြင့် ရရှိစေနိုင်သော အပြစ်များကို တစ်ဆယ့် နှစ် ဂါထာတို့ဖြင့် ဟောကြားဆုံးမတော် မူတော့သည်။ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ် တရားများကို စုံမက်မြတ်နိုး အလေးထား သူတို့သည် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကိုသာ မက်မက်မောမော ခံစားလိုစိတ်ပြင်းပြ သဖြင့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်တရားများ ကိုသာ မက်မက်မောမော ပြုမိလေ့ရှိ ကြသည်။

ဒုစရိုက်ဟူသော မကောင်းမှု တရားများကို ပြုမိကြသူများသည် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြရသည်။ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားများကို လွတ်လွတ်စွန့်ကာ ရာဂစိတ်တို့ မပေါ် ပေါက်ရလေအောင် တစ်ဦးတည်း နေထိုင်ကျင့်ကြံသော ရဟန်းတော် မှာ အပါယ်သို့ မကျရောက်တတ်ပေ။

လွှဲပြည်နတ်ပြည်တွင်ရှိနေသော ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို လိုလားတောင့် တနေသော အဓိန္ဒမင်းကြီးသည် ဆင် သေကောင်ပုပ်ကို အာသာငမ်းဝမ်း တပ် မက်မိနေသော ကျီးငှက်နှင့်တူသည်။ ထိုကျီးငှက်ကို ဥပမာပြုကာ အဓိန္ဒမင်း ကြီး နားလည်အောင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင် သူမြတ်က ဟောကြားတော်မူသည်။

စဉ်းစားဉာဏ် လုံးဝမရှိသည့် အပြင် အလိုဆန္ဒကြီးမားလှသော ကျီး ငှက်တစ်ကောင်သည် ဂင်္ဂါမြစ်အလယ် တွင် မျောပါလာသည့် ဆင်သေတစ် ကောင်ကို မြင်တွေ့ရလေလျှင် နှစ်ရှည် လများ စားသုံးမကုန်နိုင်သော အစာကို ငါ ရလေပြီ။ အခြားအရပ်တစ်ပါးသို့ သွားစရာမလိုတော့ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျီးငှက်သည် ဆင်သေကောင် ထက်၌ နားနေရင်း ဆင်သားစားရင်း၊ ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို သောက်လိုက်ဖြင့် ဆင် သေကောင်မျောရာသို့ လိုက်ပါတော့ သည်။ ဆင်သေကောင်သည် ဂင်္ဂါမြစ် အတိုင်း မျောပါနေရာက သမုဒ္ဒရာ အတွင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွား တော့သည်။ ပုပ်သိုးကာ အနိုးများသာ ကျန်သည့် ဆင်သေကောင်ပုပ်သည် သမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ နစ်မြုပ်သွားတော့ သည်။

စားစရာလည်းမရှိတော့၊ နား စရာလည်း မရှိတော့သည့်အချိန် ဖြစ် သဖြင့် ကျီးငှက်သည် ကောင်းကင်ထက် သို့ ပျံသန်းကာ သမုဒ္ဒရာအလယ်တွင် နားနေရှာရင်း အတောင်ညောင်းလာ ကာ သမုဒ္ဒရာအလယ်တွင်းသို့ ပြုတ်ကျ နစ်မြုပ်ကာ သေဆုံးရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ကိုသာ ခံစားပြီး ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မပယ်စွန့်နိုင်သောသူသည် ဆင်သေ ကို မက်မောသဖြင့် သမုဒ္ဒရာအတွင်း အသက်ဆုံးရသော ကျီးငှက်နှင့်တူသည် ဟု ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်း တို့က သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ထိုအကြောင်းများကို အကျယ် တဝင့် ဟောပြောတော်မူပြီးသည်နှင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါက-

“ငါသည် အသင်မင်းကြီး၏ အကျွမ်းပွားကိုလိုလားသဖြင့် သမုဒ္ဒရာ အတွင်း အသက်ဆုံးရသည့် ကျီးငှက်ကို သာဓကထားကာ ဆုံးမစကား ပြော ကြားခဲ့ပြီ ငါ၏အဆုံးအမအတိုင်း လိုက် နာလျှင် အသင်မင်းကြီး သေလွန်ပါက သုဂတိဘုံ ကောင်းသောဘုံသို့ ရောက်ရှိ မည်ဖြစ်ပြီး မလိုက်နာပါက အပါယ်ငရဲ သို့ ကျရောက်လိမ့်မည်။ ငါ၏ အဆုံး အမကို လိုက်နာခြင်း၊ မလိုက်နာခြင်း မှာ အရှင်မင်းကြီး၏ စိတ်ဆန္ဒသာဖြစ် သည်။ ငါသည်ကား သံသရာမှ လွတ် မြောက်ပြီဖြစ်၍ နောက်တစ်ဖန် ပဋိ သန္ဓေ မနေရတော့ပြီ”

ဟု မိန့်တော်မူကာ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် နန္ဒမူလိုက်ရသို့ ပြန်ကြွသွား တော်မူသည်။

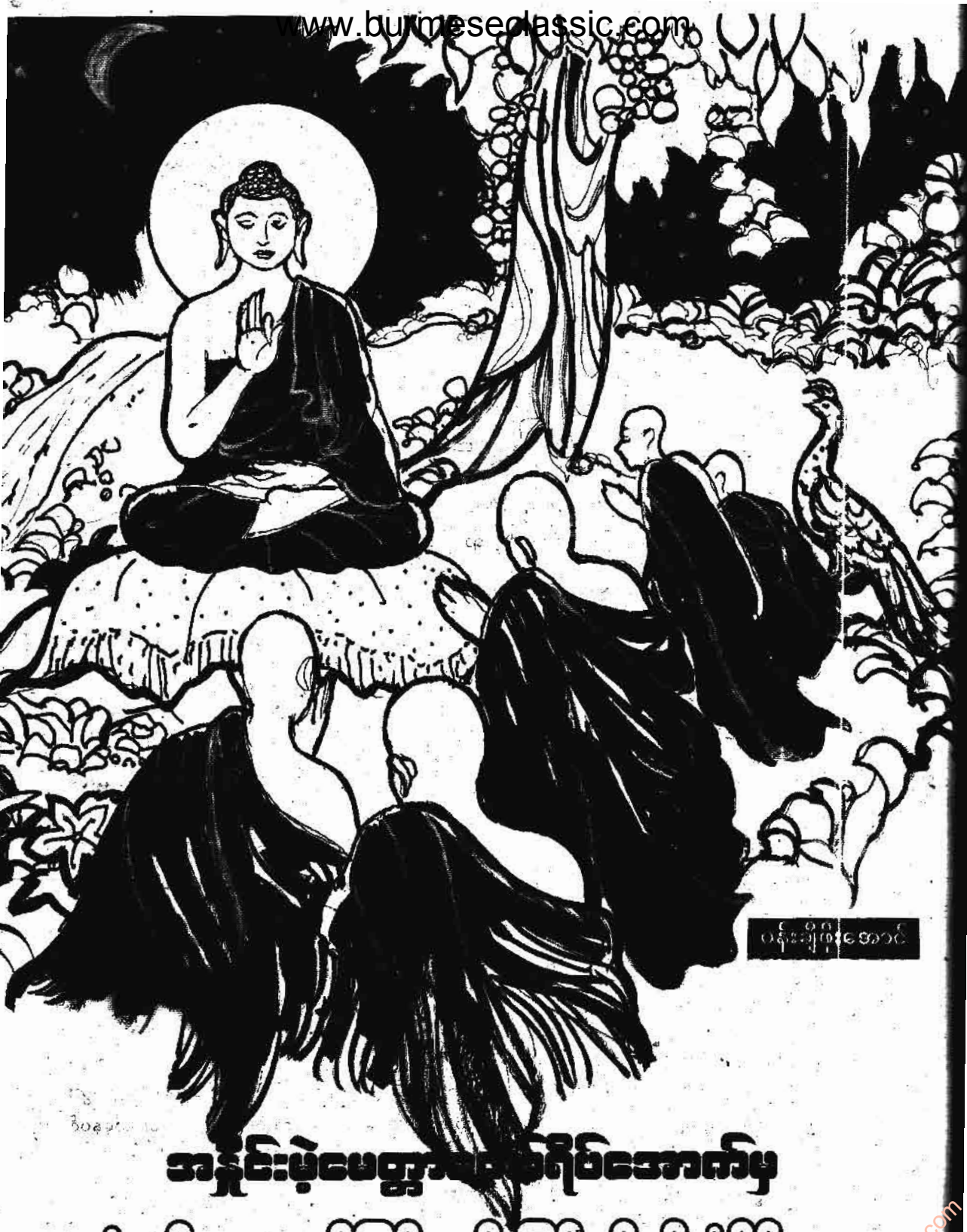
အလောင်းတော် အဓိန္ဒမင်း ကြီးသည် မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား မျက်စိ တစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်စိ အောက်က ပျောက်သွားသည်တွင် အလောင်းတော် အဓိန္ဒမင်းရင်ထဲဝယ် သံဝေဂတရားတို့ လွှပ်ခတ်နေရာယူလာ သည်။

“ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျိုးယုတ်သူ ဖြစ်ပါလျက် အသမ္ဘိန္နာခတ္တိယဖြစ်သော ငါမင်းမြတ်ဦးခေါင်းထက်၌ ခြေမှန်များ ကျဲချလျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွား လေသည်။ ငါသည်လည်း ယနေ့ပင် ရဟန်းပြုသင့်ပြီ”

ဟု ဆင်ခြင်မိကာ သားတော်ကို တိုင်းပြည်လွှဲအပ်ကာ ရဟန်းပြုသွား တော့သည်။

အောင်သာဓကော်

ဝင်းမြိုင်အောင်

အရှင်မုဗေဇ္ဇာမဂ်ရိပ်အာဏမှ

အဆုံးခွန်သော ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းတို့၏ ပုံရိပ်လွှာများ

မင်းဂုဏ်

မဟာကပ်ကန္တာ စကြဝဠာအနန္တ
၌ ရှိရှိသမျှသောအနန္တသတ္တဝါဝေနေယျ
တို့အပေါ် အမျိုးအစား မခွဲခြားဘဲ တစ်
သားတည်း တစ်ပြေးညီ ကောင်းကျိုး
စီးပွား သုခချမ်းသာ ဝေစည်လျက်
သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ ကိုယ်စီ
ကိုယ်ဝ လွတ်မြောက်ခွင့်ရကြစေရန် ဖြန့်
ကြက်လွှမ်းခြုံအပ်သော နောင်တော်
ဘုရားရှင်၏ အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာတော်ရိပ်
အောက်သို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံရသည်က
နုလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းလှပါ၏။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘဝကပင်လျှင်
ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်အား ချစ်ခင်
လေးစားခဲ့၏။ မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့၏။
နောင်တော်သည် ကျွန်ုပ်၏ စံပြ ရှေ့
ဆောင် ဖြစ်တော်မူခဲ့၏။ ဘုရားအဖြစ်
သို့ ရောက်တော်မူပြီဟု ကြားသိလိုက်
ပြီးနောက်တွင်ကား နောင်တော်ဘုရား
ရှင်အပေါ် ကျွန်ုပ်၏ကြည်ညိုလေးစားမှု၊
ချစ်ခင်တွယ်တာ မြတ်နိုးမှုတို့က အဆုံး
စွန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ထံတော်ပါး
သို့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်ကြကုန်သော
ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ဦးသား စွန့်စားကာ
အရောက် လှမ်းခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့
ခြောက်ဦးသားဟုဆိုရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်
အတူ အနုရုဒ္ဓါ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ ကိမ္ဘိလ၊ ဟုဒ္ဓနှင့်
ဒေဝဒတ်တို့လည်းပါဝင်ခဲ့ကြပြီး အားလုံး
ပင် ရဟန်းပြုခဲ့ကြ၏။

သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးကို
ရှေးရှုကာ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်
ခဲ့ကြသော ဘုရားရှင်၏ သာဝကများ
ဖြစ်လာချိန်မှစကာ ကျွန်ုပ်သည် သာ
သနာ့ တာဝန်ကို ကျရာနေရာမှ ပါဝင်
ကာ ကြိုးပမ်းထမ်းဆောင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘဝတွင် ကျင်
လည်ခဲ့စဉ်ကပင် လူတန်းစားမျိုးစုံနှင့်

တွေ့ဆုံဆက်ဆံခဲ့ရူးသည်။ ထိုစဉ်ကပင်
ကျွန်ုပ်ထံ၌ လူတန်းစားခွဲခြားသည့်
မျိုးရိုးစွဲစိတ်ဓာတ် မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်
ပင် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများ
ဖြင့် အရပ်တကာ နယ်တကာ လှည့်
လည်ရောက်ရှိခဲ့ရာတွင် လူချစ်လူခင်
ပေါများခဲ့၏။

ထိုမျိုးရိုးစွဲစိတ်ဓာတ် မရှိခြင်း
သည်ပင်လျှင် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်
ရောက်ခဲ့ရာ၌ အထောက်အကူဖြစ်ခဲ့၏။
အခြားတစ်ပါးသော သကျမျိုးနွယ်တို့
တွင် ရှိတတ်သည့် အမျိုးမာန်မာနသည်
လည်း ကျွန်ုပ်ထံတွင် မရှိခဲ့။ ကျွန်ုပ်၏
ကြင်နာ သနားတတ်သော၊ စာနာ
ထောက်ထား ညှာတာတတ်သော၊ ရိုင်း
ပင်းကူညီတတ်သော ပင်ကိုစိတ်ထား
ကြောင့်ပင် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ၏
ကြည်ညိုလေးစားမှု၊ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုများ
ရရှိခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စေတနာကို အရင်းခံ
ကာ သာသနာ့တာဝန် ထမ်းရွက်ခဲ့သည့်
ကာလတစ်လျှောက်တွင် အောင်မြင်မှု
ရရှိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်များ ရှိသကဲ့သို့ အလွဲလွဲအချော်
ချော်ဖြစ်ကာ ထေရ်ကြီးဝါကြီးများ၏
မြီငြင်မှုကို ခံခဲ့ရသည်များလည်း ရှိခဲ့၏။
ကျွန်ုပ်၏ အလိုက်မသိ ပြုမိမှားမှုများ
ကြောင့် ရှင်တော်ဘုရား၏ ကြိမ်းမောင်း
ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်ပင် ရှိခဲ့၏။

အချိန်ကာလတို့ ကုန်လွန်ခဲ့
သည်နှင့်အမျှ ရှင်တော်ဘုရား၏ သာ
သနာတော် အဝန်းအဝိုင်းအတွင်းဝယ်
ပြောင်းလဲမှု၊ တိုးတက်မှုများ အဖုံဖုံ
အလီလီ စုံညီစွာ ရှိခဲ့သည်သာ။ ယင်းတို့
အနက်မှ 'ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်
ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သည့် လက်ယာတော်ရံ
အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် လက်ဝဲတော်ရံ

အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာ
ကိုယ်တော်ကြီးများနှင့် အသိတိရစ္ဆာန်ကျိပ်
ဝင် ရဟန္တာများ စသည်တော်အားလုံး ထူးခံ
ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များ၊ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ
ဘိက္ခုနီထေရီမများ အသီးသီးပေါ်ထွန်း
ခဲ့သည်မှာ အထင်အရှားပင် ဖြစ်ပေ၏။

ရှင်တော်ဘုရားသည်ပင် ရဟန်း
ပြုသည်မှစ၍ ရေတွက်ခဲ့သော် ၂၆ ဝါ၊
အာသဝက္ခယဉာဏ်တော်ကို ကော
ဘုရားဖြစ်တော်မူခဲ့သည်မှစ၍ ရေတွက်
သော် ဝါတော် ၂၀ ပြည့်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။

သတ္တဝါဝေနေယျတို့၏ အကျိုး
စီးပွားအလို့ငှာ ညဉ့်သုံးယံတွင် တစ်ယံ
မျှသာ ကျိန်းစက်တော်မူသည်အထိ နေ့
မနား ညမအား ကြိုးစားကာ သာသနာ
ပြုတော်မူလျက်ရှိသော ရှင်တော်ဘုရား
အား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုရာ၌ မည်သူ
မည်ဝါဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိဘဲ
အလျဉ်းသင့်သလို ပြုစုနေကြသည်ကို
မည်သူမျှပင် အလေးစရ မပြုမိခဲ့ကြပေ။
လိမ္မာယဉ်ကျေးသော သာဝကများ၏
အမြတ်တနိုး ရှိကြီးစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်
မှုများကြောင့် အဆင်ပြေနေသဖြင့်
လည်း ဖြစ်၏။

မလိမ္မာ မယဉ်ကျေးသေးသော
ပုထုဇဉ်ရဟန်းများ ဘုရားရှင်အား
အလုပ်အကျွေး ပြုသည်အခါများတွင်
အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်
၏ သပိတ်၊ သင်္ကန်းတို့ကို မြေပြင်၌ချ
ကာ စွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့သည်အထိ မိုက်မဲ
သော အမှုကို ကူးလွန်ကြကုန်၏။

ဘုရားရှင်သည် လောကမှ လွန်
မြောက်သော တရားကို အထက်မြက်
ဆုံးသော ဘာဝနာစွမ်းအားဖြင့် ပွားများ
ထားသည်ဖြစ်၍ လောကဓံတရားတို့၏
ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဖိုးစဉ်းမျှပင် တုန်လှုပ်
တော် မမူပေ။ သို့ရာတွင် ဝိပါကဝဋ်

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်တား သက်တော်
ဝါတော် ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ
အိုဝင်းထိုသွင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တောင်လေဖြူသည် ခိုဦးကျစ
ကာလ ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့မှပင်
တောင်လေက ခြေသဖြင့် နေရထိုင်ရ
သည်မှာ အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေ၏။

ဇေဇာတ် ကောင်းတိုက်ဝင်း
အတွင်း ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်
မူရာ ဂန္ဓကူမိုတိုက်တော်ရှေ့ရှိ မြေ
တလင်းတွင် သံဖြူများ ဖြန့်ခင်းထား
သဖြင့် အမှိုက်တစ်မျှ မြက်တစ်ပင်မျှပင်
မရှိဘဲ ရှင်းသန့်လျက်ရှိ၏။

ညနေစောင်းကာလ အပူရှိန်
လျော့ပါးချိန်ရောက်သည်တွင် ရဟန်း
အပေါင်းတို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြကာ
ထိုဖြူလွလွ သံပြင်ပေါ်ဝယ် ဖျာကြမ်း
ကလေးများ ကိုယ်စီခင်းလျက် အစီအရီ
သီတင်းသုံးကြရင်း ဘုရားရှင်ထံတော်မှ
ဩဝါဒကထာ နာကြားရန်အလို့ငှာ
စောင့်စား၍ နေကြကုန်၏။ ထိုနေ့က
ဘုရားရှင် နှုတ်တော်ပါးမှ မြွက်ကြား
လိုက်သည်ကား -

“ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ ငါဘုရား
သည် အိုမင်းရင့်ရော်၍ လာချေပြီ၊
အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ငါဘုရား
အား လမ်းခွဲသွားကြ၏၊ အချို့သည်ကား
ငါဘုရား၏ သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို မြေ
ပြင်တွင် ချထားခဲ့ကြ၏၊ ငါဘုရားအား
အမြဲတမ်း လုပ်ကျွေးပြုစုမည့် ရဟန်း
တစ်ပါး ရွေးချယ်ကြကုန်လော့” ဟူ၍
ဖြစ်သည်။

ရှင်တော်ဘုရားထံမှ မျှော်လင့်
မထားသည့် မိန့်မြွက်စကား ကြားလိုက်
ရသော ရဟန်းပရိသတ်မှာ ခေါင်းငိုက်
စိုက်ကျကြလျက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့်
မလှုပ်မယှက် မှင်တက်မိသကဲ့သို့ ငြိမ်

သက်၍ နေကြသည်မှာ အသက်ပင်
မရှုကြတော့သည့်အလားပင်။

“အရှင်ဘုရား၊ ယနေ့မှစ၍
အသက်ရှင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဘုရား
ရှင်ကို တပည့်တော် လုပ်ကျွေးပြုစုပါ
တော့မည် ဘုရား”

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ
သော ပရိသတ်ထဲမှ ဦးစွာပထမ ထ၍
လျှောက်ထားလာသူက တပည့်သာဝက
အပေါင်းတို့တွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်
သော ပညာအရာတွင် တေဒဂ်ဘွဲ့ရ
အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာပင် ဖြစ်သည်။

“သာရိပုတ္တရာ မပြုစုနှင့်၊ မလုပ်
ကျွေးနှင့်၊ သင်ရှိလေရာအရပ်မှာ တရား
သံ တိတ်ဆိတ်သည်ဟူ၍ မရှိ၊ သင်၏
အဆုံးအမသည် ငါဘုရား၏ အဆုံးအမ
နှင့် ထပ်တူဖြစ်၏၊ သို့ဖြစ်၍ ငါဘုရား
အား ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် သင့်မှာ တာဝန်
မရှိပေ” ဟူ၍ ခိုင်လုံသော အကြောင်း
ပြချက်ဖြင့် ဘုရားရှင် ငြင်းပယ်တော်မူ
လိုက်၏။

ထို့နောက် အရှင်မဟာမောဂ္ဂ
လ္လာန်၊ အရှင်မဟာကဿပ စသော
သာဝကကြီးများ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး
ရှိသေစွာထ၍ လျှောက်ထားကြသည်ကို
လည်း ရှင်တော်ဘုရား ငြင်းပယ်တော်
မူလေ၏။

ကျွန်ုပ်ထက် သိက္ခာတော်ကြီး
သည့် ရဟန်းတော်ကြီးများ အသီးသီး
လျှောက်ထားခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏
အလို့ည့်သို့ ကျရောက်ခဲ့သော်လည်း
မလျှောက်ထားဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ထက်
သိက္ခာငယ်သော ရဟန်းငယ်များမှာ
လျှောက်ထားခဲ့ကြရာတွင်လည်း ဘုရား
ရှင်က လက်ခံတော် မမူခဲ့ပေ။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဤ
အဖြစ်မျိုး ကြုံရသည်ကို ကြားသိလိုက်

ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးမှာ များစွာ
ပင် ညှိုးချိုးခဲ့ရ၏။ ရင်နာဝမ်းနည်းခြင်း
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

နောင်တော်ဘုရားရှင် ထံတော်
ပါးသို့ ကြီးမားသော သံယောဇဉ်ဖြင့်
ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည်
နောင်တော်မြတ်နှင့် အစဉ်အမြဲတွဲ၍
မနေ့ဖြစ်ခဲ့ပေ။ အခြားတစ်ပါးသော
ရဟန်းများအား အခွင့်အရေးပေးလို၍
တစ်ကြောင်း၊ လူတန်းစားပေါင်းစုံနှင့်
တွေ့ဆုံဆက်ဆံကာ အလိုက်အလိုက်
နေတတ်သော ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုစရိုက်
ကြောင့် တစ်ကြောင်း နောင်တော်မြတ်
နှင့် ကင်းကွာ၍နေခဲ့သော အခါကာလ
များ ရံဖန်ရံခါ ရှိခဲ့၏။ ရှေးလာမည့်
ကာလများတွင် ဤကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းဖွယ်
ရင်နာဖွယ် အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေရဟု
ကျွန်ုပ် စဉ်းစားနေဆဲတွင် -

“ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ ရဟန်းအပေါင်း
တို့သည် အလုပ်အကျွေး တာဝန်ကို
တောင်းခံနေကြလေပြီ၊ သင်တစ်ပါး
တည်းသာ ကျန်တော့သည်၊ သူများနည်း
တူ တောင်းယူပါတော့လား” ဟူသော
သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ အသံများက
ကျွန်ုပ်၏ အတွေးစကို ဖြတ်တောက်
လိုက်ကြ၏။

ဘုရားရှင်တော်မြတ်အား အမြဲ
တမ်း လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သည် ကျွန်ုပ်
အမြတ်နိုးဆုံး အလိုချင်ဆုံးသောဆုဖြစ်
၏။ သို့ရာတွင် ထိုဆုကို ဘုရားရှင်ထံမှ
ကျွန်ုပ် တောင်းခံနေရန် မလို၊ တောင်းခံ
ရန် လိုသည်ကား ထိုဆုနှင့်ဆက်နွယ်
နေသည့် ဆုလေးများပင်တည်း။

သို့ဖြစ်၍ -
“အရှင်ဘုရားတို့၊ တောင်းကာမှ
ရသော အလုပ်အကျွေးတာဝန်သည်
တန်ဖိုးရှိပါသေးမည်လော၊ ဘုရားရှင်သည်

တပည့်တော်ကို မမြင်ဘဲ နေတော်မူပါ
မည်လော။ အကယ်၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်
တော်တိုင် နှစ်သက်တော်မူပါလျှင် -
'အာနန္ဒာ ငါဘုရားကို လုပ်ကျွေးလော့'
ဟူ၍ နှုတ်တော်များမှူးမြက်ကြားတော်
မူပေလိမ့်မည်" ဟူ၍ ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်းမှ
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားချက်များကို
တွေးတွေးဆဆဖြင့်ပင် ထုတ်ဖော်ပြော
ကြားမိခဲ့၏။

"ရဟန်းတို့၊ အာနန္ဒာကို အခြား
သူက တိုက်တွန်းဖို့ မလိုပါ။ သူ့တာဝန်
ကို သူ့အလိုလိုသိသဖြင့် ငါဘုရားအား
လုပ်ကျွေးပါလိမ့်မည်" ဟူသော ဘုရား
ရှင်၏ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံ
တော် ပေါ်ထွက်၍လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒကို သိတော်မူ
သော ဘုရားရှင်က ကျွန်ုပ်အား လမ်း
ဖွင့်၍ ပေးတော်မူလိုက်ခြင်းဟု ကျွန်ုပ်
နားလည်သဘောပေါက်မိလိုက်သည်။
ပယ်လေးတန် ပန်လေးပါးဆိုတဲ့ ဘုရား
ရှင်ထံမှ တောင်းခံရန်လည်း အခွင့်အခါ
သင့်ခဲ့ပေပြီ။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဝမ်း
အသာဆုံးသော ဝိတိအဟုန်ဖြင့် သံယာ
ပရိသတ်အလယ်မှ ကျွန်ုပ် ညင်သာစွာ
ထလိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် ကိုယ်တော်
မြတ်၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ရိုသေစွာ ချဉ်း
ကပ်လိုက်ပြီး ရဟန်းတို့၏ လှူဖွယ်ဝတ္ထု
ဖြစ်သော လက်ဆယ်ဖြာ ကြာပန်ဖြင့်
ပူဇော်ကာ ခြေတော်အစုံကိုညှိုးခိုက်လျက်
မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိခိုးလိုက်ပါ၏။

ထို့နောက် လက်အုပ်အိုမိုးကာ-

"အရှင်ဘုရား၊ အကယ်၍
အရှင်ဘုရားသည် တပည့်တော်အား
မွန်မြတ်သည့် သင်္ကန်း၊ ပစ္စည်းတို့ဖြင့်
ချီးမြှောက်တော်မမူပါလျှင်၊ မွန်မြတ်
သည့် ခံစားမှုတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်တော်

မမူပါလျှင်၊ ဘုရားရှင် ကျိန်းစက်တော်
မူရာကျောင်း၌ ဝင်ရောက်၍ မကျိန်း
စက်ရပါလျှင်၊ ကိုယ်တော်မြတ်အား
ဆွမ်းပင့်ဖိတ်သော ဒါယကာဒါယိကာမ
တို့အိမ်သို့ မလိုက်ရပါလျှင် ဘုရားရှင်
ကို တပည့်တော် လုပ်ကျွေးပြုစုပါမည်
ဘုရား" ဟူ၍ လျှောက်ထားလိုက်၏။

ဤတွင် ဘုရားရှင်က -

"အာနန္ဒာ၊ ဤလေးရပ်သော
အခြားအရာတို့တွင် မည်သို့သောအပြစ်
ကို မြင်မိပါသနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ များစွာသော ရှင်
လူရဟန်းတို့သည် ပြုစုခြင်းများ၍ တစ်
ပါးသို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆိုတတ်ကြပါ
သည်။ ဤအခွင့်အရေးတို့ကို တပည့်
တော် ရရှိပါက အာနန္ဒာကား ဘုရား
ချီးမြှောက်တော်မူသော မွန်မြတ်သည့်
သင်္ကန်းပစ္စည်းတို့ရသဖြင့် လည်းကောင်း၊
မွန်မြတ်သည့် ဆွမ်းခံဖွယ်တို့ကို သုံး
ဆောင်ရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘုရား
နှင့်တစ်ကျောင်းတည်းနေရသောကြောင့်
လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းပင့်
ဖိတ်လျှင် သူပါ လိုက်ပါရသဖြင့် လည်း
ကောင်း ဘုရားရှင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း
ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးရသူမှာ
ဘာများ ဝန်လေးစရာ ရှိဦးမည်နည်းဟု
မနာလိုသူများက ပြောဆိုကြမည်ကို
မလိုလားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်
ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ ကောင်းလေစွ၊ ဤ
ဆုလေးမျိုးကို အပြည့်အဝ ယူပေလော့"

"ဆက်လက်၍ လျှောက်ထား
ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား၊ အကယ်၍
ဘုရားရှင်သည် တပည့်တော် လက်ခံ
ထားသော ဖိတ်ကြားရာသို့ လိုက်တော်
မူပါလျှင်၊ အကယ်၍ တေးမြေရပ်ခြားမှ
ရောက်လာကြသော ပရိသတ်အား

ရောက်လာသော အချိန်မှာပင် ဘုရား
ရှင်ထံသို့ ပို့ဆောင်ခွင့် ရပါလျှင်၊ အကယ်
၍ တပည့်တော်တွင် ယုံမှားသင်္ကာ
တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်လာခဲ့သော် ပေါ်လာ
သော အချိန်၌ပင် ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်
ခွင့်ရပါလျှင်၊ အကယ်၍ တပည့်တော်
၏ မျက်ကွယ်၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့
သော တရားဒေသနာများကို ကျောင်း
သို့ပြန်ရောက်သောအခါ တပည့်တော်
အား ပြန်လည်ဟောကြားတော်မူပါလျှင်
ဘုရားရှင်ကို တပည့်တော် ပြုစုလုပ်
ကျွေးပါမည် ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ ဤအခွင့်အရေး
လေးမျိုးတွင် မည်သို့သော အကျိုး
ကျေးဇူးကို မြင်ထားပါသနည်း"

"အရှင်ဘုရား၊ ထက်သန်သော
သဒ္ဓါတရားဖြင့် ကိုယ်တော်မြတ်အား
ဖူးတွေ့ရန် လာရောက်ကြသူများ ဖူးတွေ့
ခွင့်မရသောအခါ နောက်တစ်နေ့တွင်
ဘုရားရှင်နှင့်အတူ သူတို့အိမ်သို့ကြွ၍
ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း စသည်တို့ အလှူခံတော်
မူပါရန် ပင့်ဖိတ်တတ်ကြပါသည်။ ထို
ဖိတ်ကြားရာသို့ ဘုရားရှင် လိုက်ပါတော်
မမူပါလျှင် လည်းကောင်း၊ အဝေးမှ
ရောက်လာသော ပရိသတ်တို့သည်
ဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်လို၍ တပည့်
တော်ထံ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ ဖူးခွင့်
ရအောင် မပြုနိုင်ခဲ့လျှင် လည်းကောင်း၊
'အာနန္ဒာကား မြတ်စွာဘုရားအား အမြဲ
တမ်း အလုပ်အကျွေးပြုနေရလျက် ဤ
မျှသော အခွင့်အရေးကိုပင် ဘုရားရှင်
မစတော်မမူ၊ ဝဋ်တုံ့ရှိ၍သာ ပြုရရှာ
သည်' ဟု ဆိုကြပေမည်။

ထို့ပြင် တပည့်တော်သည် ခက်ခဲ
သောအရာများတွင် ယုံမှားသံသယရှိ၍
ထိုသံသယကို ကင်းရှင်းငှာ ဘုရား
ရှင်ထံတော်သို့ ကပ်လိုသောအခါ၌

ကပ်ခွင့်မရခဲ့သော်၊ တပည့်တော်၏ မျက်
ကွယ်တွင် ယောကြားခဲ့သော တရား
ဒေသနာတော်များကို တပည့်တော်အား
ပြန်လည်ဟောကြားတော် မမူခဲ့သည်
ရှိသော် အရှင်ဘုရား၏ ဒေသနာတော်
နှင်ပတ်သက်၍ အရှင်ဘုရား၏ကွယ်ရာ
တွင် မေးလာကြသောအခါ တပည့်
တော် မဖြေနိုင်လျှင် 'အာနန္ဒာကား
ဘုရားရှင်နောက်တော်ပါးမှ အရိပ်ပမာ
လိုက်ပါခဲ့၏။ နှစ်ရှည်လများ လုပ်ကျွေး
ပြုစုခဲ့၏။ သို့ပင်လျက် ဤမျှလောက်မင်
မသိလေတကား'ဟု အပြစ်တင်ကြပါ
လိမ့်မည်။ ဤသို့သော ဝေဖန်အပြစ်တင်
ပြောဆိုခံရမှုများ ကင်းဝေးလျက် စိတ်
နှလုံး ရွှင်လန်းစွာ ပြုစုနိုင်သော အကျိုး
တရားကို တပည့်တော်မြင်မိပါ၏ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ ကောင်းလေစွာ ဤ
ဆုလေးမျိုးကိုလည်း အပြည့်အဝ ယူပေ
လော့"

အနှိုင်းမဲ့ မေတ္တာတော်ရှင်၏
သာယာချိုမြိန် နှစ်သိမ့်နာပျော် မြတ်
သော အသံတော် ထွက်ပေါ်လာပြီး
နောက်ဝယ် ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေကြ
သည့် ရဟန်းပရိသတ်၏ ဝမ်းမြောက်
နမော တစ်ခဲနက်သော သာဓုခေါ်သံ
တို့က သောသောညည် ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။

ဝမ်းနည်းစရာ၊ ရင်နာစရာ
သတင်းဆိုးဖြင့် အစပျိုးခဲ့သဖြင့် ညှိုး
ရော့ခဲ့ကြရကုန်သော ရဟန်းပရိသတ်
တို့၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ ယခုမှပင်
ရေစင်ဖျန်းသည့် ပန်းရွှေကြာပမာ လန်း
လန်းရွှင်ရွှင် ဖြစ်ကြရပေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပယ်
လေးတန်၊ ပန် လေးပါး ဆုနှင့်အတူ
ရှင်တော်ဘုရားအား အမြဲတမ်းအလှပ
အကျွေး ပြုစုခွင့်ကို ရရှိလိုက်ပေပြီ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည်
ရှင်တော်ဘုရားထံတော်ပါးဝယ် ပြုဖွယ်
ရာဖြစ်သော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် အသွယ်
သွယ်တို့ကို နေ့ညမလပ်ပင် ထက်သန်
သော သမ္ပါ၊ မြဲမြံသော သတိ၊ စွမ်းအား
ပြည့် ဝီရိယတို့ဖြင့် ဂရုတစိုက် ပြုစုခဲ့
ပေ၏။

ရှေးယခင် ကာလများကကဲ့သို့
ပူတံခွာတံမဟုတ်မူ၍ နောက်တော်ပါးမှ
ထက်ကြပ်မကွာ အရိပ်ပမာ လိုက်ပါ
ပြုစုခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊
မနောကံတို့သည် ဘုရားရှင်၏ အလို
တော်ကျအတိုင်းသာလျှင် ပြုမူလှုပ်ရှား
ခဲ့၏။ ဤသို့ ပြုစုခွင့် ရသဖြင့်လည်း
ကျွန်ုပ်မှာ များစွာအားရကျေနပ်လျက်
ရှိပေ၏။

ဘုရားရှင်ထံမှ ပယ်အပ်သော ဆု
လေးဆုကို ရရှိခဲ့သဖြင့် သဘောထား
သေးသိပ်သူ အချို့၏ ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်
စကားတင်းဆိုခြင်းအမှုမှ လွတ်မြောက်
ခွင့်ရခဲ့၏။ ပန်အပ်သော ဆုလေးမျိုးကို
ရရှိခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ် သိလိုရာတို့ကို
အချိန်မရွေး လျှောက်ထားခွင့်ကို လည်း
ကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကွယ်ရာတွင် ဟော
သဖြင့် ကျွန်ုပ် မနာကြားလိုက်ရသော
တရားများကို ကြားနာခွင့်ကို လည်း
ကောင်း ရခဲ့၏။ ထို့ထက်ပို၍ ကျွန်ုပ်
ဝမ်းမြောက်ရသည်ကား ရှင်တော်ဘုရား
အား ကြည်ညိုသမ္ပါ ထက်သန်စွာဖြင့်
ချဉ်းကပ်လာကြသော ရဟန်းရှင်လူတို့
အတွက် အကျိုးတော်ဆောင်ခွင့် ရနေ
ခြင်းပင်တည်း။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားရှင် နောက်
တော်ပါးမှ ဖဝါးခြေထပ် ထက်ကြပ်
မကွာ လိုက်ပါခဲ့ရာ ကာလအတန်ပင်
ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အရပ်တကာ နယ်တကာ
နှံ့ခဲ့ပေပြီ။ ကောင်းဆိုးနှစ်တန်လောကမံ

တရားတို့ ကြုံတွေ့ရမန် များခဲ့သဖြင့်
လည်း ထုသားပေသားရခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်
ပညာရည်ဝ နှလုံးလှစေရန် အထောက်
အကူပြုသည့် အတွေ့အကြုံများပင်။

ထို အတွေ့အကြုံများအနက်
ဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်တွင်
သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့စဉ်က ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသည်များက ကျွန်ုပ်အား မကြုံစဖူး
ထူးကဲစွာပင် အူတုန် အသည်းတုန်
ဖြစ်စေခဲ့၏။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်သို့ ဘုရားရှင်
ကြွရောက်တော်မူကာ မဂဓတိုင်းကြီး
အရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရအား တရားရေ
အေးအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးခြင်းဖြင့်
ပုထုဇဉ်မျက်ကန်းဘဝမှ အရိယာမဂ္ဂင်
လမ်းမပေါ်သို့ သယ်ယူဆောင်ပို့တော်
မူနိုင်ခဲ့၏။ ဤအချက်မှာ ဘုရားရှင်
ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်သို့ ကြွရောက်တော်
မူခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတစ်ခု ဖြစ်
သည်ကို နောက်မှပင် ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရ၏။

ထို့ထက်ပို၍ သိခဲ့မြင်ခဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့
ရသည်များမှာ အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စာနာသနားခြင်း၊ စိုးရိမ်
ပူပန်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ နာ
ကြည်း ခံမြင်းခြင်း၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်း၊
ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခြင်း စသည့် ရသ
မျိုးစုံ ထုံမွမ်းအပ်သော အတွေ့အကြုံ
အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်၏
ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဘယ်သောအခါ
မှ မေ့ပျောက်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ၏ ဇာစ်မြစ်
ကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်ရာတွင်
ဒေဝဒတ်၏ မကျေနပ်ချက်များမှ စတင်
ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို သိလိုက်ရ၏။ သူ
သည်ကား ဘုရားရှင်၏ ယောက်ဖ
တော် အရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်၏၊
ညီတော် တစ်ဝမ်းကွဲလည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင်ထံတော်ပါးသို့ စိတ် တူကိုယ်တူ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြစဉ်က သူလည်း ပါခဲ့၏။ ရဟန်းပြုခဲ့ကြစဉ် ကလည်း အတူတူပင် ဖြစ်၏။

သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးကို ရှေးရှုကာ တရားဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ်ခဲ့ကြရာတွင် ဝိပဿနာ၏ အခြေခံ အထောက်အပံ့အဖြစ် သမထ ဘာဝနာ ပွားများခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က သူ၏ ပါရမီဉာဏ် ရင့်သန်မှုနှင့် ကြိုးစား အားထုတ်မှုတို့ကြောင့် ဖျာန်တန်ခိုး အဘိညာဉ် ရသည်အထိ အောင်မြင် ခဲ့၏။ ထိုမှဆက်၍ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရသည်အထိ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွား ခြင်းကိုမူ မပြုလုပ်တော့ဘဲ ရရှိခဲ့သည့် ဖျာန်အဘိညာဉ် တန်ခိုးဖြင့်ပင် ကျေနပ် ကာ မာန်တက်၍နေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးကာ ဘုရားရှင်၏မြှောက်စား ချီးမြှင့်ခြင်းကို ရအံ့နိုးနိုး မျှော်ကိုးလျက် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ စစ်တမ်း တော် အဖြေထွက်လာသည့် အခါ၌မူ ကား မည်သည့်တေဒဂ်တွဲထူးကိုမျှ သူ မရခဲ့။ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ အသီတိရှစ်ကျိပ် စသည့် မည်သည့် စာရင်းတွင်မျှ သူမပါခဲ့။ သို့ဖြစ်၍လည်း-

“ရှင်တော်ဘုရားသည် ငါ့ကဲ့သို့ သော သကျသင်္ကာ ကျီးနွယ်စစ်စစ် ယောက်ဖတော် အရင်းခေါက်ခေါက် ကိုမူ မချီးမြှင့် မမြှောက်စား၊ အခြား တစ်ပါးသော ဆွေမတော် မျိုးမစပ်သူ များကိုသာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားတော် မူဘိ၏” ဟူ၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ရေရွက်နေတတ်၏။

ချီးမြှင့် မြှောက်စားမှုတို့ ခံယူလို သဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းသည်ပင် လျှင် ဘုရားရှင်၏အလိုတော်နှင့် ဆန့်

ကျင်လျက် ရှိနေပေပြီ။ အမှန်စင်စစ် တရားဘာဝနာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း သည် သံသရာမှ ထွက်မြောက်ရေး အတွက်သာ ဖြစ်သည်။ ဤအဓိက အချက်ကိုမူ ဒေဝဒတ်လွန်လျှံစွာထားပုံ ရ၏။ ဒေဝဒတ်သည် ထိုမကျေမနပ်စိတ် များကို တယုတယ ရင်မှာပိုက်လျက် သူ၏ စွမ်းပကားကို ဘုရားရှင်အား ဝါကြွားပြသနိုင်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားနေ သည်ကိုမူ ရှင်တော်ဘုရားမှတစ်ပါး မည်သူမျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ရှင်တော် ဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော် တို့ကို ပူဇော်သောအားဖြင့် ဘုရားရှင် နှင့်တကွ နောက်ပါ ရဟန်းတော်များ ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးနိုင်ရန် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ကြီးကို ခမ်းနားကြီးကျယ် စွာ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့လေ၏။

စုလစ်မွမ်းချွန် ပန်းကနုတ် အနု လက်ရာတို့ဖြင့် ခြယ်မှုန်းအပ်သည်ဖြစ် ၍ တင့်တယ်ခမ်းနားလှသည့် ဗိမာန် တော်ကြီးက ကျောင်းတော်ကြီးအား တန်ဆာဆင်လျက်ရှိ၏။

ကျောင်းတော်ဝင်းအတွင်းရှိ ကျယ် ပြောလှသည့် ဥယျာဉ်တော်ကြီးတွင် အရောင်အသွေးစုံ မွှေးထုံရနံ့ ပျံ့ပျံ့ ကြိုင်သင်းသဖြင့် ပန်းမင်းဟု ခေါ်အပ် သည့် ပန်းမျိုးစုံတို့ ဖူးပွင့်ဝေဆာလျက်။ အပင်ချင်းယှဉ် အခက်ချင်း ယှက်ကာ အရွက်ဝေဆာ များလှစွာသည့် အပင် မျိုးစုံတွင် သံသာဟစ်ကြွေး ငှက်ကျေး သာရကာတို့ မြူးထူးပျော်ပါး ကျက်စား မှီခိုလျက်။ အေးငြိမ်းချမ်းသာစွာ တရား ဘာဝနာ ပွားများလိုသည့် သူတော် ကောင်းများ နှလုံးမွေ့လျော် နေပျော် ဖွယ် ဖြစ်စေရန် အထူးထူးအပြားပြား ဖွဲ့စည်းစီမံ တည်ဆောက်ထားသည်

ဖြစ်၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ ပျံ့နှံ့ကျော်တေလျက် ရှိ၏။

ရှင်တော်ဘုရားသည် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး၏ အကျိုးစီးပွား အလို့ငှာ ကျောင်းတော်ကြီးကို လက်ခံခဲ့သော် လည်း ဤကျောင်းမှာချည်း အဓိကစေ သီတင်းသုံးတော်မမူပေ။ သာသနာပြု ရန် အလို့ငှာ ထိုထိုမြို့ရွာ နယ်ပယ် များသို့ ကြွသင့်သည့် အချိန်များတွင် ကြွသွားတော်မူသည်သာဖြစ်၏။ နေချင့် စဖွယ် တင့်တယ်သာယာသောကျောင်း တော်ကြီးကို ကျော့ခိုင်း၍ ထားတော် မူခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

ဤကျောင်းတော်ကြီးတွင် သံဃိ စွဲသကဲ့သို့ အမြဲတစေ နေခဲ့သည်က ဒေဝဒတ်ပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်း တော်များ သာသနာပြု ကြံချီတော်မူရာ သို့ ဒေဝဒတ်သည် မည်သည့်အခါမှပင် မလိုက်ပါပေ။ သူ၏နောက်လိုက် ရဟန်း အုပ်စုနှင့်အတူ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် တွင် နေရစ်ခဲ့၏။

ဒေသစာရီကြွချီရာ၌ ကြုံတွေ့ရ မည့် ရာသီဥတုဇက်၊ ခရီးကြမ်းဒဏ်၊ အစာရေစာ ချို့တဲ့ခေါင်းပါးမှုဒဏ်တို့ကို ရှောင်ဖယ်လို၍ ဖြစ်၏။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေသော လုံခြုံစိတ်ချရသည့် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကို ဒေဝဒတ် စွန့်ခွာ၍ မသွားလိုပေ။

ထို့ထက်ပို၍ ကျွန်ုပ်သိသမျှ ပြော ရပါလျှင် ဒေဝဒတ်သည် နန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ သားတော် အိမ်ရှေ့စံ အဇာတသတ် မင်းသားလေးအား ဉာဏ်လက်နဲ့သဖွယ် အားကိုးရသော ဝါယကတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရန် စည်းနဲ့ သိမ်းသွင်းလို ခဲ့၏။

ထိုသို့သိမ်းသွင်းရာ၌ သူရရှိထားသည့် တန်ခိုး၊ ဈာန်၊ အဘိညာဉ်တို့ကို အသုံးပြုလျက် ဆွေမျိုးခြင်း၊ မြောက်ပင်ခြင်း၊ မြောက်လှန်ခြင်း စသည့် နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံသုံးကာ သွေးဆောင်ဖြားယောင်း စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်၏ အစွမ်းတန်ခိုး ထက်မြက်ပုံများကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံတွေ့ရသဖြင့် ဒေဝဒတ်အား ပျပ်ဝပ်ရိုက်နှီးစွာ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခဲ့၏။ သူ့ဆရာသခင် ထံတော်မှောက်သို့ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ခေါက် ပုံမှန်လာရောက်၏။ ထိုသို့ လာရောက်ရာတွင် ရှေ့နောက် ရထားငါးရာ ခြံရံလျက် တခမ်းတနား လာရောက်လေ့ရှိ၏။ ထို ရထားငါးရာပေါ်တွင် နံနက်ခင်း တစ်ခေါက် လာရောက်ရာ၌ ဆွမ်းအုပ်တစ်အုပ်စီ၊ ညနေခင်း တစ်ခေါက် လာရောက်ရာ၌ကား အခြားအခြားသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ပါလာသည်ချည်း ဖြစ်၏။

အဇာတသတ်မင်းအား အရအမီ သိမ်းသွင်းထားနိုင်ခြင်းသည် ဒေဝဒတ်၏ အောင်မြင်မှုကြီးပင် ဖြစ်၏။ ထိုအောင်မြင်မှုကြီးကို ဘုရားရှင်သာသနာတော်အတွက် အကျိုးရှိရှိ အသုံးချနိုင်ပါမူ ကောင်းလေစွဟူ၍ ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးယဉ်နေမိ၏။

လာဘ်ပေါများခြင်း၊ ကျော်စောထင်ရှားခြင်းတို့သည် ရဟန်းများအဖို့ မီးနှင့် အလားတူ၏။ မီးသည် လူတို့အတွက် မရှိမဖြစ်သော လိုအပ်ချက်ဖြစ်၏။ ထိုမီးသည်ပင် သုံးတတ်လျှင် လူတို့အတွက် တောင်းကျိုးဆောင်သကဲ့သို့ မီးတတ်လျှင်မူကား ထိုမီး၏ ဝါးဖျိသောင်မြှုပ်ခြင်းကို ခံရတတ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက ပစ္စည်းလေးပါးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့သော ရဟန်းများ ဘေးမသိရန်မခံ သုံးတတ်ကြစေရန် ဤသို့ မိန့်တော်မူခဲ့၏။

“ရဟန်းတို့၊ အမွေးရှည်သောသိုးသည် ဆူးချုံထဲသို့တိုးဝင်ရာတွင် မိမိအမွေးနှင့် ဆူးချုံ ကပ်ငြိ၍ အချုပ်အနှောင် ခံရကာ အသက်ဆုံးရှုံးရ၏။ ထို့အတူပင် လာဘ်ပေါများခြင်း၊ နာမည်ကြီးခြင်းကို တပ်မက်မောသော ရဟန်းသည် ရွာသို့ လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသို့ လည်းကောင်း ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင် မိမိ၏ တပ်မက်မောမှုနှင့် ခါယကာ၊ ခါယိကာမတို့အပေါ် ကပ်ငြိကာ အချုပ်အနှောင် ခံရလျက် ရဟန်းတရားများ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရပေသည်။”

“ရဟန်းတို့၊ ဤသို့အားဖြင့် လာဘ်ပေါများခြင်း၊ နာမည်ကြီးခြင်းသည် ခက်ထန်မာကျော၏။ လွှဲသွားထက်ထက်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ကြမ်းတမ်း၍ တဏှာကုန်ရာ မြတ်လှစွာသော နိဗ္ဗာန်တရားကို မရမရောက်စေရန် နှောင့်ယှက်စာတတ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်ရဟန်းတို့သည် လာဘ်ပေါများလိုသော နာမည်ကြီးခြင်းတို့က မိမိစိတ်ကို ပိတ်ဆို့ ဖုံးကွယ်မသွားကြစေရန် ကျင့်သုံးကြကုန်လော့”

ဘုရားရှင်တော်မြတ် ဤသို့ဆုံးမတော်မူသည့်တိုင် အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင် ဒေသစာရိလှည့်လည်တော်မူရာနောက်သို့ လိုက်ပါခြင်း မပြုကြဘဲ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်တွင်ပင် နေရပ်ကြ၏။ ထိုသူတို့ကား ဒေဝဒတ်၏ ဘုန်းရိပ်ကံရိပ်ကို ခိုလှုံကာ ဒေဝဒတ်ကို အားကျနေသူများ ဖြစ်ကြ၏။

အချို့ရဟန်းတို့မှာ ဘုရားရှင်နှင့် အဆူလိုက်ပါကြကာ ကြုံတွေ့ရသမျှ

သော ဆင်းရဲဒုက္ခများကို မည်သို့မည်သို့ ခံယူခဲ့ကြ၏။ သို့ပါလျှင် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဒေဝဒတ်နှင့် အပေါင်းအပါတို့ စည်းစိမ်ယစ်နေကြသည်ကိုကြည့်ကာ သူတို့စိတ်များ ထွေပြား၍လာကြပေ၏။ ဒေဝဒတ်လမ်းစဉ်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လာကြ၏။ သူတို့သည် ကား ရဟန်းငယ်များ ဖြစ်ကြ၏။

ဒေဝဒတ်ကိုအားကျကာ ဒေဝဒတ်လမ်းစဉ်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လာကြသော ထိုရဟန်းငယ်များအား ဆုံးမတော်မူလိုသဖြင့် ဘုရားရှင်က -

“ရဟန်းတို့၊ ငှက်ပျောပင်သည် မိမိကိုယ်မိမိသတ်ရန် အသီးသီးလေဘိသကဲ့သို့ ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်ပေါများခြင်း၊ နာမည်ကြီးခြင်းသည် သူကိုယ်သူသတ်ရန် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ကောင်းမြတ်သော ဂုဏ်အင်္ဂါများ ပျက်စီးသွားစေရန်သာ ဖြစ်ဘိ၏” ဟု မိန့်မြွက်တော်မူခဲ့၏။

ဒေဝဒတ် နှစ်သက်နိုင်မည် မဟုတ်သော စကားလုံးများကိုပင် ရတန်းငယ်များ၏ အကျိုးကို ရှေးရှုကာ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဤဒေသနာတော်ကို မိန့်ကြားတော်မူရန် အချိန်ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မမူမီကပင် ဒေဝဒတ်၏ ပျက်စီးခန်းများက နိဒါန်းပျိုး၍ နေခဲ့ပေပြီ။ ဤသည်ကား အဇာတသတ်မင်းသား၏ ထောက်ခံအားပေးမှုဖြင့် သံယာဉ်ပရိသတ်ကြီးကို ဘုရားရှင်ထံမှလွှဲပြောင်းယူကာ သူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုတော့မည်ဟု စိတ်ကူးရိုက်မိသည်တွင် ရရှိထားသော လောကီဈာန်တန်ခိုး အဘိညာဉ်များ ကွယ်ပျောက်၍သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ဒေဝဒတ်၏ ဖြစ်ရပ် ဖြစ်စဉ်ကို သိရှိခဲ့သော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ဘုရားရှင်ထံ လျှောက်ထားခဲ့ရာ -

“မောဂ္ဂလာန်၊ ဤစကားကို သင် မှတစ်ပါး အခြားသူများအား မသိကြား ပါစေနှင့်။ သာသနာတော်မှ အချဉ်းနှိုး ဖြစ်သော ထိုယောက်ျားသည် သူ့အမှု နှင့်သူ ထင်ရှားလာပါလိမ့်မည်” ဟု ပိတ်ပင်တော်မူခဲ့သဖြင့် ဒေဝဒတ်၏ စိတ်အကြံကို အများတကာ မသိနိုင်ခဲ့ ကြပေ။ ဟန်သာရှိ၍ အဆန်မရှိတော့ သော သူ့ဆရာ၏အဖြစ်ကို သူ့ဒကာရင်း အိမ်ရှေ့မင်း ကိုယ်တိုင်ပင် မသိခဲ့။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့အခြွေအရံတို့သည် ရှိမြဲတိုင်းရှိနေကာ သူ့ဘုန်းတန်ခိုးများ လည်း တိုးမြဲတိုင်း တိုးနေခဲ့ကြ၏။

ဒေဝဒတ်၏ လွဲမှားသော လုပ် ဆောင်ချက်များကြောင့် သာသနာ တော်အတွက် အမည်းစက် စွန်းထင်း လာနိုင်သည်ကို သိမြင်တော်မူသော ရှင်တော်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်အား ပကာသနိယကပြုရန် အမိန့်တော်ချမှတ် ခဲ့လေပြီ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာအား သံဃာ ကိုယ်စား ကြေညာသူအဖြစ် သံဃာက ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် တရားဝင် ခန့်အပ် ရန်ကိုလည်း ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော် မူသည်ဖြစ်၍ အရှင်မြတ်ကြီးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ရဟန်းအချို့လိုက်ပါ ကာ အမိန့်တော်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ပကာသနိယက ပြုခြင်း ဟူသည်ကား ဒေဝဒတ် ပြုမှု ပြောဆို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှု မှန် သမျှတို့မှာ ဘုရားနှင့် လည်းကောင်း၊ တရားနှင့် လည်းကောင်း၊ သံဃာနှင့် လည်းကောင်း ပတ်သက်ဆက်စပ်မှု မရှိ ကြောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်

နှင့် ဒေဝဒတ် လုံးဝပတ်သက်မှု မရှိ တော့ကြောင်း၊ သူပြောဆိုပြုမှု လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်မှု မှန်သမျှတို့သည် သူ့မှာ သာ တာဝန်ရှိကြောင်း အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ကြေညာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤကြေညာချက်ကို ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်တွင်းရှိ လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန် သိရှိကြစေရန် လှည့် လည် ကြေညာလိုက်ကြရသည်။

ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်သည် သံသရာမှ ထွက်မြောက်ရေးအတွက် ဦးတည်ထားသော်လည်း လောကီဈာန် အဘိညာဉ်များကို ပစ်ပယ်မထားပါ။ သံဆရာဝန်တို့အပေါင်းမှ ကျွတ်လွတ် ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်ရန် သူ့နေရာနှင့်သူ ထိုက်ထိုက်တန်တန် နေရာပေးထားပါ၏။ ဤသို့ နေရာပေး ထားသည်မှာ မြေလျှိုးမိုးပျံ တန်ခိုးဈာန် တို့ကို ငန်းပြ၍ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ များ၏ ပစ္စည်းလေးပါးကို မြှူဆွယ် စားသောက်ရန် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်ုပ် တို့အား ဘုရားရှင် ဆုံးမတော် မူထားပြီး ဖြစ်၏။

ဒေဝဒတ်သည်လည်း ပင်ကိုစိတ် ဓာတ်အတိုင်း ရိုးသားစွာ လောကီဈာန် အဘိညာဉ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်မှန်မှန် အထောက်အကူအဖြစ် အသုံးချကာ ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ပါလျှင် အရိယာ စာရင်းဝင် ဖြစ်မည်သာပင်။

သို့ပါလျက် သူသည် အထောက် အကူကို အထွတ်အထိပ်တင်ခဲ့သဖြင့် လမ်းဆုံးသည်အထိ ဆက်မလျှောက် ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဈာန်တန်ခိုးပြ၍ ရရှိလာသော လာဘ်သဝပကာများဖြင့်သာ အားရ ကျေနပ်ကာ ဂယာသီသမ္ဗုဒ္ဓ သူတပည့် အဇာတသတ်မင်းသား ဆောက်လုပ် ကပ်လှူထားသော ကျောင်းတိုက်ကြီး

တွင် တခမ်းတနား စိုးစံလျှာရှိ၏။ ထို့ကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် ဒေဝဒတ်၏ နောက်လိုက် တပည့်ရဟန်းများမှာ ငါးရာအထိပင် ရှိနေပေပြီ။ ကျောင်း ဒါယကာ မင်းသားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ မှာကဲ့သို့ တစ်နေ့ နှစ်ခေါက် မလာနိုင် တော့သော်လည်း အခါအခွင့် သင့်သလို ရောက်လာတတ်၏။ တစ်နေ့အတွက် ဆွမ်းအုပ် ငါးရာကိုကား မပျက်မကွက် ပို့စေပါ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ အချိန်အဝါ ကြောင့်ပင် ဂယာသီသမ္ဗုဒ္ဓ မြို့သူ မြို့သားတို့မှာလည်း ထို့ကျောင်းတိုက် ကြီး၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ ဖြစ်လာကြရပေ၏။

ဤကဲ့သို့ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းလာ ခြင်းမှာ သူ့ဘုန်းသူကံကြောင့်ဟု အထင် ရောက်ခဲ့သော ဒေဝဒတ်သည် ထိုဘုန်း ကံကို ယုံကြည်အားကိုးကာ သာသနာ တော်ကြီး တစ်ခုလုံးအား ဘုရားရှင်ထံမှ လွှဲပြောင်းယူတော့မည်ဟု စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားမိခဲ့၏။

ထိုသည်တစ်ခဏတွင်ပင် သူရရှိ ထားသော လောကီဈာန်များ ကွယ် ပျောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့တိုင်အောင် ဒေဝဒတ်သည် စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားသည်ကို အားမရသဖြင့် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

ဤတွင် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည့် အတိုင်း ဒေဝဒတ်သည် သူ့အမှုနှင့်သူ ထင်ပေါ်၍လာခဲ့တော့၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ ဘုရား ရှင်သည် အိုမင်းခဲ့ပါပြီ။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ခဲ့ပါပြီ။ ပစ္စိမအရွယ်သို့ ရောက်

ပါပြီ။ သို့ဖြစ်ပါ၍ မျက်မှောက်ဖြစ်သော မင်ဖိုလ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူကာ ကြောင့်ကြမဲ့စွာ နေတော်မူပါလော့။ ရဟန်း ပရိသတ်ကို တပည့်တော် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုပါမည် ဘုရား။ ဟူ၍ ဘုရားရှင်အား ဒေဝဒတ်သည် အရှက် အကြောက် ကင်းမဲ့စွာ လျှောက်ထား ခဲ့၏။

ဒေဝဒတ်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူ မျှပင် ဤသို့သောစကားမျိုးကို လျှောက် ထားပုံမည်။ မဟုတ်ပေ။ လက်တွေ့ လျှောက်ထားရန် မဆိုထားနှင့် စိတ်ကူး ရံဖြင့်ပင် ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက် ဖွယ်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်စား ကြားရသူ များပင် ရှက်ရွံ့မိကြပေလိမ့်မည်။

ဒေဝဒတ်၏ မျက်နှာတွင်ကား ရှက်ရွံ့သည့်အမူအရာ ပေါ်ရန်ဝေးစွာ ကာလရှည်ကြာစွာ မျှော်လင့်လာခဲ့ သော ဆုလာဘ်ကြီးကို ရအံ့ဆဲဆဲဖြစ် သော သူရဲကောင်းကြီးမဟာ ဝဋ်ကြွား လျက် ရှိ၏။

ဘုရားရှင် ရွှေတော်မှောက်သို့ ရောက်နေကြသော ပရိသတ်ကို ယခု မှပင် ကျွန်ုပ် အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။ အခါတိုင်းတူသို့ ရဟန်းများချည်း မဟုတ်။ သူတပည့် ဒါယကာ အဇာ တသတ် အမှူးရှိသော မင်းညီမင်းသား များ။ အဇာတသတ်၏ အလိုတော်ရိ မှုကြီး မတ်ကြီးများ။ ဒေဝဒတ်ထံတွင် ဆည်းကပ်နေကြသော အရပ်သူ အရပ် သားများဖြင့် ပြည့်နှက်၍နေ၏။ ရဟန်း ပရိသတ်များတွင်မူ ဒေဝဒတ်အား မှီခို စားသောက်နေကြသော ပရိသတ်က အများစု ဖြစ်၏။

ဤအခြေအနေမျိုး ဖြစ်စေရန် ဒေဝဒတ်ကိုယ်တိုင် ကြိုတင်စီစဉ်ထား ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီတစ်ပွဲတွင် ပရိသတ်

အင်အားပြု၍ အကျပ်ကိုင်ကာ အနိုင်ယူ ရန် စီစဉ်ထားခြင်းပါတကား။

လပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြိုးစားသောလုံ့လဖြင့် စနစ်တကျ အတွက်စေ့စေ့ စီမံထား သည်ဖြစ်၍လည်း အောင်မြင်မည်ဟု ထွက်ဆထားပုံရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤမျှ ရဲရင့်ဝံ့ကြွားနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပရိသတ်အားလုံး ငြိမ်သက်နေ သည်မှာ အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရ လောက်၏။ ဘုရားရှင်၏ ရွှေနှုတ် တော်မှ ထုတ်ဖော်မြွက်ကြားလာမည့် အသံတော်ကို ငဲ့လင့်ကာ အာရုံစူးစိုက် ထားကြ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မူ ဤမျှ လောက်သော အချိန်ကလေးကိုပင် တစ်ကမ္ဘာခန့်ကြာသည်ဟု ထင်နေခဲ့၏။ ဘုရားရှင် မည်သို့ မိန့်မြွက်တော်မူလေ မည်နည်း။ ကျွန်ုပ် တွေးတောနေဆဲ မှာပင် -

“ဒေဝဒတ်၊ သာရိပုတ္တရာနှင့် မော ဂ္ဂလ္လာန်တို့ကိုပင် ရဟန်းပရိသတ်ကို ငါဘုရား မလွှဲအပ်ခဲ့၊ သင်ကဲ့သို့ ယုတ် မာသူ၊ သူများတဲတွေးပေါက် ကောက် မျှီသောသူအား အဘယ်သို့လျှင် လွှဲ အပ်ပါမည်နည်း”

ရှင်တော်ဘုရား၏ ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံတော်က တစ်ခန်း လုံး ပဲ့တင်ထပ်၍သွား၏။ ဘုရားရှင်၏ အသံတော်အဆုံးဝယ် “ဟယ်” ဟူသော အသံကြီး တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်၍လာ ၏။ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့သဖြင့် ဒေဝဒတ်၏ ပရိသတ် ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အာမေဒိုက် သံကြီး ဖြစ်၏။

ထိုအသံကြီးနှင့်အတူ ဒေဝဒတ်၏ အမူအရာလည်း ရုတ်ခြည်းပင် ပြောင်း လဲခဲ့၏။ ဘုရားရှင်အား ခိုသေသမှုဖြင့်

ချီမိုးထားသော ဒေဝဒတ်၏ လက်အုပ် သည် နေခြည်ထိုးသဖြင့် ညှိုးလျှော့သည့် ကြာင့်ဖူးကဲ့သို့ ငိုက်ကျသွားပြီး ကြည် လင် ဝင်းလက်နေသော မျက်နှာမှာ လည်း ချက်ချင်းပင် ညှိမိုင်းနောက်ကျိ သွား၏။ ဘုရားရှင်ထံသို့ စူးစိုက်ထား သော သူ့မျက်လုံးများက ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ရွှေ့လျော့သွားကာ ကြမ်းပြင်ကိုပင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး လေးငါးပေါက်ပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာ၏။

ဒေဝဒတ်အဖို့ မျှော်လင့်ထား သလို ဖြစ်မလာသည့်အပြင် သူတပည့် ဒါယကာ အဇာတသတ်မင်းသားနှင့် တကွ ပရိသတ် ဗိုလ်ပုအလယ်တွင် အရှက်တကွ မောင်းမဲခြင်းခံလိုက်ရ၏။ သူ ကြိုးစားခဲ့သမျှ သဲထဲရေသွန် ဖြစ် ပေပြီ။

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျသည် အထိ နာကျင် ခံစားခဲ့ရသော်လည်း ဘုရားရှင် ရွှေတော်မှောက်တွင် မလေး မစား မလုပ်ပုံသည်ဖြစ်၍ လက်အုပ် ချီကာ ဦးခိုက်ကာဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့၏။

ထိုသည့်ခဏ၌ သူရဲခံသည့်အရှက် မှသည် အမျက်ဒေါသအဖြစ် ပြောင်းလဲ မည်မှာ ဧကန်မုချပင် ဖြစ်၏။ သူ၏ အမျက်ဒေါသတို့မှာလည်း ဤမျှဖြင့် ရပ်တန့်သွားမည် မဟုတ်ပေ။ သူရည်မှန်း ချက် အောင်မြင်စေရန် တစ်နည်းနည်း ဖြင့် ကြိုးပမ်းဦးမည် ဖြစ်၏။

သက္ကသာကိန္ဒယများ၏ မာန်မာန ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ သိထား ခဲ့ပါ၏။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမွေရလာ ခဲ့သော ထိုမာန်မာနကို ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့ သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည်ကား အချိုးအနှိမ် ခံမည် မဟုတ်သည့်အပြင် ရှင်သန်ကြီး ထွားလာအောင်ပင် လက်သပ်မွေးက

အရေးတယူ ပြုမူနေမည်မှာ သေချာပေ၏။

ကျွန်ုပ် တွေးထင်ထားသကဲ့သို့ပင် အရေးအရာများ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို ကြားသိလိုက်ရ၏။ ကြားရသည့် သတင်းက ကြောက်မနန်းလိလိ ကြက်သီးမွှေးညင်း ထလောက်ပါ၏။

ကျွန်ုပ် ကြားသိလိုက်ရသည်ကား အဇာတသတ်မင်းသားသည် နေ့ခင်း ကြောင်တောင်တွင်ပင် ခမည်းတော်မင်းကြီး၏အဆောင်တော်သို့ဝင်ရောက်ကာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားသည်ကို နန်းတော်စောင့် အမတ်များက လက်ရ ဖမ်းဆီးမိခဲ့ကြ၏။ ပေါင်တွင် ဂှက်ယူလာသော ဓားမြှောင်ကိုပါ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြ၏။

အမတ်များက စစ်မေးရာတွင် သူ့ဆရာဒေဝဒတ်၏ တိုက်တွန်းစေခိုင်းချက်အရ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရာဇသွေးပီပီ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ဝန်ခံပြောဆိုချက်ပေးခဲ့၏။

ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အချို့အမတ်များက -

“ဒေဝဒတ်၊ အဇာတသတ်နှင့် တကွ ရဟန်းအားလုံးကို သတ်သင့်သည်” ဟု ဆိုကြ၏။ ရဟန်းများကို မျက်မှန်းကျိုးနေသဖြင့် အခွင့်သင့်ချိန်တွင် ဆွဲထည့်လိုကြဟန်တူ၏။

အချို့ကမူ -

“ဒေဝဒတ်နှင့် အဇာတသတ်တို့ကိုသာ သတ်သင့်သည်၊ ရဟန်းများကို မသတ်သင့်” ဟုဆိုကြ၏။

အချို့က -

“ဘုရင်မင်းကြီး အမိန့်တော်အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်သင့်သဖြင့် မင်းကြီးထံသို့ တင်ပြသင့်သည်” ဟုဆိုကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရင်မင်းကြီးထံ တင်ပြရန်ကိုပင် အားလုံး လက်ခံသဘောတူကြသည်ဖြစ်၍ တရားခံမင်းသားအား ခမည်းတော်ရှေ့မှောက်သို့ ပို့ဆောင်ကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် တင်လျှောက်ကြ၏။

မင်းကြီးသည် အမတ်တို့၏ တင်လျှောက်ချက်ကို သေချာစွာ နားထောင်ခဲ့ပြီးနောက် -

“အချင်းတို့၊ ဘုရား တရား သံဃာတည်းဟူသော ရတနာ သုံးပါးတို့က ဘာအမှုမျိုး ပြုလိမ့်မည်နည်း၊ မကြာသေးမီ ကာလကပင် ဘုရားရှင်သည် ဒေဝဒတ်ကို ပကာသနီယကံ ကြေညာထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော” ဟူ၍ မိန့်ကြားလိုက်ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရ၏။

ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် ပကာသနီယကံ ပြုခဲ့ခြင်း အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့ရ၏။ ဘုရားရှင်၏ အနာဂတ်သဉာဏ်တော်ကိုလည်း မြတ်နိုးကော်ရော်ပူဇော်လိုက်ရပါ၏။

နန်းတွင်းရေး ရှုပ်ထွေးလာသည်နှင့်အမျှ ကျောင်းတော်အထိပင် ဂယက်ရိုက်လာနိုင်၏။ ယခု မင်းကြီးအား လုပ်ကြံသည်ကိုစွဲတွင်ပင် ပကာသနီယကံကို အချိန်မီပြုခဲ့မိ၍သာ ထိုလုပ်ကြံမှုကြီး၏ ဓားစာခံအဖြစ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ပါလော။

ဤအချိန်ကာလမျိုးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမြို့တော်မှ ထွက်ခွာကာ အခြားသင့်လျော်ရာတွင် သွားရောက်သီတင်းသုံးလိုကြပါ၏။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကား ဒေသစာရိလှည့်လည်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မပြလာသေး

သဖြင့် ကုန်ကြွေးမပျက် ဆက်၍နေခဲ့ကြရ၏။ နန်းတွင်းမှ သတင်းစကားများကိုလည်း အဆက်မပြတ် ကြားသိနေကြရ၏။ မင်းဧကရာဇ်တို့မည်သည် ဤကဲ့သို့သော ပြင်မှုကျူးလွန်သူ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ သက်ညှာဖို့မရှိပါ။ ပြင်းထန်သော ပြစ်ဒဏ်ပေး အရေးယူမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ကျောင်းဒါယကာ ဘုရင်ကြီးကား တရားခံ အဇာတသတ် မင်းသားကို အပြစ်မပေးသည့်အပြင် အပြစ်ပေးလိုသော မှူးမတ်များကိုပင် ရာထူးငြော့ချကာ အရေးယူလိုက်ပါသေး၏။

ဤသည်ကား သားအပေါ် ချစ်လွန်း၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ချစ်လှစွာသော ရင်နှစ်သည်းချာအပေါ် မှူးကြီးမတ်ကြီးများ အပြစ်ရှာမရစေရန် နှိပ်ကွပ်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဧကရာဇ်တစ်ဆူ ဖြစ်ပါလျက် မိမိ၏ အသက်ဘေးထက် သားဖြစ်သူ မျက်နှာမညှိုးငယ်ရေးကို အလေးထားခဲ့သဖြင့် မင်းဧကရာဇ်တို့၏ ကျင့်ထုံးနှင့် မညီသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

နောက်ထပ် ကြားသိရသည်က မင်းကြီးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူ သားတော် အဇာတသတ် မင်းသားအား အပြစ်ဒဏ် တစ်စုံတစ်ရာ မချမှတ်သည့်အပြင် ထီးနန်းကိုပင် ကြည်ဖြူစွာ လွှဲအပ်လိုက်ပြီ ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်၏။ မင်းကြီးသည် သူ၏ အဆုံးစွန်ချစ်ခြင်းကို သားတော်အား ထုတ်ဖော်ပြသလိုက်ခြင်းပင်လော မပြောတတ်တော့ပြီ။

သားတော် အဇာတသတ်မင်းသားသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နားလည်သဘောပေါက်

သည့်အခါ၌ ဆည်းတော်ကြီးအား နန်း
ဆက်ခံတွင် အဆောင်သီခြားထားကာ
ဆုသတ်ဝန် ပြုစုသွားမည်ဟု စိတ်ကူး
ခဲ့သော်လည်း ဒေဝဒတ်က ကန့်ကွက်ခဲ့
သဖြင့် ထိုစိတ်ကူးမှာ ပျက်ပြယ်ခဲ့ရ၏။

ဒေဝဒတ်၏နှုတ်မှ ထပ်ဆင့် ထွက်
ပေါ်လာသည့် ဩဝါဒစကားများကား-

“မင်းသား၊ မင်းကြီးသည် သင့်အား
ထီးနန်းလွှဲအပ်ပေးသည်မှာ မှန်သော်
လည်း သင် ပြုမူဆောင်ရွက်ပုံတို့ကို
စိတ်တိုင်းမကျလျှင် သင့်လက်မှ ထီးနန်း
စည်းစိမ် ပြန်လည် မသိမ်းပိုက်ဟု သင်
ဆိုနိုင်မည်လော၊ သင့်ခမည်းတော်သည်
သင့်အား အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်
သေး၏” ဟူသတည်း။

သုဆရာက ဤသို့ ဆိုလိုက်သဖြင့်
အဇာတသတ် တွေဝေသွား၏။ ခမည်း
တော်က အလွယ်တကူ လွှဲပြောင်းပေး
အပ်လိုက်၍သာ ရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင်
မင်းဧကရာဇ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သော အဇာ
တသတ်သည် ဆရာဒေဝဒတ်၏ ရှေ့
တွင်ကား တပည့်ငယ် ကလေးတစ်ဦး
ပမာ ဖြစ်နေရှာ၏။ ဒေဝဒတ်ကို ခမည်း
တော်ထက်ပင် ပို၍ယုံကြည်လျက်ရှိ၏။

“သို့ဖြစ်လျှင် တပည့်တော် မည်
သို့ ပြုရပါမည်နည်း”ဟု သုဆရာကို
အားကိုးတကြီး မေးလိုက်၏။

ဤတွင် ဒေဝဒတ်က -

“မင်းသား သို့လော သို့လော
တွေးတောမနေနှင့်၊ လက်စတုံး သတ်
လိုက်ရန်သာ ရှိတော့သည်”ဟု ပြတ်
ပြတ်သားသားပင် စီရင်ချက် ချမှတ်လာ
သည်။ သုဆရာစကားအား တိုက်ရိုက်
မငြင်းပယ်ခံသဖြင့် သွယ်ဝိုက်သောနည်း
ဖြင့် ငြင်းပယ်ရန် -

“တပည့်တော်၏ဖခင်သည် ဓား
လက်နက်ဖြင့် သတ်ထိုက်သူမဟုတ်ပါ

ဘုရား”ဟု အဇာတသတ်က အယူခံ
တက်လိုက်သည်တွင် -

“မင်းသား၊ သင့်ခမည်းတော်ကို
ဓားလက်နက်ဖြင့် သတ်ရန် မဟုတ်၊
အစာဖြတ်၍ သတ်ရန်သာဖြစ်သည်”ဟု
တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော် ချမှတ်
လိုက်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် တစ်နည်း
တစ်ဖုံ စီရင်ချက် ချလာပြန်သည်။

သုဆရာဒေဝဒတ်အား စောဒက
တက်၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်သည်ကို
အဇာတသတ် နားလည်လိုက်ပေပြီ။
သုဆရာ၏ စကားက မိုးကြိုးသွားတမျှ
ထက်မြက် ပြင်းထန်လှသည် ဖြစ်၍
ဧကရာဇ်ဘုရင် အဇာတသတ်သည်
ခမည်းတော်ကြီးကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်
ကာ အခိုးတိုက်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းရပေ
တော့မည်။

အခိုးတိုက်ဟူသည်ကား သေဒဏ်
ကျပြီးသော ရာဇဝတ်သားများအား
မီးတိုက်၍ သတ်ဖြတ်ရာ တိုက်ခန်းဖြစ်
၏။ အခိုးတိုက် အပြင်ဘက်တွင်လည်း
အစောင့်အရှောက် ထူထပ်စွာချထားပြီး
ထိုတိုက်အတွင်းသို့ မယ်တော်၊ ဒေဝဒတ်
တို့မှအပ မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြုပေ။

အစာရေစာဖြတ်ရန် အမိန့်ချထား
သော်လည်း ဝေဒေါဟိမိဖုရားကြီးသည်
ဝင်ခွင့်ရသည့် အခွင့်အရေးကိုပင် အရ
အမိယူကာ ကျောင်းဒါယကာ နန်းကျ
ဘုရင်ကြီးအား အစာရေစာများ လျှို့
ဝှက်ယူဆောင်၍ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့၏။

ထိုကဲ့သို့ ကျွေးမွေးနေသည်ကို
အစောင့်များက သိသွားသဖြင့် အစာ
ရေစာ မကျွေးမွေးနိုင်စေရန် နည်းမျိုးစုံ
ဖြင့် တားမြစ်ပိတ်ပင်သည့်တိုင် မိဖုရား
ကြီးသည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရအောင်
ယူဆောင်ကာ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့၏။
နောက်ဆုံးတွင် မိမိကိုယ်ကို သန့်ရှင်းစေ

ရန် ရေရိုးစင်စင်ချိုးပြီးနောက် စတုမူ
များ လိမ်းကျံလိုက်၏။ ထိုအပေါ်မှ
ဟန်မပျက် အဝတ်အစား ဝတ်ကာ
ကျေးဇူးရှင် ခင်ပွန်းသည် ကျောင်း
ဒါယကာကြီးထံ ဝင်ရ၏။ နန်းကျဘုရင်
ကြီးခမာ မိဖုရားကြီးကိုယ်ပေါ်မှ တေ
မူများကို လျှာဖြင့်လျက်၍ အသက်
မီးကလေး ဆက်လက် လောင်ကျွမ်း
တောက်လောင်စေခဲ့ရသည်အထိအဖြစ်
ဆိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရရှာ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဝိပါက်ကြွမ္မာ
က ထိုမျှနှင့် မရပ်သေးပေ။ မိဖုရားကြီး
ကိုပင် အခိုးတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်
မပြုရန် အမိန့်ထုတ်ပြန် တားမြစ်လိုက်
ပြန်သည်။

မိဖုရားကြီး ဝင်ခွင့်မရတော့သဖြင့်
မင်းကြီးမှာ အစာရေစာ ပြတ်ခဲ့ရသည်
ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏
ကျောင်းဒါယကာ တပည့်သောတာပန်
ဖြစ်သည့်အလျောက် တရားနှလုံးသွင်း
ကာ အခိုးတိုက်အတွင်း၌ပင် စကြို
လျှောက်နေသဖြင့် သွေးသားလည်ပတ်
မှု ညီညွတ်မျှတလျက် ကျန်းမာစွာရှိနေ
ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိလိုက်ရသည့်
ထိုသတင်းစကားအရ အဆိုးထက်
အကောင်းဟုပင် ဆိုရပေမည်။ သူ၏
ဝိပါကဝဋ်ဒုက္ခကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်
မြတ်သည်ပင်လျှင် တိုက်ရိုက်အားဖြင့်
မကယ်တင်နိုင်ပါ။

ဘုရားရှင်ထံမှ နာကြားခဲ့ရသော
တရား ဝေသနာများသည်သာ သူ
အတွက် ကိုးကွယ်အားထားရာဖြစ်တော့
သည်။

(ဆက်ရန်)

မင်းကုတ်

အမည်မရှိသူ

ဗဟုသုတရှိသူတို့အတွက်
အသံတေးနှင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ

(ယခင်ထူး အသက်)

အတိတ်ဇာတ်နှင့်အညီ ဆု
သာဓကလက်ကို တိပိဋကဓရ မင်း
တန်းဆရာတော်ဘုရား ရေးသားစီရင်
ဆိုခြင်းသည်ကို ဖတ်ရှု ကြည်ညိုကြည့်
ကြပါစို့။

“ဤသည်ပုည၊ ကုသလကြောင့်
လောဘ ဒေါသ မောဟ ကင်းကွာ၊
သံသရာဝယ်၊ ကျင်ရပါဘိ၊ ပညာရှိနှင့်၊
ယှဉ်မိပေါင်းသင်း၊ ဉာဏ်မဲ့ကွင်း၍၊
ပြည့်လင်းလှူဖွယ်၊ လှူစဉ်ဝယ်လည်း၊
သုံးသွယ်စေတနာ၊ ဖြောင့်ညီညာသည်၊
ခေမာအထွတ် တိုင်လိုသော်”

ဒေဝဒတ်လောင်း ဗာရာဏသီ
မင်း၏ မြားချက်မိ၍ သေအံ့မှူးဖြစ်နေ
သော ဂေါတမဘုရားလောင်းစန္ဒကိန္နရာ
ကို အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း
က အသက်ကယ်ခဲ့ဖူးကြောင်း ပကိဏ္ဍ
ကနိပါတ်၊ စန္ဒကိန္နရီဇာတ်တွင် တွေ့ရ
ပါသည်။

ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံ
ကျောင်းကို အမှီပြု၍ ဂေါတမဘုရား
ရှင် စံနေစဉ် နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြ
ခိုက်တွင် ရာဟုလာမယ်တော် ယသော်
ဓရာ မိဖုရားသည် ခင်ပွန်း သိဒ္ဓတ္ထမင်း
အပေါ် ချစ်ခြင်း တွန့်တိုသောစိတ်
မရှိခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့ ဆောင်ခြင်းငှာ
မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်ခြင်းဟူသော ပါရမီ
ဖြည့်ဖက် ယသော်ဓရာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး
အထူးထူးကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက
လျှောက်တင်ခဲ့ရာ ရှေးအတိတ်က ဤ
ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ရှေးကာလ တစ်ခု၌ ဂေါတမ
ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာအရပ်
စန္ဒငွေတောင်၌ စန္ဒကိန္နရာဖြစ်ခဲ့သည်။
သူ၏မယား စန္ဒကိန္နရီကား ယသော်
ဓရာလောင်းလျာတည်း။

တစ်နေ့တွင် ကိန္နရာမောင်နှံတို့
သည် နေသောတောင်မှ ဆင်းလာပြီး
မြစ်ကွေ့တစ်ခုအနီးရှိ ပန်းမျိုးစုံ ပေါ
သောနေရာတွင် ပျော်ရွှင်စွာ သီဆို
ကခုန်နေခဲ့ကြသည်။ တောလည်ထွက်
လာသော ဒေဝဒတ်လောင်း ဗာရာ
ဏသီမင်းသည် စန္ဒကိန္နရီ၏ အသံနှင့်
အဆင်းကိုမှီ၍ တပ်မက်စိတ်ဖြစ်ကာ
လင်ဖြစ်သူ စန္ဒကိန္နရာကို မြားဖြင့်ပစ်ခဲ့
သည်။

ဒေဝဒတ်လောင်းမင်း၊ မယားနှင့်
ကွေ့ကွင်းရမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းတို့ကြောင့်
ဘုရားလောင်းကိန္နရာသည် ငိုကြွေးမြည်
တမ်းခဲ့သည်။ ပျော်နေ ကနေသော
ကိန္နရီသည် မြားသင့်၍ လူးလဲကျနေ
သော လင်ကို မြင်မှ စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာ
ဖြင့် ငိုကြွေးတော့သည်။

ဗာရာဏသီမင်းကို မြင်လျှင် မိမိ
၏လင်ကို ရန်ပြုသူဖြစ်မည်ဟု ဆင်ခြင်
၍ ငိုရင်း တောင်ထိပ်သို့ တက်ပြေးရင်း
မင်းအား အမျိုးမျိုး ဆဲရေးကျိန်ဆိုနေ
တော့သည်။ ဒေဝဒတ်လောင်းမင်းက
ကိန္နရီအား ချောမော နှစ်သိမ့်စကား
ဆိုကာ ချစ်ရေးဆိုပြီး မိဖုရားမြှောက်
မည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

မိမိ၏လင်ကို သတ်သူ၏ မယား
အဖြစ် နေမည်မဟုတ်။ အသက်သာ
အသေခံမည် ဟူသော စန္ဒကိန္နရီ၏
အဆုံးစွန်သောစကားကြောင့် ဗာရာဏ
သီမင်းသည် လက်လျှော့ကာ ကိန္နရီမကို
ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့စကားဆိုပြီး ထွက်သွားတော့
သည်။

ငိုကြွေးရင်း လင်ရှိရာ ပြန်ဆင်း
လာကာ မင်းအား အမျိုးမျိုး ပြောဆို
ရေရွတ်နေခဲ့သည်။ လင်ဖြစ်သူသည်
ကိုယ်ငွေ့ပူနေသေးကြောင်း သတိပြုမိ
လိုက်ရာ နတ်သိကြားတို့ကို တိုင်တည်

သစ္စာစကား ဆိုခဲ့သည်။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ
လောင်း သိကြားမင်း သိလိုက်သဖြင့်
ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ရောက်လာကာ စန္ဒ
ကိန္နရာအား ရေစင်သွန်းပေးကာ
အသက်ပြန်ရှင်လာခဲ့သည်။

စန္ဒကိန္နရီက သိကြားမင်းကို
ရှိခိုးခဲ့သည်။ သိကြားမင်းက နောက်
နောင် လူတို့နှင့်နီးသော အရပ်မျိုးသို့
မလာရန် မိမိတို့နေရာတွင်သာ နေရန်
ဆုံးမ၍ ပြန်သွားခဲ့သည်။

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌
ဂေါတမဘုရားရှင် စံနေတော်မူစဉ်
ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်သော ဝါယကာ
တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ
သော ပကိဏ္ဍကနိပါတ် သာမိနဇာတ်
တွင် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံပြီး ဥပုသ်
ဆောက်တည်ခဲ့သော ဂေါတမဘုရား
လောင်း သာမိနမင်းအား အရှင်အနုရုဒ္ဓါ
လောင်း သိကြားမင်းသည် နတ်ပြည်သို့
ခေါ်ဆောင်၍ လူကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် လူ
သက် နှစ်ခုနစ်ရာကြာတိုင် နတ်စည်းစိမ်
ခံစားစေခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါ၌
မိထိလာပြည်တွင် ဂေါတမ ဘုရား
လောင်း သာမိနမင်း အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။
မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနှင့်ညီပြီး နေ့စဉ်
ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ အလှူကြီးပေးခဲ့သည်။
ငါးပါးသီလကိုလည်း စောင့်ရှောက်၏။
ဥပုသ်လည်း ဆောက်တည်၏။ ပြည်သူ
ပြည်သားများသာမက တိုင်းတစ်ပါးမှ
သူတို့သည်လည်း သာမိနမင်း၏ အဆုံး
အမကို လိုက်နာကြပြီး ဒါန၊ သီလအမှု
တို့ကို ကောင်းစွာ ပြုလုပ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ စုတေကြသော် နတ်
ပြည်၌ ဖြစ်ကြကုန်သည်။ ထိုနတ်တို့က
သာမိနမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဖုတ်

မော်ပြောဆို ချီးကျူးကြရာ အခြားသော နတ်များသည် သာမိနမင်းကို ခေါ်ဆောင်ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။

သိကြားမင်းသည် မာတလိနတ်သားကို လွှတ်၍ သာမိနမင်းအား ပင့်ဆောင်စေခဲ့သည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ပြည်သူပြည်သားတို့ ကြည့်နေစဉ်ပင် သာမိနမင်းကို နတ်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

နတ်ပြည်တွင် သာမိနမင်းအား နတ်စည်းစိမ် ထက်ဝက် ခွဲပေးကာ သိကြားမင်းက နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားစေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် လူ့သက် နှစ်အားဖြင့် နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာတိုင် ကြာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူကိုယ်အဖြစ် နှင့် နတ်စည်းစိမ်ခံစားရသည့် ကောင်းမှုကံကုန်ပြီဖြစ်ရာ သာမိနမင်းသည် နတ်ပြည်၌ မပျော်တော့သဖြင့် လူ့ပြည်သို့ ပြန်ပို့ပေးရန် ပြောခဲ့သည်။ အသက်ကြွင်းကျန်နေသေး၍ နတ်စည်းစိမ် ဆက်လက်ခံစားပါရန် သိကြားမင်းက ပြောခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း သာမိနမင်းက သိကြားမင်းကို အခြားသူတစ်ဦးကပေး၍ရသော စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ငှားစီးရသောယာဉ်နှင့်တူကြောင်း၊ ချေးငှားအပ်သော ဥစ္စာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ စည်းစိမ်မျိုးကို မိမိ အလိုမရှိကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကြောင့် ရသော အကျိုးဖြစ်သည့် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို လိုချင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လူ့ပြည်တွင်နေ၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခြင်း၊ အကုသိုလ် မကောင်းမှုကို မပြုဘဲ ရှောင်ခြင်း၊ သီလ ကျင့်တို့ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခြင်းကိုသာ ပြုလိုကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် သာမိနမင်းအား မိထိလာပြည် မင်းဥယျာဉ်သို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က လူ့သက်တမ်းကား နှစ်တစ်ရာတည်း။ ထိုကာလတွင် မိထိလာပြည်ကို သာမိနမင်း၏ ခုနစ်ဆက်မြောက် မြစ်တော်သူ အရှင်အာနန္ဒာလောင်း နာရဒမင်း အုပ်ချုပ်နေသည်။ မြစ်တော်စပ်သူ နာရဒမင်းသည် အတိုးတော်စပ်သူ သာမိနမင်းအား လာရောက်တွေ့ဆုံ ရှိခိုးခဲ့သည်။

သာမိနမင်းက မိမိရှိစဉ်က မြို့ပြ၊ ရေကန်၊ အမြဲအရံ အနေအထားတို့ မရှိကုန်သည်ဟုပြောရာ နာရဒမင်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ ခုနစ်ဆက်မြောက် မြစ်တော်စပ်သူက မိမိအုပ်ချုပ်သော ပြည်ကို ပြန်လည် အုပ်ချုပ်ရန် ပြောခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း သာမိနမင်းက ငြင်းပယ်ကာ မိမိသည် မင်းပြုရန် ပြန်လာခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ သူတော်သူမြတ်တို့၏ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို ကျင့်လိုကြောင်း၊ နတ်ပြည်တွင် နှစ်ခုနစ်ရာခန့် မပြုလုပ်ခဲ့ရသည့် အလှူကို ခုနစ်ရက်လုပ်လိုကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

နာရဒမင်းက အတိုးတော်စပ်သူ၏ ဆန္ဒကို ပြည့်ဝအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ အလှူပေးပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်တွင် သာမိနမင်း စုတေ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ လားခဲ့သည်။ ဤဇာတ်တော် နာကြားရသောသူတို့သည် အချို့ သောတာပန်၊ အချို့က သကဒါဂါမိ၊ အချို့က အနာဂါမိ ဖြစ်ကြကုန်သည်။

ဂေါတမဘုရားရှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် စံနေတော်မူစဉ်

မင်းနှင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ အမြင်အဆိုင် ပြုလုပ်ကြသည့် အသစ်သစ်အလှူပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ မလ္လိကာမိဖုရားကြီး၏ အစီအမံဖြင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ကို ပသေနဒီကောသလမင်းက နိုင်သွားခဲ့သည်။

အလွန်ကြီးကျယ်သည့် အလှူကို တွေ့ကြရသော် အမတ်တစ်ဦးက ဖြုန်းတီးသည်ဟု မှတ်ယူ၍ မနွှစ်မြို့ကဲ့ရဲ့ ရွတ်ချစကား ဆိုခဲ့သည်။ ကျန်အမတ်တစ်ဦးကမူ မုဒိတာပွားပြီး ဝမ်းမြောက် ချီးကျူးစကား ဆိုခဲ့သည်။

ခုနစ်ရက်မြောက် အလှူပြီး၍ တရားအနုမောဒနာပြုရာတွင် ပရိသတ်မစင်ကြယ်ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့် ဘုရားရှင်က တိုတိုသာ ဟောပေးတော်မူခဲ့သည်။

ဤသို့ ဖြစ်သည်ကို အားမရမကျေနပ်နိုင်သဖြင့် နောက်နေ့၌ ကောသလမင်းသည် ကဲ့ရဲ့သည့် အမတ်ကို အပြစ်ပေးကာ ချီးမွမ်းသည့် အမတ်ကို ဆုပေးခဲ့သည်။

ဝန်တိုစဉ်းလဲ ပိတ်ပင်တတ်သော သူမိုက်သည် အလှူကို မချီးမွမ်းကြောင်း၊ သို့အတွက် နတ်ရွာသို့မရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ပညာရှိသူကား အလှူကို ဝမ်းမြောက်သဖြင့် ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် လောကတို့၌ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း၊ ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူရာ ကောသလမင်းက အားရသွားကာ တဘက်ကို လှူပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

တရားသဘင်တစ်ခု၌ ရဟန်းတို့က ကောသလမင်း၏ အလှူ မရောင့်ရဲနိုင်ခြင်းကို ချီးကျူးရာ ဘုရားရှင်က ရှေးပညာရှိတို့သည် နေ့စဉ် ဥဒ္ဓါခြောက်သိန်းလှူရသည်ကို မရောင့်ရဲနိုင်ဘဲ အလှူခံအား မိမိ၏ မျက်စိနှင့် ပုံး

သံသရာကြောင်း ဝိသုဒ္ဓိပတ်
သိတော်ကို ဟောတော်မူခဲ့သည်။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရည်စူး၍
မျက်စိလှူပြီး ပါရမီဖြည့်ရန် ကြံစည်
ခဲ့သည့် ဂေါတမဘုရားလောင်း သိဝိ
မင်း(ဥပ္ပာဒန္တိဇာတ်မှ သိဝိမင်း မဟုတ်)
အား ပါရမီဖြည့်မှုလည်း အောင်မြင်ပြီး
မြောက် ဘုရားလောင်းလည်း အသက်
အန္တရာယ်မဖြစ်စေရန် အရှင်အနုရုဒ္ဓါ
လောင်း သိကြားမင်းသည် ပုဏ္ဏား
အသွင်ယူကာ မျက်စိကို လှူစေခဲ့သည်။

နောက်မှ တစ်ဖန် သိဝိမင်းထံ
ပြန်လာပြီး သိကြားမင်းက သစ္စာပြု
ဆုတောင်းစေကာ မျက်စိပြန်မြင်စေ
ခဲ့သည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသော ကာလ၌
သိဝိတိုင်း အရိဋ္ဌပူရပြည်ဝယ် ဂေါတမ
ဘုရားလောင်းသည် သိဝိမင်း ဖြစ်ခဲ့
သည်။ မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ ကျင့်၏။
နေ့စဉ် ဥစ္စာခြောက်သိန်းကို လှူခဲ့သည်။

တစ်နေ့ အလှူဇရပ်၌ ကိုယ်
တိုင်ကိုယ်ကျ လှူနေရင်း ပြင်ပဝတ္ထု
ပစ္စည်းမှန်သမျှ မလှူဖူးသည် မရှိပြီ
ဖြစ်သည်။ အလှူခံလာပြီး မိမိ၏ ခန္ဓာ
ကိုယ် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို
ယူလိုပါက မိမိပေးလှူမည်ဟု ဘုရား
လောင်း သိဝိမင်း အကြံဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤတွင် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း
သိကြားမင်းသည် မနေသာတော့ဘဲ
မျက်စိကန်းသော ပုဏ္ဏားအိုအသွင်ယူ၍
သိဝိမင်းထံ ရောက်လာကာ မျက်လုံးကို
အလှူခံတော့သည်။ အလိုပြည့်ပြီဟု
ဝမ်းသာလျက် သိဝိမင်းသည် မျက်စိ
လှူရန် လက်ခံခဲ့သည်။

နန်းတော်သို့ သွားကာ ဆေး
သမားကို ခေါ်ပြီး မျက်စိကို ထုတ်စေ
ခဲ့သည်။ မျှားမတ်၊ အခြံအရံ ပြည်သူ

ပြည်သားတို့က သိဝိမင်းကို မျက်စိ
အကန်းခံပြီး မလှူရန် တောင်းဆိုခဲ့
ကြသည်။ သိဝိမင်းက ရှေးသူတော်
ကောင်းတို့၏ ကျင့်စဉ်လမ်းကြောင်း
အတိုင်းလိုက်၍ ကျင့်လိုသဖြင့် မျက်စိ
လှူရကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

စရိယာဝိဇ္ဇာကကျမ်းတွင် မိမိ
သည် မျက်စိကို မုန်း၍မဟုတ်၊ ချစ်
သည်။ ထိုထက်ပိုလျှင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်
တော်ကို ချစ်ပြီး ရလိုသောကြောင့်
မျက်စိကို လှူရသည်ဟု ဘုရားရှင်က
အရှင်သာရိပုတ္တရာအား မိန့်တော်မူ
ကြောင်း ပါရှိသည်။

ဆေးသမားသည် ဓားမသုံးဘဲ
ဆေးကွင်းပြီး မျက်စိကို ထုတ်ယူခဲ့သည်။
မျက်စိထုတ်ယူစဉ် သိဝိမင်းသည် ပြင်း
ထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရသည်။
အဆင့်ဆင့် ထုတ်ယူစဉ် ဆေးသမား
သည် သိဝိမင်းအား နောက်ဆုတ်လို
လျှင် ရသေးကြောင်း၊ မျက်စိပြန်ကောင်း
အောင် လုပ်ပေးမည်ဟု ပြောခဲ့သော်
လည်း သိဝိမင်းက လက်မခံဘဲ ပြီးစီး
အောင် ထုတ်စေခဲ့သည်။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရကြောင်း
အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေဟုဆို၍ ပုဏ္ဏား
အား ပေးလိုက်ရာ ပုဏ္ဏား၏ မျက်စိ
တစ်လုံး ပြန်မြင်သွားခဲ့သည်။ ထိုသို့
ဖြစ်သည်ကို ဝီတိဖြစ်ပြီး သိဝိမင်းသည်
ကျန်မျက်စိတစ်လုံးကို ထပ်လှူခဲ့သည်။

မျက်စိကန်းသွားသဖြင့် သိဝိမင်း
သည် နန်းစွန့်ပြီး မင်းဥယျာဉ်၌ နေခဲ့
သည်။ သိဝိမင်းသည် မိမိ၏ အလှူကို
ဆင်ခြင်၍ ဝီတိဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုအခါ
အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း မနေသာ
တော့ဘဲ သိဝိမင်းထံ ပြန်လာပြီး မိမိ
သည် သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းကြီး
အား ဆုပေးလိုကြောင်းပြောရာ သိဝိ

မင်းက မျက်စိမမြင်တော့သည်ဖြစ်၍
သေခြင်းကိုသာ လိုကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့
သည်။

သိကြားမင်းက တမလွန်အကျိုး
ကို ရည်စူး၍ လှူသည်မှန်သော်လည်း
ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးအတွက်လည်းအထောက်
အပံ့ဖြစ်စေကြောင်း ပြောပြီး မျက်စိ
တစ်လုံးတောင်းသည်ကို နှစ်လုံးပေးလှူ
ခဲ့ကြောင်း သစ္စာပြုရန် တိုက်တွန်းခဲ့
သည်။

သိဝိမင်းက သိကြားမင်း ဖြစ်
သောကြောင့် မိမိ၏မျက်စိ ပြန်မြင်
အောင် လုပ်ပေးရန် ပြောခဲ့သည်။
သိကြားမင်းက မိမိသည် ထိုအစွမ်းမျိုး
မရှိကြောင်း၊ မင်းကြီး၏ အလှူပါနက
သာ မျက်စိပြန်ရစေနိုင်ကြောင်း ဆိုခဲ့
သည်။ ထို့ကြောင့် သိဝိမင်းက သစ္စာ
စကားဆိုခဲ့ရာ မျက်စိတစ်လုံး ပြန်မြင်
ခဲ့သည်။ သိဝိမင်းသည် ထပ်မံ၍ အလှူ
ကို အကြောင်းပြု၍ ထပ်မံသစ္စာဆိုပြန်
ရာ မျက်စိအားလုံး ပြန်မြင်သွားခဲ့သည်။
လူအများတွေ့မြင်စေရန် သိကြားမင်းက
တန်ခိုးဖြင့် လာရောက်စုစေခဲ့သည်။

သိဝိမင်း မျက်စိပြန်မြင်သော်
သိကြားမင်းက ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။
သိကြားမင်းသည် လူအများကိုလည်း
ကောင်းမှုပြုရန် မမေ့မလျော့ကြရန်
သတိပေး၍ နတ်ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

သိဝိမင်းသည် ပြည်သူ ပြည်
သားတို့အား အလှူဒါနပြုရန် ပြော
ကြားခဲ့သည်။ ထိုမှနောက်တွင် လခွဲ
တစ်ကြိမ် ဥပုသ်နေ့တိုင်း လူအများကို
စုဝေးစေကာ ထိုတရားကို ဟောပေးခဲ့
သည်။ လူတို့လည်း ဘုရားလောင်း သိဝိ
မင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်ကာ စုတေ
သော် နတ်ရွာသို့ ရောက်ရကုန်သည်။

ဂေါတမဘုရားရှင် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ စံနေစဉ် ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆွမ်းခံရင်း မာတုဂါမတစ်ဦးကို မြင်၍ တပ်စွန်းစိတ်ဖြစ်ကာ သာသနာတော်ကို ငြီးငွေ့သည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရှေးက ပညာရှိတို့သည် မိန်းမ၌ တပ်စွန်းသော စိတ်ကြောင့် ကိုယ်စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ ရ၍ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်တို့ ယုတ် လျော့ကာ အကျိုးမဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ ရာဂကိလေသာစိတ်ကို ပယ်ပြီး မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ကောင်းစွာ ကျင့်နေ ရန် ရဟန်းအား မိန့်တော်မူကာ အတိတ် ဆောင် ဟောတော်မူခဲ့သည့် သတ္တ နိပါတ် ကုသဇာတ်တွင်လည်း အရှင် အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် ကြောင့်ကြစိုက်၍ ဂေါတမဘုရား လောင်း ကုသမင်းအတွက် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပေ သည်။

လွန်လေပြီးသောအခါက မလ္လ တိုင်း၊ ကုသဝတီပြည်တွင် သုဒ္ဓေါဒန မင်းလောင်းလျာ ဩတ္တာကရာဇ်မင်းနှင့် မယ်တော်မာယာလောင်းလျာ သီလ ဝတီမိဖုရားတို့ စိုးစံခဲ့ကြသည်။

မည်သည့်မိဖုရားမှ သားတော် ထွန်းကားခြင်းမရှိသဖြင့် ပြည်သူ ပြည် သားတို့က သားဆုပန်ရန် ကိုက်တွန်း ကောင်းဆိုကြသည်။ သီလ ဆောက် တည်ပြီး သားဆုပန်သော်လည်း မရခဲ့ ချေ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မိဖုရား မောင်းမမိသံတို့ကို တရားစောင့်သော သူများအဖြစ်ပြုကာ ပြင်ပသို့လွှတ်ကာ သားရရာ ရကြောင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သိကြားမင်းသည် မိမိ မည်သူ ဖြစ်ကြောင်း အသိပေး၍ မိဖုရား သီလ ဝတီအား သားနှစ်ဦး ရစေမည် ဖြစ်

ကြောင်း၊ ရုပ်အဆင်းညံ့၍ ဘုန်းပညာ ကြီးမားသူနှင့် ရုပ်ချောပြီး ပညာမဲ့သူ နှစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုဆိုရာ မိဖုရားက ရုပ်ညံ့ပြီး ပညာရှိသားကို ဦးစွာရလိုသည် ဟုဆိုသဖြင့် သိကြားမင်းက ဂေါတမ ဘုရားလောင်း နတ်သားအား မိဖုရား ဝမ်းတွင် သန္ဓေယူစေခဲ့သည်။

မိဖုရားသည် နန်းတော်ပြန်လာ ရာ သိကြားမင်းပေးလိုက်သော သမန်း မြက်၊ နတ်ပုဆိုး၊ စန္ဒကူးနီနှင့် ပင်လယ် ကသစ်ပွင့်တို့ကိုပြုပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

ရုပ်အဆင်းညံ့သော ဂေါတမ ဘုရားလောင်း ကုသမင်းသားကို မွေး ဖွားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓိယသားအဖြစ် အရှင် အာနန္ဒာလောင်း ဇယမ္ပတိမင်းသားကို ရရှိခဲ့သည်။

ကုသမင်းသားသည် အိမ်ရာ မထောင်ဘဲ မိဘများလွန်လျှင် ရသေ့ ရဟန်းဝတ်မည်ဟု အကြံရှိခဲ့သော်လည်း မိဘတို့က အတင်းအကျပ် အိမ်ထောင် ပြုရန် တိုက်တွန်းကြသဖြင့် လူမက နတ်တမျှ လှပသော ရွှေရုပ်ကို ထု၍ ကြင်ယာဖက်ကို ရှာခိုင်းရာ မဒ္ဒရာဇ်တိုင်း သာဂလမြို့မှ ယသော်ရောဒေဝီလောင်း လျာ ပတာဝတီကိုတွေ့၍ လက်ဆက် ပေးခဲ့သည်။

ပတာဝတီသည် ကုသမင်း၏ ရုပ်အဆင်းကို မြင်ပြီး မေ့မျောသွားခဲ့ သည်။ ထို့နောက် မိဘ၏ ပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ပတာဝတီအပေါ် တွင် တပ်စွန်းမြတ်နိုးမှု အားကြီးသဖြင့် ကုသမင်းသည် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မငဲ့နိုင်ဘဲ မာန်ချကာ မိန်းမနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

သာဂလမြို့တွင် ခုနစ်လတိုင် အမျိုးမျိုး အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံကာ

ပတာဝတီထံမှ အချစ်ကိုရရန် ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး လက် လျှော့ပြီး ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဤအချိန်တွင်လည်း အနုရုဒ္ဓါ လောင်း သိကြားမင်းသည် ကုသမင်း အား ပတာဝတီကို ရရှိစေရန် ပြုလုပ် ပေးခဲ့ရတော့သည်။ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ တစ်ဖန်အဖြစ်ပြုကာ ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းတို့အား ပတာဝတီကိုယူနိုင်ကြောင်း သဝဏ်လွှာ ပို့ပေးခဲ့သည်။

ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့သည် တပ်ထောင်တာဗိုလ်ထုဖြင့် သာဂလမြို့ သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ပတာဝတီကို ရယူလိုကြောင်း သိစေခဲ့သည်။ မဒ္ဒရာဇ် မင်းလည်း မည်သို့မျှ မဖြေရှင်းတတ် တော့သဖြင့် ပတာဝတီကိုသာ ခုနစ်ပိုင်း ပိုင်း၍ ခွဲဝေပေးတော့မည်ဟု ကြေငြာရ တော့သည်။

ထိုအခါမှ ပတာဝတီသည် မယ် တော်အား အသနားခံခဲ့သည်။ ငယ် ကျွန်မ ဥဇ္ဇာကြောင့် မိဘနှစ်ပါးက ကုသမင်း ရောက်ရှိပြီး ခုနစ်လခန့် အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံခဲ့ပုံတို့ကို သိရကာ သမီးအား အပြစ်တင်ကာ ကုသမင်း အား တောင်းပန်ကန်တော့စေခဲ့သည်။

ကုသမင်းကလည်း မာန်ကျိုးရန် နှံ့ညွှန်ထဲတွင် ထိုင်၍ ကန်တော့ခိုင်းခဲ့ သည်။ ထို့နောက် စစ်အင်္ဂါခင်းလျက် ကုသမင်းသည် ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်း တို့ကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြား မင်းက အားရ၍ ဝေရောဓနပဋ္ဌာမြား ကို ပေးခဲ့သည်။ ကုသမင်းသည် ခုနစ် ပြည်ထောင်မင်းတို့အား မသက်ဘဲ ပတာဝတီ၏ ညီမခုနစ်ဦးနှင့် လက်ဆက် ပေးခဲ့သည်။ ဝေရောဓနပဋ္ဌာမြား၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကုသမင်းနှင့် အာ

ဝက်တို့လည်း တူမျှသော တင့်တယ်
သည့် ရုပ်ဆင်းတို့ရှိခဲ့ပြီး ကုသဝတီ
ပြည်သို့ ပြန်ကြသည်။ ညီညွတ်ချစ်ခင်
စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ဇေ
တဝန်ကျောင်းတော်၌ စံနေတော်မူစဉ်
တစ်နေ့၌ ရဟန်းတို့က အင်္ဂုလိမာလ
အား မေတ္တာဖြင့် ဆုံးမပြီး ဘုရားရှင်က
ယဉ်ကျေးအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို
ချီးမွမ်းခဲ့ကြသည်။

ရှေးကလည်း ဤသို့ ဆုံးမဖူး
ကြောင်း အသိတိနိပါတ် မဟာသုတ
သောမဇာတ်ကို ဖော်ထုတ်ဟောကြား
တော်မူခဲ့သည်။ ဤဇာတ်တွင် အရှင်
အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည်
များစွာပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ပေါရိသဒကို ဆုံးမရန်၊ ဘုရား
လောင်း သုတသောမမင်းအားရအောင်
ပြုရန်၊ အရှင်မဟာကဿပလောင်း
ပညောင်ပင်စောင့်နတ်အား အကြံပေး
ရာတွင်သာ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

ရှေးကာလတစ်ခု၌ ကုရုတိုင်း
ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌ ကောရဗျမင်းနှင့်
မိဖုရားကြီးတို့၏သားကား ဂေါတမ
ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသား
တည်း။ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကား
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့် မဟာမာယာဒေဝီ
လောင်းလျာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သုတသောမ မင်းသားသည်
ဗာရာဏသီပြည် ကာသိမင်း၏သား
ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားနှင့် တက္ကသိုလ်တွင်
စာသင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူကား အင်္ဂုလိ
မာလ လောင်းလျာတည်း။ ဆရာက
လွှဲအပ်ခြင်း ခံရသည့် ဘုရားလောင်း
သည် တပည့်ကြီးပီပီ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသား
၏ မထင်မှတ်ဘဲ လူသားစားမိရာမှ

မဖြတ်နိုင်တော့ဘဲ လူသားစားခြင်း
ကြောင့် တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခံရကာ
တောတွင်နေပြီး တောအုပ်သို့ လာသူ
လူတို့အား ဖမ်းသတ်စားခဲ့သည်။

တစ်နေ့ ရှားငုတ်စူး ဒဏ်ရာ
ရသဖြင့် ပညောင်ပင်ရင်းတွင် အစာ
ပြတ်ပြီး ခုနစ်ရက်နေရသော် ဒဏ်ရာ
ပျောက်သွားသည်ကို ပညောင်ပင်စောင့်
နတ်ကြောင့်ဟု ယူဆကာ နတ်ကို မင်း
တစ်ရာတစ်ပါး၏ သွေးဖြင့် ပူဇော်မည်
ဟုပြောပြီး စာသင်ဖက် မင်းတို့ကို ဖမ်း
တော့သည်။

ထိုအဖြစ်ကို စိတ်ပျက်ပြီး တား
လည်း မတားနိုင်သဖြင့် ပညောင်ပင်
စောင့်နတ်သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်
မင်းကြီးတို့အား ပြောခဲ့ရာ သူတို့လည်း
မတတ်နိုင်ဘဲ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း
သိကြားမင်းထံ သွားစေခဲ့သည်။

သိကြားမင်းကလည်း သူမတတ်
နိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် ဘုရားလောင်း
သုတသောမမင်းကမူ ပေါရိသဒကို
ဆုံးမနိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း
ကိုပါ ဖမ်းခိုင်းရန် အကြံပြုခဲ့သည်။

ပညောင်ပင်စောင့် နတ်သည်
သိကြားမင်း၏ အကြံအတိုင်း လုပ်ခဲ့
သည်။ ဘုရားလောင်းလည်း အဖမ်းခံ
ရသည်။

ပေါရိသဒကို ဘုရားလောင်း
သည် ခေတ္တပြန်လွတ်ပေးရန်၊ အရှင်
အာနန္ဒာလောင်း နန္ဒပုဏ္ဏားထံမှ သတာ
ရဟဂါထာကို နာယူခွင့်ပြုရန် ပြောရာ
အခွင့်ရခဲ့ပြီး ဘုရားလောင်းသည် တရား
နာ၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

ပေါရိသဒသည် ဘုရားလောင်း
ထံမှ ထိုတရားဂါထာတို့ကို နာကြား
ခွင့်ရပြီး ဘုရားလောင်း၏ ဖျောင်းဖျ
တရားချမှုကြောင့် ဖမ်းထားသော မင်း

များကို ပြန်လွတ်ပေးခဲ့သည်။ လူသား
စားခြင်းကိုလည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။
ဘုရားလောင်းက တိုင်းသူပြည်သား
တို့ကို စည်းရုံးပြောဆိုပြီး ပေါရိသဒကို
နန်းပြန်အပ်စေခဲ့သည်။ မင်းနှင့်
ပြည်သူများသည် ဘုရားလောင်း၏
အဆုံးအမ၌ တည်ကာ စုတေသော်
နတ်ပြည်သို့ လားကြ၏။

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ ဂေါတမဘုရားရှင် စံနေတော်
မူစဉ် တရားသတင်၌ ရဟန်းတို့က
ဘုရားရှင်၏ နေကွမ္ပပါရမီတော်ကို
ချီးမွမ်းကြသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး
ဘုရားရှင်က ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့်
မဟာနိပါတ် တေမိယဇာတ်တွင်လည်း
အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း
သည် ဂေါတမဘုရားလောင်း တေမိမင်း
၏ ပါရမီဖြည့်ကျင့်ရာတွင် ပြီးမြောက်
အောင်မြင်နိုင်ရန် အာဇာနည်ပေးခဲ့
သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါက ကာ
သိတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်တွင် ကာသိ
ကရာဇ်မင်း (သုဒ္ဓေါဒနမင်း လောင်း
လျာ) စိုးစံခဲ့သည်။ မိဖုရားကြီးကား
မဟာမာယာဒေဝီလောင်း သာဂလပြည်
မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီးတော် စန္ဒာဒေဝီ
တည်း။

သူတို့သည် မင်းကျင့်တရားနှင့်
ညီပြီး အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံကြသော်
လည်း သားသမီးမရခဲ့ပေ။ ကျန်မိဖုရား
မောင်းမမိသံတို့တွင်လည်း သားသမီး
မရခဲ့ကြပေ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းသူပြည်
သားတို့က သားဆုပန်ရန် မင်းအား
တိုက်တွန်း တောင်းဆိုကြကုန်သည်။

မိဖုရား မောင်းမမိသံတို့က
မင်းမိန့်အရ အမျိုးမျိုးသော မိမိတို့

ယုံကြည်ရာ - ကိုးကွယ်ရာအလျောက် ပြုလုပ်ကြရင်း သားဆုပန်ကြသော်လည်း မရခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

သို့နှင့် မင်းသည် စန္ဒာဒေဝီကို သားဆုပန်ရန်ပြောခဲ့သည်။ စန္ဒာဒေဝီသည် လပြည့်နေ့၌ ရှစ်ပါးသီလကို ကောင်းစွာဆောက်တည်စောင့်ရှောက်ပြီး မိမိ၏ သီလကို တိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုကာ သားဆုတောင်းခဲ့သည်။

ထိုအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း၏နေရာ ပူလာသဖြင့် ဆင်ခြင်ရာ သိသော် စန္ဒာဒေဝီ၏ဝမ်းတွင် နတ်သက်ကုန်ပြီဖြစ်သော ဂေါတမ ဘုရားလောင်းနတ်သားအား သန္ဓေယူစေခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းနှင့်အတူ နတ်သားငါးရာတို့ကိုလည်း မျှော်မတ်တို့၏ အိမ်များတွင် သန္ဓေယူစေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းတေမိမင်းသားသည် ဖွားဖက်ငါးရာနှင့်အတူ ဖွားမြင်လာခဲ့သည်။ ဖွားပြီး တစ်လမြောက်တွင် တရားစီရင်နေသော ဖခင်၏ ရင်ခွင်ထက်တွင် နေရင်း မင်း၏ ခိုးသားတို့အပေါ် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ပေးခြင်းကို ကြားလိုက်ရသော် အတိတ်က မိမိ၏အဖြစ်ကို အမှတ်ရကာ ထိတ်လန့်သံဝေဂဖြစ်၍ ဖခင်အတွက် ဝန်လေးစွာ တွေးမိခဲ့သည်။

အိပ်ရာထက်တွင် လျောင်းနေစဉ် အတိတ်ဘဝ သုံးဘဝက ဗာရာဏသီမင်းအဖြစ် မိမိအနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာ မင်းပြုခဲ့စဉ်က ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဥဿဒရေတွင် ကျခံခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိလျက် မင်းပြုရန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားကာ စိတ်နှလုံးညှိုးနွမ်းမရွှင်မပျ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤတွင် ရှေးအတိတ်ဘဝတို့တွင် အမိတော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ဥပ္ပလ

ဝဏ်ထေရီလောင်း ထီးချက်စောင့် နတ်သမီးသည် မင်းသားငယ်ကို နှစ်သိမ့်ပေးရင်း မင်းမပြုလိုက ဆွဲအ နားမကြားသူအလား နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ရှောင်နိုင်ကြောင်း ပြောကြား တိုက်တွန်းခဲ့ရာ တေမိမင်းသားက အားရပြီး ထိုအတိုင်းပြုမူကျင့်ကြံ နေထိုင်မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ချလိုက်တော့သည်။

မင်းသားငယ်၏ ထိုသို့ ထူးခြားစွာ ပြုမူနေပုံကို ကြည့်ကာ ဆွဲအ နားမကြားလေသလားဟု သံသယရှိကာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စုံစမ်းစစ်ဆေး စမ်းသပ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်သားအရွယ်မှ အသက် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သားရောက်သည်အထိ စုံစမ်း စမ်းသပ်ခြင်း အမျိုးမျိုးပြောင်းလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားလောင်း တေမိမင်းသားသည် စမ်းသပ်မှုတို့ကို ကြုံကြုံခံ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီမပျက်စေရန် နေခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း၏ စိတ်ဆန္ဒကို မမြင် မသိနိုင်ကြသော ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့အပေါ် အပြစ်မကျစေနိုင်ရန် ပရိယာယ်ဖြင့် မင်းသား၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာသည် သူယုတ်၏ လက္ခဏာဖြစ်ကြောင်း တိုင်းနိုင်ငံ၏ ထီးနန်းနှင့်မထိုက်တန်ကြောင်းအမတ်လာသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သုသာန်ထုတ်ပြီး မြေမြှုပ် သတ်သင့်ကြောင်း မင်းကို လျှောက်တင်ခဲ့ကြသည်။ မင်းကလည်း လက်ခံခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းကိုသိလျှင် စန္ဒာဒေဝီသည် မင်းထံသွား၍ ရှေးက မိမိမယူခဲ့သော မင်းပေးဆုအဖြစ် သားဖြစ်သူကို ထီးနန်းအပ်ရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ထီးနန်းနှင့် မတန်သူဖြစ်၍ မပေးနိုင်ဟု မင်းက ပြန်ပြောခဲ့သည်။

ထိုအခါမိဖုရားကြီးက တစ်သက်လုံး မဟုတ်လျှင်ပင် ခုနစ်နှစ်သာ မင်းပြုခွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။ မင်းကလက်မခံခဲ့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အချိန်တိုလျှော့ကာ မင်းအဖြစ် ပေးရန် တောင်းခဲ့သည်။ ငြင်းငယ်နေ သည် ကြားမှ နောက်ဆုံး ခုနစ်ရက်ခန့် မင်းပြုခွင့် ပေးစေလိုပြီး အမှဲအကွဲ ဖြင့် စောင့်ကြည့်ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။ မင်းကလည်း ခွင့်ပြုပေး လိုက်တော့သည်။

တေမိမင်းသားသည် မင်းအဖြစ် ပြုပြီးနောက် မယ်တော်စန္ဒာဒေဝီသည် သားဖြစ်သူကို စကားပြောရန် နှိပ်မြည်တမ်းပြောဆိုပြီး အမျိုးမျိုးတောင်းပန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းသည် မယ်တော်ကို သနားသော်လည်း မိမိ၏အဓိဋ္ဌာန် မပျက်စေရန် တင်းခံနေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ခုနစ်ရက်စေ့သော် မင်းသည် သုနန္ဒာရထားထိန်း(အရှင်သာရိပုတ္တရာလောင်း) အား အလုံးစုံ မှာကြားပြီး တေမိမင်းသားကို သုသာန်သို့ ခေါ်သွားစေခဲ့သည်။ မိမိကို သတ်ရန် မြှုပ်ရန် တွင်းထူးနေသော သုနန္ဒာကို မိမိ၏အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ပြောရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု ယူဆကာ ဘုရားလောင်းသည် လှည်းပေါ်မှဆင်း၍ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အင်အားတို့ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်လိုသောအားဖြင့် ရထားကို ကိုင်မြှောက်တွန်းရွှေ့ကြည့်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သုနန္ဒာထံ သွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် အရှင်အာနန္ဒာလောင်း ဝိသင်္ကြာနတ်သားကို လွှတ်၍

ဘုရားလောင်းအား နတ်ဝတ်ပုံဆိုး အဝတ်အစားတို့ကို ဆင်မြန်းစေခဲ့သည်။

သုနန္ဒာသည် စကားလာပြောသူ ဘုရားလောင်းကို အစဉ် မမှတ်မိသော်လည်း နောက်မှတ်မိသွားခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း ပြောပြသည်ကို ကြားရပြီးနောက် သုနန္ဒာက ဘုရားလောင်းအား နန်းတော်သို့ပြန်၍ မင်းပြုရန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းက မိမိရသေ့ရဟန်း ပြုမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သုနန္ဒာက အတူလိုက်၍ ရဟန်းပြုလိုကြောင်း ပြောသည်ကို ခွင့်မပြုဘဲ နန်းတော်သို့ပြန်၍ မိဘတို့အား အကျိုးအကြောင်းပြောရန် ပြန်လွှတ်ခဲ့သည်။

ရဟန်း ပြုလိုသော ဘုရားလောင်းအတွက် လိုအပ်သော သင်္ကန်းပရိက္ခရာနှင့် ကောင်းသင်္ခမ်း ဟုံသမျှကို ပြည့်စုံစွာ ဖန်ဆင်းပေးရန် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက ဝိသင်္ကြနာနာသားကို ခိုင်းခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းပြုပြီး ဗြဟ္မဝိဟာရကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခဲ့သည်။ မာမာပတ်ရှစ်ပါးနှင့် အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သုနန္ဒာထံမှ အကြောင်းစုံ သိကြသော် အားလုံးဝမ်းသာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်းရှိရာသို့ လိုက်လာခဲ့ကြပြီး မင်းပြုရန် ပြောကြသည်။ ဘုရားလောင်းက ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မိဘများအပါအဝင် လိုက်လာသူအားလုံး ရဟန်းပြုကြသည်။

နောက် တစ်ပြည်လုံး ရဟန်းပြုခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အနီးအနားရှိ ခုနစ်ပြည်ထောင်မှ မင်းမှူးမတ်၊ ပြည်သူပြည်သားအားလုံး လိုက်၍ ရဟန်းပြုခဲ့

ကြသည်။ ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်ကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြရာ စွာန်သမာပတ် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေခဲ့ကြသည်။ စုံတော်ကြသော် ဗြဟ္မာဘုံသို့ လားကြကုန်သည်။

ယုတ်စွအဆုံး ပါလာခဲ့သော ဆင်းမြင်း စသည့် တိရစ္ဆာန်တို့ပင်လျှင် ရသေ့ ရဟန်းတို့ကို ကြည်ညို လေးစားသောစိတ်ကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ကံအားလျော်စွာ ရောက်ရှိနိုင်ခဲ့ကြသည်။

မိဘကို လုပ်ကျွေး ပြုစုသော ရဟန်းတစ်ပါးကိုအကြောင်းပြု၍ ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ စံနေရင်း မဟာနိပါတ်လာ သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ထိုဇာတ်တော်တွင် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်းအား ကြည့်၍ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့လေသည်။

သာဝတ္ထိပြည်မှ သုနန္ဒာတစ်ဦး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားသည် အစာအဝတ်ခံကာ ဆန္ဒပြု၍ ရဟန်းအဖြစ် ရယူပြီး တောတွင် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်နေခဲ့ပြီးမှ မဂ်ဖိုလ်မရသေးသဖြင့် လူထွက်ရန်အပြန် မိဘတို့ဆင်းရဲသွားပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရာ မိဘကိုလုပ်ကျွေးပြုစုရန် လူမထွက်မီ ဘုရားရှင်ထံ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သော ထိုရဟန်းသည် ဘုရားရှင်ထံမှ မာတုပေါသကသုတ်ကို နာကြားရသဖြင့် လူမထွက်တော့ဘဲ ရဟန်းဝတ်ဖြင့် မိဘကို ဆွမ်းခံပြုစု လုပ်ကျွေးခဲ့သဖြင့် ရဟန်းတို့က ကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုကြသောကြောင့် ဘုရားရှင်က ရဟန်းအားခေါ်၍ မေးပြီး သာဓုခေါ်ကာ ရွေးပညာရှိတို့သည်

လည်း မိဘကို လုပ်ကျွေးကြကြောင်း မိန့်ကာ ဤဇာတ်တော်ကို ဟောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး တရားအဆုံးတွင် ရဟန်းသည် သောတာပန် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရွေးလွန်လေပြီးသော အခါက ဗာရာဏသီပြည်အနီးရှိ မြစ်တစ်ခု၏ တစ်ဖက်ကမ်း၌ နေသော ဒဂါမတံငါရွာရှိပြီး အခြားဘက်ကမ်း၌လည်း တံငါရွာတစ်ရွာ ရှိခဲ့သည်။ ရွာသူကြီး နှစ်ဦးသည် မိမိတို့၏သားသမီးများကို အရွယ်ရောက်လျှင် လက်ဆက်ပေးရန် ကတိပြုထားကြသည်။

တစ်ဦး၏သားကား ဗြဟ္မာပြည်မှလာသူဖြစ်၍ ဒုက္ခလသတို့သား မည်၏။ အရှင်မဟာကဿပ လောင်းလျာတည်း။ ကျန်တစ်ဦး၏ သမီးကား ပါရိကာ သတို့သမီးဟု ခေါ်၏။ အရှင်မဘဒ္ဒကာဝိလာနီ ထေရီလောင်းလျာတည်း။ ဗြဟ္မပြည်မှ လာခဲ့သူပင် ဖြစ်သည်။

အရွယ်ရောက်ကြသော် မိဘတို့က လက်ဆက်ပေးသဖြင့် အိမ်ရာထောင်ခဲ့ရသော်လည်း မေထုန်အကျင့်ကိုရှောင်ကာ ဗြဟ္မာကြီးများကဲ့သို့ နေခဲ့ကြသည်။ မိဘလက်ငုတ် တံငါအလုပ်ကို မလုပ်လိုဘဲ ရသေ့ရဟန်း ပြုလိုကြောင်း မိဘတို့အား ပြောခဲ့ရာ မိဘတို့က ခွင့်ပြုသဖြင့် ရသေ့ ရဟန်းပြုရန် ဟိမဝန္တာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ အရှင်နုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း မနေသာတော့ဘဲ ဝိသင်္ကြနာနာသားကို စေလွှတ်ပြီး ဝိဂဟဗ္ဗတာ မြစ်အနီး သင့်တင့်သော အရပ်တွင် ပရိက္ခရာကျောင်းသင်္ခမ်းတို့ကို ဖန်ဆင်းစေခဲ့သည်။

ဒုက္ကလနှင့် ပါရိကာ သူမြတ် နှစ်ဦးသည် သိကြားပေးသော ကျောင်း

တွင်နေ၍ ရသေ့ရဟန်းပြုကာ သစ်သီး သစ်ဥတို့ကို စားလျက် တရားဘာဝနာ ကျင့်ကြံခဲ့ကြသည်။

ရသေ့တို့အား ဖူးရန်လာရင်း အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်းသိကြားမင်းသည် သူမြတ် နှစ်ဦး၏ မျက်စိကွယ်မည့် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်မိသဖြင့် အားကိုး အားထားပြုရမည့် သားယူရန် ပြောခဲ့သည်။ သူမြတ်တို့က မေထုန်အကျင့် မပြုနိုင်ဟု ငြင်းခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ သိကြားမင်းက သို့ဆိုလျှင် ပါရိကာရသေ့မ၏ ဥတုလာချိန်တွင် ဂုဏ္ဍလရသေ့က ရသေ့မ၏ချက်ကို လက်ဖြင့်သုံးသပ်ပေးရန်ပြောရာ လက်ခံခဲ့ပြီး အချိန်ရောက်သော် သိကြားမင်းက ဆိုတိုင်း ပြောခဲ့သဖြင့် ဂေါတမဘုရားလောင်း သန္ဓေစွဲတည်ခဲ့ရသည်။ ဖွားမြင်လာသော် သုဝဏ္ဏသာမ ဟုခေါ်ခဲ့သည်။

သုဝဏ္ဏသာမ သတို့သားသည် မိဘတို့၏ စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် အရွယ်ရောက်လာခဲ့၏။ သတို့သားသည် တောထဲသို့သွားသော မိဘတို့၏ ခံစားရင်း နေရာတို့ကို မှတ်သားထားခဲ့သည်။

တစ်နေ့ အပြန်ခရီးတွင် ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးသို့အရောက် မိုးကြိုးရွာခဲ့သဖြင့် သစ်ပင်ရင်းတစ်ခုအနီး တောင်ပို့ထက်၌ မိုးခိုခဲ့စဉ် တောင်ပို့ထဲမှ မြွေမှုတ်လွှတ်သော အဆိပ်ကြောင့် နှစ်ဦးလုံး မျက်စိကွယ်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားလောင်းက လာရောက်ခေါ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင် မျက်စိကွယ်နေသော မိဘနှစ်ပါး သွားလာနေထိုင်ရန် အဆင်ပြေအောင် စီမံပြုလုပ်ပေးပြီး သစ်သီး သစ်ဥတို့ကို ရွာဖွေကာ မိဘတို့အား ပြုစုလုပ်ကျွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

တစ်ခုသော ညချမ်းတွင် သမင်များ ခြံရံလျက် ရေခပ်ဆင်းလာသော ဘုရားလောင်းအား အရှင်အာနန္ဒာလောင်း ဗာရာဏသီမင်း ဝိဠိယကွသည် မြားဖြင့် ပစ်မိခဲ့သည်။ သတိကို ဖြစ်စေ၍ မြားဆိပ်တက်ရင်း မိဘနှစ်ပါးသို့ ခေါင်းပြုလဲနေလျက် ရောက်လာသော ဝိဠိယကွမင်းအား အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးနေသူအား ဂုဏ္ဍပေးမိကြောင်း သိရသော် မင်းသည် များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘုရားလောင်းက မိမိ၏ မိဘတို့အား စောင့်ရှောက်ပေးရန် ပြောရာ မင်းကလည်း လက်ခံခဲ့သည်။ ရွေးဘဝက ဘုရားလောင်း၏ အမိတော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ဂန္ဓမာဒနတောင်နေ ဗဟုသုန္ဓရီနတ်သမီးကလည်း မင်းအား ဘုရားလောင်း၏ မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် တိုက်တွန်းပြောကြားခဲ့သည်။

ဂုဏ္ဍလနှင့် ပါရိကာ ရသေ့သူမြတ်တို့သည် ဝိဠိယကွမင်းထံမှ သားဖြစ်သူ၏အကြောင်းကို သိရသော် ပြင်းစွာ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ကြသော်လည်း မင်းအပေါ် အမျက်မထွက်ကြဘဲ ငိုကြွေးကြရင်း သားရှိရာသို့ ပို့စေခဲ့သည်။

သားရှိရာသို့ရောက်သော် ဖခင်က သား၏ခေါင်းကိုချီ၍ မိခင်က သား၏ခြေကို ပေါင်ပေါ်တင်ရင်း ငိုကြွေးမြည်တမ်းခဲ့ကြသည်။ သားသည် ကိုယ်ငွေ့ပူနေသေးသည်ကို သိကြသော် သားအသက်ပြန်ရှင်ရန် သစ္စာဆို တိုင်တည်ကြတော့သည်။

ဘဝဟောင်းက အမိတော်စပ်ခဲ့ဖူးသည့် ဗဟုသုန္ဓရီနတ်သမီးကလည်း သစ္စာဆိုခဲ့သည်။ သို့နှင့် ဘုရားလောင်းအနာမရှိဖြစ်ခြင်း၊ မိဘနှစ်ပါး မျက်စိ

ပြန်မြင်ရခြင်း၊ အရှက်စက်ချိန်တွင် မိဘနှစ်ပါး ဘုရားလောင်းနှင့် ဝိဠိယကွမင်းတို့ လေးဦး ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ခြင်းတို့သည် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်းသည် ဝိဠိယကွမင်းအား ဆုံးမဩဝါဒပေးခဲ့ရာ မင်းလည်း ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ တရားနှင့်အညီကျင့်ကာ ကောင်းမှုပြုပြီး နတ်ပြည်သို့ လားခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်းနှင့် မိဘနှစ်ပါးတို့သည်လည်း ဈာန်သမာပတ် အဘိညာဉ်တို့ဖြစ်စေပြီး စုတေသော် ဗြဟ္မာ့ဥသို့ လားကြ၏။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် မဟာနိပါတ် နေမိဇာတ်တော်တွင်လည်း ဂေါတမဘုရားလောင်း နေမိမင်း၏ ယုံမှားခြင်းကို ပျောက်စေခဲ့ပြီး ဘုရားလောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမြှင့်သောအားဖြင့် နတ်စည်းစိမ်ကို အပ်နှင်းပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့ ခြံရံလျက် တစ်ခုသော ဒေသစာရီကြာချိခြင်းတွင် ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်း မိထိလာပြည်သို့ ရောက်ခဲ့စဉ် တစ်ချိန်က နေမိမင်းအဖြစ် ဖြတ်သန်းကျင်လည်ခဲ့သော နေရာဒေသများကို လှည့်လည်ရင်း ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့ဖူးရာ အရပ်ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိသဖြင့် ပြုံးတော်မူခဲ့သည်။ အရှင်အာနန္ဒက မေးလျှောက်သဖြင့် ပြုံးတော်မူရခြင်းကို ရှင်းပြကာ မိထိလာပြည် သရက်ဥယျာဉ်ဝယ် နေမိဇာတ်တော်ကို ဟောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါက ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်း မိထိလာပြည်ဝယ်

ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် မဂ္ဂဒေဝ (မဃဒေဝ)အမည်ဖြင့် မင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမင်းသည် တတိယအရွယ် ရောက်သော် ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူရောက်သည်ကို မြင်သဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းက နန်းအပ်ပြီး ရဟန်းပြုခဲ့သည်။

မဂ္ဂဒေဝမင်းမှ နောက် သားစဉ် မြေးဆက် မင်းပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင် မင်းပြုခဲ့သည်။ မင်းတိုင်းသည် နန်းစွန့်ပြီး ရဟန်းပြုခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး မင်းကား ဂေါတမဘုရားလောင်း နေမိမင်းတည်း။

နေမိမင်းသည် ငယ်စဉ်မှစ၍ အလှူ ပေးခြင်း၊ သီလ စောင့်ခြင်း၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို ပြုခဲ့သည်။ ပြည်သူပြည်သားတို့ကိုလည်း သူကဲ့သို့ပင် ကျင့်ကြံစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သေလွန်ကြသော် နတ်ပြည်သို့ လားကြရသည်။ နတ်သဘင်တွင် ထိုနတ်တို့သည် လူ့ဘဝက မိမိတို့၏ ဆရာဖြစ်သူ နေမိမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ကြကာ သတိတရ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် နေမိမင်းသည် အလှူဒါန ပြုခြင်းနှင့် ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ခြင်း နှစ်ခုတွင် မည်သည့်က အကျိုးပိုကြောင်း စဉ်းစား ကြံဆနေခဲ့သည်။ တိကျစွာ အဖြေမရဘဲ ယုံမှားခြင်း ဒွိဟစိတ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းကို အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း သိသောအခါ နေမိမင်းထံ လာခဲ့သည်။

နေမိမင်းက မိမိယုံမှား ဒွိဟ ဖြစ်နေသော ပြဿနာကို သိကြားမင်းအား မေးခဲ့သည်။ သိကြားမင်းက ဒါန၊ သီလနှစ်ပါးတွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော မဟာဒါန၏ အကျိုးသည် အယုတ်ဆုံး

ဖြစ်သော ဥပုသ်သီလ၏ အကျိုးကို မမီနိုင်ကြောင်း၊ အယုတ်ဆုံးဖြစ်သော ဥပုသ်သီလကို ကျင့်သုံးခြင်းပင်လျှင် မင်းဧကရာဇ် စည်းစိမ်ကို ပေးတတ်ကြောင်း၊ အလတ်စားဖြစ်သော ဥပုသ်သီလ ကျင့်သုံးခြင်းသည် နတ်စည်းစိမ်ကို ပေးနိုင်ကြောင်း၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဥပုသ်သီလ ကျင့်သုံးခြင်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားစေနိုင်ကြောင်း၊ ခြိုးခြံစွာကျင့်သော ရသေ့ရဟန်းတို့သည် ဗြဟ္မာမင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြကြောင်း ဖြေကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက ရှေးအခါ၌ မဟာဒါနပြုဖူးသော မင်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကာမဝစရ နတ်ပြည်တို့၌သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ခြိုးခြံစွာကျင့်သော ရသေ့ရဟန်းတို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ရကြောင်း ဖြစ်စဉ်ဝတ္ထုများကို ထုတ်ဖော် ပြောပြခဲ့သည်။

ထို့ပြင်အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် မျက်မှောက်၌ ထင်ရှားစွာ တွေ့နိုင်သော ဖြစ်ရပ်များ ထုတ်ဆောင်ပြ၍ သီလက ပိုအကျိုးကြီးကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ပြန်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်၏ အဖြစ်ကိုလည်း ပြောပြခဲ့သည်။

မိမိသည် အနှစ်တစ်သောင်းပတ်လုံး ရသေ့ ရဟန်းတို့အား နေ့စဉ် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခဲ့သည့် မဟာဒါနကြောင့် သိကြားမင်းအဖြစ်သာ အကျိုးခံစားရကြောင်း၊ မိမိဆွမ်းကပ် လှူခဲ့သော ရသေ့ရဟန်းတို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကြရကြောင်း၊ ကံကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သော ယောက်ျားမြတ်သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျင့်ကြံ လုပ်ဆောင်ရမည့် ဒါန သီလနှစ်ပါးတို့ကို မမေ့မလျော့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားစေလိုကြောင်း

နေမိမင်းအား ပြောကြားပြီး နတ်ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

နတ်ပြည်တွင် တရားသဘင် ၌ နတ်တို့အား သိကြားမင်းက မိသိလာပြည်မှ နေမိမင်း၏ ယုံမှားခြင်း ပြေငြိမ်းစေခဲ့ကြောင်းနှင့် နေမိမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့ရာ နေမိမင်း၏ အဆုံးအမရခဲ့သော နတ်တို့က မိမိတို့၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာဖြစ်ခဲ့သော နေမိမင်းကြီးအား နတ်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်ပေးပါရန် တောင်းပန်လျှောက်တင်ခဲ့ကြသည်။

သို့နှင့် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် အရှင်အာနန္ဒာလောင်း မာတလိနတ်သားကို နေမိမင်းအား ဝေဇယန္တရထားဖြင့် နတ်ပြည် ပင့်ဆောင်စေခဲ့သည်။ နေမိမင်းသည် ပြည်သူပြည်သားတို့ကို ဒါန သီလ အမှုတို့၌ မမေ့မလျော့ကြရန် သတိပေးပြီး နတ်ပြည်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

မာတလိနတ်သားသည် နေမိမင်းအား မကောင်းမှုပြုသူတို့ ခံကြရသည့် ငရဲပြည်အနီးမှ သွားသောလမ်းဖြင့် ဦးစွာခေါ်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ကောင်းမှုပြုသူတို့ စံရာ နတ်ပြည်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ဝယ် အသီးသီး ငရဲသားများသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ မရှုမြင်ရက်စရာ ဒုက္ခခံစားရပုံကို ပြခဲ့ကြသော အပြစ်များနှင့်တကွ နေမိမင်းအား မာတလိက ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဆရာတော် မင်းပူးဦးဩဘာသအရှင် ရှေးသားစီရင်ခဲ့သော နေမိဇာတ်တော်ကြီး ဝတ္ထုတွင် ငရဲခန်း၏ ဒုက္ခကြီးမားပုံတို့ကို အကျယ်တဝင့် ဖတ်ရှုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့

လျက် သတ်သံဝေဂ ယူနိုင်ကြပါမည်။
ရှေးပညာရှင်တို့က ဆရာတော်၏အရေး
အသားတို့ကို ငရဲဘုံက မြောက်လွန်း
သည်ဟုပင် ဆိုစမှတ်ပြခဲ့ကြသည်။

မာတလိနတ်သားသည် ငရဲခန်း
ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ထိုင်းမှိုင်း ညစ်ညူး
သွားသော နေမိမင်းအား နတ်ဘုံနတ်
နန်းတို့ကိုပြပြီး ကောင်းမှုအကျိုး ခံစား
ရပုံတို့ကို ရှင်းပြရင်း စိတ်ကြည်လင်
စေခဲ့သည်။

ထင်ရှားတန်ခိုးကြီးသော နတ်
သားနတ်သမီးများ၏ ဘုံဗိမာန်တို့ကို
ပြပြီး အသီးသီးသော သူတို့၏ ကောင်း
မှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အကျိုးကြီး
မြတ်ခဲ့ရပုံတို့ကိုလည်းကောင်း အသေး
စိတ်ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဆရာတော်၏ ရေးသားဖော်
ပြချက်တို့ကို နတ်ဘုံက မြောက်လွန်း
သည်ဟု ပြောရလောက်အောင် နေမိ
မင်းတော်ကြီးဝတ္ထုတွင် ဖတ်ရှုလေ့လာ
နိုင်ပါသည်။

နတ်ပြည်သို့ ရောက်လာသော
နေမိမင်းအား နတ်တို့က နှစ်သက်
ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ အရှင်
အနုရုဒ္ဓါလောင်းသိကြားမင်းကလည်း
မိမိနှင့်ထပ်တူ နေမိမင်းအား နတ်စည်း
စိမ်ကို ခံစားစေခဲ့သည်။

နေမိမင်းက မိမိသည် နတ်
စည်းစိမ်ခံစား၍ မနေလိုကြောင်း၊ မိမိ၏
ပါရမီ ရင့်ကျက်ပြည့်မီရန် ပြုလုပ်
ဆောင်ရွက်လိုသည့် ဒါန၊ သီလ စသော
ကောင်းမှုတို့ကို လုပ်ခွင့်ရမည့် လူ့ပြည်သို့
ပြန်ပို့ပေးရန် ပြောခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် လူတို့၏ အရေ
အတွက်ဖြင့် ခုနစ်ရက်၊ နတ်တို့၏
အချိန်တာဖြင့် တစ်ပြန်နှင့် တစ်ခရာ
ဝက်ခန့်သာကြာမျှသော အချိန်အတွင်း

နတ်ပြည်၌နေခဲ့ပြီး သိကြားမင်းအမှူး
ပြုသော နတ်တို့အား တရားဓမ္မတို့ကို
ဟောကြားဆုံးမလျက် နတ်တို့အား
ကျေနပ်အားရစေခဲ့သည်။ လူ့ပြည်သို့
ပြန်ရောက်သောအခါ နေမိမင်းသည်
မှူးမတ်ပြည်သူတို့အား အတွေ့အကြုံ
တို့ကို ပြောပြခဲ့သည်။

ကောင်းမှု မကောင်းမှုကံတို့၏
အကျိုးပေးကြပုံကို ရှင်းပြပြီး သူတော်
ကောင်းတရား၌ တည်ကြရန် ဆုံးမခဲ့
သည်။ ထို့နောက် တတိယ အရွယ်သို့
ရောက်သော် ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူကို
မြင်ရသဖြင့် သားဖြစ်သူ ကာလရသ
မင်းသားကို နန်းအပ်ပြီး တောထွက်
ရဟန်းပြုခဲ့သည်။ ဈာန်သမာပတ်တို့
ဖြစ်စေလျက် စုတေသော် ဗြဟ္မာပြည်သို့
လားခဲ့သည်။

မဟာနိပါတ်လာ ဝိဓုရဇာတ်
တော်ကြီးတွင် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း
သိကြားမင်းသည် ဂေါတမဘုရား
လောင်း ဝိဓုရသုခမိန်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရ
သော်လည်း ထူးခြားစွာ ပါဝင်ပတ်သက်
ပြီး အကျိုးဆောင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ဂေါတမဘုရားရှင်သည် သာ
ဝတ္ထိပြည် လေတဝန်ကျောင်းတော်၌
စံနေစဉ် တရားသဘင်တစ်ခု၌ ရဟန်း
တို့က ဘုရားရှင်၏ အထူးထူးအပြားပြား
သော ပညာတော်၊ ယင်းပညာတော်၏
အစွမ်း လူနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အယူမှားကို
ဖယ်ရှားပေးကာ ဒါန၊ သီလ စသော
ကောင်းမှုတို့၌ တည်စေပြီး နိဗ္ဗာန်
ရောက်ကြောင်း အကျင့်နည်းလမ်းတို့ကို
ညွှန်ပြ၍ သံသရာမှ ကယ်ဆယ်ခဲ့ပုံ
တို့ကို ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။

ဘုရားရှင်က ပါရမီတော်မရင့်
မီကပင်လျှင် ပညာအစွမ်းဖြင့် အယူမှား

တို့ကို နှိပ်ကွပ်ခဲ့ရုံမက ဆိုးသွမ်းရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်သူကိုပင် လိမ္မာယဉ်ကျေး
အောင် ဆုံးမပြီး မိမိအသက်ကို ရှင်
သန်စေခဲ့ကြောင်း မိန့်ကာ အတိတ်
ဖြစ်စဉ် ဤဇာတ်တော်ကို ဇောတော်
မှုခဲ့ပေသည်။

ရှေးအခါက ကုရုတိုင်း ဣန္ဒ
ပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌ မင်းပြုသော ဓနုဥယ
ကောရဗ္ဗမင်း (အရှင်အာနန္ဒာလောင်း)
နဂါးမင်း၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လောင်း
ဂဠုန်မင်းနှင့် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း
သိကြားမင်း ဟူသော မိတ်ဆွေရင်း
သုံးဦး ရှိသည်။

သူတို့သည် အတိတ်က တရာ
ဏသီပြည်၌ အဆွေခင်ပွန်း ခြံစံခဲ့
သော သူကြွယ်လေးဦးတို့ ခြံစံသည့်
ယခုတဝ၌ မြန်တော့ပြီး အဆွေ နန်းထံ
ဖြစ်ကြကာ လူ့ပြည်ရှိ တောရ မင်း၏
ဥယျာဉ်တွင်စု၍ ဥပုသ်သီလ ဆောက်
တည်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့ ဥပုသ်သီလ ဆောက်
တည်ပြီး ညချမ်း၌ မိမိတို့၏ သီလကို
အမြတ်ဆုံးဟုထင်၍ အငြင်းပွားခဲ့ကြ
သည်။ ဝိဓုရသုခမိန် ထပ်တူပြုပြီး
သီလအတွက် ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သည်။
နှစ်သက်အားရကြသဖြင့် လက်ဆောင်
ဥစ္စာပေး၍ ဘုရားလောင်းအား ပူဇော်
ခဲ့သည်။

နဂါးပြည်သို့ ပြန်ရောက်သော
နဂါးမင်းအား ပတ္တမြားလည်ဆွဲ ပတွေ့
သဖြင့် မေးရာမှ ဝိဓုရသုခမိန်အကြောင်း
သိရသော် နဂါးဗိမုရား ဝီမလာဒေဝီ
(ခေမာထေရီလောင်းလျှာ)သည် သုခမိန်
၏ တရားနာလိုသဖြင့် နာယနံပြုပြီး
ဘုရားလောင်း၏ နှလုံးကို တရားသဖြင့်
ရယူပေးရန် ပရိယာယ်ဖြင့် နဂါးမင်းကို
ပူဆာခဲ့သည်။

နဂါးမင်းသည် သမီးကြူရန္တတို့၏ အထူးအညီဖြစ်၍ အင်္ဂုလိမာလ မထေရ် လောင်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဗုဒ္ဓက ဘီလူးစစ်သူကြီးကို ဘုရား လောင်း၏ နှလုံးသားကို တရားသဖြင့် ရယူရန် ခိုင်းခဲ့တော့သည်။ ကြူရန္တတို့ နဂါးမင်းသမီးကား အရှင်မ ကိသာ ဂေါတမီလောင်းလျှာ ဖြစ်သည်။

ပုဏ္ဏကသည် ကြွေအံကစား ကြားသဖြစ်သော ကောရဗုမင်းကို ကြွေ ပစ်ပြီးအနိုင်ယူကာ ဘုရားလောင်းကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ပုဏ္ဏကသည် ဘုရား လောင်းအား အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့် သေအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲဖြစ်ရုံသာဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘုရား လောင်းသည် မသေခဲ့ချေ။

ဘုရားလောင်းထံမှ သာဓုရန တရားကို နာရသော် စိတ်ထားနှူးညှံ သွားပြီး ဘုရားလောင်းကို ပြန်လွှတ်ပေး ခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်းက အကြောင်းစုံ သိသော် မိမိကို ပုဏ္ဏကအား နဂါး ပြည်သို့ ခေါ်သွားစေခဲ့သည်။

နဂါးမင်းနှင့် နဂါးမိဖုရားတို့ သည် ဘုရားလောင်း၏ တရားစကား ကို နာကြားရသဖြင့် ကျေနပ်အားရ ကြကာ ဘုရားလောင်းအား ပူဇော် ခိုးမြှင့်ကာ လှူပြည်သို့ ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသွားသူ ပုဏ္ဏကလည်း ကြူရန္တတို့ကို ရ၍ အလိုမြည်ခဲ့တော့ သည်။

ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်တွင်မူ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း သည် ဂေါတမဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းအား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရှိရန် ပါရမီတော် ဖြည့်ကျင့်ရာဝယ် များစွာ ကူညီ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ပါသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ကပိ လဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ စံနေ စဉ် ခမည်းတော်၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်း ခံကြရင်း ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ကို ယခိုက်ပြာဋိဟာပြပြီး မာန်ကျစေကာ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးကြည်ညိုစေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပေါက္ခရဝဿ မိုးကြီး ရွာချခဲ့သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ရှေးအခါကလည်း ဤ သို့ပင် မိုးကြီးရွာဖူးကြောင်း မိန့်ကာ ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို ဟောခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ရှေးအခါက သီရိတိုင်း ဓေတုတ္တ ရာပြည်တွင် သီရိမင်းကြီး၏ သား သိဗ္ဗည်းမင်း (သုဒ္ဓေါဒနမင်းလောင်း) စိုးစံခဲ့သည်။ မိဖုရားကြီးကား ဖုဿတီ ဒေဝီ(မဟာမာယာဒေဝီလောင်း)တည်း။ ဤဘဝ မတိုင်မီက အရှင်အနုရုဒ္ဓါ လောင်း သိကြားမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်ခဲ့ ကာ စုတေခါနီး သိကြားမင်းထံမှ ဆုပန် ယူကာ မိဖုရားဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူတို့၏ သားတော်ကား ဝေဿန္တရာမင်းတည်း။ ဂေါတမ ဘုရားလောင်း တည်း။ ဂေါတမဘုရားလောင်း နတ် သားအား တိုက်တွန်းပြီး ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရားကြီးထံတွင် သန္ဓေယူစေခဲ့သူ ကား အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြား မင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘုရားလောင်း၏ အခြံအရံ အလိုငှာ ဗုဒ္ဓမတ်ခြောက်သောင်းတို့၏ အိမ်များတွင်လည်း နတ်သား ခြောက် သောင်းကို သန္ဓေယူစေခဲ့သည်။ မွေးစ ဌ်ပင် မယ်တော်ထံမှ လှူရန် ဝတ္ထု တောင်းပြီး စကားပြောခဲ့သူ ဝေဿန္တ ရာမင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားလောင်း ဖွားသည့်နေ့မှာ ပင် ဆင်တင်းကုပ်၌ ဟိမဝန္တာမှ ဥပေါ

သထ ဆင်မသည် ဆင်ဖြူတော်လေး နောင်ပစ္စယအမည်တွင်မည့် ဆင်လေး ကို ထားသွားခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်း သည် ငယ်စဉ်ကပင် အလှူပေးရက်ရော ခဲ့သည်။

ရွှစ်နှစ်သားအရွယ်၌ အိပ်ရာ ထက်နေရင်း ပြင်ပဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ကို လှူရခြင်းကို အားမရနိုင်၊ အလိုရှိ၍ တောင်းခံသူရှိပါက မိမိ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတို့ကိုပင် ထုတ်လှူမည် ကျွန်အဖြစ်လုပ်လိုလည်း ကျွန်အဖြစ် လုပ်ပေးမည်ဟု ကြံခဲ့သဖြင့် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လှုပ်ခတ်ခဲ့သည်။

အရွယ်ရောက်သော် ဦးစိုးတော် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီး မဒ္ဒိမင်းသမီးနှင့် လက်ဆက်ခဲ့ပြီး ထီးနန်းစိုးစံခဲ့သည်။ မဒ္ဒိဒေဝီကား အရှင်မယသောဓရာထေရီ လောင်းတည်း။ သားတော် ဇာလီမင်း သား (အရှင်ရာ ဟုလာလောင်း)နှင့် သမီးတော်ကဏ္ဍာဇိန်(အရှင်မ ဥပ္ပလ ဝဏ်ထရီလောင်း)တို့ကို မွေးခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်းသည် နေ့စဉ် ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို လှူခဲ့ သည်။ ကလိဂီရာဇ်ပြည်တွင် မိုးခေါင် သဖြင့် အငတ်ဘေးဆိုက်နေရာ ဆင်ဖြူတော်ပစ္စယကို ပေးလှူခဲ့သော ကြောင့် ပြည်သူတို့က အရေးဆိုပြီး တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခဲ့ရကာ မဒ္ဒိမိဖုရား သားနှင့် သမီးတို့နှင့် ဟိမဝန္တာရှိ ဝက်ပါတောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသိသော် ဝိသုတ္တနတ်သား ကို လွှတ်ပြီး မင်းလေးပါးအတွက် လိုအပ်သည့် ကျောင်းသစ်မီး ပရိက္ခရာ တို့ကို စီမံစေခဲ့သည်။ မင်းလေးပါးတို့ သည် သိကြားပေးသော နေရာတွင်

ရသေ့ ရဟန်း ပြု၍ နေခဲ့ကြသည်။
စေတမင်းတို့ကလည်း တောစပ်အဝင်
တွင် အင်္ဂုလီမာလ မထေရ်လောင်း
စေတမင်းတို့ကို အစောင့်နေထားပေးခဲ့
သည်။

မိမိထက်များစွာငယ်သော စိဉ္စ
မာဏလောင်း အမိတ္တာပုံ ပုဏ္ဏားမကို
ယူမိသဖြင့် အခက်တွေ့ နေရသော
ဒေဝဒတ်လောင်း ဇူကောပုဏ္ဏားသည်
မိန်းမအတွက် အခိုင်းအစေရရန် ဝေဿ
န္တရာမင်းထံလာ၍ သားနှင့် သမီးကို
အလှူခံခဲ့သည်။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်အလိုမှာ ဘုရား
လောင်းက ပေးလှူခဲ့သည်။ အရှင်
အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက ဤသို့
ကြံမိသည်။ ဘုရားလောင်းသည် မဒ္ဒိ
မိဖုရားကိုလွှဲ၍ အလှူခံသူမိမိကို
လှူလိမ့်ဦးမည်။ တစ်ယောက်တည်း
တောထဲတွင် ဘုရားလောင်း ဆင်းရဲ
ပင်ပန်း၍ အခက်တွေ့လိမ့်မည်။

ဘုရားလောင်းလည်း ပါရမီကို
အာရုံတင်အထိပ်ပြီးမြောက်စေရန် မဒ္ဒိ
မိဖုရားကို အလှူခံပြီးနောက် ပြန်အပ်၍
တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မပေး
မစွန့်စေရအောင် ပြုပေးမည်ဟု ကြံ
လျက် ဘုရားလောင်းထံ ပုဏ္ဏားအသွင်
ယူ၍လာကာ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း
သိကြားမင်းသည် မဒ္ဒိမိဖုရားကို အလှူ
ခံခဲ့သည်။

လှူသူကလည်း မုန်း၍ မဟုတ်။
သဗ္ဗညုတဉာဏ်အလိုမှာ လှူ၏။ ပါရမီ
ဖြည့်ဖက် ဖြစ်သူကလည်း ကြည်ဖြူ
ဝမ်းသာစွာ ပါရမီကုသိုလ်ဖြည့်ပေး၏။

သိကြားမင်းသည် အလှူကို
သာဓုအနုမောဒနာပြုပြီး မိမိသိကြား
မင်းဖြစ်ကြောင်း သိစေကာ မဒ္ဒိမိဖုရားကို
ဘုရားလောင်းထံ ပြန်အပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်းကို
အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက
ဆုရှစ်ပါးကို ပေးခဲ့သည်။ မကြာမီ
တောင်းဆိုပြည့်မည်ဖြစ်ပြီး ပြည်တော်သို့
ပြန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ နတ်
ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

သားတော်နှင့် သမီးတော်တို့
သည်လည်း နတ်တို့၏ ကူညီမှုကြောင့်
ဘိုးတော်ထံရောက်သွားကာ သိဉ္စည်း
မင်းကြီးက အဖိုးအခပေး၍ ပြန်ရွေး
ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြည်သူ ပြည်
သားတို့ကလည်း အမျက်ပြေငြိမ်ရာ
သိဉ္စည်းမင်းသည် မျိုးမတ် ဝိုလ်ပါ
အစုံအညီနှင့် ဝင်္ကပါတောင်သို့သွား၍
ဘုရားလောင်းနှင့် မဒ္ဒိမိဖုရားကားတို့ကို
ပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။

မိသားစု ပြန်ဆုံကြစဉ် ငိုကြွေး
ကြရင်း မိန်းမောကုန်ကြသည်။ ထိုအခါ
အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း
သည် ပေါက္ခရာဝသမိုး ရွာသွန်းစေပြီး
မင်းခြောက်ပါးတို့ကို သက်သာရာ ရစေ
ခဲ့သည်။ ဝေဿန္တရာမင်းလည်း ပြည်
တော်သို့ ပြန်၍ မင်းပြုခဲ့သည်။

ပြည်သို့ရောက်သည့် ညဉ့်ဦးက
ပင်လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မည်သည့်
ဥစ္စာတို့ကို လှူရပါမည်နည်းဟု အကြံ
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤတွင်လည်း အရှင်
အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက ဘုရား
လောင်း၏ အလိုပြည့်ရန် ရတနာခုနစ်
ပါးဟု ဆိုအပ်သော မိုးကို ရွာစေခဲ့
သည်။ ဘုရားလောင်းသည် အသက်
ထက်ဆုံး ကောင်းမှုပြုခဲ့ကာ စုတေသော်
တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်တော်မူခဲ့
သည်။

(ဆတ်ရန်)

လင်းယဉ်ဉာဏ်

ဓမ္မစာအုပ်များ

စာပေ ဝိသနာရှင်များ မိမိ၏စာအုပ်ကို
မိတ္တူကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း
တိုက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။
မရွေးချယ်သော စာအုပ်များကို ပြန်လည်ပေး
ပို့မည်မဟုတ်ပါ။

တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ်
ပြိုင်တည်း ပေးပို့ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ကြပါ
ရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ရှေးဟောင်းဘုရားသမိုင်းကြောင်း
များ၊ ဘာသာရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဂန္ထီရ
ဝတ္ထုများ၊ မုဆိုးဝတ္ထုများ၊ ရသဝတ္ထုများ၊
ဟာသများ၊ အရှေ့တိုင်းအနောက်တိုင်း
ဆေးပညာရပ်များ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်
သောဖြစ်ရပ်များ စသည်ဖြင့် ပေးပို့နိုင်ပါ
သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ

မိမိလုပ်ငန်း

ပိုမိုတိုးတက်

အောင်မြင်စေရန်

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင်

ကြော်ငြာများ

ထည့်သွင်းနိုင်ပါသည်။

အဖြူအမည်း

တစ်မျက်နှာ

ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ

ဖြစ်ပါသည်။

အဖြူအမည်း

မျက်နှာဝက်

ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါ နှစ် နှစ်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း

တိုက်အမှတ် (၇၂၄)

အခန်း (၁၈) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း

(၁၇x၁၈)လမ်းကြား

လသာပြန့်ပွားရေး ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၉ ၄၅၂၂၂၇၀၈၀

တောနေရဟန်း

ဒေါက်တာအရှင်သာသနိ

(မြတ်ဗုဒ္ဓ)

(၁)

‘တောရဆောက်တည်တယ်’ ဆို
တဲ့စကား အများစုက ကြားဖူးမှာပါ။

တောမှာ နေလေ့ရှိတာကို ပါဠိ
လို အာရညိကလို့ ဆိုပါတယ်။ တောထဲ
နေပြီး ကိလေသာတွေ ဖျက်ဆီးတဲ့
အကျင့်နဲ့နေတာ အာရညကင်မုတင်ပါ။
လူသူကင်းဝေး ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့
တောမှာ တရားရှာနေတာပါ။ တောရ
ကျောင်းမှာ တရားရှာနေတာပါ။

တောရကျောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့
အတိုင်းအတာ အပိုင်းအခြားတွေက

ကျယ်ပြန့်လှပါတယ်။ တောရကျောင်း
မှာ နေထိုင်တာကို ရှင်တော်ဘုရား
အိုးမွမ်းတာ အမှန်ပါ။ တောရကျောင်းနဲ့
ပတ်သက်ပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောခဲ့တာလည်း
အများအပြားပါပဲ။ တောနေရဟန်းရဲ့
သစ်ချောင်းနည်း ဥပမာ။ တောရ
ကျောင်းနေပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ မှတ်သားဖွယ်
ရာတွေ။ တောရကျောင်းမှာ နေထိုက်
တဲ့အင်္ဂါ၊ မနေထိုက်တဲ့အင်္ဂါ စသဖြင့်
စုံနေတာပါ။

ဘုန်းကံ ကြီးမားလို့ခြင်း၊ လူ
အထင်ကြီးခံလို့ခြင်း အစရှိတဲ့ ယုတ်မာ
တဲ့စိတ်ထားတွေနဲ့ တောရကျောင်းမှာ
နေထိုင်ရင် ခုတ္တင်အာပတ်သင့်ကြောင်း၊
အပြစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ တောရကျောင်းမှာ
နေထိုက်တဲ့အင်္ဂါနဲ့ မပြည့်စုံဘဲနေပါက
တိရစ္ဆာန်နေတာနဲ့ တူကြောင်း စုံနေ
တာပါပဲ။ တောနေရဟန်းရဲ့ စည်းကမ်း
တွေပါ။

ဒီနေရာမှာ ဆိုချင်တာက တော
အရပ်ဆန်တဲ့ ဒေသလေးက သာသနာ
ပြု အတွေ့အကြုံ အစိတ်အပိုင်းပါ။

လဲပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၇)

တောရကျောင်းတော့ မဟုတ်
ပါဘူး။ တောရကျောင်းမှာ နေထိုင်တာ
လည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ တစ်ယောက်
တည်း ကျင့်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
ဝနဝါသီလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တော
ဒေသမှာ သာသနာပြုနေတာပါ။ ဘာ
သာရေး၊ ပညာရေး စတာတွေ နှေးကွေး
နေတဲ့ တောဒေသမှာ သာသနာပြုနေ
တာမို့ 'တောနေရဟန်း'လို့ ပြောလိုက်
တာပါ။

(၂)

မှတ်မှတ်ရရ ခရစ်နှစ် ၂၀၁၅
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀ ရက် ည (၈:၀၀) နာရီ
ဝန်းကျင်မှာ "ဘုန်းဘုန်း ကယ်ပါဦး" ဆို
တဲ့အသံတွေ အပူတပြင်း ကျောင်းဝင်း
ထဲ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အသံတွေနဲ့
အတူ လူတွေလည်း စုပြုံရောက်လာခဲ့
တယ်။

စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ အော်ခေါ်သံ
တွေ၊ အချင်းချင်း ပြောဆိုသံတွေ၊
ကလေး ငိုသံတွေနဲ့ အပြေးအလွှား
သောကများနဲ့ ရောက်ခဲ့ကြတာပါ။

အမျိုးသားတွေက ယောက်ျား
မာန်အပြည့် မခံချင်စိတ်တွေနဲ့၊ အမျိုး
သမီး တွေကတော့ "ဘုန်းဘုန်း ကယ်
ပါဦး" ဆိုတဲ့ တောင်းဆိုသံတွေနဲ့ ဆူညံ
နေခဲ့တာပဲ။

သူတို့ရောက်ချိန် ယောဂီတွေက
အရာထိုင်နေတာဖြစ်ပါတယ်။ တရား
ကြွယ် အချက်ပေးက ကိုးနာရီမှ ဖြစ်ပါ
သေး။

မှတ်စုတ်သံသံ ဆူညံသံကြောင့်
ယောဂီတွေလည်း တရားမထိုင်တော့ဘဲ
ကပျာကယာထ -

"ဘာလဲ ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာ
လဲ" မေးကြတော့ -

"ရွာထဲမှာ ပေါ်တာဆွဲနေတယ်"
ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ပြောပြောဆိုဆို
ယောဂီဆိုသူတွေ သူတို့ကလေးတွေ
ရှိရာ ပြေးသူကပြေး "ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ"
ခေါ်သူကခေါ် ရိပ်သာဝင်းထဲ အပူမီး
တွေ ကူးစက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အတော်မြန်တဲ့ ကူးစက်ရောဂါ
ဖြစ်ပါတယ်။

လူတွေစုံလှီပါပဲ၊ သိတဲ့သူတွေ
ပါသလို တချို့ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသူတွေ
လည်း ပါလာကြတယ်။

"ဘုန်းဘုန်း ကယ်ပါဦး" စကား
ကြားလိုက်ရတာ တောနေရဟန်း
အတော်တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။

အသံကြားစ စိုးရိမ်မိတာပါ။
ဒီပြဿနာ ပြေလည်အောင် စုစုစည်း
စည်းနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းမှုဖြစ်မယ်၊
အကြောင်းအကျိုးပြောပြ မေတ္တာရပ်ခံ
ဖြေရှင်းမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ပါ။
လောလောဆယ် ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်း
က ဒီလမ်းပဲ ရှိတာကိုး။

ဒါနဲ့ လူတွေစုစုစည်းစည်းနေဖို့
မှားယောင်းခဲ့ပြီး အပြင်ထွက် အခြေအနေ
အကဲခတ်ကြည့်ပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားက
အရင်နေ့တွေအတိုင်း ငြိမ်သက်နေတာ
တွေ့ရပါတယ်။

ရန်ကုန်၊ မန္တလေးရှိ အသိတွေထဲ
ဖုန်းဆက်ပြန်လည်း သူတို့က ကိုယ့်
မေးခွန်းကို အထူးအဆန်းဖြစ်နေခဲ့ပါ
တယ်။ ပြီးတော့မှ ယောင်အမ်းအမ်းနဲ့
ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း၊ အေးချမ်းငြိမ်သက်
ကြောင်း ဖြေခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီတော့မှ တောနေရဟန်း
ရင်ထဲ အေးသွားပါတယ်။ သူတို့ အပူမီး
ကိုယ့်ဆီကူးလာတော့ 'အေးချမ်းတယ်'
ဆိုတဲ့ အဖြေက ဝမ်းသာစရာကိုး။

(၃)

ဒီနေရာ ဒီဒေသက ပေါ်တာဆွဲ
စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ သွားရေး
လာရေး လမ်းပန်း အဆက်အသွယ်
အခက်အခဲတွေကြောင့် စီးပွားရေး၊
ပညာရေး စတဲ့ကဏ္ဍတွေ နှေးကွေးတာ
ပဲရှိနေပါတယ်။

ဒါကလည်း တိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
တွေကပါ။ အခုအချိန်မှာ ဘာသာရေး၊
ပညာရေး၊ စီးပွားရေး စတာတွေလည်း
တိုးတက်မှုတွေ ရှိနေပါပြီ။ သွားရေး
လာရေးလည်း အဆင်ပြေလွယ်ကူနေ
ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ရိုးသားသူတွေအတွက်
ကြောက်စရာဆို အလွယ်ကလေး
ကြောက်စိတ်မွေးတာ ရှိနေပါသေး
တယ်။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို
မသုံးသပ်ဘဲ ကြောက်စရာဆို အထိတ်
တလန့် ကြောက်နေသေးတယ်။ ရှေးရိုး
ဆန်တဲ့ အတွေးအမြင်တွေက သူတို့
ရင်ထဲ ကိန်းနေပါသေးတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီညက ရိပ်သာ
ထဲမှာ လူတွေ စည်ကားခဲ့တာပါ။

ဆူပူမှုလိုလားသူ အခွင့်အရေး
သမားတွေက မငြိမ်မသက်ဖြစ်အောင်
'ပေါ်တာဆွဲတယ်' ဆိုစကားနဲ့ နိုင်ငံရေး
အရ ဆေးဖော်သုံးတာပါ။ Riot ဖြစ်
အောင်၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်အောင်
လုပ်တာပါ။ ပြည်သူကို လိုရင်တစ်မျိုး
မလိုရင်တစ်မျိုး ဆေးအဖြစ် ဖော်သုံးနေ
တာပါ။

အဲဒီအချိန်က လောက်ကိုင်
ဒေသမှာ အစိုးရနဲ့ လက်နက်ကိုင်တွေ
ကြား စစ်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေချိန်ပါ။ ဒါကို
အကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံရေးသမားတွေက
အမြတ်ထုတ်တာပါ။ ပြည်သူတွေကို
ဆေးအဖြစ် ဖော်သုံးတာပါ။

အဲဒီသဘောတွေ အမြင်မရှင်း
တော့ ခိုပ်သာထဲ အပြေးဝင်လာကြ
တာပါ။ ဘာပဲပြောပြော ခိုပ်သာထဲ
တော့ လူစည်သွားတာပဲ။

ဖန်တီးမှု လုပ်ဇာတ်ခင်းတာ
အဟုတ်မှတ်သူတွေကို 'ပေါ်တာဆွဲတာ
မဟုတ်ကြောင်း' ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီတော့ သူတို့အားလုံး ဟို
ကြည့် ဒီကြည့် ပြုံးစိစိနဲ့ ပြန်သွားကြ
လေရဲ့။

“ဘုန်းဘုန်း ကယ်ပါဦး” ဆိုသူ
တွေလည်း “မောင်ခင်ရေ ပြန်လာဟေ့၊
ပေါ်တာဆွဲတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့” ခေါ်သံ
အမျိုးမျိုးနဲ့ ထိပ်ဆုံးက ပြန်သွားခဲ့ကြ
လေရဲ့။

ခိုပ်သာထဲတော့ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး
ပဲ ကျန်ရစ်မြဲပေါ့။

(၄)

ကြောက်စိတ်တွေကင်း ရဲစိတ်
တွေသွင်း အသိပညာတွေဖြည့်တင်းနိုင်
ဖို့ ခိုပ်သာကြီးထဲမှာ တရားစခန်းပွဲ ည
တရားပွဲ ဥပုသ်နေ့တရားစခန်းပွဲ စာပေ
ဟောပြောပွဲတွေ အဆက်မပြတ်ကျင်းပ
ခဲ့ပါတယ်။

လူငယ်များအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာ
ပါဠိအင်္ဂလိပ်သင်တန်း၊ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်း၊ ဓမ္မစကားလုံး ကျောင်းတွေ
လည်း အမြဲလိုလို သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။
ပညာရေးထောက်ပံ့မှုတွေ၊ စာကြည့်
တိုက်တွေ၊ ဆေးပေးခန်းတွေလည်း
အခမဲ့ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါတယ်။ ယနေ့တိုင်
လည်း ဟောဆဲသင်ဆဲ ဖွင့်လှစ်ဆဲပါပဲ။

ကုသိုလ်ဖြစ် ဓမ္မဒါန၊ ပညာဒါန၊
အာယုဒါနတွေ ဖြည့်ဆည်းနေလို့

ခိုပ်သာအတွင်း တရားနှလုံးသွင်းသူ၊
တရားနာသူ၊ ဥပုသ်စောင့်သူ၊ ဓမ္မစာပေ
ဆွေးနွေးသူ၊ စာဖတ်သူ၊ စာသင်သူတွေ
နေ့စဉ်ရှိနေပါတယ်။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဘုရား
ဖူးသူ၊ တရားထိုင်သူ၊ စာပေဖတ်သူ
တွေလည်း ရောက်လာတတ်ပါတယ်။
အကျိုးပြုတွေနဲ့ ထိုးတက်မှုတွေ ရှိနေ
ပါတယ်။

သို့သော် ပေါ်တာဆွဲတယ် ထင်
မှားပြီး ကြောက်စိတ်တွေနဲ့ ခိုပ်သာထဲ
ပြေးဝင်ခဲ့တဲ့နေ့လောက် လူစည်ကား
တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

ဒေါက်တာအရှင်လာဘာမိ
(မြတ်ဗွေ)

အကြောပြင်ဆရာကြီး ဦးအေးထွန်း (အကြောပြင်ပညာရှင်)

အကြောပြင်ပညာဆိုတာ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ အကြောကို အားသုံးမိန့်ပ်ပြီး နာကျင်တဲ့ဝေဒနာအဖြစ်
အာရုံပြောင်းကုသရတဲ့ပညာ မဟုတ်သလို မလိုအပ်ဘဲ ဆေးပူတွေလိမ်း၊ ပတ်တီးစည်းပြီး လူနာရဲ့စိတ်ကို
လှည့်စားရတဲ့ပညာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ ခံစားရတဲ့ အကြောလေးတွေကို မနာကျင်စေဘဲ
အချိန်တိုမိနစ်ပိုင်းအတွင်း သက်သာအောင် ပြုပြင်ပေးတဲ့ပညာ ဖြစ်ပါသည်။

- ကျွန်တော် ဒီနည်းတွေကို အသုံးပြုပြီး
- ခါးနာ၊ ခူးနာ၊ ကျီးပေါင်းတက်၊ လက်ကိုက်၊ လက်ကပ်နဲ့ ထုံနာကျင်နာတွေကို (၁၅)မိနစ်အတွင်း၊
 - အခြားအကြောရောဂါတွေကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၊
 - လေဖြတ်စ (၂၄ နာရီအတွင်း) လူနာတွေကို တစ်ပတ်အတွင်း ကောင်းအောင် ကူညီနေပါသည်။
 - လေဖြတ်ခံရပြီး ပုံမှန်ခြေ၊ လက် မလှုပ်ရှားနိုင်သူများအား အမြန်ဆုံးကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။
 - ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းနိုင်ခြင်း ရှိ/မရှိ၊ ပျောက်ကင်းမည့်အချိန်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခန့်မှန်းပေးပါမည်။

တွေ့ချိန် ➡ နံနက် (၉)နာရီမှ ညနေ (၅)နာရီအတွင်း

အမှတ် (၅၇) (၄) လမ်း၊ မာလာမြိုင်၊ အုတ်ကျင်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(ပါရမီလမ်းမကြီးနဲ့ ကျောချင်းကပ်လမ်း) ဖုန်း - ၀၉-၇၃၂၄၂၄၄၂၊ ၀၉-၂၅၀ ၁၅၄၇၇၈

အရွယ်သုံးပါးလုံး၌ပင်

သီလကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းကြရမည်

မောင်မောင်ဖိုးဒေါက်

ရှေးအခါက သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ မဟာ
ဝတ္ထနီ မည်သော တောအုပ်ကြီး၌
မထေရ်တစ်ပါးကို ခိုးသူများဖမ်း၍ နွယ်
ငန်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ထားကုန်၏။ မထေရ်
သည် ရုန်းထွက်နိုင်သော်လည်း ရုန်း
ထွက်က နွယ်ငန်းပြတ်၍ အာပတ်သင့်
မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မရုန်းမကန်
ဘဲ ထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် နေလျက်
ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဝိပဿနာပွားနေခဲ့

သည်။ အနာဂါမ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးလျှင်
ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်လွန်သွား၍ ဗြဟ္မာ
ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ မထေရ်တစ်ပါး
ကို ခိုးသူများက ဆင်သမနွယ်ဖြင့် တုပ်
နှောင်ကာ မထနိုင်အောင် တုံးလုံးလွဲ
ထားခဲ့ကုန်၏။ ထိုခဏ၌ တောမီးလောင်
ရာ မထေရ်သည် ယင်းနွယ်ကိုဖြတ်မည်
ဆိုကာ ဖြတ်နိုင်သော်လည်း အာပတ်သင့်

မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် နွယ်ကိုမဖြတ်ဘဲ
ဝိပဿနာတရား ပွားများနေခဲ့သည်။
အသက်ကုန်ခြင်းနှင့် ကိလေသာကုန်
ခြင်းတို့ တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်သည့် သမ
သီသီခေါ် ရဟန္တာဖြစ်ကာ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံလွန်တော်မူသည်။

ဤသို့လျှင် ပါတိ မောက္ခ သံဝရ
သီလကို သစ္စာတရားဖြင့် အသက်စွန့်၍
စောင့်ထိန်းကြသည်။

စိတ္တဂုတ္တမထေရ်

သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ ကုရုတ္တကလိုက်ဂူကြီး၌ စိတ္တဂုတ္တမထေရ်ကြီး သီတင်းသုံး၍ တရားအားထုတ်နေ၏။ ယင်းလိုက်ဂူ၌ ဝိပဿီ အစရှိသော ဘုရားရှင် ဥနစ်ဆူတို့၏ တောထွက်ခန်းကို အဆန်းတကြယ် ပန်းချီဆေးရေးထား၏။

အာဂန္တုရဟန်းတော်များသည် ကျောင်းစဉ်လျှောက်၍ ကြည့်ရှုသော အခါ ပန်းချီဆေးခြယ်ထားသည့် တောထွက်ခန်းကို မြင်ကြ၍ မထေရ်မြတ်ထံ ဝင်ပြီး -

“အရှင်ဘုရား သီတင်းသုံးရာလိုက်ဂူ၌ ရေးခြယ်ထားသည့် တောထွက်ခန်း ရုပ်ပုံတော်များသည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ထားကြ၏။

မထေရ်မြတ်က -

“ငါ့ရှင်တို့၊ ငါသည် အနှစ်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဤလိုက်ဂူ၌ နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ပန်းချီဆေးရေးရုပ်ရှိသည်၊ မရှိသည်ကို ငါမသိ၊ ယနေ့မှ ‘သင်တို့ ပြောကြား၍ သိရသည်’ ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ထိုသတင်းကြား၍ ဘုရင်က ပင့်သဖြင့် ဘုရင်နန်းတော် ရောက်သော အခါ၌လည်း မင်းက ရှိခိုးသည်ဖြစ်စေ၊ မိဖုရားက ရှိခိုးသည်ဖြစ်စေ “မင်းကြီး ချမ်းသာခြင်း ရှိပါစေ” ဟူ၍သာ မိန့်တော်မူ၏။

မင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိဖုရားဟူ၍လည်းကောင်း ဝိုင်းခြားမှတ်သားခြင်း မပြုပေ။

လိုက်ဂူသို့ ပြန်ကြ၍ ဝိပဿနာ ဆက်လက်ရှုပွားတော်မူရာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

မဟာမိတ္တထေရ်

မဟာမိတ္တထေရ်၏ မိခင် ရင်သားတွင် အဆိပ်ရှိသော အိုင်းအနာပေါက်၏။ သမီးဖြစ်သူမှာ ဘိက္ခုနီမဖြစ်သည်။ သမီးကိုခေါ်ပြီး -

“သင့်မောင်ထံ သွား၍ ငါ့မှာ အနာပေါက်နေကြောင်း လျှောက်ထား၍ ဆေးတောင်းယူခဲ့လော့” ဟု မှာကြား၏။

ဘိက္ခုနီမ၏ လျှောက်ထားချက်အရ မထေရ်ကြီးက -

“ငါသည် ဆေးချက်ရန် နည်းလမ်းကို မသိပေ၊ ငါသည် ရဟန်းဖြစ်ချိန်မှစ၍ ယနေ့အထိ တပ်မက်သော လောဘစိတ်ဖြင့် ဣန္ဒြေကိုဖျက်ကာ ဝိသဘာဝဖြစ်သော မိန်းမအာရုံကို တစ်ကြိမ်မျှ မကြည့်စဖူး၊ ဤသစ္စာစကားကြောင့် ငါ၏မိခင် ကျန်းမာချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပါစေ” ဟု သစ္စာစကားကို မှာကြားလိုက်၏။

ယင်းမှာသည့်အတိုင်း နှမဖြစ်သူသည် သစ္စာစကားကို ရွတ်ဆို၍ မိခင်ကို သုံးသပ်ရာ အဆိပ်ရှိသော အိုင်းအနာသည် ပျောက်ကင်းလေ၏။ ဣန္ဒြေယ သံဝေရ သီလဖြင့် သစ္စာဆိုကာ ကုသခြင်းဖြစ်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်နှင့်အတူ တစ်ခုသောတောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် လေနာရောဂါ စွဲကပ်၍ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တော်မူ၏။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က -

“ငါ့ရှင်၊ ရွေးအခါက လေနာရောဂါဖြစ်သောအခါ အဘယ်ဆေးဖြင့် ချမ်းသာရာရဖူးသနည်း” ဟု မေး၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်က -

“ထောပတိ၊ ပျားသကာ စသည်ထည်၍ကျီသော ရေမရောသည့် နို့ယနာဖြင့် လေနာရောဂါ ချမ်းသာဖူးပါသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မထေရ်နှစ်ပါးအစဉ်းချင်း စကားနှီးနှော ပြောဆိုနေကြသည်ကို စကြိုဦးရှိ ရုက္ခစိုးနတ်ကြား၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏ ဆွမ်းဒကာအိမ်သို့သွားပြီး သားကြီးကိုယ်၌ ပူးဝင်နှိပ်စက်လေ၏။

‘နတ်ဖြစ် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်အား နို့ယနာဆွမ်းလှူလျှင် သူ့ကို ငါလွှတ်မည်’ ဟူ၍ ဆို၏။

နောက်နေ့တွင် ဆွေမျိုးများသည် ရေမရောသော နို့ယနာဆွမ်းကို ချက်၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်ဆွမ်းခံလာသောအခါ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြကုန်၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဆက်ကပ်လေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုနို့ယနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းမပေးမီ စဉ်းကားဆင်ခြင်သော် ရုက္ခစိုးနတ်ကြောင့် ဤနို့ယနာဆွမ်း ရတော်မူသည်ကိုမြင်၍ ဤနို့ယနာဆွမ်းသည် မအပ်ဟူ၍ဆို၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် သပိတ်အစွန်းနားကို ကိုင်၍ မှောက်သွန်ပစ်လိုက်ရာ နို့ယနာဆွမ်းမြေပေါ်သို့ ကျသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ လေနာပျောက်ကင်းလေ၏။

အဗ္ဗဒါဒက

မဟာတိဿမထေရ်

သီဟိုဠ်ကျွန်း စိရဂူမှ အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေသော မဟာတိဿမထေရ်

သည် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေး ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ခရီးသွားစဉ် ဆွမ်းပြတ်လပ်၍ အားပြတ်နေသဖြင့် အသီးရှိသော သရက်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေ၏။

သရက်သီးမှည့်တို့သည် မထေရ်အနီး၌ ကြွေကျကုန်၏။ လွန်စွာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော်လည်း ကောက်ယူ စားသုံးခြင်းမပြုချေ။

လူအိုတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သရက်သီးဖျော်ရည်လုပ်၍ ဆက်ကပ်၏။ ထို့နောက် မထေရ်ကို မိမိကျောပေါ်၌တင်၍ လိုရာခရီးသို့ ပို့ဆောင်ပေးလေသည်။ လူအို၏ ကျောပေါ်၌ နေလျက် မိမိသီလကို ဆင်ခြင်ကာ ဝိပဿနာပွားများရာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သီလသည် ဒိဋ္ဌိဖြင့် မသုံးသပ်အပ်။ ပုထုဇဉ်တို့၏ သီလသည် ရာဂဖြင့် မသုံးသပ်အပ်။ ထို့ကြောင့် ဤသီလများသည် အပရာမဋ္ဌသီလ မည်၏။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ သူကြွယ်သားဖြစ်သော တိဿမထေရ်၏ သီလမျိုးပင်တည်း။

သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် သူကြွယ်တစ်ဦး၌ သားနှစ်ယောက်ရှိ၏။ မိဘတို့ကွယ်လွန်သောအခါ သားအကြီးဖြစ်သူ တိဿလုလင်သည် ပစ္စည်းများကို ညီငယ်အား ပေးခဲ့ပြီး ရဟန်းပြု၍ တောကျောင်း၌ တရားအားထုတ်နေ၏။

ထိုအခါ ညီ၏မယား (ခယ်မ) ဖြစ်သူက အစ်ကိုတိဿ လူထွက်လာလျှင် ပစ္စည်းများ ထက်ဝက်ခွဲပေးရမည် စိုးရိမ်သဖြင့် လူဆိုးတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေးကမ်းပြီး အသတ်ခိုင်းလေ၏။ လူဆိုးများသည် တောကျောင်း၌ မထေရ်ကို

ဖမ်းဆီးကြကုန်၏။ မထေရ်က 'ငါမှာ ပစ္စည်းမရှိ'ဟု ပြောရာ လူဆိုးများက သတ်ရန်လာခဲ့ကြောင်း ပြော၏။

သီလကိုမှီ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ရယူလိုသဖြင့် တစ်ညတာမျှ တရားအားထုတ်ခွင့်ပေးရန် တောင်းဆို၏။ လူဆိုးများ ယုံကြည်စေရန် ကြိုးစားသော ကျောက်ခဲဖြင့် ဒူးနှစ်ဖက်ကို ကိုယ်တိုင် ထုနှက်၍ ရိုက်ခိုးလိုက်၏။ ဒူးနှစ်ဖက်စလုံး သွင်သွင်ကျိုးသောအခါ လူဆိုးတို့က တရားအားထုတ်ခွင့် ပေးသဖြင့် မိမိ၏သီလကို ဆင်ခြင်လျက် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရာ အရက်တက်သောအခါ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

မဟာသံဃရက္ခိတမထေရ်

ဝါတော် ခြောက်ဆယ်ရှိ မဟာသံဃရက္ခိတမထေရ်သည် သေမည့်ညောင်စောင်း၌ လွှဲလျောင်းနေစဉ် ရဟန်းသံဃာများက မေးသဖြင့် "ငါမှာ ရပြီးသော လောကုတ္တရာကား မရှိ"ဟု မထေရ်မြတ်က ဖြေကြား၏။

ပုထုဇဉ်အဖြစ် သေသွားလျှင် တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာအတွင်းရှိ လူများ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတော့မည်ဟု လျှောက်၏။

"ငါသည် မေတ္တေယျဘုရားကို ဖူးမြော်အံ့ဟုအောက်မေ့ကာ ဝိပဿနာတရား အားမထုတ်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ငါ့ကို ထူမပေး၍ တရားနှလုံးသွင်းရန် ခွင့်ပြုကြလော့"ဟုမိန့်၏။

ရဟန်းငယ်က မထေရ်ကို ထူမပေးပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထုတ်ပေးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်၏။

မထေရ်ကြီးက -

"ငါ့အရှင်တို့၊ ဤသို့ သေခါနီး ဆဲဆဲမှာ လောကုတ္တရာ ဖြစ်စေခြင်းငှာ မခဲယဉ်းပါ။ ခဲယဉ်းသောအမှုမှာ ရဟန်းဖြစ်သော ကာလမှစ၍ သတိသမ္ပဇဉ်မပါဘဲ မပြုလုပ်မိစေရန် ဧောင့်ထိန်းရခြင်းဖြစ်၏။ သတိပညာ မလွတ်ကင်းအောင်နေနိုင်ခြင်းသည်သာလျှင် ခဲယဉ်းပေသည်" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သီလညစ်ညူးခြင်း

သီလကျိုးခြင်း၊ ပေါက်ခြင်း၊ ပြောက်ခြင်း၊ ကျားခြင်းတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ အခြံအရံ၊ ဆွေမျိုး၊ အသက်၊ အကျော်အစော စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍ သီလညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ထို့ပြင် ခုနစ်ပါးသော မေထုန်ငယ်ဘုရားတို့နှင့် ယှဉ်တွဲခြင်းကြောင့် သီလညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်ရ၏။

ရဟန်းတစ်ပါးသည် အာပတ်ခုနစ်ပုံရှိသည့်အနက် ပစ္စည်းဥစ္စာကို လိုချင်ခြင်း၊ အကျော်အစော ဂုဏ်ကို ရလိုခြင်း စသည်တို့ကြောင့် စေတနာသော အာပတ်အစဉ်ဖြစ်စေ၊ အဆုံးဖြစ်သော အာပတ်အစဉ်ဖြစ်စေ သင့်ရောက်၍ သိက္ခာပုဒ် ပျက်စီးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်း၏ သီလသည် အနားစွန်း၌ ပြတ်သော အဝက်ကဲ့သို့ ပြတ်သည်၊ ကျိုးသည် မည်၏။

ရဟန်းတစ်ပါး၏ သီလသည် အစဉ်အတိုင်း သိက္ခာပုဒ်နှစ်ပါး၊ သုံးပါး ပျက်စီးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်း၏ သီလသည် ကျော့၌ဖြစ်စေ၊ ဝမ်း၌ဖြစ်စေ အညံ့အနီစသော ကျားသောအဆင်းရှိသည့် နွားကဲ့သို့ ကျားသော သီလမည်၏။

ရဟန်းတစ်ပါး၏ သီလသည် သိက္ခာပုဒ် တစ်ခုကျော်၊ နှစ်ခုကျော် စသည်ဖြင့် ခုန်ကျော်လျက် ပျက်စီး

ငြားအံ့။ ထိုရဟန်းတော်၏ သီလသည် အကြား အကြား၌ မတူသော အဆင်းဖြင့် အပြောက် အပြောက်ရှိသော နားကဲ့သို့ ပြောက်သောသီလ မည်၏။

ဤသို့လျှင် သီလ၏ ကျိုးပြတ်ခြင်း၊ ပေါက်ခြင်း၊ ကျားခြင်း၊ ပြောက်ခြင်းများသည် သီလ၏ ညစ်ညူးမှုပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အောက်ဖော်ပြပါ မေထုန်ငယ် ခုနစ်ပါးကြောင့်လည်း သီလညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်သေး၏။

- (၁) အမျိုးသမီးများ၏ အနင်း အနိပ် အဆုပ်အနယ်ကို သာယာခြင်း၊
 - (၂) အမျိုးသမီးနှင့်တကွ ရယ်ဖွယ် ရွှင်ဖွယ် ကျီစယ်ပြောဆို သာယာခြင်း၊
 - (၃) အမျိုးသမီးနှင့် အချင်းချင်း စိန်းစိန်းစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုသာယာခြင်း၊
 - (၄) အမျိုးသမီး၏ အသံကို အနီးအဝေးကကြားရ၍သာယာခြင်း၊
 - (၅) ရှေးရှေးသောအခါက အမျိုးသမီးနှင့် ပျော်ပါးဖူးသည်ကို အမှတ်ရ၍ တအောက်မေ့မေ့သာယာခြင်း၊
 - (၆) တစ်ပါးသူတို့ အမျိုးသမီးနှင့် ပျော်မြူးနေသည်ကို မြင်၍ ကြား၍ သာယာခြင်း၊
 - (၇) ယခုစောင့်ထိန်းသော ဥပုသ်သီလ၏ အကျိုးအဖြစ် နောင် 'နတ်သမီးနတ်သားဖြစ်၍ ခံစားစံစားလိုမှု၌ စိတ်ညွှတ်ခြင်း။
- ဤခုနစ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးနှင့် ဖြိုစွန်းသော သီလသည် သီလညှိုး၊ သီလကျိုး၊ သီလပျက် မည်၏။ ထိုမှ တစ်ပါးလည်း အောက်ဖော်ပြပါ ယုတ်ညံ့သော တရားများကြောင့်လည်း သီလညစ်နွမ်းရ၏။

- ကောဓ = အမျက်ထွက်ခြင်း
- ဥပနာဟ = ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း
- မက္ခ = သူ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်း
- ပဋ္ဌာသ = အပြိုင်ပြိုင်ခြင်း
- ဣဿာ = သူ့စည်းစိမ်ကို မနာလိုခြင်း
- မစ္ဆရိယ = မိမိစည်းစိမ်ကို နှမြောဝန်တို့ လျှို့ဝှက်ခြင်း။
- မာယာ = မိမိ၌ထင်ရှားရှိသော အပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းခြင်း။
- သာဌေယျ = မိမိ၌ ထင်ရှားမရှိသော ဂုဏ်ကို ထင်ပေါ်အောင်ပြခြင်း။

သီလစင်ကြယ်ခြင်း

ထိုသို့ မကျိုးမပေါက် မပြောက် မကျားသော သီလသည် စင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ တဏှာ၏ ကျွန်အဖြစ်မှ တော်လှန်မှုကို ပြုတတ်သောကြောင့် ဘုရိသသီလမည်၏။ ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သောကြောင့် ဝိညာဉ်ပညာ သီလလည်းမည်၏။

ငါ့သီလသည် အလွန်တစ်ရာ စင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍ နောင်သောအခါ ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ရရှိစေလိုမည် စသည်ဖြင့် တပ်မက်မောခြင်းရာဂ (ငါ့သီလသည် အလွန်စင်ကြယ်၏။ ငါ့သီလမျိုး အခြားသူမှာမရှိ) စသည်ဖြင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် အသုံးသပ်မခံရခြင်းကြောင့် အပရာမဋ္ဌသီလမည်၏။ ဤသီလမျိုးသည် ရှေ့သို့ တစ်ဆင့်တက်ကာ ဈာန်နှင့်နီးကပ်သော သမာဓိ၊ ဈာန်နှင့်ယှဉ်သော သမာဓိတို့ကို ဖြစ်စေနိုင်သောကြောင့် သမာဓိသံဝတ္တနိတသီလလည်း မည်ကဲ့သို့။

ဤသို့ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း သီလသည် -

- (၁) မကျိုးမပြတ်ခြင်း
- (၂) မပေါက်ခြင်း
- (၃) မကျားခြင်း
- (၄) မပြောက်ခြင်း
- (၅) တဏှာကို တော်လှန်နိုင်ခြင်း
- (၆) ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်ခြင်း
- (၇) တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် အသုံးသပ်မခံရခြင်း

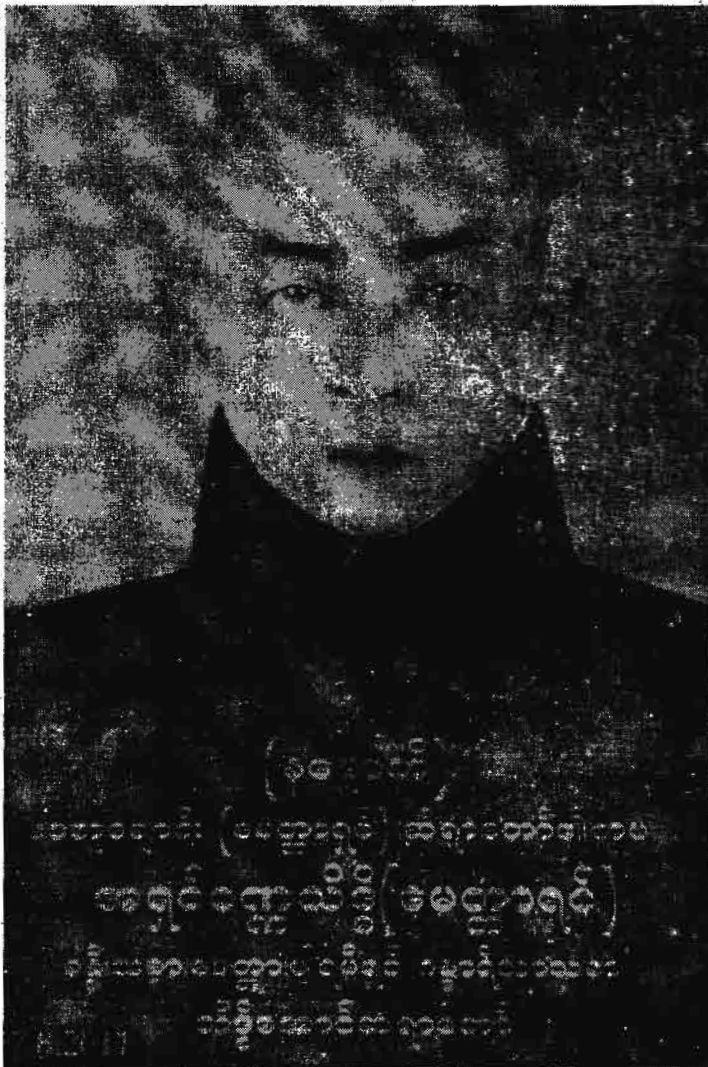
ဤအင်္ဂါ ခုနစ်ပါးသည် သီလစင်ကြယ်ကြောင်းတရားတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သီလသည် သာ အထက်ဖြစ်သော သမာဓိနှစ်ပါးကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သမာဓိကို ရယူလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်သည် မိမိ၏သီလကို ဤအင်္ဂါခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရာ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော သီလကို ရစ်မသည် မိမိအသက်ကို စွန့်ကာ ဥကိုစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ စာမရိသားကောင်သည် အသက်ကိုစွန့်ကာ မြီးဆံကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သား တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသောသူသည် မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းသောသားကို ယုယုယယ စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းသူသည် ကျန်သောမျက်စိတစ်ဖက်ကို ယုယုယယစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ သီလကို စောင့်ထိန်းကုန်သောသူတို့သည် အရွယ်သုံးပါးလုံး၌ပင် သီလကို အလေးထားကာ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းကြရာသတည်း။

မောင်မောင်မိုးဒောင်

မှီငြမ်း - ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း (ပထမတွဲ)

သာသနာပြု အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ(မေတ္တာရှင်)၏ အဓိဋ္ဌာန်ခရီး အတွေ့အကြုံများနှင့် ကျင့်စဉ်တော်

အောင်(ကြယ်ပျိုခင်)

သာသနာပြု အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ (မေတ္တာရှင်)၏ အဓိဋ္ဌာန်ခရီး အတွေ့အကြုံများနှင့် ကျင့်စဉ်တော်သည် အဓိဋ္ဌာန်အကျင့်ပါရမီစခန်း ဝင်ရောက်သူများ အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေနိုင်ပါ

သဖြင့် ဆရာတော်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရေးသား တင်ပြလိုက်ရပါသည်။ ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ (မေတ္တာရှင်) သည် စစ်တွေမြို့နယ်၊ မြေပုံမြို့ ဇာတိချက်မြှုပ်ဖြစ်၏။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၇)

ပုသိမ်မြို့တွင် မိသားစုနှင့်အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး အသက်တစ်ဆယ့် လေးနှစ်သားအရွယ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ တူးပြောင်း၍ ကိုရင် ဝတ်ခဲ့လေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ရေးတွင် အခက်အခဲ များနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း နောက် ဆုံး၌ အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့လေသည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်မှာ သီရိ ဗြူ ဓမ္မဝိနယကျောင်းမှ ဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်၏။ အသက် (၁၇)နှစ် (၅)လ အရွယ်တွင် ရဟန်းအင်ကြီး ဒေါ်လှစောမှ သာသနာ့ဒါယကာအဖြစ် ခံယူပြီး ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော် မူပါသည်။

ပရိယတ္တိစာပေများကို အလတ် တန်းအထိ ရောက်ရှိအောင် သင်ကြား နိုင်တော်မူခဲ့ပြီး မွေးရာပါ မသန်မစွမ်း မှုကြောင့် ကားများအကြားတွင် သွား လာမှု ခက်ခဲ၍ ဇာဝါများကို ရပ်နားပြီး ပဋိပတ္တိ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတော်များကို စတင်ကျင့်ကြံ အားထုတ်တော်မူခဲ့လေ သည်။

သာသနာ့ရောင်ခြည်ကျောင်း တိုက် ဆရာတော် ဦးသာသန၊ အညာစု ဓမ္မဝိသုဒ္ဓိကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဉာဏလျာဏတို့ထံတွင် လေးဝါခန့် ကြာ သည်အထိ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရား များကို ကြိုးစားပွားများအားထုတ်ပြီး နည်းနိဿယ ခံယူတော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ဝါးခယ်မမြို့ သံဃိုး တိုင်ရပ်ကွက်မှ ဉာဏိတ္တဟူသော ရဟန်း တစ်ပါးနှင့်အတူ ကံကော်တစ်ထောင် ဆရာတော် ဉာဏလျာဏထံ ကြွသွားလေ ၏။ ကံကော်တစ်ထောင် ဆရာတော်မှ အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိအား အမွေးတိုင် သုံး ထုပ်နှင့် ဓာတ်လုံးတစ်လုံး ချီးမြှင့်လေ ၏။

www.burmeseclassic.com

တွင် အဓိဌာန်ဝင်ပြီး
ချိန်၌ ဆရာတော်
ကြီး ဥဉ္ဇကောဒယ
ထံမှ အမိန့်တစ်ခု
ထပ်မံရောက်လာလေ
၏။ ငပုတောတစ်ဖက်
ကမ်း သရက်ချောင်း
မှ ရှင်သိဒ္ဓတောင်သို့
တစ်ညတာ ဖြစ်ဖြစ်
အဓိဌာန်ဝင် သွား
ရောက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း
ပုသိမ်မြို့ ဗန္ဓုလ ဆီး
ဆိုင်မှ လူကြွေက လာ
ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့်
အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိအရှင်
သူမြတ်သည် ရှင်
သိဒ္ဓတောင်သို့ ဆက်
လက် ကြွရောက်ပြန်၏။ ထိုတောင်၌
ရဟန္တာအရှင်သိဒ္ဓ၏ အလောင်းတော်
သည် လျောင်းတော်မူဟန်ဖြင့် ကျောင်း
သားအသွင် ဟည်ရှိနေ၏။ တောင်မှာ
မတ်စောက်သဖြင့် အတန်ပင် ခဲခဲယဉ်း
ယဉ်း တက်ရလေ၏။ တောင်ပေါ်တွင်
ဓမ္မာရုံကဲ့သို့ ကျောင်းဇရပ်တစ်ဆောင်
ရှိသည်။ ဆင်ရန် ကြောက်သဖြင့် ခြေတံ
အမြင့် ဆောက်ထားလေသည်။

ထိုကျောင်းဇရပ်ပေါ်တွင် ဆရာ
တော်ကြီး တစ်ပါး၊ ကပ္ပိယ တစ်ဦးနှင့်
သီလရှင် ဆရာလေး နှစ်ပါးကို တွေ့ရ
၏။ ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိအား
လိုက်ပါဖို့ဆောင်သူ ဖိုးတင်အောင် +
မကြည်ကြည်အေးတို့လည်း ရှိလေ
သည်။ ဇရပ်ပေါ်ရှိ ကပ္ပိယကြီးအား
အဓိဌာန်ဝင်လို၍ လာရောက်ကြောင်း
အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိမှ မိန့်ကြားလေရာ
ကပ္ပိယကြီးမှ -

“ဟော ဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ ကျွန်
ခွဲတဲ့ သက်န်းတွေ၊ သပိတ်တွေဟာ ဒီမှာ
လာပြီး အဓိဌာန်ဝင်တဲ့သူတွေ မယူနိုင်
ကြတော့ဘဲ ထားပြီး တွက်ပြေးကြလို့
ကျန်ခဲ့ကြတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲဘုရား။ အရှင်
ဘုရားလည်း တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံရင်
တော့ ထိုင်ပေါ့ဘုရား”

ဟူသော ကပ္ပိယကြီး၏ ဝကား
ကြောင့် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ၏ ကျောထဲ
အတော်ပင် စိမ့်သွားမိ၏။ သို့သော်-မူလ
အဓိဌာန် မယွက်လိုသဖြင့် -

“အေးပေါ့ ဝကားကြီးရယ်၊
အလုပ်လုပ်ကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဦးပဉ္စင်း
တို့ကတော့ အပြောနဲ့မဟုတ်၊ အလုပ်နဲ့
သက်သေပြချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးပဉ္စင်း
လည်းလူသားပုထုဇဉ်ဆိုတော့ ကြောက်
စိတ်တော့ ရှိပါတယ်၊ ညောင်ပင်သာ
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒအတိုင်း
ကြိုးစားပြီးတော့ အဓိဌာန်ဝင်ရပါလိမ့်
မယ်” ဟု ပြန်အမိန့်ရှိလိုက်၏။

ကျောင်းဇရပ်ကလေးပေါ်မှ
ညနေ ၇ နာရီအချိန်တွင် အဓိဌာန်
ဝင်ရောက်မည့်အနီးရှိ စေတီတော်မြတ်
ဆီသို့ အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ တစ်ပါးတည်း
ဆင်းလာခဲ့သည်။

အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိအား ကျောင်း
ဇရပ်ပေါ်မှ ဖိုးတင်အောင်နှင့်ဒါယိကာမ
ဘစ်ဦး၊ သီလရှင် နှစ်ဦး၊ ကပ္ပိယကြီးနှင့်
အဓိဌာန် ဝင်ရောက်နေသော ဆရာ
တော်ကြီး တစ်ပါးတို့က စောင့်ကြည့်
နေ၏။ အဓိဌာန်ဝင်ရောက်စဉ် မိမိ
ရွတ်ပွားပူဇော်ရမည်တို့ကို ရွတ်ပွားပြီး
အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိမှ အဓိဌာန် ပုတီးစိပ်
လုပ်ငန်းကို စတင်ဝင်ရောက်တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ကြီးမားသော
ဟိုင်းဆင်အနက်ကြီးတစ်ကောင်သည်
တောင်ခြေမှ တောင်ပေါ်သို့ လျှင်မြန်

အမွှေးတိုင် သုံးထုပ်ကို လက်ခံ
ပြီး ဓာတ်လုံးကိုမူ ဆရာတော်ထံ ပြန်
လည် အပ်နှံခဲ့၏။ ညောင်ပင်သာ ဆရာ
တော် ဘုရားကြီး ဥဉ္ဇကောဒယထံသို့
ဒါယကာကြီးဖြစ်သော ဦးထွန်းမှီမှ ပို့ပေး
ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးထွန်းမှီမှ
ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဥဉ္ဇပဉ္စင်း
လေး အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိမှ အဓိဌာန်ခခန်း
များ လှည့်လည်လိုကြောင်း လျှောက်
ထားရာ -

“အေး အေး၊ ကျင့်ရတာပေါ့”

ဟု အမိန့်ရှိပြီး ငပုတောမြို့နယ်
ဥယျာဉ်ကောင်ရှိ ရှင်စောပုဘုရားသို့
ကိုးရက် အဓိဌာန်ဝင်ရန် စေလွှတ်လိုက်
လေ၏။

ရှင်စောပုဘုရားတွင် အဓိဌာန်
ဝင်ရန် ဆရာတော်ဘုရား စေလွှတ်လိုက်
သည်မှာ အကြောင်းရှိကြောင်း နောင်
အခါမှ သိရလေ၏။ ရှင်စောပုဘုရား

စွာဖြင့် တက်လာနေ၏။ သစ်ပင်၊ ဝါး
ပင်များကို နင်းချသက တပျောင်းပျောင်း
မြည်နေ၏။ ထိုမြည်သံများက အဓိဌာန်
ဝင်ရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြေးရ
သည်အထိ ဖြစ်စေကြောင်း သိလိုက်
တော့သည်။

မေတ္တာစိတ်ကို နာနာဖိသွင်းပြီး
အသံလာရာဆီသို့ စူးစိုက် ပို့လွှတ်
လိုက်၏။ သို့သော် ဝါးကျိုးကွဲသံများက
တပျောင်းပျောင်းနှင့် မြည်သံက ပို၍
ပို၍ တိုးလာပြီ။

အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ၏ စိတ်ထဲမှ
ဆရာသမားဖြစ်သော ညောင်ပင်သာ
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဥဉ္ဇာဏောဒယ
ကို တိုင်တည်လိုက်မိပြန်၏။ ထို့နောက်
မေတ္တာစိတ်ကို အသံလာရာဆီသို့ ဆွေ
ပို့လွှတ်ပြီး မိမိ အဓိဌာန်လုပ်ငန်းကို
မပျက်ကွက်ရအောင် ပြန်လည် စူးစိုက်
တော်မူလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြည်သံများသည်
မိမိနှင့် တစ်ဆယ့်ငါးပေခန့်အကွာတွင်
ရပ်သွားသည်ဟု ခံစားမိလေသည်။
အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း-

“ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊
သံဃာဂုဏ်နှင့် ဆရာသမားတို့ရဲ့ ဂုဏ်
များ ရှိနေသားပဲ၊ ငါဘာမှကြောက်စရာ
မလိုပါဘူးလေ”

ဟု အားတင်းလိုက်ပြီး အလုပ်
ခွင်ကို ပြီးစီးအောင်မြင်အောင်၊ ဆက်
လက် ဆောင်ရွက်တော်မူလေသည်။

ကျင့်ကြံပွားများမှု အဓိဌာန်ပြီး
ဆုံးသွား၍ မေတ္တာပို့သ အမျှများ ပေး
ဝေလိုက်သောအခါ “ပျောင်း ပျောင်း၊
ဗျော ဗျော” ဟူသော သစ်ပင်ဝါးပင်များ
ပြိုလဲသံနှင့်အတူ တောင်အောက်ဘက်
သို့ ကြီးမားသော တစ်စုံတစ်ရာ ကျသွား
သလို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျောင်းဇရပ်ပေါ်မှ ကပ္ပိယကြီး
နှင့် ဦးတင်အောင်တို့ လူစုမှာ ရင်တမမ
မြင့်ထိုင်၍ အဓိဌာန်ဝင်နေသော အရှင်
ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိနှင့် ဟိုင်းဆင်အမည်းကြီးတို့ကို
စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။ အားလုံးက
စိုးရိမ်စိတ်ပြည့်သော မျက်နှာကိုယ်စီနှင့်
ဖြစ်သည်။

အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိနှင့် ဆယ်ပေခန့်
အကွာတွင် ဟိုင်းဆင်အမည်းကြီး ရပ်
တန့်သွားပြီး နှာမောင်းဖြင့် ဟိုယမ်း
သည်ယမ်း လှုပ်နေစဉ် ကျောင်းဇရပ်
ပေါ်မှ လူများ အသက်ပင် ရဲရဲမရှုပုံ
ကြရ။

ရှေ့ဆက်ပြီး မတိုးရန်ကိုသာ
ဆုတောင်းနေကြရစဉ် မထင်မှတ်ဘဲ
ဆင်ကြီး၏ ပျော်ရွှင်သွားပုံကိုလည်း
တွေ့ကြရသည်ဆိုလေ၏။ အမျှပေးဝေ
လိုက်သောအခါ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာဖြင့်
တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်
ကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်လိုက်ရမှ
‘ဟင်း’ ခနဲ သက်ပြင်း ချနိုင်ကြရပြီး
အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆီသို့ အပြေးအလွှား
ဆင်းလာရဲကြတော့သည်။

“ဦးပဉ္စင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ
ဘုရား၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဘုရား”

ဟူ၍ လက်၊ ခြေတို့ကို ကိုင်
တွယ် စမ်းသပ်ပြီး သတင်းမေးလျက်
ဘာမျှမဖြစ်တော့မှ အလွန်ဝမ်းသာအား
ရရှိကြလေသည်။ သို့သော် ကပ္ပိယကြီး
မှ အပြုံးတစ်ဝက် သောကတစ်ဝက်ဖြင့်
စကားတစ်ခု ထပ်မံဆိုလာပြန်၏။

“သူတို့ လာခေါ်နိုင်သေးတယ်
ဘုရား၊ သတိထားရပါဦးမယ်” ဟုဆိုလာ
ပြန်သဖြင့် -

“စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့
ဒကာကြီးရယ်” ဟု အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိမှ
ပြန်လည် မိန့်ကြားပြီး ထိုနေ့အတွက်

အဓိဌာန်စခန်းအောင်မြင်၍ ကျောင်း
ဇရပ်ပေါ် အားလုံးပြန်တက်လာခဲ့ကြ
တော့သည်။

ညဏ်ပိချိန် ရောက်လာ၏။
အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိမှာ လျောင်းစက်ရင်း
တရားနှလုံးသွင်းနေစဉ် ဖြစ်သည်။

“ဒေါသ် ဒေါက် ဒေါက်”

ဟူသော ခြံသံများကို ဤရ
တော့၏။ လူသုံးဦး လေးဦး၏ ခြံသံ
များဟု အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ခန့်မှန်းမိ၏။
ထို့နောက် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်သည် ‘ကွီ’
ခနဲ မြည်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။
အာရုံထဲတွင် အမျိုးသမီး သုံးဦး၏ပုံ
ပေါ်လာ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ယောဂီဝတ်
တစ်ဦး၊ အလယ်မှ အစိမ်းရင့်ရောင်နှင့်
တစ်ဦး၊ နောက်ဆုံးမှ ဖက်နုရောင်နှင့်
တစ်ဦးဖြစ်၏။ တံခါးဖွင့်ပြီး လက်ယပ်
ခေါ်နေ၏။ မိမိမှ ပြန်ခေါင်းခါပြ၏။
သို့သော် မရ၊ လက်ယပ်ခေါ်နေပြန်၏။
မိမိမှ ခေါင်းခါပြပြန်၏။ မရ။

မိမိထွက်မလာ၍ အတင်းလာ
ဆွဲချတော့မည်ဟန်ဖြင့် သုံးယောက်
သား တက်လာရာ အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိမှ
‘တောက်’ဟူ၍ ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်
လိုက်မိ၏။ ‘ဂုန်း’ ခနဲ အသံတစ်သံ
ကြားလိုက်ရပြီး အမျိုးသမီးများ ပျောက်
သွားတော့၏။

ဖြစ်စဉ်မှာ အခန်းတွင်း အိပ်နေ
သော သီလရှင်စာစဦး ပြုတ်ကျခြင်း
ဖြစ်လေ၏။

ရဟန္တာအရှင်သိဒ္ဓိ ညကကြွလာ
ပြီး ကျယ်လောင်သော တောက်ခေါက်
သံပြု၍ ကြားရသော မိမိမှာ တင်
ပေါ်မှပင် ကြောက်လန့်၍ ပြုတ်ကွဲသွား
ကြောင်း သိလျှင်လေးက ပြောသဖြင့်
အံ့တူလိုက်ပါလာကြသော ကိုစိုးဘဏ္ဍ
အောင်၊ မကြည်ကြည်အေးတို့နှင့်

“ဆရာတော်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊
ဦးပဉ္စင်းလေး တောက်ခေါက်တာ”

ပြောရာ အလွန်ကျယ်လောင်
သည့် တောက်ခေါက်သံဖြစ်ပါကြောင်း
ပြန်ပြောလေ၏။ ရှင်သိဒ္ဓတောင်တွင်
တစ်ညတာ အဓိဋ္ဌာန်ကား ခက်ခဲလွန်း
လှပေစွာ သို့သော် ပါရမီရှင် ဆရာတော်
၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဂုဏ်တို့ကြောင့်
အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်ခဲ့ရ၏။

ထိုနေရာမှ အပြင်ဒီပါဟု ခေါ်
သော ပျဉ်းမချောင်း ရွာဘုရားတွင် ကိုး
ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်ရန် ဆရာ
တော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ တစ်ပါးတည်း
ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ထွက်ကြွလာတော်မူခဲ့
ပြန်၏။

ဆရာတော် ယခု အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်ရောက်ရာနေရာသည် အလွန်တော
ခေါင်ပြီး လူသူအရောက်အပေါက်နည်း
လွန်းလှ၏။ ကျား၊ ဆင်၊ ကျားသစ်များ
ရှိပြီး အလွန်ခေါင်သော နေရာများ
ဖြစ်၏။ လူသာမန်တို့ စိတ်ပင် မကူးရဲ
သောနေရာပါပေ။ ဆွမ်းအတွက်လည်း
ကြိုတင်စုဆောင်းသွားခြင်းမရှိဘဲ ဝိနည်း
တော်နှင့်လျော်ညီစွာ သပိတ်တစ်လုံး၊
သက်န်း သုံးထည်နှင့် ထွက်ကြွလာခဲ့
ခြင်းဖြစ်ရာ လူသူမနီးသော ဤလိုတော
ကြီးအတွင်း၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးအဖို့ ဆွမ်းရဖို့ မလွယ်လှပါချေ။

မီးခိုးထွက်သော နေရာကို မှတ်
သားပြီး မှန်းဆ၍ ခြေကျင်ဆွမ်းခံကြွ
လိုက်ရာ လူများနှင့်တွေ့ပြီး တစ်ပါးစာ
အလုံအလောက်ရရှိ၍ တောင်ပေါ်သို့
ပြန်တက်လာပြီး အဓိဋ္ဌာန်မပျက် ကျင့်
ကြံရလေ၏။ တချို့ရက်များတွင် လူသူ
များနှင့် မဆုံမတွေ့ရသဖြင့် သပိတ်ကို
ရေကျင်းမြီး သောက်တော်မူခဲ့ရလေ၏။
သို့သော် အဓိဋ္ဌာန်ကား အပျက်မခံခဲ့။

အချိန်မှန်၊ နေရာမှန်၊ အလုပ်မှန်ဖြင့် ဇွဲ
သန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ် အလုပ်လုပ်
တော်မူလေ၏။ အာစရိယ ဆရာတို့၏
စကားကို အလေးထားလိုက်နာတော်မူ
သည့် ရဟန်းတော်တစ်ပါး၏ ဂရုဂါရဝ
တရားကား လေးစားဖွယ်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုနေရာမှ အဓိဋ္ဌာန်ရက်ပြည့်
သဖြင့် ကျားလေးတောင်တွင် တစ်ရက်၊
အတွင်းဒီပါရုံဟုခေါ်သော ရွှေတွင်းတူး
တွင် ကိုးရက် ဆက်လက်အဓိဋ္ဌာန် ဝင်
ရောက်ပြန်လေ၏။ အတွင်းဒီပါရုံ
တောင်သည် မတ်စောက်၏။ တောင်
ပေါ် တောင်အောက် အဆင်းအတက်
ခက်ခဲ၏။ သို့သော် ကြိုးစားပြီး အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်ရောက်ပြန်၏။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သော နေရာမှာ
ဘုရား၏ အနောက်တောင်ဘက်ရှိ
ဦးအောင်ချမ်းသာလိုက်ဂူ၌ ဖြစ်လေ၏။
ထိုလိုက်ဂူထဲတွင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏
ပုံတော်နှင့် မောင်းကြီးနှစ်လုံးကို ထူးခြား
စွာ တွေ့ရလေ၏။

ဆရာတော်အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ရောက်
သောအချိန်သည် မြန်မာပြည်၌ မာလာ
မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်နေသော အချိန်
ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ်တွင်
လေများ အလွန်ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်
နေ၏။ ထိုစဉ် တောင်တော်ပေါ်သို့
အနီးအနားရွာမှ ဒကာမ ဒေါ်သီတာ
တို့သားအမိ နှစ်ဦး ဆွမ်းပို့ရောက်ရှိ
လာ၏။ သစ်ပင်များ အပြိုပြိုအလဲလဲ
ဖြစ်နေ၍ သစ်ပင်ပိမှာစိုးသဖြင့် မိမိ
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်ရာ ဦးအောင်ချမ်း
သာလိုက်ဂူသို့ သူတို့ သားအမိနှစ်ဦး
အား ဝင်လိုက်လာရန် ခေါ်လာခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်
တစ်ခုကို ကြုံလိုက်ရ၏။ ပေါင်လုံးခန့်
ရှိသော ရွှေရောင်မြွေကြီးတစ်ကောင်က

ဂူပေါက်ဝကို ကန့်လန့်ခံ ပိတ်ထားခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ အပြင်တွင်လည်း လေက
တဝုန်းဝုန်းတိုက်နေ၍ သစ်ပင်တို့က
အပြိုပြိုအလဲလဲ ရှိနေ၏။ အပြင်တွင်
ရပ်နေလိုက် မရ။ လိုက်ဂူထဲ ဝင်မယ်
လုပ်တော့လည်း မြွေကြီးက ကန့်လန့်ခံ
နေမှုနှင့် ကြုံရပြန်သဖြင့် မည်သို့လုပ်ရ
မည်နည်းဟု ချီတိုချီတို ဖြစ်နေဥှင်
နောက်ဘက်မှ သစ်ပင်ကြီးများပင်
လဲကျနေသကဲ့ ကြားရသဖြင့် မြွေကိုက်
လို့ သေချင် သေစေတော့၊ အပြင်မှာ
သစ်ပင်ပိတော့ မခံတော့ဘူးဟု စိတ်ကို
ပိုင်းဖြတ်ကာ လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ဇွတ်
အတင်းတိုးဝင်ရင်း ဆရာတော်၏နှုတ်မှ
လည်း -

“တောသားတိရစ္ဆာန်၊ ငါသည်
ဂန္ဓာရီခရီးတစ်လျှောက် ဘယ်အသွေး
အသားကိုမျှ မစားပါ။ ဤသစ္စာမှန်ရင်
ငါတို့ကို အသင် အန္တရာယ်မလုပ်နိုင်ပါ
စေသတည်း။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား
ရှင်၏ ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကို သင့်
အတွက် ရွတ်ဖတ်တော်မူမည်၊ ကုသိုလ်
အဖို့ကို သင့်အမျှသူ သာဓုခေါ်၍ ငါတို့
အား လမ်းဖယ်ပေးလော့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူတစ်ဝင်စာ
လမ်းကလေးပွင့်အောင် ဖယ်ပေးလေ၏။

ထိုနေ့ကား ဒီပါရုံတောင်တော်
ပေါ်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်မှု ငါးရက်
မြောက်သောနေ့ ဖြစ်လေ၏။ အတွင်း
ဒီပါရုံတွင် ဤကဲ့သို့ ခက်ခဲစွာအဓိဋ္ဌာန်
အောင်ရေး ကြိုးစား အလုပ်လုပ်ပြီး
ဆယ်ရက်မြောက်နေ့တွင်လည်း ထူးခြား
မှုတစ်ခု ထပ်မံကြုံရပြန်လေ၏။

အသက်တစ်ရာခန့်ရှိပြီး သျှောင်
တစောင်းထိုးထားသည့် ယောဂီဝတ်
အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး၊ ယောဂီအညိုဝတ်
အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ အုစိမ်းရင့်ရောင်

ဝမ်းဆက်နှင့်ပတ်ပြီး၊ ဖက်နေရောင်ဝမ်း ဆက်နှင့်တစ်ဦး၊ စုစုပေါင်း လေးဦး တောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

“တပည့်တော်တို့ ဘုရားဖူး ဧည့်သည်တွေပါ ဘုရား၊ သမီးတို့ရေ မုန့်တွေပါတာကို ကပ်ခဲ့ပါကွယ်”

ဟု သျှောင်တစောင်းနှင့် အဘိုး ကြီးမှ သာယာချောင်စွာ လျှောက်ထားပြီး အမျိုးသမီး သုံးဦးမှ ပျားလိမ္မော် ၁၅လုံး၊ ပန်းသီး ငါးလုံး၊ ကိတ်ခြောက် တစ်ထုပ်၊ ခွံဝါငှက်ပျောသီး တစ်ဖီး လာရောက် ကပ်လှူကြလေ၏။ အတွင်းဒီပါရုံရှိ ဦးအောင်ချမ်းသာလိုက်ကဲ့သို့ လာကပ် ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဝါးဘိုးကုန်း ခေါ် သော ဝါးဘိုးကိုးရုံအနီးတွင်ရှိပြီး ထို လိုက်ကဲ့သို့ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ပုံတော်နှင့် မောင်းကြီးနှစ်လုံးရှိလေ၏။

ထိုနေရာသို့ ခက်ခဲစွာလာရောက် ပြီး ကြိုးစား ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းကြသူ များမှာ အကြော် ရောင်းရရွာသည် ချောင်းဝရွာမှ ဦးတင်လှ၊ ဒေါ်သောင်း တင်၊ သမီး ဒေါ်ရီရီချိုတို့ မိသားစုလည်း ပါဝင်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရွှေတွင်းတူး ဒီပါရုံတွင် ထူးခြားစွာ အကပ်ခံလိုက် ရသော မုန့်၊ သစ်သီးတို့သည် ထူးထူး ဆန်းဆန်းရှိလှ၏။ လာကပ်သော ပုဂ္ဂိုလ် များမှာ ရှင်သိဒ္ဓတောင်ပေါ်တွင် လာ ရောက် လက်ယပ်ခေါ်သူ အမျိုးသမီး သုံးဦးဖြစ်လေ၏။ ထိုသစ်သီးများမှ အချို့ကို ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်သည့် ဦးသန်းမောင်ကိုပင် ဆရာတော်မှ ကျွေး မွေးပေးခဲ့သေး၏။

သို့သော် ဆရာတော် အရှင် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ အဓိဋ္ဌာန်ခန့် စခန်းတစ်ဖြတ် ပြီးမြောက်သည့် လေးလခန့်အကြာတွင် ယခင်က ကပ်လှူထားသည့်အတိုင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နှင့်ပင် သင်္ကန်း

များထည့်သည့် အိတ်အတွင်း တွေ့ရ လေသည်။ လေးလကြာသည်အထိ အထားခံသော ငှက်ပျောသီး၊ ပန်းသီး တို့ကို ထူးဆန်းနေ၍ ရဟန်းအမများ မိသားစု ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကိုပင် ဆရာတော်က ကျွေးမွေးခဲ့ရလေသည်။ ကိုယ်တိုင်စားခဲ့ရသော သီလရှင်ဆရာ လေး မစန္ဒာကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရပြီး မေးကြည့်ရာ ဟုတ်မှန် ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့လေသည်။ ထူးဆန်းပေစွ တကား။

တစ်တိုင်းပြည်လုံး ချမ်းသာ ဘုရားသို့ တစ်ညသွားလိုက်ရန် ဆရာ တော်ကြီး ဥဉ္စကောက ဗန္ဓုလထီးဆိုင် မှ ဒါယိကာမကြီး တစ်ဦးအား လာ အပြောခိုင်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပုသိမ် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ချမ်း သာဘုရားကို ရောက်ရှိနေစဉ် ဆရာ တော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိအား သိုက်ပွဲ၊ ဓာတ်ပွဲ၊ နတ်ပွဲများကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေ သူ ဦးထွန်းဆိုင်ဆိုသူမှ -

“ရှင်စောပုဘုရင်မကြီး၏ သမီး တော် အငယ်ကလေးဖြစ်၍ သိုက်ပွဲ၊ ဓာတ်ပွဲ၊ နတ်ပွဲသို့ ကြွရောက်ပါရန်”

ဟုသည့် မိတ်စာ တစ်စောင် ရောက်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်မှ ကြွ ရောက်လာရာ ဆရာကြီး ဦးထွန်းဆိုင်မှ ထွက်၍ကြိုဆိုလေ၏။ ဦးထွန်းဆိုင်မှ နောင်တော် စကြာသီဟ နတ်ရုပ်ကို ကိုင်ပြီး “နောင်တော် စကြာသီဟ၊ အစ်မတော် မြနန်းနွယ်၊ ညီမတော် မြနန်းသွယ်၊ သမီးတော် အငယ်လေး ရောက်လာပါပြီ” လို့ ပြောသည်ကို ဆရာတော်တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုနတ်ပွဲအပြီး နှစ်ရက်ခန့် ဗလ မင်းထင် ဆိုသော နတ်ကွန်းရှပ်ကြီး

အတွင်းမှာ သီတင်းသုံးနေရလေသည်။ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ဝေတို့ကို မယ်တော်ကြီးက ပြော၍ သင်္ကန်းတစ်စုံ ကပ်လေ၏။ ဝိမလဒေဝီ နဂါးမယ်တော်နှင့် မြောင်းမြ မြစ်မီးတောင်ရှိ နာဝိဋ္ဌဒေဝသူဇာ နဂါး မယ်တော်ကြီးတို့မှ ကိုယ်တိုင် ပူးကပ် လာရောက်ပြီး စိပိုင်စီသင်္ကန်း ကပ်လေ ၏။ ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ၏ သင်္ကန်းအဟောင်းကို ရေမျှောခိုင်း၍ မျှောကြရလေ၏။ သင်္ကန်းထဲသို့ထား သော ဘူးမှာ ရေတွင်ထိုးရှိဝါးသုံးပြန်ခန့် ဆန်တက်ပြလေသည်။ ထူးထူးခြားခြား ရှိလွန်းလှ၏။

ထို့အပြင် ဆရာတော်သည် အောင်သပြေဘုရားတွင်ထိုင်ပြီး ပုတီး စိပ်နေစဉ် “ဓာတ်ခန်းကိုသွား၊ အဘ ဘိုးမင်းခေါင်ဆီမှာရှိတဲ့ သင်္ကန်းကို ယူရ မယ်” ဟု ပြောလာ၍ ဆရာတော် ဦးရာ ကျော်၊ အဘဘိုးမင်းခေါင်တို့ရှိသော ဓာတ်ခန်းသို့ ကြွရောက်ပြီး သင်္ကန်းစွန့် လဲလှယ်လေ၏။ သိုက်နန်းရှင်တို့ကို မေတ္တာပို့ပြီး သင်္ကန်းအဟောင်းကို ရေမှာ အမျှောခိုင်း၍ မျှောလိုက်ရာ သိသိသာသာပင် ရေစီးကို ဆန်တက်ပြ ဖူးပြန်လေ၏။

ဒီပါရုံ အကြိုတော်ဘုရားတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရကို ချုံထည်အနီ ပေးလှူပိုင်း၍ သွားရောက် ပေးလှူရလေသည်။

ထိုသို့ ဘောတောင်များအတွင်း လှည့်လည်ကြနေရသဖြင့် ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ငှက်ဖျားမိလေ၏။ ထို့ ကြောင့် ဘောတော်တိုင်းဒေသကြီး ပုသိမ် မြို့သို့ ကြွရောက်စဉ် ညောင်ပင်သာ ဆရာတော်ကြီး (ယခု ၁၀၈ ဘောင် ဆရာတော်ကြီး) ဥဉ္စကောဒေသမှ ခုနစ်ရက် ဝစီပိတ်၊ ပတ္တပိုက်တောင်၊

ရုက္ခမူ ဝုတင်များ နေသွားရမည်ဟု အမိန့်ရှိလိုက်၍ အမိဌာန်ဝင်ရောက် တော့၏။ စကားမပြော၊ မည်သည့်အိမ် ရွှေ့ မရပ်ဘဲ မြို့ရွာထိပ်ရောက်လျှင် ဓမ္မောပွို အမျှဝေပြီး တောက်လျှောက် ကြွသွားလေ့ရှိ၏။ ကြည်ညိုသူရှိ၍ ထွက် လောင်းလျှင် ဆွမ်းရလေ၏။ လောင်းသူ များက မပြတ်ပေ။

သို့သော် ဝစီပိတ် အမိဌာန် အောင်ရန် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်ရပ် ကား ထူးထူးခြားခြား ရှိလှလေ၏။ ဆရာတော်အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိကို ကြည်ညို သည့် ပုသိမ်မြို့ ကင်မလင်းကျွန်းလမ်းမှ နှင်းပုလဲထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုထွန်းမြင့်+ ဒေါ်မမြင့်တို့မှ ဆွမ်းကိစ္စအတွက် အိမ် သို့ နေစဉ်ကြွရောက်ရန် ပင့်ထားလေ ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုးသိန်းဝင်းအနောက်ရှိ ခြေစိုက်စေတီတစ်ဆူတွင် အမိဌာန် ဝင်ရန်အတွက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းရှိ နဂါးဘုရားမှ ထွက်ကြွအလာ ကိုလှဦး (ပုသိမ်ကင်မလင်းကျွန်း)၏ ဇနီးဖြစ်သူ မဥမ္မာစံ (ဘာသာခြား)မှ ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ၏ ခြေထောက် မြေကြီး ကလွတ်ပြီး ကြွနေသည်ဟု ဖူးမြင်ကြရ လေ၏။

မဥမ္မာစံမှ စတင်အော်ဟစ်လိုက် သဖြင့် လူများ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ပြီး ရှိခိုးသူကဒိုခိုး၊ တတ်အားသမျှ လှူသူကလှူနှင့် ဖြစ်နေကြ၏။ ဆရာ တော်က အလှူမခံလိုသော်လည်း အတင်းလှူနေကြ၏။ နှုတ်မှ အမိန့်ရှိဖို့ ကလည်း အမိဌာန်မပြည့်သေး။ လူများ က ရဟန္တာ၊ ရဟန္တာဟုပြောပြီး ရွတ်ရွတ် သဲသဲဖြစ်နေစဉ် အနီးအနားမှ လူသုံးဦး ရောက်လာလေ၏။

ဆရာတော်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး -

“မင်းက ရဟန္တာလား၊ ဘာ ကောင်လဲ၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ငါပေးစမ်း၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး” ဟုဆိုပြီး နှိုက်ယူ လေ၏။

ဝစီပိတ်အမိဌာန်ပြည့်ရန် ၂ နာရီ ခန့် လိုနေသေး၏။ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလဲ စသဖြင့် သူတို့မေးမြန်းမှုကို ပြန်မဖြေ၍ စိတ်မရွည်ဖြစ်လာကြ၏။

သူတို့ကို မတုံ့ပြန်သဖြင့် သူတို့ ထင်သလိုဖြစ်ပြီ ဟူသော အထင်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် နှစ်ချက်၊ သုံး ချက် ထိုးလေ၏။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ ပင်ထွက်ကျလာ၏။ မေးခွန်းတွေ အမျိုး မျိုး မေးပြန်၏။ ဆရာတော်က ဝစီပိတ် အမိဌာန်ကိုမဖျက်၊ တစ်ဖက်က လူအုပ် ကြီး၏ အကြည့်တွေက ဆရာတော် အပေါ်သို့ ပိုင်းကြည့်နေ၏။ ဝစီပိတ် အမိဌာန်ဝင်နေမှန်းလည်း သူတို့မသိကြ။ ဆရာတော်က သူတော်ကောင်းဆိုတာ အမျက်ဒေါသ အပြင်မထွက်စေရဘူးဟု သဘောပိုက်လျက် သည်းခံတော်မူနေ ၏။ ဒါဆို စခန်းကို ခေါ်သွားမယ်ဟု အတင်းဆွဲငင်နေစဉ်မှ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာသည်မသိရသော ရွှေတွင်း တူးမှ မြင်းစီးကိုယ်တော်လေးဆိုသော ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့် ဦးပဉ္စင်း တင်ပါး နှုန်းရောက်လာလေ၏။

ထိုဦးပဉ္စင်းမှ -
“ဦးပဉ္စင်း ဘာလုပ်လုပ်တာလဲ” ဟု မေးရာ ဝစီပိတ်ကျင့်စဉ်ဖြစ်၍ ခေါင်းခါပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုးကြိတ်သောသူတွေ ဘက် လှည့်ပြီး -

“မင်းတို့ တော်ကော်မိုက်တဲ့ ကောင်တွေပါလား၊ သူတို့ ဆရာတော် ကြီးကတောင် မြေလျှောက်ကြီး၊ မြေ လျှောက်ကြီးနဲ့ ခေါ်နေတဲ့ သူတော်

ကောင်းကွ၊ မင်းတို့ ချက်ချင်းတောင်းပန် ကြ” ဟု အမိန့်ရှိလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဆရာတော် လေးကို တောင်းပန်တော့၏။

သို့သော် အပြစ်ကားမနေ။ ထို လူများ နယ်ပြောင်းသူပြောင်း၊ အလုပ် ပြတ်သူပြတ်နှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် ကြုံတွေ့သွားကြရလေသည်။ ဆရာ တော်၏ အမိဌာန်ကား နှင်းပုလဲထမင်း ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ရောက်မှ ပြည့်သွား တော့၏။

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အမိန့်ရှိရာ အနီးအနားရှိ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ မျက်ရည်စို့ခဲ့ရလေသည်။ အမိဌာန်ကို ပါရမီမြောက် ဆောက်တည်နိုင်သည့် ရဟန်းမြတ်တစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် သာပေါင်းမြို့ မြောက်ဘက်ရှိ မြတ်တောင်ညိုတွင် ကိုး ရက်တိတိ အမိဌာန်ဝင် အားတုတ်ရန် ကြွရောက်လာလေသည်။ မြတ်တောင် ညိုတောင်ထက်၌ ကိုးရက်လုံးလုံး အမိဌာန်ဝင်ရောက်ရာ ကိုးရက်မြောက် သောနေ့၌ စကြာဒီပါဘုရားတွင် ဓမ္မောပွို အမျှဝေလိုက်ရာ ပဲခိုးများရွာ ကျလာလေ၏။ လက်သုံးဆုပ်ခန့်ပင် ဆရာတော် ကောက်ယူလာခဲ့လေ၏။

ထိုမြတ်တောင်ညိုမှ ဆက်လက် ပြီး သာပေါင်းမြို့နယ်၏ အစွန်းဆုံးကျ သော ငေါတောင်တော်သို့ အပ်ဌာန်စင် ကြွရောက်ပြန်၏။ ထိုငေါတောင်သည် လည်း ထူးခြား၏။ တောင်တစ်ခုလုံး အင်ကြင်းပင်တို့ ပေါက်နေ၏။ တောင် တော်ထက်က စေတီတော်တို့မှာ မကြာ ခဏ ရောင်ခြည်တော် ကွန့်မြူး၏။ စာရေးသူနှင့် စာရေးဆရာ မောင်သင် ကိုတို့ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည်အထိ ရောင် ခြည်တော် ကွန့်မြူးသည်ကို ဖူးတွေ့

ခဲ့ရ၏။ ဒေသခံ ကျောင်းဆရာမလေး၏ အမျိုးသား ကိုထွန်းထွန်းဝင်းနှင့် အတူ ဖူးခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုငါးတောင် တွင် မောင်တော်ကုမိုင်းမောင် နေထိုင် ပြီး၊ ထိုတောင်၏ ဘေးတွင် နှမတော် နေထိုင်သော တောင်ညိုတောင်ရှိ၏။

ထို တောင်ညိုတောင်ထက်ရှိ စေတီတော်မြတ်အား ဓာတ်ပုံရိုက်ရာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး တစ်ဆူ ပေါ် တော်မူလာသည်ကို ဓာတ်ပုံကူးမှ တွေ့ရှိ ဖူးမြင်ကြရလေ၏။ ထိုတောင်တို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သုဝဏ္ဏဘူမိ သထုံပြည် ဒေသစာရီခရီးနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိလေ သည်။

ထိုငါးတောင်၌လည်း ဆရာ တော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် အားထုတ်ပြန်၏။ ဆရာတော်သည် လာပေါင်း မြတ်တောင်ညိုနှင့် ငါး တောင်တို့တွင် တစ်ဝါခန့်ကြာသည် အထိ သီတင်းသုံး ကျင့်ကြံအားထုတ် တော်မူခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ညောင်ပင်သာဆရာ တော်ဘုရားကြီး ဥးဉာဏောဒယမှ ချက်ချင်းပြန်ခေါ်ပြီး အဓိနိရိပ္ပာ -

“ကုလားလေးရေ မင်း ငါးသိုင်း ချောင်း၊ ရေနံသာနားက လင်းလွန်း တစ်ထောင်ကို အခုကလေးရမယ်၊ မင်း တစ္ဆေ ကြောက်တာ ငါသိတယ်၊ မင်းကို ဆေးကျွေးလိုက်မယ်” ဟုဆိုပြီး နှုတ် လိုက်ရာ ဆိတ်ချွေးတုံးများလိုပါလာပြီး -

“ရော့စား” ဆို၍ ကျွေးလိုက်၏။

ထို လင်းလွန်းတစ်ထောင်မှ သိတာကုန်းပြင်ရှိ မြသိန်းတန်ဘုရား၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်ပြန်၏။ မြသိန်းတန် ဘုရားနှင့် သိတာမောင်နှမအကြောင်း ကား စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၏။ နောင် အလျဉ်းသင့်ပါက ဆက်လက်ဖော်ပြ

ပေးသွားပါမည်။ ထိုဘုရားတွင် မြွေကြီး တစ်ကောင်ကို ည ၁ နာရီ ၄၅ မိနစ် ခန့်တွင် တွေ့ရလေ၏။ ဆရာတော်အနီး ရောက်လာ၍ ခန္ဓသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပေးမိ၏။ ခဏအကြာတွင် မြွေကြီးပျောက်သွားပြီး အုန်းလက်ကြီး သာ တွေ့ရတော့၏။

ထို့နောက် မြန်အောင်မြို့ ရွှေဘို သာဘုရားနှင့် ဘိုးပိုက်ဆံ၏ ဘုရား သုံးဆူ သာသနာနယ်မြေတွင် အဓိဋ္ဌာန် ဆက်လက် ဝင်ရောက်ပြန်၏။

ထို့နောက် မဲလီကုန်းဒေပေး ဘုရားသို့ ကြွရောက်ရန် ဆရာတော် ဥးဉာဏောမှ အဓိနိရိပ္ပာ ကြွသွားရလေ ၏။ ထို့အပြင် ဆရာတော်ကြီးမှ -

“လာပင့်တဲ့အခါ အမျိုးသမီး သုံး ဦးနှင့် ဒကာကြီးတစ်ယောက် ဆိုက်ကား တစ်စီးဖြင့် လာကြိုလိမ့်မယ်၊ မလိုက်နဲ့၊ လိုက်ခဲ့ရင်လည်း သူတို့ကို ရွှေကတင် သွား” ဟု အဓိနိရိပ္ပာလိုက်သည်။

အဓိနိရိပ္ပာအတိုင်းပင် ရထား ပေါ်မှ အဆင်းတွင် အမျိုးသမီး သုံးဦး၊ အမျိုးသား တစ်ဦး ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့် တောင့်နေကြ၏။

“တပည့်တော်တို့က လာကြိုတာ ပါ၊ စိတ်ချလက်ချလား လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု လျှောက်လေသည်။

“မလိုက်ဘူး”

ဟု ငြင်းသော်လည်းမရ အတင်း ပင့်လျှောက်နေသဖြင့် သူတို့ကို ရွှေမှ အသွားခိုင်းရလေ၏။ သုသာန်အနီး စေတီလေးတစ်ဆူနှင့် ဇရပ်တစ်လုံး၏ ရွှေအရောက်တွင် ရပ်ပြီး -

“ရောက်ပါပြီ ဘုရား” ဟု လျှောက်ပြီး သူတို့ ပြန်သွားကြ၏။

ရွှေဘက်လှည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွား သော ဆိုက်ကားကိုကြည့်လိုက်ရာ မည်

သူမျှ မပါတော့ဘဲ ဆိုက်ကားချည်း ပြန် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဓိဋ္ဌာန် ကိုးရက်မြောက်ထွက် မည့်နေ့တွင် အဘကြီးတစ်ယောက်နှင့် အစ်မကြီးသုံးယောက် ကပ်လိုက်လို့ပါ ဆို၍ ချိုင်တစ်လုံးနှင့် ဆွမ်းလာကပ်၍ ဘုဉ်းပေးလိုက်ရသေး၏။ ဆရာတော်၏ အဓိဋ္ဌာန်ခံလိုက်ကား ဂန္တိရဆန်လွန်းလှ ပေသည်။

ဆရာတော်သည် ချောင်းသာ ကျောက်ပုထိုးဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ရောက်နေစဉ် ဒုလ္လဘဦးပွင်းငှာ ဝမ်းမှ ခေါ်စစ်မေးမြန်းခြင်း ခံခဲ့ရဖူး၏။ ချောင်း သာမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ် ငွေအလှူပမံ ဘူးပြောပြီး အခုအလှူခံနေလို့ ကျောင်း ထိုင်ဘုန်းကြီးက ခေါ်စစ်ပေးပါဆိုလို့ ယခုခေါ်စစ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်ကယ် ဖြင့် လာခေါ်သူမှ ပြောပြလေ၏။

သို့သော် ဆရာတော်အား ငှဝါ လမ်းမှ ဦးထွန်းခိုင်း၊ ခိုင်ချောင်းသာမှ မန်နေဂျာ၊ အရိုးထား၊ ဂေါ်စန်းစန်းသူ၊ မြောင်းမြ သီရိဝေ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုသန်းထိုက်၊ မကလျာမိသားစု ဒီလီယံ စားသောက်ဆိုင် ကိုဝင်းဌေး၊ လိုက်လိုင် ဓာတ်ပုံဆရာလေး စိုင်းကိုကိုတို့မှ ကူညီ ပေးကြသဖြင့် ဘာမှတော့ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထို့နောက် ဒုလ္လဘရဟန်းမှ နောက်ပိုင်း တွင် ပြန်လည်တောင်းပန်လေသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်သည် ချောင်းသာမှ ပုသိမ်သို့ လေးညီအစ်မ ခေါ် မြေကျင် ကြွရောက်လာပါတော့ သည်။ လမ်းတွင် ဆင်နှင့်တွေ့သော် လည်း ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါပေ။

ထိုစဉ် ပုသိမ်မြို့၌ စေတီတော် တစ်ဆူအား ထီးတင်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ ၏။ သို့သော် လူမစုသေး၍ တင် - ချပ် နေ၏။

ဘိုးတော်မှီးမင်းဦးမှ ဝါးကျောင်း ဆရာတော် ညွှတ်သူဌေးအား -

“ဦးပွင်းလေးတစ်ပါး သပိတ် ဝိုက်ပြီး အနောက်ဘက်က ကြွလာလိမ့် မယ်၊ အနောက်ဘက်မှပဲ ကြာဖူးကိုင် တဲ့ အစိမ်းရောက်ဝမ်းဆက်နှင့် အမျိုး သမီးတစ်ဦးလည်း ရောက်လာရလိမ့် မယ်၊ အဲဒီအခါမှ ဘုရားကို ထီးတင်ပါ၊ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်” ဟူ၍ ဆိုထား ၏။

ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိက သပိတ် ဝိုက်၍ အနောက်ဘက်မှ ဝင်လာပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အစိမ်းရောင်ဝမ်း ဆက်နှင့် ကြာဖူးကိုင်ကာ အမျိုးသမီး တစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဆွေတော် မှီးတော်များဖြစ်၍ ငိုလည်းငို၊ ရယ်လည်း ရယ် ဖြစ်ကြရပြီ -

“ငါတို့ ညီမလေး ရောက်လို့ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ” ဟု ဟစ်ကြွေးကြ လေသည်။

ထို့နောက် ကြာဖူးကို ဘုရားရှိ ငွေဖလားတွင်စိုက်ပြီး ထီးတင်ကြရာ အောင်မြင်လေ၏။ အစိမ်းရောင် ဝမ်း ဆက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကိုင်လာ သော ကြာဖူးသည် ထူးခြားလှ၏။ ကိုင် လာစဉ်က ကြာတစ်ဖူးသာဖြစ်သော် လည်း မကြာခင်ပင် ဘေးမှ လေးဖူး ထွက်လာပြီး ကြာငါးဖူးဖြစ်သွားလေ၏။ ကြာဖူးကို ဝါးကျောင်းဆရာတော်ကြီး အားပေးပြီး ဌာပနာထည့်လိုက်လေ သည်။ နှင်းပုလဲ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းမြင့်မှ နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်သဖြင့် ကောင်းစွာသိရှိလေသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော် ဝဏ္ဏ သိဒ္ဓိအား ဝါးကျောင်းဆရာတော်ကြီးမှ သူ၏ကျောင်းဝင်းအတွင်း တစ်ပါးစာ

ဝါးကျောင်းဆရာတော်နေရန် အမိန့်ရှိလေ ၏။ သို့သော် ကျောင်းဆရာတော်ရန် လက် ထဲ ဘာမျှမရှိပေ။ ဆရာတော်ကြီး၏ ဝါးကျောင်းရှေ့ အဆောင်ထဲတွင် ဆွေ နေထိုင်ရင်း ဆရာတော်ကြီးအား သွား ရောက်နှိပ်ရင်း ဝတ်ဖြည့်နေစဉ် -

“အဆောင် ဆောက်ဖို့ ဘာ တွေဝေနေလဲ၊ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားကိုသွား သိုက်ဘုရားရှေ့မှာ ပုတီး (၉) ပတ်စိပ်၊ မောင်း (၉) ချက်တီးပါ” ဟု အသံဖြင့် ပြောလာလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားသို့ ကြွလာလေ၏။ အဆိုပါ ပုသိမ်မြို့လယ် ရှိ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရား ရှင် လက်ထက်တော်ကပင် ဆံတော်ရှင် ဖြင့် တည်ထားသည့် စေတီတော်တစ်ဆူ ဖြစ်ကြောင်း အသက်ရာကျော် ဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါးမှ အမိန့်ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ဆရာတော်အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိမှ မိန့်ကြား လေသည်။

သိုက်ဘုရားရှေ့တွင် အမိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ပြီးနေစဉ် ပရဆေးဆိုင်တန်း ဘက် ဆက်ကြရန် ပြောသည့်အသံကို ကြားလေ၏။ မောင်းကိုးချက်တီး အမျှ အတန်းပေးဝေပြီး ပရဆေးဆိုင်တန်း ဘက် ထွက်လာစဉ် ဒီပါရုံဘုရားတွင် တွေ့ခဲ့ဖူးသော ကိုကျော်ဌေးဆိုသူနှင့် ဆရာတော် တွေ့လေ၏။ သူက ဆရာ တော်အား အလှူငွေ ပေးလှူချင်၍ စောင့်နေပါကြောင်း လျှောက်သဖြင့် အကြောင်းရင်းကို မေးကြည့်မိ၏။

ညက အိပ်မက်ထဲတွင် အဘိုး ကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးသုံးဦး ရောက် လာပြီး ငါတို့ သမီးလေး ခုကွရောက် နေလို့ တတ်နိုင်သမျှ လှူလိုက်ပါဟု အိပ်မက်ပေးထား၍ လှူရန် ငွေကိုင်ပြီး စောင့်နေတာဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်

ထားပြီး အလှူငွေ ခြောက်သောင်းခွဲ ပေးလှူလိုက်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ပင် ဝါးကျောင်း၌ ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ သီတင်းသုံး နေစဉ် အိပ်ငိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး -

“စက်မှုဇုန်ဘက်က ဦးစံရင် တွင်ခုံလုပ်ငန်းကိုသွား၊ တတ်အားသမျှ လှူလိမ့်မယ်” ဟု အသံကြားရပြန်၏။

ဟုတ်၊ မဟုတ် သိလိုသဖြင့် ဒါယကာတစ်ယောက်ကို စက်ဘီးနှင့် ပို့ခိုင်းရာ ထိုဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ချိန်းပြတ်လေ၏။ အမိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ်က ဆရာတော်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သူ ကိုထွန်းထွန်း မှ ဆရာတော်အား အလှူငွေသုံးသောင်း လှူလိုက်ပြန်၏။ ထူးခြားတိုက်ဆိုင်စွာ အလှူငွေရရှိရေး ကူညီပေးနေသော ပဋ္ဌာန်းဆက်တို့ကြောင့် ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ဝါးကျောင်းဆောင်လေး ပြီးစီးသွားလေ၏။ ဝါးကျောင်းဆရာ တော်ကြီးအား နှိပ်ပေးစဉ် -

“လမ်းမကြီးအတိုင်း တက်သွား၊ ရေကြောင်းဦးစီးဌာနမှူး ကတော် ဒေါ်သန်းမှ အဆင်သင့်စောင့်နေလိမ့် မယ်၊ ညာဘက်အတိုင်း ကြည့်သွား” ဟု လွှတ်လိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုနေရာအရောက်တွင် ဒါယိ ကာမတစ်ဦး ထွက်လာ၏။ အမိဋ္ဌာန် သွားစဉ် ဆွမ်းလောင်းနေသော ဒကာမ ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေလေ၏။

“အတော်ပဲဘုရား၊ ညက အိပ် မက်ထဲမှာ အဘိုးကြီးတစ်ဦးနဲ့ အမျိုး သမီးသုံးဦး ရောက်လာပြီး ကြွလာတဲ့ ဦးပွင်းလေးကို တတ်အားသမျှလှူပါနဲ့၊ ဖို့ အိပ်မက်လို့ အဆင်သင့် စောင့်နေ တာဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား” ဟု ဆရာ တော်အား လျှောက်ထားပြီး အလှူငွေ လေးသောင်းငါးထောင်လှူလိုက်ပြန်၏။

“အဓိဋ္ဌာန်သွားရပါမယ်ဘုရား”
ဟု အသံဖြင့်ပြောလာပြန်၍ အဓိဋ္ဌာန်
ခရီး ပြန်ထွက်လာ၏။

ဆရာတော် မရှိသဖြင့် ဆရာ
တော်၏ကျောင်းတွင် တခြားဦးပဉ္စင်း
တစ်ပါး နေရန် တတ်လာရာ မမြင်ရဘဲ
လှမ်းရိုက်လိုက်သည်ကို ခံရသဖြင့် ပြန်
ဆင်းလာခဲ့ရလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးများ နယ်
လှည့်ကြရောက်တော်မူစဉ် ကျင့်ကြံမှု
များအား မေးမြန်းလျှောက်ထားကြည့်မိ
ပါသည်။

ဂဗန်းတစ်ထောင် (၁၀၈)တောင်
စေတီတော်မြတ်ကြီးတွင် ယခုလက်ရှိ
သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဆရာတော်
ကြီး ဥးဉာဏောဒယမှ ပုတီးစိပ်ခိုင်း
သည့် “အောင်အရဟံ နမော ဗုဒ္ဓါယ
သိဒ္ဓိဘဝဂါ” ဂါထာအား ပုတီး ကိုးပတ်၊
ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်၍ -

“သုဂတော၊ သုဂတဌာနံ

သုဂတော သုန္ဒရဓိစ

သုဂတော တေနမောနမာ”

ဂါထာတော်အား ပုတီး (၄)
ပတ်၊ ‘အရဟံ’ ဂုဏ်တော်အား (၅၄)
ပတ်၊ ‘သော ဘဝဂါ၊ ဣတိပိအရဟံ
လောကဝိဒ္ဓံ’ အား ပုတီး (၁၁) ပတ်၊
သရဏဂုံ သုံးပါးအား ပုတီး (၉) မတ်၊
ပဌာန်း (၂၄) ပစ္စည်းနှင့် ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ အား ပုတီးတစ်လုံးစီဖြင့်
(၂၇) လုံးရပြီး ပုတီး (၂၇) ပတ် စိပ်ပွား
လေသည်။

ယခုအခါ ပုသိမ်မြို့၊ ကင်မလင်း
ကျွန်းအနီးတွင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိ၏။
ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ် နေ့စဉ်
အဓိဋ္ဌာန်ထား ကျင့်ကြံနေမှုများကိုလည်း
မေးလျှောက်ကြည့်မိပြန်၏။

မနက်စောစော ဖိပ်ရာနီးထပြီး
သည်နှင့် မျက်နှာသစ်ရေဖြင့် သတ္တဝါ
များ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဟု မေတ္တာ
ပြုလျက် -

ဗုဒ္ဓံသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဥံ စက္ခု
မာစရ မာ စိက္ခော၊ ဓမ္မဉ္စ ဓမ္မသာမိ
ဧကာ၊ ဗလူပေတော ဗလဒဋ္ဌော၊ ဝရ
ဒေါ ဒေတု မေဝဓံ။

ဥံ ဗုဒ္ဓ စက္ခု၊ ဓမ္မစက္ခု၊ သံယာ
စက္ခု သုည သတ္တရ သွာဟ” (၇) ခေါက်
ဥံ ဝိဋကတ္ထယံ၊ သံပုဏ္ဏံ (၉) ခေါက်၊

နမောတေ ဗုဒ္ဓဝိရတ္ထ။ ဝိပုဗ္ဗ
တ္ထောသိ သဗ္ဗဒါ၊ သမ္မာပေဋ္ဌိပန္နောသမိ၊
တဿ မေ သရဏံ ဘဏ (၉) ခေါက်။

ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညနတ္ထိ၊
ဓမ္မောမေ သရဏံ အညနတ္ထိ၊
သံယောမေ သရဏံ အညနတ္ထိ၊
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဧသ ဥတ္တိ ဂစ္ဆ အမုမိ ဩကာ
သေတိဌာဟိ။ (၂၀) ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပြီး
မျက်နှာသစ်တော်မူ၏။ ထိုရေအနည်း
ငယ်ကို သောက်တော်ရေအိုးထဲ ထည့်
ထားလေသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင်
ဆရာတော်ဘုရား ဝတ်တက်တော်မူပါ
သည်။

ထို့နောက် အရှေ့အရပ်ကိုကြည့်
၍ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီး (၉) ခေါက်၊
သီရိသီရိဂါထာတော်ကြီး (၉) ခေါက်၊
နမောတေဂါထာတော် (၉) ခေါက်၊
ဥဒေါင်းမင်းဂါထာ (ခေါ်) မောရသုတ်
ပရိတ်၏ ပထမပိုဒ် ဥဒေတယံဂါထာ
(၁၁) ခေါက် ပူဇော်လေ့ရှိလေသည်။

ဉာဏေပိုင်း ဘုရားဝတ်တက်ပြီး
သည်နှင့် အထက်ပါဂါထာများကို အမြဲ

မပြတ် ရွတ်ပွားပူဇော်သကဲ့သို့ ဥဒေါင်း
မင်းဂါထာ၏ ဥဒေတယံအစား အပေ
တယံ အစဦးသော ပရိတ်အပိုဒ်ကို (၁၁)
ခေါက် ပြောင်းလဲပူဇော်ပေးတော်မူ၏။
သရဏဂုံကို အနုလုံ ပဋိလုံ (၉) ခေါက်
ရွတ်ပွားပြီး မေတ္တာပို့သကာ ကျိန်းစက်
တော်မူ၏။

ဤကဲ့သို့ နေ့စဉ်အချိန်နှင့်အမျှ
ကျင့်စဉ်စရုဏတို့အား မပျက်မတုက်
အဓိဋ္ဌာန်ပွားများအားထုတ်လျက်ရှိသော
ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ (မေတ္တာ
ရှင်) အား ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်ရပါ၍
ဆရာတော်၏ ကျင့်စဉ်လမ်းကြောင်း
များစွာမှ အနည်းငယ်ကို တင်ပြလိုက်
ရပါသည်။

ဝါတွင်းကာလ ဝါဆိုလဆန်း
(၁) ရက်နေ့မှစပြီး ညစဉ် သန်းခေါင်
ကျော် (၁၁:၀၀)နာရီအချိန်မှစပြီး မဟာ
ပဌာန်း ပစ္စယုဒ္ဓေသ ပါဠိတော်အား
ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး အံ့မျှဝေလေ့ရှိ၏။
ယခုအခါ (၉) နှစ်ကျော် (၁၀) နှစ်
မြောက် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

သွားရောက် ဖူးမြော်လိုပါက
ကင်မလင်းကျွန်းအနီး ပုသိမ်မြို့ အဝေး
ပြေးကားဝင်း၏ မြောက်ဘက်အနီး
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် သီတင်းသုံး
ကျင့်ကြံနေထိုင်လျက် ရှိပါသည်။

အောင်(ကြယ်ပျိုခင်း)

အရေးကြီးသော ဗုဒ္ဓါလင်္ကာသုံးဦးနှင့် ချီတွဲသူတို့အကြောင်း

မြေလှိုင်

ဝိဇ္ဇာ ဂုဇ္ဈ စ မန္တိစ၊

တယော ရွှာ ဘိသိတာ။

ဇိဝိတ ဒက္ခ ကောသာနံ၊

ဝဗ္ဗနာနာသနာစ တေ။

ဝိဇ္ဇာစ ဆေးသမားတို့ လည်း
ကောင်း၊ ဂုဇ္ဈစ ဆရာတို့လည်းကောင်း၊

မန္တိစ မျှမတ်တို့လည်းကောင်း၊ စတေ
တရော ဤဗုဒ္ဓါလင်္ကာ သုံးမျိုးတို့သည်၊

ရွှာဘိသိတာ တိုင်းနိုင်ငံအား ကောင်း
ခြင်း၊ မကောင်းခြင်းတို့အား ဖြူမြင်စီရင်

တတ်ကုန်၏။ စေ ထိုဗုဒ္ဓါလင်္ကာသုံးဦးတို့

သည်၊ ဇိဝိတဒက္ခ ကောသာနံ တိုင်းသူ
ပြည်သားတို့၏ အသက် အသိအလိမ္မာ၊
စီးပွားဥစ္စာတို့ကို၊ ဝဗ္ဗနာစ တိုးပွား
အောင်လည်း ဖန်တီးနိုင်သည်။ နာသ
နာစ ဆုတ်ယုတ်အောင်လည်း ဖျက်ဆီး
တတ်ကုန်သည်။

ဆေးကုသသောသမား (အထွေ
ထွေ၊ ကာကူးကု) စသည်တို့သည် ပြည်သူ
တွေ၏ အသက်ကို တန်ဖိုးထားပြီး

စေတနာ သဒ္ဓါထက်သန်စွာဖြင့် ကုသ
နိုင်ကြသည်။ အသပြာကို ရှေ့ဘန်း
မတင်ဘဲ စေတနာထားကာ လူနာကို
လက်ခံတွေ့ဆုံလျှင် မိမိတံ အားကိုးကြီး
စွာဖြင့် ရောက်လာသော လူနာအတွက်
ခံစားရသည့် ဝေဒနာက တစ်ဝက်မျှ
သက်သာလေသည်။

လူတိုင်း မိမိအသက် ပျက်စီး
ဆုံးရှုံးရမည်ကို လွန်စွာ ကြောက်ကြ
သည်။ မိမိခံစားရသည့် ဝေဒနာအား

လက်ခံ ကုသပေးမည့် အထူးကု သမား
တော်၏ မျက်နှာကို အားကိုးကြီးစွာဖြင့်
ကြည့်ကြသည်။ ဝေဒနာဖြစ်စဉ် အလုံးစုံ
ကို ထိုသမားတော်အား သိစေချင်သည်။
ရောဂါ ခံစားနေရ၍ ကိုယ်တိုင် မပြော
ပြနိုင်သည်တွင် အတူပါလာသော
မိသားစုထဲမှ တစ်ဦးဦးက သမားတော်
ကြီး သိရန် ရှင်းပြသည်။ ဆက်လက်ပြီး
ရှင်းမပြနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေ
က ဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နား
ကြပ်နှင့် လူမမာအား စမ်းသပ်နေသော
အထူးကုဆရာဝန်က မနှစ်သက်သော
မကြိုက်သော အဓိပ္ပာယ်မျက်ဝန်းတစ်စုံ
နှင့် ကြည့်လိုက်၍ ရှင်းပြသူ နှုတ်မှ
ရပ်တန့်သွားသည်။ ဆေးစာရေးပေး
ဆေးဝယ်ပြီး သောင်းနှင့်ချီကာ ငွေရှင်း
ခဲ့ရသည်။

နီတိမစ္ဆရီ ကျမ်းလာစကားတွင်
လူနာတို့မည်သည့် ဆေးဆရာသာလျှင်
ခိုခိုရာခိုသဖြင့် ဆေးဆရာကောင်းလျှင်
ကောင်းသည့်အလျောက် ချမ်းသာခွင့်
ကို ရကြလေသည်။

ဆေးပညာကို တတ်ကျွမ်းသော
ဆရာ ဖြစ်စေကာမူ လူနာအပေါ်၌
မေတ္တာ၊ ကရုဏာကို မထားဘဲ အသပြာ
ကိုသာ အဓိကထားပြီး စေတနာမမှန်
သော စိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်သောအခါ
တွင် ရောဂါနှင့်ဆေး တည့်အောင် မပေး
နိုင်၍ ညံ့ဖျင်းသော ဆေးဆရာကြောင့်
ရောဂါသည်မှ ဒုက္ခတွေ့ပြီး မသေတန်
ဘဲ သေရလေသည်။

ဆေးအတတ်ပညာကို သင်ယူ
ရာတွင် လွယ်ကူစွာ တတ်မြောက်နိုင်
သော ပညာမဟုတ်ပေ။ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ လေ့လာရှာဖွေရသော ပညာရပ်
ဖြစ်သည်။

ခက်ခက်ခဲခဲ သင်ယူခဲ့ရသော
ပညာရပ်အပေါ်တွင် စေတနာ၊ ကရု
ဏာ၊ ဝါသနာပါသော ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်
ပြည့်စုံသော ဆေးသမားတို့သာလျှင်
တိုင်းပြည်၏ အသက်သင်များဖြစ်၍
လူအများတို့၏ အားကိုးမှီခိုရာ ဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့် မွန်မြတ်သော ဆေး
(သမား)ကောင်းဖြစ်ရန် လူနာတွေ
အပေါ် အသပြာမျက်နှာနှင့် မကြည့်ဘဲ
ရောဂါဝေဒနာခံစားရမှုကို ပြောပြသည်
ကို စိတ်ရှည်သည်းခံစွာဖြင့် နားထောင်
ပြီး ရောဂါဝေဒနာရှင်အား စိတ်သောက
တစ်ဝက် သက်သာစေရန် အားပေး
နှစ်သိမ့်မှုဖြင့် ဖန်တီးပေးနိုင်ပါသည်။

“အတတ်လည်းသင်၊ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ
သိပ္ပံမချွန်၊ ဘေးရန်ဆီးကာ၊ ဘင့်ရာ
အပ်ပို့၊ ဆရာတို့၊ ကျင့်ဖို့ ဝတ်ငါးဖြာ”

တိုင်းပြည်တွင် တတ်ကျွမ်းလိမ္မာ
ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဆရာများသည်
လည်း လွန်စွာ အရေးကြီးပေသည်။
ထိုဆရာတို့သည် အနာဂတ်နိုင်ငံ၏
သားကောင်း၊ သမီးကောင်းများ ပေါ်
ထွန်းလာရန် မျိုးစေ့ချပေးနိုင်သော
ဥယျာဉ်များ ဖြစ်ကြသည်။

အသိ အလိမ္မာကို ပေးသော
ကောင်းရာကောင်းကြောင်း၊ လမ်းညွှန်
ပြုသူ အလေးအမြတ်ပြုအပ်သူများကို
ဂုဏ်ဟု ခေါ်သည်။ လူငယ်တို့၏ တတ်
သိလိမ္မာ အသိဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်
တိုးတက်ခြင်းသည် ထိုဆရာတို့၏
လက်ထဲတွင် ရှိသည်။ ကလေးသူငယ်
များကို သင်ပြသော ကျောင်းဆရာ
သည် ကိုယ်တိုင် သင်မြဲပေးရသူ ဖြစ်
သောကြောင့် ပို၍အရေးကြီးလေသည်။
တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်း မဖြစ်စေ
ရန် အရေးကြီးသည်။

ပညာရွှေအိုး လူမခိုး -ဆိုသည့်
စကားသည် နောက်ကွယ်တွင် ပျောက်
ပြယ်စပြုပြီ။ ပညာ၏ နောက်တွင်
ငွေတို့ ထွေဝင်းကာ ကစားကြရသည်။
တပည့် စာသင်သားများအပေါ်တွင်
စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ
ပွားကာ သင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

တိုးယခင်က အတန်းထဲတွင်
ဆရာမ စာသင်သည်ကို ဉာဏ် ချည်
နည်း၍ မလိုက်နိုင်သည့် ကျောင်းသား
ကို အတန်းမှဆရာမက စေတနာထား
အသပြာအလကားနှင့် ခေါ်သင်ပေး
သည်။

မိဘတွေကလည်း ကြည်နူး
ကျေးဇူးထားကြသည်။ ဆုံးမ ပဲ့ပြင်မှု
အတွက် ဆရာတို့အား လုံးဝဥသွံ အပ်
ထားကြသည်။ မကျိုးမပဲ့ ဆူဆူဆဲဆဲ
ဖြစ်ပါစေ ဆရာတို့အား တောင်းပန်
တိုးလျှိုး စကားဆိုကြသည်။

ယခုတော့ အသပြာ တန်ခိုး၊
တန်ဖိုးမြတ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ရသလောက်
သင်သည်။ ယခင်အခါက ဆရာနှင့်
တပည့်တို့သည် အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြု
ကာ ပညာပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြ
သည်။

အရည်အချင်းထက် အရည်
အတွက်စာ သာနေသည်။ တစ်လ
တစ်လ သိန်းချီကာပေးရသော ကျောင်း
(အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း) အချင်း
ချင်း အပြိုင်ထားကြသည်။

ငွေကြေးပေါ၍ ပိုက်ဆံကို ထား
စရာမရှိသူတွေအတွက် ဝန်မလေးသော်
လည်း တစ်နေ့နှင့် တစ်နေ့၊ နှစ်လနှင့်
တစ်လ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေးကို
ရင်တွင်းသောက အပူစုံနှင့် သားသမီးကို
ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်အောင် ရုန်းကန်
ကြိုးစားနေရသော မိဘများအတွက်က

နိုင်ငံတော်မှ ဖွင့်သည့် ကျောင်းများ၊
ဆရာများကိုသာ အားကိုးအားထား
နေကြရသည် ဖြစ်သည်။

ပြင်ပကျွန်ုပ်တို့ဆိုသည်ကို တချို့
မှာ မမှန်းရဲ မထားနိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့်
စာသင်သားတို့သည် အချိန်တိုတို စရိတ်
ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် တတ်ထိုက်သမျှ တတ်
အောင် ဆောင်ရွက် ပြုပြင်ပေးနိုင်ပါ
လျှင် နိုင်ငံအတွက် များစွာအကျိုးရှိ
ပေမည်။

မြန်မာ ဘုရင်များလက်ထက်
တွင် အဂ္ဂမဟာသေနာပတိမှ စသော
အမတ်ကြီးလေးပါးမှ စ၍ မြို့သူကြီး
ရွာသူကြီးတိုင်အောင် ဝန်ကြီး၊ အမတ်
ချုပ်၊ ဥပဒေအရာရှိ စသည် တို့သည်
တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၏ ကိစ္စအဝဝ အမှုကို
ရွက်ဆောင်ရသောအမှုထမ်းကို မျှမတ်
ဟုဆိုသည်။

ထိုမျှမတ်တို့သည် ချင်ဘုရင်
အနားတွင် အမြဲမပြတ် ခစားနေကြသူ
တွေ ဖြစ်သည်။ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ဖြောင့်
တန်း တော်မှန်သူတွေသည် မိမိတို့၏
ကိုယ်ကျိုးကို မကြည့်ဘဲ ပြည်သူလူထု၏

အကျိုးကိုသာ ငဲ့စောင်းကြည့်လျှင်
ပြည်သူပြည်သားတို့ အေးချမ်းစွာနေကြ
ရမည် ဖြစ်သည်။

ဝင်လာသမျှ ငွေ ငါးငွေ၊ ဘယ်
ကရရ ငါးအတွက် ဆိုသည့် မတရား
ဘောဘမထားဘဲ တိုင်းသူပြည်သား
တို့၏ အကျိုးကို အမြင်ကျယ်စွာနှင့်
သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါလျှင် တိုင်းပြည်
အနေနှင့် စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်ပြီး
သာယာဝပြောမည်ဖြစ်သည်။

မျှကြီး မတ်ကြီးတို့သည် မိမိ
တို့၏ ပြည်သူပြည်သား လက်အောက်
ငယ်သားများအပေါ်တွင် အခွင့်အာ
ဏာကို လက်ကိုင်ပြုကာ ဝန်လေးခြင်း
အမှုကို မပြုစေဘဲ မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်
ပြီး ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

အာဏာသည် မူးယစ်ဆေးကဲ့
သို့ ယစ်မူး မိန်းမော တွေဝေစရာ ဖြစ်
သည်။ ပဲဝက်လောက် အသပြာကို
လည်မှာ ဆွဲထား၍ မာန်မာန တက်
သော ပုတ်သင်ညိုကဲ့သို့ မဖြစ်သင့်ပေ။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် သစ်ပင်၊ စော
ကောင်မှစ၍ ကမ္ဘာ့အဆောက်အအုံ

ရှိသမျှတို့၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို မြေကြီးက
ထမ်းပြီးရွက်ဆောင်နေရသကဲ့သို့ ဆင်းရဲ
နွမ်းပါး ပြည်သူပြည်သား လူတန်းတား
တို့၏ ခေါင်းပေါ်တွင် အကြီးဆုံးမှစ၍
အငယ်ဆုံး အာဏာလက်ကိုင်ရှိသူတို့၏
ထုတ်ပြန်ထားသော ဩဇာ အာဏာ
များကို ခေါင်းပေါ်တွင် တင်ထားကြရ
သည်။

ထို့ကြောင့် မျှမတ်တို့သည်
မိမိတို့ရရှိထားရာ ဝိုင်ဆိုင်ရာ အာဏာ
များကို တိုင်းပြည်တိုးတက်မှုကို နှေးနှိုး
တရားမျှတစွာ အသုံးမပြုဘဲ ငြင်းပြ
သော အာဏာနှင့် တန်ခိုးပြလွန်းလျှင်
အကြည်ညိုပျက်၍ အချက်ရှာတတ်ကြ
သည်။ ချစ် ကြောက် ရိုသေ ဆိုသော
သဘောမျိုးနှင့် မျှတညီညွတ်အောင်
ဆောင်ရွက်ပါလျှင် လိမ္မာသော မျှမတ်
ကောင်းဖြစ်မည်ဟု ဆိုလေသည်။

မြေပုံစံ

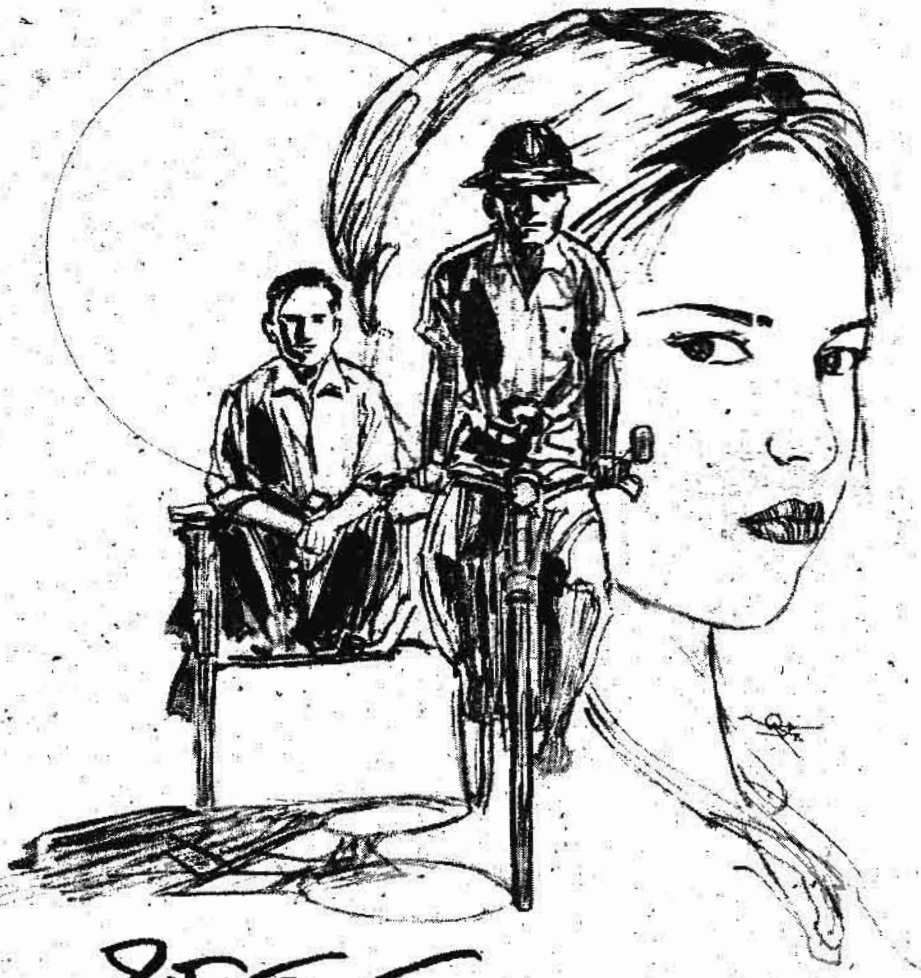
တိုးကားချက်
နီတိမဉ္ဇရီကျမ်း (လယ်ကီ
ပဏ္ဍိတ ဆရာဦးမောင်ကြီး)

စီးပွားရေးလှုပ်ငန်းရှင်များ
မိမိလှုပ်ငန်းပိုမိုတိုးတက်အောင်မြင်စေရန်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ကြော်ငြာနိုင်ပါသည်။

- ၁။ အဖြူအမည်း တစ်မျက်နှာ ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။
- ၂။ အဖြူအမည်း မျက်နှာဝက် ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

ဆက် သွယ် ရန်

တိုက်အမှတ် (၇၂၄)၊ အခန်း (၁၀) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
(၁၇×၁၀)လမ်းကြား၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၉ ၄၅၂၂၂၈၅၀၀

မိုးမြိုးရွာ ကမောက်ကမ

မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေသည်မဟုတ်ဘဲ ပုံမှန်ပင်။ မိုးရွာနေသည့်အသံက အလွန်တည်ငြိမ်ညက်ညောစွာ လည်ပတ်နေသော အင်ဂျင်စက်သံတစ်ခုကို နားထောင်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သည်အနေအထားဆိုလျှင် မိုးကတစ်နေ့ကုန် ရွာနိုင်သည်။ ညောင်ပင်အောက် ဆိုက်ကားဂိတ်တလေးထဲတွင် ကိုတင်လှိုင် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေသည်။ ဂိတ်ထိုးထားသည့် ဆိုက်ကားက ငါးစီး။ ခေါင်သမားသည် မုတ္တ။ နံပါတ်နှစ်က ဖိုးကျော်။ ကိုတင်လှိုင်က

နံပါတ်သုံး၊ နောက်နှစ်စီးက စိန်ယာချိတ်မထား။ ခရီးသည်ရလည်း မထွက်ဘူးဆိုသည့် သဘော။
ညောင်ပင်အောက်တွင်ရှိ သူတို့ဂိတ်တလေးက မျက်နှာစာ ခုနစ်ပေါ့အနံ့က ငါးပေအကျယ်ရှိပြီး လေးပတ်လည် သစ်သားတိုင်များကို အုတ်ဖိနပ်ခံပြီး အကျအန ဆောက်ထားသည်။ လက်ရာက ကိုတင်လှိုင်၏ လက်ရာပင်။ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ဆောက်ထားသည်ဆိုသော်လည်း ဆိုက်ကားသမားများ ထည့်ဝင်လိုက်ရသည့် ငွေက မများလှ။ ဂိတ်

တလေး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ပွဲကုန်းဈေး ဈေးကောက်ကန်ထရိုက် ရထားသည့် မာမီကိုကြည့်က အစစ အရာရာတာဝန်ယူသွားသည်။ ကိုတင်လှိုင်အတွက် အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခ နေ့တွက်ခကိုပါ သူက အတင်းပေးသည်။ မာမီကိုကြည့်သည် ကိုစာလှိုင်တို့ ဆိုက်ကားသမားများအတွက် အစစ အရာရာ အားကိုးရသည်။
ကိုတင်လှိုင်တို့ ဆိုက်ကားဂိတ်ထိုးသည့် ညောင်ပင်ဂိတ်သည် မိုးတွင်းဆိုလျှင် ရွှံ့ဗွတ်များနှင့် ဂိတ်ထိုးရသည်မှာ အတော်လေး ဒုက္ခရောက်သည်။ မာမီကိုကြည့်က ဒုတိယအကြိမ် ဈေးကောက် ကန်ထရိုက်ရသည့် နှစ်တွင်

သူတို့ ဈေးနားတွင် မင်္ဂလာခန်းမ လာ ဆောက်သော ဆောက်လုပ်နေအဖွဲ့က မဆလားဖျော်ပြီးသားများ တောင်းယူပြီး ကွန်ကရစ် ခင်းပေးခဲ့သဖြင့် ကိုတင်လွိုင် တို့ ဆိုက်ကားများ ဝိတ်ထိုးရသည်မှာ အဆင်ပြေသွား၏။ မာမီကိုကြည်နှင့် ပေါင်းသင်းရသည်က သူတို့အတွက် အမြတ်ချည်းပင်။

မာမီကိုကြည်သည် မိန်းမလျာ တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ပုံစံက ထွားထွားညှိုင်းကျိုင်းနှင့် ယောက်ျား ရင့်မာကြီး တစ်ယောက်နယ်။ ဘိုကေ ဆံတောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် လိုပင် ဝီဝီပြင်ပြင်ဝတ်သည်။ အပုန်း သမားပုံစံမျိုး။ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ သူ ပွင့်ထွက်လာသည့် အချိန်က ကထိန် ရာသီချိန်။

အလှူအတန်းလည်း လုပ်စွာ သည်။ ကထိန်ခင်းရန်အတွက် ကိုတင် လွိုင်တို့ ညောင်ပင်ဂိတ်အနီးယာဉ် လုပ်သားများအဖွဲ့ အမည်ခံပြီး မာမီ ကိုကြည်က ဦးဆောင်သည်။ ကထိန် အတွက် သူကပင် ကမကထလုပ်ကာ အလှူခံ ထွက်သည်။ အလှူခံထွက်ရာ တွင် မိန်းကလေးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ပြီး ကသည်။ ကထိန်မပြီးမချင်း မိန်းကလေး လိုပင် ဝတ်၏။ ပဒေသာပင် ပို့ဆောင် သည့်နေ့တွင် သူဝတ်ဆင်သည့် အမျိုး သမီးဝတ်စုံက သိန်းဂဏန်းကပ်သည်ဟု ဆိုသည်။

“မာမီကိုကြည်ရယ်- အလှူ အတန်းတွေ အားကြီး အားကြီးလုပ် တာပဲ။ နောင်ဘဝဆိုရင်တော့ နတ်ပြည် ရောက်မှာ အသေအချာပဲဗျာ၊ ပြောစမ်း ပါဦး။ နတ်ပြည်မှာ နတ်သားဖြစ်ချင် သလား၊ နတ်သမီးဖြစ်ချင်လား” ဟု မာမီကိုကြည် ဦးဆောင်သော အလှူ

တစ်ခုတွင် ဖိုးကျော်က အတည်ပေါက် နှင့်မေးရာ မာမီကိုကြည်က -

“နတ်သားလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ နတ်သမီးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး နတ် အခြောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်” ဟု ဖြေလိုက် ရာ ကိုတင်လွိုင်တို့ ဆိုက်ကားဆရာအဖွဲ့ ပွဲကျသွားခဲ့ရသေးသည်။ နတ်ပြည်တွင် နတ်အခြောက် ရှိသည်၊ မရှိသည်တော့ ကိုတင်လွိုင်လည်း မသိ။ အပါယ်လေး ဘုံမှာ နတ်ကတော်ပြီတ္တာ ရှိသည်ကို တော့ ဘုန်းကြီးတရားခွေ နာရာတွင် မှတ်သားဖူးသည်။

အရိယာမဖြစ်သေးသူ သတ္တဝါ တိုင်း မိမိကျင်လည်ရာ လက်ရှိဘဝကိုပင် တပ်မက်နေတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ကာမ တဏှာ ဘဝတဏှာဆိုထား၏။ မာမီ ကိုကြည်သည်လည်း သံသရာခရီးဆက် ရဦးမည်ဖြစ်ရာ လက်ရှိဘဝကို ခုံမင် သည်မှာ သဘာဝကျလှပေသည်။

“တပည့်ကြီးရေ တို့ ထွက်လာ တာ မှားသဟ”

“ဟုတ်ပ ဖေကြီးကျော်ရ”

ကိုတင်လွိုင်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ် ဂိတ်တံအတွင်းသို့ ဖိုးကျော်နှင့် မုတ္တတို့ နှစ်ယောက်သား ပုဆိုးခြုံပြီး ပြေးဝင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဆိုက်ကားကို ဂိတ်ထိုးပြီး အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“တပည့်ကြီးရေ မိုးအေးအေးနဲ့ စီးမယ့်ခရီးသည်လည်းရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဖေကြီးကျော် ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော၊ ဖေကြီးကျော် ဖြစ်ချင်တာကိုပြော သားသားကတော့ အဆင်သင့်”

“အေး၊ အဲဒါဆို တို့တွေ ဝါဖူးမှာ သွားနားကြတာပေါ့၊ မင်း ဆိုက်ကားနဲ့ သွားမယ်ကွာ”

ဖိုးကျော်၏စကားအဆုံး မုတ္တက စိန်လိုက်လေဟုပြောပြီး သူ ဆိုက်ကား ပေါ် တက်ခွဲလေ၏။

“တင်လွိုင်ရေ၊ တို့နှစ်စီး ဂိတ် အောက်တယ်ကွာ”

မိုးဖွဲဖွဲအောက်တွင် မုတ္တနှင့် သော ဆိုက်ကားကို ဖိုးကျော်က အခဲ သားစီးကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူတို့ ဦးတည်သည့် နေရာက ဈေးနောက် ကျောရှိ ဝါဖူးအရက်ဆိုင်။ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ကိုတင်လွိုင် မသိမသာ ခက် ပြင်းချမိသည်။ သူတို့၏ နောက်ပါ မိသားစုကို သနားမိ၏။

သည်နောက်ပိုင်း ကယ်ရီဆိုင် ကယ်များ ဖောချင်းသောချင်း များလာ သဖြင့် သူတို့ ဆိုက်ကားသမားများ ခွင် ပျောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ကယ်ရီဆိုင်ကယ်များ မည်မျှပေါပေါ အချို့က မစီးရဲ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများ က ပို၍ပင် မစီးရဲ၊ ကိုတင်လွိုင်တို့ ညောင်ပင် ဆိုက်ကားဂိတ်ကလေးက ဈေးနီး ကျောင်းနီးသဖြင့် အဆင်ပြေ နေသေးသည်။ အနားဝန်းကျင်တွင် လည်း တရားရိပ်သာများနှင့် သီလရှင် ကျောင်းများ ရှိသည်။

မုတ္တနှင့် ဖိုးကျော် နှစ်ယောက် တွင် ဖိုးကျော်က ကိစ္စမရှိ။ သူမိန်းမက အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ဈေးရောင်း၏။ အတိုးအပွားပေးလေးလည်း လုပ်တတ် သေး၏။ ကလေးက တစ်ယောက် တည်း။ ဖိုးကျော် ဆိုက်ကားမနင်းလျှင် လည်း ထမင်းဟင်းက ဖြစ်သည်။ ပူစရာ မလို။ သူမိန်းမက သူ့ဘာသာ ဖြေရှင်း သွားလိမ့်မည်။ မုတ္တ၏ အခြေအနေက တစ်မျိုး။ ကလေး(၃)ယောက် မိန်းမက ကလေးငယ်နှင့် ဘာမျှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်။ ရုန်းကန်ရမည့် သူလို

လူမျိုးက ဖိုးကျော်နှင့် သွားပေါင်းမိ
တော့ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဖိုးကျော်နှင့် ဖိုးကျော်မိန်းမက
သူတို့အိမ်တွင် တကျက်ကျက်။

အိပ်ရာထ ပျင်းသည့် ဖိုးကျော်
မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ အိပ်ခွင့်မရှိ။
သူမိန်းမက မိန်းမမာယာအမျိုးမျိုးပြပြီး
နှင်လွှတ်၏။

ဖိုးကျော်ကလည်း စကားနည်း
ရန်စဲ မိုးလင်းပြီဆိုသည်နှင့် အိမ်က
ထွက်လာ။ ဆိုက်ကားဂိတ်ရောက်ပြီးမှ
ပုဆိုးခြုံပြီး ပြန်အိပ်နေတတ်သည်။
ဖိုးကျော်နှင့် မုတ္တက အရက်ကြိုက်တတ်
သူများဖြစ်သဖြင့် တူရာပေါင်းမိခြင်းပင်။
နှစ်ယောက်စလုံးက ဆိုက်ကားကို ဟုတ်
တိပတ်တိမနင်း။ ဆိုက်ကားခမရလျှင်
လည်း အရက်ဖိုးကိုတော့ ရသည့်နည်း
နှင့် ရှာကြကြသည်။

ဖိုးကျော်က ဆိုက်ကားအဖမ်းခံ
ရသည်။ -ခွေခွင်သည်။ တာယာလဲရ
သည်။ စသော စသော အကြောင်း
အမျိုးမျိုးပြပြီး သူမိန်းမဆီက ပိုက်ဆံ
ပြန်တောင်းတတ်သည်။ အတိုးပေး
သော သူမိန်းမထဲတွင် တစ်ဖက်လှည့်
သူများနာမည်ဖြင့် အတိုးယူသုံးတတ်သူ။

“မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာဆို
တော့ သူတို့မှာ ကိုးမျိုးပဲရှိတာ။ တို့
ယောက်ျားတွေသင်ရတဲ့ အဋ္ဌာရသမှာ
လည်း မာယာဆိုတာပါတာပဲကွ။ တို့က
ဆယ်ရှစ်မျိုး သူတို့ထက် နှစ်ဆတိုး”

သူမိန်းမဆီက ပိုက်ဆံလိပ်
တောင်း၍ ရလာတိုင်း ဖိုးကျော်ပြော
သည့်စကား။

လောကကြီးက မာယာများလှ
သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဖိုးကျော်တို့ အိမ်
တွင်းရေးကို ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်
နှစ်ယောက်လှည့်စားနေကြတာမဟူ၍

ကိုတင်လှိုင် အတွေးချဲ့ပြီး မကြာခဏ
ဆိုသလို စဉ်းစားဖူးသည်။

မိုးရွာခြင်း၊ နေပူခြင်း ကိစ္စများ
က လောကသားများ ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်
သည်မဟုတ်။ သူတို့လမ်းပေါ်တွင် ပိုက်
ဆံရှာနေရသူများကို တိုက်ခိုက်အားနှိုး
သက်ရောက်မှု ရှိသည်တော့ မှန်၏။
နေပူလွန်းခြင်း၊ မိုးရွာလွန်းခြင်းဖြင့် ခဏ
သည်များ အသွားအလာနည်းပါးသွား
နိုင်သည်။ သို့သော် မဖြစ်မနေ သွားရ
မည့်သူများကတော့ သွားမည်သာ။

ဖိုးကျော်တို့သွားပြီးနောက် မိုးရွာ
ထဲမှာပင် ကိုတင်လှိုင် ခဏသည် နှစ်
ယောက်ကို ဦးပေးခဲ့ပြီးပြီ။ လမ်းပေါ်တွင်
ပိုက်ဆံရှာရသည်ဆိုသော်လည်း အသင့်
ဖြစ်ကြသေးသည်ကို လိုက်ကောက်နေရ
သည်မဟုတ်။ စောင့်ရသည်။ ရွာရ
သည်။ အချိန်ပေးရသည်။ အားလုံးကို
စိတ်ရှည်သည်းခံရ၏။ ဝီရိယမရှိ၍ မရ။

“ဟာ- ကိုရွှေညာကြီး ခြုံထည်
မပါဘူးလားဗျာ”

မိုးရေများ ရွှံ့ပြီး ဂိတ်တဲသို့
ထိုးဆိုက်လာသည့် အညာသားကြီး၏
အဖြစ်ကိုလည်း ကိုတင်လှိုင် အံ့ဩမိ
သည်။ သူသည် ဘုတလင်ဘက်က
မယားအယေလေးယူပြီး အောက်ဘက်
သို့ ရှောင်တိမ်းလာခဲ့သူ။ အညာတွင်
မိသားစု ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့သမီးအကြီး
ဆုံးက သူယူလာသည့် မယားအသစ်
ကလေးထက် တစ်နှစ်ကြီးသေးသည်
ဟုဆို၏။

“ဒီပုံကြီးနဲ့ စမောလေးရသေး
တယ် ဟုတ်လား” ဟု အညာသားကြီး
ဂိတ်သို့ ရောက်ခါစ ဖိုးကျော်က မကျေ
မနပ်နှင့် မေးဖူးသည်။

အညာသားကြီးက ဆံပင်ဖြူများ
ချည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေ

သည့် သူခေါင်းတုံးဆံပင်ကို ပွတ်သပ်
ကာ -

“အမယ်ကျုပ်က ဟိုမှာနေတာ
ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ စပုတ်ချပ်နဲ့
စပုတ်ချပ်ပဲဝတ်တာကွ” ဟု ပြန်ပြောခဲ့စဉ်
က ကိုတင်လှိုင်တို့ အဖွဲ့သားတွေ တဝါး
ဝါးနှင့် ရယ်ရသေးသည်။

စကားပမီသော အညာသားကြီး
ကို ညောင်ပင်ဝိတ်တွင် စကြ နောက်
ကြသည်။ လူမှုရေးဖောက်ပြန်ပြီး သူ
များမယား မလာသူဟူ၍ ဖယ်ကြာခြင်း
မပြုကြ။ သူ့မျှောမှာလည်း ဖောက်ပြန်
ခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးရလဒ်
ကို အတော်လေးခံစားရသည်။

သူက ဘုတလင်တွင် နေစဉ်
ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဝက်သားတွဲလှည့်လည်
ရောင်းနေခဲ့သူ။ အကူအညီအညာသား
ကြီး ဇနီး၏ ဈေးဆိုင်တွင် ခေါ်ခိုင်း
ထားသည့် ကူဖော်လောင်ဖက်တပည့်မ။
သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်က တင်ခေါ်ရတော့
နေစဉ် အတွေ့အထိများပြီး တဏှာနဲ့
နှစ်သွားခြင်း အဖြစ်။ သူ့အပြောအရ
တော့ ကောင်မလေးက စခဲ့ပါသည်ဟု
ဆို၏။

ကိုတင်လှိုင်၏ အတွေးကတော့
အကုန်လုံးမှားကြသည်။ သွေးမတော်
သားမစပ်အမျိုးသမီးငယ်ကို ယောက်ျား
နှင့်တွဲဖက်ပေးသည့် အညာသားကြီး၏
ဇနီးသည်လည်း မှားသည်။

အညာသားကြီးက မယားသစ်
ကလေးနှင့် အောက်ပြည် စုန်လာပြီး
ကိုတင်လှိုင်တို့မြို့တွင် အိမ်ငှားနေသည်။
ဦးစွာ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး
ကမ်းနားတွင် ကျောက်သွားထမ်းသည်။
နှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ခံခံနိုင်ကြ။ သည်
လိုနှင့် အခြားအဆင်ပြေမည့် အလုပ်ရှာ
ကြတော့ အညာသားကြီးက ဆိုက်ကား

www.burmeseclassic.com

အံ့နာနင်းပြီး ကောင်မလေးက အထည်
ချုပ်ဆင်းသည်။

ယခုအချိန်တွင် နှစ်ယောက်စ
လုံးက သူတို့ မိသားစုတွေကို လွမ်းနေ
သည်။ အညာသားကြီးက ဇနီးကြီးနှင့်
သမီးတွေဆီကို ပြန်ချင်နေလေသည်။
အညာသားကြီး၏ မယားအသစ်
ကလေးကလည်း သူ့ယောက်ျားနှင့်
လူမမည်ကလေးနှစ်ယောက်ကို သံတိရ
နေ၏။ နှစ်ဖက် ကာယကံရှင်များကသာ
လက်ခံလျှင် နှစ်ယောက်စလုံးက သူတို့
ဖြစ်ခဲ့သည်များ ထမင်းစားရေသောက်
သဘောမျိုးထားပြီး ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ
ပြန်နေချင်ကြ၏။

ကိုတင်လှိုင် ကြားထဲက စဉ်းစား
မိသည်။ အညာသားကြီး ပြောသကဲ့သို့
သူတို့ မူလအတိုင်း ပြန်လည်နေနိုင်သည့်
တိုင် နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နိုင်မည်လား။
အစရှိအနောင်နောင်ဆိုသကဲ့သို့ အညာ
သားကြီးနှင့် သူ့မယားကလေး ဇာတ်
လမ်း ပြတ်ဖို့က မသေချာ။

မယားလေး၏ လင်ကြီးက
လည်း သူ့မယားကို မပြေးသည့် အညာ
သားကြီးကို သဘောတူ မနောဖြူကာ
သည်အတိုင်း ကြည့်နေနိုင်မည်လား။
အညာသားကြီးတို့ ဇာတ်လမ်းအဆုံးကို
မူခင်းကျနယ်တွင် စောင့်ဖတ်ရန်သာ
ရှိတော့၏။

“ဟ- ကိုရွှေညာ မိုးတွေရွဲလို့ပါ
လား၊ အတော်ပဲ ခင်ဗျားတို့ လင်မယား
အကြောင်း အင်တာမဗျူးရတာကြာပြီ”

မိုးဖွဲ့တွင်ပင် ဖိုးကျော်နှင့် မုတ္တ
တို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အရက်
သောက်ထားသဖြင့် အမြူးနေသည့်ပုံ။

“ဟာရှာ ကျုပ်သွားတော့မယ်”
ဖိုးကျော်က အညာသားကြီးကို
တွေ့လျှင် သူနှင့် သူမိန်းမအကြောင်းကို

ပေါက်ကရများ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်
မေးတတ်၏။ အညာသားကြီးက “ဟာ
ရှာ ဟာရှာ” နှင့်ပင် ထွက်ပြေးရသည်။

“ဟား ဟား ဟား”
အညာသားကြီး မိုးရေထဲ သူ
ဆိုက်ကားလေးကို ဝရောသောပိုးတွန်း
ပြီး ထွက်သွားသည်ကို ဖိုးကျော်နှင့်
မုတ္တက သဘောကျစွာရယ်၏။ ကိုတင်
လှိုင်ကတော့ မရယ်နိုင်။ အညာသားကြီး
အတွက် ရင်လေးနေမိ၏။

“ဟေး ကိုကြီးစိုး၊ လန်းလှချည်
လား”

ဈေးထဲသို့ မုန့်ဖတ်လာပို့သည့်
ယောက်ျားလျာ ကိုစိုး။ သူ့ဆိုင်ကယ်
လေး ဂိတ်တဲရွှေကအမြတ် နှုတ်သွက်
အာသွက်နှင့် ဖိုးကျော်ကပင် လှမ်းနှုတ်
ဆက်လိုက်တော့ ကိုစိုးက ပေစောင်း
စောင်းနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“တောက်- ယောက်ျားစစ်စစ်
ဖြစ်တဲ့ ငါတို့က မိန်းမတစ်ယောက်
တောင် အနိုင်နိုင်လုပ်ကျွေးနေရတာ
သူက သုံးလေးယောက်နဲ့ မတရားဘူး၊
လောကကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ လောက
ကြီး အောင်မယ်လေးလေး ရင်နာလိုက်
တာ”

ဖိုးကျော်၏ အမူအရာကိုကြည့်
ပြီး ကိုတင်လှိုင် မရယ်ဘဲမနေနိုင်တော့။

သူက ယောက်ျားလျာကိုစိုးကြီး
မိန်းမတွေယူသည်ကိုပဲ အပြစ်ပြောနေ
သည်။ ကိုစိုးကြီး အလုပ်လောဘကြီး
သည်ကိုတော့ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေ၏။

ကိုစိုးကြီးတွင် ယခင်က အရင်း
အနှီးဆို၍ လုံစင်းဆိုင်ကယ် အစုတ်
လေးတစ်စီးသာရှိသည်။ ၎င်းဆိုင်ကယ်
လေးနှင့် တစ်နေတုန်း တစ်မြို့လုံးကို
မုန့်တွေလိုက်ပို့သည်။ ကိုစိုးကြီးကို
တွေ့လိုက်ရလျှင် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာသာ။

လူက သေးသေးပုပု။ ဘောင်းဘီရှည်
နှင့် ရှပ်အင်္ကျီကို အမြဲတမ်းစတိုင်ကျကျ
ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ လည်ပင်းတွင်
တစ်ကျပ်သားခန့် ဆွဲကြိုးနှင့်။ ဝဲဘက်
လက်ကောက်ဝတ်တွင်လည်း လိပ်ပြာ
တောင် ဟန်းချိန်းကြီး ဝတ်ထားသေး၏။
သည်ကဲ့သို့ ဝတ်နိုင် စားနိုင်သဖြင့် သူ့ကို
ဖိုးကျော်လိုလူမျိုးကပင် ရှိန်သည်။ သူ့လို
အလုပ်မျိုးက သာမန် ယောက်ျားပျိုးပင်
တစ်နေကုန် မလုပ်နိုင်။ သူ့ရှာနေသည်
က မည်သူ့အတွက်နည်း။

ကိုစိုးကြီးက ခေသုမဟုတ်။
ဖိုးကျော် ပြောသကဲ့သို့ မယား သုံး
ယောက်နှင့်။ အကုန်လုံးက ဝယ်ဝယ်
ရွယ်ရွယ်နှင့်။ အချောအလှတွေချည်း။
အရက်ကလွဲလျှင် စိတ်မဝင်စားဘတ်
သော ဖိုးကျော်နှင့်မုတ္တပင် ကိုစိုးကြီးများ
သူ့မယားတစ်ယောက်ယောက်ကို စွန့်
ပစ်လိုက်လျှင် အချောင် ဝင်နှိုက်ရန်
ချောင်းနေသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့လိုပင်
ကာလသားများကလည်း ကိုစိုးကြီး၏
မဒီလေးများကို ချိန်နေခဲ့ကြသည်။ သူ့
မယားများနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကိုစိုးကြီး
က စကားနှင့်ပင် အထိမခံ။ သူ့ယောား
များကို မျက်စောင်းထိုးလာသည့်
ယောက်ျားတိုင်းကို ထိုးမည် ကြိတ်မည်
ဓားကဲကဲ လုပ်သည်။

သူ့မှမဟုတ်၊ သည်မယားများ
ကိုလည်း ကိုစိုးကြီးက ရွှေ ငွေအပြည့်
ဆင်ထားနိုင်သည်။ သူ့အပေါ် သစ္စာ
ဖောက်မည် မကြုံနှင့်။ အသံကြားရုံဖြင့်
ခါးပတ်နှင့်ချွတ်ရိုက်တတ်သဖြင့် ကလေး
မလေးတွေ မလုပ်ဝံ့ကြ။

ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ ဖြစ်
သဖြင့် အိမ်ပြန်ရကောင်းနိုးနိုး လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး တစ်ခုခု စားကာ ဇီဝိတ်

ဖြည့်ရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ကိုတင်လှိုင် ဝေခွဲ
မရ ဖြစ်နေသည်။ မိုးစိမ့်သောနေ့တွင်
ဆိုက်ကားဖီးရေနည်းသဖြင့် ငွေထားလိုက်
ဦးမှဟု စဉ်းစားကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟယ် - အလှိုင် မောင်လေး”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီသို့ လှမ်း
မည့် ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။
အသံက တမင်လုပ်ပြောနေသည့် အသံ
မှန်းမသိရအောင် လေ့ကျင့်ထားပုံရ
သည်။ ကိုတင်လှိုင် ကြည့်လိုက်တော့
ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။ မနည်းစူးစိုက်ပြီး
ကြည့်ရသည်။ မည်းပြာနေသောမျက်နှာ
ပြင်မှာ မိတ်ကပ်အဆီများဖြင့် ဝင်းနေ
သည့် မာမိတစ်ဦး။ ကိုတင်လှိုင် စူးစိုက်
ပြီးကြည့်သည့်အခါ အသံရှင်က ရှက်ကွေး
ရှက်ကန်း အမူအရာနှင့် ဝဲဘက် လက်
ညှိုးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ကိုက်လိုက်မှ
လက်ပွားလေးမြင်ပြီး မှတ်မိသွား၏။

“လက်ပွားမောင်သန်း၊ ကိုမောင်
သန်း”

“အယ်တယ် ကြည့်စမ်း၊ သူများ
ကို မှတ်မိသွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်
တယ် မကြီးသန်းလေ မကြီးသန်း”

လက်ပွားမောင်သန်း အံ့တော်
ကလေး ပြောင်းလဲသွားသည်။ လွန်ခဲ့
သော သုံးနှစ်ခန့်အထိ သူနှင့်အတူ
ပန်းရန် ဆင်းနေခဲ့သည်။ မောင်သန်း
သည် အစကတည်းက မိန်းမလျာစိတ်
ပေါက်ချင်နေသူ။ သို့သော်သူကလည်း
အပုန်းသမား။ မိန်းကလေးတွေနှင့်
လက်ပွန်းတတီးနေတတ်ပြီး ယောက်ျား
ကလေးများရှေ့တွင် ခပ်ရှုံ့ရှုံ့နေတတ်သူ။
ထိုစဉ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင်။ နောက်ပိုင်း
ကိုတင်လှိုင်တို့ မြို့ကနေ မောင်သန်း
ပျောက်သွားသည်။

“ဘယ်ကို လာတာလဲ”

“ကြည့်ကြည့်ဆီကိုလေ”

“ဪ- ဒီက မာမိကိုကြည့်ဆီ
ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အခု
သီတင်းကျွတ်တော့မယ်လေ မကြီးသန်း
တို့ အလှူဖန်တီးရှင်များက သက်ကြီး
စုပေါင်းကန်တော့လွှဲ လုပ်ရမယ်လေ၊ အဲဒီ
အတွက် ကြည့်ကြည့်ဆီကို လာတာ”

“ဪ”

“မကြီးသန်းတို့ရဲ့ ဆရာသမား
တွေပုလဲပွဲကို ထရောင်းမှာ အကြီးကြီး
လုပ်မှာ၊ အခုပွဲတောင် မလုပ်ရသေးဘူး၊
တီဗွီဖိုးတို့၊ ချယ်နယ်ဆဲဗင်းတို့က ဖောင်
တာဗူးတွေတောင် ကြိုပြီး လွှင့်ပေးနေ
တယ်လေ၊ အခု အိမ်ကိုပြန်မလို့ အလှိုင်
လိုက်ဖို့ မောင်လေး လိုက်ဖို့”

ခေါင်းကလေး ဆတ်ခါ ဆတ်ခါ
နှင့် အားတက်သရော ပြောနေသည့်
မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးကို ကိုတင်လှိုင်
တစ်ယောက် မည်သည့်မျက်လုံးနှင့်
ကြည့်ရမည်ကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

“ကို အဲ- မကြီးသန်းတို့ အိမ်က
ဝေးတယ်၊ ကယ်ရီနဲ့ သွားလိုက်ပါလား”

ကိုတင်လှိုင်က ပို့ချင်စိတ်မရှိ။

“ဟေ့အေးဟယ်၊ လိုက်ဖို့ မောင်
လေး လိုက်ဖို့မှ”

မာမိသန်းက ခြေပြားကြီးကို
ဆောင့်ပြီး ကြီးမားသော ခေါင်းကို
သွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းပြီးပြောတော့
ထန်းလျက်ခဲလုံးလောက်ရှိသည့် သူ
နားဆွဲသီးက ကျွတ်ပြီး ကိုတင်လှိုင်ကို
လာမှန်တော့မည်ပုံ။

“တက်ဗျာ၊ တက် တက်”

ငြင်းလျှင်လည်း ရမည်မဟုတ်
သဖြင့် ဆိုက်ကားပေါ် အမြန်တက်ခိုင်း
လိုက်သည်။

“အလှိုင် ဆိုက်ကားနင်းတာ
တစ်နေ့ ဘယ်လောက်စီ”

“မမှန်ပါဘူး၊ စားဖို့ သောက်ဖို့
တော့ ရတာပေါ့”

“အဲဒါများ စားဖို့ သောက်ဖို့
လောက်နဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မကြီးသန်းတို့
ဆိုရင်လေ အရမ်းကို အလုပ်ဖြစ်တာ၊
အို- လတ်ကို မလည်တော့ဘူး၊ အခု
ဆိုရင်လေ မယ်လောင်းတွေက ဖော့ချင်း
သောချင်း၊ မယ်လောင်းတွေ များလာ
လေ၊ မကြီးသန်းတို့ အလုပ်ဖြစ်လေ၊
အလှိုင် စိတ်ဝင်စားရင် မကြီးသန်း
ဆရာတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ရော
- ဒီမှာ မကြီးသန်းရဲ့ ...”

ကိုတင်လှိုင်လက်ထဲကို မာမိ
သန်းက သူ့လိပ်စာကတ်လေး အတင်း
ထည့်ပေးသည်။ မာမိသန်း ဆက်ပြော
လာသည့် စကားများကို ကိုတင်လှိုင်
စိတ်မဝင်စား။ ဂျာနယ်အသီးသီးတွင်
ပွက်လော့ရိုက်သွားသည့် အမျိုးသား
လိင်တူချင်း လက်ထပ်သည့် သတင်းကို
ပြန်လှည့် သတိရလိုက်သည်။

သတ္တဝါတိုင်းသည် ကိုယ်ကျင့်
လည်ရာ လောကတွင် ဖျော်နေကြ၏။
ကိုယ်လုပ်သည့် အလုပ်သာ အဟုတ်
ထင်နေကြ၏။

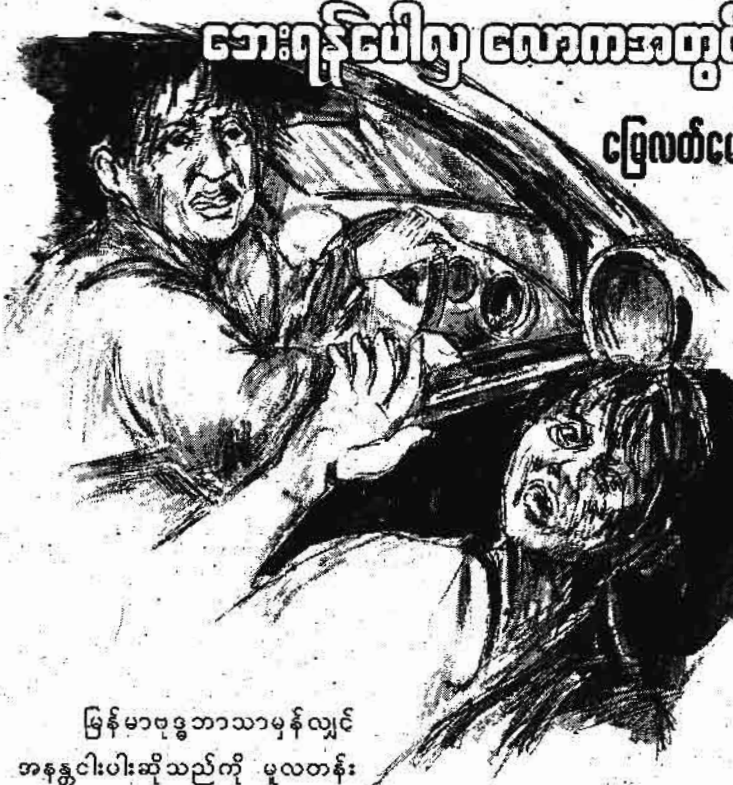
ဩကာသလောက၊ သတ္တ
လောက၊ သင်္ခါရလောက မည်သို့ပင်
ခေါ်ခေါ် လောကကြီးသည် သူ
သဘာဝ အတိုင်းသာ ဖြစ်တည်နေ
သည်။ လူတွေကသာ...။

နိဗ္ဗာန်(သာရဝါ)

ဘေးရန်ပေါ်လှ လောကအတွင်းဝယ်

ငြိလတ်ဖောင်ဖြင့်သူ

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာမှန်လျှင် အနန္တငါးပါးဆိုသည်ကို မူလတန်း အရွယ် ကလေးကအစ သိကြပါသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနှင့် မိဘ၊ ဆရာတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ညအိပ်ရာ ဝင်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ နံနက် အိပ်ရာထလျှင်သော်လည်းကောင်း ဘုရားမရှိမိခင် ဦးစွာပထမ အနန္တငါးပါး ကို ရှိခိုးဦးချလေ့ရှိကြသည်။ ကန်တော့ လေ့ရှိကြသည်။ ဤသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင် အများသူငါတို့၏ ဓလေ့ရိုးရာ စဉ်လာတစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ အများ သူငါနှင့်မတူ တစ်မူထူးသည်ဟုဆိုလျှင် လည်း ဆိုစေတော့၊ သူများထက် တစ် ပါးပို၍ အနန္တ ၆ ပါးအဖြစ် သတ်မှတ် ကာ ဦးချကန်တော့လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန် တော်ထပ်တိုးသော ထိုတစ်ပါးကား အခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် လူလားမြောက်အောင် ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပေး ခဲ့ကြသည့် ကျေးဇူးရှင်များပင်ဖြစ်ပါ သည်။

ဤသို့ ကျေးဇူးရှင်ကို အနန္တ ဝိုင်းဝန်းမှုများနှင့် တစ်တန်းတည်းထား၍ ဦးချကန်တော့သကဲ့သို့ မေတ္တာပို့သရာ တွင်လည်း ကျေးဇူးရှင်များကို ရွှေ့တန်း ကထား၍ မမေ့မလျော့ ပြုခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမူ နောက်တစ်ပါး ထပ်တိုး ရမလို ဖြစ်နေပါသည်။ အကြောင်းက ရှိလိုဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် နံနက် တိုင်း စောစောထလေ့ရှိပါ၏။ အိပ်ရာ ဝင်စောသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ကျသည် ဖြစ်စေ အိပ်ရာထချိန်ကတော့ အတူတူ ပဲဖြစ်သည်။ နံနက် ငါးနာရီခွဲလျှင် ကျွန် တော် နိုးနေကျဖြစ်၏။ နိုးသည်နှင့် ကျွန် တော်စိတ်ထဲ အရင်ဆုံးရောက်လာတာ နှင့် ကျွန်တော်အရင်ဆုံး လုပ်ဖြစ်သည် မှာ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရာ တွင်လည်းကောင်း၊ ရေအိမ်တက်ရာတွင်

လည်းကောင်း၊ ဘုရားပန်းအိုး ရေလဲ ရာတွင်လည်းကောင်း၊ သောက်တော် ရေချမ်းကပ်ရာတွင်လည်းကောင်း နှုတ်ကမ္မဗ္ဗ အမြဲတစေ ရွတ်နေမိသည်မှာ ဘုရား ဂုဏ်တော်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ခရီးသွားရာ၌ဖြစ်စေ၊ စာ ရေး၊ ကဗျာရေးဖို့၊ တွေးတော ကြံဆနေချိန်မှအပဖြစ်လျှင် အချိန်အား ပြီဟု အသိဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို ရွတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေတတ်သည်မှာကြာခဲ့ပါပြီ။ အလေ့ အကျင့်လိုလည်း ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့ဖြင့် ၅နာရီခွဲ အိပ်ရာထသည်မှ နာဇီဝက် အတွင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စများ ပြီးသည်နှင့် နံနက် ၆ နာရီတိတိတွင် လမ်းလျှောက် ရန် အိမ်မှထွက်ပါသည်။

အသက်ကလေး ရလာတော့ ဆီးချိုလေးကနည်းနည်း၊ သွေးတိုးလေး ကနည်းနည်းနှင့် ကျန်းမာရေးက လိုပွင်း စပြုလာသည်။ သည်တော့ ဆရာဝန် ညွှန်သည့် ဆေးဝါးကို မှန်မှန်စားရင်း နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်သည့်အလေ့ကို လည်း မှန်မှန်ပြုရပါသည်။

အိမ်ပေါက်ဝက စထွက်သည် နှင့် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို ကိုးခေါက်ရွတ် ပါသည်။ ပြီးသည်နှင့် သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့သည်။ နတ်ဗြဟ္မာတွေကို မေတ္တာပို့သည်။ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း ဘိုး တော် အပေါင်းကို မေတ္တာပို့သည်။ ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းကိုလည်း မေတ္တာ

ပို့သည်။ ပြီးသော် မေတ္တာသုတ် ပရိတ်
တော်မှစ၍ မိမိနှုတ်တက်ရွှေ အလွတ်
ရသော ပရိတ် ၈ သုတ်ကို စဉ်ဆက်
မပြတ်ရွတ်သည်။ ပရိတ်တစ်သုတ် ရွတ်
ပြီးတိုင်း မေတ္တာတစ်ခါပို့သည်။ ပရိတ်
များ ရွတ်ပြီးသည်နှင့် မိမိရွတ်ဆိုနေကျ
ဗုဒ္ဓဝစနာများ၊ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ
တော်များကို တစ်ပုဒ်လျှင် ကိုးခေါက်စီ
ရွတ်ပါသည်။ အားလုံးရွတ်ပြီးလို့ ကျန်
သည့်အချိန်တွင် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို
အာရုံပြုရွတ်ရင်း အိမ်ပေါက်ဝ ပြန်
ရောက်ပါသည်။ ကျွန်တော့် လမ်း
လျှောက်ချိန်သည် မိနစ်လေးဆယ်ခန့်
ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်ပြုနေကျ
နိစ္စအလုပ်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့ အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်
ခါမှ သတင်းစာပယ်ချင်သဖြင့် ဓာတ်
တိုင် လေးငါးတိုင်အကွာရှိ သတင်းစာ
ရောင်းချရာ ဈေးလေးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့
ပါသည်။ ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီးဖြစ်၍
ကား အသွားအလာ ရှုပ်လှပါသည်။
ကျွန်တော်သည် ဤသို့သော ကားရှုပ်
သည့် လမ်းမတန်းတွင် လမ်းလျှောက်
လျှင် ညာဘက်က ကပ်မလျှောက်ပါ။
နောက်ကလာသောကားကို မမြင်နိုင်၍
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ
လာသည့်ကားကို မြင်နိုင်ရန် ဘယ်ဘက်
လမ်းဘေးကသာ ခွာနိုင်သမျှ လမ်းမနှင့်
ခွာ၍ လျှောက်လေ့ရှိသည်။

သတင်းစာ ဝယ်ပြီး ပြန်လာ
တော့ မိုးလေးက တဖွဲဖွဲကျလာ၍ ညာ
လက်ဖြင့် ထီးကိုဆောင်းကာ ညာဘက်
ချိုင်းကြားတွင် သတင်းစာနှစ်စောင်ကို
ညှပ်လျက် လမ်းဘေးအတိုင်း လျှောက်
ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ နှုတ်ကတော့ ဘုရား
ဂုဏ်တော်ကို တဖွဲဖွဲရွတ်လျက်၊ တစ်ခု
သော လက်ဖက်ရည်ခိုင်ရှေ့အရောက်

တွင် မထင်မှတ်ဘဲ တက္ကစီကားတစ်စီး
၏ ဘက်မှန်ဖြင့် ထီးကိုငံထားသော
ကျွန်တော်၏ ညာဘက်တံတောင်ဆစ်
အား ပြင်းထန်စွာနှိပ်လိုက်သောအသံ
သည် ပြောင်းခနဲ မြည်ဟိန်းသွားသံနှင့်
အတူ အနှိန်ပြင်းစွာသော တက္ကစီကား
က ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်အား ပွတ်တိုက်
ကာ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းပြေးသွားပါ
တော့သည်။

လက်ဖက်ရည်ခိုင်တွင်းမှ လူ
တွေပင် ဟာခနဲ မျက်လုံးပြူးတုန်ပါ
သည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှ အစိတ်
အပိုင်းတစ်ခုလည်း ပြုတ်ထွက်လွင့်စဉ်
သွားပြီဟု ထင်လိုက်မိပါသည်။ တကယ်
တော့ ကျွန်တော့်ညာဘက်နောက်မှ
လိုက်လာသောကားသည် သူ့လမ်း
အတိုင်းမောင်းရင်း ကျွန်တော်နှင့် ဘေး
ချင်းယှဉ်မိချိန်တွင် နောက်ကလိုက်လာ
သော တက္ကစီက နေရာလှ၍ အတင်း
ကျော်တက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အသိဝင်၍ သတိ
ထားမိချိန်တွင် ကျွန်တော့်ညာလက်၌
ထီးက ဆောင်းမြဲဆောင်းလျက်၊ ညာ
ဘက်ချိုင်းကြားမှာလည်း သတင်းစာ
တွေ ညှပ်ထားမြဲ ညှပ်ထားလျက်၊ ကျွန်
တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည်ပုံမပျက်ပန်းမပျက်
မတ်တတ်ရပ်လျက်နှင့် အကောင်း
ပကတိအတိုင်း ရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာ
တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
မှာ ခုမှအေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဘုရားက
နေမိသည်။

တကယ်တော့ ထိုအန္တရာယ်
သည် ကျွန်တော့်အား ကောင်းကောင်း
ကြီး ခုတုပေးနိုင်သော အန္တရာယ်ဖြစ်
သည်။ အခုလည်း ဘုရားဂုဏ်တော်
တန်ခိုးနှင့် ပရိတ်တော်တို့၏ တန်ခိုး
ကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ဘေးမှ သိသိ

လေး လွတ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်မှာ ယုံမှား
စရာ မရှိပါပေ။

သို့သော် ကံကြမ္မာဟူသည်က
ပြောရခက်ပါသည်။ ခေတ်ကြီးကလည်း
အရာရာ သတိကြီးစွာ ထားနိုင်ပါမှ
တန်ကာကျသည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
တစ်ဦးဆိုလျှင် ကျန်းမာရေးအတွက်
လမ်းထလျှောက်ခါမှ ကားတိုက်ခံရပြီး
သေသည်အထိ လမ်းမလျှောက်နိုင်
သည့် ခုတုဘဝဖြင့် အဆုံးသတ်သွား
ရရှာသည်။ ဇိတ်တွေ့တွင် ခုန်တုန့်
အခြေအနေကလည်း တားတွေကများ။
လမ်းတွေကကျဉ်း။ ပလက်ဖောင်းက
မရှိနှင့် အတော်ကသိကအောက်နိုင်
သည့် အနေအထားဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျန်းမာရေး
အတွက် လမ်းကတော့ လျှောက်မှဖြစ်
မည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် လမ်းပေါ်
ထွက်ရမည်။ လမ်းပေါ်ထွက်လျှင် လမ်း
ပေါ်က အန္တရာယ်မျိုးစုံနှင့် တွေ့ကြုံရ
မှာဖြစ်သည်။ သည်အခါ ကိုယ့်အန္တရာယ်
ကိုယ်ရှောင်ကွင်းနိုင်ရေးအတွက် ရွတ်
နေကျ ဂုဏ်တော်လည်း ရွတ်ရမည်။
ရွတ်နေကျ ပရိတ်တော်တွေလည်း ရွတ်
ရပါမည်။ သည့်ထက်ပို၍ အန္တရာယ်
ကင်းအောင် နောက်တစ်မျိုး ထပ်တိုး
လိုက်ချင်ပါသည်။

တခြားတော့မဟုတ်ပါ။ ယနေ့မှ
စ၍ ညခါ ဘုရားကန်တော့သည့်အခါ
တိုင်း 'မောင်မင်းကြီးသား လူရမ်းကား
များပါမကျန် ဘေးရန်ကင်းကွာ ငြိမ်း
ချမ်းသာကြပါစေ' ဟူ၍ ဆုတောင်း
မေတ္တာ ပို့သရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မလက်မောင်မြင့်သူ

တိုးအားခိုင် မြန်မာမင်းများ

အောင်သိမ်းမြတ်

(ယခင်လမှ အဆက်)

မြစ်တစ်ဖက်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် လင်းဇင်းမင်းလည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းပြင်းစွာဖြစ်လေမှ မိုင်းစံတွင် မခံဝံ့၍ အလုံးအရင်းနှင့်တကွ တောသို့ ပြေးလေ၏။

လင်းဇင်းမင်း ပြေးလေပြီဟု ကြားတော်မူလျှင် မိုင်းစံသို့ဝင်၍ နေတော်မူသည်။

တပ်မှူးစစ်က အပေါင်းတို့လည်း အားရဝမ်းသာ ပတ်၊ စည်၊ စောင်း၊ ငြင်းတီးမှုတ်၍ တပ်တိုင်း ပွဲလမ်းခံကုန်သည်။ သားတော် မဟာဥပရာဇာ၊ ညီတော် ပြည်မင်း၊ အင်းဝမင်းတို့လည်း လကွန်းကသောက်ကြောင်း သုံးဆယ့်သုံးတပ် ချီရာမှာ ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါများသည်နှင့် အစားအသောက်ရှားပါး၍ တဖြည်းဖြည်းချီရသည်။

လကွန်းကလောက်သို့ ရောက်လျှင် ချောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့၍ ရေတိမ်သည် နက်သည်ကို ခန်းစေသော် ဆင်ကျောက်ကုန် နှစ်ရုံသာဖြစ်သည်။ တံတားမဖွဲ့မူ၍ မြစ်ကသာကူးကြသည်။ မြစ်တစ်ဖက်သို့ရောက်လျှင် လကွန်းကလောက်တွင် စံ၍နေသော လင်းဇင်းအမတ် သုံးရာကျော်နှင့် စစ်သည်သူရဲငါးသောင်းကျော်သည် မခံဝံ့၍ တောသို့ပြေးလေ၏။

မဟာဥပရာဇာလည်း လကွန်းကလောက်မြို့ကို ရတော်မူလျှင် ဗညားပရံ တစ်တပ်ကို အစောင့်အနေခန့်ထားတော်မူခဲ့၍ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား သတင်းကို သုံးလခန့် မကြားရသည်နှင့် လင်းဇင်းမင်းမည်သည့်အရပ်တွင်ခံ၍နေကြောင်းကို မသိရသောကြောင့် လကွန်းကလောက်

ကသည် မိုင်းစံသို့ စစ်မျက်နှာဖြန့်၍ ချီတော်မူသည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း မိုင်းစံကို အလိုတော်ပြည့်၍ ငါးရက်ခန့်ရှိလျှင် လူနာလူဖျား ခြေလက်ကုသသူတို့ကို မိုင်းစံမြို့တွင် နေရသည်။ ညီတော် တောင်ငူဘုရင်မင်းခေါင်ကိုလည်း ခဲမက်တော်ငါးထောင်ခန့်နှင့် အစောင့်အနေ ခန့်တော်မူခဲ့၍ တပ်တော်နှင့်တကွ တပ်နှစ်ဆယ် လင်းဇင်းမင်း ပြေးလေရာသို့ လိုက်တော်မူသည်။

မိုင်းစံကချီ၍ သုံးစခန်းတွင် အင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့တော်မူသည်။ ထိုအခါ ဇင်းမယ်မင်းအမတ် ဗညားငလုံသည် ဤသို့ နားတော်လျှောက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ကျွန်တော်ကို လင်းဇင်းမြို့တွင် အသိအမြင် ဟူ၍ ထားတော်မူသည်။ အဆောင်အရွက် သနားတော်မူရာမှာလည်း ဧကရာဇ်အဆောင်အရွက်ကိုထား၍ ထိုမှတစ်ပါး ကြီးသောအဆောင်အယောင် အခမ်းအနားကို သနားတော်မူသည်။ ထိုသို့သော ကျေးဇူးတော်ကိုလည်း မည်သည့်ကာလတွင်မျှ တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုတော်ကို ထမ်း၍ မဆပ်ပါရသေး။ ယခုရန်သူတော်ကို တွေ့လျှင် အသက်ကိုစွန့်၍ ဆင်စီးချင်းတိုက်ရမူ ကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်သည်မည်ရာသည်။

ယခုလည်း ရန်သူတော် ဖြစ်သော လင်းဇင်းမင်းသည် နေလံနှင့်တူသော အရှင် ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှသောကြောင့် အတိုက်အလံမခံဝံ့တော့သို့ပြေးလေသည်။ သို့ရာတွင် လင်းဇင်းမင်းသည်ပရိယာယ်ဝေဝစ်များလှသည်။ ဤအင်းတွင် သူရဲသူခက် ထားမြဲဖြစ်

သည်။ ဘုန်းကြီးသည်အရှင် ဘုန်းတော်လွန်ကံသောကြောင့် မထိပါးဝံ့သေးသည်။ ဘုန်းကြီးသည်အရှင် ပြန်တော်မူသောအခါ အမေ့အလျှောက်ကြည့်ပြီး တိုက်မည် ချွတ်”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားသည် ဗညားငလုံလှောက်သောစကားကို ကြားတော်မူလျှင် ထိုအရပ်၌ တပ်ချတော်မူခဲ့၍ လေ့ကို ရှာစေသော် မရသောကြောင့် ဖောင်ပန်းအများစွာစေ၍ အမြောက်သေနတ်တင်စေပြီးလျှင် အင်းသို့ဝင်၍ အကွဲကွဲရှာရလေသည်။

အင်းအလယ်တွင် ကျွန်းတစ်ခု၌ ယောက်ျား မိန်းမ အကြီး အငယ် သုံးထောင်ခန့်ရပ်၍ ဆက်သည်။ ယင်းသို့မှ ထိုအင်းကို ချီတော်မူသည်။ လေးစခန်းခန့်ရောက်တော်မူလျှင် သားတော် မဟာဥပရာဇာတို့ ချီလာသည်နှင့် တွေ့တော်မူကြသည်။ လင်းဇင်းမင်းလည်း ချောင်း၍တိုက်မည်။ တောက ပုန်း၍နေသည်။ သားတော် မဟာဥပရာဇာတို့ ချီလာကြောင်းကို သိလျှင် မခံဝံ့။ တောသို့ဝင်၍ ပြေးလေသည်။

မဟာဥပရာဇာတို့မှူးကား ချောင်းနားခရီးကို ချီတော်မူကြသောကြောင့် တောခြား၍ လင်းဇင်းကို မတွေ့လိုက်ချေ။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း ညီတော် သားတော်အပေါင်း အရောက်ညီကြလျှင် တပ်ပေါင်း ၅၂ တပ်သားနှင့် တကွ မြေပြင်ပြည့်မျှ လင်းဇင်းမင်း ပြေးရာသို့ လိုက်တော်မူသည်။

လင်းဇင်းမင်းလည်း အလုံးအရင်းနှင့်တကွ တောတောင်ကမ်းကို တက်သက်၍ မြေမိုးကျယ်သည်အတိုင်း ပြေးလေ၏။ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားလည်း စစ်မျက်နှာ

ဖြစ်၍ လိုက်တော်မူသည်။ ခရီးပြင်းလှလေသည်နှင့် ရဲခါ ရွာပြည်တွေ့သည် ဖြစ်၍ မိုးရိက္ခာမရသောကြောင့် ရဲမက်တော် အပေါင်းတို့လည်း ငတ်မွတ်ရှားပါး၍ ပင်ပန်းညှိုးနွမ်းချေသည်။

ယင်းသို့ အပင်ပန်းခံ၍ လိုက်တော်မူသည်လည်း လင်းဇင်းမင်း ပြေးလေသည့်အရပ်ကို မသိသောကြောင့် မတွေ့မရချေ။ ရှည်လတ်သော် ဆင်မြင်းငိုလ်ပါ ဖျားနာငတ်မွတ်၍ လျော့ပေါ့ယိုယွင်းချေသည်။

ခပေါင်း ဟူသော အရပ်သို့ ရောက်လျှင် စစ်သည်တစ်ယောက်သည် မိုးရိက္ခာရှာမည်ဟူ၍ သွားလေသည်ကို လင်းဇင်းမင်းစစ်သည်တို့ တွေ့လျှင် ဖမ်း၍ လင်းဇင်းမင်းကို ဆက်လေသည်။ ထိုသူကို စစ်မေးသော် ရဲမက်တော်အလုံးသည် မိုးရိက္ခာ စွန့်ရှားသည်နှင့် နာဖျားငတ်မွတ်၍ အများဖိတ်စဉ် ယိုယွင်းချေသည်ဟူ၍ လျှောက်လေ၏။

လင်းဇင်းမင်းလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်နဲ့လက်မောင်းကိုတန်း၍ ဤသို့ ဆိုလေ၏။

“ငါ့အရပ်သို့ မင်းတရားကြီး ရောက်လာသည်ကို ငါအလျင် ဆီးကြို၍ မတိုက်ဘဲ နေသည်ကား ကြောက်ရွံ့၍ နေသည်မဟုတ်၊ အရေးကိုမြှောက်တင်းလျက် ပင်ပန်းနာဖျား၍ ခြေလက်ကုန်မှတိုက်မည်ဟု ကြံလျက် ငါနေသည်။ ယခုမူကား ငါ့အကြံသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ငါတိုက်တော်မူမည်”

လင်းဇင်းမင်းသည် ခပေါင်းဟူသော အရပ်နှင့် ငါးတိုင်ခန့်ခြားသော အရပ်တွင် အခိုင်အလုံ သစ်တပ်တည်၍ ကျုံးမြောင်းလည်းတူးကာ ဆင်လုံးမြင်းရင်း တိုက်ဆင်လေးရာ၊ စစ်သည်သူရဲနှစ်သောင်းခန့်နှင့် ခံ၍ နေ၏။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း တောအရပ်တစ်ခုတွင် လင်းဇင်းမင်းခံ၍ နေသည့်အကြောင်းကို ကြားတော်မူလျှင် ညီတော်၊ သားတော်တို့ကို -

“ယခုပင် ငါ့ချီတော်မူမည်၊ တပ်မှူး စစ်ကဲအပေါင်းတို့ ယခုပင် ထွက်လေ” အမိန့်တော်ရှိသည်။

ယင်းသောအခါ ရဲမက်တော်အပေါင်းသည် မိုးရိက္ခာကုန်၍ တော၌ စားကောင်းသော သစ်သီးသစ်ပွင့်တို့ကိုသာ စားရချေသည်။ နောက်လျှင် စားကောင်းသော သစ်သီး သစ်ရွက် မရသောကြောင့် အချို့ကား သုံးရက် လေးရက် ထမင်းမစားချေ၊ ပန်းပြားပင်၊ ဖောင်းပင်တို့ကို ယူ၍ စားကုန်လျက် အရှင်အမူတော်ကို ထမ်းကုန်သည်။

ယင်းသို့ ရဲမက်တော်အပေါင်းတို့ ငတ်မွတ်လျက်ပင် ချီတော်မူ၍ လင်းဇင်းမင်း နေသည်နှင့် တစ်တိုင်ကျော်ခန့် အရပ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် အတပ်တပ်ထွင်ပါသော တိုက်ဆင်အပေါင်းတို့ကို အနီချည်းသုတ်စေ၍ စစ်မျက်နှာကျင်းလျက် အသင့်နေကုန်သည်။

ယင်းသောအခါ ညီတော်၊ သားတော်အပေါင်းတို့ကို ဤသို့ အမိန့်တော်ရှိသည်။

“အစ်ကိုတို့သည် လူပျိုလူရွယ် ဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့သို့ ပွဲလမ်းတွေ့မည် များလေသည်၊ ငါမူကား အသက်အရွက် ကြီးတော်မူပြီ၊ ယခုအခါ၌သာ ငါပွဲဖြစ်တော့သည်၊ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် လင်းဇင်းမင်းကို ငါစီးချင်းတိုက်တော်မူမည်”

ထိုအမိန့်တော်ကို ညီတော်၊ သားတော်တို့ကြားလျှင် ဤသို့ နားလျှောက်ကုန်၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝရှင်ဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့ရှိလျက်ကို သူနှင့် ဆင်စီးချင်းယှဉ်၍ တိုက်တော်မူမည် အမိန့်တော်ရှိသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာထားစရာ မရှိပြီ၊ ဤအရာသည် ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝရှင်အရာတော်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့အရေးသာ ဖြစ်သည်”

ယင်းသို့လျှင် ညီတော်၊ သားတော်တို့ အစရှိသော တပ်မှူးစစ်ကဲအပေါင်းတို့သည် လင်းဇင်းမင်းကို ဆင်စီးချင်းတိုက်ရအောင် အားသန်လျက် နေကြစဉ် ဗညားဒလသည် ပြည်ဘုရင်တပ်သို့ ဆင်စီးလျက်သွားသည်။ ရောက်လျှင် ဤသို့လျှောက်သည်။

“ယခု ရဲမက်တော်အပေါင်းတို့ ထမင်းမစားရသည်မှာ သုံးလေးရက်ရှိ၍ မိမိတို့လက်နက်ကိုမျှ မစွဲမကိုင်နိုင်ရှိသည်၊ အချို့သော ရဲမက်တော်တို့လည်း ငတ်မွတ်ပင်ပန်းလှသောကြောင့် မိအောင်မလိုက်နိုင်၍ မရောက်ကြသေးသို့ကို အလျင်တိုက်တော်မူမည်၊ ယခုစီရင်တော်မူသည်၊ သင့်မည် မထင်”

ဗညားဒလ လျှောက်သောစကားကို ပြည်ဘုရင်သတိုး ဓမ္မရာဇာ ကြားလျှင် ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်။

“ဗညားဒလ ဆိုသောစကားသည် အမှန်ဖြစ်တော့သည်၊ သူများမစားရသည်ကို ထား၍ ငါမျှ စားတော်မခေါ်ရသည် တစ်နပ်ရှိပြီ၊ ထမင်းငတ်သောကြောင့် စားတော်ချက်ကို ငွေငါးဆယ်ပေး၍ ဆန်ဝယ်စေရသည်၊ ဆန်တစ်စလယ်ကို ငွေငါးဆယ်ပေး၍ မရသောကြောင့် စားတော်ချက်တို့ကို ငါအပြစ်တော်တင်သည်။

ဆန်မရှိကြောင်းကို ယမန်နေ့က နင် ငါ့ကိုမလျှောက်၊ မရှိကြောင်းကို

သိတပြီးကား မဟာဥပရာဇာ၊ ညီတော်
အင်းဝမင်းတို့ကို မှာစေ၍ မတောင်းရ
လော၊ ယခု ငါ ဆင်စီးချင်းတိုက်တော်
မူမည်ပြုမှ ထမင်းမစားရသည် ဟူ၍
စားတော်ချက်ကို ကွပ်မျက်တော်မူ
သည်၊ ငါတို့မှ ထမင်းမစားရသည်၊ ဆင်း
ရဲသားတို့မှာကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ
ရှိအံ့နည်း”

ထိုသို့ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဘုရင်
သိဒ္ဓိဟူသော အမတ်ကို ဗညားဒလနှင့်
အတူ ထည့်လိုက်၍ ဘဝရှင်ဘုရား တပ်
တော်သို့ သွားလေသည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီး ဘုရားလည်း ဗညားဒလလာ
သည်ကို မြင်တော်မူလျှင် အပီးတော်
သို့ ခေါ်တော်မူ၍ မေးတော်မူသည်။

“ယခု ငါတိုက်တော်မူမည်ကို
ပသို့တင်သနည်း”

ဗညားဒလလည်း ဦးသုံးကြိမ်
ချ၍ နားတော်လျှောက်သည်။

“လင်းဇင်းမင်း ဤအရပ်၌ တပ်
တောင်တာ တည်၍နေခြင်းသည်ကား
အကြောင်းသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံလေသည်၊
ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား
ဤအရပ်၌ နေတော်မူခြင်းသည်ကား
တစ်ပါးသောအကြောင်းကိုမျှ ကျွန်တော်
မမြင်”

“လင်းဇင်းမင်း၊ နေခြင်း၌
အကြောင်းသုံးပါး ဟူသည် အဘယ်
နည်း”

ဗညားဒလလည်း ဤသို့ နား
တော်လျှောက်သည်။

“လင်းဇင်းမင်း သည်အရပ်မှာ
တပ်ခိုင်တပ်လုံ တည်၍နေခြင်းသည်
ကား ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝရှင်
ဘုရား ချီတော်မူစက ရံမက်တော်
အပေါင်းသည် ကောင်းကင်၌ပြည့်သော

ဆီးနှင်းပေါက်ကဲ့သို့ အလွန်များလှသည်၊
ဆီးနှင်းပေါက်ကို နေရောင်ရောက်သည်
ရှိသော် လွင့်ပျောက်သကဲ့သို့ ဆင်မြင်း
ဗိုလ်ပါ ယိုယွင်းလေပြီးသည် ဟူ၍
အမှတ်ရှိရလေသည်လည်း တစ်ပါးဖြစ်
သည်။

လင်းဇင်းမင်းသည် သူနီ၊ သူရွာ
ဖြစ်သောကြောင့် ဖိုးရိက္ခာမျိုးစွာ သိုမှီး
ရလေသည်လည်း အကြောင်းတစ်ပါး
ဖြစ်သည်။

ကိုရွာ တို့ပြည်ကို နှမ်းနယ်သကဲ့
သို့ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်လံ ဖျက်ဆီးလေ
သည်များပြု၊ ယခု ငတ်မွတ်ဖျားနာရှိ
သည့်အခိုက် အသက်ကိုစွန့်၍ တိုက်
တော့မည်ဟု အားသန်လျက် ရှိနေခြင်း
သည် အကြောင်းတစ်ပါး ဖြစ်သည်၊ ဤ
အကြောင်းသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝရှင်
ဘုရား နေတော်မူခြင်း၌ အကြောင်း
တစ်ပါးမျှ မထင် လင်းဇင်းမင်းနှင့် ဆင်
တိုက်ဖက်ပြုတော်မူမည် အမိန့်တော်
ရှိရာမှာ လင်းဇင်းမင်းနှင့် အသက်သေ
သော်လည်းသေမည်သည် မြည်ထောင်
ဖက်ချင်း မင်းတို့ကြားလေသော်လည်း
လင်းဇင်းမင်းတန်ခိုးကို ပုံသကဲ့သို့ရှိရာ
သည်၊ ထိုအကြောင်းများကိုမြင်၍ ရှိခိုး
နားတော်လျှောက်ဝံ့သည်၊ ယခုလည်း
ဗိုးချပ်လေပြီ၊ ယနေ့ သည်တွင် တပ်ချ
တော်မူ၍ ဗိုးသောက်မှ စစ်အင်ကြည့်ပြီး
လုပ်ကြံရမှ သင့်မည်ထင်သည်”

ညီတော် သတိုးဓမ္မရာဇာလည်း
ဆင်မစီး၍ တပ်တော်သို့လာသည်။
ရောက်လျှင် ဤသို့ နားတော်လျှောက်
သည်။

“လင်းဇင်းမင်း သည်အရပ်တွင်
ဗိုးသောက်အောင်နေလျှင် ရအောင်ဖမ်း
၍ ကျွန်တော်ဆက်ပါမည်”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီးဘုရားလည်း ညီတော် ပြည်
ဘုရင်နှင့် ဗညားဒလ လျှောက်သော
အရေးကို ကြိုက်တော်မူ၍ ထိုနေ့ တပ်
ချ၍ နေတော်မူသည်။ တစ်ချည်းကို
သားတော်မဟာဥပရာဇာ မြင်လျှင်
ဆင်မနှင့်လာ၍ ဤသို့ နားတော်
လျှောက်သည်။

“လင်းဇင်းမင်းကို ယနေ့တိုက်ရမှ
ရတော်မူမည်၊ ဗိုးသောက်မှ ဘိုက်မည်
အကြံတော်ရှိလျှင် ညဉ့်ကို ပြေးလေ
တော့မည်”

“လင်းဇင်းမင်း ပြေးလေသည်ကို
အမောင် အလိုမရှိသလော”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီးက ထိုသို့မေးတော်မူသည်ကို
မဟာဥပရာဇာသည်ပြန်လည်မလျှောက်
ကြားဘဲ တစ်ဦးတည်း မြည်တွန်တောက်
တီးသည်။

“ရှင်ဘုရင်စိတ်တော်နှင့် ငါ့စိတ်
တော်မတူ၊ ပိုးဒယားကို ချီစက ရောက်
လျှင် မြို့ကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တက်ရသည်
ရှိသော် အလျင်အောင်မြင်၍ လူသူ
အသေအပျောက် အယွင်းအယို နည်း
လိမ့်မည်ထင်သည်၊ ယင်းသို့ လေကြံရ၊
မြေတောင်ကို အားပြုသောကြောင့်
အလုပ်အကြံ ရှည်ကြာ၍ ဆင်မြင်း
ဗိုလ်ပါ အယိုအယွင်း များလှလေသည်၊
ယခုလည်း လင်းဇင်းမင်းကျေးသို့ရောက်
လျှင် လင်းဇင်းကို ဘယ်နံတွေ့ရပါမည်
ဟူ၍ ဆုတောင်းပုတ္တနာပြုသည်။

ယခုတွေ့လျှင် တိုက်ရပါမည်ကို
မတိုက်ဘဲ တပ်ချ၍ နေတော်မူပြန်
သည်၊ လင်းဇင်းမင်း ပြေးပြန်လေသော်
ရအောင်လိုက်လေဟူ၍ တပ်မှူး စစ်က
သူရဲသူခက်တို့ကို အပန်းရှာတော့မည်
မချွတ်ပြီ”

တပ်တော်တွင် လက်ရွေးစုမ်း
တပ်မှူးလည်း ပါဝင်ရာ လက်ရွေးစုမ်း
ရောက်တစ်သောက်သည် ထမင်းမစားရ
သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့်
သက်ငယ်ချောင်းကို နုတ်၍စားသည်။
ယင်းတို့ မင်းတရားကြီး မြင်တော်မူ၍
မေးသောအခါ ထမင်းမစားရသည်မှာ
သုံးရက်ရှိ၍ သက်ငယ်ချောင်းကိုနုတ်၍
စားကြောင်း နားတော်လျှောက်သည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီးဘုရားလည်း တိုက်စိုး၌ရှိ
သော ထမင်းခြောက်မုန့်ကို ယူစေ၍
ဝင်းတော်လေးမျက်နှာသားနှင့် မှူးတော်
မတ်တော် အပေါင်းတို့ကို အစေ့အနွဲ့
ပေးစေတော်မူသည်။ ဆင်စာ မြင်းစာ
တို့ကိုလည်း ဝအောင်ရှာ၍ကျွေးရသည်။

လင်းဇင်းမင်းလည်း ဆင်ဖြူများ
သခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား
တပ်ချ၍နေတော်မူသောအဖြစ်ကို သိ
သောကြောင့် မိုးသောက်လျှင် တိုက်
မည်အစီအရင်ကို ကြိုးဝါးသံပ၍ နေ
လေ၏။ ထိုအခါ ဗညားသေဉ်ဟူသော
အမတ်သည် သူ့အရှင်လင်းဇင်းမင်းကို
ဤသို့လျှောက်သည်။

“ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီးဘုရား ချီတော်မူလာသည့်
စစ်သည်အပေါင်းကား ငါးသိန်း ငါး
သောင်း၊ တိုက်ဆင်အပေါင်းကား ငါး
ထောင်သုံးရာ၊ မြင်းအပေါင်းကား ငါး
သောင်းသုံးထောင် ပါသည်ကို ကျွန်
တော်တို့မှာ တိုက်ဆင်လေးရာ ဗိုလ်
ရှစ်သောင်းခန့်နှင့်သာ သူ့ကို ရန်ပြုချေ
သော် ကျွန်တော်တို့က တစ်ယောက်
အသေခံ၍ သူတစ်ကျိပ်သေသော်လည်း
သူ့ကို မအောင်နိုင်ရာ။

အကြောင်းမှာလည်း သူ၏ တပ်
မှူး စစ်ကဲအပေါင်းတို့သည် အသက်

အသေခံ၍ တိုက်မည်သူချည်းဖြစ်သည်။
သို့ကို တိုက်တော်မူမည်ဟူ၍ စီရင်တော်
မူသည် မသင့်ချေ”

“ဆင်ဖြူများသခင် မင်းတရား
စစ်သည်သူရဲများ ချီလာစက များသည်
မှန်၏။ များနာ ငတ်မွတ်၍ ယွင်းယို
သည်လည်း များလှလေပြီ။ ယခု ခြေ
လက်ကွန်၍ ငတ်မွတ်မင်ပန်းသည်
အခိုက်တိုက်ရသည်ဖြစ်မှ အောင်မည်”

လင်းဇင်းမင်း၏ ထိုစကားကို
ဗညားသေဉ်ကြားလျှင် ဤသို့ နားတော်
လျှောက်ပြန်သည်။

“သူတို့ကို ငတ်မွတ်ဖျားနာသည်
ဟူ၍ အမိန့်တော်ရှိရာမှာ သူတို့က ဆင်
စီးသူရဲအပေါင်းတို့သည် ထမင်းမစားရ
ဘဲ ရှိရသည်လော၊ ငါတို့သခင်မင်းသည်
သူစကားကို ယုံလွယ်ချေသောကြောင့်
ရှေးအခါ မဟာဥပရာဇာတို့ ချီလာ၍
နောင်ဟံသို့ရောက်ရာတွင် ဗညားနန်း
လည်း ဆုံး၊ သေည်လုံရာဝေဝတ်လည်း
ဆုံး၊ ငါတို့သခင်လည်း ပင်ပန်းချေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ပိဿ
လောက်တွင် ဆင်ဖြူများသခင်အမတ်
ဗညား သုံးပါးခံ၍နေသည်ကို ယိုးဒယား
မင်းနှင့် ငါတို့သခင် မင်းဧကရာဇ်နှစ်ပါး
သွား၍လုပ်ကြံလေသည်။ အမတ်သုံးပါး
တို့မျှ မနိုင်ချေ။ အလွန်ပင်ပန်းကြချေ
သည်။ ယိုးဒယားအမတ်ဩယာရံ စကား
ကို ယုံကြည်သောကြောင့် အင်ကော
တွင် ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါအများ ဆုံးချေ
သည်။

ယခုလည်း ဖမ်း၍ရသော သူ
ကျွန်စကားကို နာ၍ သူ့ကိုတိုက်မည်
အကြံတော်ရှိသည်။ စိတ်တော်ကရှိသည်
အတိုင်း ဖြစ်နိုင်သော်ကား ကောင်း၏။
မဖြစ်သည်ရှိသော် အရေးတော်မခက်
ချေပြီလော၊ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့်

ကျွန်တော်တို့အရပ်လည်း မြေမိုးကျယ်
သည်။ အခိုက်အတန့်ကို ရှောင်လွဲ၍
နေတော်မူသည်ရှိသော် ကျွန်တော်တို့
မြို့ကို ဖျာမူ၍ လိပ်ယူနိုင်မည်လော။
သူပြန်လေက ကြံကြိုက်ရာမကြံရလော၊
ရှေးမင်းတကာတို့သည်လည်း ရန်သူ
ရောက်လာသောအခါ ဥပါယ်လေးပါး
နှင့် ကြံကြကုန်သည်”

လင်းဇင်းမင်းလည်း ဗညား
သေဉ်၏ စကားကို ကြားလျှင် ထိုည၌
တွင်ပင် တပ်ကိုနုတ်၍ ပြေးလေ၏။ ဆင်
ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး
ဘုရားလည်း လင်းဇင်းမင်း ပြေးလေ
သည့်အကြောင်းကို ကြားတော်မူလျှင်
လင်းဇင်းမင်းတပ်တွင်ရှိသော စပါးဆန်
ရေ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို
ရဲမက်တော်အပေါင်းတို့အား ဝေငှတော်
မူ၍ ဝပြောစွာဖြစ်ကုန်သည်။

ယင်းသို့မှ ညီတော် မှူးတော်
မတ်တော်အပေါင်းကို ခေါ်တော်မူ၍
မေးတော်မူသည်။

“လင်းဇင်းမင်း ဗြဲစစ်သည် ခံ၍
တိုက်မည်အဟန့်နှင့် ခံ၍ကားမတိုက်၊
ထွက်၍ပြေးလေသည်ကို ဘယ်သို့ထင်
သနည်း”

ယင်းသောအခါ မဟာဥပရာဇာ
လျှောက်သည်။

“လင်းဇင်းမင်းကို ညဦးက ဝစ်ဦး
ဘီလူးပါ တိုက်ရသည်ရှိသော် ဆင်မြင်း
ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ သိမ်းယူရလိမ့်မည်ကို
မိုးသောက်မှ တိုက်သင့်သည်ဟူ၍
လျှောက်ကြသောကြောင့် တပ်ချ၍နေ
ပြန်ရာတွင် လင်းဇင်းမင်း ပြေးထွက်ခွင့်
ရလေသည်။ ယခုမှ လိုက်သော်လည်း
တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပြီ။ ယခုလည်း
မိုးလေကျတော့မည် နီးပြီ။ ဆင်မြင်း
ဗိုလ်ပါလည်း ညဦးလှသည်။ သည်စစ်

ကြိမ်ကို ပြန်တော်မူ၍ ဆင်ခြင်းဗိုလ်ပါ ဖြည့်တင်းတော်မူပြီး ရွှေမိုးစံလင်းပွင့် ကိုမှ ချီတော်မူလျှင် လင်းဇင်းမင်းကို ရတော်မူမည်”

မဟာဥပရာဇာ လျှောက်သော စကားကို ပြည်ဘုရင် သတိုးဓမ္မရာဇာ ကြားတော်မူလျှင် ဤသို့ နားတော် လျှောက်ပြန်သည်။

“လင်းဇင်းမင်းသည် ကျွန်တော် တို့နှင့် တွေ့သမျှပင် မည်သည့်ကာလ တွင်မျှ မပျက်မစီးမရှိ၊ ဆင်ခြင်းဗိုလ်ပါ ဆုံးရှုံးသည်လည်း များလှလေပြီ။ သို့ ကြောင့် ဆင်ခြင်းယှဉ်၍ မတိုက်ဝံ့၊ တောအုံတောင်ကမ်းကျယ်သည့်အတိုင်း ရှောင်လွှဲပုန်းကွယ်၍ နေတော့မည် အကြံဖြင့်ပြေးလေသည်။ သည်တစ်ကြိမ် တို့ပြန်တော်မူပြီး လင်းဇင်းမြို့သို့ အခြေ အနေကို ချောင်း၍ တိုက်လန်ရသည် ဖြစ်မှ ရတော်မူမည်”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးဘုရားလည်း ဆင်ခြင်းဗိုလ်ပါ ဝင်ပန်းညှိုးနွမ်းသည်နှင့် တန်ခူးလ ပြန် တော်မူသည်။ မိုင်းစံရောက်တော်မူလျှင် ဗညားပရံလည်း နာ၍လွန်လေသည်။ တောင်းမွန်စွာ အဆောင်အယောင် ကျင်းပ၍ သင်္ဂြိုဟ်တော်မူပြီးလျှင် အထက်ဗညားလောကို အမျက်တော် ထွက်၍ တပ်သားတို့ကို ရုပ်တော်မူ သည်။ အမျက်တော်ပြေ၍ ပေးပြသော အဆောင်အယောင်နှင့်တကွ တပ်သား များကို ပေးတော်မူပြန်သည်။

ဗညားပရံသားကိုလည်း ဗညား စက်ဟူသော အမည်နှင့် အဖတပ်သား များကို ပေးတော်မူပြန်သည်။ ယင်းသို့မှ မိုင်းစံက ပြန်တော်မူ၍ နယုန်လတွင် ပိဿလောက်သို့ ရောက်တော်မူသည်။ ပိဿလောက်တွင် ငါးရက်နေတော်မူ၍

ယိုးဒယား ကျေးလက်မြို့ရွာအပေါင်း တို့ကို စီရင်ခန့်ရန်တော်မူပြီး ၎င်းနယုန် လဆန်း ၇ ရက် ပိဿလောက်က ပြန် တော်မူသည်။ ဝန်မြို့သို့ ရောက်တော်မူ လျှင် ဘီလူးတို့ လုပ်သော ဆံတော် ဘုရားမြတ်စွာတွင် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း ကျောင်းရံနစ်ဆယ်နှင့်တကွ ဆောက်စေ အမိန့်တော်ရှိခဲ့၍ ပြန်တော်မူသည်။ သက္ကရာဇ် ၉၂၀ ခု ဝါဆိုလဆန်း ၁၀ ရက် စနေနေ့ ဟံသာဝတီ ရွှေနန်းတော် သို့ ရောက်တော်မူသည်။

၎င်းနှစ် ဝါခေါင်လဆန်း ၄ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ကသည်းစော်ဘွား ဟံက သမီးငယ်ကို အားကိုစေ၍ ခြေရင်းတော် သို့ လက်ဆောင်တော်အများနှင့် ဆက် လာရသည်။ နောက် နန်းတော်ကိုဖျက် ၍ထားသော သစ်ကို သပိတ်တော်ရှေ့ ဘုရားထားစရာ ရွှေဇရပ်ဆောက်စေ၍ မြေကိုဖြင့်အောင် ဖို့ရသည်။

သက္ကရာဇ် ၉၃၃ ခု နယုန်လ ဆန်း ၇ ရက် စနေနေ့၊ စန္ဒာဒေဝီ ရှင် မိဖုရားတွင် မြင်သော သမီးတော် မင်း ခင်စောနှင့် ညီတော် တောင်ငူဘုရင် မင်းခေါင် သားတော် မင်းရဲကျော်ထင် နှင့် နန်းတွင်းတွင် စုံဖက်တော်မူသည်။

ဝါခေါင်လဆန်း ၇ ရက် စနေနေ့၊ ကကုသန်၊ ကောဏဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါ တမ ဘုရားရှင် ရုပ်တုတော်လေးဆူတို့ ကို ရွှေဇရပ်သို့ သွင်းတော်မူသည်။

ယိုးဒယားက ပင့်ခဲ့သော ရွှေ ဆင်းတု၊ ငွေဆင်းတု၊ ပဉ္စလောဟာ ဆင်း တုတို့ကိုလည်း ကောင်းမှုတော် ရွှေဇရပ် ဝန်းကျင် သီတင်းသုံးနေတော်မူရသည်။ ထိုနေ့၌ သမိန်အံပရဲဟူသောအမတ်ကို ဗညားပရံ ဟူသောအမည်နှင့် လွန်လေ သည့် ဗညားပရံ တပ်သားတို့ကို ဗညား စက် လက်မှာနုတ်၍ ပေးတော်မူသည်။

ဝါခေါင်လဆန်း ၅ ရက်နေ့၊ တရဖျား၊ သမိန်သံကျယ်၊ သမိန်သံလိုက်၊ အံပရဲတို့ တစ်တပ်စီတွင် သည်လေးတပ် ကို တိုက်ဆင်သုံးရာ၊ မြင်းလေးထောင်၊ စစ်သည်သူရဲ လေးသောင်းနှင့် အင်းတ ယော်စား သောင်းကျန်းပုန်ကန်ရာသို့ ချီရသည်။

အင်းတယော်သို့ ရောက်လျှင် စော်ဘွားနှင့်တကွ တစ်မြို့လုံး အငိုက် အံလဲ မခံဝံ့၊ တောသို့ ပြေးလေ၏။ လိုက်လံရှာဖွေကြလျှင် သစ္စာတော်ကို မသွေမလွန် အမှုတော်ကို ထမ်းပါဘော့ မည် လျှောက်လာ၍ အရေးတော်ပြီး လျှင် ပြန်ကြရသည်။

၎င်းသက္ကရာဇ်တွင် မိုးကောင်း၊ မိုးညှင်းစော်ဘွားတို့နှင့်တကွ မိုင်းကျိုင်း စား၊ အော်စား၊ ကရားစား၊ မိုင်းညောင်း စား၊ ဝန်းသိုစား၊ မိုးစစ်စားတို့သည် တစ် ချက်တည်း တိုင်ပင်၍ သောင်းကျန်း ပုန်ကန်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို မြေဒူးစား၊ ငရဲနံစားတို့က လျှောက်လာ၍ ကြား တော်မူလျှင် မဟာဥပရာဇာ အစရှိ သော မှူးမတ်တော်အပေါင်းကို ခေါ်တော်မူ၍ ဤသို့ အမိန့်တော်ရှိ သည်။

“မိုးကောင်းစော်ဘွား၊ မိုးညှင်း စော်ဘွားငယ်တို့သည် ငါသူကောင်းပြု တော်မူ၍ သူကောင်းပြုပြီးလျှင် ငါ ကျေးဇူးတော် သစ္စာတော် နှစ်ပါးကို သွေဖည်၍ ကျင့်သည်။ သင်းတို့ ပျက်စီး လို၍ ပြုကျင့်မိလေသည် ဖြစ်တော့မည်”

ထိုအမိန့်တော်ကို ကြားလျှင် ဗညားဒလ ဦးချ၍ လျှောက်သည်။

“မိုးကောင်းစော်ဘွား၊ မိုးညှင်း စော်ဘွားဟို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးလှ သော ဘဝရှင်ကျေးဇူးတော် သစ္စာတော်

နတ်မိန့် သွေးညစ် ကျင်သည်အရာမှာ တောသရဇာ ခြင်္သေ့မင်းရှေ့ ယုန်ခရယ်တို့သည် သန်း၍သွားလေသကဲ့သို့ ကြိမ္မားလေသည်သာ ဖြစ်တော့သည်။ ရွှေဖဝါးတော်အောက်က ချီစေသော်လည်း အတိုက်အလံ ခံပုံမည်မဟုတ်။ တောအုံ တောင်ကမ်းသို့ ပြေးလေတော့မည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ညီတော်သားတော်တို့ကိုသာ ချီစေသင့်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားသည် မိုးညှင်းမိုးကောင်းသို့ချီရန် ခန့်ရန်တော်မူသည်။

လှေတပ်မှာ သာယာဝတီစား၊ မြေတဲစား၊ စက္ကစား၊ စံလင်းစား၊ ပခန်းငယ်စား၊ စလေစား၊ ပုဂံစား၊ တလုပ်စား၊ ပုခန်းကြီးစား၊ အမြင့်စား၊ ပခုံးစား၊ ကနီစား၊ စဉ့်ကူးစား၊ တံကောင်းစား တို့တစ်တပ်စီပါဝင်၍ ညီတော်ပြည်ဘုရင်သတိုးဓမ္မရာဇာက ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်သည်။

သည် ၁၅ တပ်တွင် ကိုက္ကလွန်းကြင် ကုဇွန် ရဲလှေတစ်ထောင်၊ တံစွက်လှေ သုံးရာ၊ စစ်သည်သူရဲ တစ်သိန်း နှစ်သောင်း ပါဝင်သည်။ ကြည်းကြောင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

သမိန်မြတ်စ၊ နန္ဒသူရိယ၊ သမိန်ယိုကရတ်၊ နန္ဒယောဇာ၊ သီရိဓမ္မရတ်၊ နန္ဒကျော်ထင်၊ ဗညားပရံ၊ နန္ဒသင်္ကြံ၊ နေမျိုးကျော်ထင်တို့ တစ်တပ်စီတွင် တိုက်ဆင် တစ်ထောင်ငါးရာ၊ မြင်း တစ်သောင်းတစ်ထောင်၊ စစ်သည်သူရဲ တစ်သိန်း နှစ်သောင်း ပါဝင်လျက် သားတော် မဟာဥပရာဇာကို တပ်မပြု၍ ကြည်းကြောင်းချီရသည်။

မိုးထားလက်ပံသို့ ရောက်လျှင် လှေတပ်ကသည် ကြည်းတပ်ဖွဲ့၍ မိုးညှင်းသို့တက်သည်။ မဟာဥပရာဇာတို့သည် ဝန်းသိုက်ချီ၍ သတိုးဓမ္မရာဇာတို့

နှင့် မိုင်းသာတွင် ဆုံမိကြလျှင် မိုးညှင်းသို့ ချီတော်မူကြသည်။

မိုးညှင်းစော်ဘွား၊ မိုးကောင်းစော်ဘွားတို့လည်း ဟံသာဝတီက ရေကြောင်းချီလာသည်။ အင်အား များလှသည်ဟူ၍ ကြားလျှင် မြို့တွင်းကမခံဝံ့၍ တောင်ကမ်းကြီးရာ တောအုံနက်ရာသို့ ပြေး၍နေလေသည်။

မဟာဥပရာဇာ သတိုးဓမ္မရာဇာတို့ရောက်၍ မိုးညှင်းစော်ဘွား မြို့ကထွက်ပြေးကြောင်းကို သိတော်မူလျှင် နန္ဒသူရိယတပ်ကို မိုးညှင်းမြို့တွင် အစောင့်အနေ ခန့်တော်မူ၍ မိုးကောင်းသို့ ချီတော်မူကြသည်။

ရောက်၍ မိုးကောင်းစော်ဘွားတို့ ပြေးထွက်ကြသောအကြောင်းကို သိတော်မူလျှင် သမိန်မြတ်စ တစ်တပ်၊ မိုးကောင်းမြို့တွင် အစောင့်အနေ ခန့်တော်မူခဲ့၍ စော်ဘွားနှစ်ဦး ပြေးလေရာ သို့လိုက်တော်မူကြ၏။

လေးလ၊ ငါးလခန့် ရှာဖွေစေသော်လည်း စော်ဘွားနှစ်ဦးတို့ နေသည်ကို အတပ်မသိသောကြောင့် မရချေ။ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်စေသော် မိုးလနီးသည်နှင့် အစားအသောက် ဆွဲရှားသောကြောင့် ခေါ်တော်မူသည်။ မဟာဥပရာဇာတို့လည်း ရတော်မူသည့် ဆင်မြင်းလူသူတို့ကို သိမ်းယူတော်မူ၍ ပြန်တော်မူရသည်။ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၆ ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် မိုးကောင်းစော်ဘွားနှင့် မိုးညှင်းစော်ဘွားတို့ကို သွားရောက် ခိုခင်းရာမှ ဟံသာဝတီသို့ ပြန်လည်ရောက်တော်မူသည်။

လင်းဇင်းမြို့မှလည်း လင်းဇင်းမင်း ဖြစ်စစ်သည် ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါ အများနှင့် လစိုက်သို့ချီ၍ လုပ်ကြံလေ

သည်ကို လစိုက်မင်းက ဆီးကြို၍တိုက်လေသည်။ လင်းဇင်းမင်း ဖြစ်စစ်လည်း ဆုံးလေသည်။ ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါလည်း အများ ရလေသည်။

ယင်းသို့လျှင် လင်းဇင်းမင်းအမတ် ဗညားသေဉ်သည်သောသူသည် လင်းဇင်းမင်း ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါတို့ကို သိမ်းယူပြီးလျှင် မညီညွတ်သော အမတ်တို့ကို သတ်၍ လင်းဇင်းမြို့ကို မင်းပြုလေ၏။ သားကိုလည်း ဗညားလက္ခန်းဟူသော အမည်နှင့် အိမ်ရှေ့ပေးလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားကြားသိတော်မူလျှင် ညီတော်၊ သားတော်၊ မှူးတော်၊ မတ်တော်အပေါင်းကို ခေါ်တော်မူ၍ အမိန့်တော်ရှိသည်။

“လင်းဇင်းမြို့သည် မဟာနဂရတိုင်းဖြစ်၍ ထင်ရှားသောပြည်ဖြစ်သည်။ ထိုပြည်ကို အစဉ်မင်းပြုသော ဧကရာဇ်တို့သည် အဖမရှိလျှင် သားမင်းပြုသည်၊ သားမရှိလျှင် ညီမင်းပြုသည်၊ ယခုလည်း လင်းဇင်းမင်းအကြီးသား ဖြစ်စစ် ညီဥပရာဇ်သည် အပါးတော်တွင် ငါ့သားတော်အရင်းနှင့်အတူ မှတ်တော်မူ၍ အလုံးအရင်း ဆင်မြင်းသနားတော်မူသဖြင့် မပြတ်မြဲစွဲရာသည်။

ငါ့သား ဥပရာဇ် မင်းပြုမည့်သူရှိလျက်ကို ဗညားသေဉ် လင်းဇင်းမြို့ကို မင်းပြုရာမှာ မင်းပြုသာသည် မဟုတ်သေး။ ဥပရာဇ်သာ အစဉ်အတိုင်း မင်းပြုရမည်”

ထိုအခါ ဗညားဗလ လျှောက်သည်။

“ဗညားသေဉ်သည် လင်းဇင်းမင်းနိုး မဟုတ်၊ သို့ကို လင်းဇင်းကို မင်းပြုသည်အရာမှာ လင်းဇင်းအမျိုးအမတ်တို့သည် ဖျပ်ဝပ်ကျိုးနွံမည်မဟုတ်။ ယင်း

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ရာဇသံစေတော် မှုသင့်သည်။ သို့ စေတော်မှုသည်ကို မကျိုးမနွံပြန်မှ ချီတော်မှုသင့်သည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးဘုရားလည်း “ဗညားဒလ သင့်အောင် စီရင်စေ” အမိန့်တော်ရှိ သည်။

ဗညားဒလလည်း မှူးတော် မတ် တော်တို့နှင့် တိုင်ပင်၍ စေသည်။ ရာဇ သံတွင် မှာသည်ကား -

“တိုင်းကြီး ပြည်ကြီးအပေါင်း ထီးဆောင်းမင်းတကာတို့၏အရှင် ဆင်ဖြူ ဆင်နီများသခင် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီး အမိန့်တော်ရှိသည် ဗညားသေဉ်-

လင်းဇင်းပြည်သည် မဟာ နဂရတိုင်း ဖြစ်သည်။ ထိုတိုင်းကို အစဉ်မင်းပြုသူတို့သည်လည်း အဖ မရှိလျှင် သား မင်းပြုသည်။ ယခု လည်း ငါ့အပါးတော်တွင် လင်းဇင်း မင်းအကြီးသား ခြစ်စစ်ညီ ဥပရာဇ် သည် ငါ့သားတော်အရင်းနှင့်အတူ မှတ်တော်မူ၍ ဆင်းလုံးမြင်းရင်း အများနှင့် မင်းပြုမည့်သူရှိသည်ကို ဗညားသေဉ်သည် လင်းဇင်းမြို့ကို မင်းပြုရာမှာ ပြုသာသည်မဟုတ်။ ငါ့သား ဥပရာဇ်သာ အစဉ်အတိုင်း မင်းပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ဗညားသေဉ် ကိုလည်း မနှုတ်ချ။ ငါ သူ့ကောင်း ပြုရမည်”

အမတ်ကြီး ဗညားဒလသည် ထိုသို့ ရွှေပေတွင် ရေးစေပြီး သမန္တရတ် နှင့် တုရင်ကျော်သူကို စေတော်မူသည်။ လင်းဇင်းသို့ရောက်၍ မှာတော်မူသည့် စာကို ဗညားသေဉ်ကြားလျှင် မကျွမ်း မလျစ် မချေခံသော စကားကိုဆို၍ သံတို့ကို သတ်မည်ကြံလေ၏။

ထိုအခါ ဗညားသေဉ်ဆရာဖြစ် သော မဟာရတ်အမည်ရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ် သည် ဤသို့ ဗညားသေဉ်ကို ဆိုလေ ၏။

“ရှေးမင်းတကာတို့သည် စေ သော သံတမန်ကို သတ်ပစ်သည်ဟူ၍ မကြားစဖူးလေ။ သို့သည် သံကိုသတ် မည်ဆိုသည့်အရာမှာ သတ်သင့်သည် မဟုတ်။ အကြောင်းမှာလည်း ဟံသာ ဝတီမင်းတရားကြီးသည် ဖြစ်ဆန်း ဧကရာဇ်မဟုတ်ချေ။ သား သမက်ညီ စသော မှူးကောင်းမတ်ကောင်း၊ ဆင် ကောင်း မြင်းကောင်း၊ သူရဲ သူခက် ကောင်းတို့သည်လည်း မြေကြီးအထွန့် အတူ များလှသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ချီသမျှ လည်း ခံ၍မတိုက်ဝံ့ချေ။ ပြည်ရွာ အပေါင်းသည် ပျက်စီးကြေမှု၍ရှိချေ သည်”

မဟာရတ်က ထိုသို့ဆိုတော့မှ သံတို့ကို မသတ်ဘဲနှင့်ထုတ်လိုက်၏။ သံတို့လည်း ညဉ့်နေ့မဆို ပြေးလာ၍ ဟံသာဝတီသို့ရောက်လျှင် ဗညားသေဉ် ဆိုသော စကားကို အကြွင်းမဲ့ နားတော် လျှောက်လေ၏။ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝ ရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အမျက် တော် ပြင်းစွာရှိသော်လည်း အမျက် တော်မရှိသကဲ့သို့ ချုပ်ရုတ်တော်မူ၍ ညီတော်၊ သားတော်၊ မှူးတော်၊ မတ် တော်အပေါင်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဤသို့ အမိန့်တော်ရှိသည်။

“ယခုသည် လင်းဇင်းကို မင်းပြု သော ဗညားသေဉ်ငယ်သည် ငါက စေ တော်မူသည်ကို မချေမငံ အတောင့် အတင်းသာ ခို၍နေလေသည်။ မိုး ကောင်းပေး မိုးညှင်းစားငယ်တို့လည်း သောင်းကျန်းထောင်ထားကြလေသည်။ ဤသို့ ပြည်ထဲ မငြိမ်မဝပ်ရှိသည်များမှာ

ငါ၏ညီတော် သားတော် မှူးတော် မတ် တော်အပေါင်းတို့သည် ငါ့ကျေးဇူးတော် ကိုသာစား၍ အမှုတော်ကို ကြိုးစား အားထုတ်ထမ်းမည်ဟူ၍ မလျှောက် ကြကုန်”

ထိုအခါ ဗညားဒလ လျှောက် သည်။

“လင်းဇင်းကျေးဇော် သောင်ရက် သို့ တွန့်တော်သွား၍ ဗညားသေဉ်ကို အရေးအရာဆိုမည်။ ယင်းသို့ဆဲ ၍ အရေးတော်မပြီးမှ ညီတော် သားတော် တို့ကို အလုံးအရင်းနှင့်ချီစေ၍ လှင် ဤ တော်မူသင့်သည်”

“သည့်အရေးသည် သင့်လှ သည်။ ဗညားဒလ သွား၍ အရေးအရာ ဆိုချေ”

ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား လည်း ထိုသို့ အမိန့်တော်ရှိပြီးလျှင် တိုက်ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ထောင်၊ ဗိုလ် တစ်သောင်းပေးကာ ကောင်းပိုမြို့တို့ကား သော ဝေလုသုမကာကို စစ်ကဲခန့်ကော် မူသည်။

ထို့နောက် သမိန့်ခိုက်ညီတပ် တွင် တိုက်ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ထောင်၊ ဗိုလ်တစ်သောင်းနှင့် ဇွယ်ရမြို့ကို စား သော သရေပုညကို စစ်ကဲခန့်တော်မူ သည်။ သည်နှစ်တပ်က သောင်ရက်သို့ အလျင်ချီရသည်။ ဇင်းမယ်က ဗညား သေဉ်လုံ တစ်တပ်၊ ဗညားသံလုံ တစ် တပ်၊ သည်နှစ်တပ်ကို တိုက်ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ထောင်၊ ဗိုလ်တစ်သောင်း နှင့် သောင်ရက်သို့ ချီလေဟူ၍ စေတော်မူ သည်။

သိုးသားကလည်း ဩ သာ ပိသလောက် တစ်တပ်၊ ဩသာသုဝဏ္ဏ လောက် တစ်တပ်၊ ဩသာပိတ်စံ ပာစံ တပ်၊ သည်သုံးတပ်ကို တိုက်ဆင် သုံးရာ၊

www.burmeseclassic.com

မြင်း တစ်ထောင်ငါးရာ၊ ဗိုလ်သုံးသောင်း
နှင့် သောင်ရက်သို့ ချီစေတော်မူသည်။

ပညားဒလတို့ နှစ်တပ်သား
လည်း ဇင်းမယ်က ကြိုလာမည့်တပ်၊
ယိုးဒယားက ချီလာမည့်တပ်ကို မင့်ဘဲ
သောင်ရက်သို့ အလျင်ချီလေ၏။
သောင်ရက်သို့ရောက်လျှင် လင်းဇင်းမင်း
က အရေးအရာ မဆိုလာသောကြောင့်
ပညားဒလ ဤသို့စေ၏

“ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်
တော်မူလှသော ကိုင်းကြီး ပြည်ကြီး
အပေါင်း ထီးဆောင်းမင်းတကာတို့
၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော ဆင်ဖြူ
များသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး
ဘုရား အဂ္ဂမဟာ သေနာပတိ
အကြောင်းကြားရောက်သည် လင်း
ဇင်းမင်း။

နိုင်ငံတော်အပေါင်း၌ နေ
သော ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါ
အပေါင်းတို့ကို ရင်၌ဖြစ်သော သား
တော်အရင်းကဲ့သို့ သနားတော်မူ၍
ဆင်းရဲအပေါင်းတို့ကို ပယ်ထော်မူ
ခြင်းငှာ အလိုတော်ရှိသော ရေမြေ
သခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား
သည် မြတ်သော ရွှေနန်းတော်နှင့်
ပြည့်စုံတော်မူသည်ဖြစ်၍ အောင်
ခြင်းကိုသာ ရတော်မူသည်။

ထိုသို့ ဘုန်းလက်ရုံး အာဏာ
ပညာအမြင်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ
သော ဧကရာဇ်မင်းမြတ်ကို သင့်
မသင့် ရာ မရာကို ဟံသာဝတီ
ရွှေပြည်တော်တိုင် လျှောက်လာ
ကောင်းလျက် မလျှောက်သော
ကြောင့်

“သေနာပတိသွား၍ အရေး
အရာဆိုချေ၊ သို့ဆိုလျက်ကို အရေး
အရာမပြီးလျှင် မြေကြီးအထူနှင့်

တူသော ဆင်လုံးမြင်းရင်း အများ
နှင့်ချီ၍ ငါလုပ်ကြံတော်မူမည်’
အမိန့်တော်ရှိ၍ လာရသည်။ အရေး
တော်ပြီးမည့်အကြောင်းကို ပညာ
ဖြင့်ဆင်ခြင်၍ စိရင်ရဇီဝ်မည်။

အမတ်ကြီး ပညားဒလသည်
အဆိုပါ ရာဇသံစာကို လင်ပတေ့စား
နှင့် ဇာပန်စားသို့အပ်၍ ဆောင်ရက်က
သည် လင်းဇင်းသို့ စေသည်။ ရောက်၍
ရာဇသံစာကို ပညားသေဉ်ကြားလျှင်
သံနှစ်ယောက်ကို သတ်မည့် အခြင်း
အရာ ပြုလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို
ပညားသေဉ်ဆရာ မဟာရတ်ကြားလျှင်
ဤသို့ဆိုလေ၏။

“ရှေးအထက်က မင်းတရားကြီး
စေလာသောအခါလည်း မချေမငံဆို၍
သံကိုသတ်မည်ပြုသောကြောင့် ငါဆို၍
အရေးမပျက် ရှိဖူးလေပြီ၊ ယခု သေနာ
ပတိက စေလာသော သံတို့ကို သတ်
မည် ပြုပြန်သည့် အရာသည် မင်း
ဧကရာဇ်တို့၏ အကျင့်မဟုတ်”

သို့ကြောင့် ပညားသေဉ်သည်
သံတို့ကို မသုတ်ဖြစ်ဘဲ ရှိသမျှ ဆင်
ကောင်း၊ မြင်းကောင်းတို့ကို သံတို့ကို
ပြုသည်။

“ယခု ငါ့ကို ရန်ပြုမည်ဟူ၍
လာသည်မှာ သေနာပတိ ပညားဒလ
လာသည်ကို မဆိုနှင့်ဦး၊ မင်းတရားကြီး
ပင် လာသော်လည်း ငါ့ဆင်အစွယ်
အကုန်ကျိုးလေမှ ငါ့ကိုနိုင်မည်”

ပညားသေဉ် မှာလိုက်သည့်
စကားကို သံတို့သည် ပညားဒလသို့ပြန်
လည်ပြောပြကြသောအခါ ပညားဒလ
ဤသို့ဆို၏။

“ငါသို့သော အဂ္ဂမဟာ သေနာ
ပတိ အရေးစကားစေဆိုသည်ကို ပညား
သေဉ် မချေမငံသော စကားကိုဆိုသည်။

ယခုပင် ငါချီပြီး လင်းဇင်းသားတို့ကို
တိုက်မည်”

ထိုအခါ တပ်မှူး စစ်ကဲများက
ဤသို့ ဆိုကုန်သည်။

“ယခု လင်းဇင်းသို့ချီ၍ လုပ်ကြံ
မည် မင်းကြီးမိန့်ရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့တွင်
ပါသည့် အလုံးအရင်းလည်း နည်းလှ
သည်။ ဆင်မြင်းလည်း ဆင်ငယ်၊ မြင်း
ငယ်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆင်ကို အား
မတန်ချေ၊ ယိုးဒယားက ဩယာပိဿ
လောက်၊ ဩယာသုဝဏ္ဏလောက်၊ ဩ
ယာပိတံစတို့လည်း ယခုတိုင်အောက်မှ
မရောက်၊ ဇင်းမယ်က ပညားသေဉ်လုံး
ပညားသံလံတို့လည်း ယခုမရောက်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သောင်ရက်တွင်
နှစ်လခန့်နေသည်။ မျိုးရိက္ခာကုန်၍ ရှာ
ကြံသော်လည်း မရသောကြောင့် ရဲမက်
အပေါင်းတို့လည်း ငတ်မွတ်ညှိုးငယ်ကြ
ကုန်သည်။ ယင်းသို့ဆို ယခုချီမည် မိန့်
တော်မူသည့်အရာသည် သင့်မည်မထင်၊
ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ယိုးဒယား
ကျေးလက်သားတို့ ရေကြောင်းချီလာ
မည်ဆိုသည်ကို မျိုးရိက္ခာ ရှာမည်
နှင့် ဆီးကြို၍ ပေါင်းမိသည်ဖြစ်မှ တစ်
ချက်တည်း ရေကြောင်း ကြည်းကြောင်း
လင်းဇင်းသို့ချီမှ သင့်မည်”

ပညားဒလသည်လည်း အစား
အသောက်မရှိသည် အမှန်ဖြစ်တော့
သည်။ သည်တွင် ရှာစေသော်လည်း
စားလောက်အောင်မရ၊ အခက်ပင်ဖြစ်
တော့သည်။

(ဆက်ရန်)

အောင်သိမ်းမြတ်

မြန်မာ့ အမျိုးသမီးတို့၏ အနုပညာ

ချောမွေ့သော ရုပ်: မှာ ထိုင်ကြ
မင်း ရွာက ကာလ ဒကာကြီး

(ယခင်လူအဆက်)

စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ် တက်
တော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှမ်းရိုးမ
လမ်းမကောင်းသည့် အတက်ဆင်း
လှည့်လမ်းတွေကြား ဆိုင်ကယ်မောင်း
နေကျဖြစ်၍ ဒီလောက် တောင်တွေ
လမ်းများကို မမူပေ။

ဆွမ်းဦးပညာရှင်-ဥမင် ၃၀၊ ဥမင်
၆၀နှင့် လွမ်းစေတီစသော ထင်ရှားသည့်
စေတီများကို လိုက်ဖူးရင်း ဥမင် ၆၀
အထက် လွမ်းစေတီဘေး အုတ်ခုံပေါ်
တွင် ထိုင်၍ နားလိုက်သည်။ နဂါးတံ
မြစ်နှင့် စစ်ကိုင်းလွင်ပြင် သူနာပတိ
လာသော လေ့နုလေ့အေး လင်း
ဘုရားဆည်းလည်းသံများကို တချင်ချင်
စည်းချက်လိုက်ရင်း မွေးပျံ့နေသော
တရုတ်စံကားပန်းပွင့် ဖြူဖြူလေးများ
မြေပေါ်သို့ ကျကျလာသည်။

စန္ဒာသည် ကျွန်တော့် လက်ကို
ဆုပ်ထားရင်း-

“နောက်ဆို အစ်ကိုနဲ့ ဒီလို ပျော်
ရမယ့် အချိန်တွေ မရှိတော့ဘူးနော်”

ငိုသံသဲ့သဲ့အပြင် ရှိုက်သံတစ်
ချက် တစ်ချက်ပါလာသော စန္ဒာ၏
မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များစို့လာသည်။
အသင့်ပါလာသော လက်ကိုင်ပဝါနှင့်
စန္ဒာမျက်နှာမှ မျက်ရည်များ သုတ်ပေး
ရင်း-

“မငိုပါနဲ့တော့ စန္ဒာရယ်၊ ညီမ
ခုလို စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေးနေ
ရင် အစ်ကိုတို့ ညီမတို့ ဒီထက်ပိုဝေးသွား
နိုင်မှာပေါ့၊ ဘုရားပေါ်မှာ မျက်ရည်
မကျကောင်းဘူးလေ”

“အစ်ကိုပြန်ရင် မမမွေဖောင်နဲ့
ပြန်တွေ့ရမှာမို့ ဖျော်နေမှာမို့ စန္ဒာမှာက
တစ်ယောက်တည်း လွမ်းကျန်နေရမှာ”

“စန္ဒာရယ်၊ ညီမလေးဟာအစ်ကို
ရဲ့ ထာဝရ ညီမလေးပါ၊ ဘာလို့ ခွဲသွား
ရမှာလဲ”

“အစ်ကိုရယ်၊ စန္ဒာတို့တွေတာ
သိပ်နောက်ကျခဲ့တယ်နော်၊ ဟိုးဆယ်နှစ်
လောက်ကတည်းက တွေ့ရမှာ”

“အဲဒီအချိန်က စန္ဒာက ကလေး
ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဆော့ကောင်းနေလို့
အစ်ကိုကို ဂရုစိုက်မိမှာတောင် မဟုတ်
ဘူး”

“သွား သူများက ရင်ထဲမှာရှိတာ
ပြောကြည့်တာကို”

“မငိုတော့နဲ့နော် စန္ဒာ၊ ဒီက
“ရှေးအထက်ကြက်ယက်ဘုရား

“ရှေးအထက်ကြက်ယက်ဘုရား
အဆိုင်မှာ စားမယ်၊ ပြီးရင်
စင်္ဂလမ်းပေါ်က အအေးဆိုင်မှာ ဖာလူဒါ
ဝယ်တိုက်မယ်”

“ဟင်း- အစ်ကိုက သူများကို
သူလို့ မှတ်လို့လား၊ အစ်ကိုပဲ တောသား
မြို့ရောက် ဖာလူဒါသောက်”

စန္ဒာ အပြုံးလေးသန်းလာလို့
ကျွန်တော်လည်း ကြည်နူးရသည်။
ဘုရားပေါ်က ဆင်းပြီး နှစ်ပေါင်းရာချီ
သည့်တိုင် အသုံးပြုနေဆဲ စစ်ကိုင်း
တံတားကြီးသည် ဧရာဝတီမြစ်ကို ခွ၍
ပေါင်းကူးပေးသော တာဝန်ယူနေသည်
မှာ -

“တာဝန်ကျေရာပါတယ် စစ်
ကိုင်းတံတားကြီးရယ်”

အပြန် အမရပူရမှ တစ်ဆင့်
တောင်သမန်အင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဦးပိန်
တံတားကြီးပေါ်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ကို
ကျော်ပြီး စစ်ကိုင်းဘက်ကို မေးတင်
ဝင်စပြုနေသော ညနေခင်း အလင်း
ရောင်သည် တိမ်ပါးပါးနှင့် ပြာရောင်
သန်းနေသော အပြာရောင်အောက်
တွင် အနီရောင် အလင်းတန်းများ ပြာ

ကျနေသည်။ မကြာခင် စစ်ကိုင်းတောင်
တန်းကြီးနောက်မှ တစ်ဆင့် အနောက်
ဘက်ကို လုံးလုံးဝင်ရောက်သွားဖို့ နှုတ်
ဆက်နေသည်။

တောင်သမန်အင်း ရေကြက်
ခွပ်တို့သည် တံတားတိုင်ခြေကို ရိုက်ခတ်
နေသည်။ ထိုအချိန်အလုပ်ပြန် ဒေသခံ
များ၊ တိမ်မပြန်ခင် အလွမ်းကျန်နေ
သော စုံတွဲများ၊ ကောင်းကင်ထက် အိပ်
တန်းတက်ရန် ပျံနေသော ဗျိုင်းအစရှိတဲ့
ငှက်များနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ စုံတွဲ
သည်လည်း -

“ခွင့်လွှတ်ပါ စန္ဒာရယ်၊ ကိုယ်
လည်း စန္ဒာပြို ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ဒီဘဝမှာ ဒီခဏသာ
ဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ်ခွင့် ပြုပါလား”
လို့ အသံမထွက်ရက်ပါ။ စိတ်ထဲကပဲ
လေ ရည်ညွှန်းတာကို စန္ဒာ နားလည်
မှာပါ။

ဦးပိန်တံတားမှအပြန် မှောင်စ
ပြုလာသည်။ ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်လေး
သည် တစ်နေကုန် ရှမ်းကန်နေရပေမယ့်
တာဝန်ကျေရာပါသည်။

စန္ဒာတို့ လမ်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်
သည်နှင့် နေမင်းအလင်းဆိုလို့ ဘာမှ
မရှိတော့ပါ။ သို့ပေမဲ့ ကြိုးကြား ကြိုး
ကြား ဓာတ်မီးတိုင်များမှ မှိတ်တုတ် မှိတ်
တုတ် လင်းချင်သလို မလင်းချင်သလို
လမ်းမီးလေးများကတော့ အလင်းရောင်
မပေးနိုင်ပေမယ့် သွားမယ့်လမ်းကို လမ်း
ညွှန်နေလို့ ထော်သေးသည်။

စန္ဒာတို့ခြံရှေ့ရောက်ပြီး သံပန်း
တံခါးကြီးဖွင့်ရန် ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်
သည်။ ခြေတစ်ဖက်ကို မြေပေါ်သို့
ထောက်လိုက်စဉ် ဘယ်အချိန်က ဆင်း
လိုက်မှန်းမသိ၊ စန္ဒာ ကျွန်တော့်နား
ရောက်လာသည်။

“ခွဲခါနီး အစွဲကို လက်ဆောင် ပေးစရာရှိလို့”

ခြံတံခါးဖွင့်ရန် ခြံစောင့်ကို စောင့်နေစဉ် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ကျွန်တော့်ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို စန္ဒာအနမ်း တစ်ချက်က လျှပ်တစ်ပြက်ရောက်လာ ပြီး -

“ဟာ- ဒီကောင်မလေး လူကြီး ကို”

“ဘာလဲ၊ သူများ လက်ဆောင် ပေးတာကို မယူချင်ဘူးလား၊ မယူရင် ပြန်ပေး” ဆိုပြီး သူ့ပါးလေးကို ကျန်တော့်ကို နမ်းရန် တိုးပေးလာ သည်။ ကျန်တော်သည် လက်မ လက် ညှိုးလေးကို ဖွဖွလေး သူ့ပါးပြင်ကို ညှစ်လိုက်ရင်း -

“ပြန်မပေးတော့ဘူး ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားမှာ”

ပြီးတော့လည်း ကလေးတစ် ယောက်လို အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားတော့ သည်။ ကျန်တော့်မှာသာ ဆိုင်ကယ်ကို အိမ်ထဲ တွန်းဝင်ရင်း ခြံစောင့်ခမျာ သော့ဖွင့်နေစဉ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မို့ ဘာမှ ခိုဝှက်မလိုက်မယ် မထင်ပေ။

စန္ဒာမိဘများကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်တော်သုဇယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ရန် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ် ယူသွားဖို့ ပြောပေမယ့် နောက်နေ့ ပြန်လာစရာမရှိ လို့ မယူတော့ကြောင်း၊ ကားနှင့် လိုက်ပို့ မယ်ဆိုတော့လည်း မဝေးလှကြောင်း ကျေနပ်အောင် ငြင်းဆန်ရင်း အမှောင် ထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်လေသည်။

ကျန်တော် မန္တလေးမှပြန်ပြီး နောက်တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်လောက်တွင် မွေဖောင်ကို မိဘများနှင့် တောင်းရမ်း ခဲ့သည်။ ရှမ်းရိုးရာလေ့အတိုင်း သတို့ သားဘက်မှ ရွေးခွန်းတောက် အပြော

ကောင်းသော ဦးစိုင်းစံကြီးကို တစ်ခွက် ကိုက်ပြီး ခေါ်ခဲ့သည်။ တစ်ခွက်နှင့် မဝ လို့ နောက်တစ်ခွက် ထပ်တောင်းသည် မဖြစ်၊ မူးလို့ မဖြစ်ပါ။ သတို့သမီးတောင်း ရမည့်စကားတွေ မေ့သွားရင် ဒုက္ခ၊ မမေ့ဘဲ ထွေပြီး စကားတွေ မပြတ်ပြော ပြန်ရင်လည်း ဒုက္ခ၊ သူ့မပါရင်လည်း မဖြစ်။

‘ကွာတုတ်ခေါင်ခိုက်’ အမည်ရ သော သတို့သမီးတောင်းရမ်းမှုစကား ရွေးရှမ်းမင်္ဂလာစကား ပြောတတ်တာဆို သူပဲ အားကိုးရတာလေ။

ပန်းဒကာလည်း ဖြစ်သည့် ဦးစိုင်းစံကြီးကို ချော့မော့ခေါ်ရင်း ကျောင်းဆရာကိုစိုးနိုင်၊ ရွာက ကာလ သားများ၊ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် ညနေ ၅ နာရီလောက် ယွန်းခေါင်ခိုက် (မိန်းမ တောင်းရန်) ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရွာရှိ ကလေးလူကြီးမျိုးစုံ သတို့ သမီးအိမ်ဘက် ရောက်လာကြသည်။ ကြိုတင်အသိပေးထားလို့ မိခမ်းတို့ အိမ် တွင်လည်း မိခမ်းမိဘနှင့် ဆွေမျိုးများ အသင့်ရောက်နေကြသည်။ ဒီလို တစ် နှစ် တစ်ခါ တစ်ခါတလေ မရှိသည့် နှစ်မျိုးလည်း ရှိသည်။

သတို့သမီးတောင်း အခမ်း အနားသည်လည်း ကျန်တော်တို့ ရိုးရာ တွင် တန်ဖိုးထားရာ ကြည်နူးစရာလေ့ တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

မိခမ်းတို့အိမ် ခြံစည်းရိုးအဝ ရောက်သည်နှင့် ကာလသားများက ရွေးရှမ်းအဆိုဖြင့် -

“မင်္ဂလာဧည့်သည်ရယ်၊ ရွှေဧည့် သည် ကြွလာတယ်၊ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါး ကြီး အမြန်ဖွင့်ပါကွယ်၊ မောလာတယ်၊ ပန်းလာတယ်၊ သတို့ သမီးက ထွက်ပြီး ရေကြည်အေးအေးနဲ့ တမ်းကြပါကွယ်”

စသည်ဖြင့် အော်မြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်း တယ်။

သတို့သမီးဘက်ကလည်း -

“ဖွင့်သာ ဝင်ခဲ့ပါကွယ်၊ မင်္ဂလာ ဧည့်သည်ရယ်၊ ရွှင်တို့ကို ကြိုလှင်နေ တယ်ကွယ်” ဆိုပြီး သတို့သမီးဘက်က ကာလသမီးအဆိုတွေက သံမြိုင်ပြန် ပြောလေ့ ရှိတယ်။

အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဧည့်ခန်းကို ဝင် လိုက်ကြတယ်။ ဘုရားစင်ပေါ်မှာလည်း အမွှေးနံ့သာ၊ သစ်သီးအစုံနဲ့ ခင်းကျင်း ထားတယ်။ သတို့သားဘက်က ဧည့် သည်တွေ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး တစ်ဖက်စီ မှာ ထိုင်ကြတယ်။ လူစုံပြီဆိုတာနဲ့ ပန်း ဒကာကြီး အခန်းကဏ္ဍ ရောက်လာ ပြီလေ။

“မင်္ဂလာ ရွှေမိုး ငွေမိုးတွေ ရွာ နေမယ်၊ မင်္ဂလာချိန်ခါရောက်လာတယ်၊ ဒီအိမ်က အလှနတ်သမီးလေးကို ထုတ် ပြပါကွယ်”

စသည်ဖြင့် နုရီစည်းဝါး အသံ အနိမ့်အမြင့် လေယူလေသိမ်းက ရှေး ရှမ်းဆန်ဆန်နဲ့ စပြီး မိတ်ခေါ်လိုက် တယ်။ သတို့သမီးဘက်ကလည်း အဆို ကို ပြန်ဖြေဖို့ ရှေးရှမ်းစာတတ် အမျိုး သမီးကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ခေါ်ထား ရတယ်။

“မင်္ဂလာခရီးသည် ခုလို ဗစ္စည်း၊ ရိက္ခာအစုံနဲ့ လူကြီးမိဘများနဲ့ လာ တောင်းတာကို လက်ခံပါတယ်၊ ဒီအိမ် မှာက ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အကြီးလားကွယ်၊ အငယ်လားကွယ်၊ နှစ်ဦးစလုံးတော့ မရတယ်၊ တစ်ဦးကို ရွေးပြီး ပြောပါကွယ်” ဆိုပြီး ပြန်ချေ တယ်။

“ငောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာ နေတယ်၊ စပါးတွေလဲ အထွက်ကောင်း

တယ်။ စီးပွားရေးလည်း တောင်းတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငြင်းဆိုဖို့ မကြိုးစားနဲ့ကွယ်။ ငါတို့ တောင်းတာထု အမေရာ၊ ဒေဝီ၊ မဒီ၊ သမ္ဘာလလို တော်လေးဝပြည့်တဲ့ မွေဖောင်ဆိုသော အကြီးမပါကွယ်။ ဧည့်သည်တွေလည်း ဖောင်နေရတာ ကြာလှပြီ ထွက်ပြီတော့ကွယ်”

“အရင်မလိုနဲ့ ဧည့်သည်ရယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံး တော်လေးဝတွေပဲကွယ်။ သတို့သမီးကို မြင်ရင် လှပလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေ ပြာ သွားမယ်၊ ဆွေမျိုးတွေ မေ့ကုန်လိမ့် မယ်၊ စိတ်ထိန်းထားနိုင်ရင် ခုပဲ ခေါ်ပြ မယ်”

စသည်ဖြင့် အတိုင်အဖောက်၊ အဆိုအဖွင့် ညီလှသဖြင့် ပရိသတ်များ တဝါးဝါးနှင့် ရယ်လိုက်ကြနှင့် သတို့သမီး ကို ထုတ်ပြတော့မှ ခွက်ထိုး ခွက်လှန် ရယ်မောကြသည်မှာ ပျော်စရာမဆုံးပေ။ ထုတ်ပြသည့် သတို့သမီးမှာ သတို့သမီး အစစ်မဟုတ် ညီမဆွေမျိုးထဲမှ အလွန် ဝသော၊ အသားညိုသော သူများကို တမင်ရွေးပြီး လူပုံအလယ် ခေါ်ထုတ် ပြသည်။

သတို့သမီးကို ပရိသတ်က တွေ့ သောအခါ တဝါးဝါးနှင့် သတို့သား ဘက်မှ -

“သူမဟုတ်ပါကွယ်၊ ချောတယ်၊ ယဉ်တယ်၊ သိမ်မွေ့တဲ့ မွေဖောင်လေးကို ပြောတာပါကွယ်”

ပြီးတော့မှ သတို့သမီး အမှန်ကို ထုတ်ပြတယ်။

သတို့သားဘက်ကိုလည်း လာ တောင်းတာ ဘယ်သူလဲ၊ ပညာတတ် လား၊ စီးပွားရေးရှာတတ်လား၊ ရုပ်ချော လား၊ အားကိုးလို့ရသူလား ထုတ်ပြဖို့ သတို့သမီးဘက်ကလည်း တောင်းဆို

တယ်။ အပြန်ပြန် အလွန်လွန်ပေါ့။ အဲဒီအခါ သတို့သားဘက်ကလည်း ပွဲဆူ အောင် ကာလသားထဲက ပုပျပ်ပျပ် (သို့မဟုတ်) အရင်ရှည်ရှည်ဝဝ ပိန်ပိန် ဟာသဉာဏ်ရှိသောသူကို ထုတ်ပြပြန် တယ်။

သတို့သမီးဘက်ကလည်း ဒီပုံ ဆိုသဘောမတူကြောင်း ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ဟာသလေးနဲ့နှောပြီး ငြင်းတယ်။

နောက်ဆုံး သတို့သားအမှန်ကို ထုတ်ပြတော့မှ သတို့သားဘက်က တောင်းရမ်းပစ္စည်းကို တင်နိုင်ကြောင်း သဘောတူကြသည်။

သတို့သားဘက်က သယ်လာတဲ့ တောင်းရမ်းပစ္စည်းကတော့ တစ်ဆယ် သားလောက်ရှိတဲ့ ဆန်ထုပ် တစ်ထုပ်၊ ဆားထုပ် တစ်ထုပ်၊ လက်ဖက်ခြောက် တစ်ထုပ်၊ အပ်ချည်တပ်ထားသော အပ် နှင့် အပ်ချည်တစ်လုံး၊ ဘဲဥ နှစ်လုံး၊ စာ အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ငွေ ၁၅၀၀ ကျပ်၊ ရှေးယခင်က ငွေသား ၅မတ်တို့ကို နှိမ်းလို “ဆာ” ဟုခေါ်သော ကြိမ်ခြင်းထဲထည့်ထားပြီး ကြိမ်ခြင်းကို အပေါ်ကနေ အဝတ်ဖြူစနှင့် ချည်ပြီး သတို့သမီး မိဘများထံ အပ်နှံရလေ သည်။

သတို့သမီး မိဘများကလည်း လက်ခံသည်နှင့် ဟိုတောင်းရမ်းသော “ဆာ” မင်္ဂလာခြင်းကို အိမ်ခေါင်တိုင် အမြင့်တွင် ချည်ပြီး မင်္ဂလာမဆောင် မချင်း ချိတ်ဆွဲထားရလေသည်။

အကယ်၍ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် တစ်ဖက်ဖက်မှ မင်္ဂလာအခမ်း အနား ပျက်ကွက်ခဲ့ပါက ၂၅ ပြည့်ကိုယ် စားပြုသော ဆန်အိတ်(၁)အိတ်၊ ၁၅ ပိဿာဝင် ဆားအိတ် (၁)အိတ်၊ အချိန် (၁၀)ပိဿာ ကိုယ်စားပြု လက်ဖက်

ခြောက်အိတ်ထည့်ထားသော အိတ်၊ ငွေဆယ်ဆယ့်မနည်း လျော်ကြေးပေး ရမည် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤ ဆွဲခြင်းသည် မိုးရာမင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ နှစ်ဖက်မိဘများ ပေးရမည်ကိုတော့ နှစ်ဖက်နားလည်ပြီး ဖြစ်သောလေ့ပင် ဖြစ်သည်။

သတို့သမီးတောင်းသော အခမ်း အနား ပြီးသွားသည်နှင့် အိမ်ရှင်မှ စား သောက်စရာများနှင့် ဧည့်ခံလေသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထပ်သောက် ထားမှန်း မသိသော ပန်းဒကာ ကိုရိုင်းစံ ကြီးသည် ဘုရားစင်အောက် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ် မော၍လား၊ မူး၍လား မသိ တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်ပျော်နေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ကို တော့ နောင်နှစ် ဝါကျတချိန် နေ့ရက် တိုင်ပင်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ဖက် စေ့စပ်ပြီး တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ခန့်ကြာမည်ထင်သည်။ မြို့ ပေါ်ကနေ စိုင်းလိတ်ဆိုင်ကယ်တိုင်းနဲ့ ရောက်လာသည်။

“သူငယ်ချင်း ကိုရိုင်း၊ ငါကဲ့မြို့ ပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိတော့ တဲ့။ လူတွေ တရွန်းရုန်းနဲ့ အစိုးရကို ဆန္ဒပြပွဲတွေ လုပ်နေကြတယ်”

ပထမတော့ စိုင်းလိတ်ပြေးတာ ကို မရှင်းပါ။

“အေး ငါလိုက်ခဲ့မယ်၊ မြို့မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ သိရတော့ ငါတို့လည်း ရွာမှာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့”

ကျောင်းဆရာ ကိုစိုးနိုင်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ လှမ်းခေါ်ရင်း မြို့ပေါ် လှ လာခဲ့သည်။ မြို့တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ် နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် မြို့သူမြို့သား များ မပြောနှင့် ကလေးတွေ၊ ခွေးတွေ

တောင် တစ်ယောက်တလေ မတွေ့ရပေ။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒီလို တိတ်ဆိတ်ပြီး ခြောက်သွေ့တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးဗျ”

မြို့ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် တချို့လမ်းမကြီးများကို အမျိုးမျိုးသော ဝမ်းလှေကား သစ်သား၊ အမှိုက်ပုံးများနှင့် ပိတ်ထားကြသည်။ လမ်းကို မနည်းအပေါက်ဖောက်ပြီး ဝင်ခဲ့ရသည်။ ဈေးဆိုင်များ၊ အိမ်များ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်အားလုံး သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်ကို ချောက်ချား တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။

“ရပ်ကွက်ရုံးကိုဝင်ပြီး မေးကြည့်ရအောင်”

စိုင်းလိတ်က သတိပေးမှ ရပ်ကွက်ရုံးထဲ ဝင်ခဲ့သော်လည်း ရုံးစောင့်ပင် မရှိပေ။

“ဟာ- ဘယ်တွေ ရောက်နေတာလဲ၊ တစ်ယောက်မှတောင် မရှိ”

“ရဲစခန်း သွားမေးကြအောင်ဗျာ”

ဆရာလေးကိုစိုးနိုင် သတိပေးမှ မြို့မရဲစခန်းကို သွားလိုက်သည်။ ရဲစခန်းသည်လည်း ဝင်ပေါက်များ ပိတ်ထားပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“စခန်းမှူး၊ စခန်းမှူး တာဝန်မှူး ရှိလား ခင်ဗျာ”

ခဏခဏ အော်ပြောမှ အတွင်း တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာပြီး ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ စသည်ဖြင့် မေးလာလို့ ဆရာလေးကပင် နောင်မိစ္ဆာက အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပြီး စခန်းမှူးနှင့် ဝင်တွေ့လိုက်သည်။

စခန်းမှူး၏ ပြောပြချက်အရ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ဆန္ဒပြပွဲတွေ လုပ်

နေကြကြောင်း၊ ရှစ်လေးလုံး အရေးအခင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လုံခြုံရေးအတွက် မိမိဘာသာ ဖြေရှင်းရကြောင်း၊ တစ်ဖက်လက်နက်ကိုင်များကလည်း အမျိုးမျိုး အမိန့်ပေး ခြိမ်းခြောက်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် သိရလေသည်။

“မန္တလေးရော စခန်းမှူး”

“တစ်ပြည်လုံးပဲ ဆရာသယ်၊ ဒီမိုကရေစီဆိုပြီး ဆန္ဒပြကြတာ ကား၊ ရထားတွေတောင် မထွက်တော့ဘူး”

စန္ဒာတို့ မိသားစုကို စိုးရိမ်မိလိုက်သည်။ သူတို့က မြို့ပေါ်မှာပဲလေ ဒီမှာသာ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့မျိုးစုံနဲ့ ပြည်သူတွေ ကြားညပ်နေရတာကို ဖြေသိမ့်ရင်း ရွာကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရန် အမြန်ပြန်ခဲ့လေသည်။ စိုင်းလိတ်ကိုလည်း ဒီထက်ထူးခြားတာရှိရင် သတင်းပို့ရော အသိပေး အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

ညနေရောက်တော့ ဆရာလေးတွင် အသင့်ပါလာသော နေရှယ်နယ် ပင်နယ်ဆိုးနစ် - ရေဒီယိုလေးဖွင့်ပြီး ပြည်တွင်းသတင်းများကို လိုင်းအမျိုးမျိုးက နားထောင်မိသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ဆိုသော နှစ်စသည်ဖြင့် အစွဲပြု၍ အတွေ့တွေဆန္ဒပြမှုတွေ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်ဆန် ပြုမူမှုတွေ ကြားလာရသဖြင့် တိုင်းပြည်အတွက် ရင်လေးမိသလို မိမိတို့ဒေသတွင်လည်း “မြေပူရာ ကင်းမှောင်” လက်နက်ကိုင် ဒေသခံ အဖွဲ့အစည်းများ၏ အနိုင်ကျင့်မှုတွေကို စိုးရိမ်လာသည်။

ကျွန်တော် ထင်သည်အတိုင်းပင် တောထဲလက်နက်ကိုင်များမှ မြို့ပေါ်ကို တက်၍ အစိုးရကို ဆန္ဒပြရန် မပြသည့်သူရှိပါက တောထဲစံအတိုင်း အရေးယူမည် စသည်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်စာတွေ

မကြာမကြာ ရောက်လာသည်။ ရွာသူကြီး ပူကျယ် ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ၊ စိတ်ညစ်လာသည်။

ထိုအချိန် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာလေးကို ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သတင်းကို အခြားစွန့်၍ ဘိယံပြည်သူစစ်ကိုလည်း နယ်ခြေခံတပ်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး လုံခြုံရေး ခိုင်မာအောင်လုပ်ရသည်။ အခက်အခဲများကြားထဲ ဆရာလေး ကိုးနိုင်သမိဘများ အခြေအနေ စိုးရိမ်သဖြင့် ခေတ္တပြန်လိုကြောင်း၊ ခွင့်တောင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ် အကုန်လုံး စုပြုကျလာသည်။

ပြည်မဘက်မှ စားသောက်ကုန်၊ လူသုံးကုန်တွေလည်း တက်မလာတော့ ရှိတာလေးတွေ ချွေတာစားဖို့ စည်းရုံးစားသောက်ကုန်၊ လူသုံးကုန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ဈေးတက်လာသည်အပြင် ကျောင်းတွေပိတ်ထားရ ကျန်းမာရေး နာမကျန်းဖြစ်လျှင် ပြဝရာဆရာမရှိ၊ ဆေးမရှိ၊ တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေ ဆိုးလာသည်။

ဆရာလေးလည်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးမကောင်းလို့ တော်ရုံနဲ့ ပြန်မလာနိုင်တာ ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်း စာမိသည်။ ရွာပြင်ထွက်ပြီး လယ်တောင်ယာ၊ ကိုင်းများပင် ထွက်၍မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ မြို့ကိုလည်း မသွားနိုင်၊ ရွာနှင့် မြို့ကြား စားပြတိုက်မှု၊ ဆက်ကြေးတောင်းမှု၊ ပြန်ပေးဆွဲမှုတွေ မကြာမကြာ ကြားလာရသည်။

ဒီကြားထဲ ကဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုသလို မွေဖောင် အမေအကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးလာတာရော၊ ငွေပိး လူကြီးရောဂါဖောက်လာတာရော ရွာမှ ရှိ

သည် ဗိန္နာသရာ၊ ဆေးပြီးတိုနှင့် မမိ
တော့ပေ။ မြို့ပေါ် ဆေးရုံသို့ပို့မှသာ
အသက်မီနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် အပါအဝင် ရွာသား ခုနစ်
ယောက် မွေဖောင်အမေနှင့် မွေဖောင်၊
မွေဖောင်အဒေါ်တို့ကို လော့ရီတန်ခေါ်
တရုတ်အင်ဂျင်တပ် ရွာသုံး၊ အကြမ်းသုံး
စက်တပ်ယာဉ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊
ဆိုင်ကယ် သုံးလေးစီးဖြင့် အရဲစွန့်ပြီး
မြို့ပေါ်တက်ခဲ့သည်။

မနက်စောစော ထွက်ခဲ့ရာ
ယခင်က ၂နာရီ၊ ၃နာရီလောက်မှ
ရောက်သည်။ ခရီးသည် တစ်နေကုန်
ပင်ပန်းစွာလာရသည်။ လမ်းတွေ၊ တံ
တားငယ်တွေကပျက် ပြင်သွားရ၊ လူနာ
ပါလို့ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရ၊ ဒီကြားထဲ
လက်နက်ကိုင်တွေ မားပြီတွေတွေ့ရင်
ဖြင့် စိတ်မော့စွာဖြင့် ရောက်ခဲ့လေ
သည်။

ဆေးရုံတွင်လည်း တာဝန်ကျ
ဆရာဝန် တစ်ဦးသာရှိပြီး မြို့ခံ သူနာပြု
ဆရာမ နှစ်ဦး၊ ဆေးရုံစောင့် တစ်ဦးသာ
ရှိပြီး ရှိသည့်ဆေးနှင့် မြို့ထဲမှာ စိုင်း
လိတ်အားကိုးဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆေးရွာ
ဝယ်ရလေသည်။ ကံကောင်းချင်တော့
တစ်ပတ်ခန့်တွင် မတော်ရသေးသော
ယောက္ခမကြီး သက်သာလာသည်။
ဆေးရုံက မဆင်းနိုင်သေးပေ။

ကျွန်တော်၊ မိုခမ်းအဖေ၊ မိုခမ်း
အဒေါ်တို့ အလှည့်ကျစောင့်ရင်း ရွာမှ
ပစ္စည်းအချို့ ပြန်ယူရန် ရွာကိုလည်း
အခြေအနေကို ကြည့်ရင်း မနက်စော
စော ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ကန်ကြီးနှင့် ဘုရားကိုတွေ့သည်
နှင့် ရွာနှင့် မနီးတော့ပေ။ လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်ပတ်လောက်က ရွာကအလာ လမ်း
ပိတ်ထားခြင်းမရှိ၊ ရွာသားလည်းလမ်းကို

ဝါးတန်း၊ ဆူးခက်များနှင့် ပိတ်ထားပြီး
အခြားလမ်းတစ်ဖက်က သွားစေသော
အမှတ်အသားကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်
ဘာသဘောနှင့် ရွာလမ်းကို ပိတ်ထား
လိမ့်ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းဘေးရပ်ပြီး
ပိတ်ထားသော အတားအဆီးဘက်
သတိရှိစွာနှင့် လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးသွားရုံ ဖွင့်ပြီး
လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရွာသို့ ဆက်ထွက်
ခဲ့ရာ လမ်းမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ
မတွေ့ရပေ။ ရွာရောက်လို့ သူကြီးကို
မေးကြည့်မှ တောမှ ပိတ်ထားကြောင်း
ဘယ်သူမှ ဖြတ်သွားဖြစ်လာမလုပ်ရ
ကြောင်း၊ သူတို့ သတ်မှတ်ထားသော
လမ်းကသာ သွားရမှာ ဖြစ်ကြောင်း
သိရလေသည်။

ဒီမှာ ဘာရှိလို့တုံး၊ သူတို့မှာ
ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိမှာတုံး စသည်ဖြင့်
ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ မရပေ။

နောက်နေ့ ဆေးရုံအတွက်
လိုအပ်သော စားစရာ၊ ပစ္စည်း၊ ငွေတို့
ပြန်ပို့ရမှာမို့ ပိတ်ထားသည်ဆိုသည့်
လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့သည်။

သတိ ဝီရိယနှင့် ပြန်လာသည်မို့
သူတို့ မသွားရသော နေရာတစ်ဝိုက်
ဆိုင်ကယ် စက်သတ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
အခြေအနေ ကြည့်မိသည်။ ခုတော့
သေချာစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်
နက် ကိုင်ထားသော လူနှစ်ယောက်၊
ကင်းသမားဖြစ်ဟန် တူသည်။ ကျွန်
တော်ကို တွေ့ပုံမရပေ။ ဆိုင်ကယ်သံ
ကြားလို့ လိုက်ကြည့်နေလားတော့ မသိ။
ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းများ တစ်နေရာ
တွင်ဝှက်ပြီး အစောင့်များယံ တဖြည်း
ဖြည်း ကပ်သွားမိသည်။

မြင်သာသောနေရာမှ ကြည့်ရာ
လက်နက်ကိုင်နှစ်ဦးသည် ဒေသခံတော

တွင်း အဖွဲ့အစည်းများ ဝတ်သည့် လူနီ
ဖောင်း၊ လက်နက်နှင့်မတူပေ။ ထူးဆန်း
နေသည်။ ရင်းတို့နှင့် ဆေးဝါးကို
လိုက်ကြည့်ရာ ဘုရားတစ်ဝိုက်တွင် လူ
တချို့ တွေ့ရပြန်သည်။ တချို့လည်း
တံဆောက်နေသလိုလို၊ ဝါးတွေ ရက်နေ
သလိုနှင့် မသင်္ကာစရာတော့မှန်သည်။
သို့သော် ကိုယ်က လက်နက်မှ မရှိဘဲ
တစ်ယောက်တည်း။ သူတို့အုပ်စုထဲ
ဝင်မိလို့တော့ မဖြစ်ပေ။

အသာအယာ ပြန်လှည့်ပြီး
ဆိုင်ကယ်ကို ဝေးဝေးတွန်းကာ ကွင်း
နောက်လမ်းမှ မြို့သို့ အမြန်ပြန်ခဲ့သည်။

ဆေးရုံရောက်ပြီး ရဲကိုတိုင်ရင်
ကောင်းမလား၊ ရွာပြန်ပြီး ပြည်သူ့စစ်
အဖွဲ့နဲ့ သွားရှင်းရမလား စဉ်းစားမရပေ။
မြို့မ ရဲစခန်းမှာလည်း အရေအခင်း
ကာလကြီးတွင် သူတို့ လုံခြုံရေး သူတို့
ဆောင်ရွက်နေရတာနှင့် ကျွန်တော်
မရေရာ မသေချာသော ကျွန်တော်
ထင်မြင်ချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်
ဖြေရှင်းရန်သာ နောက်ဆုံး စိတ်ပိုင်း
ဖြစ်ခဲ့သည်။

စိုင်းလိတ်ကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြရင်း ရွာသို့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မစီးရ။
စိုင်းလိတ်အိမ်က စက်ဘီးတစ်စီးသွားကာ
ပြန်ခဲ့သည်။ လက်ခွဲတော် ဓားကိုတော့
စက်ဘီးဟောင်းတွင်ချိတ်ပြီး လိုလို ည်မည်
ဓာတ်မီးတစ်လက် ဝယ်ခဲ့သည်။ ပိတ်
ထားသော ခြံစည်းရိုးနားရောက်တော့
စက်ဘီးကို တောထဲဝှက်ပြီး ဘုရားနား
ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

ဘုရားတစ်ဝိုက် တံတစ်လုံးနှင့်
ဇရပ်ဟောင်းထဲတွင် လူ(၁၀)ယောက်၊
(၁၅)ယောက်လောက်ရှိမည်။ လက်နက်
ကိုင် ကင်းသမားတချို့လည်း ရှိသည်။
သေချာမှတ်ထားပြီးသည်နှင့် ရွာကို

ဆတ်ဆတ်ခဲခဲ ပြန်ခဲ့သည်။ ရွာ ရောက်ပြီး သူကြီးအိမ်တွင် လူစုကာ သူကြီးနှင့် ရွာသားများကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ တချို့က တပ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ တချို့က တောထဲ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ တချို့က ဓားပြအဖွဲ့ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ကြေးပေးကြသည်။

ကျွန်တော်အမြင်အရ တပ်နှင့် တောတွင်းလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ မဖြစ်နိုင်။ ဓားပြအဖွဲ့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြည်သူ့စစ် အဖွဲ့ကို ရွာမှာ လုံခြုံရေးအတွက် တစ် ဝက်ထားပြီး မိမိနှင့် ငါးယောက်၊ ကျန် စိတ်ဓာတ်ကောင်းသော ရွာသား သုံး လေးယောက်နှင့် ဘုရားဆီကို ဦးတည် ၍ တိတ်တဆိတ်တောတိုးလာခဲ့သည်။ မနက်ဝေလီဝေလင်း နှင်းကွဲစအချိန် ရောက်လာသည်။

ဘုရားရှေ့ ကွင်းပြင်ငယ်တစ်ခု တွင် ဝါးများဖြင့် ရာဇမတ်လိုလို အတားအဆီးလိုလို စက်ဝိုင်းတစ်ခု အတွင်း လူတွေ စုထိုင်နေကြသည်။ အသက်ကြီးကြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက တုတ်ချောင်း တစ် ချောင်းကို မြေကို ရိုက်လိုက်၊ ဒေါသသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ဟစ်လိုက်၊ ကြိမ်းဝါး လိုက်နဲ့ ဘာလုပ်နေပါလိမ့် ဘုရားပြင်တဲ့ အဖွဲ့လား၊ ဖယောင်းတိုင်တွေလည်း ထွန်းထားပုံရသဖြင့် သာသနာလာပြု သောအဖွဲ့ဟု ထင်လိုက်သည်။

ထူးဆန်းသည်က သေနတ်တွေ လွယ်ထားတာလည်း ပါသည်။ ဘာတွေ ပါလိမ့်။

“သား ဒါ သိုက်လာတူးနေတာ သိုက်ဆရာတွေ၊ သူတို့ အစီအမံကို ကျိုးအောင်လုပ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ဘကြီးပုလွယ် အသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ- အကြီး ဘယ်တုန်းက လိုက်လာတာတဲ့၊ လာတုန်းက ကျွန် တော်တို့နဲ့ ပါမလာဘဲ”

“ငါ့သားကို စိတ်မချလို့ အဘ လိုက်လာတာ၊ အရင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ သား၊ သူတို့ သိုက်တူးနေကြတာ”

ကျွန်တော်တစ်သက်နှင့် တစ် ကိုယ် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော မျက်မြင် အတွေ့အကြုံတစ်ခုပါ။ သိုက်တူး တယ်ဆိုတာ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်း တွေနဲ့ မြေကြီးထဲ ဘုရားထဲ တူးဖော် ဖျက်ဆီးပြီး ဌာပနာပစ္စည်းတွေ ယူမယ် လို့ ထင်တာ၊ ခုတော့ စည်းဝိုင်းထဲကနေ အမိန့်ပေးနေတာ ထူးဆန်းလိုက်တာ ဟု။

ခဏအကြာ မိန်းကလေးတစ်ဦး စည်းဝိုင်းဘက် ပြေးဝင်လာပြီး-

“နင်တို့ ငါတို့ ပစ္စည်းတွေကို ထိရဲထိကြည့် အရင်တစ်ခါလို ဒုက္ခ ရောက်သွားချင်လား လာမစမ်းနဲ့ ဟေ့” ဆိုပြီး ပြေးဝင်လာတာ တွေ့လိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်မလေးကို ဖမ်းဖမ်း၊ အပြင်ပြန်မထွက်စေနဲ့”

သိုက်ဆရာ၏ တုံ့ပြန်အမိန့်ပေး သံ ခဏလေးမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ထိုစဉ် ကောင်းကင်ပြင်ကြီး လင်းလာနေ ရာမှ နှင်းများဖြင့် ပြန်ပိတ်သွားခဲ့သည်။ ရေကန်ကြီးဆီမှလည်း ကျွန်တော်ဝှေ့ထဲ ကြားခဲ့သော အသံနက်ကြီး ကြောက် လန့်ဖွယ်ကြားလိုက်ရသည်။ တည်ငြိမ် နေသော မြေကြီးသည် လျှင်လျှင်သည့် လား တုန်ခါလာသည်။

အော်ဟစ်သံ၊ ဆူညံသံ၊ ပွက် လောရိုက်သံများ ထိတ်လန့်ဖွယ် ကြား လိုက်ရ၍ ကျွန်တော်နှင့် ပြည်သူ့စစ်များ ခဏတာ မေ့မြောသွားသလိုပင်၊ ထစ်ခါ ကြုံခဲ့ပြီးပြီမို့ ဘကြီးနှင့် ကျွန်တော်

အရဲစွန့်ပြီး စည်းဝိုင်းထဲ အဝင်းပြေး ဝင်ပြီး ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးနှင့် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ကို အလစ်အငိုက် ဝင်လုံးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြေးထွက် ဝင် တိုက်သည်ကို မြင်လိုက်သော ရွာသား နှင့် ပြည်သူ့စစ်များ သတိဝင်လာပြီး ဝိုင်းဝန်းလှမ်းမကြာကာ သေနတ်သံ တစ် ချက် မကြားလိုက်ရဘဲ သိုက်ဆရာနှင့် တပည့် (၁၀)ဦးတို့ကို လက်နက်ငယ် နှစ်လက်၊ ဓားလွယ်၊ ဓားမြှောင်၊ ပေါက် တူး၊ တူးရွင်း အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များနှင့် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ ဘချို့ အဖွဲ့ဝင်များကတော့ ခြေဦးတည်ရာ အမှောင်ထဲ ထွက်ပြေးကြလို့ မဖမ်းနိုင် ခဲ့ပေ။

နတ်ဆိုးသံ၊ လျှင်သံ၊ ခေါ်ဟစ် သံ၊ ဖမ်းဆီးသံများ ပျောက်ကွယ်သွား သည်နှင့် အလင်းရောင်သည် ထင်ထင် ရွှားရွှား ပြန်ပေါ်လာသည်ကို အံ့ဩ တကြီး ပြန်တွေ့ရသည်။ တောင်ပေါ် ဒေသများတွင် နံနက်ဝိုင်း မြူပြန်ကျ၍ ထင်သာမြင်သာ မရှိပေမယ့် နေ့အလင်း တော့ ရှိစမြဲပင်။

ယခုအခါ ညအမှောင်လို ဖြစ်ပြီး မှ ချက်ချင်း နေပြန်လင်းလာခြင်းသည် ထူးဆန်းလှပေသည်။ စည်းဝိုင်း အပြင် ဘက် ဘုရားဂူအဝင် သွေးအိုင် ဘဲတွင် လဲနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးမြင်မှ ပြေးဝင်သွားသော တစ်ဖက်ရန်သူ အများစုအား မကြောက်မရွံ့ ဟစ်ဦး တည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့သော သူရဲကောင်း အမျိုးသမီးဆိုတာကို တွေ့လိုက်သည်။

အသက်များ ရှိလိမ့်မသေးကဲ့ မှောက်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို အသာ အယာ မကြည့်မိသောအခါ ကျွန်တော် အတွက် ဟစ်ဘဝလုံးတွင် တော်

အကြိမ် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခု
ကို ပြန်မက်သည့်ပမာ ထင်မှတ်စရာ
လုံးဝမရှိသော၊ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်
မရှိသော အနိဋ္ဌာနံ ဖြစ်ရပ်တို့သည်
ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း အိုးထိန်းစက်သို့
ချာလပတ်လည်သွားခဲ့ပါသည်။

ဤမိန်းကလေးမှာ ကျွန်တော်
ညီမလေးလို ချစ်သော နန်းစန္ဒာပင်ဖြစ်
လေသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ဒီလို
သွားလာရခက်ခဲသော ကြမ်းတမ်းသော
ဝေးလံသော ခရီးကို နုပျိုသော ငယ်ရွယ်
သော မြို့သူတစ်ဦးက ဒီမှာ ဓားဒဏ်ရာ
တွေနှင့် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းကွာနေ
သည်ကို ကျွန်တော်မျက်မြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။

ဒါ အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆို
တောင်းသော်လည်း ပကတိတိတ်ဆိတ်
သွားသော လောကပြင်ကြီးတွင် ကျွန်
တော် ယူကျုံးမရ ရှိကိုင်မိခဲ့လေသည်။

ဤရှက်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်
တော်တော်ဝေးဝေးဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွား
လျှောက်သည် ထင်ရပေသည်။ ဝိညာဉ်
ကင်းဝေးနေသော စန္ဒာအလောင်းကို
လှည်းတစ်စီးဖြင့် ဆေးရုံပိုရင်း ဖမ်းမိသူ
ခေါင်းဆောင်နှင့် (၇)ဦး၊ ဒဏ်ရာရသူ
(၃)ဦးတို့ကို ရဲစခန်းပို့ရန် စီစဉ်လိုက်
သည်။ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဆရာလေး
ကိုမိုးနိုင်နှင့် ပြည်သူ့ရဲများကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

ကိုစိုးနိုင်တို့ အဖွဲ့တွင် သိုက်
ဆရာအဖွဲ့မှ ထွက်ပြေးလာသော အဖွဲ့
များကို ဖမ်းထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
မြို့မရဲစခန်းသို့ အပ်နှံခဲ့ပြီး စန္ဒာကိုတော့
သူမိဘများကို စောင့်ပြီးမှ မီးသင်္ဂြိုဟ်
လိုက်သည်။

စန္ဒာအမေ၏ ဆန္ဒကြောင့်
အနီးပြားအိုးကလေးကိုတော့ ကျွန်တော်

စေတီနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အနီးအနီး
ဂူငယ်လေးကို စီမံဆောင်ရွက်ပေးခဲ့
သည်။ စန္ဒာမိဘများ ပြောစကားအရ
သိုက်တူးသမားများ မန္တလေးက ထွက်
သွားသည်နှင့် သူမိဘများကို အမျိုးတွေ
ရှိရာ သီပေါသို့ ပို့ပေးရန် အပူတပ်
ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးလိုက်လျောသည့်
အနေနှင့် မိဘနှစ်ဦးလိုက်ပါပြီး ကားနှင့်
သီပေါက ခမည်းတော်တို့ အိမ်တွင်
တည်းခိုစဉ် စန္ဒာတစ်ဦးတည်း ကား
မောင်း ထွက်သွားကြောင်း သိရလေ
သည်။

စန္ဒာ ထားခဲ့သော ကားကို
သံလမ်းအလွန် ဇရပ်တစ်ခုဘေးတွင်
ပြန်တွေ့ရပြီး ဘယ်လိုတစ်ဦးတည်း
အရဲစွန့်၍ ဒီသိုက်ပွဲကို ဖျက်ခဲ့ကြောင်း
မည်သူမျှ မသိနိုင်ပေ။

စန္ဒာ ရက်လည်ပြီး နောက်နေ့
ညတွင် ထူးဆန်းစွာ စန္ဒာမိဘများနှင့်
ကျွန်တော့်တို့ အိပ်မက်ပေးလာကြောင်း
စကားစပ်မိရင်း ပြောမှ အံ့ဩရလေ
သည်။ စန္ဒာသည် ဤသိုက်ကို စောင့်
သော အစောင့်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ လူ
ဘဝတွင် ခေတ္တနေလိုသဖြင့် ခွင့်တောင်း
ခံခဲ့ကြောင်း၊ စန္ဒာမိဘများအား တောင်း
ပန်ပြီး ဝင်စားခဲ့ကြောင်း သိရလေသည်။

စန္ဒာ သေဆုံးသည့်နေ့သည်
သူ့ကို သတ်မှတ်သည့် ကာလဖြစ်သော
(၂၀)နှစ်ပြည့်သည့် နေ့လည်း ဖြစ်ပေ
သည်။ သူ့တာဝန် သူထမ်းဆောင်သွား
ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း လူ့ဘဝတွင် အတူ
နေစဉ် ကြင်နာမှု၊ ဂရုစိုက်မှု၊ ပြုစုစောင့်
ရှောက်မှုတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
နှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

စန္ဒာနှင့် ကျွန်တော်သည် ယခင်
ဘဝများ ရှိခဲ့တုန်းက မည်သို့ ဆက်နွယ်
တော်စပ်ခဲ့သည်ကိုတော့ မပြောသွားခဲ့

ပေ။ ကျွန်တော်လည်း သိချင်စိတ်မရှိ
တော့ပါ။

စန္ဒာအတွက် ကောင်းရာသုဂတိ
လားစေဖို့ရာ အလှူဒါနများ ပြုလုပ်ပေး
ရင်း ရက်လည်ပြီးနောက် (၁၀)ရက်
ပြည့်သည့်နေ့၊ လစိုက်ည တစ်ညတွင်
ဘုရားဂူဘက်မှ လှည်းသံများ တစ်ည
လုံး ကြားနေရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ည
(၁၀)နာရီ (၁၁)နာရီလောက်ကနေ
မနက် (၃)နာရီလောက်အထိ ကြာမည်
ထင်သည်။ အရှေ့ဘက် ဝေးကွာသွား
တော့မှ လှည်းသံများ နွားချွံသံများ
တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားလေတော့
သည်။ ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းလှ
သော၊ ရှည်လျားလှသော ချွံဆွဲထား
သည့် လှည်းများ အချိန်ကြာကြာ
ကြားနေရသည်ကို နားစွင့်ရင်း လှည်းသံ၊
ပျောက်သွားသည်နှင့် အလိုလို အိပ်
ပျော်သွားမိသည်။

“ကိုစိုး စန္ဒာပါ၊ ညီမလေးပါ”

“ဟင် စန္ဒာ၊ ပြန်လာတယ် မင်း
မသေဘူးနော်”

“အင်း စန္ဒာပြန်တော့မယ်၊ ပြီးရင်
အဝေးကို ထွက်သွားတော့မယ်၊ စိတ်ချ
ရတဲ့ နေရာကို ထပ်ရွှေ့တော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ စန္ဒာရယ်၊ အစ်ကို
ရော လိုက်လို့ရမလား”

“မရဘူး ကိုစိုး၊ ချောင်းတွေ
တောင်တွေ အများကြီးကျော်ပြီးမှ လုံခြုံ
စိတ်ချတဲ့နေရာကို ရောက်မယ်၊ ကိုစိုး
ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လာခဲ့တာ သူတို့သွားနှင့်
ကြပြီ၊ နောင်ပြန်ဆုံရရင် ကိုစိုးရဲ့
အနားက အရိပ်ကလေး ပြန်ဖြစ်ချင်
တယ်၊ နောက်ပြီး အမှတ်တရပေးခဲ့မယ်၊
ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်နော်”

စန္ဒာ သွားခါနီး သူ့အကျင့်
အတိုင်း ကျွန်တော့်လက်ထဲ ပစ္စည်း

တစ်ခု ထည့်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်ပါးကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်နီးနီးရင်း စန္ဒာ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စန္ဒာပေးခဲ့သော လက်ဆောင်ကလေးကို ဖွင့်အကြည့် ခိုးနမ်းသွားသော ပါးတစ်ဖက်အေးခနဲ ဖြစ်သွားရာမှ လန့်နိုးသွားခဲ့သည်။ မ(အမေ)သည် ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ ခေါင်းရင်းတံခါးကိုအဖွင့် အပြင်မှ နှင်းရည်လူးထားသော လေအေးများ အဝင် ကျွန်တော်ပါးပြင်သို့ ဖြတ်ကျော်လာခြင်း ဖြစ်ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ သတိရလို့ လက်ထဲ ဆုပ်ထားသည်ကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ဟာ ဒါအိပ်မက် မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပါလားဟ”

ဆုပ်ထားသော အရာလေးကို တဖြည်းဖြည်းဖွင့်ကြည့်သည့်အခါအလွန် ကောင်းမွန်ရှားပါးလှသော ကျောက် ကိုးမျိုးဖြင့် စီမံထားသည့် နဝရတ် ကိုးသွယ် ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဖြစ်နေသည်။ အမေက ကျွန်တော် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်ကို ဂရုပြု ဖြစ်သွားသည်ကို ဂရုပြုရုံရသည်။

“ဘာလဲ စိုင်း”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး မဲ့၊ ဪ နောက်ကျနေပြီ ပွဲခွဲသွားတော့မယ် မဲ့”

“ဟဲ့ကောင်လေး မျက်နှာသစ်ပြီး ခေါက်ညှိ (ကောက်ညှင်း)စားသွားလေ”

ဤလက်စွပ်လေးကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးပါသည်။ အမြဲ နှလုံးသားထဲ ခွဲထည့်ထားချင်ပါသည်။ စန္ဒာကို အတိရတိုင်း ကြည့်မိချင်ပါသည်။ သို့သော် လည်း ပစ္စည်းသည် စန္ဒာနှင့် ကျွန်တော် ဘဝ ဘဝအများကြီး ခြားသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့ မွေဖောင်ကို ခေါ်၍ မြို့

တက်ခဲ့သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မြို့ပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စ ပြုနေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး၊ လုံခြုံရေးယန္တရားများ အရင်လို လည်ပတ်နေပုံရသည်။ မြို့ရောက်ပြီး လိုင်းကားစီး၍ သီပေါကို ထွက်ခဲ့သည်။

ဘော်ကြိုဘုရားဝင်ဇူးရင်း အင်္ဂါထောင့်တွင် စံပယ်နေသော ဗုဒ္ဓဓူပ်ပွားတော်တွင် ဆင်မြန်းရန် လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။ အလှူရှင်အမည်ကိုတော့ နန်းစန္ဒာမွန်ဟုပင် ရေးပေးပါဟု ဂေါပက လူကြီးထံ အပ်နှံ လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဘုရားတွင် အာရုံပြုလိုက်စဉ် -

‘သခင်မလေး နန်းစန္ဒာဒေဝီမှ ရတနာကျောက်စုံ နဝရတ် လက်စွပ်တစ်ကွင်း လှူဒါန်းလိုက်ပါတယ်၊ နတ်လူသာဓုခေါ်စေသော်’ဟု ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလုံး ထင်ရှားစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘သာဓု သာဓု သာဓု’ ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး သာဓုခေါ်ကာ ဘုရားမှ ပြန်ထွက်ရင်း နေ့ချင်းပြန်ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရွာအဝင် ဘုရားစေတီ ဆည်းလည်းသံလေးများကတော့ အရင်ကလို ချိုသာစွာ နှုတ်ဆက်နေသည်ပင်။

အကယ်၍များ သင်သည် လမ်းကြုံ၍သော် လည်းကောင်း၊ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် တိုက်ဆိုင်၍သော် လည်းကောင်း ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း၊ ကျောက်မဲမြို့၏ အရှေ့ဘက်နောင်မွန်ဆိုသော ရှမ်းရွာကြီးကို သွားခဲ့ရမည်ဆိုလျှင် မြို့နှင့်ရွာအကြား သာမောဖွယ် ကျယ်ပြန့်သော ရေကန်ကြီးတစ်ကန်နှင့် ထုံးဖြူဖြူတွင် ရွှေရောင်ဝင်းဝင်း

ထီးတော်နှင့် ပန်ရနေသော စေတီတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရမည်ပင်။

ဘုရား၏ ကိုက် (၅၀၀)လှမ်းလှမ်းတွင် ဘုရားဘက်သို့ ဦးတိုက်နေသော အုတ်ဂူဖြူဖြူ(အရိုးစွဲ)တစ်လုံးကို သင်တွေ့ရမည်မှာ အမှန်ပင်။

ဤအုတ်ဂူလေးထဲတွင်တော့ တစ်ခါက ကျွန်တော် ညီမလေး သိုက်နန်းနှင့် စန္ဒာဒေဝီ၏ အရိုးပြာများသည် ကိန်းအောင်းနေမည်လော (သို့မဟုတ်) သူတာဝန်ယူရာ ဤရွှေရတနာသိက်မှသည် ဘုရားသိုက်အဖြစ် လှူဒါန်းခဲ့သော ဦးဆုံးဒါလတာရှင်၏ အလိုရဆက်လက်တာဝန်ယူ စောင့်ထိမ်းနေသည်လော မည်သို့မျှ မသိနိုင်တော့ပေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘကြီးပူလွယ်တို့၏ အဆီတွင်တော့ ဤရေကန်အောက်ရှိ နန်းစဉ်ရတနာသိုက်တို့သည် လမိုက်ည တစ်ညတွင် လှည်းအစီးပေါင်း များစွာနှင့် သယ်ယူ၍ အရှေ့ဘက်လုံခြုံသော တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

အစောင့်အရှောက်များ ဖြစ်သော နတ်ဆီးကြီး၏ အသံတို့သည် လည်း ထပ်မံကြားရတော့မည် မဟုတ်တာကတော့ သေချာလေပြီ။

ပိုင်ငံဇော်

(ယခင်လမှအသက်)

“မယူပါဘူး သားရဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဖေကြီးတို့
အိပ်ရမှာ သားရဲ့၊ လာ အိပ်ပေါ်တက်စို့” ဟုဆိုကာ သား
လက်ကို ဆွဲ၍ အိပ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။
အိပ်ပေါ်အတက်တွင် အိမ်အောက်မှ နွားများကို

လက်ညှိုးထိုးပြနေသဖြင့် ခေတ္တပြလိုက်ရပါသေး၏။
“တော်တို့သားအဖ ထမင်း မစားရသေးဘူးမို့လား”
ဟု မေသူက အိပ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် မေးသည်။
“နေပါစေ၊ ရပါတယ် မမေသူ”ဟု ဆိုလိုက်တော့-

“တော်ကြီးက ကျုပ်နာမည် သိ
နေတယ်၊ အဖေ ပြောတော့ မမက
တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါလို့
မူဆယ်မှာ ပြောခဲ့တယ်ဆို၊ တော်က
ကျုပ်နာမည် ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာ
လဲ” ဟု ဖျာဖျာသလဲ မေးလာတော့
ဆန်းလွင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။

“တော်ကြီးက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး
ဘာပြုံးတာလဲ”

“မေသူကို ကြည့်ပြီး သဘော
ကျလို့ ပြုံးတာပါ”

“တော်က ကျုပ်ကိုသဘောကျ
တယ်၊ အဖေများသိလို့ကတော့ စားစာ
မိသွားပါမယ်တော်၊ မလုပ်ပါနဲ့” ဟု
ဆိုနေပြန်သည်။

“ကိုယ်ပြောတာ အဲဒီသဘော
မျိုး မဟုတ်ရပါဘူး မေသူရယ်၊ ကိုင်း -
ထမင်းကျွေးမယ်ဆို၊ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု စကားလွှဲလိုက်တော့၏။

ထိုတော့မှ-

“လာ”

ဟုဆိုကာ အိမ်နောက်ဖေးမီးဖို
ခန်းသို့ ခေါ်သွားတော့၏။

“ဒါက စမံမြစ်က ငါးကြော်၊
ဒါက အိမ်ဝင်းထဲကထွက်တဲ့ ချဉ်ပေါင်
ကြော်၊ ဒါက ပဲကြီးနဲ့ဆူးပုပ်ရွက်ဟင်း၊
ဒါက ငရုတ်သီးထောင်း၊ သားသားလေး
အတွက် ကြက်ဥကြော်လိုက်ဦးမယ်” ဟု
ဆိုနေသဖြင့်-

“နေပါစေ မေသူရယ်၊ သားက
ငါးကြော်ပါရင် ရနေပါပြီ၊ သားရဲ့ ထမင်း
ကိုသာ ဆီဆားနဲ့ နယ်ပေးပါ”

ဟုဆိုမှ ဆီပုလင်းနှင့် ဆားဘူး
ကြီးပါ ယူလာတော့၏။

ဆန်းလွင်တို့သားအဖ ထမင်း
စားနေခိုက် မေသူက စားပွဲဘေးမှာ လာ
ထိုင်ပြီး -

“တော်နဲ့ မမက ဘယ်မှာစတွေ့
ကြတာလဲ” ဟု မေးနေပြန်သည်။

ထိုတော့ ဆန်းလွင်က မေသူကို
မျက်လုံးကြီး ပြုံးပြပြီး-

“မေသူ၊ ကလေးရွှေ ဘာတွေ
မေးနေတာလဲ၊ ညရောက်မှ အေးအေး
ဆေးဆေး ကိုယ် ချင်းပြမယ်၊ ဟုတ်ပြီ
လား” ဟု ဆိုလိုက်မှ-

“ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ကိုယ့်မိန်းမ၊
အကြောင်းပြောရမှာ ရွက်နေသေးရဲ့၊
အံ့ပါတော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်ခွာသွားတော့
၏။

“ဖေကြီး သူက ဘယ်သူလဲ”
ဟု သားကမေးသည်။

“အဲဒါ မင်းရဲ့ဒေါ်လေးကွ”
ဟုဆိုတော့ -

“ဒေါ်လေးဆိုတာ ဘာကိုခေါ်
တာလဲ” ဟု မေးပြန်သည်။

“ဒေါ်လေးဆိုတာ မင်းအဖေ
မေဦးရဲ့ ညီမပေါ့ကွာ” ဟုဆိုမှ-

“သားမေမေက ဒေါ်လေးလို့
လှလား” ဟု မေးပြန်သည်။

“တစ်ပုံတည်းကွ၊ ရုပ်ရော၊ အသံ
ရောကို တူတာ” ဟုဆိုတော့-

“ဒါဆို သားတို့ပြန်ရင် ဒေါ်လေး
ကို ခေါ်သွားရအောင်၊ သားအတွက်
လည်း မေမေအစားရ၊ ဖေကြီးအတွက်
လည်း မိန်းမ အစားရတာပေါ့နော်
ဖေကြီး” ဟု ဆိုလိုက်တော့-

“ရှေး၊ တိုးတိုးပြော၊ အိမ်ပေါ်က
မောင်းချနေဦးမယ်”

ဟု ဆန်းလွင်က နှုတ်ခမ်းဝကို
လက်ညှိုးလေးကာ၍ သတိပေးရတော့
၏။

“စားလို့အဆင်ပြေကြရဲ့လား၊
ထမင်းထပ်ထည့်ပါဦးတော့” ဟု မေသူ

ဝင်လာပြီး ပြောပါ၏။ ထိုအခါ ဆန်း
လွင်က -

“ရပြီ၊ မေသူရဲ့၊ ငိုက်တောင်
အတော်တင်းသွားတယ်” ဟုဆိုတော့-

“တော်တို့ စားတာကလည်း
ကြောင်စာလောက် စားနိုင်ကြတာပါ
လား” ဟု ဆိုနေပါသေး၏။

အိမ်ရှေ့ခန်း ရောက်ပြန်တော့
သူတို့သားအဖ အိပ်ရန် ဖျာပေါ်မှာ
ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာခင်းနှစ်ထည်
တွေ့ရသည်။ သူတို့လည်း ခရီးပန်းလာ
သဖြင့် မေသူပြောရန်မလို၊ ဖျာပေါ်လဲချ
လိုက်ကြတော့၏။

သူတို့သားအဖ အိပ်ရာခန်းတော့
၄၀၀ နာရီတိတိ ချီနေပေပြီ။ မေသူ
တော့ ဘာတွေလုပ်နေသည် မသိ။ အိမ်
ရှေ့မှ “ငြိမ့်” ဟူသော အသံထွက်ပေါ်၍
နေပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝရန်တာဘက်
ထွက်ကြည့်သည်။

မေသူ ကောက်နိုးများကို ခြေ
နင်းစက်ဖြင့် နွားကျွေးရန် ဖြတ်နေ
ကြောင်း သိရတော့၏။ ဆန်းလွင် အိမ်
အောက် ဆင်းလာပြီး-

“မေသူ ကိုယ်လုပ်ကြည့်မယ်”
ဟုဆိုတော့ -

“တော့ပုံစံနဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါ
ဘူးတော်” ဟု ဆိုနေပါ၏။

ထိုအခါ ဆန်းလွင်က ပုဆိုးကြီး
ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး-

“မေသူရယ်၊ ရွှေက ဘုရင့်နောင်
ဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီးက တောသူ တောင်
သားတွေအကြောင်း သိရအောင်ဆိုပြီး
သာမန်အရပ်သားလို ဝတ်ဆင်လို့
စစ်ကိုင်းမြောက်က ကားတောင်မ ငါးရွာ
ကို ရောက်လာသတဲ့၊ ဆားတောင်မ
ရွာလည်းရောက်ရော တောင်သူကြီး

တစ်ဦးအိမ်မှာ လယ်ဝင်လုပ်သတဲ့”ဟု ဆိုတော့ -

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“ဆိုလိုတာက ကိုယ်ဟာ ဘုရင် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘုရင်တောင် လုပ်ကိုင် နိုင်သေးရင် ကိုယ်လည်း လုပ်နိုင်မှာပါ” ဟုဆိုမှ -

“ဒါဆို တော့သဘော”

ဟုဆို၍ နေရာဖယ်ပေးသည်။

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါတော်၊ တော် ကြာ လက်ညှိုးပါသွားမှ လက်ပြတ်ကြီး နဲ့ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟုလည်း သတိပေးသည်။

မေသူက ပြောမှ လက်ကိုသတိထား ၍ ခြေကိုနင်းရတော့၏။ ၁၀ မိနစ် ခန့်ကြာမှ နေသားတကျ ရှိတော့၏။ သူလုပ်နိုင်ကြောင်း ကြားမည်လုပ်တော့ မေသူ သူ့အနီးတွင် မရှိတော့ပေ။

မေသူက သားကိုချီလျက် နွား တွေကို ပြ၍နေပေ၏။ ခုတော့ တူအဖိုး ငြိမ်းချမ်းရေး ရသွားကြပေပြီ။ ဆန်းလွင် ပွာတော့ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ် ချွေး တလုံးလုံးဖြင့် ဓားစက်ကြီးကိုသာလျှင် တဖောင်းဖောင်း မြည်အောင် နင်းနေရ တော့၏။ ဓားစက်အနီးမှ ကောက်ခိုး တွေ ကုန်သွားတော့ ၅၂၀၀ နာရီပင် ကျော်နေပေပြီ။ ထိုတော့မှ ရေချိုးရန် သတိရ၍ -

“မေသူ၊ ရေဘယ်မှာချိုးရမှာလဲ”

ဟုမေးတော့ -

“ကန်ရေချိုးမလား၊ မြစ်ရေ ချိုး မလား” ဟု မေသူက မေးပါ၏။

“မြစ်က ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ မြစ် ရေဆို ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ရေလဲယူဦးလေး မေသူ လိုက် ပို့မယ်”

အိမ်ပေါ်ပြန်တက်၍ ရေဝတ် ချိုးရန် အားကစားဘောင်းဘီ ပွပ္ပကို အိတ်အတွင်းမှဆွဲလျက် တဘက်ပခုံး ထက်တင်ကာ ဆင်းခဲ့ရသည်။

မေသူကလည်း သူလိုပင် ဖျင် တဘက်လေး ပခုံးတင်၊ ထဘီခေါက် လေး ချိုင်းမှာညှပ်၍ အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပါ၏။ သူတို့ လာခဲ့ရ သည်က အလာတုန်းက လမ်းအတိုင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ကားလမ်းရောက်မှ ကားလမ်းမကြီးအတိုင်းပင် အနောက် စာညှပ်ညှပ်သွားကြရသည်။ မေသူတို့ ရွာအနောက်ဘက်တွင် ရွာတစ်ရွာ တွေ့၍ မေးကြည့်တော့ -

“အဲဒီရွာက ညောင်ပင်သာရွာ၊ မေသူတို့ရဲ့ တောင်ဘက်ရွာက ဇိမ်ကြီး ရွာတဲ့၊ အဲဒီရွာမှာ အဖေမိတ်ဆွေ ရှိ တယ်၊ သူ့နာမည်က ဦးအုန်းမောင်တဲ့”

ဟုဆိုတော့ ဆန်းလွင်က ပြုံး လိုက်မိပြန်သည်။

ဒီတော့ မေသူက -

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ... ဦးမောင်အုန်းရဲ့ မိတ်ဆွေက ဦးအုန်းမောင်ဆိုလို့ ပြုံး လိုက်မိတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဦးက စာတွေ ဘာတွေလည်း ရေးတယ်၊ ရွှေတော သားဆိုလား၊ ရွှေညာသားဆိုလား၊ အဲဒါ သူကလောင်နာမည်လို့ ပြောတယ်”

ဆိုမှ ရွှေညာသားမြတ်မင်း ဟု သိရတော့၏။

“မေသူတို့ရွာမှာကော စာရေး ဆရာ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတော်၊ သူ့နာမည်က ဦး မောင်ကြီးတဲ့၊ သူရေးတာတွေက ဆီ ပုလင်းဆိုလား၊ ဆားပုလင်းဆိုလား မသိပါဘူး၊ သူက ရန်ကုန်မှာ မိန်းမ

ရသွားတာတော့၊ ခုထိ ရွာတောင်ပြန် မလာတော့ဘူး”

ဒီတော့မှ စိုးမူဆယ်အမည်ခံ ဦးမောင်ကြီးကို ပြောမှန်း သိရပြန်သည်။

“ဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု မြစ်ဆိပ်ရောက်သည်နှင့် ဆန်းလွင်က မေးလိုက်သည်။

“စမ့်မြစ်တော့၊ ရွေးကတော့ အခြားမြစ်တွေလို မြောက်ကနေတောင် ကို ရေကစီးသတဲ့၊ ခုတော့ တောင်ကနေ မြောက်ကို ပြောင်းပြန် စီးနေတယ် တော့”

ဆန်းလွင် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“တော်က ဘာပြုံးပြန်တာလဲ”

“ဪ- မင်းပြောတဲ့ ‘တော်’ ‘တော်’ ဆိုတဲ့အသံကြားရတော့ လူ့ရွှင် တော်ကြီး ဦးမန်းကျော်ကို သတိရမိ လို့ပါ”

“ဘာဆိုလို့လဲတော်၊ ပေါက် ပေါက်ရှာရှာ”

“ဆိုင်မှဆိုင် နားထောင်ကြည့်”

ဆိုမှ မေသူ ငြိမ်သွားတော့၏။ ထိုအခါ သားကလည်း စမ့်မြစ်ကြီးကို လက်ဝိုက်၍ ကြည့်နေပါ၏။

“ဦးမန်းကျော်က ပြောတယ်၊ သူ ယူထားတဲ့ မိန်းမက တောသူတဲ့၊ ဒီတော့ မိန်းမရေလို့ခေါ်ရင် တော်လို့ ပြန်ထူး တာပေါ့။

ညရောက်တော့ ဦးမန်းကျော် က မိန်းမရေလို့ ခေါ်လိုက်၊ မိန်းမက တော်လို့ထူးလိုက် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် မက ခေါ်ပါများတော့ မနက်လည်း ရောက်ရော ဦးမန်းကျော်ကို ဆယ်အိမ် မှူးက လာဖမ်းသွားသတဲ့”

“ဟယ်... သနားမိတယ်၊ ဘာမှ နဲ့ဖမ်းတာလဲ”

ဆန်းလွင်က ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့်

“စာစီညလုံး တော်ဆိုတာ
မတော်လို့တဲ့ မေသုရဲ့”
“လူညစ်ပတ်ကြီး”
ဟုဆိုကာ စပုံမြစ်တွင်း တွန်း
ချလိုက်ပါတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား။ လာ
သားရှေ့ ရေက မနက်ပါဘူး။ ဒီမှာ
ကြည့် ဖေကြီးဒူးခေါင်းပဲ ရှိတယ်”
ဟုဆိုကာ မတ်တတ်ရပ်၍ ပြ
ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် မေသူက သူမ၏
အတွင်းကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီကိုချွတ်၍
ယောက်ျားဝတ်ရှုပ်အင်္ကျီပုံ လက်ပြတ်
လေးဝတ်လျက် ရေချိုးရန် ဆင်းလာ
သည်။

ဪ... ဆန်းလွင်၏ဘဝတွင်
ရွှေလီမြစ်မှာပင် မေဦးနှင့် စတင်၍
ဆိုတွေ့ခဲ့ရပါ၏။ ယခု စပုံမြစ်မှာ မေသူ
လေးနှင့် ဆုံကြရပြန်ပေသည်။ မြစ်နိုင်
လျှင် သားသားလေးအတွက် မေသူ
ကိုပင် မူဆယ်သို့ ခေါ်၍ သွားချင်မိ
ပေ၏။

“သားကို ရေကူးသင်ပေး”
ဟုဆိုသဖြင့် သားကိုမှောက်၍
ဝမ်းဗိုက်အောက်မှ လက်နှင့်မပေးသည်။

“ကူးနိုင်ပေ... ကူးနိုင်ပေ”
ဟုလည်း ပါးစပ်က ဆီမှန်း မန်း
သလို တတွတ်တွတ်ရွတ်၍ နေပေ၏။

“ကလေး အအေးပတ်နေပါ
မယ်တော်၊ ပေးပေး ဆပ်ပြာတိုက်ရ
ဦးမှာ” ဟုဆိုသဖြင့် သားလေးကို မ၍
မေသူရင်ခွင်သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။
ထိုအခါမှာလည်း မေသူ၏ ပါးလွှာ
လှသော အင်္ကျီက ရေစိုထားသဖြင့်
ဆန်းလွင် စိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး”
ဟုဆိုကာ မေသူ လှည့်တွက်
သွားသည်။

ထိုတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး
ရေချိုးရင်း စပုံမြစ်အကြောင်း စဉ်းစား
ခန်း ဝင်တော့၏။

ဇော်ဂျီ၊ ပန်းလောင်၊ စပုံဟု မြစ်
ကြီးသုံးစင်းကို ပုဝ်ပြည့်ရှင် အနော်
ရထာက အိပ်မက်တော်အရ ဖောက်
လုပ်ခဲ့သည်။ သူ၏အိပ်မက်မှာ မြို့ကြီး
သုံးကောင် မြင်မက်သည် ဟုဆိုပေ၏။

မည်သည့်အတွက် တူးဖော်ခဲ့
သည်ဖြစ်စေ ကိုးခရိုင်အတွက်တော့
ရေမရှား ငွေမရှား၊ ရွှေမရှား နေထိုင်နိုင်
ခဲ့ကြသည်တော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။
ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းပကြီးက စပုံမြစ်
ပေါ်မှ ကွန်ကရစ်တံတားကြီး ထိုးထား
ပေ၏။ ထိုလမ်းမှာ လမ်းဟောင်းဖြစ်၍
ခရီးသည်တင် မှန်လုံကားများတော့
တွေ့ရခဲ့သည်။ သို့သော် အမြန်လမ်းမှ
ကုန်တင်ယာဉ်များ မသွားရသဖြင့်
ဒီလမ်းဟောင်းမှပင် သွားကြသည်။

ဆန်းလွင်သည် ရေချိုးပြီးတော့
မေသူတို့ပင် မတွေ့ရတော့ပေ။ ထို့
ကြောင့် ကမ်းပေါ်တက်ခဲ့ရတော့၏။

ရွာအဝင်တွင် လူစုစု စုစု မြင်
ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ထန်းရည်
ဆိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဆန်းလွင်မှာတော့
ရေငတ်တုန်း စပုံမြစ်တွင်းကျရတော့၏။

“လာ နောင်တော်”
ဟု ခေါ်သံကြား၍ ကြည့်လိုက်
တော့ သူနေလယ်က ဝင်မေးခဲ့ရသော
ကွမ်းယာသည်ကြီး ဖြစ်နေပေ၏။

“ဟေ့- တစ်ပုလင်း”
ဟု ကွမ်းယာသည် လူညိုထွား
ကြီးက မှာပေးပါ၏။

“ဒီက နောင်တော်က မေဦး
ယောက်ျားဆို” ဟုလည်း မေးလိုက်ပြန်
သည်။ ဆန်းလွင် ဘယ်လိုပြောရမည်
မသိ။

“မေဦးက မီးဖွားရင်း ဆုံးသွား
ရှာတယ်ဆို” ဟုလည်း မေးနေပြန်၏။
ထန်းရည် ရောက်လာသဖြင့် ကော်ခွက်
အတွင်းသို့၍ မော့သောက်လိုက်ပါ၏။

“ရော... ဒီမှာ ပဲကြီးလှော်၊
ထန်းရည်နဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး အမြည်း
တာ ပဲကြီးလှော်ဗျာ ဟား ဟား”

ဟု ရယ်နေပြန်သည်။
“ခင်ဗျားက ဘာသဘောကျလို့
ရယ်တာလဲ”

ဟု ဆန်းလွင်မေးတော့ ထိုသူ
က တုံ့ဆိုကြည့်ပြီး လေးသံတိုင်းဖြင့်-

“ထန်းရည်နဲ့ ပဲကြီးလှော်-လိုက်
ဖက်ညီသလို ခဲအိုနဲ့ ခယ်မဆိုတာလည်း
အလိုက်ဖက်ဆုံးပေါ့ဗျာ ဟား ဟား”

ဟု သူ့စကားနှင့်သူ သဘော
ကျလျက် ရယ်နေပြန်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မိုးကြိုးတွေ
ပစ်နေပါဦးမယ်” ဟုဆိုတော့-

“ခင်ဗျား ‘ဟိုစကားပုံ မကြား
ဖူးဘူးနဲ့တူပါရဲ့၊ ဘာတဲ့ဗျာ”

ဟုဆိုကာ စဉ်းစားလိုနေပြန်
သည်။ ထိုသူ စဉ်းစားနေခိုက် ဆန်း
လွင်ကတော့ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်
မော့နေပါ၏။

“ဟုတ်ပြီ... သတိရပြီ၊ အဲဒီ
စကားပုံက ‘မရိုးကို’ မတ်ကကြံ မိုးက
မမှန်’ တဲ့” ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့်-

“ဘာဆိုလို့လဲဗျာ” ဟု ဆန်း
လွင်က ဆိုလိုက်ပါ၏။

“နေဦး မပြီးသေးဘူး၊ ခယ်မကို
ခဲအိုပိုး ကောင်းပေရွှေမိုးတဲ့ဗျာ ကျုပ်
တို့ဒေသ မိုးကောင်းအောင် အမြန်သာ
ပိုးလိုက်စမ်းပါ ငါ့ဆရာရယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ”
လုပ်နေပြန်တော့၏။

ထန်းရည်နှစ်ပုလင်းကုန်မှပင်
ငွေရှင်းပြီးပြန်ခဲ့သည်။

နေဝင်သွားပြီမို့ အမှောင်ပိုင်းလို့ နေပေ၏။ သို့သော် လမ်းတော့ ကောင်း ကောင်းမြင်နေရ သေး၏။ မေသူတို့အိမ် ပေါ်မှာတော့ မီးလင်းလို့နေပါ၏။

တစ်ရွာလုံးမှာတော့ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် မီးအိမ်လေးများကိုသာ တွေ့ရပါ၏။

“မေသူ၊ ဒီမီးက ဘာနဲ့ ထွန်း တာလဲ၊ မီးစက်သံလည်း မကြားရပါ လား”

“ဆိုလာပြားနဲ့လေ၊ဟိုမှာ ဘာထွန် နဲ့ အင်ဗာတာ”

ဟု လက်ညှိုးညွှန်၍ပြသည်။

“သားသားကော”

“အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်သွား ပြီ”

“ဒါဆို... တို့သားအဖက မင်း

အခန်းထဲ လိုက်အိပ်ရမှာပေါ့”

ဟုဆိုတော့ မေသူက မျက် စောင်းကြီးထိုးလျက် -

“လူကိုများ ဘယ်လိုအစားမျိုး ထင်လဲ၊ ဟိုမှာ တော့အိပ်ရာ”

ဟုဆိုပါ၏။ ထိုအခါ ဆန်းလွင် မှာတော့ စောစောက ကွမ်းယာသည် ကြီး ပြောလိုက်သော ‘မနီကို မတ်ကကြ မိုးကမမှန်၊ ခယ်မကို ခဲအိုပိုး ကောင်းပေ ချွေမိုး’ ဟူသော စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်လျက် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့လူကြီး၊ အားတိုင်း ပြုံးလို့ ချည်းမနေနဲ့တော့၊ တော်ပြုံးရင် ကျုပ် အနေခက်လို့ပါ”

“တို့ မပြုံးစေချင်ရင် မင်းလည်း တော်တော်နဲ့မထူးနဲ့”

“တော်လို့ မထူးလို့ ကျုပ်က ဘယ်လိုထူးရမှာလဲ”

“မေသူရေလို့ တို့ခေါ်ရင် ရှင် လို့ထူး၊ နောက်ပြီး ကျုပ် ကျုပ်ဆိုတာ ကြီးလည်း မသုံးတော့နဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့

စကားပြောပြော ကျွန်မ ကျွန်မ အဲဒီလို သုံးရတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“တော်က ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် တော်လို့ မထူးစေချင်တာလဲ”

“တို့ကို ဆယ်အိပ်မှူး လာဖမ်း မှာမို့လို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် မေသူ က ဆန်းလွင်၏ ကျောပြင်ကြီးအား တခုနဲ့တခုမြည်အောင် ထုပ်တော့၏။ ထုလို့ဝမှ -

“လာ ထမင်းစားစို့”

ဟုဆိုကာ မီးဖိုခန်းသို့ ခေါ် သွားတော့၏။

“တော် ထန်းရည်တွေ သောက် နေတယ်ဆို”

ဟု ထမင်းခိုင်းထိုင်မီသည်နှင့် မေသူကမေးသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာ လဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေ လာပြီးပြော တာပေါ့၊ ရွာဆိုတာ တော်တို့မြို့တွေ လို သတင်းစာ မလိုဘူး၊ ဘယ်အိမ်မှာ ဘယ်မြို့၊ဘယ်ရွာက ဧည့်သည်ဘယ် နှယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတာက အစ အတိအကျသိတယ်”

“ကိုယ်တို့ မူဆယ်မြို့မှာ ထန်း ပင်ဆိုတာ မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး မေသူ၊ ဒါကြောင့် ဒီရောက်ခိုက် အမှတ်တရ ဖြစ်အောင် မသောက်ဖူးလို့ သောက် ကြည့်တာပါ ကလေးရယ် နော်”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ တော်နဲ့ မမ အကြောင်း ပြောမယ်ဆို ပြော တော့”

ဟု အမိန့်သံပါပါ တောင်းဆို ပါတော့သည်။

ထိုအခါ ဆန်းလွင်က မျက်နှာ ကြီးမော့လျက်-

“ထမင်းစားပြီးအောင် သည်း ခံတော်ပူပါ သခင်မလေး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုတော့ မှပင် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းငုံ့၍ ထမင်းစားကြသည်။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဆန်း လွင်က အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဖျာပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ မေသူ ကတော့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောပြီးမှ ဆန်းလွင်အနီးမှာ ခူးတုပ်ထိုင်လျက်-

“ကိုင်း-ပြောတော့”

ဟု ခေါင်းကလေးမော့၍ မေး ပါ၏။ မေသူ ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ ခိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးပင် ဖြစ်သည်။ ရင် ဖုံးလက်စကအဖြူနှင့် ပါတိတ်ပွင့်ရိုက် လေးက တစ်မျိုးပင် လိုက်ဖက်လို့နေ ပါ၏။ ခူးတုပ်၍ထားသဖြင့် ခြေဖနောင့် နှစ်ဖက်ပေါ် တင်ထားသော တင်ပါး ကြီးက နောက်သို့ပို၍ ထွက်နေသလား ထင်ရပေသည်။ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက် ကတော့ ခူးခေါင်းပေါ် ထောက်၍ထား ပြန်သဖြင့် ရွှေရင်နှစ်မြွှာက ဆန်းလွင် ကိုပင် စိန်ခေါ်၍ နေသလား ထင်ရပြန် မေ၏။

“ပြောတော့ကွာ”

ဟု ကလေးကြီးလို ပူဆာလို့ လာမှ မေဦးနှင့် ဆန်းလွင်တို့၏ ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း စပါတော့သည်။ ဖြစ် ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်မှ-

“ဒါဆို မမက ရွှေလီမှာ ကိုယ် ဝန်ရခဲ့တာပေါ့” ဟု မေသူက အံ့ဩစွာ မေး လာပါတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့မေဦး ဟာ သူကိုယ်ဝန်ရှိပြီးမှ တွေ့ခဲ့ကြတာပါ၊ မောင်နှမအဆင့်က လုံးဝ မကျော်လွန် ခဲ့ကြပါဘူး” ဟု ပြောနေခိုက်

“ဝန်း”

ဟူသော အသံကြီး မြည်လာသည်နှင့်-

“အမေ”

ဟုဆိုကာ မေသူက ဆန်းလွင်ကို ဖက်လိုက်ပါတော့၏။ ဆန်းလွင်လည်း မေသူ၏ခါးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့လို့ထားလိုက်ပါ၏။

မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိ။ လမ်းပေါ်မှ ‘ကောင်းပေ့ရွှေစိုး’ ဟု အော်လိုက်သံကြားမှ ကွမ်းယာသည် လူထွားကြီး လက်ချက်ဆိုတာ ဆန်းလွင်သိလိုက်သဖြင့် မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဟု စိတ်တွင်းမှ မေတ္တာပို့လို့နေပါ၏။

“မိုးတွေရွာပြီနဲ့တယ်”

ဟုဆိုကာ မေသူပင် အရင်ဆုတ်ခွာလိုက်သည်။ သို့သော် မရပါ။

“မေသူရယ် ကိုယ့်မှာ လူပျိုဘဝနဲ့ မင်းအစ်မ မေဦးကြောင့် ကလေးအဖေဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာပါ။ မေသူသားလေးကလည်း မွေးလာကတည်းက အမေဆိုတာတောင် မမြင်ဖူးရှာတာပါ။ တို့သားအဖကို သနားသောအားဖြင့် ကိုယ့်မေတ္တာကို လက်ခံပေးပါ မေသူရယ်”

ဟုဆိုတော့ မေသူ ခေါင်းလေး မော့၍ စဉ်းစားလို့နေပါ၏။ အတန်ကြာမှ ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးတော့၏။

ထိုတော့မှ ဆန်းလွင်က မေသူလေးအား ထွေးပွေ့လျက် -

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေသူရယ်၊ သားသား သိရင်လည်း ပျော်ရွှာမှာ သိလား”

“တော်ပြီကွာ၊ အသက်ရှူတောင် ကျပ်လာပြီ၊ သွားအိပ်တော့မယ်နော်”

ဟုဆိုတော့ ဆန်းလွင်က ခေါင်းရင်းမှ အင်ဗာတာ ခလုတ်လေးကို ‘တောက်’ခနဲမြည်အောင် ပိတ်လိုက်တော့၏။

“ဘာလုပ်တာလဲလို့ ဟိုမှာ သားလေး တစ်ယောက်တည်းရယ်” ဟု ဆိုသော်လည်း မရပါ။ အိမ်ရှေ့ညွှန်းဖျာပေါ်မှာပင် နှစ်ယောက်သား လဲကျလို့သွားပါတော့၏။

“မေသူ၊ မင်းအဖေက ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ မေမေမျက်စိခွဲဖြစ်ရင် ကြာမယ် ထင်ပါရဲ့၊ စစ်ကိုင်း သီတဂူဆေးရုံမှာ ခွဲရမှာ၊ ဘာလဲ အစ်ကိုက ပြန်ချင်ပြီလား”

“မပြန်ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်နားမှာ မေသူ ရှိနေပြီပဲ”

ဟုဆိုတော့ မေသူက မျက်စောင်းကြီးထိုး၍-

“ဟင်း-နွားသိုးကြိုးပြတ်ဆိုတာ တော့လိုလူမျိုးကို ပြောတာနေမှာ” ဟု ဆိုတော့-

“လာပြန်ပြီ တော့တဲ့၊ ရှင်လို့ လူဆိုရင် ရပြီလေ”

“ပြောတတ်ပါဘူးတော်၊ လျှာယားဆာကြီးခံတဲ့” ဟု ဆိုပေ၏။

ထို့ကြောင့် ထရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဦးမောင်အုန်း၏ လေးခွကို ဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မေသူတို့အိမ်၏ အရှေ့မြောက်တောင့်တွင် သရက်ပင်ကြီး ရှိသည်။ ထိုသရက်ပင်ပေါ်တက်၍ သရက်သီး စားသော ရှင်များကို ချောင်းပစ်ရန် ဆန်းလွင် သရက်ပင်အနီးမှ ချုံကွယ်တွင် စောင့်သည်။ ရှင်တစ်ကောင်ပြေးသည်၊ မြင်၍ ပစ်သည် မရပါ။ နောက် မကြာပါ။

ရှင်တစ်ကောင်က အောက်ကြွေကျနေသည့် သရက်သီးကို စားနေပေ၏။ ထိုတော့မှ လေးခွဖြင့် ချိန်၍ပစ်ချလိုက်သည်။ ချက်ကောင်းမှန်၍ ရှင်လေး သေဝတ်ရရှာပေ၏။ ထိုရှင်သေလေးကို အပြီးမှဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် -

“ဖေကြီး ဘာကောင်လေးလဲ”

ဟု သားကမေးသည်။

“သား၊ ဒီလို အပြီးကကိုင်”

ဟုဆိုတော့ သားက ရှင်ပြီးလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီးဖိုခန်းမှာ ဒေါ်လေးရှိတယ်၊ ဒေါ်လေး ဒါဘာကောင်လဲလို့မေး၊ တစ်ခါမဟုတ်ဘူးနော်၊ အခါတစ်ရာပြည့်အောင် မေးရမယ်၊ ကြားလား”

သားက ခေါင်းညိတ်၍ သူ့ဒေါ်လေး မေသူထံ သွားတော့၏။

“ဒေါ်လေး”

“သားလေး ဘာလဲ”

“ဒေါ်လေး ဒါဘာကောင်လဲ”

“ရှင်”

“ဒေါ်လေး ဒါဘာကောင်လဲ”

“ရှင် ရှင် ရှင် လို့ခေါ်တယ်”

“ဒေါ်လေး” ဟု ဒေါ်လိုက်ပြန်တော့ မေသူ စိတ်မရှည်၍ -

“ရှင် ရှင် ရှင် ရှင် ရှင် ရှင်”

ရွဲ့၍ ရှင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဆိုနေပေတော့၏။ ထိုအခါ ဆန်းလွင် အပြေးလေးရောက်လာပြီး မေသူ၏ ခါးမှ ကိုင်မြှောက်ကာ-

“ခါမှ တို့မေသူကွ၊ ရှင်လို့ ထူးတတ်သွားပြီ” ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် သားလေးကလည်း- “ဒေါ်လေးမေမေ အရမ်းတော်တယ်” ဟုဆိုကာ လက်ခုပ်တီးနေပေ၏။

“ချပေးပါတော်၊ ကလေးရွှေ မရှောင် ဘာမရှောင်နဲ့ ဘယ်လို လူကြီး မှန်းကို မသိဘူး” ဟုဆိုကာ နှုတ်သီး ကြီးစု၍နေပေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ရှဉ့်သေ တစ်ခု အရင်းမြဲ၍ ရှဉ့်ဟု မေသူ ထူး တက်ခဲ့ပါ၏။

ထိုညနေ သာလွန်ရွာအရွေ့ ဘက်မှ ကူမဲလမ်းခွဲ ဘူတာသို့ လမ်း လျှောက်ရင်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကူမဲ ဘူတာဟုဆိုသော်လည်း ကူမဲနှင့် နှစ်ပိုင် ဝေးသည်။ ဘူတာနှင့် အနီးဆုံးရွာမှာ သာလွန်ရွာဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် စဉ်း စားသော်လည်း သာလွန်ဘူတာဟုပင် အမည်ပေးသင့်ပါ၏။ ထိုသို့ဆိုပါမူ သာလွန်ရွာမှာ ရှေးခေတ်ကပင် မထင် မရှားသော ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးလားဟု မေးရန်သင့်သည်။ အမှန်တော့ သာလွန် ရွာဟာ နယ်ချဲ့ခေတ်ကပင် ရုံးစိုက်၊ ဂါတီစိုက်၍ မြို့ပင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆို ပေ၏။ သာလွန်ရွာ၏ အမည်ရင်းမှာ သာလွန်ရွာဖြစ်သည်။ သဘောကတော့ သာယာသော လွင်ပြင်ကြီးပေါ်မှာ ရွာ တည်ခဲ့ကြ၍သာလွင်ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘူတာအနီးတွင် သာယာလှ ပသော ရေကန်ကြီးလည်း ရှိပေ၏။ ထိုရေကန်မှာ ချိုမြသည်ဟု သတင်း လည်းကြီးခဲ့ဖူးပါ၏။ ဦးနေဝင်း ဘုန်း မီးနေလ တောက်ပစဉ်ကာလ ထိုကန် ရေကိုပင် မီးရထားဖြင့် တင်၍ ဆက် သခဲ့ရသည်ဟုလည်း ဆိုပေ၏။

စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာများကို တွေး ရင်းပင် ဆန်းလွင်၊ မေသူနှင့် သား လေးတို့သည် သံလမ်းအတိုင်း တောင် ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သံလမ်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ဇိမ် ကြီးရွာကို လှမ်း၍ပင် မြင်ရပေ၏။

သံလမ်းအတိုင်း လီဖားတုံးများ ကို နင်း၍လျှောက်ခဲ့ကြရာ သားလေးက အခက်တွေ့ရတော့၏။ အမှန်တော့ လီဖားတုံးခွင်က ကျယ်နေသဖြင့် ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ဆန်းလွင်နှင့် မေသူ တို့က မောင်ဆန်းမြင့်ဦး၏ လက်တစ် ဖက်စီဆွဲ၍ မြှောက်လိုက် ချလိုက် လုပ် ပေးရသည်။

“ဖေကြီး၊ သားသား အရမ်း ပျော်တယ်၊ မူဆယ်ပြန်ရင် ဒေါ်လေး မေမေကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားရ အောင်”

“မင်း ဒေါ်လေးမေမေကို လိုက်ခဲ့ ပေးပါလို့ ပြောပေါ့ကွ”ဟု ဆိုလိုက်တော့ မေသူ၏ ချစ်မျက်စောင်းက ဆန်းလွင် ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်လို့နေပါ၏။

ထိုအခါ ဆန်းလွင်က-

“မျက်စောင်းထိုးရင် မျက်ရိုး ကျိုးတတ်တယ် မေသူရဲ့”

“ကျိုး ကျိုး”

ထိုသို့ဖြင့်ပင် တံတားလေးတစ်ခု သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“မေသူ ဒါ ဘာချောင်းလို့ ခေါ် လဲ”

“ပေါက်ချောင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ပန်းလောင်မြစ်ကနေ စီးဆင်းလာတာ၊ ဒီနဲ့ ဘာမှမဝေးပါဘူး၊ စဉ်မြစ်ထဲ ပေါင်း သွားတယ်”

“ရှေ့ဆက်သွားရင် အိုးထုတ် ကုန်းဘူတာရောက်တော့မှာ၊ အိမ်အပြန် မိုးချုပ်နေမယ် ပြန်ကြစို့” ဟု ဆိုသဖြင့် ပေါက်ချောင်းမှပင် လှည့်၍ပြန်ခဲ့ကြ သည်။

နောက်နေ့တွင် ကားလမ်းမကြီး အတိုင်း လမ်းလျှောက်ကြသည်။ စမုံ မြစ်ကူးတံတားရောက်တော့ တစ်မျှော်

တစ်ခေါ် လယ်ကွင်းများကို ငေးကြရ သည်။ လယ်ကွင်းဟု ဆိုသော်လည်း မိုးတွင်းမဟုတ်၍ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဝါ စသော အပင်များ စိုက်ပျိုးထားပါ၏။

တံတား အနောက်ဘက်တွင် မြောက်ကိုင်းရွာနှင့် မိုးကောင်းကုန်း ရွာများတွေ့ရသည်။ ထို ရွာများကတော့ ဝမ်းတွင်းမြို့နယ်တွင် ပါဝင်ပြီး သာလွန်၊ ဇိမ်ကြီးရွာ၊ ညောင်ပင်သာ ရွာများက မြစ်သားမြို့နယ် ဖြစ်သည်။

ထိုတံတားပေါ်ရပ်ရင်း စမုံဆို သော မြစ်တစ်စင်းက မြစ်သားနယ်နှင့် ဝမ်းတွင်းနယ်ကို ပိုင်းခြားလိုက်သလို မေသူလေးနဲ့ ဆန်းလွင် ဘဝမှာလည်း ဦးမောင်အုန်း ဆိုသော မြစ်ကြီးက ပိုင်းခြားပစ်လိုက်လေမည်လားဟု တွေး လို့ပင် ပူလိုက်မိပါ၏။ ထိုနေ့က ရွှေကူ ဆိုသော ရွာအထိ လမ်းလျှောက်ဖြစ် ခဲ့ကြသည်။

နောက်နေ့တွင် ဇိမ်ကြီးရွာဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ ဇိမ်ကြီး ရွာက သာလွန်လောက်ပင် အိမ်ခြေ မများပေ။ ၅၀ သာသာမျှသာ ရှိပေ၏။ ဦးအုန်းမောင်တို့အိမ် သွားတော့-

“နင့်လေးလေးအုန်းက မူဆယ် ပြောင်းသွားပြီတော့၊ သူက စာတတ် ပေတတ်ဆိုတော့ ဘယ်အရပ်ရောက် ရောက် ထမင်းမငတ်နိုင်ပါဘူးအေ၊ ခုလည်း မူဆယ်မြို့က မိုးလုံ လေလုံ အားကစားကွင်းကြီးထဲမှာ အိမ်ခန်း အလကား ရတယ်လို့ကြားတယ်၊ ဒါနဲ့ သူတို့က ဘယ်ကစည်သည်တွေလဲ”ဟု ဦးအုန်းမောင်၏ ညီမဆိုသူက မေး သည်။

“ဒေါ်လေး၊ ဒါ မမဦးရဲ့ သား လေးလေ၊ သူ့နာမည်က မောင်ဆန်း မြင့်ဦးတဲ့”

“ဟယ် - လှချက်တော့တော်၊ သူ့အဖေခွဲများတော့ ကွာပါ”

ဟု ဆိုနေသဖြင့် မေသူက ဒေါ်လေးကို အဝေးသို့ဆွဲ၍ ခေါ်သွားတော့၏။

ထိုစကားမျိုးက ဆန်းလွင်အတွက်တော့ ချီးဖိုလို့ပင် နေပါပြီ။ သူ့ကို အသားညိုလို့ အဖေနှင့်တော့ တခြားစီဟု ဆိုသူပေါင်းက ရေတွက်လို့ပင် မကုန်နိုင်ပေ။ သို့သော် သားလေးက လှလိုက်တာဟု ကြားရလေတိုင်း ဝမ်းသာလို့ပင် မဆုံးနိုင်တော့ပေ။ ထိုစဉ်မှာပင် ဦးအုန်းမောင် ယောက်ဖက မြူအိုးကြီးဆွဲ၍လာသည်။ အပင်ပေါ်မှ ချလာစဉ် အမြှုပ်တွေက ဝေလို့ပင်နေပါ၏။ ထို ပင်ကျရည်ကိုပင် သပွတ်အူဖြင့်စစ်သည်။ ထိုအခါ သပွတ်အူပေါ်တွင် ပျားအသေကောင်များ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါပေ။

“ပျားကောင်တွေက ထန်းနို့က ထွက်ကျနေတဲ့ ထန်းရည်ကို သိပ်ကြိုက်တာဗျ၊ အဲဒီတော့ အဲဒါပြီး ထန်းရည်ချိုသောက်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီလို သောက်ကြရင်း တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် တိုက်မိလို့ အိုးထဲပြုတ်ကျကုန်တာ”

“ဟုဆိုကာ ထန်းရည်ခါးနှင့် အမဲခြောက်မီးဖုတ်လေး ဆီဆမ်း၍ ဆန်းလွင်ရှေ့ ချပေးရင်း-

“သောက်ပါ၊ ဒါ ပင်ကျရည်လို့ ခေါ်တယ်၊ မောင်မျှောက်ထဲက သီချင်းလို ထန်းပင်ကျရည်... ထန်းပင်ကျရည် ချိုတမြဲခြင်းသလေလေ ဆိုတာမျိုးပေါ့” ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင်-

“သားလေး လာ၊ တောင်ရပ်က အမျိုးတွေအိမ် သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ မေသူက သားလက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေက မေဦးရဲ့ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးဆို”

ဟု မေးလာသည်။ ဒီတော့ ဆန်းလွင် ထန်းရည်ခွက် ကောက်မုန့် မော့လိုက်သည်။

“နေပူထားလို့ ထန်းရည်က နည်းနည်းပူတာက လွဲရင် အားလုံး ကောင်းပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အမဲခြောက် ဆီဆမ်းလေး ကောက်၍ဝါးလိုက်ပါ၏။

“မိတ်ဆွေ ကျွပ်မေးတာ ဖြေဦးလေ”

ဟု ထပ်၍မေးပြန်သည်။ ထိုတော့မှ မထူးဇာတ်ခင်းလျက် မေဦးနှင့် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အစမှ အဆုံးတိုင် ရှင်းတမ်းထုတ်လိုက်ပါတော့၏။

“ဒါဆို ကလေးနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာမှမတော်ကြဘူးပေါ့” ဟု ဆိုနေပေ၏။ ထိုအခါ ဆန်းလွင်က-

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ဦးမောင်အုန်းဘက်က ရွှေ့နေ လိုက်ပေးမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆွေမျိုးတော် ရအောင် လုပ်ပေးမလို့ပါ”

“ဒါဆို ပြောကြည့်ပါဦး”

“ခင်ဗျားနဲ့ သား တစ်သက် မခွဲရအောင် မေသူကို လက်တွဲရမယ်ဗျ၊ ကောင်မလေးက ဆယ်တန်း အောင်ပြီး သားပါ၊ တက္ကသိုလ်ကိုတော့ အိမ်က ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင်လို့ မတက်ခဲ့ရဘူး၊ မေသူ ရွာမှာနေရင် သူ့လို ကိုယ့်လို တောင်သူလယ်သမားနဲ့ညားမှာ ဒီတော့ သူ့ဘဝကလည်း ဒီသံသရာထဲက ထွက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မေသူကို ခင်ဗျား ယူလိုက်ရင် ခင်ဗျားသားလေးလည်း ပျော်ရွာမှာဗျ၊ သောက်ဗျာ”

ဟုဆိုကာ ထန်းရည်ငုံ၍ ပေးနေပြန်သည်။

မေသူ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များက သဘောတူပါသော်လည်း သူမိဘများ ပြန်လာပါက ဘယ်အခြေအနေရှိမည်မသိ၊ တွေးရင်း တွေးရင်း စိတ်ဗျတ်လာ၍ ထန်းရည်ခွက်ကိုသာ မေတာ မေတာ သောက်နေမိပါတော့သည်။

ဆန်းလွင်တို့သာလျှန်ရွာသော် နေသည်မှာ ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ပင် ပြည့်ပေတော့မည်။ ထိုသို့ အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဆန်းလွင်နှင့် မေသူတို့၏ အချစ်ကလည်း ပိုလို့ပင် ခိုင်မြဲလို့လာသည်။ သို့သော် သူမ၏ မိဘများ ပြန်လာပါက မည်သို့ရှိမည် မသိနိုင်ပါပေ။

“မေသူရေ... ဟေ့-မေသူ” ဟုဆိုကာ ကိုညိုကြီး မိန်းမရောက်လာသည်။

“ဪ-မမလှမေ လာလေ”

“နင့်အဖေတို့ ရောက်လာပြီ၊ ကိုညိုကြီးက အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ရှင်းပြနေလေရဲ့၊ ဘယ်မှာလဲအထုပ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် မေသူက အခန်းတွင်းမှ ဝီနံအိတ်ထုပ်ကြီး ပေးလိုက်ပါ၏။

“ငါပြန်ပြီ၊ ည ရှစ်နာရီနော်၊ မမေ့နဲ့”

ဟုဆိုကာ ဆင်းသွားတော့၏။

မလှမေ ဆင်းသွားလို့မှ ကြောပါ၊ ဦးမောင်အုန်းတို့လင်မယား အိပ်ပျော်တတ်လာတော့၏။ မေသူ၏ မိခင်ကြီးက မျက်စိခွဲပြီးစဉ် မျက်မှန်အနက်ကြီး တပ်ဆင်လို့ထားသဖြင့် သားက ခန်းလွင်ရင်ခွင်တွင်း တိုးလို့ပင်ဝင်လာသည်။

ဦးမောင်အုန်းကတော့ မူလက ပင် အသားမည်းသည်ကြားထဲ နေပူ ထဲက ပြန်လာရသဖြင့် ပိုလို့ပင် မောင် နေဝေ၏။ ရောက်သည်နှင့် အထုပ်ကြီး ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချကာ ထရံတွင် ထောင် ထားသော ကြိမ်လုံးကြီးဆွဲ၍-

“ခွေးမ၊ နင်က ဧည့်သည်တို့ နှင့်ရှိတာ အားလုံး ကျွေးမွေးဧည့်ခံ ကယ်ဆို” ဟုဆိုကာ ရိုက်ပါတော့၏။

မေသူလည်း မနေရဲ၍ အရှေ့ဘက်ဘက်သို့ ဦးတည်လှုံပြေးတော့၏။

“မောင်ရင်၊ ငါ့ယောက်ျားက အရပ်ရှည်သလောက် သူ့စိတ်က လက် တစ်ဆစ်ရှိတာ၊ ပြန်လာရင် မင်းတို့ မလွယ်ဘူး၊ ပြေးကြတော့”

ဟုဆိုသဖြင့် ဆန်းလွင်တို့ သား အဖလည်း ခရီးဆောင်အိတ်ကြီး ဆွဲ၍ လစ်ရတော့၏။

ထန်းရည်ဆိုင် ရှေ့ရောက်တော့ ကိုညိုကြီးက ထန်းရည်ပုံးကြီး ဆွဲ၍ အသင့်စောင့်နေပါ၏။

“လား၊ ကျွန်နောက်လိုက်ခဲ့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ဘုမသီဘမသီ လိုက်ခဲ့ရတော့၏။ သားကတော့ ‘ဒေါ် လေးမေမေ၊ ဒေါ်လေးမေမေ’ဟု ဆိုကာ ငိုနေပါတော့သည်။

အနောက်လေးဖာလုံလောက် လျှောက်မိတော့ စမ့်မြစ်ကူးတံတားသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဝမ်းတွင်းမြို့နယ်နှင့် မြစ်သား မြို့နယ်တို့ကို ထိုတံတားကြီးကပင် ပေါင်းကူး၍ ပေးထားပါ၏။

ဆန်းလွင်နှင့် မေသူတို့ဘဝ ရှေ့ ရှေးအတွက် ထိုတံတားကြီးလို မေတ္တာ ပေါင်းကူးပေးမည့်သူ ရှိပါက မည်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း ဟူ၍သာ တွေး နေရပေတော့၏။ တံတားကြီးကျော်ပြီး

လမ်းတောင်ဘက်မှ မြောက်ကိုင်းရွာ ရောက်တော့-

“ကိုကြီး... ကိုကြီး”

ဟု ကိုညိုကြီးက ခေါ်လိုက် သည်နှင့် ၁၂ ဘီးကားကြီးအောက်မှ-

“ဘာလဲဟ ညိုကြီးရ”

ဟု ပြန်ထူးသံ ပေါ်လာသည်။

“ကိုကြီး၊ ဒီည မူဆယ်တက်မယ် ကြားလို့ လမ်းကြိုနှစ်ယောက် ထည့် လိုက်ချင်လို့ လာပို့တာပါ။ ကိုကြီးပြီးရင် ဒီမှာ ထန်းရည်ပါလာတယ်”

“မင်းတို့ သောက်နှင့်၊ ဒါလေး ပြီးရင် မြစ်ဆိပ်ရေချိုးဆင်းလိုက်ဦးမယ်၊ အိမ်ပေါ်က ကြောင်အိမ်ထဲမှာ အမဲ ခြောက် ဖုတ်ပြီးသားရှိတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ ကြသည်။ သားကတော့ ‘ဖေကြီး၊ ဒေါ် လေးမေမေ ခေါ်ပေး၊ ဖေကြီး၊ ဒေါ်လေး မေမေ ခေါ်ပေး’ဟုသာ အဆက်မပြတ် ပူဆာလို့နေပေတော့သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် သောက်ပိုင်းက စတော့၏။ သားက တော့ အမဲခြောက်ဝါးရင်း ဆန်းလွင်၏ ပေါင်ပေါ်မှာပင် အိပ်ပျော်လို့ သွားတော့ ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆန်းလွင်က ကိုညို ကြီးကိုကြည့်၍ -

“ကိုညိုကြီးက ကိုယ့်လူ သူ့ဘက် သား လုပ်လိုက်တာမို့လား”

“ဇာတ်သိမ်းခန်း မရောက်ခင် အပြစ်တော်မတင်လိုက်ပါနဲ့” ဟုဆိုကာ ထန်းရည်ကိုသာ သောက်၍နေတော့ ၏။

ညဈာန် စားသောက်ပြီး ၈:၀၀ နာရီတွင် ကားစထွက်သည်။ စမ့်မြစ် ကူးတံတားလွန်သည်နှင့် သားလေးက ‘ဒေါ်လေးမေမေ ခေါ်ပေး’ ဟု ဆိုကာ ငိုပါတော့၏။ ကိုညိုမောင်၏ ၁၂ ဘီး

ကားကြီး ခေါင်းခန့်နဲ့ အိပ်ခန်းလည်း ပါသည်။ ထိုအိပ်ခန်းမှာပင် ဆန်းလွင်တို့ သားအဖ နေရာရသည်။

ကိုညိုမောင်က ကားမောင်း၍ ကိုညိုကြီးနှင့် စပယ်ယာထွန်းလွင်တို့က ‘ကိုညိုမောင်၏ ဘေးမှာပင် ထိုင်ခဲ့ကြ သည်။

ကားကြီးက သာလွန်ရွာ ရောက် တော့လည်း မရပ်ပါပေ။ သံလမ်းအနီး ရောက်တော့ ဟွန်းသံပေးသည်။

မီးရထား လာမည်စိုး၍တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဆန်းလွင်မှာတော့ အရပ် လေးမျက်နှာ ကြည့်မိလေတိုင်း မေသူ၏ မျက်နှာလေးက ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုနေရာအနံ့ သူနဲ့မေသူတို့ ခြေဆန့်ခဲ့ သောနေရာများပင် ဖြစ်ပေ၏။

သားလေးကလည်း ‘ဒေါ်လေး မေမေခေါ်ပေး’ ဟုသာ တကြော်ကြော် ဟစ်၍ အော်နေတော့၏။

သံလမ်းကျော်ပြီးသည်နှင့် ရှေ့မှ လူနှစ်ယောက်က ကားကို တားပါ၏။ သဘောမနော ကောင်းသော ကိုညို မောင်က ထိုသူနှစ်ဦး၏ အနီးမှာပင် ကားကြီးထိုးရပ်လိုက်သည်။ ထိုတော့ ကားခေါင်းခန့်မှ ကိုညိုကြီးက အရင် ဆင်း၍ ပီနန်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ပစ်တင် လိုက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် စောင်ခြုံထားသူ ကားပေါ်တက်လိုက်ပါ၏။ လိုက်ပို့ သူမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ကိုညိုကြီး၏ ဇနီးပင် ဖြစ်သည်။

“ဘိုဆန်းရေ၊ နောက် ပြန်ဆုံ ကြမယ်ဗျို့”

ဟုဆိုကာ ကိုညိုကြီးက လက် ပြထွက်ခွာသွားပါ၏။ ကိုညိုကြီး ထိုင် သွားသော နေရာမှာပင် စောင်ခြုံနှင့် လူက ဝင်၍ နေရာယူလိုက်သည်။

ကားကြီးလည်း ထနောင်းပင်
တန်းကြီး အလယ်မှ ကူမဲဟုခေါ်သော
တိုက်နယ်မြို့လေးဘက်သို့ စတင်ထွက်
ခွာခဲ့ပါ၏။ ကားရှေ့ခန်း တစ်ခုလုံးမှာ
တော့ သားတော်မောင်၏ 'ဒေါ်လေး
မေမေ ခေါ်ပေး' ဟူသော အသံများက
ဆူဆူညူညူ နေတော့သည်။

ကူမဲရောက်တော့ ရဲနှစ်ဦးက
'ဘာတွေပါလဲ' မေးသည်။ မူဆယ်ပို့ရန်
ဆန်တွေပါကြောင်း ရှင်းပြမှ 'သွားတော့'
ဟုဆိုပေ၏။ ကားကြီး ဆက်လက်ထွက်
ခွာလာသည်တိုင် 'ဒေါ်လေး မေမေ
ခေါ်ပေး'ဟူသော အသံကတော့မတိတ်
သေးပါပေ။ ထိုအခါ ကားဆရာက
စိတ်ညစ်လာဟန် တူပါ၏။ သူ၏ကား
ကြီးကို လမ်းဘေးထိုးရပ်၍ -

"ကိုင်း-စောင်ခြုံနဲ့မမ၊ နောက်
ခန်းသို့ ကြွတော်မူပါတော့၊ ကြာကြာ
နေရင် ကျုပ်နားကွဲလို့ သေလိမ့်မယ်"

ဟု ဆိုသဖြင့် စောင်ကြီးခြုံထား
သူက ခုံနှစ်ခုကြားမှ နောက်ခန်းသို့
ကူးလာပြီး -

"သားသား"

ဟု စောင်ခြုံကြီးဖယ်၍ ခေါ်
လိုက်ပါ၏။ ဒီတော့ သားလေးကလည်း
'ဒေါ်လေးမေမေ' ဟု ဆိုကာ မေသူ့ကို
လွတ်ထွက်မည်စိုး၍ တိုးလိုသာ ဖက်
တွယ်ထားတော့၏။

ဆန်းလွင်ကလည်း ထိုင်ရာထ
လျက် -

"မေသူ လိုက်လာတယ်"

ဟုဆိုကာ မေသူ့ကို ထွေးပွေ့
လိုက်သည်။ ထိုအခါ၌ ကားဆရာ
ကိုညှိမောင်က -

"မေသူ လိုက်လာလို့ရအောင်
ကျုပ်ညီ ညှိကြီးက ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဦးမောင်
အုန်းကို ရန်တိုက်ပေးခဲ့တာဗျ"

"ဘယ်လို ရန်တိုက်တာလဲ လုပ်
ပါဦး"

"ဦးမောင်အုန်းရယ်၊ ခင်ဗျားတို့
ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး သွားနေ
လိုက်ကြတာဗျာ၊ အိမ်မှာဖြင့် မူဆယ်
သားနဲ့ မေသူတို့က ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လို့
ခင်ဗျားသမီး မေသူ ခုဆိုရင် ကိုယ်ဝန်
ရှိနေပြီလို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ ဦးမောင်
အုန်းက ခွေးသမီး အိမ်ရောက်မှ သက်
မယ်ဆိုပြီး ဒေါသပုန်တင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊
အဲဒီလို ဘာကြောင့် လုပ်ရတာလဲဆို
တော့ ခင်ဗျားတို့တွေကို သုံးလွန်းတင်တဲ့
အချစ်မျိုး ဖြစ်စေချင်လို့တဲ့ဗျ"

"ဘာလဲဗျ၊ သုံးလွန်းတင်တဲ့
အချစ် ဆိုတာ"

"ကြီးကျစ်ရင် လွန်းတင်ရတယ်
ဗျ၊ နှစ်လွန်းတင်ကြီးကတော့ ထန်း
သမားတွေ မြူအိုးဆွဲတဲ့ ကြိုး၊ သူက
တစ်နှစ်ပဲ ခံတယ်၊ နွားချည်ကြိုးတို့၊
ရေပုံးကြိုးတို့ကျတော့ သုံးလွန်းတင်
ရတယ်၊ တစ်သက်လုံး သုံးပေတော့၊
ဒီသဘောမျိုးပါပဲလေ၊ သားလေးနဲ့
ကိုဆန်းက တာသွေးသားမှ မတော်
တော့ လွန်းမတင်တဲ့ကြိုးလို ဖြစ်နေ
တယ်ဗျ၊ အကယ်၍ ကိုဆန်းက အခြား
မိန်းမယူလိုက်ရင် နောက် ရင်သွေးတွေ
ရမယ်၊ ဒီတော့ သားလေးအပေါ် ထား
တဲ့ အချစ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းလျော့
ကျသွားနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ သားလေး
အပေါ်ချစ်နေတဲ့ ကိုဆန်းရဲ့ မေတ္တာ
တရားတွေ ခိုင်သည်ထက် ခိုင်မြဲသွား
အောင် မေသူဆိုတဲ့သားလေးရဲ့ အဒေါ်
ရင်းနဲ့ညားအောင် ညှိကြီးဆိုတဲ့ မေတ္တာ
ပေါင်းကူးတံတားကြီး ခင်းပေးလိုက်ရ
ခြင်းဖြစ်ပါတယ် ကိုဆန်းရယ်၊ ခင်ဗျား
တို့အဖြစ်က တစ်သက်လုံး မြဲမြံခိုင်မာယုံ
သုံးလွန်းတင်တဲ့ ချစ်နှောင်ကြီးဗျ" ဟု

ကားဆရာ ကိုညှိမောင်က ဆိုပါ၏။
ဒီတော့ ဆန်းလွင်က မေသူကိုကြည့်၍ -

"မေသူ"

"ရှင် ရှင်"

"ဒေသုက သားလေးကို မခွဲ
နိုင်လို့ လိုက်လာတာလား၊ ကိုယ့်ကို
ချစ်လို့ လိုက်လာတာလား"

"သားသားကို မခွဲနိုင်... ပြီး
တော့ တော့ဒီမောင်ကို ချစ်လို့ လိုက်
လာတာပေါ့ရှင်"

ဟုဆိုကာ ဆန်းလွင်၏ တွဲကျ
နေသော ပါးမောင်းဖောင်းကြီးကို လက်
ဖြင့် လိမ်လိုက်ပေးသေး၏။ ဒီတော့မှ
ဆန်းလွင်ကလည်း -

"ဒါမှ တို့မေသူကွ"

ဟုဆိုကာ ထွေးပွေ့လိုက်တော့
သည်။ ထိုအခါ ကားဆရာ ကိုညှိမောင်
က -

"ထွန်းလွင်ရရ"

ဟု ခေါ်လိုက်တော့ ထွန်းလွင်
က -

"ရှင် ရှင်... ဟာ ဟုတ်ပေါင်း၊

ယောင်ကုန်ပြီ၊ ဗျာ ဗျ"

ဟု ကပျာကယာ ပြန်ထူးသည်။

"နောက်ခန်းက လိုက်ကာချ
လိုက်၊ ဒီတိုင်း ကားဆက်မောင်းလို့က
တော့ ငါယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်မှာ သေချာ
တယ်"

ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် အားလုံးပင်
မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ပွဲကျသွားပင် ဘာ
သတည်း။

မောင်ယဉ်ဖွန် (မောင်နေခြည်)

(ယခင်လမှ အဆက်)

ထိုအခါမှ ကျောင်းစောင့်ကြီးက
“အရက်ကြောင့်ပေါ့ကွာ အရက်
ကြောင့်ပေါ့”

“ရှင်းပြပါဦး ဦးလေးရ”
“အိပ်ညက ဦးလေး ထုံးစံအတိုင်း
တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်း ထွေလီ
ရောက်လာတယ်”

“ထွေလီဆိုတာ ...
ကျောင်းကုန်းက ကုလား
ညီနောင်ထဲက အကြီး
တောင် မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ဦးလေး
အရင်က အပြင်မှာ ချဲရောင်းတုန်းက
လမ်းကြောင်း ကြည့်ပေးဖူးတယ်လေ၊
နေစားနဲ့ပေါ့”

(လမ်းကြောင်းဆိုသည်မှာ ချဲလီ
ကို ဖမ်းမည့်စီမံချက်ကို ခေါ်တာဖြစ်ပြီး
လမ်းကြောင်းရှိသည့်နေ့များတွင် နယ်

ထိန်းများသည် ချဲခိုင်များကို တိတ်တ
ဆိတ် အသိပေးလေ့ရှိသည်။
သို့မှသာ အရာရှိနှင့်
အတူ ဝင်စစ်လျှင်

စုံထောက်လေး မောင်ရဲဇော်နှင့်
ထွေလီ ကာလီ မောင်ပြုကြည်

(Handwritten signature)
[အင်းစိန်]

လက်စ လက်န ဖျောက်ထားနိုင်မည်
ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် နယ်ထိန်းများ
သည် ချဲ့ပိုင်များထံမှ လိုင်းကြေးရလေ
သည်။ လမ်းကြောင်းကြည့်သည် ဆို
သည်မှာ နယ်ထိန်းနှင့် အရာရှိဝင်လာ
လျှင် ဦးစွာသိနိုင်ရန် လမ်းထိပ်တွင်
ထိုင်ကာ ကင်းစောင့်ပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။ (စာရေးသူ)

“အဲဒီညက သက်ကြီးခေါင်းချ
ချိန်လောက်မှာ သူက ဦးလေးဆီ
မန္တလေးရပ် အစစ်ရလို့ဆိုပြီး အတူ
သောက်ရအောင် ရောက်လာတယ်။
ဒါနဲ့ စကားပြောရင်း လူလင်ပြန်ချိန်
လောက်မှာ စသောက်ကြတာပေါ့။
ညဦးပိုင်း ကြက်တွန်ချိန်အထိ
သောက်ကောင်းတုန်းပဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်
သွားတယ် မသိဘူး။ သန်းခေါင်ကြက်

တွန်ချိန်ရောက်တော့ မမှတ်မိတော့ဘဲ
ကြယ်အပြီးတောင် ချိန်ရောက်တော့
လန်နီးလို့ ထကြည့်တော့ ထွေလီလည်း
ဦးလေးရွှေ့မှာပဲ မှောက်နေတယ်။ သူ့ကို
အတင်းနှိပ်ပြီး ပြန်ခိုင်းရတယ်။ သူပြန်
သွားလို့ တော့င်းကို ပတ်ကြည့်တော့
ပြတင်းထဲခါးတစ်ချပ် ပွင့်နေတာ တွေ့ရ
တာပဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေေးသွား
သည်။ ဦးလူလ စကားထဲတွင် သက်ကြီး
ခေါင်းချတာရော၊ ကြက်တွန်ထူးရော
လူလင်ပြန်တာရော ခွာနေသဖြင့် နား
မလည်တော့ချေ။ ခဲဇော်ကမူ စိတ်ဝင်
တစား နားထောင်နေသည်။

ထို့နောက် -

“ဒါဖြင့် ဦးလေးရေ၊
ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်။
ဖြေပေးတာ ကျေးဇူးပဲ”
၊ ခဲဇော်သည် သူ
သိချင်တာ သိရလျှင်
သူ လုပ်လေ့ရှိသော

ပန်းချီဆွဲရာသို့လက်

ထုံးစံအတိုင်း ပျံ့ပျာ
ပျာပျာဖြင့်ထပြန်လေသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
ကပဲ ဦးလုံ့လကို နှုတ်ဆက်ကာ
လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

အချစ်၏စွမ်းအားကို အသုံးပြုခြင်း

ယနေ့တော့ စာမေးပွဲလည်း ပြီး၊ မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ရဲဇော်ခေါ်ရာ လျှောက်လိုက်ခဲ့သဖြင့် ပင်ပန်းခဲ့လေရာ အတိုးချအိပ်ရမည်ဟု တွေးရင်း အိပ်ရာထဲတွင် ဇိမ်ယူကာ မိန်းမနေလိုက်သည်။ အမေကလည်း အလိုက်တသိဖြင့် လာမနိုးပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးများ ပျက်ရလေသည်။

“ဝေယံရေ ဝေယံ”

ဟာ သွားပြီ။ စုံထောက်ရူးလာပြီ။ သူ့လာရင် ကျွန်တော် စည်းစိမ်ပျက်ချေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထပြီး အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လိုက်သည်။

“လာ ဟေ့ကောင်၊ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ရအောင်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ အိပ်ကောင်းတုန်းဆို လုပ်ပြီ”

“လာပါကွာ ငါတိုက်မှာပါ”

ခွတ်ခေါ်နေသဖြင့် ငြင်းမရမှန်းလည်း သိနေရာ အမြန်မျက်နှာသစ်ပြီး သူ့စက်ဘီးနောက်တွင် ခွလိုက်လာခဲ့လေသည်။ ရွှေကုန်းလမ်းထိပ်သို့ရောက်သော် သစ္စာဦးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် စက်ဘီးကိုရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆိုင်ထဲမှ -

“ဟာ ဟေ့ကောင် ရဲဇော်၊ လာဒီမှာထိုင်”

အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုသားကြီးဖြစ်နေသည်။ ကိုသားကြီးသည် ယနေ့တွင်မူ ဆံပင်ကို ခွေးကေညှပ်ထားပြီး ခွေးအင်္ကျီ (ကန်းထရီးအတွက် ရှပ်ကို လက်ဖြတ်ထားသော ဒီဇိုင်း) ဂျင်းပင်တို့ကို ဝတ်စားထားသည်။

ပြီး ရဲဇော်အမေ၏ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်သည်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်မင်းသားရူးနေရာ ဦးလေးဟုခေါ်လျှင် မကြိုက်ဘဲ ကိုသားကြီးခေါ်မှ ကြိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုင်အတွင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရဲဇော်က -

“ဦးလေး... အဲလေ ကိုသားကြီး၊ ဒီလိုကျတော့ ခွေးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ပါလား”

“ဟေ- တကယ်လားကွာ၊ မင်းဘာစားမလဲ ပေါက်စိစားမလား၊ လက်ဖက်ရည်မှာလေကွာ၊ ကိုဖိုးတုတ်ရေဒီမှာ ကျွန်တော့်ညီလေးတွေကို လက်ဖက်ရည်ချိုစိမ့် ရှယ်ကောင်းကောင်းလေး နှစ်ခွက်၊ မုန့်တွေအကုန်ချ”

ကိုဖိုးတုတ်သည် ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ကိုသားကြီးအကြောင်းလည်း ကောင်းကောင်းသိသဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကပဲ -

“ဦးဖိုးတုတ်ရေ လက်ဖက်ရည်ချိုစိမ့် ရှယ် နှစ်ခွက်နဲ့ ပေါက်စိတစ်ပွဲပဲ လုပ်ပါဗျာ” ဟု မှာလိုက်သည်။ ရဲဇော်က စကားစလိုက်သည်။

“ကိုသားကြီး နှလုံးသားရေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ သမန်းက မခင်ထွေးလေးကို Crush (ကြိတ်ကြွေ) နေတယ်ဆို”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ငါ စကားလိုက်ပြောတာ ငါ့ဟာငါတောင် မနည်း သတ္တိမွှေးထားရတာကို၊ ဟိုအခါမှ ခင်တုတ် ဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ကောင်မလေး ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ၊ အရေးကောင်း ဒီန်းဒေါင်းဖျက်လေခြင်း”

ကိုသားကြီးက သူ့စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စီး

ကရော်ကပ်လိပ်ကို ကောက်ပြီး ပါးစပ်တွင်တပ်ကာ မီးညှိစွာနှိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဗိုက်ဆာဆာဖြင့် ပေါက်စိနှင့် လက်ဖက်ရည် ကောက်ယူစားသောက်လိုက်ကြသည်။

ရဲဇော်က -

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ကျွန်တော် သတင်းသိုးသိုးသံသံ ကြားမိတာက ကျောင်းစာရေးလေး မောင်မြကြည်က မခင်ထွေးကို ပိုးနေတာဆို”

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ကိုသားကြီးသည် သောက်လက်စ ဆေးလိပ်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးစိုက်ခြေမ္မလိုက်ရင်း -

“သင်းပေါ့ သင်း၊ အနှုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်တဲ့ကောင်၊ အမဲရိုးနယ်ဟင်းအိုးမှ အားမနာ၊ ငါ့ မခင်ထွေးကို လိုက်ပိုးနေတာပေါ့”

“အေးဗျာ ကိုသားကြီးတော့ ရည်းစားလူလူ အနှုကျွဲခတ် ဖြစ်တာပေါ့”

“အေးကွာ၊ ဒီကောင်က ခင်ထွေးတူလေးတို့ ကလေးမုန့်ပေးကြိုက် ဆိုသလို ချစ်ပြနေတာ၊ တကယ်တော့ အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်းတာပါကွာ၊ မခင်ထွေးက အရေးပေးလေလေသူက ခွေးလေးအရောဝင် ပါးလျက်နားလျက်လုပ်ချင်တာ၊ တကယ်တော့ ဒီကောင် သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားပါကွာ”

“ကိုသားကြီးရာ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိပါဘူး၊ ခင်ထွေးကို ရအောင်လိုက်ဗျာ၊ ခင်ထွေးကိုလည်း မောင်မြကြည်အကြောင်း ပြောပြပေါ့၊ ဒီကောင်က အရက်သမား မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ အသည်းနာတာ၊ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့

ပက်တာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီကောင်
အရက်သမားဆိုတာတော့ ငါ ခင်ထွေး
သိအောင် လုပ်ရမယ်”

“သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေက
လည်း ကလေးကချေတွေဆို”

“အေးလေ၊ သူတော်ချင်းချင်း
သတင်းလွေ့လွေ့ဆိုသလို ရွာသစ်ဘက်
က ထွေလီနဲ့ကလီ ကုလားညီနောင်
ဇိုးနှစ်ကောင်နဲ့ ပေါင်းတယ်လေ၊ ဒီ
ကောင်တွေက ငွေရ အာမဆို လုပ်တဲ့
ကောင်တွေ၊ မသားပါးစပ် ငွေတစ်မတ်
တောင် နှိုက်တတ်တဲ့ကောင်တွေလေ”

ရဲဇော်နှင့် ကိုသားကြီးသည်
မြန်မာ့ဇွဲရာ စကားပုံ ပြိုင်ပြောနေသည့်
နယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပေါက်စီနှင့်
လက်ဖက်ရည်သာ အပီလွေးနေလေ
တော့သည်။

“ကိုသားကြီး၊ မခင်ထွေးတူလေး
က ဘယ်နှုတ်နားလဲ”

“ခြောက်တန်းတဲ့”

“ဒါနဲ့ မခင်ထွေးကို စကားလိုက်
ပြောတုန်း မခင်တုတ်က နှောင့်ယှက်
တယ်ဆိုတော့ မခင်ထွေး ဈေးကို ဘယ်
လမ်းက သွားလို့လဲ”

“ဈေးကို စူဠာမဏိဘုရားရှေ့က
ဖြတ်သွားတာလေ၊ အရူးမက စူဠာ
မဏိက ဓမ္မာရုံဘေးမှာ ကပ်နေတာ”

“ဪ- ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

“ဘာဟုတ်တာတဲ့”

“ဪ- ဒါကြောင့် နှောင့်ယှက်
နိုင်တာကိုးလို့၊ ဒီမှာ ကိုသားကြီး
ကျွန်တော့်မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာအကြံလဲကွ”

“ဒီလိုလေ၊ မောင်မြကြည်ရဲ့
မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေပေါ်ပြီး မခင်
ထွေး ရွံမုန်းသွားအောင် လုပ်မယ်အကြံ”

“ဟာ- ကြိုက်ပြီလေ”

“ကိုသားကြီး နည်းနည်းတော့
ပိုက်ဆံကုန်မယ် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟာ- ချစ်သူနားက ကုမ္ပဏီ
ယကွကို လွှင့်သွားအောင်လုပ်တာပဲ၊
ငါအကုန်ခံနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရ
မလဲသာပြော”

ရဲဇော်သည် ကိုသားကြီးနားကို
ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလေသည်။ ကိုသား
ကြီးကလည်း ပြုံးပြီး ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်ဖြင့် နားထောင်လေသည်။

“ကဲ- ဒါဖြင့် ကိုသားကြီးရေ၊
ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကိစ္စပြီး
ရင်သာ ကျွန်တော့်ဆီလာခဲ့နော်၊ ဟေ့
ကောင် မြန်မြန်စား”

ရဲဇော်သည် သူ့အကျင့်အတိုင်း
သူသိချင်တာသိရလျှင် အချိန်မဖြုန်း
တော့ဘဲ ချက်ချင်းထဲသွားလေသည်။
ကျွန်တော်လည်း ကိုသားကြီးကို နှုတ်
ဆက်ပြီး ထလိုက်သွားရသည်။ ရဲဇော်
သည် စက်ဘီးကို စူဠာမဏိဘုရားဘက်
ဦးတည်နင်းနေသည်။ ကျွန်တော်က

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘုရားသွားမလို့”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“ဆရာကြီးအပ်ထားတဲ့ အမှုပေါ်
အောင် ဆုသွားတောင်းမယ်လေ”

“အပိုတွေ ပြောပြန်ပြီ”

ရဲဇော်သည် ဘုရားရှေ့သို့
ရောက်သော် ဘုရားပေါ်တက်ကာ
တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လုပ်လေ
သည်။ ထိုအခါ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ
စိတ်မနှံ့သော်လည်း ဘုရားမုန်းသိသော
မခင်တုတ်သည် ရပ်ဖြင့်တော်ကို တံမြက်
လှည်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်
ဘုရားကန်တော့လိုက်ကြပြီးသော် ပြန်
ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ရဲဇော်သည်
စက်ဘီးကိုနင်းကာ ဆက်သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်လည်း မမေးတော့ဘဲ ခုန်
တက်လိုက်သွားသော် ကျွန်တော်တို့
ကျောင်းရှေ့မှဖြတ်ပြီး ဈေးရှေ့ရောက်
လေသည်။ ဈေးမှ တစ်ဖန်ပြန်နင်းလာပြီး
ကျောင်းတိုဖြတ်၊ ဘုရားကိုကျော်ကာ
မခင်ထွေးတို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လေ
သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ရဲဇော်
လည်း မောပန်းနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်
ကို တစ်လှည့်နင်းခိုင်းပြီး ပြန်လာကြပါ
တော့သည်။

အခန်း (၅)

တရားခံ ပေါ်ပြီ

စာမေးပွဲပြီးသဖြင့် ကျောင်းသား
များ ကျောင်းပိတ်ထားသော်လည်း
ဆရာများမှာမူ အမှတ် ခြစ်ရသော
ကြောင့် ကျောင်းတက်ရလေသည်။
ရဲဇော်သည် အမှုအတွက် ဆရာကြီးနှင့်
တွေ့ရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ပါ မလွဲ
မရှောင်သာ အတူလိုက်ပါခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီးရုံးခန်းရှေ့သို့ ခြေချမိ
သော်-

“မောင်ရဲဇော်တို့ပါလား လာကြ
ဟေ့”

ကျွန်တော်တို့သည် ရုံးခန်းထဲသို့
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဆရာကြီးက-

“ဘာထူးပြီလဲ မောင်ရဲဇော်”

“ထူးတယ် ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး
လည်း ကြားမိမှာပါ၊ ဒီနှစ် ခြောက်တန်း
လပတ် မေးခွန်းပေါက်သွားတယ်ဆို
တာ”

“အေး- ပြေပွဲရာကင်းမှောင် ဆို
သလိုပဲ ရုံးခန်းထဲ သူခိုးဝင်တဲ့ပြဿနာ
ရှင်းမရသေးဘူး၊ မေးခွန်းပေါက်လို့
မြို့နယ်က ထုချေလွှာ တောင်းနေပြီ
မောင်ရဲဇော်ရေ”

“ငြိမ့်ရာတင်းတောင်တော မဟုတ်ဘဲ ဒီပြဿနာနှစ်ရပ်က ဆက်စပ်နေတယ်လို့ထား ဆရာကြီး မထင်မိဘူးလား”

“အင်း ဒီလိုရှိတယ် မောင်ရဲဇော်၊ အဲဒီညက သူခိုးဟာ မေးခွန်းစာရွက်တစ်ရွက်တောင် မယူသွားဘူးလေ။ ဆရာ မင်းတို့ကို မေးခွန်းထုတ်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ရှင်းပြမယ်။ ဒီလမှာဆိုရင် ကျောင်းတွင်း လပတ်စာမေးပွဲဖြစ်လို့ မေးခွန်းကို တို့ကျောင်းက ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆရာမတွေကပဲ ထုတ်တယ်။ မြန်မာစာအတွက်ဆို မြန်မာစာဆရာမတွေစုပြီး မြန်မာစာမေးခွန်း သုံးစုံထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာစာ dean ကို အပ်ရတယ်။ မြန်မာစာ dean ကမှ သုံးစုံကို သမပြီး တစ်စုံပြန်ထုတ်ရတယ်။ အဲဒီတစ်စုံက ဖိုင်နယ်မေးခွန်းပဲ။ အဲဒါကို dean ပဲ သိတယ်။ အခြားဘာသာရပ်တွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒီတော့ dean ခြောက်ယောက်ကိုလည်း မေးခွန်းထုတ်တဲ့ရက်ဆို ကျောင်းမှာ camp သွင်းပြီး နေရတာ။ အပြင်ကိုမပေါက်ကြားနိုင်ဘူး။ မေးခွန်းကို ကျောင်းသားဦးရေအတိုင်း ကော်ပီကူးတော့လည်း ကျောင်းက စက်နဲ့ပဲ ကူးရတာ။ ကော်ပီကူးဖို့ စာရွက်အရေအတွက်ကိုလည်း ကျောင်းသားအရေအတွက်နဲ့ ကွက်တီထုတ်ပေးထားတာ။ ကော်ပီကူးတော့ စာရေးက ကူးတယ်။ ကူးပြီးရင်လည်း ချိပ်ပိတ်ထားတာ။ တကယ်လို့ မေးခွန်းစာရွက် လျော့ရင် ပျောက်ရင် စာရေးရဲ့ တာဝန်ပဲ။ ကော်ပီကူးတဲ့နေ့တွေဆိုလည်း စာရေးက အိမ်မပြန်ရဘူး။ သူ့ကိုလည်း ကန့်သွင်းထားတာ။ အားလုံးပြီးတော့မှ အိမ်ပြန်ရတာ။ အိမ်ပြန်ရင်လည်း အင်ချပ်တွေက စစ်သေးတယ်။ ကျောင်းပြင်ပကို

ဘာဆို ဘာမှသယ်ယူသွားခွင့်မရှိဘူး။ ဒီတော့ မောင်ရင်ပြောသလို သူခိုးဟာ မေးခွန်းစာရွက် လာခိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ ချိပ်ပြတ်မနေဘူး။ မနက် ဖြေခါနီးမှာလည်း မေးခွန်းစာရွက် ရွက်ရေက လျော့မနေဘူးလေ”

“ဆရာကြီး၊ သူခိုးက နဲ့ခန်းထဲဝင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ယူမသွားဘူး။

ဒါဆို ဒီလိုပြောင်းတွေးကြည့်ရအောင်။ နဲ့ခန်းထဲမှာရှိနေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လာယူတာဆိုရင်ကော ကျွန်တော်တို့ သိနိုင်ပါ့မလား။ အစကတည်းက ရှိနေမှန်းမှ မသိတာ။ ဆရာကြီး စစ်ဆေးလည်း ပျောက်တယ်လို့ ဘယ်ပေါ်မလဲ”

ဆရာကြီး တွေဝေသွားသည်။ ရဲဇော်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ အတွင်းလူ ပါနေတယ် ဆရာကြီး၊ ဒီမှာ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ရဲဇော်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ၈ လက်မခန့်ရှည်သော နိုင်လွန်ကြိုးစ တစ်စကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါက ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် မြန်မာစာဖြေတဲ့နေ့က ဆရာကြီးခေါ်လို့ နဲ့ခန်းကိုလာတော့ သူခိုးဝင်တဲ့ ပြတင်းပေါက်တံခါး သစ်သားကွဲနေတဲ့ အကွဲကြားက တွေ့ခဲ့လို့ ကောက်သိမ်းထားတာ။ အတွင်းလူက ညနေအပြန်မှာ ဒီပြတင်းပေါက်တံခါးရဲ့ ချက်ကို ထိုးရုံထိုးပြီး ချက်တံကို တံခါးနဲ့ ကပ်အောင် မလုပ်ခဲ့ဘဲ ထောင်လျက်ထားခဲ့တယ်။ ညကျတော့ သူခိုးက တံခါးဘောင် ကွဲနေတဲ့ ကြားထဲကနေ ဒီကြိုးလေးကို ကွင်းလျှော့လုပ်ပြီး ထိုးထည့်ပြီးတော့ ဆွဲမလိုက်တာပဲ။

ဒီနည်းက ကားမော်ဒယ်အလုပ်တွေမှာ သော့ပျောက်ရင် ဖွင့်တဲ့နည်းပဲ။ ဒီနည်းပဲ သော့ကုလားတွေ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

ရဲဇော်က ခဏ နားလိုက်ပြီး ဆရာကြီးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဆရာကြီးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“သူခိုးကို အတွင်းလူက နေရာအတိအကျ ပြောထားလို့ ဘာကိုမှ မွေနှောက်နေစရာမလိုဘဲ သူလိုချင်တာကို လွယ်လွယ်ထူထူ ယူသွားတယ်။ အဲဒီသက်သေက နဲ့ခန်းထဲမှာ ပွဲမနေဘူး၊ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဆရာကြီး စစ်ဆေးတော့ ဘာမှ မပျောက်ဘူး။ ဒါဆို အတွင်းလူက ဆရာကြီးမသိအောင် တစ်ခုခုကို နဲ့ခန်းမှာထားပြီးမှ သူခိုးကို ပြန်လာခိုးခိုင်းတာ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ယူသွားလို့မရလို့ပေါ့”

“ဒါဆို ဒီပစ္စည်းက ဘာလဲ”

“အတွင်းလူကို ခေါ်မေးလိုက်ပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

“အတွင်းလူက ဘယ်သူလဲ”

“သူခိုးကိုမေးရင် သိမှာပေါ့”

“သူခိုးက ဘယ်သူလဲ”

“သူခိုးကတော့ ထွေလီရဲ့ညီကာလီပဲ။ သူတို့ညီအစ်ကိုက စောင် ၂ မှတ်တိုင်နား ကားတံခါးချက် ပြင်တဲ့ဆိုင်မှာလုပ်တယ်။ အခင်းဖြစ်တဲ့ညက အစ်ကိုဖြစ်သူ ထွေလီက ကျောင်းစောင့်ဦးလို့လူကို အရက်ထဲ အိပ်ဆေးထည့်ပြီး တိုက်တယ်။ သူလည်း ရောသောက်ပြီး အိပ်နေလိုက်တယ်။ ဒါမှ သူ့ကို သံသယမရှိမှာ။ အကောင်းဆုံး အလီဘိုင်ပေါ့။ ဦးလုံလူ အိပ်ပျော်သွားတော့ ကာလီက ဝင်ခိုးတယ်။ ဒါပါပဲ”

“ဒါဆို အတွင်းလူက ဘယ်သူ လဲဆိုတာ သိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ”

“ကာလီတို့ ညီအစ်ကို ပြောင့် ချက်ပေးလိမ့်မယ်၊ နားထောင်ကြည့်ပါ၊ ဆရာကြီး”

ရဲဇော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အသံဖမ်းစက်ကို ထုတ်ပြီး ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။ ထိုအသံများ အရ သူခိုးသည် မိမိ ဘာကိုခိုးခဲ့မှန်း မသိဘဲ ခိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အတွင်းလူမှာ မောင်မြကြည် ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ ကြားသိလိုက်ရသည်။ ဆရာကြီးရော ကျွန်တော်ပါ အလွန်အံ့သြသွားရသည်။ ဆရာကြီးသည် ဒေါသ အလွန်ထွက် သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ဆရာမများအခန်း သို့ အင်တာကွန်းမှတစ်ဆင့် မောင်မြ ကြည်ကို အခုချက်ချင်း လွှတ်ပေးရန် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်မြကြည်သည် အပြေး အလွှားရောက်လာလေသည်။ ဆရာကြီး သည် ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းရင်း အသံ ဖမ်းစက်ကို လက်ကိုင်လျက် -

“မောင်မြကြည်၊ မင်း ဆရာကြီး ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း၊ ကျောင်းကို သူခိုးကပ်တာ မင်းလက်ချက်ဆို၊ ငါ့ဆီ မှာ ထွေလိမ့်၊ ကာလီရဲ့ ထွက်ဆိုချက် အသံဖိုင်တွေ ရထားပြီးပြီ”

မောင်မြကြည်သည် အခြေ အနေကို နားလည်လိုက်ပြီး သူ မည်သို့ မှ မငြင်းနိုင်တော့ကြောင်း သိလိုက် သည်။ ထို့ကြောင့်-

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော် မ ဘက်လိုက် လို့ မိုက်ဘက် ပါမိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါတော့မယ်”

အခန်း (၆)

မောင်မြကြည်၏ ပြောင့်ချက်

(မောင်မြကြည်သည် ဆရာကြီး ထံတွင် သက်သေအစုံအလင်ရှိကြောင်း သိရသောအခါ ပြောင့်ချက်ပေးလေ သည်။ သို့သော် မောင်မြကြည် ပြန် လည်ပြောပြသည့်အတိုင်း ဖော်ပြပါက ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းမည် စိုးသဖြင့် ဇာတ် လမ်း ဇာတ်ကွက်ဖြင့် တင်ပြလိုက်ရပါ သည်။ စာရေးသူ)

မောင်မြကြည်သည် (-) ဖြို့နယ် အ. ထ. က (-) တွင် စာရေးလေး အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော အသက် ၃၀ အရွယ် လူလွတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မောင်မြကြည်တွင် စိတ် ဖက်ရာတစ်ခုရှိသည်။ ၎င်းမှာ မောင်မြ ကြည်၏ အရပ်နှင့်ဥပမိရပ်သည် တော်ရုံ မိန်းကလေး လက်ခံရန်ခက်ခဲသော အသွင်အပြင် အနေအထားဖြစ်သော ကြောင့် ဒီတစ်သက် မိန်းမရပါမလား ဟူသော စိတ်ဖက်ရာပင် ဖြစ်သည်။

ဒါကိုပင် အရပ်ထဲကလူတွေက မယားတစ်ဦးဟု သမုတ်ကြသေးသည်။ အရပ်ထဲက မိန်းကလေးများကလည်း မောင်မြကြည်ကို ဝေးဝေးက ရှောင်ကြ လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ရပ်ကွက်ထဲသို့ မခင်ထွေးဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့လာလေသည်။ အညှို့ရှိရာ ယင်ကောင်လာ ဆိုသလို ရပ်ကွက်ထဲရှိ ကာလသားလူပျိုများအကြားတွင် အိမ် ပြောင်းလာသော မခင်ထွေး၏ သတင်း သည် တောမီးသဖွယ် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ မခင်ထွေးသည် အသက် (၂၆) နှစ်ခန့်၊ ခါးသေး၊ ရင်ချို မယ်မဒီသဖွယ် လှပျိုစရာ သိကြားထု သည် သူဇာနတ်ရုပ်တမျှ လှကြောင်း

ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ကာလ သားများအကြားတွင် ရေပန်းစားသွား သည်။ လူပျိုသိုး မောင်မြကြည်လည်း ရပ်ကွက်တွင်းရှိ အပျိုများ မိမိကို လက် မခံတော့သောအခါ အသစ်ပြောင်းလာ သော မခင်ထွေးကို ပစ်မှတ်ထားလေ တော့သည်။

ကံကြမ္မာက မျက်နှာသားပေး ခြင်းလားမသိ၊ မခင်ထွေး၏ တူလေး သည် မောင်မြကြည်တို့ကျောင်းတွင် ၆ တန်း တက်နေလေသည်။ မောင်မြ ကြည်သည် တစ်ပတ်ခန့် အချိန်လူကာ ကလေးကို ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းထား သော်လည်း မခင်ထွေးကိုမူ ရမ်းသန်း မချဉ်းကပ်ရဲပေ။ အမှားအယွင်း အဖြစ် မခံနိုင်ပေ။ ဒါသည် နောက်ဆုံးကျည် ဆန် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘိုးတော်အဘ သာဗိနွယ် သွားရမည် ဘိုးတော်အဘ သာဗိနွယ်သည် ဗေဒင် လက္ခဏာ အင်္ဂါစိတ္တ တားရှောပညာရပ် များဖြင့် ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ် အကုန် ဟောနိုင်သည့်အပြင် အခါတော်ပေး လည်းကောင်းပြီး ယတြာလည်း စွမ်း ကြောင်း ကျော်ကြားလေသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လက်တွေ့တွင်လည်း မိန်းမ သုံးယောက် ယူထားလေရာ မောင်မြကြည်အတွက် အားကိုးလောက် သော ဆရာတစ်ဆူနယ် ဖြစ်နေပေ သည်။

ဘိုးတော် အဘ သာဗိနွယ် က လည်း မိန်းမ သုံးယောက်ယူခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လူငယ်များကို ဤသို့ ဟော ပြောဖူးလေသည်။

“ငါတို့တွေဟာ သံသရာတစ် လျှောက်မှာ ဘဝပေါင်း အသင်္ချေ ကျင် လည်ခဲ့ကြတယ်၊ ထိုထို ဘဝတွေမှာ လည်း လူပေါင်း ကုဋေကုဋေနဲ့ တွေ့ဆုံ

www.burmeseclassic.com

ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီထဲကမှ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်စီနဲ့ ဖူးစာဆုံခဲ့ကြမှာပဲ။ ဆုံခဲ့တိုင်းလည်း မိန်းမတွေဟာ နောင်ဘဝတွေမှာ ငှက်ဖြစ်ရင်တောင် တစ်တိုင်းတည်း နားချင်တာတို့ ဘာတို့၊ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း သူနဲ့ပဲ ဆုံပါရစေတို့ ဘာတို့ ဘုရားမှာ ကျိန်တွယ် ဆုတောင်းခိုင်းတာမျိုးတွေ လုပ်ခဲ့ကြမှာပဲ။ လုပ်ခဲ့တိုင်းလည်း ငါတို့ ယောက်ျားတွေဟာ မ၊ ဘက်လိုက် မိုက်ဘက်ပါပြီး ဆုတောင်းခဲ့ကြမှာပဲ။ ငါဆိုရင် သံသရာမှာ အဲဒီလိုဆုပေါင်းများစွာ တောင်းခဲ့တယ်။ အခုဘဝဟာ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးဘဝဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ဖူးစာကြွေးတွေကို ကျေအောင်ဆပ်သွားရမယ်။ ဆုတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် တောင်းခဲ့ပေမယ့် အခု ငါ ဒီဘဝကို ရတဲ့အချိန်မှာ ဆုတောင်းခိုင်းခဲ့တဲ့ သူတို့လေးတွေဟာ ဂုဏ်သိက္ခာ ပြန်ကျနေကြတယ်။ ကျန်တဲ့ ဘုံတွေတော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူး။ လူ့ဘုံတစ်ခုတော့ ငါတတ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ ငါ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ဖူးစာကြွေးတွေကို ရသလောက်ရှာပြီး ဆပ်နေတာ၊ လောလောဆယ် သုံးယောက်စာတော့ကျေပြီ၊ ငါမထွက်ခင် တွေ့သလောက်တော့ ဆပ်သွားရမှာပဲ”

ဤ အဟောအပြောမျိုးသည် မောင်မြကြည်အတွက် အားဖြစ်စေသည်။ သံသရာတွင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်နဲ့ ဆုတောင်းခဲ့တာမျိုး ကျိန်းသေမှုကိုရှိရမည်။ ထိုတစ်ယောက်သည် မခင်ထွေးလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု တွေးမိသည်။ အကယ်၍ မခင်ထွေးလေးနှင့် ဒီဘဝတွင် ဖူးစာဆုံပါက ဘုရားသို့ခေါ်သွားပြီး သူကအရင်ဦးအောင် နောင်ဘဝများအတွက် စရန်ယူ

ဆုတောင်းရမည်ဟုလည်း ဆင်ကြံ ကြံလိုက်မိသည်။

“အဘရေ . . . အဘ”

ဘိုးတော် အဘ သာဓိန္ဒသည် ဘုရားစင်ရွှေတွင် ပုတီးစိပ်နေရာမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ -

“ဟေ- မင်းရောက်လာပြီလား”

“ဟာ- အဘ ကျွန်တော်လာမှာ ကြိုသိတယ်နော်”

“သိနေတယ်လေ။ ဒီနက္ခတ် ဒီကာလဟာ မင်း ငါ့ဆီလာကို လာရမယ့်ကိန်းပဲ”

အမှန်မှာ ဘိုးတော်အဘ သာဓိန္ဒသည် ဘယ်သူလာလာ ထိုသို့ပြောနေကျဖြစ်သည်။ အဘသည် ဘုရားကန်တော့လိုက်ပြီး စိပ်ပုတီးကို လည်မှာ ဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်မြကြည်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးနောက် မျက်စိမှိုက် အာရုံခံသည့်ဟန် ပြုသည်။ ပြီးတော့မှ မျက်စိပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး -

“ထိုင်ပါဦး၊ မောင်မြကြည်၊

တနင်္လာသမီးကြောင့် ရတက်မီးတွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေတယ်။ ဟောဟိုက သဲအိုးလေးထဲမှာ အဘ မေတ္တာရေစင်တွေ ထည့်ထားတယ်။ ရတက်ပျောက်အောင် တစ်ခွက်သောက်လိုက်ပါဦး”

အဘသည် မောင်မြကြည် လက်တစ်ကမ်းရှိ သဲအိုးလေးကို ညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်လေရာ မောင်မြကြည်လည်း ရေငတ်လာသည်နှင့် ဟန်ကျပြီဟု တွေးရင်း တစ်ခွက်သောက်လိုက်ရာ အငတ်ပျောက်သွားလေသည်။

“အဘရေ၊ အဘက အကြားအမြင် စွမ်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ဝံကယ်ပဲ တနင်္လာသမီး မခင်ထွေးကြောင့် ရတက်ရင်မအေး ဖြစ်နေရပါတယ်”

အမှန်မှာ ရပ်ကွက်ထဲသို့ မခင်ထွေးပြောင်းလာသည့် နေ့မှစ၍ ရွာထဲရှိ ကာလသားများ အဘဆီလာတိုင်း အဘကို မေးကြသည်မှာ မခင်ထွေးနှင့် ပတ်သက်သည်ဖြစ်ရာ အဘက ရောတုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘသည် လက်ကာပြလိုက်ပြီး မျက်စိမှိုက်ကာ အာရုံခံလိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက်-

“ကြာသပတေးသားက တနင်္လာသမီးနဲ့ အဆင်ပြေချင်တယ် ဆိုတော့ ကာ ဥဿာ စိန်ပန်း ဒန်းလှ ကိုရှာ၊ အင်္ဂါနံနက် ဗုဒ္ဓဟူးနံ ပါတုပန်းကို ပန်းစည်းစည်းပြီး ၆ ရက်တိတိ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးရမယ်။ ပေးတဲ့အခါမှာ ယတြာသဘောတင်မကချစ်ကြည်ရေးသဘော ပါပါအောင် တနင်္လာသမီး အတွက် အသုံးဝင်မယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝါသနာပြုလက်ဆောင်ပေးရမယ်”

“ဒါဆို အဆင်ပြေပြီပေါ့နော် အဘ”

“အိမ်း - သုဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ”

ရွှေကျီးလမ်းရှိ ကျန်းဂဲ အရက်ဆိုင်တွင် မောင်မြကြည်သည် သူ၏ သောက်စော်စားဖက်များဖြစ်သော ထွေလီနှင့် ကာလီတို့ညီနောင်ကို အရက်တိုက်ရင်း မခင်ထွေး၏ ဖူးစာကြွေးဆပ်ရန် မဟာဗျူဟာ တစ်ရပ်ကို ဆွေးနွေးနေလေသည်။ ထွေလီက မောင်မြကြည် ရှေ့ရှိ အရက်ခွက်ထဲ အရက်ငှ် ပေးရင်း-

“ဒါဖြင့် အာစရိက ဘာပန်းပေးမယ် စိတ်ကူးလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီဇင်ဘာတိုက်၊ လေဝဲတိုက် အင်္ဂါဗုဒ္ဓဟူးပဲ။ အဲဒီထဲက တစ်မျိုးပေးရမှာပေါ့”

ထိုအခါ ကာလီ ဝင်ပြောသည်။
“လေပ်က နိုးတဲတဲတယ်၊ ဒီဇေဝါ
က နိုးတဲပို၍တယ်၊ ဒီဇေဝါကို အောင်
သပြေနဲ့ ရောစည်းရင် နိမိတ်တောင်
ကောင်းသေးတယ်”

“မင်းတော်တယ် ကာလီကုလား
ထဲမှာတော့ မင်း အတော်ဆုံးပဲ”

မောင်မြကြည်က ချီးမွမ်းလိုက်
သည်။

“အာစရိ မသိတာကျနေတာပဲ၊
ဒီကုလား နှစ်ယောက်က ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာ ကပ္ပိယလုပ်လာတာနော်၊
အရပ်ထဲမှာ ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တလို့တောင်
ခေါ်ကြသေး”

“အေးပါ၊ ထားပါတော့၊ အခု
တစ်ခေါက်မှာ မင်းတို့နှစ်ကောင် ဗျတ်ဝိ
ဗျတ္တလို့ တကယ်စွမ်း မစွမ်းကြည့်ကြ
သေးတာပေါ့”

“ကြည့်ပါ အာစရိ၊ ထွေလီနဲ့
ကာလီက ဘာလုပ်ပေးရမလဲသာပြော”
ထွေလီက မေးလိုက်သည်။

“အဘက အသုံးဝင်မယ့် လက်
ဆောင် ထည့်ပေးရမယ်တဲ့၊ ငါလည်း
ဒီအကြံကို ကြိုက်တယ်၊ ပန်းက နွမ်း
ခြောက်သွားရင် အမှိုက်ဖြစ်သွားမှာ၊
ဒီတော့ ငါက လက်ဆောင်တစ်ခုစဉ်းစား
ထားတယ်၊ ဒီလောကကြီးမှာ ငါသာ
လျှင် မခင်ထွေးကို ပေးနိုင်မယ့် လက်
ဆောင်မျိုးပေါ့”

“အာရေ၊ တယ်ဆိုပါလား အာ
စရိ၊ တာလီတောင် ရင်ခုန်လာပြီ၊ ဘာ
ပေးမှာလဲ”

ထွေလီ တည်ငြိမ်သလောက်
တာလီက ပြောင်ချော်ချော်နိုင်လှသည်။
ထွေလီက လိုအပ်သလောက်သာ ပြော
သည်။ “ကာလီကတော့ ကမ္မဝါဖတ်မည့်
ကုလားမျိုးတည်း။

“မင်းတို့ တွေးကြည့်၊ ခင်ထွေး
လေးက အင်မတန် ကျွဲခြေကြီးတယ်၊
ပန်းစည်းထဲ လက်ဆောင်ထည့်ပေးလို့
သူ့အတွက်ဆိုရင် လက်ခံဖို့ခဲယဉ်းမယ်၊
တကယ်လို့ သူ့ချစ်တဲ့ သူတူလေး
အတွက်ဆိုရင် သူ့လက်ခံဖို့ လွယ်လိမ့်
မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဘာပေးမှာလဲ ကျွန်
တို့က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ထွေလီက ဝင်မေးလိုက်သည်။
မောင်မြကြည်က -

“ဘာပေးမလဲ မင်းတို့သိဖို့ မလို
ပါဘူးကွာ၊ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ ငါ
ပြောပြမယ်၊ ကံ - သေချာ နားထောင်
ကြ”

မနက်ဖြန် လပတ်စာမေးပွဲ စစ်စ်
မည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ယနေ့ မေးခွန်းစာရွက်
များ အပြီးသတ် ကော်ပီကူးရမည့်နေ့
ဖြစ်သည်။ ကော်ပီကူးစက်ထားရှိရာ
စာရေးရုံးခန်းထဲတွင် အင်ချပ်များနှင့်
အတူ မောင်မြကြည် အလုပ်လုပ်နေ
သည်။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ ကျောင်း
သားအနေအတွက်အတိုင်း စာရွက်ကို
ထုတ်ပေးထားရာ မေးခွန်းစာရွက် ခိုး
ထုတ်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့်
မောင်မြကြည်သည် လိုအပ်သော စာ
ရွက်များကို ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ကြိုတင်သို
ဝှက်၍ ယူလာသည်။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
အရ ရုံးအပြန်တွင်သာ ကိုယ်ခန္ဓာကို
ရှာဖွေပြီး ရုံးအလာတွင်မူ စစ်ဆေးလေ့
မရှိပေ။

မောင်မြကြည်သည် အင်ချပ်
များအလစ်တွင် အသင့်ယူလာသော
စာရွက်များကိုထုတ်ပြီး ၆ တန်းမေးခွန်း
ဘာသာစုံကို ကူးယူထားလိုက်သည်။ ထို့
နောက် သတင်းစာအဟောင်းတစ်ခု

ကြားတွင် ညှပ်လိုက်ပြီး သတင်းစာကို
လိပ်ကာ ဘုရားစင်ခေါင်မိုးပေါ် တင်
ထားလိုက်သည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်း
ချိန်တွင် ထံခါးများ ပိတ်သောအခါ
မောင်မြကြည်သည် ပျဉ်ချပ်ကွဲနေသော
ပြတင်းတံခါးချပ်ရှိသည့် ပြတင်းပေါက်
တွင် ချက်ခေါ် ကန့်လန့်ကိုပိတ်ပြီးသော်
ချက်လက်ကိုင်ကို မလှဲဘဲ ထောင်လျက်
ထားခဲ့လေသည်။

ညသန်းခေါင် ရောက်သေး
တာလီသည် တားသောခွင့်ရာတွင် သုံး
သော နိုင်လွန်ကြီး သွပ်နန်းကြီး စသည်
တို့ကို ယူဆောင်ကာ ကျောင်းသို့ထွက်
လာခဲ့သည်။ မောင်မြကြည်၏ ညွှန်
ကြားချက်အတိုင်း အခုလောက်ဆို ထွေ
လီသည် ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးလွဲလနှင့်
အတူ အရက်သောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေ
လောက်ပြီဖြစ်သည်။ ကော်ဘင်းသို့ရောက်
သော် ခြံစည်းရိုးကို ရှောင်တက်ပြီး
မှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ ရုံးခန်းရှိရာ ပင်မ
ဆောင်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ရုံးခန်းနား
ရောက်သော် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်၍
ကြည့်လိုက်သော် ဦးလွဲလနှင့် ထွေလီ
သည် ရုံးခန်းရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင်
အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်
သည်။ မောင်မြကြည်သည် ဦးလွဲလထံ
အရက်လာတိုက်သော ထွေလီကို သံ
သယကင်းစေရန် အလီဘိုင် ပြုလုပ်
သည့်အနေဖြင့် ထွေလီကိုပါ အိပ်ခိုင်းခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ချရသော် ကာလီသည်
ရုံးခန်းနံရံသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်ပြီး ပျဉ်ချပ်
ကွဲနေသော ပြတင်းတံခါးရှိသည့် ပြတင်း
ပေါက်ကို ရှာလိုက်သည်။ တွေ့သော်
နိုင်လွန်ကြီးကို တစ်ဖက်တွင်ကွင်းလျှော
လုပ်ပြီး သွပ်နန်းကြီးတွင် ပတ်ကာ ဂျက်
ရှိမည့်နေရာသို့ မှန်းပြီးထိုးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

မောင်မြကြည် ထောင်ထားခဲ့သော ချက်လက်ကိုင်ကို ချိတ်မိသော သွပ်နန်းကြီးကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နိုင်လွန်ကြီးသည် တံခါးချက်တွင် ချိတ်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအခါမှ တစ်စက်တကြိမ်တိုက်ပြီး အပေါ်သို့ ပြည်းပြည်းခွင်း ချောဆွဲလိုက်ရာ ပြတင်းတံခါးသည် ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ကာလီသည် မောင်မြကြည်ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ဘုရားစင်ရှိရာသို့ ဓာတ်မီးအသေးလေးကို ကိုက်ရင်း တိုးသွားလိုက်သည်။ ဘုရားစင်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် မောင်မြကြည် တင်ခဲ့သော သတင်းစာ အလိပ်လေးကို အသာယူပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ အစအဆုံး ၅ မိနစ်ပင် မကြာလိုက်ပေ။ ကာလီပြန်ထွက်လာသော အချိန်တွင် ဦးလုံလရော ထွေလီရော အိပ်မောကျဆပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မောင်မြကြည်သည် ဇီဝဝါပန်းနှင့် အောင်သပြေပန်းများကို အကျအနစည်းကာ ပန်းများကြားတွင် ၆ တန်းမြန်မာစာမေးခွန်းကို ညှပ်၍ ပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ပန်းစည်းကိုကိုင်ကာ မခင်ထွေး ဈေးက ပြန်မည့်လမ်းကို မှန်းမှော်ကာ ကျောင်းရှေ့တ စောင့်နေလေတော့သည်။ သို့မှသာ အိမ်ရောက်လျှင် တူလေး စာမေးပွဲမဖြေမီ မေးခွန်းပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

ဟော- ပြောရင်းဆိုရင်း မခင်ထွေး ဆွဲခြင်းလေးဆွဲရင်း လာနေချေပြီ။ မောင်မြကြည်သည် ပန်းစည်းကို ကိုင်လျက် မခင်ထွေး ရှေ့တွင် ဘွားခနဲ ပိတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“မခင်ထွေး၊ ဈေးကပြန်လာပြီလား၊ ဘာတွေ ဝယ်လာလဲ၊ အဲဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ကျွန်တော် မခင်ထွေးကို ခင်မင်မှု အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဒီပန်းစည်းလေး ပေးပါရစေ၊ လက်ခံပေးပါနော်”

မောင်မြကြည်သည် မိမိထက် အရပ်ရှည်သော မခင်ထွေးကို မော့ကြည့်ရင်း တရံစပ် ပြောချလိုက်လေသည်။

မခင်ထွေးသည် ယူရခက်ငြင်းရခက် ဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုမြကြည်၊ ရှင် ဘာလို့ ဒါမျိုး တွေ့လုပ်နေတာလဲ၊ လူမြင်လို့ မကောင်းပါဘူး”

“လူမြင်လို့ကောင်းအောင် ပြုံးပြီးလေးနဲ့ ယူလိုက်လေ မခင်ထွေးရဲ့”

“မယူချင်ပါဘူးရှင်၊ ဖယ်ပါ”

“ကျွန်တော်က ခင်မင်မှုနဲ့ ပေးတာပါ၊ မေတ္တာကို အခြေခံပါတယ် မခင်ထွေး၊ မေတ္တာဆိုတာ လူတိုင်းအပေါ်မှာ ထားကောင်းပါတယ်၊ မခင်ထွေးမှ ဒီပန်းစည်းကိုမယူရင် ကျွန်တော် ဖယ်မပေးတော့ဘူး”

လမ်းသွား လမ်းလာများက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြသည်။ အနားရှိ ဆိုင်များရှိ လူများကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မခင်ထွေးလည်း ရှက်သဖြင့် ပြီးပြီးရောဆိုကာ ပန်းစည်းကို လှမ်းယူကာ အမြန် ရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော် မခင်ထွေးကို ၆ ရက်လုံးလုံး ပန်းစည်းနဲ့အတူ မေးခွန်းတွေ ပေးခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး”

မောင်မြကြည်သည် စကားဆုံးသော် အလွန်မောသွားဟန်ဖြင့် အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှုနေလေတော့သည်။ ဆရာ

ကြီးသည် မောင်မြကြည်က ဝန်ခံပြီဖြစ်သဖြင့် တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ဆိုကာ အင်းစိန်မြို့နယ် ရဲစခန်းသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ခိုးမှုကျူးလွန်သူ ကာလီနှင့် ခိုင်းစေသူ မောင်မြကြည်၊ ကြံရာပါ ထွေလီတို့ကို အရေးယူရန် တိုင်ကြားလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၇)

မောင်ရဲဇော် ရှင်းပြီ

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးဆီမှ ပြန်လာသော လမ်းတွင် စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျသည်များကို ရဲဇော်ကို မေးမှ ဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ မေးလိုက်လေတော့သည်။

“နေပါဦး ရဲဇော်ရ”

“အေး- နေပါတယ်ဟ”

“ငါ- အကောင်းမေးမလို့ပါကွ၊ မင်း စုံထောက်တာ ဝါသနာပါပြီ၊ ဉာဏ်ကောင်းတာ ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုကျတော့ အမှုပေါ်သွားပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲ မရှင်းတာတွေရှိလို့ မေးပါရစေဦး”

“ပညာယူချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“ထားပါတော့ကွာ၊ မင်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို တရားခံကို ခြေရာခံမိသွားတာလဲ”

“ဒါက မွိုးရှင်းပါတယ်၊ ငါ ရှင်းပြခဲ့သလိုပဲ အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့ကတည်းက အတွင်းလူပါမယ်ဆိုတာ ငါရိပ်မိတယ်လေ၊ ဒီတော့ အတွင်းလူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဆရာကြီးလား၊ ဆရာမတွေလား၊ စာရေးလား၊ ကျောင်းစောင့်လား၊ ပထမတော့ ဆရာကြီးက ဘာမှမပျောက်ပါဘူးဆိုပြီး အတင်းငြင်းတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတော့ တဲ့ သဲလွန်စတောင် ပထမနေမှာ မချပြ

ခဲ့သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကို ဆရာကြီးက စကမ်းလှမ်းတဲ့အချက်ရယ်၊ မေးခွန်းထုတ်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ရယ်ကို ရှင်းပြတော့မှ ငါ့ရင်ထဲ သံသယ ရှင်းသွားတယ်၊ ဆရာမတွေကတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေ အရမ်းနည်းလို့ ခဏဖယ်ထား၊ ကျောင်းစောင့်က သော့မကိုင်ဘူး၊ ရုံးခန်းထဲ အဝင်အထွက်မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကြံရာပါဖြစ်ဦးတော့ အတွင်းလူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျောင်းစောင့်ကို သံသယနဲ့ ပါတိ ၁ ဝင်တာပဲ”

“ဪ-ဟုတ်ပြီ၊ ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဆက်ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျောင်းစောင့် ဦးလုံ့လကို ငါတို့ သွားမေးတော့ အရက်တိုက်တာ ထွေလီဆိုတာ သိရတယ်၊ ဒါ မသင်္ကာစရာ ကောင်းတယ်၊ ထွေလီက သူပါ ရောမူးနေလို့ လုံခြုံမယ်ထင်ပေမယ့် ငါကတော့ ထွေလီနဲ့ကာလီဟာ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းလို့ ယူဆတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို အရက်တိုက်ပြီးမေးဖို့ ကိုသားကြီးကို မြှောက်ပေးလိုက်တာပဲ”

“အေး- အဲဒီ အိုင်ဒီယာက ဘယ်လို ရတာလဲကွ”

“ငါက မောင်မြကြည်ကို သံသယရှိပြီလည်းဆိုရော သူ့ထူးခြားမှုတွေကို စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့၊ မြန်မာစာဖြေပြီးတဲ့နေ့ကတည်းက ငါ စာဖြေခန်းထဲက စောစောထွက်ပြီး သူ့ကိုလိုက်ချောင်းတယ်၊ သူက မခင်ထွေးတူလေး စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာတာနဲ့ သားလေးဖြေနိုင်ရဲ့လား၊ ဘာညာ အတင်းလိုက်မေးတယ်ကွ၊ နေ့တိုင်းပဲ၊ တော်တော် မသင်္ကာစရာ ကောင်းတယ်၊ ဒါတာကလေးကိုချစ်တာထက် ကလေးအဖေကို ရည်ရွယ်တာ ထင်ရှားတယ်”

“ဪ- ဒါကြောင့် ဘိုင်ဖိုးနဲ့ ကျ ငါ မင်းကိုလိုက်တာတော့ ခြောက်တန်းဆောင်ရွေ့မှာ မင်း ချောင်းနေတာကို တွေ့ရတာကိုး၊ မင်း မောင်မြကြည်ကို ချောင်းတာပေါ့”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ၊ ငါ ကိုသားကြီးက မခင်ထွေးတို့ ကြိုက်နေတာသိတော့ ကိုသားကြီးကို မြှောက်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာ”

“ဪ-ဒါဖြင့် မင်းက တနင်္ဂနွေနေ့တုန်းက ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့ လက်စသတ်တော့နဂိုကတည်းက ကိုသားကြီးဆီက လက်ဖက်ရည်သောက်ရမယ့်အကြံ ရှိပြီးသားကို . . . ခွေးကောင်”

“ဟား ဟား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သောက်ရတယ်မဟုတ်လား”

“အလှူလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလုပ်တဲ့ကောင်၊ ဆက်ပြောဦး၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး စက်ဘီးတို ဈေးနဲ့ ကျောင်းနဲ့ အပ်အန်ဒေါင်းနင်းတဲ့ အကြောင်းလေး”

“အေး- အဲဒါက ဒီလိုကွ၊ မင်းလည်းကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့ မုန့်တီသောက်နေတုန်း ဘေးဆိုင်က ၆ တန်းကောင်မလေးတွေ ပြောနေတာလေ၊ ဘာတဲ့ ဘိုးတော် မတယ်ဆိုပြီး မေးခွန်းက ပြောင်ပင်ပေါ်က ပြတ်ကျတယ်ဆိုလား၊ ငါက အဲဒီအချိန်မှာ မောင်မြကြည် လက်ထောက်ချပြီး တစ်ယောက်ယောက်က မေးခွန်းခိုး၊ မခင်ထွေးကို မောင်မြကြည်က ပေးတယ်ဆိုတာအထိ စိတ်ထဲတင် ကောက်ချက်ဆွဲထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြောနေတဲ့ အဲဒါကြားလိုက်တော့ ငါဆက်စပ်လို့မရ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို မောင်မြကြည် လက်ထဲက မေးခွန်းက မခင်ထွေးလက်

ထဲ မရောက်ဘဲ ပြောင်ပင်က ရကွနို့ ဆီရောက်သွားတဲ့သဘော ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါတောင် ၆ ရက်လုံးလုံးနော်”

“အေးလေ ဟုတ်သားပဲနော်၊ အဲဒါနဲ့ စက်ဘီးစီးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မောင်မြကြည်က မခင်ထွေးကို မေးခွန်းပေးမယ့် နေရာ၊ အချိန်၊ ဒီမေးခွန်းက ပြောင်ပင်ပေါ် ရောက်သွားနိုင်လောက်တဲ့ လမ်းကြောင်းကို ကြည့်တာပါကွ”

“ကြည့်တော့ ဘာတွေလဲ”

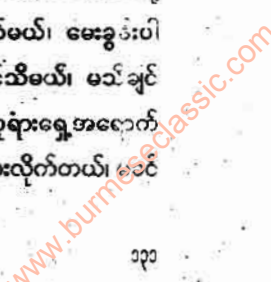
“ကြည့်တော့ မောင်မြကြည်က မနက်စောစောမှာ မခင်ထွေးလက်ထဲ မေးခွန်းရောက်အောင် ပေးဖို့လိုတယ်၊ ဒါမှ သူတို့ စာကြည့်ဖို့မိမှာလေ၊ ဒီလိုဆို မခင်ထွေး ဈေးကအပြန်ကို ပေးခဲ့ဖြစ်မယ်၊ ဈေးကနေ ထွက်လာရင် ကျောင်းကို အရင်ရောက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားကိုရောက်မယ်၊ ပြီးမှ မခင်ထွေးတို့အိမ်ကိုရောက်မယ်၊ ဒီတော့ ဈေးကပြန်လာတဲ့ မခင်ထွေးကို မောင်မြကြည်က ကျောင်းရွေ့မှာ မေးခွန်းပေးလိုက်မယ်၊ မခင်ထွေးက ဘုရားရွှေအထိယူသွားပြီး တစ်နည်းနည်းနဲ့ အဲဒီမေးခွန်းက ပြောင်ပင်ပေါ် ရောက်သွားတာပဲ”

“အဲဒီနည်းက ဘာတုံးဟ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“အဲဒီနည်းကတော့ မခင်တုတ်ပဲ ပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ . . . စိတ်ဝေဒနာရှင် မခင်တုတ်လား”

“အစစ်ပေါ့ ကိုယ့်လူဇော့ မခင်တုတ်က ပန်းစည်းကို မကောင်းတတ်လို့ အားနာလို့ ယူလိုက်မယ်၊ မေးခွန်းပါတယ်ဆိုတာ သိချင်သိမယ်၊ မသိချင်မသိဘူး ပြီးတော့ ဘုရားရွှေအရောက်မှာ မခင်တုတ်ကို ပေးလိုက်တယ်၊ မခင်

တုတ်က ရှေးပေမယ့် ဘုရားမှန်းသိတတ်
တော့ ပန်းစည်းလေးကို ဘုရားမှာ
ကပ်တဲ့နေ့ကပဲ၊ ညောင်ပင်က နတ်ကို
ကပ်တဲ့နေ့ကပဲ လုပ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပထမ
နေ့မှာတော့ ညောင်ပင်မှာ ကပ်တယ်
ထင်တယ်၊ အဲဒီဟာကနေ ဟို ၆ တန်း
ကျောင်းသူက ယတြာသွားအချေ လေ
အတိုက်နဲ့ တိုးပြီး ပန်းစည်းပြုတ်ကျ၊
အယက် မေးခွန်းစာရွက်ကို ရသွားတော့
တာပဲ၊ နောက်နေ့တွေကျ မောင်မြကြည်
က ပေးမြအတိုင်းပေး၊ မခင်ထွေးက
ယူမြအတိုင်းယူ၊ မခင်တုတ်ကလည်း
ပန်းစည်းလိုချင်လို့ လမ်းကနေ စောင့်
တောင်း၊ ပန်းအိကလည်း နေ့တိုင်း မေး
ခွန်းရ ရတာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို မိတ္တူ
ကူးဝေ၊ အဲဒီမှာ ဘိုးတော် အဘ သာဓိန္ဒ
က အချောင် နာမည်ကြီးတော့တာပဲ၊
တကယ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းက ဘိုးတော်

အဘသာဓိန္ဒ စလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလို့
ပြောလို့ရတယ်”
“အင်း- တော်တော်ရွှပ်တဲ့အမူပဲ၊
ဒီအမူကို မင်း ရအောင် ဖော်နိုင်တာ
ငါ တကယ်အံ့ကုန်ပါတယ်ကွာ”
ကျွန်တော်သည် ရဲဇော်ရှင်းပြမှ
ဤအမူ ထိုလောက်ရွှပ်ကြောင်း သိ
လိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲ
တွင်လည်း အသက်တစ်ရာမနေရ အမူ
တစ်ရာပွေရပါလားဟု တွေးလိုက်မိလေ
တော့သည်။

❁

အခန်း (၈)
ဇာတ်သိမ်း

နောက်ရက်မှစ၍ ကျောင်းပိတ်
ရက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း
ကျောင်းကို မရောက်ဖြစ်တော့ပေ။
သတင်းကြားရသည်မှာ ဖောက်ထွင်းမှု

ကို ခိုင်းစေမှုဖြင့် မောင်မြကြည်သည်
ထောင်ကျသွားသလို အလုပ်လည်းပြုတ်
သွားကြောင်း၊ ကာလီသည် ဖောက်ထွင်း
မှုဖြင့်၊ ထွေလီသည် ကြံရာပါအဖြစ်
ထောင်အသီးသီးကျသွားကြကြောင်းပင်
ဖြစ်သည်။

စာသင်နှစ် ကုန်ဆုံးသောအခါ
မိဘဆရာအသင်း နှစ်ပတ်လည်အစည်း
အဝေးနှင့် ဆုပေးပွဲတွင် ရဲဇော်၊ ကိုသား
ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးကို ဆရာ
ကြီးက ထွေလီကာလီ မောင်မြကြည်
အမှုကြီး ဖော်ထုတ်ပေးသဖြင့် ဂုဏ်ပြု
ဆုများ အသီးသီး ပေးအပ်ခိုးမြှင့်ခြင်းကို
ခံရလေရာ ထိုဆုသည် ကျွန်တော်တို့
အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဆု
တစ်ခု ဖြစ်ပေတော့သည်။

မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)

ဥ၊ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်
သောဟောချက်များ၊ ထိုရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ်
တိုင်တိုင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

ဟောခန်းတည်နေရာ	➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
လမ်းညွှန်	➡ အဓိပမိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍
ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
ဟောပြောချိန်	➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း	➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
မှတ်ချက်	➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုင်ယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

လူပျော်စွာ

သုန္ဒရီစိုး(ရွှေရင်အေး)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် ဗေဒင်ဆိုင် ခန်းဖွင့်ထားရာ ကျောင်းလမ်း လမ်းပေါ် (ထူးထက်သီးမွေးစက်ရုံ မျက်စောင်းထိုး) အိမ်ရှေ့တွင် ဆိုက်ကားတစ်စီး ရပ် ထားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမ ပန်း ဆီမီ၊ သောက်တော်ရေများ ကပ်လျှူအပြီး တံမြက်လှည်းနေချိန် ဖြစ် လေသည်။

“ဆရာမ ရှိပါသလားရှင်”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့ရှိပါတယ်၊ ကွပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအသက်(၄၀)ခန့် ၀၀ အသား လတ် မျက်ခုံးနှာတံပေါ် ရှုပ်ချောချော

အမျိုးသမီးကြီး ဆိုက်ကားခ ပေးပြီး ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ အဝင် ဆိုက်ကားက လှည့်၍ပြန်ရန် အကွေ့ -

“ဒိုင်း... ရှု”

ကျယ်လောင်သော အသံကို ပြုလျက် ဆိုက်ကားနောက်ဘီးပေါက် ၌ သွားလေတော့သည်။

“ဟောဗျာ ခုကွပဲ၊ ခရီးသည် ဆင်းမှ ပေါက်ရတယ်လို့ဗျာ”

ဆိုက်ကားသမား ဦးခေါင်းအား ဦးထုပ်ချွတ်၍ ကုတ်လျက် ဗစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့် တွန်းသွားလေတော့ သည်။

စီးလာသော အမျိုးသမီးက လည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်း ကိုင်၍ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ကျွန်ုပ်သည် လည်းကောင်း ပါးစပ်အလောင်းသား နှင့် အံ့ဩငေးမော ကြည့်ရှုနေမိလေ သည်။

“အစ်မကြီး ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဆရာမ အိမ်ရှေ့ ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းမှ ဟိုမှာ ဘီးက ပေါက်သွားတာ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဆရာမရယ်၊ သိသိကလေးပဲ လို့တော့တာ၊ ကံကောင်းလို့ဟင်း ဟင်း...”

သို့နှင့် ဗေဒင်မေးမည် ထိုအမျိုးသမီးကြီး ထိုင်မိလေသောအခါ ၎င်းအား မေးမြန်းရလေတော့သည်။

“ကဲ-အစ်မကြီး ကျွန်မ တာကူညီဆောင်ရွက်ပေးရမှာပါလဲ ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာမ၊ ကျွန်မ အရင်ကတည်းက လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆေးဆောင်းပါးတွေ၊ ဗေဒင်ဆောင်းပါးတွေရေးတာ အားလုံး ဖတ်ရပါတယ်၊

အဲ... ဒီကနေ့တော့ မလာမဖြစ် ကိစ္စက ပြန်ဆိုပေါ်လာလို့ အဲဒါ လာရတာပါရှင်”

“ကဲ-ဒါဆို ပြောပေတော့”

“ဒီလိုပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီသားရက ရွှေလင်းပန်းရွာမှာ နေပါတယ်၊ သမီးအကြီးမကြီးက ကျန်စစ်သားအိမ်ရာမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ နေပါတယ်။

အလတ်နို့ညာဖြစ်တဲ့ သားက အသက် (၁၄)နှစ်ရှိနေပါပြီ၊ နားမကြားရဘူး၊ စကားလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့အစ်မတွေဆို အလည်သွားချင်တယ်ဆိုလို့ မနေ့က မနက် ကျွန်မ လိုက်ပို့လိုက်တယ်။

အဲ-ညကျတော့ အိပ်ခါနီးတော့ မတွေ့တော့ဘူးတဲ့၊ ဘယ်ထွက်သွားမှန်း မသိဘူးတဲ့၊ သမီးက လာသတင်းပို့တယ်၊ စိတ်မထင် မထင်သလို ထွက်သွားတတ်တယ်၊ အဲဒါ အခုပျောက်နေလို့၊ ကျွန်မ သားလေး ဂုက္ခရောက်နေ

ပြီလား၊ မပြောတတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ အဲဒါ ကယ်ပါဦးရှင်”

နား၊ မျက်စိ အမြဲဖွင့်၍ သတိနှင့် နေရသော ကျွန်မတို့ ဗေဒင်ဆရာများကား အတိတ်၊ နိမိတ်၊ စနည်း၊ တဘောင်၊ ဘဝေါ အကြောင်းရင်းများကို အမြဲပင် နှလုံးသွင်းနေရပေသည်။

ထိုဗေဒင်မေး အမျိုးသမီးကြီး ရောက်စအချိန်တား အင်္ဂုရိဇ္ဇာအရ တနင်္ဂနွေအခါ၏ (၁၅) မိနစ်အတွင်း အချိန် ဖြစ်လေသည်။

ခဏအတွင်း ဒိုင်းခနဲ ဆိုက်ကားဘီးပေါက်ခြင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဤအရာနိမိတ်များကား အခြားသူများအတွက် မသိရှိနိုင်သော်လည်း ကျွန်မတို့ ဗေဒင်ဆရာများအတွက် အစိုးတန် နိမိတ်အမှတ်အသားများပင် မဟုတ်ပါလား။

“အစ်မကြီး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲရှင်”

“မချောရင်ပါ ဆရာမ ရယ်”

“အင်း၊ နာမည်နဲ့လူ ဥပမိနဲ့တယ်ပြီး လိုက်ဖက်လှပါစေတယ်ရှင်၊ ဒေါ်ချောရင် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ အစ်မကြီးသား ဘာမှ အန္တရာယ်မရှိဘူး၊ အိမ်ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ၊ အစ်မကြီး ရွှင်လန်းစွာနဲ့ အမြန်ပြန်ပေတော့”

“ဟင်-ဆရာမ၊ ဘာမှ မတွက်မချက်ဘဲနဲ့ သားပြန်ပြီး ရောက်နေပြီဆိုတာ ဘယ်လိုများသိတာလဲ၊ အံ့ဩစရာပဲရှင်”

“ကဲ-အံ့ဩမနေနဲ့၊ တွက်တာချက်တာ မြင်တာ မမြင်တာ ဆရာမ ကိစ္စပေါ့၊ ရှင်သား အိမ်ပြန်ရောက်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒေါ်ချောရင် အမြန်သာ ပြန်ပေတော့”

“ကျွန်မ စိတ်ထဲ နည်းနည်းတစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ မေးတာပါ၊ ဆရာမရယ်၊ အမှန်ပြောရရင် မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကဲ- ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်၊ ဒေါ်ချောရင် ပြန်လိုက်၊ အိမ်ရောက်တာနဲ့ သားကိုတွေ့ရင် ဆရာမ မှန်ပြီနော်၊ အဲဒါ ငှက်ပျောသီးတွေ အုန်းသီးတွေ၊ ပန်းတွေ၊ ဖယောင်းတိုင်တွေ ဝယ်ပြီး ပြန်လား၊ မမှန်ရင် အဲဒီပွဲနှစ်ဆ ဒေါ်ချောရင်ကို ကျွန်မက ပြန်ပေးမယ်၊ ကဲ-ဒါဆို ယုံလောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမရယ်၊ ဒါဆို ကျွန်မ ပြန်လိုက်တော့မယ်၊ ဆရာမ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ၊ ဒေါ်ချောရင်ရေ”

ဒေါ်ချောရင် ဉာဏ်ပူဇော်ခ တင်လှူ၍ ပြန်ကာသွားလေတော့၏။ နောက်ထပ် ဗေဒင်မေး လေးယောက်ခန့် ဟောပြောပြီးသောအခါ နေ့လယ်စာ စားချိန်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် သမီးကြီး ပြင်ဆင်ပေးသော ထမင်းပွဲအား ရေချိုးပြီးနောက် စားလိုက်လေတော့သည်။

ညနေပိုင်း သုံးနာရီခန့်လောက် အရောက်တွင်ကား အိမ်ရှေ့တွင် ဆိုက်ကားတစ်စီး ရပ်လာလေသည်။

“ကလင် ကလင် ကလင်”

ကျွန်မ ဟောခန်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက်ပိုင်းက လာသော ဒေါ်ချောရင်သည်ကား မျက်နှာ ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ငှက်ပျောသီး (ဖီးကြမ်း) ၅ဖီး၊ အုန်းသီး၊ အမွေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်း၊ ကွမ်း၊ ကွမ်းသီး၊ သပြေပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ခြင်းတောင်းတစ်လုံးဖြင့်

သမီးဟုထင်ရသော အသက် (၃၀)ခန့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ ရောက်ရှိ၍ လာပြန်လေတော့သည်။

“ကဲ - ဆရာမရေ၊ ဆရာမ ဟောတဲ့အတိုင်း ကွက်တိဖြစ်တာက တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ စေတနာအရ ဘုရားပွဲအပြင် အလှူငွေ ၅၀၀၀/-ပါ ကန်တော့ပါတယ် ဆရာမ”

“ကောင်းလိုက်တာ ဒေါ်ချော ရင်ရယ်၊ ကဲ-ရေနွေးသောက် အမော ပြော လက်ဖက်လည်းစား ပြန်သွားဦး အကျိုးအကြောင်းလေး ပြောပါဦး၊ ကျွန်မ သိရအောင်လို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာ ပါးစပ်ကို ယားနေတာ၊ ဆရာမက ဘယ်သို့ဘယ်ညာ ဘာမှ တွက်ချက်မလုပ်ဘဲနဲ့ သား အိမ်ရောက် နေပြီ၊ ပြန်သာပြန်တော့ဆိုတော့ အမှန် ပြောရရင် မယ့်ဘူးလေ ဆရာမရဲ့၊ စိတ် ထဲတော့ နည်းနည်း ခုတုတုဖြစ်တာ၊ ဒါ အမှန်ပြောတာပါ”

“အင်းပေါ့၊ အမြင်အတွေ့အရ စိတ်ခံစားမှုပေါ့၊ ဆက်ပါဦး ဒေါ်ချော ရင်”

“အဲဒါနဲ့ သိပ်မယုံသင်္ကာနဲ့ ပြန် သွားတာ၊ အိမ်လည်း ပြန်ရောက်ရော သားက မီနပ်ချွတ်မှာ ခြေထောက် တွဲလောင်းချထိုင်နေတာ တွေ့တော့၊ ကျွန်မ အံ့ဩသွားတယ် ဆရာမရယ်၊ အို-မှန်လိုက်တာပေါ့၊ ဘာမှ မတွက် ဘဲနဲ့ အိမ်ရောက်နေပြီ၊ ပြန်တော့လို့ ဈာန်သေပြောနိုင်တဲ့ ပညာရပ်တော့ ဆရာမမှာ ရှိပြီးသား ဖြစ်မယ်ပေါ့။

အဲဒါနဲ့ အိမ်က သမီးကို မေး တော့ အမေသွားလို့ သိပ်မကြာခင် ဆင်ရွာက ကိုသံချောင်းက ရွာထိပ်မယ် သူ့ကိုတွေ့တော့ ဟ... ကောင်လေး

ဒေါ်ချောရင် သားလားလို့ ခြေဟန် လက်ဟန်နဲ့ မေးတော့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောသတဲ့၊ အာ-ဒီကောင်တော့ လာ လာဆိုပြီး ဆိုက်ကားနဲ့ လာဖို့သွားတာ လို့ ပြောတယ်”

“ဪ- လူသိတစ်ယောက်က တွေ့လို့ အိမ်ကို လာဖို့သွားတယ်ပေါ့၊ ဒီလိုလား ကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာမ၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မ သိချင်တာက ဆရာမ ဘောပင် မကိုင်၊ အထွက်အချက် မလုပ်ဘဲနဲ့ ဒီလို ဘယ်ပညာနဲ့များ ဟောပါသလဲ၊ဒါလေး သိချင်တာ”

“ဪ-ဒေါ်ချောရင်က ရေး တာဖြစ်တာတွေ မမြင်ရဘဲ သားပြန် ရောက်နေပြီလို့ ဆရာမက ပြောတာကို သိပ်လက်မခံချင်တဲ့ သဘောပေါ့”

“မနက်တုန်းက ဟုတ်တယ်လေ ဆရာမ၊ ဆရာမတို့ရဲ့ ပညာရပ်ကို တော့ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး စိတ်ထဲ ပေါ့သလိုလို့ ခံစားရလို့၊ တခြားတော့ ဘာမှ မခံစားမိပါဘူးရှင်”

“အင်း-ပြောပြမယ် နားထောင်၊ စနည်း၊ တသောင်၊ အတိတ်၊ နိမိတ်၊ ဘဝေါ ဆိုတဲ့ ရှေးဘုရင် လက်ထက်က အခါတော်ပေး ပညာရှိတွေ အစဉ် အဆက် ရှိခဲ့တယ်၊ ဒီပညာရပ်တွေနဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးတွေ လမ်းညွှန်ခဲ့တာပဲ၊ အင်္ဂဝိဇ္ဇာ ကျမ်းကြီးကို ရေးသားခဲ့တဲ့ မ.တစ်လုံးကျွေ ဆရာ တော်ကြီး ခင်ကြီးဖျော်ဆိုတာ ဘိုးတော် မင်းတရားကြီး လက်ထက်က ရှိခဲ့ပါ ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီးက သူ့ကျောင်း ရှေ့မှာ တံမြက်လှည်းနေတဲ့အချိန် အဲဒီ အနားမှာ ကြာတွေ ပြည့်ပြီး ပွင့်နေတဲ့ ရေကန်ကြီးက တစ်ခါတည်း စိမ်းနေတာ တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”
“အဲဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ခြေအိုးတွေ ရွက်ပြီး ကန်ကို ရေခပ် လာကြသတဲ့၊

“မိနောင်း . . . နင့်ယောက်ျား နေပြည်တော်သွားတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ ပြန်လာလားဘူးလား”

“အေး-သူငယ်ချင်းရယ် ဒီနေ့ ဆို သုံးလထောင် ပြည့်တော့မယ် ငါ စိတ် ပူတာ အလွန်ပဲ၊ ဈာန်နေသလား၊ ရန်သူမျိုးငါးပါးနဲ့များ တွေ့လို့ အသက် အန္တရာယ်တွေ ဘာတွေ ဖွတ် လွဲပါစေ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလား စိုးရိမ်လိုက် တာဟယ်”

အဲဒီလို ပြောပြီး မျက်ရည်က ကျလာတော့ သွားနေရင်း ပခုံးပေါ်က အဝတ်စနဲ့ မျက်ရည်အသုတ် အောက် က ခြေထောက်က သစ်မြစ်တစ်ခုနဲ့ ခလုတ်တိုက်ပြီး ရွှေတိုအချိန်လွန် ဟပ် ထိုးလဲတော့ ခေါင်းပေါ်က ရွက်လာတဲ့ ရေခပ်မယ်ခြေအိုးက ခွင်းခန့် အစိတ် စိတ် အမြွှာမြွှာ တွဲသွားတော့တာ”

“ဪ - အိုးကျကွဲသွားတာ လား၊ ခုကွပ်”

“အဲဒါနဲ့ သူ့ယောက်ျားတော့ ကျိန်းသေ ခုကွတစ်ခုခု တွေ့နေတာ သေချာပြီ ဆိုပြီး အဲဒီနေရာမှာပဲ တစ် အား ပူဆွေးပြီး ငိုတော့တာတဲ့”

“အင်းပေါ့ ဆရာမရယ်၊ အိုးကျ ကွဲတော့ စိတ်ပူပြီပေါ့”

“အဲဒီအချိန် ခပ်လှမ်းကွမ်းမှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေတဲ့ ဆေးတော် ကြီးက အကုန်ကြားတာ၊ မြင်တာကိုး၊ ဒါနဲ့အနားလာတဲ့ပြီး - ‘ဟဲ့ ခဏ္ဍာလေး၊ မငိုနဲ့တိတ်၊ နင့်အိုးက ခြေကြီးနဲ့ လုပ် ထားတာ၊ ခြေကြီးထဲပြန်သွားပြီဆိုတော့ နင့်ယောက်ျား ဒီညနေ ပြန်ရောက်ပေါ့’

ပြန်ပြီး ထမင်းတစ်အိုး မြန်မြန်ချက်
ထားပေတော့' လို့ ပြောပြီး ထံမြတ်စည်း
ပြန်လည်းနေသတဲ့

အဲဒီ မိန်းကလေးလည်း ယုံရ
ခက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆရာတော်ကြီးကို
ကြည်ညို ယုံကြည်တော့ ဆရာတော်
အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း ထမင်းချက်ထား
တာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ စိတ်ဝင်စား
လာပြီ ဆက်ပါဦး။”

“ညနေလည်း ရောက်ရော သူ
ယောက်ျား ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ထမင်း
တစ်အိုးလုံး ပြောင်အောင် စားသတဲ့
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အယူအဆ
က မြေခုံလုပ်ထားတဲ့အိုး ကျကွသွားတဲ့
အတွက် မြေ မြေချင်း ပြန်လည်ပေါင်း

စည်းခြင်း အနက်သဘောကို ကောက်
ယူပြီး ပြန်လာမယ်လို့ ဟောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဒေါ်ချောရင် ဆိုက်ကားနဲ့
လာတော့ အဲဒီဆိုက်ကား ခိုင်းခနဲ ဘီး
ပေါက်သွားတာ မဟုတ်လား”

“အောင်မယ်လေး.. ဟုတ်ပါ
ဆရာမရယ်”

“အဲဒီတော့ ဆိုက်ကားလေးလုံး
(ကျွတ်)ထဲက ဘာတွေလဲ”

“လေတွေပေါ့ ဆရာမရယ်”

“ဘယ်က လေတွေလဲ၊ ကံ”

“ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လေကို
လေထိုးပိုက်နဲ့ ထိုးထည့်ထားတာလေ
ဆရာမ”

“အဲဒီ ကျွတ် (ဘီး)ပေါက်လိုက်
တော့ လေတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ
ဒေါ်ချောရင်”

“အာ - ပြင်ပလောနဲ့ ပြန်ရော
သွားတာပေါ့”

“ကဲ-ဒီနီမိတ်ကို ဒေါ်ချောရင်
သိသာအောင် အကြမ်းဖျင်း ပြောပြ
တာ၊ အိမ်က ထွက်သွားတဲ့သူ အိမ်ပြန်
ရောက်၊ ဘီးထဲက လေက ပြင်ပ နဂို
လေထဲ ပြန်ရောက်”

“အား- သိပါပြီ ဆရာမရယ်၊
ဆရာမတို့ ပညာကို လေးစားသွားပြီ၊
ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားပါပြီ၊ ပြန်
လိုက်ပါဦးမယ် ရှင်”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ချောရင်ရေ”
သို့နှင့် ဒေါ်ချောရင်ကား သူ
သိချင်သော ကိစ္စအား ရှင်းလင်းစွာ
သိရပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
နှင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။

သုနန္ဒာ(ရွှေရင်အေး)

သင် ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်သင့်တာ ကိုက်ညီပြီလား

လှိုင်သာယာမြို့ မြို့ ဦးစေတီတော်၊ ပထမဦးဆုံး ပေဒင်ဆရာကြီး

စာရေးဆရာ ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ)

လက္ခဏာ၊ အင်္ဂုဏ်၊ ပေဒင်ပညာ၊ ဓာတ်ဆင်၊ ဓာတ်ရိုက်၊
နာမည်ပေး၊ အခါပေး၊ **တြိစက္ကဇာတာ အထူးဖွဲ့သည်**

- အိမ်ထောင်ရေးစုကွဲ တွေ့နေသလား
- စီးပွားရေးတွေ အခက်တွေ့နေသလား
- ကျန်းမာရေး ညံ့နေသလား
- အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ တိုက်ခန်း ရောင်းမထွက်ဘူးလား
- ဆုမနံပါတ်သေးသေး ရချင်သလား
- အိမ်က အမျိုးသား ခြေလှမ်းမှားနေပြီလား
- အမျိုးသမီးကကော ပုံမှန်ဟုတ်သလား
- သားသမီးတွေ ပြောစကားနားထောင်ချင်သလား
- နိုင်ငံခြားခရီးကိစ္စ မြန်ချင်သလား
- ကြွေးတွေထောင်မရလို့ စိတ်ညစ်နေသလား
- အတိုက်အခံတွေ ဝေါ်နေပြီလား
- အလုပ်မရသေးလို့ စိတ်ညစ်နေသလား
- ဈေးရောင်း ကောင်းချင်သလား...

ဒါတွေ ဘက်နေသမျှ လွယ်စို့၊ ပိုက်နေသမျှ ပွင့်စို့၊ နှိပ်နေသမျှတွေ ပြင်းစို့ သင် အမြန် သာရာနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

- ဟောခန်းစာညနေရာ ➡ ရွှေရင်အေးစေတီတော်ရှိရာ ကျူစုကျေးရွာ၊ နတ်စင်လမ်း၊ မင်္ဂလာကန်တော်အနီး၊ ရွှေလင်ပန်းကျေးရွာအုပ်စု၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
- လမ်းညွှန် ➡ ၄၃၊ ၈၆၊ ၉၆ (ဝါ)၊ ၁၂၅၊ ၁၂၈၊ ၁၂၉ (အထူး)၊ ရိုးကြီး-ရိုးလေး ကားများစီး၍ 'ကျောင်းလမ်းမှတ်တိုင်' ဆင်းပါ။ ငွေကုက်ကော်အထည်ချုပ်စက်ရုံ ဘေးလမ်း။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၆) နာရီမှ ညနေ (၆) နာရီ အထိ ။ ဖုန်း - ၀၉-၃၁၅၇၂၄၅၉

မိန်းမတို့၏ ဗီဒီယိုများကို
နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင်များ

မိန်းမလှကျွန်း။

နာမည်ကလေး လှသလောက် ဂန္ထိရဆန်သော ကျွန်းတစ်ကျွန်းဟု ဆိုရပေမည် ဖြစ်သည်။

ဒီရေတောမို့ မျောပေါသော်လည်း မျော့သုတ်သူရှား၏။ ထင်းပေါသော်လည်း ထင်းမျောသူ ရှား၏။ သို့ဖြစ်ခြင်းသည်ကား မိန်းမလှကျွန်း၏ တောကြမ်းသည်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုက ခြောက်လှန့်ထားခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ဤသို့ လူရှောင်သောတော၊ လူကြောက်သောတောသည် လှမောင်အတွက်တော အရချောင်လျက်ရှိသည့် တောဟုဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ လှမောင်သည် ဤတောသို့ နေ့စဉ်နီးပါး သွား၍ ငါးလည်းရှာဖူးသည်၊ မျောလည်း ခုတ်ဖူးသည်။ ထင်းလည်းခွေဖူးသည်။ ပျားဖွပ်၊ ငှက်ထောင် တွေ့မရှောင်အောင် လုပ်ဖူးသည့်တော၊ လှမောင်အတွက်တော အစဉ်တိုချောဟုဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ရွာကလူတွေက လှမောင်ကို တစ်ပွဲစားလှမောင်၊ အဘိုးတပည့်လှမောင်၊ တွေ့မရှောင်လှမောင် ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်တွေဖြင့် အမြဲကပ်ပွန်းတပ်လို့ ပြောစမှတ်တွင် စေသည်အထိ လှမောင်၏ အကြောင်းသည် ထင်ရှားလှပေ၏။

တကယ်တော့ လှမောင်သွားသော မိန်းမလှကျွန်းသည် အများပြောမည်ဆိုလည်း ပြောထိုက်ပေသည်။ ဟိုးပဝေသဏီကတည်းကပဲ စစ်ရာဇဝင်မှအတည် နတ်ရာဇဝင်နှင့်အညီ တည်ခဲ့သောကျွန်း၊ အဘိုးအပါအဝင် ရေငန့်ပိုင်သခင် ဦးရှင်ကြီးအဆုံး အားလုံးသော အထင်ကရတွေနှင့်အမည်လှသလောက် ကြောက်မက်ဖွယ်အတိဖြစ် ရှိနေသော

ကျွန်း၊ အစားအမှားမခံ၊ စကားအမှားမခံ၊ အသွားအမှားမခံအောင်ပင် တိမ်းမရစောင်းမရ ရှိလှတဲ့ကျွန်း၊ အဲဒီလိုကျွန်းကိုမှ ကွန်းခိုရို့ တွေးသူက လှမောင်မှ အပ အခြားသူ ဟူ၍ မရှိခဲ့ကြ။

“လှမောင်ရယ် မင်းနွယ်ကွယ်၊ ဒီလောက်တောကြမ်း၊ တောင်ကြမ်းကိုမှ မင်းလှမ်းချင်ရသလားကွာ၊ အခြားနေရာမှာ ငါးရှာလည်း ရပါတယ်ကွယ်၊ တို့နောက်မီးနယ်မှာ ဘယ်နေရာ ငါးရှာမလဲ၊ ဘယ်နေရာ မျော့သုတ်မလဲ၊ ဘယ်နေရာ ထင်းခွေမလဲ၊ ပေါ့မှပေါ့ပဲဟာကို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် အဘ၊ အဘပြောသလို တောကြမ်းတယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်၊ အမှားမခံတာလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘရယ်၊ ဟောဒီ ကျွန်တော်တို့ နောက်မီးနယ်တစ်ဝိုက်မှာရော၊ အမာဘက်မှာရော၊ မျော့ကောင်းတွေ ရှားလာသလို၊ တောတောင်တွေလည်း ရှားလာပြီ အဘရဲ့၊ ဒါကြောင့် မုဆိုးနဲ့တံငါ ဘယ်သူမှ မရှာရဲတဲ့ ဒီတောဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တောကွက်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ အဘရယ်”

“အေးလေ၊ ငါက တရားပြလေသမျှ မင်းက တားမရတော့လည်း ကြပေတော့ပေါ့ မောင်ရာ၊ သို့ပေမဲ့ မင်းမသွားခင် မှာလိုက်ချင်တာကတော့ အပြောလည်း ဆင်ခြင်ပါမောင်၊ အသွားလည်း ဆင်ခြင်ပါ၊ အပေါ့အလေးတွေက အစ ရှိသေပါ၊ လေးစားပါ၊ ထမင်းဦးပေါင်း ဟင်းဦးပေါင်းလည်း မြှောက်ပါ၊ အရက်သေစာပါမယ်ဆိုလည်း အဘိုးကိုလည်းမြှောက်၊ ပြီးတော့မှသောက်နော်”

ဟု တဖွဖွ မှာနေတဲ့ အဘိုးလှမောင်ရဲ့ စကားကို အလေးထား

ခေါင်းညိတ်ပြနေပေမယ့် တောကျသုံးမယ့်ပစ္စည်း လိုအပ်မယ့်အရာ ပါသင့်တာ၊ ယူသင့်တာ၊ ဆောင်သင့်တာ၊ သင့်ရာသင့်ရာကို ရွေးနေရတဲ့ လှမောင်မျောတော့ သေချာကျနနားထောင်ချိန်ပင် မရဟု ဆိုရပေမည်။

“ကဲ- မောင်၊ နေလည်းထွက်ပြီ ရေလည်းတက်ပြီ၊ လေမပြောင်းခင်၊ မင်းသားကြမ်းပင်လယ်ကို မင်းဖြတ်၊ မြန်မြန်လေး ခတ်ပေတော့”

လို့ အဘိုးလှမောင်ပြောမှ မင်းသားကြမ်းရေကို လှမောင်ပြေးသကဲ့ရလိုက်မိသည်။

မှန်သည်။ မင်းသားကြမ်းရေလက်ကြားသည် မိန်းမလှကျွန်းနဲ့ အမှာကျေးရွာကြား၊ တကယ်ကို အန္တရာယ်များသည့် ရေလက်ကြားတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

‘ရမားချောင်းရေအလျဉ်း’ကဲ့သို့ပင် ‘သေချင်လျှင် ငိုညီချိန်ကူး’ ဆိုသလို မင်းသားကြမ်း ရေလက်ကြားသည်လည်း ပင်လယ်မှာ မိုင်းပူလို့ လှိုင်းထချိန်ကူးလျှင်ဖြင့် သူစီးတော်လှေကလေးကို မဆိုထားဘိ၊ ကတ္တုလိုကြီးမားလှသည့် လှေကြီးတွေပင် မင်းသားကြမ်း ရေအောက်မှာ အစ ပျောက်ခဲ့ရချည်းသာတည်း။

မင်းသားကြမ်းရေသည် တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကြောက်ဖွယ်ရာကောင်းသလောက်၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်ဖြာဖြာလေးများနဲ့ ပင်လယ်ပြာတေးသီချင်းဖြင့် ခရီးပြင်းနှင့်ရသည်မှာ သာသောဓိသာယာ နှစ်လိုဖွယ်ရာဟု ဆိုရပေမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤပင်လယ်ပြာနဲ့ကျ ရေလောသည် မာယာတင်းကျမ်းတဲ့ ကြောက်စရာမင်းသားကြမ်းဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းပင်တည်း။

လှမောင်သည် ဤခရီးကို လမ်းရေပမည်။ ကျွမ်းလှသည်ဟု ဆိုသော်လည်း လှမောင်အတွက် မင်းသားကြမ်းရဲ့ အခက်ကို ကောင်းကောင်းသိထားသူရယ်မို့ အချိန်နဲ့အခါ ရာသီနဲ့သဘာဝ ညီမျှချိန်ကိုတော့ လှမောင်အနေနဲ့ ကြာဆရသည်လေ။ သို့မှလည်း ဥစ္စာကို ကံစောင့်လို့ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်ပေမေပေါ့။

“ကဲ- လှမောင်၊ တောင်လေမလှုပ်ခင် သုတ်ခြေတင်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ဟိုဝင် ဒီထွက်နဲ့ ခရီးဆက်ဖို့လည်း နောက်ကျနေဦးမယ်နော်”

“အင်းပါ အဘရဲ့”

“အင်းပါ မလုပ်နဲ့၊ မင်းသားကြမ်းရေအကြောင်း မင်းလည်း ကောင်းကောင်းသိသားပဲ၊ ကဲပါ... ကဲပါ သွားသွား၊ သတိလည်းထား၊ ကြည့်လည်းသွား၊ အစားမတော် တစ်လုတ်၊ အသွားမတော် တစ်လှမ်းတဲ့၊ ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ် လှမောင်ရယ်၊ ဒီလောက်ကြမ်းတဲ့လမ်း၊ စိတ်ပန်းလှပန်းမို့ နင့်အစား ငါရင်မောသကွ”

“အို- အဆရယ်၊ ဒီလမ်းနဲ့ ခရီး၊ ကျပ်ဖြင့် တစ်ကြိမ်တည်းမှမကတော့ပဲ၊ စိတ်ချစွမ်းပါ အဘရာ၊ အဘသာ မျှောယူမယ့်သူတို့ စပ်ထား၊ ဈေးများများ ရအောင် တောင်းနော်အဘ၊ ကျုပ် မျှောက အပေါ်စား မဟုတ်၊ ကျုပ် ခုတ်သမျှ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြောင့်ဖြောင့်တော့ ဒီအနီးအနားက မျှောစုတ်တွေနဲ့တော့ ရောမထုတ်နိုင်ဘူး အဘရေ”

“ကဲ... ကဲ အေးပါကွာ၊ သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ၊” အဲဒါ ငါ့တာဝန်ထား၊ ကဲ- သွား... သွား မောင်ရေ၊ စိတ်ချလက်ချသွားဟ”

လို့ တားမရတဲ့ လှမောင်ကို အဘလူမောင်က မှာလိုသမျှမှာရင်း၊ အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးရန်တွေ ရှင်းဖို့ ရင်တွင်းမှာ ဆုခွေသလျက်၊ အဘဟာ ပင့်သက်မောကို မသိမသာပင် ချလိုက်မိပါတော့သည်။

နေသည် အရှေ့ဆီမှ လွန်းထွက်စ၊ ထွန်းလက်စင်းအိမ်ပမာလို မင်းသားကြမ်းရေမျက်နှာပေါ် လင်းလက်ဖြာလို့ လာချေပြီဖြစ်သည်။

နံနက်ခင်း တစ်စီ ငှက်ပလီသံလေးတွေကတော့ သဘာဝကို ဖော်ဆောင်လျက်ရှိသလို ဒီတက်ဖို့ အဟုတ်ကြွေးနေတဲ့ ‘ဘုတ်’ တေးသံကလည်း အဝေးဆီမှာညီလျက်ရှိသည်။-ထို့ကြောင့် ရေမတက်မီ အခြေမပျက်အောင် လှေတက်ကို အားစိုက်ရင်း မင်းသားကြမ်းရေကို နံနက်ခင်းအေးအေးအောက်မှာပင် ချွေးဒီးဒီးကျအောင်အထိ ကြိုးစားပမ်းစား ဖြတ်သန်းနေမိသည်။

အဝေးဆီမှ မိန်းမလှကျွန်းသည် ပန်းချီဆန်လွန်းစွာ အလှဖြင့် ကြိုလင့်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ ကောက်ကြောင်းသည် ပီပြင်လွန်းပေစွ၊ တောသုံးထပ်သဏ္ဌာန်မျှ အစီအရီနှင့် လှအောင် ခြယ်သထားပုံက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော မိန်းမလှကျွန်း၏ ပိသေသတစ်ခုအဖြစ် ဂန္ထီရဆန်လွန်းပေစွ။

ဤ၍ဤမျှ အဝေးကြည့်ပင်လှနေတဲ့ ဤကျွန်းကို တကယ်ပင် စိတ်ကူးယဉ် ပန်းချီကားဆန်သည့် ကျွန်းဟု လူတိုင်းက ဆိုစမှတ်ပြခဲ့သည်။

ထကယ်လည်း အဝေးဆီမှ ကြည့်လျှင် တောသည် ဆေးသေသပ်သပ် ဖြိုးသင်ထားသော ဆံကေသာနယ်၊

တစ်ရစ်ချင်း တစ်ရစ်ချင်း ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်းပင် အဆင့်လိုက် အဆင့်လိုက်ဖြင့် လှချင်တိုင်းလှလျက်ရှိသည်။

ထို့အတူ တောအလှအတွက် သဘောကုသျှက်ကတော့ တစ်ပင်တက်၊ တစ်ဝင်ဆင်း အချင်းချင်းက လူနောက်နေတဲ့ လူကြောက်တဲ့ မျှော့ညိုလေးတွေ၊ ချွင်းပေါ၊ ဖျိုင်းအောက်နဲ့ လှိုင်းအောက်မှာ ခုန်ဝေါက်ငြိုးလွှားစင်ရော်ကလေးများရဲ့ အမြင်အလှက တကယ်ဘဝင်ကျစရာဟု ဆိုရမည်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်စ တစ်စနှင့်ပင် မိန်းမလှကျွန်းရဲ့ ကမ်းစကို မြင်လာရပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီရေသည်လည်း ခလောက်ဆန်ဖို့ နောက်ပြန်စပြုလာပေပြီ။ ဤသည်ပင်လျှင် ကံသိသည်ဟုဆိုရမည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် မင်းသားကြမ်းသည် အတင်းရမ်းတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ဟူး...”

လှမောင် သက်ပြင်းမောကို အခုမှပင် မှုတ်ထုတ်လိုက်နိုင်သည်။ လှေဦးသည် ကမ်းစပ် ငြိမ်ခနဲထိုးအကပ်ခတ်နေရာမှ ခတ်တက်ကို လွှတ်ရင်း လှေကို အရိပ်အကောင်းဆုံး သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပါလာသောရေကို တစ်ကျိုက် မော့ရင်း လှေနံကိုအသာဖိုလို့ အမောဖြေလိုက်သည်။ အပင်ထက် ဆီမှ မျောက်တစ်အုပ်က ခြောက်သုတ်မရအောင် လှမောင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း အငမ်းမရ ကြည့်နေသည်။

“တယ်လည်း မင်းတို့က စ...ရနေပါလားကွ၊ လှမောင်ဆိုတဲ့ ငါက ဒီတောကို မကြာခဏ ရောက်နေသူပါကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ ငါက သူစိမ်းတွေ မဟုတ်သလို မင်းတို့အတွက် ငါဟာ ရန်သူမဟုတ်ပါ

ဘူး၊ ငါရှာတာ မျော၊ ငါမင်းတာ ငါ၊
ငါဖွပ်တာ ပျား၊ မင်းတို့နဲ့လားလားမျှ
မပတ်သက်ဖူးလေ၊ ကဲ... ကဲ...
ကဲ... မင်းတို့ သွားကြ သွားကြ”

လှမောင်ပြောသမျှကို မျောက်
အုပ်ကြီးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ
ရင်းမှ သဘောကျ၍ လှမောင်ပြောသမျှ
နားလည်သည့်အလား ကွီ၊ ကွီ၊ ကွ၊ ကွ
စကားများပြောရင်း အလျှိုအလျှို ခုန်
ပေါက်လို့ တောနက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
ရင်း မျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဤတောမှာ လှမောင်သည်
လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်များဖြစ်သည့်
ထမင်းဦးပေါင်း အငွေ့တထောင်း
ထောင်းကို ခူးခပ်ဖို့၊ မအေးအောင်
အထပ်ထပ် ပတ်လာသည့် ပုဆိုးအထပ်
ကို ဖြေရင်း တေးသီချင်းလေးလည်း
မသိမသာ ညည်းလိုက်မိသည်။ ဤ
တောမှ စိတ်သည် ပန်းသမျှ လန်းစ
ပြုလာလေသည်။

“ရေငန်တစ်ခွက် ပိုင်စံစိုးပါတဲ့၊
အဘိုး အဘိုး ခင်ဗျာ၊ သားတပည့်က
စားမည့် ထမင်းဦးပေါင်း ကြက်ကြော်နဲ့
အရက်တစ်မောင်းစုကာ ပေါင်းလို့
ဆက်သပါသည်။ သုံးဆောင်တော်မူပါ
အဘိုးခင်ဗျာ၊ ကုန်းသွားကုန်းဘေး၊ ရေ
သွားရေဘေး အန္တရာယ်နဲ့ဝေးအောင်
ကူဖေးစောင်မပါခင်ဗျာ၊ ကြောက်ပါ
တယ်ဗျာ၊ ခွံပါတယ်ဗျာ၊ အမှားအမှန်ကို
သည်းခံတော်မူပါ အဘိုးခင်ဗျာ”

နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်
ရင်း၊ ထမင်းဦးပေါင်း၊ ဟင်းဦးပေါင်း
များဖြင့် ပိုင်ရာဆိုင်ရာများကို တစ်ခုပြီး
တစ်ခု တင်မြှောက်ပသလိုက်သည်။

“ခိုင်း”

သေနတ်သံသည် တစ်တောလုံး
ညံ့၍သွားလေသည်။ ငှက်တစ်အုပ်၏

တက်သုတ်ပျံအော်မြည်သံက မိန်းမလှ
ကျန်း တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားသလို
အဝေးဆီမှ စက်မော်တော်သံသည်
လည်း တစ်စ တစ်စ လှမောင်လှေ့နဲ့
နီးကပ်စ ပြုလာသည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းဘိခြင်း၊ ဤ
နေရာ ဤဒေသ မည်သည့်အခါမျှ မရှိ
ဖူးသည့် လူတစ်သိုက်၊ သေနတ်ကိုယ်စီ
ပိုက်ထားပုံက အမဲလိုက်ဖို့ ရောက်လာ
ဟန်နှင့်မတူ၊ တွေ့သူကို အသေသတ်လို့
ကိစ္စဖြစ်မည့်ဟန်က အထင်အရှားပင်
ဖြစ်သည်။

လှမောင်သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။
ဤလူတွေသည် အလံနီဆိုသူတွေပင်
ဖြစ်မည်။ ဟိုတစ်လောက အလံနီတပ်၊
ဤအရပ်၌ တပ်စွဲရေး သုံးသုံးကလေး
ကြားမိသည်။ သို့သော် ဤသို့ ဖြစ်လာ
မည်ဟုတော့ လှမောင်တွေးမထား၊ သို့
ကြောင့်မို့လည်း ဤသို့ သွားခဲ့ခြင်း၊ ဤ
ခရီးကို ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့
ခက်ချေပြီတည်း၊ ကျားရဲ့ရွှေမျောက် ခူး
ထောက်လဲရပြီလား၊ လှမောင်စဉ်းစား
မရတော့။

“ဟိုမှာ ရန်သူ၊ ပစ်... ပစ်”
ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ တဒိုင်းဒိုင်း
မြည်ဟည်းလွင့်ထွက်လာတဲ့ ကျည်ဆန်
တွေက မိုးပေါက်တွေအလား လှမောင်
အနားမှ ပျံ့ဝဲ၍သွားသည်။ လှမောင်
စဉ်းစားချိန် မရတော့၊ လက်ထဲမှ တော
ပိုင် တောင်ပိုင်တို့ကို မြှောက်လက်စ
ပန်းကန်ကို အသာချ၊ မျော့ခတ်မယ့်
ခားမကို ကိုင်ရင်း ကမ်းစပ်ပေါ်သို့
ခုန်တက်လိုက်သည်။

လက်နက်ကိုင်လူတစ်စု စီးလာ
သော စက်လှေသည် သူ့လှေကို ကျော်
တက် ခုတ်မောင်းရင်း ကမ်းစပ်ဆီမှ
ပြေးလွှားနေသည့် လှမောင်နောက်သို့

တရစပ် ပစ်ခတ်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။
လှမောင် ကံကောင်းနေသေးသည်ဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိ ရန်သူ
ကျည်သည် လှမောင်ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့
ကျရောက်မလာသေး၊ ဌာမောင်ပြေးခဲ့
သည်မှာ သူ့ပိုင်လှေနှင့်ပင် အတော်ဝေး
ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သောင်ကမ်းနဖူးအတိုင်း ပြေး
နေရာမှ လှမောင်သည် ပြေးလမ်းကို
ပြောင်းလိုက်သည်။

ဟုတ်သည်၊ မပြောင်း၍လည်း
ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သောင်စပ်သည် ရန်သူ
တို့၏ သတ်ကွင်းပမာ၊ အကွယ်အကာ
သည် မဲလျက်ရှိသည်။ ဤသို့သာ အကာ
အကွယ်မဲ့နေလျှင်ဖြင့် ရန်သူကျည်သည်
လှမောင်၏နှလုံးဆီသို့ မလွဲမသွေပင်
ဖောက်ဝင်လို့ လှမောင်၏ ဝိညာဉ်ကို
ခြွေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် လှမောင် တောနက်
ရာဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်ရခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

လှမောင် လမ်းကြောင်းပြောင်း
လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ရန်သူသည်လည်း
စက်လှေအား ကမ်းသို့ ထိုးကပ်ရင်း
သတ်ကွင်းကို တစ်ဖန်ပြောင်းဖို့ စီမံ
လိုက်သည်ကိုလှမောင်တွေ့လိုက်သည်။

“ဟေ့- ကမ်းပေါ်ကို မြန်မြန်
တက်၊ မလွတ်စေနဲ့၊ မိအောင်လိုက်ကြ
စမ်း” ဆိုတဲ့ စကားက လှမောင်ကို ပို၍
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေသည်။

“ခိုင်း”

သေနတ်သံ တစ်ချက်နှင့်အတူ
ညှပ်ပူးညှပ်ပိပ် ဝိုင်းလာသည့်ရန်သူတွေ
ကို လှမောင် ဘယ်လိုရှောင်ရမည် မသိ
တော့။ တွေးရင်း တွေးရင်း လှမောင်
တောနက်ရာဆီသို့ ဆက်၍ တိုးဝင်နေမိ
သည်။

တောသည် တစ်စ တစ်စ နက်စ ပြုလာသည်နှင့်အတူ အလင်းရောင်ကို ပင် အနည်းငယ်လျှော့ပါးလာသည်။ ထို့ အတူ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ လန့်ဖျပ် ပြေးလွှားသံတို့သည် ရန်သူ၏ ခြေသံ လေလား လှမောင်ကို ထင်ယောင်ထင် မှားစေသလို သားရဲတို့ရဲ့ ဘေးကိုလည်း တွေးမိရင်း လှမောင်စိတ်အတွင်း ဖျဉ်း ခနဲနေအောင်ပင် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ရင်သည် ဖားဖိုတစ်မျှ လှိုက်ဖို လို့နေသည်။ မောပန်းခြင်းနှင့်အတူ အာခေါင်တို့သည်လည်း တစ်စတစ်စ ခြောက်သွေ့စပြုလာသည်။ သူ နားချင် လှပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်က ရန်သူ့ ခြေသံသည် ထက်ကြပ်မကွာ နီးပါး ကြားနေရခြင်းကြောင့် လှမောင် အဖို့ နားဖို့အခွင့်အရေးသည် ဝေးနေ ဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ရွှီ”

လျှပ်တစ်ပြက် ထပ်၍ မြည် ဟည်းလိုက်သည့် သေနတ်သံကြောင့် လှမောင် အလန့်တကြားပင် နီးစပ်ရာ ချုံတော တစ်ခုအတွင်းသို့ ဒိုင်ပင်ထိုး၍ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ရှေ့မှာ... ရှေ့မှာ” ဆိုသော အသံနှင့်အတူ တောနင်းသံက လှ မောင်ထံသို့ ဦးတည်လျက် ရှိသည်။

“မလွတ်စေနဲ့ ဝိုင်းထား”

အမိန့်သံသည် ပြင်းထန်လှ သည်။ ထို့အတူ ဝိုင်းညှပ်ပိတ်ဆို့လာ သည့် ရန်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို လှမောင် အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ လှမောင် သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝရဲ့ နေဝင် ချိန်သည် စက္ကန့်နှင့်အမျှ နီးကပ်လာခြင်း ကိုပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် စေတော့ဟု သဘောပိုက်ရင်း အသက် ကို ပြင်းပြင်းရှုရှုလိုက်လျက်က သူ တင်

မြှောက်ပသခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအား မျက်စိမှိတ်အာရုံပြုရင်း တိုင်တည်လိုက် သည်။ ဤသည်ပင် သူ့အတွက် သူ့ အတွက် နောက်ဆုံးအားကိုးရာ ဖြစ် တော့သည်။

“ဒိုင်း”

သေနတ်တစ်ချက် ပစ်ဖောက် လိုက်သံကြောင့် သူ့မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။ ‘ဟင်’ခနဲ အသံသည်ပင် ထွက်လုမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။ ခုန သေနတ်ပစ်ဖောက်လိုက်သောသေနတ် ကိုင်ထားသူနှင့် သူသည် တစ်တောင် ခန့်မျှသာ ကွာတော့သည်။ ယခုအချိန် ထိ ရန်သူက သူ့ကို မမြင်သေး -

“တောက်- ဒင်းလွတ်သွားတာ နာသကွာ၊ မျက်စိအောက်တင် ပျောက် သွားတာ၊ ဒီကောင် လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

ဆိုတဲ့စကားကိုဆိုရင်း လှမောင် အား ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေနေပုံကို ချုံကြားမှ လှမောင်အတိုင်းသားမြင်တွေ့ နေရသည်။

ဒါဆို ရန်သူသည် သူ့အား မမြင်သည်မှာ သေချာနေပြီဆိုသည်ကို လှမောင်ကောင်းကောင်းသိလိုက်သည်။

“ကဲပါတွာ၊ ရွာမတွေ့လည်း ထားလိုက်တော့၊ လာလာ ပြန်မယ်၊ တော်ကြာ လူမဟုတ်ဘဲ ကျွန်းစောင့် ဖြစ်နေလို့၊ လခွီး ပြေးပေါက် မှားနေ မှုဖြင့်” ဟု ပြောလျက် လှည့်ထွက်သွား ကြသည့် လူအုပ်ကိုကြည့်ရင်း အံ့အံ့ ဩဩဖြင့်ပင် သက်မောကို ချလိုက် သည်။

ထူးလှသည်ဟု ဆိုရမည်လား၊ ဆန်းလှသည်ဟုဆိုရမည်လား၊ လှမောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။ ရွှေတစ်လွှမ်း ကပ်လျှင်ပင် နင်းမိမတတ်ဖြစ်နေသည့်

မိမိကို မတွေ့ဆိုသည်မှာ မယုံချင်စရာ ကောင်းလှသော အရာပင်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဒါဟာ ဘာလဲ၊ ဒါဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တေးစောင့် နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေက သူ့အား အကာအကွယ် ပေးလိုက်တာလား။ ကယ်တင်လိုက်တာလား။ သို့မဟုတ် ငယ်စဉ်က သူ့ကြားဖူးခဲ့သော ‘နတ်ဝှက်’ အယ်’ ဆိုတဲ့စကားလိုပဲ နတ်များဟာ သူ့အား ဝှက်လိုက်လေသလား စဉ်းစား ရင်း စဉ်းစားရင်းမှ လှမောင်မှာ မော ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် သဲသောင်ပြင်ပေါ်ကို ပက်လက်လှန် လှဲချလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ကွို၊ ကွို၊ ကွ၊ ကွ မြည် သော မျောက်တစ်သိုက်က သူ့ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ ထေးစိုက်ကြည့်ရင်း တစ် ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အတိုင်အဖောက် ညီညီ ပလီအော်ဟစ်လျက်ရှိစဉ် ခဏ ပင်လယ်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာတဲ့ တောင် လေကြမ်းနဲ့ မင်းသားကြမ်းရေရဲ့ အော် မြည်သံသည်ကား လက်နက်ကိုင် လူ တစ်စုအတွက် သေမင်းခေါ်သံတွေပမာ ည်လျက် ရှိလာသည့်အဆုံး မင်းသား ကြမ်း ရေအကြောင်း သိထားသော လှမောင် ပြုံးရင်း သူ့အား တိုက်ခိုက် လာသည့် ရန်သူတို့ကို မင်းသားကြမ်း ရေက စုံးစုံးနစ်မြုပ် ပင်လယ်ရေနက် ထဲကို ခေါ်ထုတ်သွားမည့်အရေး မြင် ယောင်တွေးရင်း လှမောင် ပြောလိုက် မိသည်ကတော့ -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်း စောင့်နတ် အရှင်သခင်များတို့ငယ်” ဟူ၍သာ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ရှာပုံ ရည်လွှင့်အောင်

ခုတစ်လော လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာဉာဏ်ပွင့်(စက်မှု)ရဲ့ လုပ်ငန်းရှင်များနဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း ဆောင်းပါးများကို လစဉ်လို အခန်းဆက်ဖတ်မိသည်။

ရွှေလုပ်ငန်းရှင်များ ဖြစ်ကြတဲ့ ဦးxxxxတို့နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း ဆောင်းပါးများ၊ ရွှေဆိုင်ကြီးဖွင့်ပြီး ရောင်းချနေတဲ့ သူတစ်ယောက် ဘေးကမြင်ရင် တော်တော်မိကျမယ် ထင်ရပေမယ့် သူတို့အတွင်းရေး အခက်အခဲလေးတွေကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်တင်လို့ ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ ဩော်-သူတို့လည်း သူတို့ဒုက္ခနဲ့ သူတို့ပါလား။

ပန်းထိမ်ဖို့မှာ အပ်ထည်အတွက် ရွှေပေးထားပြီး ရက်ချိန်းပြည့်လို့ သွားယူတော့ ပန်းထိမ်ဆရာရော အပ်ထားတဲ့ ရွှေပါ ပြန်မလာတာတို့။

ရွှေဆိုင်မှာ လုံခြုံရေးနဲ့ CCTV တပ်ပြီး မျက်လုံးပေါင်းများစွာနဲ့ ရောင်းဝယ်နေတဲ့ ကြားကနေ ရွှေအစစ်နဲ့ အတူ ထဲသွားတာ ခံလိုက်ရသလို ဟိုကြိုးလေးပြပါဦး၊ ဒီကွင်းလေးပြပါဦး ဆိုပြီး ရောင်းတဲ့သူ မျက်စိလည် ခေါင်းနောက်ချိန်မှာ နှစ်ကျပ်သားလောက် အတုံးကြီး မသွားတာတို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ဖူးကြောင်း။ အဲသလို ခံရပါများလို့ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသည့်ကြားကပင် တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် တော့ ပါနေတာပဲလို့ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ ဖုန်းဖွင့်သံလေးကို ဖတ်လိုက်ရသည်။

ထားတော့၊ ရွှေဆိုင်ကြီးမှာ လိမ်တာညာတာ ခိုးတာတွေသည် တစ်ကျပ်သားကို ခြောက်သိန်း၊ ခုနစ်သိန်းရှိလို့ အဲဒီလူလိမ် သူခိုးဘက်က လိုက်ပြီး ပြောမယ်ဆို ဖြေသာပါသေးသည်။

အခု ကိုသီဟ ဘုရားကြီးဈေးအပြင်မှာရောင်းနေသော ပစ္စည်းများသည် ဈေးအကြီးဆုံးမှာ တစ်သောင်းတန်အနည်းငယ်ရှိသည်။ ကျန်အများစုမှာ ငါးရာတန်၊ တစ်ရာတန်၊ ငါးဆယ်တန်ထိ ရှိသည်။ အဲသလို တိုလီမိုလီ အသေးအမွှားရောင်းချနေတဲ့ ဆိုင်မျိုးကိုတော့ လိမ်တဲ့ ညာတဲ့ ခိုးတဲ့သူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲလို့ မိတ်ဆွေ ထင်ရင် မှားပါလိမ့်မည်။

လူလိမ်လူညာတို့ မည်သည်တစ်ကျပ်သားကို ခြောက်သိန်း၊ ခုနစ်သိန်းတန်သော ရွှေဆိုင်ကိုမှ မဟုတ်၊ ငါးရာတစ်ထောင်ရောင်းသော ကိုသီဟတို့လို ဈေးဆိုင်လေးများကိုတောင် အလွတ်မပေးဘဲ လိမ်ကြ ညာကြ တစ်ပတ်ခိုက်ကြသည်။ ကိုသီဟလည်း ခံရတာ များလာတဲ့အတွက် မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ် ဝေဒနာအပိုင်းအစလေးများ တင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်ပျက်ပုံ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်အခုလို မှတ်တမ်းလေးတင် ထားပါတယ်။

ကိုသီဟ ဘုရားကြီးဈေးအပြင် တန်းမှာ တရုတ်နီအင်ဂျင်ပစ္စည်းနဲ့ ဆိုင် ကယ်အပိုပစ္စည်း အတိုအစ ရောင်းကာ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာနေကို ပြေရှင်းနေ ရပါသည်။ တစ်နေ့ -

“အစ်ကိုရေ ဆိုင်ကယ်နောက် ဘီး တာယာတစ်လုံး ဘယ်လောက်လဲ” ဝယ်ချင်သူ လာတော့ ရောင်းချင်သူ ကျွန်တော်လည်း ပျူပျူငှာငှာ ပျာပျာ သလဲ -

“ရှစ်ထောင်တန်ရှိတယ်၊ ကိုး ထောင်တန်ရှိတယ် အစ်ကို”

မနက်ပိုင်း ရှစ်ထောင်တန်၊ ကိုး ထောင်တန်လောက် ဈေးဦးဖောက် ထားရင် ကားသမားစကားနဲ့ ပြောရရင် အံ့နာခတော့ ရပြီပေါ့။

ဆရာကိုအောင်မောင်း ရေးတဲ့ ဖောက်ဆည်များနဲ့ ကခုန်ခြင်း ဆောင်း ပါးဖက်က သူတို့အဘွားပြောတဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဆိုင်မှာ ဝယ်သူတွေ ဟာ ကိုယ့်ထမင်းရှင် ဟင်းရှင် ကိုယ့်ရဲ့ ထမင်းတို့၊ ဟင်းတို့ကြီးတွေပေါ့။

ထမင်းရှင် ဟင်းရှင်ကြီး ထွက် သွားတော့ သူပေးထားတဲ့ တစ်ထောင် တန်အရွက်ကလေးကိုင်ပြီး ဆိုင်ပေါ်က ပစ္စည်းလေးတွေကို ပိုက်ဆံနဲ့ ခေါက်ပြီး ဈေးဦးဖောက်ရတယ်။

တစ်နာရီနီးပါးလောက် အကြာ မှာ အဲဒီလူ စောစောက ဝယ်သွားတဲ့ တာယာကြီးကိုင်ပြီး ဆိုင်ရှေ့ပြန်ရောက် လာတယ်။

“အစ်ကိုရေ တာယာနံပါတ်မှား သွားလို့ ရွှေတာယာနဲ့ လဲပေးပါ”

“ဪ- အေး အေး”

ကျွန်တော်လည်း သူပြောတဲ့ ရွှေတာယာတစ်လုံး လဲပေးပြီး ပိုငွေ တစ်ထောင်ပါ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ မှား တတ်ကြတာပဲလေ၊ တချို့များ ကိုယ်စီး နေတဲ့ ဆိုင်ကယ် ဝမ်းတမ်းလား ဝမ်းတူး ဖိုက်လားတောင် မသိ။ သူများလည်း အပြစ်မဆိုပါဘူး။ ကိုယ်တောင် ဒီပစ္စည်း လေးတွေ ရောင်းမှ နည်းနည်းပါးပါး သိလာတာ။ ညခုနစ်နာရီလောက် ဆိုင် သိမ်းဖို့အပြင်မှာ ထုတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း လေးတွေ ဆိုင်ထဲထည့်တော့ တာယာ တစ်လုံးဟာ လက်ထဲမှာ ပေါ်ရွတ်သလို ခံစားရသည်။

မသင်္ကာတာနဲ့ အပြင်မှာ ပတ် ထားတဲ့ ပါကင်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သုံးပြီးသား တာယာအဟောင်း ပန်းက တုံးပြီး မနက်က ကျွန်တော်ဆိုင်က ဝယ် သွားတဲ့ တာယာအသစ်ရဲ့ ပါကင်ကို ဖြေပြီး သုံးပြီးသား တာယာအဟောင်း ကို သေသေချာချာ လက်ရာမပျက် ပြန် ပတ်ခါ တာယာနံပါတ်မှားလို့ဆိုပြီး လာ လဲသွားခြင်းပင်။ သွားပြီ ခံလိုက်ရပြီ။ ဈေးသည်ကြီး ကိုသီဟ။

✱

ဈေးဆိုင်လေးက အရင်ထက် စာရင် အရောင်းအဝယ်သွက်လာတော့ တစ်ယောက်တည်းမဖြစ်၊ ဆိုင်မှာ ရောင်း တော့လည်း ကိုယ်ပဲ၊ ကုန်ပစ္စည်းသွား တင်လည်း ကိုယ်ပဲဆိုတော့ ဈေးကူ ရောင်းမယ့်သူ တစ်ယောက်တော့လိုချင် သည်။

အဲဒီဆန္ဒ ပြည့်ဝတယ်ဆိုလေ မလား မသိ၊ အိမ်နားက ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ရှစ်တန်း တဖုန်း ဖုန်းကျနေတဲ့ သူသားကို အရောင်း အဝယ် ပညာသင်ဖို့ ကျွန်တော်အား အပ်လေသည်။

ကျွန်တော့် ညီအစ်ကိုသည် ကျွန်တော်ဆိုင်အား ရောက်ဖူးခြင်းမရှိ။ သူ့ပျက်စိတ်မှာ မြို့လယ်ကောင်က ဆိုင်ကြီးတွေလို ကြိတ်ကြိတ်တိုး လက် မလည်အောင် ရောင်းနေရသည် ထင် နေသလားမသိ။ သူ့သားကို အခန်း အဝယ် ပညာသင်ဖို့ အပ်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရေခဲအိုး အိုး ဘူး ဘူး ဆိုသလို လခရိက္ခာ မေး နှာ သူထမင်းသူစားပြီး ဆိုင်မှာ ရွှင် အား ပေးမယ်ဆိုတော့ အတိုင်းမသိပေ။

တစ်နေ့ တာမေ့အခွန်လွှတ်ဈေး ကနေ ပစ္စည်းဝယ်ပြီး ပြန်လာသည်။ ဈေးထုပ်လေး ပန်းပေါ်ကချကာအမော ပြေ ရေတစ်ခွက်သောက်နေတုန်းမှာ ဆိုင်က တပည့်ကျော် ကျွန်တော်အနား ကပ်လာတာ -

“ဦးလေး ဦးလေး မှာထားတဲ့ ဆေး လာပို့သွားတယ်”

တပည့်ကျော် ပြောစကား ကြောင့် ကျွန်တော်နည်းနည်းကြောင် သွားသည်။

“ငါက ဘာရောဂါဖြစ်လို့ ဘာ ဆေးမှာရမှားလဲ၊ ဘယ်သူလာပို့တာလဲ”

“ဦးလေးကလည်း ဒါရောဂါဖြစ် လို့ သောက်တဲ့ဆေး မဟုတ်ဘူးလေ၊ ယောက်ျားအားဆေးတဲ့ ကျားမွန်ရင် အားဆန်ရမယ်လေ”

ကျွန်တော်ပြန်စဉ်းစားသည်။ ငါ ဘယ်သူ့ကို ဘာဆေးမှာဖူးလဲ၊ ဘယ်သူ ကို ဘာဆေးမှ မမှာဖူးဘဲနဲ့ -

“ပြစ်မီးကွာ မင်းဆေး”

ဒီကောင် ထုတ်ပြတဲ့ ဆေး...ကွ ကြည့်လိုက်တော့ အဝါရောင် အ...ည ကြည့်လုံးကလေးများ။

“ဒါ ငါကြီးဆီတွေလေ ကလေး တွေ သံဓာတ်ကြွယ်အောင် တိုက်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ဆေးတွေ၊ ငါက ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊
ဒီဆေးတွေ အလကား ပေးသွားတာ
လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ-ပိုက်ဆံနဲ့ လာရောင်းတာ
မဝယ်နဲ့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ငါကြီးဆီ”

“ပိုက်ဆံက ပေးလိုက်ပြီပြီ”

“ဟမ်- ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီပြီ
ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်လုံးကို ငါးရာနှုန်းနဲ့တဲ့၊
အလုံးနှစ်ဆယ် တစ်သောင်းဖိုး၊ အဲဒါ
ဈေးခွက်ထဲမှာ ရှစ်ထောင်ပဲ ရှိတာနဲ့
ရွှေက မာမီကြီးဆိုင်က နှစ်ထောင်
ချေးပြီး ပေးလိုက်တယ်”

“ဟေ- ကိုယ့်ဆိုင်မှာ မရှိလို့
သူများဆိုင်ကပါ ချေးပြီး ပေးလိုက်သေး
တယ်၊ မင်းကွာ တော်တော်တုံးတဲ့
ကောင်၊ ဆေးဆိုင်တွေမှာ ဒီလောက်ပေါ
တဲ့ ငါးကျပ်တန် ငါးကြီးဆီကို တစ်လုံး
ငါးရာပေးပြီး ဝယ်လိုက်တယ်”

“ဦးလေး သူ ဒီလကုန်ပြီးရင် ပြန်
လာဦးမယ်တဲ့၊ ဒီဆေးကုန်ရင်ပြောတဲ့၊
ဒီထက်အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးတွေရှိသေး
တယ်တဲ့”

“တော်တိတ် နောက်တစ်ခေါက်
မင်းပထွေးလာရင် အဲဒီဆေးတွေ မင်း
အဖေ သွားတိုက်”

ကျွန်တော့်တပည့်ရဲ့ ထူပုံ အပုံ
ကြောင့် ဒေါသထွက်မိသည်။ ကျွန်တော်
မရှိတဲ့အချိန်ကို ချောင်းပြီး ကလေးကို
အယုံသွင်းကာ လိမ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
လူလိမ် လူညာများသည် ကြောက်စရာ
ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်တော့် တပည့်
ကျော်ကား ဆိုင်ထောင့်မှာ မျက်နှာငယ်
လေးနဲ့။

“တောက်- မင်းကို ခေါ်မိတာ
ဖဲပိုင်းမှာ တစ်အိမ်လို့လို့ လူခေါ်လာပါ

ဆိုတာ ဖဲသမားမခေါ်ဘဲ ရဲခေါ်လာမိ
သလိုတော့ ဖြစ်နေပြီ”

*

တစ်ညနေ ဆိုင်သိမ်းခါနီးလေး
မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ အဝယ်တစ်
ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆီချေး
အလူးလူးနှင့်ဖို့ စက်ဆရာပင် ဖြစ်လိမ့်
မည်။

“အစ်ကိုရေ တရုတ်တိပင်စတင်
အိုး တစ်လုံးလောက်ပေးပါ”

ဆိုင်သိမ်းခါနီးမှ ငါးထောင်တန်
ပစ္စည်းတစ်ခုက ရောင်းချဦးမည်။

“အစ်ကိုရေ တရုတ်နီအင်ဂျင်
မှာ ဆယ့်ရှစ်ကောင်နဲ့ ဆယ့်ခြောက်
ကောင် ဆင်ဆင်တူတယ်နော်၊ မှားရင်
ထည့်လို့ မရဘူး”

ကျွန်တော်သည် စက်ပြင်ဆရာ
ကို ဆရာ ပြန်လုပ်လိုက်သေးသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဆယ့်ရှစ်
ကောင်ပဲ ပေးပါ”

တရုတ်နီ အင်ဂျင်ပစ္စည်းများ
သည် မြင်းကောင်ရေတူသော်လည်း
ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီမတူလျှင် ထည့်
၍ အသုံးပြုလို့မရ။ မသိမသာလေး ကွဲ
လွဲထားသည်။ တရုတ်နိုင်ငံထုတ် ပစ္စည်း
များသည် အခြားယိုးဒယား ဂျပန်ပစ္စည်း
များထက် ဈေးပေါသည်။ ဂျပန်ပစ္စည်း
ယိုးဒယားပစ္စည်းများ တစ်နှစ်ခံလျှင်
တရုတ်ပစ္စည်းများက တစ်ပတ်နှစ်ပတ်
ခံချင်ခံမည်။ တရုတ်စက် တစ်ရက်စုတ်
ဆိုသည့်စကားအတိုင်း တစ်ရက်တည်းနဲ့
စုတ်ချင်စုတ်သည်။ ပျက်ချင်ပျက်သည်။
ပျက်မှသာပျက်ရော ကျွန်ုပ်တို့ အများစု
သည် တရုတ်ပစ္စည်း ဈေးပေါပေါများ
နှင့်ပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကာ သုံးစွဲနေရ
လေသည်။

စက်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ဆိုင် ဖြစ်တဲ့
အတွက် ဝယ်သူများမှာလည်း ဆီချေး
အလူးလူး မဲတူးပေကျံနေသူတွေအလာ
များသည်။ ဒီနေ့တော့ ထူးထူးခြားခြား
ဆိုင်ရွှေ့ကို မိန်းမချောထစ်ယောက်
ရောက်လို့လာသည်။ အသားဖြူဖြူ
နုာတပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊
ပြောင်စင်းတောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်
အချိုးအစားပိုင်ရှင်မို့ မြင်ရသူ ကျွန်
တော့်စိတ်တွေကို လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။

သူလာဘာလုပ်တာလဲ၊ ဈေး
ဝယ်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ဒီဆိုင်ကို လာခြင်း
က ငါ့ဆီကို လာခြင်းပဲ၊ ဆိုင်ကို ပစ္စည်း
လာဖို့တဲ့ ကမ္ဘာဇာကလား၊ ဒါလည်း
မဖြစ်နိုင် ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ဝတ်စုံ ယူနီ
ဖောင်း ဝတ်ရမည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝင်း
သီဟ(သန်လျင်)ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်
ဖြင့် ကျွန်ုပ် ဝတ္ထုတိုလေးများ ရေးသည်။
ကျွန်ုပ်၏စာများကို ဖတ်ကာ ကြိုက်နှစ်
သက်လို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်မိတ်ဆက်
သူများလား။

အဲဒီ မလှလေး ဆိုင်ထဲသို့
မရောက်မချင်း လားပေါင်းများစွာနဲ့
ရင်ထဲမှာ အဖြေတစ်ခုကို ရှာနေမိသည်။

“အစ်ကိုရေ”
ရုပ်တင် လှတာမဟုတ် အသံ
လေးကလည်း ချိုလှသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဘာကိစ္စများ
ရှိလို့လဲ”

ကျွန်တော့် မေးခွန်းဆုံးတော့
သူလက်တစ်ဖက်မှာ ပါလာတဲ့ အထုပ်
ကလေး တစ်ခုအား ကောင်တာပေါ်
တင်လိုက်သည်။

“ညတွန်းက စက်ပြင်ဆရာ တစ်
ယောက် ဒီဆိုင်က ဝယ်သွားတဲ့ပစ္စည်း
အစ်ကို”

“ဪ ဟုတ်တယ်၊ ညမိုးချုပ် ဆိုင်သိမ်းခါနီး စက်ဆရာတစ်ယောက် လာဝယ်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို အဲဒါ အဲဒါ” သူ့စကားတွေ ရှေ့ကိုမဆက်နိုင် ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ထစ်ငေါ့နေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမ”

“ဟို ဟို အသုံးမတူလို့ လာပြန် ပေးတာ အစ်ကို”

“ဪ- ရပါတယ်၊ မဆုံးဖြစ် တာပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူ လာပြန်ပို့တဲ့ ပစ္စည်းကို လက်ခံလိုက်တဲ့အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်း သာသွားသည်ဆိုတာ မြင်ရုံနှင့်သိသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် အခြားသူ စိတ်ချမ်းသာ သွားလျှင် ကုသိုလ်ရသည်။

ကုသိုလ်သည် အလှူကြီး အတန်းကြီးပေးမှ မဟုတ်။ အခုလို လူ တစ်ဖက်သားကို ကူညီလိုက်တာလည်း ကုသိုလ်ရတာပဲ ရောင်းသူရော ဝယ်သူ ပါ မျက်လုံးမှာ အပြုံးကိုယ်စီနဲ့ ပစ္စည်းဖိုး ငွေ ငါးထောင်ပြန်ပေးလိုက်တော့ -

“ကျေးဇူး တင်ပါတယ်နော်၊ ဒီဆိုင်က ဦးလေးကြီးက အရမ်းသဘော ကောင်းတာပဲလို့ သူများတွေ ပြောတာ သိပ်မယုံဘူး၊ အခုမှ တကယ်သဘော ကောင်းမှုန်း သိတယ်”

“ဟီး . . . ဟီး”

“သွားမယ်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟီး ဟီး”

ဆိုင်ရှေ့က ထွက်ခွာသွားတဲ့ သူ့နောက်ကော့ပြင်ကိုငေးကြည့်နေစဉ်-

“ဦးလေး ဦးလေး”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီမှာ ကြည့်ဦး၊ ဟို မိန်းမ အသုံးမတူလို့ဆိုပြီး လာပြန်ပေးသွားတဲ့ ပစ္စည်းက ဒီမှာ အက်ကြောင်းကြီးနဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ဒီရုပ် ဒီရည်နဲ့ သူက ဒီလို အက်ကြောင်းကြီးနဲ့ဟာကို ညာပြီး လာလဲပါ့မလား”

ကျွန်တော့် တပည့်ကျော်ယုလာ တဲ့ ပစ္စည်းကို သေသေချာချာကြည့် တော့မှ အက်ကြောင်းကြီး စက်ဆရာ မတော်တာကို အတင်ခိုက်နက် ထည့် လို့ အက်သွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ပစ္စည်းကို သေသေချာချာ ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန်ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဒါတို့ဆိုင်က ရောင်းလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ညက ငါသေသေချာ ချာ ကြည့်ပြီးမှကို ရောင်းလိုက်တာ ဆယ့်ရှစ်တောင်ပင်စတင် ဒါက ဆယ့် ခြောက်တောင်ပင်စတင်တွေ ဟော့ကောင် မင်း အဲဒီကောင်မကိုမှတ်မိတယ်မဟုတ် လား၊ အခုလောက်ဆိုရင် ဈေးထိပ် လောက်ပဲ ရှိဦးမယ် လိုက်စမ်း”

သူများဆိုင်က မတော်မတည့် ပစ္စည်းမှားဝယ်လာပြီး ထုနက်ထည့်တာ ကျိုးအက်သွားတော့မှ ကျွန်တော့်ဆိုင် ကပစ္စည်းဆိုပြီး လာလိမ့်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူတွေ လူမတွေ ဒီရုပ် ဒီရည်နဲ့ ငွေလေး ငါးသိန်း မဟုတ် လေးငါးသောင်းလည်း မဟုတ်၊ ငါးထောင်လောက်နဲ့တောင် လာလိမ့်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် မှာ ကျွန်တော့်တပည့်ကျော် ပြန်ရောက် လာသည်။

“ဟော့ကောင် တွေ့ခဲ့လား”

“မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ တစ်ဖော့လုံးလည်း နဲ့နေပြီ”

“တောက- ခံလိုက်ရပြန်ပြီ”

ဝင်းသီဟ(သန်လျင်)

ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်

စာပေ ဝိသနာရှင်များ မိမိ၏စာမူကို မိတ္တူကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း တိုက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ မရေးချယ်သော စာမူများကို ပြန်လည်ပေး ပို့မည်မဟုတ်ပါ။

တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ် ပြိုင်တည်း ပေးပို့ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ကြပါ ရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ရှေးဟောင်းဘုရားသမိုင်းကြောင်း များ၊ ဘာသာရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဂန္ထီရ ဝတ္ထုများ၊ မုဆိုးဝတ္ထုများ၊ ရသဝတ္ထုများ၊ ဟာသများ၊ အရှေ့တိုင်းအနောက်တိုင်း ဆေးပညာရပ်များ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ် သောဖြစ်ရပ်များ စသည်ဖြင့် ပေးပို့နိုင်ပါ သည်။

မီးခွားမေ့လျော့နိုင်ရန်အတွက်

မိမိထုတ်ဝေ

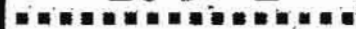
ပို့ချသော

အောင်မြင်စေရန်

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင်

ကြော်ငြာစွာ

ထည့်သွင်းနိုင်ပါသည်။

အဖြူအမည်း၊ တစ်မျက်နှာ ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အဖြူအမည်း၊ မျက်နှာဝက် ကျပ်နှစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း

တိုက်အမှတ် (၇၄)၊ အခန်း (၁၈) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း (၁၇-၁၈)ထပ်ကြား၊ ထာဝရဗျူဟာ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရှမ်း - ၀၉ ၄၁၂၂၁၅၀၈

မိုးရဲသားနှင့်အေးအေး

သမုဒယထက်သာတာ

“မမက စာရေးဆရာမနော်”

“ဟင် - မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ”

“ဟိုနေ့က မမတို့ပြောနေကြတာ ကျွန်တော်ကြားတယ်၊ မမ သူငယ်ချင်း ကထား၊ ငပလီရောက်မှ ဇာတ်သိမ်းခန်း ရေးမယ်ဆိုတာ ရေးပြီးပြီလားလို့ မေး တော့ မမက ရေးပြီးပြီ၊ နောက်တစ်ပုဒ် အတွက် ဇာတ်လမ်းအစတောင် ရေးနေ ပြီလို့ ပြောတယ်လေ။

ပြီးတော့ မနေ့က ကျွန်တော် သံတွဲကိုသွားမယ်ဆိုတော့ မမက သံတွဲ စာတိုက်လိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် စာတိုက်ကို ပို့ပေးခဲ့ရတယ်၊ စာထည့်ဖို့ ရယ်ဂျစ်စတာလုပ်ပြီး မမဆံဆိပ်ခေါင်း ကပ်နေတာ ကျွန်တော် ကြည့်မိတယ်၊ စာအိတ်မှာ လိပ်မူထားတာက မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတိုက်လို့ရေးထားပြီး ပို့သူနေရာ မှာ မမက မေသက်ထားလို့ ရေးထား တာ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်၊ ဒီတော့ မမက စာရေးဆရာမ မေသက်ထား ပေါ့”

“မင်း တော်တော် ထော်တာပဲ”

“ဪ... မမရယ်၊ ဒီနိုင်ဘာ ဆိုတာ မျက်စိလျှင်ရတယ်၊ နားပါးရ တယ်၊ လူကခတ်ညှပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“မင်းက မမရေးတဲ့စာတွေ ဖတ် ဖူးလို့လားကွ”

“မမရယ် ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပညာ တတ်တစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့် စာပေ ဝါသနာပါလို့ စာတွေဖတ်ပါတယ်၊ မမရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေအားလုံး ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ တယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ မမရေးတာတွေ လည်း ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ဦးပါ၊ မမက နာမည်ကြီး စာရေး ဆရာမကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်

မြင်ဖူးချင်တာပဲ၊ မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင် ရိုက်တော့လည်း အောင်မြင်တာပဲ၊ အဲဒီ ရုပ်ရှင်တွေလည်း ကျွန်တော် ကြည့်ဖြစ် အောင် ကြည့်တယ်၊ ဝတ္ထုဖတ်ထား တော့ ရုပ်ရှင်မှာ ဘယ်လိုလဲလို့ သိပ်သိ ချင်တာပဲ”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်တော့ ဘယ်လို ခံစားရလဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ရသတစ်မျိုးစီ ခံစားရတာပေါ့ မမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမရဲ့ အောင်မြင်တဲ့ လွမ်းသမုဒယဝင်္ကပါ ဆိုတဲ့ဝတ္ထုကို ချစ်၍ချစ်ခါဆိုပြီး ရုပ်ရှင် ရိုက်တာ အကယ်ဒမီတွေကောင်ရယ် လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုအတိုင်း ဇာတ်မသိမ်း ဘဲ ပရိသတ်အကြိုက် ဇာတ်သိမ်းပေး ထားတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သိပ် မကြိုက်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်မှာ အကယ်ဒမီတွေ ရတာက သရုပ်ဆောင်တွေ ကောင်း လွန်း၊ တော်လွန်းလို့ သူတို့ သရုပ်ဆောင် မှုတွေအတွက် အကယ်ဒမီရတာလေ၊ စာရေးဆရာမ အရေးကောင်းလို့ အကယ်ဒမီ ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန် တော်ကတော့ မမရေးထားတဲ့ ဝတ္ထု အတိုင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားလို့ရတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သဘာဝကျတယ်၊ ယုတ္တိ ရှိတယ်၊ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ထားပုံနဲ့ အရေး အသား တင်ပြပုံတွေ ရင်ထဲထိတယ်၊ ရုပ်ရှင်ကတော့ ကြည့်ကောင်းတယ်၊ အရသာ မရှိဘူး”

“အောင်မယ်လေးလေး အခုမှ ဝေဖန်ရေးဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ရတော့ တယ်”

“မလှောင်ပါနဲ့၊ မရယ်ပါနဲ့ မမ ရယ်၊ ကျွန်တော်က စာတတ်ပေတတ် အထက်တန်းလွှာတွေထဲကသူမဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်သိသင့်သလောက် လေး သိတာကို ပြောပြတာပါ”

“မောင်လေးနာမည် ဘယ်သူတဲ့ လဲ၊ မမ မင်းကို တကယ်လေးစား ခင်မင် မိလို့ ခေါ်တာပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝက တခြားစီပါ မမေ... အများက ခေါ်လေ့ရှိကြတာတော့ ကိုယ့်လို ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ရင်း က ထက်အာတာပါ၊ ဒီ ပေလီကင် ခြေ ဟိုတယ်က ဒီနိုင်ဘာပါ”

“မမက မင်းပြောသလို မေသက် ထားပါ၊ စာရေးဆရာမ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုထက်ကို မမ လေးစားတယ်၊ ခင်မိပါ တယ်”

“ကျွန်တော် မနေ့ညက တစ်ည လုံး အိပ်မပျော်ဘူး မမရယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာနေတာပါ၊ ကျွန်တော် သိပ် ကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမ၊ ကျွန်တော် သိပ်မြင်ဖူးချင်နေတဲ့ နိုင်ငံကျော် စာရေး ဆရာမကြီးကို မြင်ရ၊ တွေ့ရ၊ သိရလို့ တအားကို ဝမ်းသာပြီး အိပ်လိုတောင် မရဘူး”

“ဒီနေ့ညရော အိပ်ပျော်ပါ မလား”

“ဒီနေ့ညဆို ပိုဆိုးပြီပေါ့ မမရယ်၊ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တာ မဟုတ် တော့ဘူး၊ တစ်ညလုံး မအိပ်တော့ဘဲ ပျော်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တဲ့ နိုင်ငံ ကျော် စာရေးဆရာမကြီးကို အရှင်လက် လက် ကျွန်တော့် တွေ့ရ၊ မြင်ရ စကား တွေပြောရ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရတော့ မမရယ် စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော့် ဘဝ၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေနဲ့ အိပ်မက် ဆန်ဆန် ဝမ်းမသာဘဲ ဘယ်နေလို့ရလဲ၊ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးကိုလည်း ကျွန် တော် ကြွားပစ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်

မမကို သိပ်ချစ်တာမျိုး၊ မမြင်ဖူးဘဲ ချစ်တာ၊ မမစာတွေဖတ်ပြီး မမကို သိပ်မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးချင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှ မမြင်နိုင်တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ မမနဲ့ တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ စကားတွေပြောရ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရတယ်လေ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား... ကိုထက်ရယ်”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ မမတို့က စာလေးရေးပြီး ပြီးရော သဘောထားပေးမယ့် မမတို့ စာရေးဆရာတွေ ရေးတဲ့ စာတွေ ဖတ်ရတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေမှာ တွေးလို့မဆုံး၊ ငေးလို့မဆုံး တသသ ခံစားနေရတယ်၊ အခုလည်း မမကို မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်ခဏ မြင်ရ၊ တွေ့ရ၊ စကားတွေ ပြောရ၊ ဝမ်းသာရပေးမယ့် မမ ပြန်သွားတဲ့အခါ လွမ်းနေရမှာပါ မမရယ်”

“ဪ- ကိုထက်ရယ်၊ ဘာလို့ လွမ်းရမှာလဲ”

“လွမ်းစရာကြီးမို့ လွမ်းရတာပေါ့၊ မမရယ်၊ မမစဉ်းစားကြည့်ပါ၊ လူတွေဟာ ငပလီကို တစ်ခဏပဲ အပန်းဖြေလာကြတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့က လာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို ပျော်အောင်၊ အပန်းပြေအောင်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဧည့်ဝတ်ပြုရတယ်၊ သိပ်မကြာဘူး၊ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သတိရ လွမ်းနေတာပေါ့၊ ငပလီဟိုတယ်မှာက ရှေ့ကိုကြည့်ရင် ပင်လယ်ကြီး၊ နောက်ကိုကြည့်တော့ ကားလမ်းနဲ့ ကျောက်တောင်ကြီး လှိုင်းပုတ်သံတွေနဲ့ ဘာများပျော်စရာရှိလို့လဲ မမရယ်”

“ကိုထက်က ငပလီ ဇာတိလား”

“ဘယ်ဟုတ်မှလဲ မမရယ်၊ ကျွန်တော်က အညာသား၊ ဒီဟိုတယ်

ရောက်တာ သိပ်ကြာသေးတာ မဟုတ်ဘူး မမရဲ့”

“ကိုထက်က လွမ်းတတ်၊ ဆွေးတတ်၊ ခံစားတတ်တဲ့ စာသမား၊ ပေသမားဆိုတော့ ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိမှာပေါ့”

“ဟာ မမကလည်း ရှိလို့ ခံစားတတ်တာပေါ့၊ မမရယ်”

“မမ သိခွင့်ရှိရင် မသိရဘူးလား၊ မမ စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မမ စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုထက်ကို မမ ခင်လို့ လေးစားလို့ မမ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ မေးမိတာပါ”

“အင်း... မမတို့ စာရေးဆရာ ဆိုတာမျိုးကလည်း ရောက်လေရာမှာ ဝမ်းစာရွာ၊ ကုန်ကြမ်းစုတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ခက်တာက မမအတွက် ကုန်ကြမ်း၊ ဝမ်းစာပေးဖို့ ကျွန်တော့်မှာ မည်မည်ရရ ဘာမှမရှိပါဘူး မမရယ်၊ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး၊ ကလေးအငိုတိတ်အောင် အရိပ်အယောင်ပြတယ် ‘ဖိုးလနတ်သမီးနဲ့ တူနေတာ၊ ကဲ-မမရေ၊ စကားက ပြောကောင်းတယ်၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေလာနေကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ငပလီဟိုတယ် အချိန်နဲ့ပြန်ရမယ်၊ လာ ကားပေါ်သွားရအောင်၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က ဒီငပလီဟိုတယ်မှာ နေ့တစ်ဝက်ပဲရှိတာ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်နဲ့ အတိအကျလုပ်ရတာမို့ ပင်ပန်းတယ် မမရေ”

“ကိုထက် တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာတွေလုပ်ရတယ်ဆိုတာ မမကို ပြောမပြနိုင်ဘူးလား”

“ဟား ဟား ဟား... မမက တကယ်ကိုစာရေးဆရာမကြီးပဲသတယ်၊

ရတဲ့အချိန်၊ ရတဲ့နေ့မှာ ရသလောက် နှိုက်ထုတ်ယူတတ်တယ်၊ စုတတ်ဆောင်းတတ်တယ်နော်”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုထက်ရယ်၊ မမ ရိုးရိုးသားသား ခံစားမိလို့ မေးမိတာပါ၊ ကိုထက်က ဒီငပလီဟိုတယ်မှာ ကားမောင်းတဲ့ ခရိုင်ဘာလို့ပြောတယ်၊ တာဝန်က နေ့တစ်ဝက်ပဲရှိတယ်ပြောတယ်၊ မမက ကိုထက်ကို နေရာကိုးမှာ အချိန်တိုင်း အလုပ်လုပ်နေတာတွေ့ရတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာပါ။

ကိုထက် တစ်နေ့တာအလုပ်တွေ မမ သိချင်တယ်၊ ပြောပြမလား၊ မပြောချင်လည်း နေလေ၊ မမက ကိုထက်ကို အနိုင်မကျင့်ပါဘူးနော်”

“ပြောပြပါမယ် မမရယ်၊ အခုတော့ အချိန်မရတော့ဘူး၊ ဧည့်သည်တွေစုံရင် ငပလီဟိုတယ် ပြန်ရမယ်၊ ညနေပိုင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မမအားတဲ့အချိန် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဘက် မမလမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေ၊ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့။

အခု မနက်ပိုင်းက သိပ်မအားဘူး မမရဲ့၊ ကျွန်တော်က မနက်စောစော ၅ နာရီ အိပ်ရာထပြီး ကမ်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်တယ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက် ပေါ့၊ ၆ နာရီထိုးတော့ ကားကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ လိုအပ်တဲ့ ဆီတွေဘာတွေဖြည့်၊ ပြီးရင် ရေချိုး၊ ဘုရားရှိခိုးတယ်၊ နံနက်စာ ဘရိတ်ဖတ် စားတယ်၊ ၈ နာရီထိုးစာနဲ့ ဟိုတယ်ထဲက ဧည့်သည်တွေခေါ်ပြီး သံတွဲမြို့တွင်း ဆိုက်စင်းလှည့်ရတယ်။

ဟိုတယ်က ဈေးဝယ်မယ့်အဖွဲ့လည်း တစ်ခါတည်း တင်ခေါ်သွားရတယ်၊ သံတွဲဈေးမှာ ဟိုတယ်က ဈေးဝယ်တဲ့ အဝယ်တော်ဈေးအဖွဲ့ လေးပြီး

ဧည့်သည်တွေလည်း ဈေးထဲ လည်ပတ်ဖို့ အချိန်ပေးစေခံရတယ်။ နောက်တော့ အံတော်တို့၊ နံတော်တို့ ဘုရားစုံဖူးဖို့ အခုလို လိုက်ပို့ရတယ်။

၁၀ နာရီလောက် ဆိုက်စင်းသိမ်းပြီးအပြန် ဟိုတယ်က ဈေးအဝယ်တော်အဖွဲ့ ဈေးမှာဝင်ခေါ်ပြီး ငပလီဟိုတယ်ကို ပြန်တယ်။ ဟိုတယ်ရောက်တာနဲ့ ပြန်ထွက်မယ့် ဧည့်သည်တွေခေါ်ပြီး မဇင်လေဆိပ် မောင်းရတယ်။ ဒီပါချာပေါ့၊ မဇင်လေဆိပ်ရောက်တာနဲ့ အပြန်ဧည့်သည်တွေ လေဆိပ်ခန်းမထဲထားပြီး ဆိုက်လာမယ့် လေယာဉ်စောင့်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်အားလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ သတင်းစာဖတ် စာအုပ်ရှာတာပေါ့။

လေယာဉ်ဆိုက်တာနဲ့ ပါလာတဲ့ ဧည့်သည်အသစ်တွေကြိုပြီး ဟိုတယ်ကိုခေါ်သွားရတယ်။ ဟိုတယ်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဓိကမင်မတာဝန်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က နေ့တစ်စက်ပဲရှိတာ။ က- လာ မမ ကားပေါ်မှာ ဧည့်သည်တွေစံပြီး သွားကြစို့”

“မမထား ဒီနားမှာက မနက်စောစောဆိုရင် ရေကူးတဲ့သူတွေ၊ လမ်းလျှောက်တဲ့သူတွေနဲ့ သိပ်စည်တယ်။ ဟိုကမ်းစပ် ကျောက်ဆောင်တွေဘက်သွားရအောင်”

“ကိုထက် ဒီနေ့မနက်စောစော ဟိုတယ်ထဲ တံမြက်စည်းလှည်းနေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ကျွန်တော်ဒီနေ့ အစောကြီးနီးနေလို့ ကိုယ့်အလုပ်တွေလည်းပြီးနေတာနဲ့ တံမြက်စည်းလှည်းနေတာ၊ ဟိုတယ်မှာက နေ့စဉ်ဝန်ထမ်းက အကုန်အလုပ်ဆင်းကြတာ

မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နားရက်တွေနဲ့သူ နားကြတယ်။ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး ၁၀ ယောက်လောက် အလှည့်နဲ့ နားကြတယ်။ သုသာန်သင်္ချိုင်းရယ်၊ ရဲခန်းရယ်၊ ဆေးရုံရယ်၊ ပိတ်ရက်နားရက် မခိုသလို ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်းဆိုတာလည်း ပိတ်ရက်မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဝန်ထမ်းတွေကို တစ်ပတ် တစ်ရက် တနင်္လာနေ့နားတဲ့သူတွေ တနင်္လာနေ့ နားကြ၊ အင်္ဂါနေ့ နားရက်ယူသူတွေက အင်္ဂါနေ့တွေ နားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိလို့ ဧည့်သည် များတဲ့အခါ ဦးအိုင်ဝီရှိတဲ့အခါ နားရက်နဲ့ကျုံ့ရင် ကံဆိုးတယ်။ နားရက်မရဘူး၊ အားလုံး အလုပ်ဆင်းရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွားလာရေးကော်ပိုရေးရှင်းဆိုတာက ဟိုတယ်လုပ်ငန်းနဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်းနှစ်ခုကို ပေါင်းထားတာ၊ အခုတော့ ဒီလုပ်ငန်းကို အစိုးရကပဲ လုပ်တယ်။ တစ်ချိန်မှာတော့ ပုဂ္ဂလိက ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ဟိုတယ်တွေ၊ အင်းလျားလိပ်၊ အိုရီယု၊ ဘူတာကြီးက စခန်းသာ ဒီလောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ကရဝီကီက ဟိုတယ်မဟုတ်ဘူး၊ စားသောက်ခန်းမအဆင့်ပဲ ရှိတာ။

ဝန်ထမ်းတွေကို တာဝန်အဆင့်တွေ ခွဲခြား သတ်မှတ်ထားပေမယ့် အလုပ်များလာရင် သူ့အလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ် မခွဲခြားနိုင်ဘူး၊ အားလုံး ဝိုင်းကူလုပ်ကြရတယ်။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ထဲ အတူနေကြသလိုပေါ့ မမရယ်။

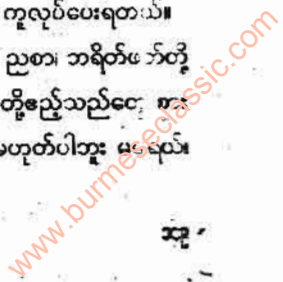
ကျွန်တော်ဆိုရင် ခရီးသွားဌာန ဝန်ထမ်းဆိုလို့ ဒီဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ကလာပြီး တွဲဖက်ပေးထားတာ၊ ကိုယ့်အလုပ်အားရင် အားသလို သန့်ရှင်းရေး

လည်း ဝင်လုပ်တာပဲ၊ မီးဖိုချောင်လည်း ဝင်ကူချင်ကူရတယ်။ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် စားသောက်ခန်းမမှာ ဧည့်သည် သိပ်များနေရင် စားပွဲထိုးဝင်လုပ်ရတယ်။ အခု ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းက အပေါ်ရွှင်အတိုအဖြူ ဘောင်းဘီရွှင် မိန်းမောင်က ခရီးသွားလုပ်ငန်းတိုးရန်ဘားမား ဝန်ထမ်းယူနိုင်အောင် ညနေပိုင်း ဘားမှာ ဧည့်သည်သိမ်းနေလို့ ဝန်ထမ်းအင်အား ခန့်ခြင်းစားပွဲထိုးယူနီဖောင်း အပေါ်ရွှင်အတိုအဖြူလက်ရွှည်၊ ဘောင်းဘီနက်ပြာလည်စည်းဘိုးတိုင်နက်ပြာတပ်ပြီး စားပွဲထိုး ဝင်လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် မနေ့က မမတို့ထမင်းစားချိန် ကျွန်တော် စားပွဲထိုး လုပ်ပေးနေတာလေ။

မမက ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ပါဦး၊ ထမင်းစားရင်း စကားပြောရအောင်လို့ ပြောတယ်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းက ဧည့်သည်နဲ့အတူ စားပွဲမှာ ထိုင်ခွင့်မရှိဘူး မမရဲ့၊ မမက ဟိုတယ်မှာတည်းတဲ့ ဧည့်သည်၊ ကျွန်တော်က စားပွဲထိုး၊ စည်းကမ်းအရ မမအနားမှာ ထိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ အခုလို အားလပ်ချိန် ဟိုတယ်ပြင်ပ ဝင်လယ်ကမ်းစပ်မှာတော့ စကားပြောလို့ရတယ်။

ညနေပိုင်း ကျွန်တော်က အရက်ဘားမှာ စားပွဲထိုးဝင်လုပ်တယ်။ ဘားပိတ်တော့ ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီး ရုံးခန်းမှာ ရုံးအလုပ်တွေ ဝင်ကူလုပ်ရသေးတယ်။ ရုံးက မိန်းကလေးတွေက ညဘက် အလုပ်ဆင်းလို့ မသင့်တော်ဘူး၊ အလုပ်တွေမပြီးရင် ကျွန်တော် ညဘက်ရုံးအလုပ်တွေကို ကူလုပ်ပေးရတယ်။

မနက်စာ၊ ညစာ၊ ဘရိုက်ဖတ်တဲ့ဆိုတာလည်း မမတို့ဧည့်သည်တွေ စားသလို စားရတာမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။

တစ်နေ့ လူတစ်ယောက် ၇၅ ပြားနှုန်းနဲ့ အခမဲ့ကျွေးတာဆိုတော့ ကန်စွန်းရွက် ချဉ်ရေတို့၊ ငါးပိရည်တို့ တစ်ခါတလေ ငါးခြောက်လေး ဘာလေး စားရတယ်၊ ငတ်ပါတယ် မမရယ်၊ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း ဆိုတာ သူများတွေ စားကောင်းအောင် သာ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးညှဉ်ခံရတာ၊ ကိုယ်တိုင်က ကျွေးတာနဲ့ ဖြစ်သလို စားရတာ။

ကျွန်တော် ဒီငပလီဟိုတယ်ကို ချောက်မှ တော်တော်ပိန်သွားတယ်၊ ညရောက်တော့လည်း ပင်ပန်းကြလွန်း လို့ အိပ်ပျော်သွားကြတာပဲ၊ မအိပ်ခင် လေး ဝါသနာပါတဲ့သူတွေက တီးကြ၊ မှုတ်ကြ၊ ဆိုကြ တချို့လည်း နည်းနည်း ပါးပါး သောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားကြ တယ်။

မမက စာရေးဆရာမဆိုတော့ ဟိုတယ်အကြောင်းတွေ သိချင်တယ်ဆို လို့ ပြောပြတာ၊ ငပလီဝန်းကျင် အလည် သွားချင်ရင် ဖြိုပြင်တို့၊ ဂျိတ်ကောတို့၊ လုံး သာတို့၊ သပြေချိုင့်တို့ ကျွန်တောသွားရင် ခေါ်မယ်၊ တောရွာ သဘာဝလေးတွေ၊ ရေလုပ်ငန်းတွေ လေ့လာရတာပေါ့၊ ငပလီဟိုတယ်ရှေ့က ပင်လယ်ကမ်းစပ် ကတော့ ညနေ နေဝင်ချိန်၊ ဆန်းဆက် သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက် လို့ လှတယ်၊ လွမ်းစရာလည်း သိပ် ကောင်းတယ်။

မမ ငပလီအကြောင်း ဝတ္ထုရေး ဦးနော်၊ မမက ဘဝတွေ တော်တော် လေးစုံအောင် ရေးခဲ့တာပဲ၊ အိမ်ထောင် ရှင်မအဝ တစ်လင်တစ်မယား စနစ် အတွက် ဦးတည်ရေးထားတဲ့ အချစ်မြား စူးသူအသည်းဝတ္ထု တော်တော်ကောင်း တယ်၊ မမ အခု ငပလီလာတာ မမ အမျိုးသားနဲ့ သားသမီးတွေ မပါဘူး

နော်၊ ဟာ-မမ ဘာလို့ပြုံးနေတာလဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း အိမ်ထောင်သည်ပေမယ့် သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အပန်းဖြေ ခရီးထွက်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ အိမ်ထောင် တာဝန်တွေနဲ့ မွန်းကျပ်နေတာတွေ ပြေ ပျောက်သွားတာပေါ့”

“ကိုထက် မမောဘူးလား ဟင်၊ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ ဖုံနေတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ ဝင်ပြောချိန်မရဘူး”

“ဩ-မမရယ်၊ မမနဲ့ ကျွန် တော်နဲ့ဆိုရတာက ရက်ပိုင်းကလေးပါ၊ ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ အချိန်တိုင်း မမနဲ့ တွေ့ချိန်၊ ပြောချိန်ရတာ မဟုတ် ဘူးလေ၊ ဒီနေ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနက်စောစော ပင်လယ်ကမ်းစပ် လမ်း လျှောက်ရင်း စကားပြောချိန်ရတာ က ကောင်းတယ် မမရဲ့။

မမပဲ ဟိုတယ် အကြောင်းတွေ၊ အလုပ်တွေ သိချင်တယ်ဆိုလို့ ပြောပြရ သေးတယ်၊ ကဲ- နောက်သပ် မမ ဘာ သိချင်သေးသလဲ”

“ကိုထက် စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဝန် မလေးဘူးဆိုရင် ကိုထက်ရဲ့ မေတ္တာ ဇာတ်လမ်းလေး ပြောပြပါလား၊ ကိုထက် က ငပလီဇာတ်လမ်းဝတ္ထု ရေးစေချင် တယ်ဆိုတော့ မမရေးဖြစ်အောင်လို့ပါ”

“မမမှားနေပြီ၊ ကျွန်တော့် မေတ္တာ ဇာတ်လမ်း ဆိုတာက စာဖွဲ့လောက် အောင် ဘာမှမရှိဘူး မမရဲ့၊ ပြီးတော့ လည်း ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းက ငပလီ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြုံခဲ့ရ တာ၊ တကယ်တော့လည်း ဘာမှ မည် မည်ရရ ပြောရလောက်အောင် မဟုတ် ပါဘူး မမရယ်၊ ဆောင်းအိပ်မက်ထဲက တိမ်လွှာမို့မို့လွင် ဆိုတာမျိုးပါ”

“အမယ် အပြောလေးက တယ် လှပါလား၊ မမ တော်တော်စိတ်ဝင်စား သွားပြီ”

“ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်ကယောက် ကယက် မဟုတ်လား၊ တိမ်လွှာမို့မို့လွင် ဆိုတာကလည်း ခဏလေးအတွင်းမှာ တိမ်လွှာလေးတွေက အမျိုးမျိုးပြောင်း တတ်တယ်လေ၊ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ပြဖို့ ခက်လှတယ်၊ ဒါကိုပြောတာပါ”

“အဲဒါကိုပဲ မမသိချင်တယ်”

“မမက စာရေးဆရာမသက် သတင်းသမားလုပ်ဖို့ ပိုကောင်းတယ်၊ မရမကကို နှိုက်ထုတ်တတ်တယ်နော်၊ အေးလေ စာရေးဆရာရော၊ သတင်း သမားရော စာနယ်ဇင်းလောကသား အတူတူပါပဲ၊ သတင်းယူကြ၊ ကုန်ကြမ်း ရှာကြ၊ ခမ်းစာစုတတ်ကြတာပါပဲ၊ အင်း ပြောဆိုလည်း ပြောပြပါမယ် မမရယ်၊ ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ရုံးချုပ် ခရီးသွားလုပ်ငန်းဌာန တိုးရစ်ဘားမားမှာ တာဝန်ကျစဉ်ကပါ။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကမ္ဘာလှည့်ခရီး သည် တိုးရစ်စံတွေကို လေဆိပ် (ဂို တက်တွေမှ) ခြံဖို့ရတယ်၊ ရန်ကုန် ခြံ တွင်း ဆိုက်အင်းလှည့်လည်ပြရတယ်၊ ညကန် နေ့ညတွေကို ခင်နာ သဘာ စားဖို့ ယဉ်ကျေးမှုကပွဲကြည့်ဖို့ ကရိက် ကိုပို့ရတယ်၊ ပြီးရင် ဟိုတယ်တွေ ပြန်ပို့ ရတယ်၊ စည်လမ်းညွှန် (ဂိုက်)ကို အိမ် ပြန်ပို့ရတယ်၊ အလုပ်ပြီးတာ ည ၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီမှပြီးတယ်။

ကားစခန်းက အင်းယားလိပ် ဟိုတယ်ထဲမှာဆိုတော့ အင်းယားလိပ် ပြန်ရောက်ချိန် သိပ်မိုးချုပ်နေပြီ၊ ကား ကိုလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ဆီတွေ ဘာတွေ ဖြည့်ရ၊ ပြင်ဆင်ရမှာရယ်၊ နောက်နေ့ မနက်စောစော ၄ နာရီ

ထပြီး ဧည့်လမ်းညွှန် ဂိုက်အိမ်ကို သွား
ကြိုရမှာကြောင့် အင်းလျားလိပ်မှာပဲ
အိမ်လုပ်ပြီး ညအိပ်နေတယ်။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော့်
မှာ အိမ်ပြန်အိပ်စရာရယ်လို့ ရန်ကုန်မှာ
အိပ်လည်းမရှိပါဘူး။ အဖေနဲ့ အမေ ဆုံး
ပြီးကတည်းက ကျွန်တော် တစ်ကောင်
ကြွက်ဘဝပါ။ မိသားစုတို့၊ မောင်နှမတို့
မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဟိုတယ်နဲ့
ခရီးသွားဌာန အလုပ်ဝင်လုပ်ဖြစ်တာ
ပေါ့။ နေစရာအိမ်မလိုဘူး။ ရောက်လေ
ရာဟိုတယ်မှာ ထမင်းတစ်နှပ် လက်မှတ်
ထိုးပြီး စားခွင့်ရှိတယ်။ ဒီတော့ စားဝတ်
နေရေးမှာ စားရေးလည်းအဆင်ပြေ၊
နေရေးလည်း အဆင်ပြေတယ်။ ဝတ်
ရေးကလည်း ဌာနက ယူနီဖောင်းထုတ်
ပေးတော့ အစစပြည့်စုံပြီလေ။

ကျွန်တော့် ဝါသနာကလည်း
တစ်နေရာတည်းမှာ နေ့စဉ် စားပွဲနဲ့
ကုလားထိုင်နဲ့ ပုံမှန်ထိုင်ပြီး လုပ်ရမှာမျိုး
ပြီးငွေတယ်။ သွားသွားလာလာ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ခရီးသွားနေချင်တယ်။
ပျော်တယ်။ ဒါကြောင့် တိုးရစ်စ်ဘားမား
ခရီးသွားဌာနမှာ ဒရိုင်ဘာဝင်လုပ်တာ၊
ပြီးတော့ နိုင်ငံပေါင်းစုံ၊ ဘာသာပေါင်းစုံ
အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားကို မကြား
ချင်လည်းကြား၊ ကြားချင်လည်းကြား
နားရည်ဝတယ်။ ဗဟုသုတရတယ်။

“ဒါနဲ့ မမ စကားဖြတ်ပြီး မေးပါ
ရစေ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ မမ စပ်စုတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ မမက သံယောဇဉ်ရှိလို့
ခင်လို့ မေးတာပါ။ ကိုထက် ပညာရေး
ဘယ်အထိရောက်ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော် ဘွဲ့မရပါဘူး၊ မမ
ရယ်၊ တက္ကသိုလ်တက်ရင်း ကျောင်း
ထုတ်ခံရလို့ ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း
ဘဝပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုထက်ရယ်၊
ဘာလို့ ကျောင်းထုတ်ခံရတာလဲ ဟင်”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ
မမရယ်၊ ကျောင်းထုတ်ခံခဲ့ရတာတော်
သေးတယ်၊ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပဲ၊
ကျွန်တော် ပထမနှစ်တက်ကတည်းက
ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတွေ လျှို့ဝှက်
လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကလည်း ကျောင်းသား
ဟာ ကျောင်းသားအရေးကိုတော့ လုပ်
မိတာပေါ့၊ အဖေသွေးလည်း ပါလို့နေ
မှာပေါ့ မမရယ်။

အဖေဟာ သခင်ပေါက်စ
ထောင်ခြောက်လဆိုတဲ့ခေတ်မှာ ရေနံ
ချောင်း တွင်းကုန်းဓမ္မာရုံမှာ သခင်
ဘသောင်း၊ သခင်စိန်တို့ ပထမဆုံး
သခင်တရားပွဲကြီးလုပ်တော့ သခင်
လူငယ်တွေ စာရင်းပေးကြတာထဲ အဖေ
အဝယ်ဆုံးပဲ၊ မတ်လ ၃၀ ရက် ၁၉၃၀
ပြည့်နှစ်က ရေနံချောင်း လည်ပေါ်
တန်ဆောင်းကြီးထဲ ကျင်းပခဲ့တဲ့ တို့ဗမာ
အစည်းအရုံး ပထမအကြိမ်ညီလာခံကြီး
လည်း အဖေဓာတ်ခဲ့တယ်၊ တော်လှန်
ရေး ရဲဘော်ဟောင်း နိုင်ငံရေးသမားကြီး
ပေါ့ မမရယ်၊ အဖေ လွတ်လပ်ရေး
မော်ကွန်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် စစ်အစိုးရ
လက်ထက်ကျမှ နှစ်ရှည် အထိန်းသိမ်း
ခံရ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ရရှာတယ်၊ အမေ
ဦးစီးလုပ်ခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက
လည်း ပြည်သူပိုင် အသိမ်းခံရလို့ မွဲပြာ
ကျခဲ့တယ်လေ။

ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်း
သော သားလေးမို့ အဖေတို့၊ အမေတို့
က အတော်ကလေး အားထားခဲ့တယ်၊
ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် မမ
ရယ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ် အာရ်အိုင်တီ
ရောက်ပြီး တတိယနှစ်မှာ ကျွန်တော့်
အကြောင်း အားလုံးသိတဲ့ ကျွန်တော့်

ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဆရာကြီးက ကွန်တော်
ကျောင်းဆက်မတက်ဖို့ ကျောင်းက
နှင့်ထုတ်ခဲ့တယ်၊ ဆရာကြီးက အဖေနဲ့
လည်း ရင်းနှီးတယ်၊ အဖေနဲ့ အမေတို့
ကိုပြောပြပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်း
က နှင်ထုတ်တာပါ၊ ဘာကြောင့်လည်း
ဆိုတော့ မကြာခင် ကျွန်တော် အသီး
ခံရတော့မယ်၊ နှိပ်စက်ခံရတော့မယ်၊
ကျောင်းထုတ်ခံရတော့မယ်၊ ဘောင်ကျ
တော့မယ်ဆိုတာ ဆရာကြီး ကြို သိထား
တယ်၊ ဒါကြောင့် ထောင်မကျခင်၊
ကျောင်းထုတ်ခံခံရခင် ကျောင်းက နှင်
ထုတ်ခဲ့တာပါ။

အဖေနဲ့ အမေတို့လည်း တတော်
စိတ်ထိခိုက်ကြတယ်၊ အဖေက နာတာ
ရှည်ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်တယ်၊ အမေက
စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဘဝနဲ့ ကွယ်လွန်
ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ကောင်ကြွက်
ဘဝနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်လာပြီး ဒရိုင်ဘာ
လုပ်နေတာပဲ မမ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုထက်ရယ်၊
မမ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ မေးမိတာ
တောင် မှားပြီထင်ပါရဲ့ကွာ၊ မမက မင်း
ရဲ့နှလုံးသားဇာတ်လမ်းကို သာနေလို့ပဲ
ထင်ပြီး မေးမိတာပါ၊ မမကို ခွင့်လွှတ်
ပါကွာ သူတစ်ပါးအတွင်းရေးတွေကို
တကယ်တော့ မမေးကောင်းပါဘူး၊
ကိုထက်ဘဝက မမထင်တာထက် လေး
နက်နေတယ်”

“ဘဝအကျိုးပေးပေါ့ မေးရယ်၊
ဘဝသံသရာကြီးမှာ ဘဝကံကြီးတွေ
က ဆန်းကြယ်ပါတယ်၊ ကံစီမံရ ခေါ့”

“ဒါကို မမ လက်ခံဝံ့တယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကိုထက်က ငယ်သေးလို့ပါ၊
အသက်အရွယ်က နုနုငယ်ငယ် မှုတ်တိုင်း
က ထန်ထန်မို့ မမ စိတ်မကောင်းဖြစ်
မိတာပါ”

“ဒါကလည်း မမရယ်၊ ကံကြမ္မာ ဆိုတာထက် ခေတ်စနစ်ကြောင့်လို့ ဆိုချမှာပဲ။ မမ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဟို တစ်ချိန် သူ့ကျွန်ဘဝ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် လက်အောက်မှာ နိုင်ငံရေးသမားဆိုရင် သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ၊ အခု ခေတ် လွတ်လပ်ရေးရပြီး စစ်အစိုးရ လက်ထက်ကျမှ ကျောင်းသားပေါက်စ ထောင်အကြာကြီးကျ ဖြစ်ရတာလေ။

အစိုးရဆိုတာ ပြည်သူ့ကို သား သမီးလို ကြည့်ရမယ်၊ အစိုးရဆိုတာ ကျောင်းသား လူငယ်တွေကို သားသမီး လိုကြည့်ရမယ်၊ အခုတော့ အစိုးရက ပြည်သူနဲ့ ကျောင်းသားလူငယ်တွေကို ရန်သူလိုကြည့်တော့ ပြည်သူနဲ့ ကျောင်း သားကလည်း ရန်သူလိုပဲ ပြန်မြင်တော့ တာပေါ့၊ ယောနိသောမနသီကာရ နှလုံးသွင်း စမှားတာ၊ အစိုးရက နှလုံး သွင်း စမှားတာလေ၊ အစိုးရတက်လာ လာချင်း ဘာမှမကြာဘူး၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေကို ပထမဆုံး ပစ်သတ် တယ်၊ ကျခံတဲ့သွေးတွေက မျိုးဆက် လိုက်ပြီး စကားပြောလာတယ်၊ အဲဒီ အချိန်က ကျွန်တော် ကျောင်းမနေရ သေးတဲ့ ကလေးဘဝပါ”

“ကဲ- ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး၊ ကိုထက်ရဲ့ နှလုံးသားဇာတ်လမ်းကလေး ဆက်ပြောပါ”

“အင်း-ပြောရရင် ဌာနလုပ်ငန်း နဲ့လည်း ဆက်နွှယ်နေတယ် မမရဲ့၊ တိုးရစ်စ်တွေ လာတာမှ အင်မတန်တိ လို့ အတိုကောက်ခေါ်တဲ့ ဖရီးအင်တီ ဗိုကြူရယ်တိုးရစ် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး နှောင်လာပြီး သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ လျှောက် သွားတဲ့ တိုးရစ်စ်ရှိသလို တိုးကို့ချ လို့ခေါ်တဲ့ အုပ်စုလိုက်အဖွဲ့နဲ့ တိုးရစ်စ် ဘားမားဌာန အစီအစဉ်နဲ့ လာတာတွေ

ရှိတယ်၊ ကြိုတင် ဘိုကင် လုပ်တယ်၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တိုးလီဒါဆိုတာ ပါ တယ်။

မြန်မာပြည်ကို အဖွဲ့နဲ့ မကြာ ခဏ လာဖူးနေတဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တိုးလီဒါ မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ ကျွန် တော် မျက်မှန်းတန်း ခင်မင်စပြုချိန် တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်မောင်းတဲ့ ကားပေါ်မှာ တိုးရစ်စ်ဧည့်သည်တစ် ယောက် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်တယ်၊ ပျောက်ပုံကလည်း ဟိုတယ်က ထွက် လာခါစ မနက်ပိုင်း ကန်တော်ကြီး ဝန်းကျင် ကရဝိက်နား ရွှေတိဂုံဘုရား နောက်ခံနဲ့ ကားပေါ်ကခဏဆင်းကြပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြတယ်၊ ဧည့်လမ်း ညွှန် ဂိုက်ရော၊ တိုးလီဒါရော တိုးရစ်စ် တွေအားလုံး ကားပေါ်ကဆင်းကြတာ၊ ကားထဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ။

ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီးလို့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားအသွား ကားစထွက်ခါစပဲရှိသေး တယ်၊ တိုးရစ်စ်တစ်ယောက်က သူ့ ပိုက်ဆံအိတ်၊ ကားပေါ် ထားခဲ့တာ ပျောက်ပြီဖြစ်ရော၊ ကားရပ်ပြီး ရွာကြ၊ ဖွေကြတယ်၊ မတွေ့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန် တော် ခိုးပါတယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်၊ ဧည့် လမ်းညွှန် ဂိုက်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တွဲလာတာကြာပြီမို့ ကျွန်တော်အကွင် စာရိတ္တသိတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ငြင်းတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ငြင်းတယ်၊ မရဘူး၊ ရဲစခန်းကိုပဲ မောင်းခိုင်းနေတယ်။

စင်ကာပူတွေ ထုံးစံက ဘာဖြစ် ဖြစ် ပုလစ် ပုလစ်နဲ့ ရဲကိုပဲပြောနေတယ်၊ ရဲစခန်းရောက်တယ်၊ နူးက လူကြီးတွေ လည်း လိုက်လာတယ်၊ ရဲတွေလည်း ရွာဖွေ စစ်ဆေးပါတယ်၊ မတွေ့ဘူး၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် အဖမ်းခံရတော့

မယ့်ကိုန်းပဲ၊ ပစ္စည်း ဖျောက်သူကလည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးပြီး စွပ်စွဲ နေတယ်၊ ဒီတော့လည်း ရဲက အဖွဲ့ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ထိတ်ခတ် ဖမ်းရ တော့တာပေါ့။

အဲဒီမှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တိုးလီဒါမကလေး မျက်ရည်တွေကျပြီး ရဲတွေကို မြန်မာလို ပြောတော့တာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မဖမ်းဖို့ အတန်တန် တောင်းပန်ပြီး ရဲတွေခေါ်ပြီး ကားပေါ် တက်သွားတယ်၊ ထိုင်ခုံတိုင်း နေရာ အနှံ့ရှာရင်း တိုးလီဒါမလေးက အိမ်သာ ထဲရှာဖို့ ရဲကို ပြောတယ်၊ ရဲတွေက ကားပေါ်မှာ အိမ်သာပါမှန်းမသိကြဘူး၊ ကားထဲက အိမ်သာဖွင့်လိုက်တော့မှ အိမ်သာထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ပြန် တွေ့တယ်။

ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ခန်းလဲက ပြန်ထုတ်၊ အမှုပြန်စုပ်သိမ်း၊ တိုးလီဒါ မကလေး တော်တော် အလုပ်ရှုပ်သွား တယ်၊ ပျော်လည်း ပျော်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်လိုက်တာ အခါခါပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ကျေးဇူးတင် မဆုံးဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်မ ကလေးပေါ့။

အဲဒီနောက်တော့ တအားရင်းနှီး သွားပြီး သူ့အဖွဲ့လာတိုင်း ကျွန်တော့် ကိုပဲ ရိုက္ကလုပ်တောင်းတယ်၊ လာ တိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပေး၊ ကရဝိက်ဒင်နာညတွေမှာ သူက ကျွန် တော်နဲ့ ကရဝိက်နားက သစ်ပင်အောက် မှာ စကားတွေပြော၊ တစ်ခါတလေ ဟိုနား ဒီနား လျှောက်လည်၊ သူက မြန်မာလို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြော တတ်တော့ ကြာလာတဲ့အခါ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရာက စိတ်အနေ ပြောင်းပြီး ချစ်လာခဲ့မိကြတယ် မမရေ”

“တိုးလီဒါမကလေးက မြန်မာလို တော်တော်ပြောတတ်သလား ဟင်”

“အခုခေတ် တိုးလီဒါတွေက ဘာသာစကား တော်တော်ကျွမ်းကျင် ကြတယ် မမ၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာလည်း အိုင်အက်စ်အယ်လ် နိုင်ငံခြားဘာသာ သိပ္ပံဆင်းတွေ တော်တော်ကျွမ်းကျင်ကြ တယ်၊ တချို့လည်း ငယ်ငယ်ကတည်း က အကြောင်းကြောင်းကြောင့် နိုင်ငံ ခြားမှာနေခဲ့ကြပြီး ဒီပြန်ရောက်လာ တော့ နေခဲ့တဲ့နိုင်ငံရဲ့ ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်ကြတယ်၊ ကိုယ်ကျွမ်းကျင် တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဘာသာအလိုက် ဧည့် လမ်းညွှန်ဂိုက်လုပ်ကြတာပဲ”

“ကိုထက်ရဲ့ မေတ္တာဇာတ်လမ်း ဆက်ပြောပါဦး”

“ဪ-မမကလည်း ပြောပြီးပြီ လေ၊ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်းက ဒါပဲ၊ သူနဲ့က အမြဲတမ်းတွေ့ရတာမှ မဟုတ် တာ၊ တစ်ခါတလေ သူ့လာမှ တစ် ခဏတွေ့ရတာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ သူ့ အပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိတယ်၊ သူ ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ် ရှိပုံပေါ်ပါတယ်”

“ဟင်-ကိုထက်တို့က ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်သေးဘူး မမရဲ့၊ တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖွင့်ပြောဖြစ် ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာရှိနေကြ တာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုထက်ရယ်”

“ဒါကြောင့် မမကို အစကတည်း က ပြောထားပေါ့၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ဇာတ်လမ်းဆိုတာက ဆောင်းအိပ်မက် တိမ်လွှာမို့မို့လွင် လိုပါလို့၊ စိတ်ကူးယဉ် လို့ကောင်းရုံပါ မမရယ်၊ တကယ်တော့ ဘဝတွေက မနီးစပ်နိုင်ပါဘူး။

နေကြရတာကလည်း ရေခြား မြေခြားဘဝပါ၊ သူ့ မလာဖြစ်တာ ကြာ တဲ့အခါ သူ စာရေးတယ်၊ ကျွန်တော် ကလည်း စာပြန်ရေး ဖြစ်တယ်၊ သူက ဖုန်းနံပါတ်ပေးတယ်၊ ဖုန်းဆက်ပါပြော ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ဖုန်းမှမရှိတာ၊ ဒီမှာကလည်း ဖုန်းက ရွားရွားပါးပါး၊ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး သိန်း ၂၀၊ ၃၀ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ ကိုင်မကြည့်ဖူး ဘူး၊ မြန်မာပြည်က ခေတ်ရဲ့နောက်မှာ သိပ်ပြီးကျန်ခဲ့ပြီ၊ ပြည်ပဖုန်း ပြောတာ၊ စာပေးစာယူလုပ်တာတွေလည်း သိပ် စိတ်မချရဘူး၊ ကြားဖြတ်စုံစမ်းထောက် လှမ်းတာလေ၊ အရာရာ ဘာမှမလွတ် လပ်ဘူး၊ အားလုံးကို ကြောက်နေရ တယ်။

ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ သိပ်မကြာ တော့တဲ့ ကာလမှာ မြန်မာပြည်မှာ ပေါက်ကွဲမှုကြီး တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ခု၊ အရေးအခင်း ကြီးတစ်ခုတော့ ဖြစ်တော့မှာ သေချာ တယ်၊ ဖြစ်လာရင်လည်း ကျောင်းသား တွေပဲ စပြီးဦးဆောင်လိမ့်မယ်၊ ကျောင်း သား အရေးအခင်းကနေ တစ်ပြည်လုံး ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအားလုံး ဝန်ထမ်း တွေပါ ပါလာကြလိမ့်မယ်၊ တိုင်းပြည် အခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူး၊ မမ တို့ စာနယ်ဇင်းလောကမှာလည်း ရေး ချင်တာ ရေးလို့ စာပေလွတ်လပ်ခွင့် ရလို့လား၊ စာပေစိစစ်ရေးက ခွင့်ပြုမှ ပုံနှိပ်တဲ့ စာမျက်နှာတွေပေါ် ရောက် ရတာ မဟုတ်လား”

“ကိုထက်ပြောတာတွေ ဟုတ်ပါ တယ်၊ မမလည်း ဒါတွေတွေးမိတိုင်း စိတ်ညစ်တာပဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့ အကြောင်း ဘဝသရုပ်ဖော် ရသစာပေတွေ ရေးလို့ မရဘူး၊ ကျောင်းသားနဲ့ပတ်သက်တာ၊

နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်တာ ... အခု အာဇာနည်နေ့လို ကျောင်းသား အောင်ဆန်း နာမည်ပါတာ ... ရေးလို့မရဘူး၊ တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ”

“ကဲပါ မမရယ်၊ ဒီအကြောင်း စိတ်ညစ်စရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်လည်း သံတွဲကို ဆိုက်ဆင်း သွားဖို့ အချိန်နီးလာပြီ၊ ဟိုတယ်ဘက် ပြန်လျှောက်ကြရအောင်၊ မမ သံတွဲကို ဘာမှာဦးမလဲ၊ မမလိုက်ဦးမလား”

“သံတွဲတော့ မလိုက်တော့ပါဘူး ကွယ်၊ နေ့လယ် မလင်လေဆိပ်သွားရင် မမလိုက်မယ်၊ ညနေအားရင် လုံးသာတို့ ဂျိတ်တောတို့ဘက် မမကို ပို့ပေးပါလား၊ မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ မမလည်း နောက် အပတ် တနင်္လာနေ့ ပြန်တော့မယ်”

“မမပြန်ရင် ကျွန်တော်တော့ လွမ်းကျန်ခဲ့ရမှာ”

“မမလည်း ကိုထက်ကို သတိရ နေမှာပါတာ၊ မမ 'လိပ်စာပေးခဲ့မယ်လေ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် မမဆီလာလည်ပေါ့၊ ဖုန်းဆက်လိုက် မမလာခေါ်မယ်၊ မမ အဘိုး အဘွားက ဝိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ယွန်းထည်နဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ မမက အိမ်မှာပဲ အနေများတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ပြန် ရောက်မှာပါ၊ ဘယ်တော့လဲတော့ မသိ ဘူး၊ ဝန်ထမ်းဆိုတာ အစိုးမရပါဘူး၊ ကျွန်တော် ငပလီမှာပျော်ပါတယ်၊ အေး ချမ်းတယ်၊ ကောင်းလေ သန့်ရှင်း တယ်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆိုရင် ဒီ နေရာ လာနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံမဘက်နိုင် ဘူး၊ မမတို့ သူငယ်တွေမို့သာ အပန်းဖြေ လာနိုင်ကြတာလေ၊ လေယာဉ်စရိတ် အသွားအပြန်ကိုက မနည်းဘူး၊ အင်း-

မမလည်း အချိန်တန်တော့ ပြန်ပေါ့
တွေ့တဲ့ကြုံတွေ့ ဓမ္မတာပဲပေါ့ မမရယ်”

“ဟေး- မင်း ကိုထက် မဟုတ်
လား”

“ဟာ မမထား၊ မမ စင်ကာပူကို
ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ မမကို
ဒီမင်္ဂလာဆောင်ခန်းမထဲ တွေ့ရလိမ့်
မယ်လို့ လုံးဝမထင်ဘူးဗျာ”

“ကိုထက်ကိုလည်း မမ ဒီလိုနေ
ရာမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမထင်
ဘူး၊ မြင်နေတာကြာပြီ၊ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့
လားလို့ ကြည့်နေတာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး
ကိုထက် စင်ကာပူရောက်နေတာ ကြာ
ပြီလား”

“၃ နှစ်ကျော်ပြီ မမရဲ့၊ ဆောက်
လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ခံပါမစ်နဲ့ လာ
လုပ်နေတာ၊ စာချုပ်သက်တမ်း ၂ နှစ်
ပြည့်လို့ နောက် ၂ နှစ် ထပ်ပြီး သက်
တမ်းတိုးနေတာတောင် ၁ နှစ်ကျော်ပြီ၊
မမ စင်ကာပူကို အလည်လာတာလား”

“အလည်ပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်၊
ဟိုးအရင်ကတော့ မမ စင်ကာပူကို
မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ မမ
ကိုထက်နဲ့ ငပလီမှာတွေ့ပြီးကတည်းက
စင်ကာပူကို မရောက်တာကြာပြီ၊ အင်း
ကိုထက်နဲ့ ပြန်မတွေ့တော့တာ တော်
တော်ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ငပလီကို မမ
ထည့်လိုက်တဲ့စာ ကျွန်တော်ရတယ်၊
ကျွန်တော် စာပြန်ရေးမလို့ပဲ၊ ရန်ကုန်
ရုံးချုပ် ပြန်ပြောင်းရမလို့ ဖြစ်တာနဲ့ ရန်
ကုန်ရောက်မှ မမဆီလာတွေ့မယ် စိတ်
ကူးခဲ့တာ၊ နေ့ရွှေ ညရွှေနဲ့ တော်တော်
နဲ့ မပြန်ဖြစ်ပါဘူး မမရယ်။

နောက်တော့ ရန်ကုန်ကို ပြန်
ပြောင်းရတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ သိပ်မကြာ

ဘူး၊ ပဲခူးရွှေဝါထွန်း ဟိုတယ်ပြောင်း
ရတယ်၊ ငပလီကအပြန် လေဆိပ်ထဲမှာ
လက်ဆွဲအိတ်ပျောက်သွားတော့ မမ
စာနဲ့ လိပ်စာပါပျောက်ရော၊ အဲဒီလိုနဲ့
အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ မမရေ။

စင်ကာပူလိုနေရာမှာ မမျှော်
လင့်ဘဲ မမကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ
လိုက်တာဗျာ၊ ဒီတစ်သက် မမနဲ့ ပြန်
မတွေ့တော့ဘူး ထင်နေတာ”

“ကိုထက်ရေ၊ စကားကောင်းနေ
လိုက်တာ၊ ဟိုမှာ မင်္ဂလာပွဲစတော့မယ်၊
သတို့သား သတို့သမီး ထွက်လာကြပြီ၊
မင်းနဲ့မမ ဘယ်လိုတွေ့ကြမလဲ၊ မမက
စင်ကာပူမှာ မကျွမ်းဘူးကွ”

“မမ ဒီညနေအားရင် တိုပဲရိုး
အုန်းကြီးကျောင်းသိလား၊ အမ်အာရ်တီ
မြေအောက်ရထားစီးလာ မမရော၊ တိုပဲရိုး
ဘူတာမှာ ကျွန်တော် ညနေ ၄ နာရီ
စောင့်နေမယ်”

“မမ အမ်အာရ်တီ မစီးတတ်ဘူး၊
တက္ကစီ ဌာနသားမယ်လေ၊ တိုပဲရိုး
ဘုန်းကြီးကျောင်းတော့ ရောက်ဖူးတယ်၊
ဘုန်းကြီးကျောင်းက စောင့်နေလေ၊ မမ
ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

“ကဲ- ပြောစမ်းပါဦး၊ ကိုထက်
ဘယ်လို ဘယ်လိုကနေ စင်ကာပူ
ရောက်လာရတာလဲ”

“မမနဲ့ ငပလီဟိုတယ်မှာ ဆုံရ
ပြီးတဲ့နောက် သိပ်မကြာဘူး ကျွန်တော်
ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ကို ပြန်ရောက်တယ်၊
ဧည့်သည်တွေ အဝင်များတဲ့အချိန်မို့
တော်တော်အလုပ်များတယ်၊ အရမ်းပင်
ပန်းတာပဲ၊ သူနဲ့လည်း တစ်ခါပဲပြန်ဆုံ
တယ်၊ တိုင်းပြည်က နိုင်ငံရေးအခြေ
အနေ သိပ်မကောင်းတော့ သူ့ဧည့်
သည်တွေ ဒီကိုသိပ်မလာကြတော့ဘူး၊

ဒီတော့ သူလည်း မလာဖြစ်တော့ဘူး၊
စာလောက်မဲ ခပ်ကျကျ အဆက်
အသွယ်ရတော့တယ်။

ဒီအထဲ အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်
ကနေပြီး ပဲခူးမှာ ရွှေဝါထွန်း စားပြန်
ရိပ်သာဆိုပြီး စဖွင့်တော့ ဟိုတယ်
အဆင့် မဟုတ်သေးဘူး၊ အင်းလျားလိပ်
က ဝန်ထမ်းတွေ၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပဲခူးမှာ
ရွှေဝါထွန်းဖွင့်တော့ ကျွန်တော်က ပဲခူး
ကို တွဲဖက်အနေနဲ့ ပြောင်းရတယ်၊ အဲဒီ
မှာ ကြာတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျောင်း
တုန်းက သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့
ပြန်ဆုံတယ်၊ ငယ်မူပြန်ဖြစ်ကြတာပေါ့
မမရယ်။

နောက်တော့ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်
တိုးရစ်စ်ဘားမား ပြန်ရောက်တယ်၊
အလုပ်တွေကတော့ မပျက်မကွက် ပုံမှန်
လုပ်နေတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့် အကျင့်
စာရိတ္တ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်၊ ကျွန်
တော့်ဘဝအကြောင်းကို အထက်လူကြီး
ဆရာသမားတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာ
အရင်းက သိတယ်။

စီမံ မတ်လ ၁၈ ရက် ပွဲဦးထွက်
အရေးအခင်းက ဆူးလေဘုရားနားက
ကျွန်တော်တို့ ရုံးချုပ်ရှေ့မှာ စဖြစ်တယ်၊
မနက်ပိုင်း၊ နေ့ခင်းပိုင်း ကျောင်းသား
တွေ ဆန္ဒပြပြီး မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ လူ
တွေ ထောင်နဲ့၊ သောင်းနဲ့ချီ များလာ
တယ်၊ လုံထိန်းရဲတွေ ရောက်လာပြီး
အဓိကရှုကူး အကြီးအကျယ်ဖြစ်တာပဲ၊
ပစ်တာ၊ ခတ်တာ၊ ရိုက်တာ၊ ဖမ်းတာ
ငရဲပွက်နေသလိုပဲ၊ ရုံးထဲမှာလည်း ဧည့်
သည်တိုးရစ်စ်တွေ အများကြီးပဲ ထိန်း
ထားရတယ်၊ လမ်းပေါ်ထွက် ဓာတ်ပုံ
တွေရိုက်နေလို့ အတော်ကို ထိန်းယူရ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးရှေ့ရပ်ထားတဲ့ ဌာန
ပိုင်ကား ၇ စီး မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံရတယ်။

www.burmeseclassic.com

၈၈ အရေးအခင်း ပွဲဦးထွက်စပဲ၊
တော်တော်လေး ပြင်းထန်တယ်။ နောက်
တော့ နည်းနည်းအေးအေးဆေးဆေး
ပြန်ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ သင်္ကြန်အပြီးမှာ
ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ပြုတ်သွား
တယ်။ အကြောင်းကတော့ မတ် ၁၈
ရက်နေ့ အရေးအခင်းမှာ မော်တော်
ယာဉ် ၇ စီး မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံရမှုနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ကျွန်
တော့်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။
ဒါလည်း ဒုတိယအကြိမ် ကံကောင်း
တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ မမရယ်”

“ဟဲ့- အလုပ်ပြုတ်တာ ဘယ်လို
လုပ် ကံကောင်းရမှာလဲ”

“ဒီလို မမရဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆရာက
ကျွန်တော့် အကြောင်းတွေ ကောင်း
ကောင်းသိတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ နိုင်ငံ
ရေးသမား မော်ကွန်းဝင် အထိန်းသိမ်းခံ
ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ကျွန်တော်
စက်မှုတက္ကသိုလ် အာရ်အိုင်တီကျောင်း
သားဘဝက လှုပ်ရှားခဲ့တာတွေလည်း
သိတယ်။

ကျောင်းတုန်းက ဆရာက
ကျွန်တော်ထောင်ကျမှာစိုးလို့၊ ကျောင်း
ထုတ်ခံရမှာစိုးလို့ ကြိုပြီး ကျောင်းက
နှင်ထုတ်ခဲ့ရတာတွေလည်း သိတယ်။
မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မယ့် အရေး
အခင်းကြီးလည်း ဆရာက ကြိုမြင်ထား
တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်
သေချာပေါက် ထောင်ကျတော့မယ်၊
ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်
ဆရာက ကြိုတွက်ထားမိတော့ မတ် ၁၈
ရက် ကားတွေ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံရတာ
အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို အလုပ်
က ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
လည်း နားလည်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဆရာက ကျွန်
တော့်အတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပတ်စ်
ပို့ အမြန်ရအောင်လုပ်ပေးပြီး စင်ကာပူ
ကို ဝေးဝေးပို့လွှတ်လိုက်တာပဲ။ ကျွန်
တော့်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းအောင်
ကျွန်တော့်အကြောင်းသိလို့ ဆရာက
ကယ်လိုက်တာပါ။

ကျွန်တော်ကလည်း စင်ကာပူကို
သိပ်သွားချင်တယ်။ သူ့ဦးနေတယ်လေ၊
ဝှါကြောင့် စင်ကာပူ ဘိလ်တင်းကွန်
စတက်ရှင်းကုမ္ပဏီကို ဆောက်လုပ်ရေး
လုပ်သားအဖြစ် ရောက်ခဲ့တယ်။ ရောက်
ခါစကတော့ အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ရ
တယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့၊
တော့၊ သင်တန်းတွေလည်း တက်ရ
တယ်။

သူနဲ့တွေ့တော့ သူက မကြည့်
ရက်ဖူးထင်ပါရဲ့၊ မာတီဇိုက်မတ်ကက်
တင်းကုမ္ပဏီပြောင်းပေးတယ်။ စင်ကာပူ
လိုဇင်စင်ရအောင်လည်း လုပ်ပေးတော့
ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကားမောင်းနေရတယ်။
စက်ရုံမှာနေရတော့ သက်သာတာပေါ့၊
လစာလည်း ပိုရတယ်။ သူနဲ့လည်း
မကြာခဏ တွေ့ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မမထားရေး ကျွန်တော့်
ရဲ့ ဆောင်းအိပ်မက် တိမ်လွှာမို့မို့လွှင့်
နှလုံးသားဇာတ်လမ်းကတော့ ဇာတ်
သိမ်းခန်း မကောင်းပါဘူး။ စင်ကာပူမှာ
ရွာတဲ့ မျက်ရည်မိုးလို့ ဇာတ်လမ်း
နာမည်ပြောင်းရတော့တာပဲ။

ကျွန်တော့်နဲ့ သူ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ဖွင့်ပြောဖြစ်ကြတယ်။
သူလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ ဝန်ခံ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြန်ဟန်ပြန်
ပြန်မာမကလေးစစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့လေမယ့်
သိတတ်စ ကလေးဘဝကတည်းက စင်
ကာပူ ရောက်ပြီး စင်ကာပူနိုင်ငံသူဖြစ်

နေတယ်။ စင်ကာပူမှာ ပညာသင်၊ စင်
ကာပူမှာ ဘွဲ့ရပြီး တိုးရစ်ဇင်လုပ်ငန်း
ခရီးသွားလုပ်ငန်း တည်ထောင်ထား
တယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တိုးလီဒါလုပ်
တယ်။

နှစ်ဖက်မီဘတွေ သဘောတူ
ထားတဲ့သူနဲ့ မလွဲမသွေ လက်သပ်ရ
တာမို့ ကျွန်တော့်ချစ်သူဟာ စင်ကာပူ
နိုင်ငံသားနဲ့ ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်တယ်။
သူ ဖိတ်ကြားလို့ ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို
ကျွန်တော်တက်ရတာပဲ မမ”

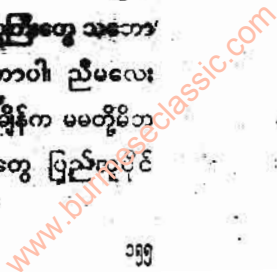
“ဟောတော့”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမထား။ ဘာလို့
တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားရတာလဲ။ ဟင်
မမထား ငိုနေတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုထက်ရယ်၊
ကြုံမှကြုံတတ်ပလေတယ်။ ဒီနေ့ မင်္ဂလာ
ဆောင်တဲ့ စင်ကာပူသူလေး ဒေါရစ်လို့
ခေါ်တဲ့ မေသက်နီနီဆိုတာ မမထားရဲ့
ညီမလေး အရင်းပါ။ မမ ဒီမင်္ဂလာ
ဆောင်ကို လာတာပါ”

“ဗျာ”
“မမထားတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
က ရေနံချောင်းဇာတ် အညာသူစစ်စစ်
တွေပါ”

“ဟင်-ကျွန်တော်လည်း ရေနံ
ချောင်းဇာတ်၊ ရေနံချောင်းသားပဲ မမရဲ့၊
အစက မမ-ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“အို- ကိုထက်ရယ်၊ စကားမှ
မစပ်မိဘဲကိုး၊ အင်း-ကိုထက်ကို မမ
အကြောင်း ဘာမှမပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ မမ
ကသာ ကိုထက်အကြောင်းတွေ ငါ့လီ
မှာ မေးခဲ့တာလေ၊ မမ မိဘတွေက
ကွင်းစားဖို့တွေပါ လူကြီးတွေ သဘော
တူ နေရာချပေးခဲ့တာပါ။ ညီမလေး
ဒေါရစ်ကို မွေးတဲ့အချိန်က မမတို့မိဘ
တွေရဲ့ ရေနံကွင်းတွေ ပြည်ထူပိုင်

အသိမ်းခံရတယ်။ ရွှေဆက် စစ်အစိုးရက ခုက္ခိယတွေပေးတော့မယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဖေဖေက စင်ကာပူကို အပြီးထွက်သွားဖို့ စီစဉ်တယ်။

အဲဒီတုန်းက စင်ကာပူနိုင်ငံရယ်လို့ သီးခြားနိုင်ငံ ဖြစ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ စင်ကာပူရဆိုပြီး ပူရဆိုတာ ပြည်နယ်၊ မလေးရှားအောက်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘာမှမတိုးတက်သေးဘူး။ ဖေဖေက အလားအလာကောင်းတဲ့ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာပြောင်းမယ်။ ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်လက်အောက်တော့ ဒုက္ခရောက်မခံဘူးဆိုပြီး စီစဉ်တယ်။

မမရဲ့ အဘိုးနဲ့အဘွားက တားမရ၊ ပြောမရရင် မင်းတို့မိသားစု ထွက်သွားချင်သွား။ ငါတို့မြေးတော့ ခေါ်မသွားနဲ့လို့ ဖြစ်ကြတယ်။ အဘိုးနဲ့အဘွားမှာက မမက မြေးဦးလေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဘိုးအဘွားနဲ့ အတူအိပ်၊ အတူစား အဘိုးအဘွားလက်ထဲ နေမက ကြီးပြင်းခဲ့သူဆိုတော့ အဘိုးနဲ့အဘွားက မခွဲနိုင်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က အမွေတွေယူပြီး ညီမလေးကို ပိုက်လို့ စင်ကာပူ အပြီးပြောင်းသွားကြတယ်။ မမ နှစ်တွေအကြာကြီး မိဘနဲ့လည်း မတွေ့ရဘူး။ ညီမလေးနဲ့လည်း မတွေ့ရဘူး။ နောက်တော့ အဘိုးနဲ့အဘွားလည်း ရေနံချောင်းမှာ ဘာမှလုပ်ကိုင်စရာမရှိဘူး။ ရန်ကုန်ပြောင်းမယ်ဆိုပြီး ဝင်ဒါမိယာထဲ အပြီးပြောင်းခဲ့တယ်။ မမလည်း ရန်ကုန်မှာပဲ ကျောင်းနေခဲ့ရတယ်။

နောက်တော့ အဘိုးအဘွားရော မမပါ စင်ကာပူကို အသွားအလာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ညီမလေး

တို့က တိုးရစ်ဗီလာနဲ့ မြန်မာပြည် နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် လာဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်က သိပ်ခက်ခဲတင်းကျပ်တော့ အနေဝေးခဲ့ကြတယ် ဆိုပါတော့။

မမတို့ ဖေဖေကတော့ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ မေမေလည်း အသက်ကြီးပြီလေ။ ဒါကြောင့် ညီမလေးကို အိမ်ထောင်ချထားပေးခဲ့တာပဲ။ ညီမလေးက သိပ်ရိုးတာ၊ အေးတာ၊ မြန်မာစကား၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာအစားအစာကိုလည်း သိပ်မြတ်နိုးတာ၊ ရန်ကုန်ကို တိုးရစ်တွေနဲ့ ရောက်လာတဲ့အခါ အချိန်ရရင် ရသလို အဘိုး အဘွားနဲ့ မမဆီ ပြေးလာတွေ့တယ်။

အခု ညီမလေး မင်္ဂလာဆောင်ကို အဘိုးနဲ့ အဘွားကတော့ အသက်ကြီးလို့ မလာနိုင်တော့ဘူး။ မေမေနဲ့ ညီမလေးက လာဖြစ်အောင်လာပါဆိုလို့ မမ စင်ကာပူ ရောက်နေတာပါ။

ဟေ့ ကိုထက်၊ ဘာတွေ ငေးငိုင်းပြီး စဉ်းစားနေတာလဲ၊ မမထားပြောတာတွေ ကြားရဲ့လား။ စိတ်ကိုဖြေပါ။ ကံစီမံရာအတိုင်းပေါ့ ကိုထက်ရယ်၊ မင်း ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာလည်း မမကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်ကွာ။

မမ မပြန်ခင် ကိုထက်နဲ့ မမတွေ့နေချင်သေးတယ်။ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ နေ့တိုင်း အလုပ်ပြီးတာနဲ့ မမဆီကို လာပါနော်၊ မေမေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပြီး တွေ့ပေးချင်လို့ပါ။ ကိုထက်လည်း ရေနံချောင်းသားဆိုတော့ ကိုထက်မိဘတွေကို မေမေ သိချင်သိမှာ၊ မမတို့နဲ့ နေ့တိုင်း ထမင်းအတူလာစားပါ။

ညီမလေးက ဒီနေ့ - မင်္ဂလာဆောင်တာဆိုတော့ သူခင်ပွန်းနဲ့သီးခြားအိမ်ခွဲထွက်သွားပြီ၊ ပြီးတော့ သူတို့

သြစတြေးလျကို မှုနက်ဖြန် ဟန်းနီးမွန်းထွက်သွားကြမှာ၊ အိမ်မှာ ညီမလေးမရှိပါဘူး၊ မေမေကလည်း ဘာမှမသိပါဘူး။ ရော့ ဟောဒါ မေမေ အိမ်လိပ်စာ၊ ဖုန်းဆက်ချင်လည်း ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်၊ မမနဲ့ ပြောလို့ရတယ်၊ လာဖြစ်အောင် လာနော်”

“မမ မင်္ဂလာဆောင်လာတာ မမတစ်ယောက်တည်းလား၊ မမ အမျိုးသားနဲ့ သားသမီးတွေရော မပါဘူးလား၊ ဟင်- မမက ဘာလို့ ရယ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာထဲ ရယ်စရာမပါပါဘူး”

“ရယ်စရာပြောလို့ ရယ်တာပေါ့ကွ၊ မမ ငပလီလာတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာတာ၊ အခု စင်ကာပူ ညီမလေးမင်္ဂလာဆောင်လာတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းလာတာ၊ နေတော့လည်း အဘိုး အဘွားတို့နဲ့ နေတာလေ၊ အမျိုးသားတို့၊ သားသမီးတို့ မမမှာ မရှိပါဘူး။

ကိုထက် တော်တော်ညံ့သွားပြီ၊ ငပလီမှာတုန်းက ကိုထက်ပြောတယ်လေ၊ ဒချီင်ဘာဆိုတာ မျက်ဝိလျင်ရတယ်၊ နားပါးရတယ်၊ လူကခတ် မညံ့ရဘူးတဲ့၊ ကိုထက် လူကခတ် ဧကန်တော်ညံ့တာပဲကွ”

“ဟင်- ဒါဖြင့် မမက စာရေးဆရာမ အပျိုကြီးပေါ့၊ မရေးတဲ့ ရွှေအိမ်နန်း ဆိုတဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်ထဲမှာ မမ ရေးထားလိုက်တာ အိမ်ထောင်ရှင်မဘဝ အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ လင်ယောက်ျားရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရတာတွေ၊ လင်ကိုပြုစုကြင်နာရတာတွေ၊ လင်ရဲ့ အသိအမှတ်ပြု မြတ်နိုး အလိုလိုက်တာတွေ၊ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ၊ သားသမီးက ကျွန်

လာတဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေ တကယ့် ကလေးအပေါ် အိမ်ထောင်သည်ကြီး ကျနေတာပဲ”

“ဟဲ့ ကိုထက်ရဲ့၊ စာရေးဆရာမ ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုရမှ အိမ်ထောင်သည်အကြောင်း ရေးတတ် ရတော့မှာလား။” တွေ့တာ၊ မြင်တာ၊ ကြားတာတွေ၊ ဗဟုသုတတွေနဲ့ စိတ်ကူး ယဉ် စာဖွဲ့မရေးရတော့ဘူးလား”

“လာ ကိုထက်၊ ဒီမှာထိုင်၊ မမ တို့နဲ့ ထမင်းစားပြီး အေးအေးဆေးဆေး မှ ပြန်ရမယ်နော်၊ ကိုထက်ကို မိတ်ဆက် ပေးရမယ်၊ ဟောဒါက မမတို့မေမေ ဒေါ်ရင်ရင်မြတ်၊ မေမေ သူက ကိုထက် တဲ့၊ သမီး ငယ်လွှားတုန်းက ခင်ခဲ့တာ၊ ကိုထက်ကလည်း ရေနံချောင်းဇာတိတဲ့ မေမေ”

“ကျွန်တော် ထက်အာကပါ အန်တီ၊ အန်တီနဲ့ တွေ့ခွင့်၊ ခင်မင်ခွင့် ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ထိုင်ပါကွယ် ထိုင်ပါ၊ အန်တီလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ လူကြီးသူမကို မတ်တတ်ရပ် လက်အုပ်လေးချီး အနီ အသေပေး နှုတ်ဆက်တဲ့ မြန်မာလူငယ် လေးမျိုး အန်တီ မတွေ့ရတာ ကြာပါ ပြီကွယ်၊ သမီးနဲ့ ခင်ပြီးသားဆိုတော့ အန်တီလည်း ခင်မင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သား က ရေနံချောင်းဇာတိဆိုတော့ ဘယ် အရပ်ထဲကလဲကွဲ့၊ ဘယ်သူ့သားလဲ”

“ကျွန်တော်က မြို့မတောင်ရပ် ဈေးတောင်ဘက်က သခင်မင်းမောင်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ရဲ့သားပါ အန်တီ”

“အို-ကိုမင်းမောင်၊ မြင့်မြင့်ရဲ့သားလား၊ သိတာပေါ့ကွယ်၊ အန်တီတို့ နဲ့ တစ်ရပ်တည်းနေခဲ့တာပဲ၊ အင်း-သား က ကိုမင်းမောင်သားကိုး၊ ဒါကြောင့်

ရုပ်ချင်းက တော်တော်ဆင်တာ၊ ကိုမင်း မောင် ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ သားအဖေ က နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် သိပ်ပြင်းထန် တာကွဲ့၊ ရေနံချောင်း လည်ပေါ်ကျောင်း ထဲက တန်ဆောင်းကြီးထဲမှာ သခင်ဘ သောင်း၊ သခင်သိန်းမောင်၊ သခင်ဗမိန် တို့ သခင်ဘွဲ့တွေ ခံကြတော့ ကိုမင်း မောင်က သူ့ကိုယ်သူ သခင်မင်းမောင် ပါခင်ဗျာလို့ ဝင်ပြောလို့ လူကြီးတွေ ရယ် ကြရသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကိုမင်း မောင်အသက်ရှိလှ ဆယ့်လေးငါးနှစ် ပေါ့ကွယ်။

သမ္မတ ဦးစိုးသိမ်းလို့ နာမည်ကြီး ခဲ့တဲ့ တို့ဗမာအစည်းအရုံး နာယကကြီး သခင်စိုးသိမ်းဆိုတာ ရေနံချောင်းက ရေနံတွင်းစားမျိုးရိုး ဦးအောင်မြတ်၊ ဒေါ်မေတို့ရဲ့သားပေါ့၊ ၁၂၄၇ ခုဖွား၊ အရှင် နှစ်ပါးပါတော်မူတဲ့နှစ်မှာမွေးတာ၊ အန်တီတို့ထက် အများကြီး ကြီးတယ် ရေနံချောင်းသားပေါ့။

သားအဖေ ကိုမင်းမောင်နဲ့ အန်တီနဲ့က ကျောင်းနေဖက်ငယ်သူငယ် ချင်းတွေပါ၊ သားအဖေက မန္တလေး ဖားသားလဖုန်း သာသနာပြု ကျောင်း လည်း နေဖူးသေးတယ်ကွဲ့၊ သူက တစ်ယူသန် တဇောက်ကန်းသမား အတော်ဆိုတာ၊ အန်တီနဲ့ ခဏ ခဏ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ ဒါနဲ့ သားက အခု စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ဆုံးတာကြာပါပြီ”

“အို- ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်”

“သား စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ် ရတာ၊ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လားကွဲ့”

“သူများနိုင်ငံမှာ လာအလုပ်လုပ် ရတာဆိုတော့ အဆင်ပြေလှတယ်

မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ဖေဖေသားသိရင် ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း မမျှော်လင့်၊ မရည်မှန်းဘဲ ဒီကိုရောက် ခဲ့ရတာပါ”

“အေးကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီတို့ကို ဆွေခိုင်းသူလို သားဘာ ထား၊ လိုတာရှိရင်ပြောနော်၊ သမီးငယ် က အိမ်ထောင်ကျသွားပြီကွဲ့၊ သား ကြီး က မြန်မာပြည်မှာ နေတာဆိုတော့ နောင်ကို သားအနေနဲ့ သမီးကြီးကို အစ်မအရင်းလို၊ ဆွေမျိုးသားချင်းလို သဘောထားပါ၊ သမီးကြီးကလည်း သား ကိုထက်ကို အစစ ကူညီစောင့် ရှောက်ပါ”

စင်ကာပူနိုင်ငံ အပြည်ပြည်ဆိုင် ရာ ချန်ဂီလေဆိပ် ထွက်ခွာခန်းမ၊

“ကိုထက် ဒီနေ့ မမ မြန်မာပြည် ပြန်မယ်၊ ကိုထက် ဒီတစ်ခါ ဝင်ခံပါမစ် သက်တမ်းပြည့်ရင် အဲဒါ့ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား၊ မမ ကိုထက်ကို မျှော်နေ မယ်နော်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာမနေချင် တော့ပါဘူး၊ ပြန်ချင်ပါပြီ မမရယ်၊ ဒီတစ်ခါ သက်တမ်းပြည့်ရင် ပြန်ခဲ့မယ် လေ၊ မမက ကျွန်တော့်ကို တကယ်မျှော် နေမှာလားဟင်”

“မမကို မယုံဘူးလား၊ မမ ဘယ် တုန်းကမှ မလွမ်းတတ်ဖူးဘူး၊ အခု မမ ပြန်သွားရင် လွမ်းတတ်တော့မယ်၊ လွမ်း ရတော့မယ်လေ။

ကိုထက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေ က မမကို စကားတွေအများကြီး ပြော လိုက်တယ်၊ ကိုထက် အထီးကျန် ငါစ် ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ အားမငယ်ရတော့ ပါဘူး၊ ကိုထက်ကို မမ မျှော်နေမယ် နော်”

“ကျွန်တော်လည်း မမကို ပြောပြ
ချင်တာရှိသေးတယ်။ ဘဝကို တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင် အံ့ဩစရာပါ။ မမရယ်၊ တစ်ခါ
တုန်းက မေမေ ကျွန်တော်ကိုပြောပြဖူး
တယ်။ မေမေနဲ့ မေမဟာ လူကြီးတွေ
နေရာချစ်စဉ်းလို့ အိပ်ထောင်ကျခဲ့ရ
တာတဲ့။ မေမေမှာ ငယ်ချစ်ဦး ချစ်ဦးသူ
ရှိခဲ့တယ်တဲ့။ မေမေရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးဟာ
မြတဲ့၊ မြဟာ တွင်းစားနို့ ချမ်းသာတဲ့
မိသားစုကတဲ့။ ငယ်ငယ်က မေမြို့ ကွန်
ဗင်ကျောင်းမှာ ကျောင်းနေခဲ့တယ်တဲ့။
လွတ်လပ်ရေးအတွက် တစ်နိုင်ငံလုံး
ကြိုးပမ်းကြတဲ့အချိန် ဖေဖေက နိုင်ငံရေး
ဘက် ပါသွားခဲ့တယ်။ မြကလည်း ရေနံ
ချောင်း ပြန်လာပြီး နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု
တွေ အားပေးခဲ့တယ်တဲ့။

ဂျပန်ဝင်လာပြီး စစ်ဖြစ်တော့
ဖေဖေနဲ့မြ ကွဲသွားကြသေးတယ်။နောက်
ဂျပန်တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားတော့
ပြန်ဆုံကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက
မြအပေါ် ဂျပန်တွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်
နေတာကို အထင်လွှဲခဲ့တယ်။ တော်လှန်
ရေး နီးလာတော့လည်း တစ်ယူသန်
တလောက်ကိန်း စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိတဲ့
ဖေဖေကို မြက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း
နေဖို့ လူကြီးတွေစကား အထက်အမိန့်
စောင့်ဖို့ အတန်တန်ပြောပေမယ့် ဖေဖေ
ဟာ စိတ်မြန်လက်မြန်၊ ခြေလွန် လက်
လွန်လုပ်မိလို့ ဝရမ်းပြေးဘဝ ရွှောင်
တိမ်းနေခဲ့ရသတဲ့။

ရေနံချောင်းကနေ သံကိုင်း
ကုန်းလောင်းဘက် ဧရာဝတီမြစ်ဖြတ်ကူး
ပြီး တော်လှန်ရေးနဲ့ဘော် အဆက်
အသွယ်နဲ့ ပွင့်ဖြူကနေ ရွှေစက်တော်
ဘက် ပြေးခဲ့ရတယ်တဲ့။ စက်ဘီးထဲ
ကောက်နိုးတွေကျစ်ထည့်ပြီး တောလမ်း
တွေကနေ ပြေးရတာ၊ နောက် တော်

လှန်ရေးနဲ့မှ ပြန်ပါလာခဲ့တယ်။ အမှန်က
တော့ ဖေဖေရော သူ့ချစ်သူ မြရော
တော်လှန်ရေးကာလ တစ်လျှောက်လုံး
ကျရာကနေ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာပါ။

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ဖေဖေတို့ ချစ်သူ
နှစ်ဦး စစ်အတွင်း ကွဲနေကြပြီး ဖေဖေ
ကသာ အထင်လွှဲခဲ့တာ၊ မြကအမြဲရှာခဲ့၊
စောင့်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေ တိုက်ပွဲမှာကျသွား
ပြီလို့ သတင်းတွေကလည်း ထွက်ခဲ့
သတဲ့။ လွတ်လပ်ရေး ချပြီးပြန်တော့
လည်း ပြည်တွင်းစစ်နဲ့အတူ ဖေဖေက
တောခိုသွားပြန်သတဲ့။ နောက်မှ တော်
လှန်ရေးတုန်းက ရဲဘော်ရဲဘက်တွေက
နားချ၊ ဖေဖေလည်း သူ့အမှားသူသိပြီး
အလင်းဝင်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ မြက
အိပ်ထောင်ကျနေပြီတဲ့။

ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့လည်း လူကြီး
တွေက အိပ်ထောင်ချထားပေးခဲ့တယ်
တဲ့။ ဖေဖေရဲ့ တစ်ချိန်က ချစ်သူ မြ
ဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ မမရဲ့
မေမေ အန်တီမြပဲ။ မေမေ မဆုံးခင်က
အန်တီမြ စင်ကာပူမှာ အခြေချနေ
တယ်လို့ မြောခဲ့ဖူးတယ်”

“ကိုယ်က ဖွင့်ပြောလာလို့ မမ
လည်း ပြောပြရဦးမယ်၊ မေမေနဲ့ ကိုယ်က
ဖေဖေတို့အကြောင်း အဘိုးအဘွားတို့
က မမကို ပြောပြဖူးလို့ မမလည်း သိခဲ့
တယ်။

အခုတော့ မေမေကိုယ်တိုင် ရှေး
ဖြစ်နောက်ကြောင်းတွေ မမကိုပြောပြ
တယ်။ ပြီးတော့လည်း မေမေက ပြော
တယ်။ ကိုမင်းမောင်ရဲ့သား ကိုယ်က
လေးကို သမီးကြီး ပစ်မထားပါနဲ့တဲ့”

“ဒါဖြင့် မမက ကျွန်တော့်ကို
အန်တီမြပြောလို့သာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုယ်ကက မမကို အဲဒီလိုပဲ
ထင်သလား”

“မသိနိုင်ဘူးလေ မမရယ်၊ တာ
ရေးဆရာမကြီးက ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို
ဘယ်လိုတွေးလို့ ဘယ်လိုရေးမှာလဲ မသိ
ဘူး”

“ကဲ- ကိုယ်က၊ စကားတွေများ
မနေနဲ့၊ လေယာဉ်ထွက်ဖို့ ကြေညာနေပြီ၊
မမ သွားတော့မယ်၊ မမ အကြာကြီး
မလွမ်းချင်ဘူး၊ မငိုချင်ဘူး၊ ကိုယ်ကပြန်
လာရင် မမကြိုနေမယ်၊ ကိုယ်ကရဲ့ နှလုံး
သား မေတ္တာဇာတ်လမ်းဟာ ဆောင်း
အိပ်မက် တိမ်လွှာမို့မို့လွင်လည်း မဟုတ်
ဘူး၊ စင်ကာပူမှာရွာတဲ့ မျက်ရည်မိုး
လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သမုဒယအလွမ်း
တွေနဲ့ ဇာတ်မသိမ်းရတဲ့အဖြစ် မမ
ရေးပေးမှာပါကွာ”

“တကယ်ပဲလား မမထားရယ်”

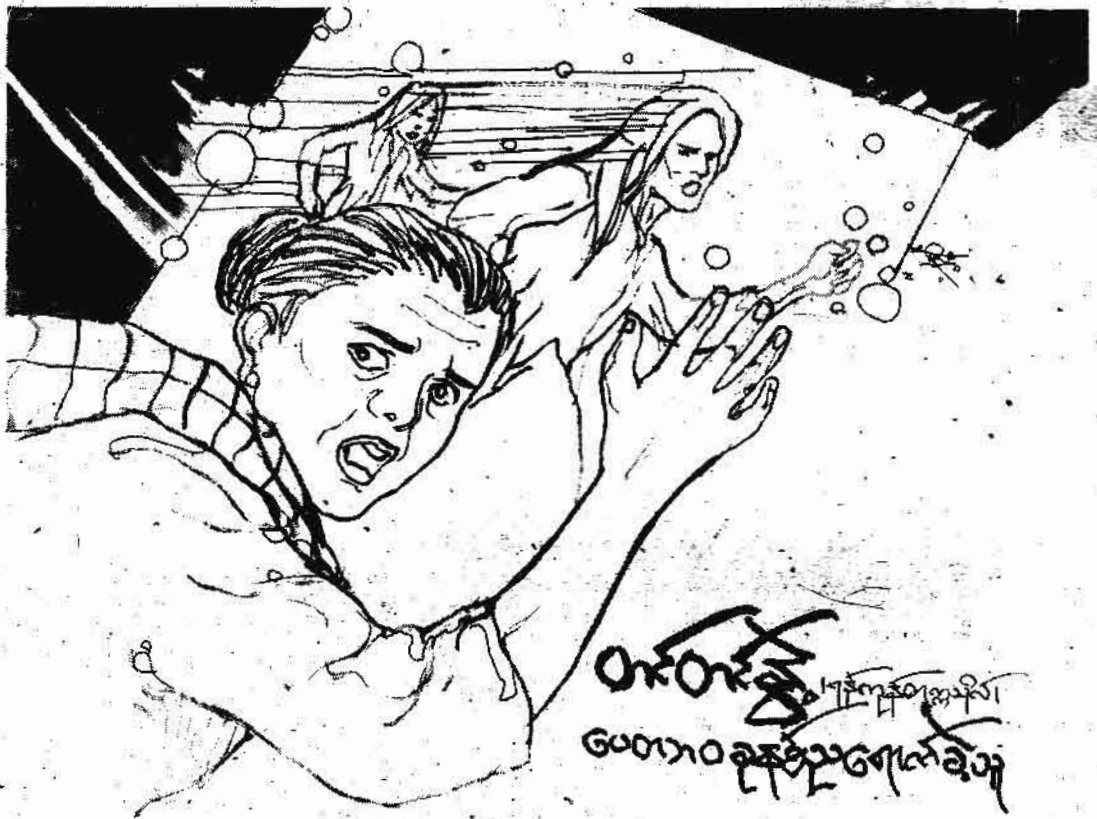
“အို- မမလက်ကို လွှတ်တော့
လေ၊ မမ လေယာဉ်ပေါ် တက်တော့
မယ်၊ လေယာဉ်ထွက်ရင် လက်ပြပြီး
နှုတ်မဆက်နဲ့နော်၊ ပြုံးနေရမယ် သိလား၊
မမလည်း မငိုဘူး၊ မလွမ်းဘူး၊ ကိုယ်က
ကို သတိရ မျှော်နေမယ်၊ ကဲ- မမသွား
မယ်နော်”

“မမ ရေးမယ့် ဝတ္ထုနာမည်
ကလေး ပြောခဲ့ဦးလေ မမရဲ့”

“လာ ဒီနားတိုး၊ မမ တိုးတိုးလေး
ပြောပြမယ်၊ မမထားရင်ထဲက သမုဒယ
ထက်အာတာတဲ့”

ရေနံ သာအောင်ချမ်းလော်

ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စမ်းချောင်း မုန့်လက်ဆောင်းကုန်းမှ မောင်းမာက ကျွန်မကို တစ်ခုမေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ဝင်းမာ မေးသော အကြောင်းက လူတွေ ပြောပြနေကြတဲ့ ပေတ ဆိုတာ ပြိတ္တာကိုဆိုတာလားတဲ့။ သူငယ်ချင်း ဝင်းမာမေးတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မ သိသလောက် ရှင်းပြရရင် -

အဘိဓမ္မတ္ထ ဝိဘာဝိနီဋီကာမှ အကျဉ်းအားဖြင့် -

၁။ ပကဋ္ဌေန သုခတောဣတာ ဝတာတိပေတာ

ချမ်းသာသုခမှ ဝေးသောအားဖြင့် ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ပေတမည်၏။

၂။ မနုဿတ္တဘာဝတော အပေတတ္တာ ပေတ ပရိယာယောဝိ လက္ခတိ ၈၀

လူခန္ဓာအတ္တဘောမှ ကင်းကွာသွားသောကြောင့် ပေတဟုခေါ်ဆိုခြင်းကို ရအပ်၏ (ပေတဋ္ဌ-၈၇)

ပေတ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြပါ ကျမ်းဝန်လာ စကားရပ်များအရ သိနိုင်၏။ တစ်အချက်အရ ပြိတ္တာဘုံသို့ရောက်သွားသူကို ရနိုင်ပြီး၊ နှစ်အချက်အရ မည်သည့်ဘုံသို့ ရောက်သွားသူတို့ အကြောင်းကိုမဆို အရာဌာနအားလျော်စွာ ရနိုင်လေသည်။

ဤတွင် ပြိတ္တာနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် တင်ပြရသော် ပြိတ္တာဟူသည် အပါယ်လေးပါးဆိုသော ငမေတိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုသော ဘုံသားထဲမှ တစ်ပါးဖြစ်၏။ လူပြည်လောကအတွင်းမှာပင် တောချွဲ၊ ဝိတ်ပေါင်း၊ တောင်စောင်း၊ လိုက်ဂူ စသည်တို့တွင် မှီခို၍ ဆင်းရဲထူပြောစွာ

ခံစားနေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

လူပြည်လောက၊ လူဘဝဖြစ်ခဲ့စဉ်က သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မနာလို မရှုမိနိုင်ခြင်း၊ ခြွေစွပ်နံတို့မှများခြင်း၊ သူတစ်ပါးပေးကမ်းလှူဒါန်းသည်ကို တားမြစ် အန္တရာယ်ပြုခြင်းပသော မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်သော အပြုအမူများကြောင့် ထိုသူတို့ သေလွန်သည့်အခါ အများအားဖြင့် ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်ကြရသည်။

လူဘဝဘုန်းက မိမိမြင့်သည့် မကောင်းမှုတရားလျောက် ပြိတ္တာဘဝရောက်ရသောအခါ ထမင်းစားဖွယ်ငတ်ခြင်း၊ ရွှေတံသိပ်ခြင်းစသည့် ဒုက္ခများကို ခံစားရလျက် နှစ်ပေါင်းရာထောင် သိန်းသန်း ကာလပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း၊ ဘုရားတစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူ

အကြား ကြာမြင့်သော ကာလပတ်လုံး
သော်လည်းကောင်း (၂၀၀၈- ဂေါတမ
ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါက ဗိဇ္ဇိ
သာဓုမင်းကြီး၏ ဆွေမျိုးတော်မဲ့သော
ပြိတ္တာများဝတ္ထု) မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘဲ
ပြိတ္တာဘဝ ဆင်းရဲဒုက္ခခံကြရကုန်၏။

ထိုမျှ ဘဝကြာအောင် ကာလ
ပတ်လုံး ထမင်းစေ့တစ်စေ့၊ ရေတစ်
စက်မျှ မစားမသောက်ကြရ။ ဤသို့ ကြီး
စွာသော ဒုက္ခကို ခံစားနေရသော်လည်း
အကုသိုလ်ကံအရှိန် မကုန်သေးသဖြင့်
သေဆုံးနိုင်ခြင်းလည်း မရှိ၊ အသား
အသွေး မရှိ၊ အရေပြားနှင့် အမိုး
အကြောမျှသာရှိပြီး အလွန်ဆိုးဝါးသော
ရုပ်သွင်ဖြင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်
ဖွယ်ရာ တည်ရှိနေကြသည်။

ထိုပြိတ္တာတို့သည် လူ့ပြည်
လောကဝန်းကျင်၌ပင်လျှင် မှီခိုနေထိုင်
ကြရသည့်ဖြစ်ရပ်တို့ကို ဒုဒ္ဓကနိကာယ်
ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်တို့တွင် ဖတ်ရှုရပါ
သည်။

/ ကျွန်မ၏အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေ
ပွင့်သည်ပင်လျှင် အကုသိုလ်ကံလေး
တစ်ခုကြောင့် ပေတဘဝသို့ ခုနစ်ရက်မျှ
ရောက်ရှိခဲ့ရကြောင်းအား ကျွန်မ၏
မိခင် ပြောပြသည့်အတိုင်း စာဖတ်
ပရိသတ်ထံ တင်ပြအပ်ပါကြောင်း။

အဘွားဒေါ်ရွှေပွင့် နေထိုင်ရာ
ဇာတိရပ်ရွာသည် ရန်ကုန်-ပြည် အဝေး
ပြေးလမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မ ဗိုင်း(၉၀)တိတိ
ရှိသော ကွမ်းခြံရွာ ဖြစ်ပါသည်။
လက်ပံတန်းမြို့၏ အရှေ့မြောက် တစ်
မိုင်ခန့် ကွာပါသည်။ ကွမ်းခြံရွာနှင့်
လက်ပံတန်းမြို့ ဆက်သွယ်ထားသော
ကျောက်ကြမ်းလမ်းလည်း ရှိပါသည်။
ယခုအဆင့်မြင့် ကတ္တရာခင်းလမ်း လုပ်
ရန် စီစဉ်နေပြီဟု သိရသည်။

ကွမ်းခြံရွာဦးတွင် ဉာဏ်တော်
ကိုးပေခန့်ရှိသော တင်ပျဉ်ခွေထိုင်တော်
မူ မြတ်စွာဘုရားကြီးတစ်ဆူ ဂန္ဓကုဋ်
ကျောင်းတော်အတွင်း သီတင်းသုံးနေ
သည်ကို ကြည့်ညှိစွာဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။
အဘွား ဒေါ်ရွှေပွင့်သည် လပြည့်၊
လကွယ်နေ့ ရောက်တိုင်း ထိုမြတ်စွာ
ဘုရားကြီးအား ဆွမ်းကပ်လှူလေ့ရှိ
သည်။

အဘွားဟု ဆိုရသော်လည်း
ဒေါ်ရွှေပွင့်သည် ထိုအချိန် အသက်
(၂၅)နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသော
ကလေးတစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ရွှေပွင့်သည်
အရက်ဆွမ်းအတွက် ခြံထွက် ရခိုင်
ငှက်ပျောသီးမှည့်ကို သွားရောက် ကပ်
လှူစဉ် တစ်ရွာတည်းနေသူ ဒေါ်ခင်ဦး
ကလည်း သူ့ခြံထွက် မီးကြမ်းငှက်ပျော
တစ်စီး လာရောက် ကပ်လှူသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ရခိုင်ငှက်ပျောဖီးနှင့် မီးကြမ်းငှက်
ပျောဖီးချင်း ယှဉ်ကြည့်သော် အစစ
အရာရာ မီးကြမ်းငှက်ပျောက သာနေ
၏။ ဤအချက်ကို ဒေါ်ရွှေပွင့်က
အနည်းငယ် ဣဿာပွားမိ၏။

အဘွားဒေါ်ရွှေပွင့်တို့ ဒေသ
သည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးသော ဒေသဖြစ်
သည့်အတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခေါ်
တစ်မျှော် ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်း
ပြင်ကြီးများက မျက်စိတစ်ဆုံး ရှိနေပါ
သည်။ ကွမ်းခြံရွာ၏အရှေ့ဘက် ခပ်
လှမ်းလှမ်းတွင် မာလကာကုန်းရွာ၊ ကိုင်း
တောစုရွာ၊ ငါးကြီးအင်းရွာတို့ ရှိ၏။
တောင်ဘက်ဆီတွင် ကျေးနီရွာ၊ ကျွန်း
ကလေး တာဆုံရွာတို့ ရှိ၏။ ပဲခူးရိုးမ
တောင်ပြာတန်းကြီးကား အရှေ့ဘက်
ခုနစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် လှမ်းမြင်နေရ၏။

အဘွားတို့ခေတ်က သားသမီး
မွေးဖွားရာတွင် ယနေ့ခေတ်လို ဆေးရုံ၊
သားဖွားခန်း၊ သားဖွားဆရာ မရှိသေးဘဲ
တောအရပ်လက်သည်များဖြင့်သာ မွေး
ဖွားကြသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံရှိ
သော်လည်း သွားလေ့မရှိကြချေ။

မီးဖွားစဉ် သုံးသော လက်စွဲ
တော်ဆေးကလည်း နန္ဒင်းမှုန့်စစ်စစ်ပင်
ဖြစ်၏။ သောက်၊ လိမ်း၊ ရှူ လိုသလို
သုံးနိုင်၏။ နန္ဒင်းမှုန့်များ ဝါထိန်နေ
အောင် လိမ်းထားသော အမျိုးသမီးဆို
လျှင် မီးနေသည်ဖြစ်ကြောင်း မပြောဘဲ
သိနိုင်၏။ အဘွားဒေါ်ရွှေပွင့်သည်
ဒုတိယသမီးဖြစ်သူ မွေးဖွားပြီး သုံးရက်
မြောက်နေ့တွင် အဝေးအိမ်တစ်အိမ်မှ
လေနှင့်အတူ ပါလာသော ငရုတ်သီး
အညောင်နံ့မိကာ သွေးတက်သွားသည်
ဟု ဆိုပါသည်။ မီးနေသည်များ သွေး
တက်သွားသည်ဆိုခြင်းမှာ သတိလစ်
မေ့မြောသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သတိ ပြန်လည်ရစေရန် စမုန်
နက်စေ့ကို လှော်၍ ထုပ်ထားသော ရှူ
ဆေးထုပ်ဖြင့် နှာဝတေကာ သတိပြန်ရ
စေရန် ပြုစုကြသော်လည်း တစ်နေ့သာ
ကုန်သွားသည် အဘွားကား သတိလစ်
မေ့မြောနေဆဲဖြစ်၏။ မိဘသားချင်းများ
ကလည်း အဘွားအနားမှ မအိပ်မနေ
စောင့်ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ ဘာမျှမတတ်
နိုင်ကြတော့ချေ။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်
လုံးဝ သတိလည်လာခြင်း မရှိသဖြင့်
တတ်သိနားလည်သော လူကြီးသူမများ
အား စမ်းသပ်ခိုင်းရာ အသက်ရှိသေး
ကြောင်း ဆိုသဖြင့် မြောနေခြင်းသာဟု
စောင့်ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့၏။

ဒေါ်ရွှေပွင့် သွေးတက်မေ့မြော
သွားသည့်နေ့က ဝါဆိုလဆန်း ကိုးရက်

နေ့ ဖြစ်၏။ နောက်ခုနစ်ရက်ကြာလျှင် ဝါဝင်တော့မည့်နေ့ ဖြစ်၏။

ဝါဆိုလ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ပင် ကောင်းကင်တစ်ခို၌ တိမ်မည်းညိုတို့ အုံ့ဆိုင်းကာ မိုးကလည်း သည်းလိုက် ဖွဲလိုက်ဖြင့် ပြတ်သည့်မရှိသလို လယ် ကွင်းများတွင်လည်း ထွန်သူထွန်၊ စိုက် သူစိုက်ဖြင့် လယ်သမားတို့ မအားကြရ သော ရာသီဖြစ်၏။

ကောက်စိုက်သမကလေးများ လည်း ချမ်းသည်၊ အေးသည် အမှု မထားနိုင်ဘဲ မိုးရေစို၍ ရွှံ့ညွန့်ထဲ၌ ကောက်စိုက်သမလေးတို့သည် မိုးလုံ နေလုံ ဖြစ်သော ပလီမကြီးများကို ဆောင်းကြ၏။

ယခုခေတ် လူငယ်မောင်မယ်တို့ ပလီမကို မြင်ဖူးသူမရှိကြတော့သလို ပလီမဆိုသော ဝေါဟာရပင် ကြားဖူးကြ တော့မည် မဟုတ်ချေ။ အဘွားတို့ဒေသ လက်ပံတန်းမြို့နယ်ဘက်တွင် ပလီမဟု ခေါ်သလို၊ တနင်္သာရီတိုင်း ထားဝယ် နယ်၌ အဲရွန်း ဟုခေါ်ပါသည်။

ပလီမ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို အကြမ်း ဖျင်း ဖော်ပြရသော် အရွယ်အစားမှာ အလျား လေးပေ၊ အနံ တစ်ပေခွဲခန့် နှင့် ဦးခေါင်းဘက်တွင် အဖျားရှူး၍ အောက်ဘက်တွင် တစ်ပေခွဲခန့်အကျယ် ရှိပါသည်။

ဝါးနှိုးများဖြင့် ကုလားထိုင် ကြိမ် ထိုးသလို အကွက်ဖော် ရက်လုပ်ထား သော အလွှာနှစ်လွှာကြားတွင် စလူရွက် များ အိမ်မိုးသလို အစီအရီထပ်ကာ အကွက်ဖော် ရက်လုပ်ထားသည့် နှစ် လွှာကြားညှပ်၍ လိပ်ခုံးသဏ္ဌာန်ပြုလုပ် ပြီး ဝါးကျောဖြင့် အနားသတ်ထား၏။ ဆောင်းသည်အခါ ထိပ်ပိုင်းရှူးထား သောဘက်ကို ဦးခေါင်းထက်ထားလိုက်

လျှင် အောက်ပိုင်းက ကျောကုန်းပေါ် အုပ်ပြီးသားဖြစ်၍ နေပူ မိုးရွာ လုံခြုံ တော့၏။

မရွှေပွင့်သည် မွန်ထူစူးရှသော ငရုတ်သီးညှော်နံ့ကြောင့် ခေါင်းထဲ မိုက် ခနဲဖြစ်ကာ မီးနေခန်းမှ အပြင်သို့ ပြေး ထွက်ခဲ့၏။ ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းပြင်ပင် ထိသည် မထင်ရသဖြင့် အံ့ဩမိ၏။ မိမိအိမ်တွင်းသာမကဘဲ မိုးတဖွဲဖွဲရွာ နေသော လယ်ကွင်းပြင်အထိ ရောက် လာ၏။ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန်လည်း မတွေးမိချေ။

ခြေဦးတည်ရာ သွားနေမိရာမှ ကွမ်းခြံရွာ၏ အနောက်တွင်ရှိသော မီးလောင်ကုန်းရွာ (ယခုနာမည်သစ် ပြောင်းထား၏) ထိပ်ရှိ စေတီတော်ကြီး ထဲရောက်လာသည်ကို သိရ၏။ စေတီ တော်ကြီး၏ပရဝဏ်ထဲတွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးအစုံပါဝင်သော လူအုပ် ကြီးကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ကို လူဟူသာ ဆိုရသော်လည်း အစာရေစာပင် ဝအောင်မစားရ၍လား၊ ရောဂါဘယ ထူပြော၍လားမသိ ပိန်လီလှ၏။ သူတို့ ပြောစကားအရဆိုသော် လာမည့် ဝါဆို လပြည့်နေ့၌ ဤစေတီတော်ကြီးတွင် ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ပွဲရှိ၏။ ထိုဆွမ်းတော် ကြီးတင်ပွဲပြီးလျှင် သင်ပုတ်ပလ္လင်၌ စွန့် ပစ်မည့် ဆွမ်းတော်စာများကို စား သောက်ရန် လာရောက်စောင့်မျှော်နေ ကြကြောင်း သိရ၏။

သူတို့ ပြောစကားများကြားရမှ မိမိလည်း နံနက်စာပင် မစားခဲ့ရသေး ကြောင်း တွေးမိ၍ စားသောက်ချင်စိတ် များ ဝင်လာ၏။ ထိုစဉ် ကလေးငယ် တစ်ယောက်က -

“အမေ ဟိုမှာ မိန်းမကြီးတစ် ယောက် သားတို့စောင့်နေတဲ့ ဆွမ်း

တော်စာတွေ ထွန် လာနေတာ” ဟု ဆိုရာ ကလေး၏ အခြေခံ နံ့သာ အရပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမကြီးက ငါ့အိမ်ထဲ မည်လုပ်သဖြင့် မရွှေပွင့်လည်း သိုနေရာ မှ ပြေးထွက်ခဲ့ရပြန်၏။

စေတီတော်ကြီး တောင်ဘက်ရှိ ခြေလမ်းလေးအတိုင်း ပြေးခဲ့ရာမှ လက်ပံပင်စုရွာနှင့် ဗောဓိကုန်းရွာကြားရှိ သုသာန်နားရောက်လာ၏။ သုသာန်ထဲ ၌လည်း ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး အစုံမြင်ရ၏။ ထိုအထဲတွင် ကွမ်းခြံ ရွာသားပါ၏။ ထိုသူက မရွှေပွင့်ကို မြင်သည်နှင့် -

“ဟဲ့- ရွှေပွင့်၊ ဒီနေရာက နင်လာ ရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု ပြန်သွား” ဟု ငေါက်သဖြင့် ရွာဘက်သို့ ပြေးခဲ့ရ ပြန်၏။ (လက်ပံပင်စု သုသာန် ယခု မရှိတော့ပြီ။)

ကွမ်းခြံရွာကြီး အနောက်ဖျား ချောင်းရိုးလေးဘေးတွင် ဘုရားကြီး ကုန်းသုသာန် ရှိ၏။ ပြေးရင်းလွှားရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ထိုဘုရားကြီးကုန်း သုသာန်နားရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက် ရောက်လာပြန်၏။ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်နေမိသော်လည်း နေ့လား ညလားဆိုသည်ကို မသိချေ။ ဝမ်းတွင်း မှလည်း ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်သလို စားစရာ သောက်စရာတူ၍ ဘာမျှ မတွေ့ရ။

ကုက္ကိုပင်ကြီး ခြေရင်းတွင် အလွန်စုတ်ပြ သော မိသားစု သုံး ယောက် ထမင်းလက်တစ်ဆုပ်စာကို ဝေမျှ စားနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မိမိလည်း ဆာလောင်လှသောကြောင့် သွားရည်များ ကျမိ၏။ ထိုသားအမိ သည် ကွမ်းခြံရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင် ရှိသော ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတော်

ရှိရာသို့ ထွက်သွားသောကြောင့် မရွှေပွင့်လည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားပြန်ရာ စေတီတော်လေး ပရဝဏ်အတွင်း၌ တောက်စိုက်သမတစ်စု ထမင်းစားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တောက်စိုက်သမများတွင် ဒေါ်ရွှေပွင့်၏ သူငယ်ချင်းမှာဖြစ်သည့် မယ်စု၊ အုန်းမေ၊ လှခင်တို့ကို မြင်သော်လည်း သူတို့က မမြင်သလိုပင် စားမြဲထိုင်စားနေကြ၏။ အုန်းမေက စာချိုးသား ငါးအဖိုးလေး ပစ်လိုက်ရာ အတူလာခဲ့ကြသော သားအမိမှ အကြီးကောင်က ပြေး၍ကောက်စဉ် အုန်းမေရှေ့မှ ငါးပိရည်ခွက်ကို တိုက်မိသဖြင့် ငါးပိရည်ခွက် မှောက်သွား၏။

အုန်းမေက -

“ဟောတော့၊ ငါးပိရည်ခွက်က အလိုလို မှောက်သွားသတော့” ဆိုပြီး-

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” ဟု ဆက်ဆိုလိုက်ရာ အရုပ်ဆိုးသားအမိသုံးယောက် “ပြေးပြေး”ဟု အော်ကာ ထွက်ပြေးကြ၏။ ဒေါ်ရွှေပွင့်လည်း ဘာမသိ၊ ညာမသိ ရောယောင်ပြေးခဲ့ရ၏။

ပြေးရင်း ပြေးရင်း ဘယ်ကိုရောက်လာမှန်း မသိတော့ချေ။ ခြံစည်းမှီး အကာအရံမရှိတော့သော ကျောင်းပျက်ကြီးတစ်ခုကို မြင်သဖြင့် ရေငတ်လွန်း၍ ရေရလိုရခြား ဝင်ခဲ့၏။

ထိုနေ့သည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဖြစ်၏။ ကျောင်းပျက်ကြီးသည် ကျေးနီရွာ၏ တောင်ကျောင်းဖြစ်၍ မြောက်ဘက်နားတွင် စေတီတော်လေး တစ်ဆူလည်း ရှိ၏။ ထိုမှ မြောက်ဘက်လယ်ကွက် ငါးကွက်ခြားလောက်တွင် ကျေးနီကျောင်းသစ်ရှိ၏။ ကျောင်းသစ်တွင် ဆရာတော်ဦးကုမာရ ကျောင်းထိုင်ပြီး လက်

ထောက် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားများသာ ရှိ၏။

ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ကျေးနီ ရွာဦးစေတီတော်လေးတွင် ဆွမ်းများ၊ မုန့်များ၊ သစ်သီးများ လာရောက်ကပ်လှူပူဇော်ကြ၏။ အချို့လည်း ဆွမ်းတော်စွန့်လျှင် အိမ်သို့ပြန်လှူ၏။ အချို့က ဆွမ်းတော်စွန့်ပြီး သင်ပုတ်ပလ္လင်ပေါ် တင်ထားခဲ့၏။

မရွှေပွင့် ကျောင်းပျက်ကြီးအတွင်း ရောက်ချိန်တွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးများပါသော လူတစ်စုကို ကျောင်းအောက်တွင် တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် သင်ပုတ်ပလ္လင်တွင် စွန့်ထားသော ဆွမ်းတော်စာများကို ယူ၍ စားသောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မရွှေပွင့်သည် ဆာလောင်လွန်းသဖြင့် သွားရည်များပင် ကျလာပါသည်။ သင်ပုတ်ပလ္လင်ရှိရာ မျှော်ကြည့်ပါသော်လည်း ထမင်းလုံး တစ်စေ့ပင် မကျန်တော့ပေ။

ထိုအတောအတွင်းမှာပင် “ဗုန်းဗုန်း ခိုင်း ခိုင်း” ဆိုသော အသံကြီးများသည် ကျေးနီရွာမှ လည်းကောင်း၊ ကျွဲနစ်ရွာ ထိန်ပင်အင်းရွာများဆီမှ လည်းကောင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာသလို “ပြေးကြ ပြေးကြ” အော်ဟစ်သံများပါ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျောင်းပျက်ကြီးအောက်မှ စားသောက်နေကြသူများလည်း သေပြေး ရှောင်ပြေးခြေဦးတည်ရာ ပြေးကြ၏။

ဗုန်း ဗုန်း ခိုင်း ခိုင်း အသံများကား ဝါဝင်ဇသာနေ ညနေပိုင်းတွင် မကောင်းဆိုးဝါးများ နှင်ဆုတ်သည့် သဘောဖြင့် သံပုံးများ၊ စကောများ၊ သွပ်ပြားများ တီးခေါက်ရိုက်နက်၍ တောထုတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်

ကား ကျွန်မတို့ ဒေသ၏ မိုးရာဇလေ့ထုံးတမ်း ဖြစ်ပါသည်။

မရွှေပွင့်လည်း ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ခြေဦးတည်ရာ ပြေးခဲ့ရာမှ အိမ်တစ်အိမ်တွေ့၍ ပြေးဝင်ရင်း အမောဆို့လဲကျကာ “ရေ ရေ ရေပေးကြပါ” အသံသဲ့သဲ့မျှသာ အော်လိုက်နိုင်၏။

မရွှေပွင့် အနားတွင် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြသော သားချင်းများလည်း “ရေပေးပါ” ဆိုသော အသံ သဲ့သဲ့မျှကြားလိုက်သောကြောင့် -

“ဟဲ့ ဟဲ့ ရွှေပွင့် သတိရလာပြီ၊ ဝမ်းစလေး ရေဆွတ်ပြီး အစက်ချပေးကြ”

လူနာစောင့် သားချင်းတို့ ခုမှသက်ပြင်းချ၍ သောကများ ဖြေဖျောက်နိုင်ကြတော့၏။ မရွှေပွင့် သတိလစ်မေ့မြောသွားသည်မှာ ယနေ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့အထိ ဆိုလျှင် ခုနစ်ရက်ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း မရွှေပွင့်တစ်ယောက် အသက်ဆက်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသတည်း။

မရွှေပွင့်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ ကွမ်းခြံရွာဦး ရုပ်ပွားတော်မြတ်စွာဘုရားကြီးတွင် အရုဏ်ဆွမ်း ငှက်ပျောသီး ကပ်လှူစဉ်က ဒေါ်ခင်ဝိုင်း ကပ်လှူသော ငှက်ပျောသီးက သူ့ထက်သာနေသဖြင့် သဝန်တို့ ဣဿာစိတ်ဖြစ်မိသောကြောင့် အစာငတ် ရေငတ်ဝေဒနာများ ခံစားရသော ပေတဘဝသို့ ခုနစ်ညရောက်ခဲ့ရခြင်း ဟုဆိုပါကြောင်း ဇာတ်ကြောင်း အသေးစိတ်ပြောပြသော အမေဒေါ်သန်းအား ဦးခိုက်လျှက်

အပ်တင်နဲ့ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အိပ်မက်ကဏ္ဍ အပြော ကော်သိုက်(ပန်းချီ)

“ဟေ့-မြင့်သက်ဦး မထသေးဘူးလား၊ ဘယ်အချိန်မှီလဲ ထကွာ ထ”

“ဟာ- စိုးထွန်း၊ ငါညက မဂ္ဂဇင်းပုံတွေ နေနေရလို့ ခိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်တာတဲ့”

“ကဲ- နိနော့ပြီပဲ ထကွာ၊ ဇာတ်မှာ သစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင် မင်းကို အလုပ်တစ်ခု အပ်စရာရှိတယ်”

“အေး အေး မင်းသွားနှင့်ကွာ၊ ငါ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

★

“ထိုင်ကွာ၊ မင်းက ဘာသောက်မှာလဲ၊ မှာကွာ”

“သူတို့သိတယ် လာချလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုကွာ၊ ငါ့အဘိုးအဘွားတွေက မှော်ဘီဘက်ကကွာ၊ ခုတော့ မရှိကြတော့ဘူး၊ ငါတို့ အဘွားက သိုက်ကလာတယ်၊ သိုက်ဆက်ရှိတယ်ဆိုပြီး ရွာဦး ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ခွင့်တောင်းပြီး နတ်နန်းတစ်ခု ရုပ်တုနဲ့ လှူခဲ့ဖူးတယ်။

တစ်နှစ် တစ်ခါ နတ်နန်းကို သန့်ရှင်းနေလုပ် ဆေးခြယ် လုပ်ပေးကြတယ်၊ အခုတော့ သားသမီးတွေက အိမ်ထောင်ကျလို့ ပြောင်းရွှေ့ကုန်တာနဲ့ လုပ်ပေးမယ့်သူ မရှိကြဘူး။

ငါ့အစ်မ အပျိုကြီးကတော့ နှစ်စဉ် သွားပြီး ဆေးခြယ်ပေးတယ်၊ သူက သိုက်ကလာတယ်ဆိုပြီး အဲဒီ နတ်နန်းက မသိတာ ဥစ္စာစောင့်ရှုပ်တုကို နှစ်စဉ် ကိုးကွယ်ပြီး ပြုပြင်ပေးတယ်လေ။

တို့ကတော့ သူခိုင်းသလိုပဲ လိုက်လုပ်ပေးနေရတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ မင်းလိုက်ပြီး ဆေးခြယ် ပန်းချီဆွဲပေးရမှာ”

“ငါ့ အလုပ်က တစ်ရက်စာ လောက် ကျန်သေးတယ်၊ စနေနေ့မှ အားမှာ”

“မင်းအားတဲ့နေ့ကျတော့ ငါ ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ တစ်ရက်နဲ့ မပြီးရင် အဲဒီကျောင်းမှာပဲ အိပ်ပေါ့၊ ဆရာတော်ကို ငါပြောထားခဲ့မယ်၊ ငါက မင်းကို ပို့ပြီး ပြန်လာရင် အလုပ်ဆက်ဆင်ရမှာ၊ နတ်နန်းက ရှစ်ပေပတ်လည် လောက်ရှိတယ်၊ အမြင့်က ခြောက်ပေ လောက်ပေါ့ကွာ၊ အထဲမှာ လူတစ်ကိုယ်စာ ရုပ်တုရှိတယ်၊ မင်းမှန်းပြီး ကုန်ကျမယ့် ဆေးကို ပြောလေ၊ ဒီက ဝယ်သွားရမှာ”

“ဒါဆိုလည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းကွာ၊ ငါ ဝယ်နေကျ ပန်းချီဆေးဆိုင်ကို သွားကြရအောင်”

“အေး အေး”

★

“မင်းလိုတဲ့ဆေးတွေ စုံပြီလား မြင့်သက်ဦး”

“အေး ရှိပြီကွာ၊ အိမ်ပြန်ကြရအောင်”

“စနေနေ့ ငါလည်း အလုပ်နားတယ်၊ မင်းကိုလိုက်ပို့မယ်၊ ရွာမှာ ငါ့အမျိုးတွေကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ပြထားမယ်၊ ငါ့ညီဝမ်းကွဲတွေက ခင်တတ်ပါတယ်၊ မင်းကို ထန်းရည်ကောင်းကောင်း တိုက်ပြီး ကြွက်ကင်နဲ့ ဧည့်ခံလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား”

★

“ဟေ့ကောင် မြင့်သက်ဦး၊ မင်း ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်၊ သွားကြရအောင်”

“အေးပါကွာ”

“လာတက် သွားကြမယ်”

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ မြို့ထဲက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေသွားရတာ၊ ကားစီးရတာ စိတ်အညစ်ဆုံးပဲ၊ မီးပွိုင့်မိရင်

အကြာကြီး စောင့်နေရတာ၊ အခုလို ခရီးရှည်ကို သွက်သွက်လေးသွားရတော့ လေကောင်းလေသန့်လေး ရှူပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းလေးတွေ ကြည့်ရတာ စိတ်ပျော်ရွှင်မှု တစ်ခုရတာပဲ”

★

“ကဲ- ရောက်ပြီ၊ ဆရာတော်ကို အရင်သွားဖူးပြီး မင်းပန်းချီရေးမယ့် နတ်နန်းကို လိုက်ပြမယ်”

“ဟော ဒကာကြီးစိုးထွန်းပါလား၊ မရောက်တာ အတော်ကြာပြီပဲ၊ အစ်မတော်ကြီး မပါဘူးလား”

“တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မှ လာကြမှာပါ ဘုရား၊ ဒါ တပည့်တော် သူငယ်ချင်း မြင့်သက်ဦးတဲ့၊ ရန်ကုန်က ပန်းချီဆရာပါ ဘုရား၊ အခု နတ်နန်းကို ပန်းချီရေးဖို့ ခေါ်လာတာပါ ဘုရား”

“အေး အေး လိုအပ်တာရှိရင် ဘုန်းကြီးကို လျှောက်ပေါ့နော့”

“တင်ပါဘုရား”

“ကဲ- မင်းကို နတ်နန်းပြပြီးရင် ငါပြန်မယ်၊ တနင်္လာနေ့ လပြည့်နေ့ပဲ၊ အဲဒီမနက်ကျမှ တို့မိသားစုလာကြမှာ”

“ရပါတယ် စိုးထွန်းရား၊ ငါ နေတတ်ပါတယ်”

“မင်းလိုအပ်ရင် ကျောင်းသားကလေးတွေခေါ်ပြီး ခိုင်းနော်၊ ငါပြန်ပြီး အလုပ်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး သွားတော့”

★

“ဟေ့ကောင် မြင့်သက်ဦး၊ ထထ ဒီလယ်ကွင်းထဲ မင်းဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ ဆရာတော်က ထမင်း လာမစားလို့ ကျောင်းသားကလေးတွေ လိုက်ရှာခိုင်းတာ၊ ရွာထဲမှာလည်း မတွေ့လို့မင်း ပြန်သွားပြီ မှတ်လို့က်”

“ငါ ငါ ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲ
မသိဘူးကွာ စိုးထွန်းရာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါ မသိတာနတ်နန်းကို ဆေး
ခြယ်ပြီး ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေတုန်း အဘိုး
ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးမကလေး
နှစ်ယောက် နတ်နန်းကိုကြည့်ပြီး ဆရာ
ကြီး ပန်းချီဆွဲတာလား၊ အဲဒီအရပ်ကို
ခြယ်တာ ဘယ်လောက်ရလဲတဲ့၊ ငါက
လည်း တစ်သောင်းလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ရွှေက ကလေးမကလေးက
နောက်နတ်နန်းတစ်ခုမှာ နှစ်ရပ်ရှိတယ်၊
ဆရာကြီး လိုက်ခြယ်ပေးမလားတဲ့၊
ငါလည်း ရတယ်လေ၊ ဘယ်ရွာမှာလဲလို့
မေးတော့ လယ်ကွင်းထဲကို လက်ညှိုး
ထိုးပြတယ်၊ ကျောင်းနဲ့ လယ်ကွင်းက
ဆယ်ကွက်လောက်ခြားတဲ့ နေရာမှာ
ညောင်ပင်ကြီးနဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာ
မသိတာနတ်နန်းလို လှမ်းမြင်နေရတယ်။

အဲဒီကိုသွားပြီး ခြယ်ပေးပါ၊ ငွေ
နှစ်သောင်း ပေးခဲ့မယ်၊ ကျွန်မတို့ ရွာထဲ
မှာ နတ်ပွဲရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်
နေ့မှ လာကြည့်မယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်
သွားကြတာ။

ငါလည်း ငွေနှစ်သောင်း ယူထား
ပြီး သူတို့ပြောတဲ့ ညောင်ပင်ဆီကို ထွက်
လာခဲ့တယ်၊ နတ်နန်းထဲမှာ ညီအစ်မ
ဥစ္စာစောင့်ပုံတော်တွေက ပျက်စီးနေပြီ၊
ငါ ဆေးခြယ်ဖို့ လုပ်နေရင်း အိပ်ပျော်
သွားတယ်ကွာ၊ ငါစဉ်းစားလို့ မရဘူး”

“မင်းပြောတဲ့ ညောင်ပင်လည်း
မရှိ၊ နတ်နန်းနဲ့ ရုပ်တုတွေလည်း တစ်ခုမှ
မရှိပါဘူးကွာ၊ လာ ထထ ပစ္စည်းတွေ
ယူ၊ ဆရာတော်ဆီ သွားကြရအောင်”

✱

ဆရာတော်ဆီ ရောက်လာ
သောအခါ စိုးထွန်းက ဆရာတော်ကို

အကြောင်းစုံ လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“အိမ်း၊ အိမ်း၊ ဘုန်းကြီးသိပြီ၊
သဘောလည်း ပေါက်ပြီကွယ်၊ ဘုန်းကြီး
ဒီကျောင်းကို ရောက်လာတော့ ကိုရင်
ဘဝပဲရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဒကာ
ကြီးစိုးထွန်းပြောတဲ့ လယ်ကွက်ထဲမှာ
ညောင်ပင်ကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့အောက်မှာ နတ်
နန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ရုပ်တုကတော့ အစ်မ
တော်နဲ့ ညီမတော် နှစ်ရပ် ယှဉ်ရက်ပဲ။

တစ်နှစ် မိုးဦးကျမှာ လေပြင်း
တွေကျ၊ မိုးသီးတွေ ကြွေပြီး ညောင်ပင်
ကြီး အမြစ်ပါကျွတ်ပြီး နတ်နန်းပေါ်ကို
ဝိသွားတယ်၊ နတ်နန်းပြိုကျပြီး ရုပ်တု
တွေပါ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကုန်တယ်၊ ပြင်
မယ့်သူ မရှိတော့ နှစ်တွေ ကြာလာပြီး
အုတ်ပုံပဲ ရှိတော့တယ်။

ဘုန်းကြီး ခဏခဏ အိပ်မက်
မက်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒကာကြီး
မြင့်သက်ဦးပြောသလို အဘိုးကြီး တစ်
ယောက်နဲ့ ကလေးမကလေးနှစ်ယောက်
ဘုန်းကြီးကို လာပြီး ဝတ်ဖြည့်တယ်၊
ပြီးတော့ သူတို့နေတဲ့ ညောင်ပင်ဘက်ကို
လက်ညှိုးထိုးထိုးပြတယ်၊ အဲဒီ အိပ်မက်
မက်တာ သုံးခါမကပဲ၊ သူတို့နေရာ
ဝိမာန်ကလေးကို ပြုပြင်ပေးစေချင်တဲ့
သဘောနေမှာပေါ့၊ ဘုန်းကြီးကလည်း
ကိုယ့်ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မဟုတ်တော့
ဂရုမထားဘူးပေါ့”

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်
အိပ်မက်လိုဖြစ်သွားပေမယ့် တပည့်
တော် အကျိုးအိတ်ထဲမှာ တစ်သောင်း
တန် နှစ်ရွက် တွေတယ် ဘုရား၊ တပည့်
တော်မှာ တစ်သောင်းတန် ပါမလာဘူး
ဘုရား၊ အဲဒီငွေကို တပည့်တော် မသုံးရဲ
ဘူး၊ အရှင်ဘုရားကိုပဲ လှူခဲ့မယ် ဘုရား”

“အင်း- သူတို့ ဆန္ဒကလေးတွေ
ပြည့်ဝအောင် ရွာထဲမှာအလှူခံပြီး သူတို့

နေဖို့ နတ်နန်းကသေးဆောက်ပြီး ဒါန
ပြုပေးလိုက်ပါမယ်။

လောကအတွင်းမှာ ကိုယ် မမြင်
ရပေမယ့် သဘာဝလွန်သဘောတရား
တွေ အမှာကြီးဆိုနေတာပဲလေ၊ ဘုန်း
ကြီးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတ်ပြားကို
အပ်နဲ့ ထောတ်ပြီးခွင့်တဲ့ ဓာတ်တ်
လောက်ပဲ မြင်နေကြတာ၊ အခုတော့ ဘု
ဟန်းဝန်းဆိုတာ ခေါ်နေပြီ ထို့ ခင်
ပေါင်း အထေးကြီးတို့ လှမ်းပြီး စား
ပြောလို့ရတယ်၊ တစ္ဆာအရပ်ရပ်က
အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြုတ်တုမှာ ကြည့်
လို့ရနေကြတယ်။

လောက အတွင်းမှာတောင်
ဒါလောက် ဆန်းကြယ်နေကြတာ၊ အား
လုံး အသိပေး သူခမရုပ်ဆိုတာ သိမ်
မွေလွန်းလို့ ပတ်တီမျက်စိနဲ့ မမြင်ကြ
ရဘူး၊ နတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ ငရဲ၊ ဗြဟ္မာ
တွေဟာ သူခမရုပ်တွေပေါ့။

အင်းလေ၊ နတ်နန်းနဲ့ ရုပ်တု
တွေ လှူပြီးရင် ဒကာကြီးကို ခေါ်ပြီး
ပန်းချီရေးခိုင်းရဦးမှာပဲ”

“ရေးရတာ မခဲယဉ်းပါဘူး။
တပည့်တော်ကို လိပ်ပြာနတ်သွားမှာ
ကြောက်တယ် ဘုရား”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုနဲ့ ကိုယ်ပါ
ဒကာရယ်၊ သူတစ်ထူးတ ဖြစ်စေချင်
တိုင်း ဖြစ်ရမှာ မထုတ်ပါဘူး”

“အရှင်ဘုရား နတ်နန်းဆောက်
ပြီးရင် ခေါ်လိုက်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်
လာပြီး ပန်းချီရေးပေးပါမယ်”

“သာဓု . . သာဓု . . သာဓု”

ဇော်သိုက်(ပန်းချီ)

မောင်နှမ ကံ့ကဲတော့မှ ချယ်ရီဖြူစွယ်

(၁)

တစ်ချိန်တစ်ခါက
အိမ်အပြန်ခက်ပါတိ၊
မနက်ဖြန်အထိ ဆန့်မျှော်
ကံ့ကဲတော့မှ တန်းမှာ။

(၂)

အမြင်၌ 'ချယ်ရီ' ရုပ်သွင်မှာ
ထူးခြားလို့နေ၏။ အိပ်မက်များလားဟု
ဝေဝေဝါ ဖြစ်မိပြန်သည်။ ငယ်သော
အသွင်၊ တောက်ပသော အပြုံးတို့ဖြင့်
လှမ်းလျှောက်လာသည်မှာ ဒေါင်းပျိုမ

ကလေး တစ်ကောင်အလား။ ကြည့်နေ
ဆဲမှာပင် အနားသို့ 'ချယ်ရီ' ရောက်
လာသည်။

“ကိုအေး”

အတိတ်ကာလဆီက အတိုင်း
သူ့နာမည်ကို အဖျားဆွတ်ပြီး ချယ်ရီ
ခေါ်လိုက်၏။

ချယ်ရီမှ မရှိတော့တာပဲဟု
အလိုလိုသိနေသည်။ စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသော
အသိကြောင့်ပင် သဏ္ဌာန်နှင့် အသံတို့
ဖြစ်စေခဲ့ပြီလား။ ချယ်ရီမှ ချယ်ရီ အစစ်
ပါလေ။

“ကြည့်လှချေလား”

မာန်ပါပြီး ချိုမြသောအသံမှာ
လည်း အတိတ်ကအတိုင်းပင်။ သဘာဝ
ကြည့်လိုက်တော့ ပင်နီရောင်ဘဲလောက်
အကျိုကို ချယ်ရီ ဝတ်ထား၏။ တွေ့
လေတိုင်း နားသယ်စပ်တွင် မချွေးများ
စို့နေသည်က ဟိုတုန်းက အတိုင်းပင်။

ချယ်ရီ ထပ်ပြီး၏။ သွားတက်
ကလေး အတိုင်းသား ပေါ်သွား၏။

ချယ်ရီကို သတိရဖြစ်လေတိုင်း
ပြောမိနေကျ စကားကို သူပြောလိုက်
သည်။

“ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် 'ချယ်ရီ'တို့
မမေ့ဘူး။ တို့တင်မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံး

ကလည်း ချယ်ရီကို အမှတ်ရနေကြမှာ ပါလေ။

စကားဆုံးသည်နှင့် ချက်ချင်း ဆိုသလို ချယ်ရီ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ပြောချင်လွန်းသော ဆန္ဒတွေကို တလွဲ တွေးပြီလား မသိ။

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ချောဖို့ ကြိုးစား လိုက်သည်။

“ချယ်ရီ”

ကျောခိုင်း အနေအထားဖြင့် ရှေ့သို့ ချယ်ရီ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ခေါ်သံ တစ်ခွန်းတိုင်းသည်ပင် ချယ်ရီကို အစောင့်သို့ လွင့်သွားစေသည် လား။

“ချယ်ရီ . . . ချယ်ရီ”

ဟု ပဲ့တင်ထပ်မျှခေါ်သော်လည်း လှည့်မကြည့်။

သူနှင့် ချယ်ရီတို့ကြားမှာ နှင်း တွေ ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေသည်ကို တော့ သတိထားဖြစ်သည်။ ဝေးဝေး သွားသော ချယ်ရီနောက်ကို လိုက်ရင်း မောဟိုက်လာသည်။

အမြင်တွေက ဝေဝေဝါးဝါး နှင်း တွေကြားမှာ လူအုပ်ကြီးက စုပြုံပြီး တိုး ဝှေ့နေသလိုလို။ ချယ်ရီ သဏ္ဌာန်က တော့ အဆင်အရှား။

ရုတ်တရက် လက်သီးကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထားသော ညာလက်ကို ချယ်ရီ မြှောက်လိုက်သည်။ စိုးရိမ်တကြီး ဖြင့် ချယ်ရီရှိသောနေရာကို အပြေးသွား သည်။

နှင်းတွေ ပိတ်ပိတ်မှောင်နေပြီး ချယ်ရီကို ရှာမတွေ့။

သူ့ရောက်နေ ရပ်နေသော နေရာကို သတိထားဖြစ်သည်။ နှင်းတွေ ရစ်သိုင်းနေသော အင်းလျားကန်ပေါ် ပေါ် ဖြစ်နေ၏။

ချယ်ရီကို ရှာဆဲမှာပင် လေ ဖြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်သည်။

ပိတ်ပိတ်မှောင်နေသော နှင်းတို့ လွင့်စဉ်ကုန်၏။ နာကျင်ခံခက်သော အသံဗလံတွေကလည်း အုန်းအုန်းကျက် ကျက်။

ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ ကုံကော်ပွင့် တွေ၊ စိန်ပန်းပွင့်တွေကို အဖွေးသား မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

(၃)

ကုံကော်ရနံ့က အားအင်တွေကို အလိုလိုဖြစ်စေ၏။ အပြုံးနောက်ကွယ်မှ သွားတက်တလေးကလည်း စိတ်ဓာတ် ကို နှိုးဆွပေး၏။

သိပြီးသား စီရင်ချက်တစ်ခုကို ကြားနာဖို့ သူတို့တွေ့စုဝေးပြီး ရောက်ရှိ နေကြခြင်းပင်။

လနှင့်ချီပြီး မမြင်ရသော နေ ရောင်၊ လေပြည့်၏ အတွေ့၊ ပြီးတော့ သနပ်ခါးနံ့များကို ရှေ့ဆင့် နောက် ဆင့်ဆိုင်သလို ရရှိလိုက်၏။

သွားတက်လေးက ဦးဆောင်ပြီး ခေါင်းမှာ ပန်လာသော ကုံကော်ပွင့်ကို ဖြုတ်သည်။ သူတို့၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ် ထဲသို့ ထုံကော်နိုးတံကို ထိုးစိုက်ပေး၏။

“တို့နာမည်က ချယ်ရီ၊ ချယ်ရီ ဆိုရင် အားလုံးက သိတယ်”

“ခက်မာကိုသိလား၊ သူ့နာမည် အရင်းကလေ . . .”

“သိတာပေါ့၊ တစ်ခန်းတည်း အတူနေတာ၊ ဒါဆို ရှင်က . . .”

ကုံကော်ပန်းကို အင်္ကျီအိတ် ထဲသို့ ထိုးစိုက်ပေးရင်း မိတ်ဖွဲ့ကြသည်။

“တိတ်တိတ်နေကြစမ်း၊ ဒါ ကျောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်မဟုတ်ဘူး”

အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော သံ၊ အံဖိန်သံတွေကြောင့်ပင် အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

သွားတက်ကလေးက သူ့ဘေး မှာ ကပ်ထိုင်သည်။ တော့ကပ်ပသော မျက်လုံးချင်း အသံမဲ့စွာ စကားပြောဖြစ် သည်။ ချောင်းဟန့်သံတွေ၊ စာရွက်ကို ကိုင်ပြီး ဖတ်ပြသမှုတွေကို လျစ်လျူ ရထားလိုက်ကြ၏။

“ကြမ်းခင်းဈေး ဆယ်နှစ်ခံတာ ဖတ်ပြတော့ ရှင့်မျက်နှာ နည်းနည်း ပျက်သွားသလိုပဲ၊ ရည်းစားရှိရင် စောင့် ခိုင်းမနေနဲ့တော့၊ ယောက်ျားသာ ယူခိုင်း လိုက်၊ ချယ်ရီတို့ကတော့ ဘာအနှောင် အဖွဲ့မှ မရှိဘူး”

သွားတက်ကလေးကို တစ်စုံ တစ်ရာ ပြန်ပြောချိန် မရလိုက်ပေ။

သူ့မှာ ရည်းစားတစ်ယောက် ရှိနှင့်ပေမယ့် ကြုံနေရသော အခြေ အနေကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်သူ ငါးလံ ယက်ဖူး၏၊ သွားတက်ကလေးကို ဘာ ‘ဂုဏ်တီနာ’အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သး ၏။

“အဘိုးအဘွားတွေ ပြောပြလို့ ရော၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပါ ဖက်ဆစ်ဂျပန် က လက်သည်းခွံခွာတာတို့၊ နေပူလှန်း တာတို့ကို ကြားဖူး မြင်ဖူးခဲ့တာ။

ချယ်ရီတို့ကတော့ ဆောင်းတွင်း ကြီး ညသန်းခေါင်ကနေ မနက်အထိ တွင်းထဲမှာ နှင်းလှန်းတာကို ခံကြရတာ နော်၊ ရှင်ရော သူတို့တွေရဲ့ နှင်းလှန်း တာကို ခံရတယ် မဟုတ်လား၊ အင်းတွေ ထဲအထိ ချမ်းတုန်ပြီး မေ့သွားမတတ် ပါပဲ”

သွားတက်ကလေးစကားကို နား ထောင်ရင်းက သူ့ပါ နှင်းလှန်းတာကို ခံရကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

သွားတက်ကလေးတို့အုပ်စုကို တစ်ဖက် အဝန်းအပိုင်းဆီသို့ တားပြာ ကြီးဖြင့် ခေါ်ထုတ်သွား၏။

သံချောင်းတစ်နေသော သော့ခလောက်သံတွေ၊ 'သိုင်း'ခနဲ တံခါးသွေ့ပိတ်သံတွေတစ်ဆတ်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် သူတို့အတွက်တော့ ဘဝမှာ စာကယ့်ကို ခါးသီးခဲ့သော အိပ်မက်ဆိုးများပင်။

မမက်ချင်သော်လည်း ထိုအိပ်မက်များကြားမှာပင် သူတို့တွေ ခြေကုန်လက်ပန်းကျခဲ့ကြ၏။

(၄)

မြင်ရ ကြားရတာတွေအားလုံးက အတိတ်မှာ ပြီးဆုံးခဲ့သော ဖြစ်စဉ်တွေပင်။

စိတ်ထဲမှာ သိနေသော်လည်း ချယ်ရီကို မြင်တွေ့နေရ၍ အောက်မေ့မြှောက်၏။

မှောင်နေသော ကောင်းကင်ကြောင့်ပင် မြင်ကွင်းပြောင်းသွားသည်ကို သတိထားဖြစ်သည်။ တောင်ဘက်ဆီမှ လျှပ်အလက် မိုးကျသံ ဆူညံလာသည်။

အပန်းဖြေရိပ်သာရဲ့ ပေါင်းကူးအမိုးအောက်ဆီ မိုးခိုဖို့ စိတ်အကူးဘွဲ့နှင်းသဘင်ဆီသို့ ငဲ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ မာန်ပါသော ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် နောက်ခံဖြင့် ခိုင်ခန့်မြင်၏။

ဆောင်းနေကျ အစိမ်းရောင်ထီးကလေး အနားရောက်လာသည်။

ထီးအရိပ်ကင်းလွတ်ရာ အောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး မိုးရေတွေရွာနေတာ။ အစိမ်းရောင်ထီးရိပ်ကို မလွှဲတလှ ခိုရင်း

အပန်းဖြေရိပ်သာနားမှ ကပ်လျှောက်ကြသည်။ ဂျပ်ဆင်နောက်ဘက်ဆီ ရောက်တော့ မိုးလွတ်သွားပြီ။ အစိမ်းရောင် ထီးကလေးကို ပိတ်ရင်း ရွှေတိုဆောင်ဘက်ဆီသို့ နတ်လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ကြသည်အထိ စကားမဆိုဖြစ်ကြပေ။

“လူကြီးနဲ့ စာဖေးလိုက်တာ မရဘူးလား ကိုအေး”

“ဒီမနက်ပဲ ရတယ်၊ အခုလည်း ချယ်ရီကို လိုက်ရှာနေတာ”

“တော်ပါ၊ ရည်းစားနဲ့ လျှောက်သွားနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ချယ်ရီ ကျွန်တော့် မိသားစုအတွက် စာကယ့်ကို အရေးကြီးဆုံးအချိန် ဖြစ်နေလို့ပါ။ မိသားစုကိစ္စအတွက် စိတ်ရော လူပါ မအားဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

အရေးကြီးပြီဆိုတာကို စာရရချင်းမှာ သိလိုက်၏။

ချယ်ရီမျက်နှာ သိသိသာသာ ချောင်ကျသွားသည်ကို သတိထားဖြစ်၏။

“ချယ်ရီ နေကောင်းရဲ့လား”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျရင် စာထဲမှာနေထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျ ရောက်လာဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

စိတ်ဆိုးနေသော ချယ်ရီကို ဘာကြောင့် ချော့ဖို့ နှုတ်နှေးနေရသည်မသိ။ ကျယ်လောင်လွန်းသော မိုးကြိုးပစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို မိုးကြိုးပစ်လိုက်တာ တုံးလုံးလဲသွားပြီ”

အနီးအပါးမှ ပြောလိုက်သော အသံမှာ ချယ်ရီဆီမှ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်။

သတိဝင်ချိန်မှာတော့ သူ့ရှေ့မှာ ချယ်ရီ ရှိမနေတော့ပေ။ အိပ်မက်သာဖြစ်ပါစေဟု ဝမ်းနည်းခြင်းများစွာဖြင့် ဆုတောင်းဖြစ်၏။

(၅)

ထိုနေ့က ချိန်ခါမဟုတ် ရွာသော မိုးနှင့်အပြိုင် ငိုကြွေးခဲ့သည်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီမြင်ကွင်းကြီး အစအဆုံးကိုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါက မေ့ပျောက်ထားချင်တော့သည်။

စိတ်ထဲမှာ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းရတော့မည်ဆိုတာကို သိသည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီးဆိုတာကိုလည်း အလိုလို စိတ်ထဲမှာ သိနေ၏။

အဲဒီအခါက ကြံတောသုသာန်ကို မဖျက်သိမ်းသေးပေ။

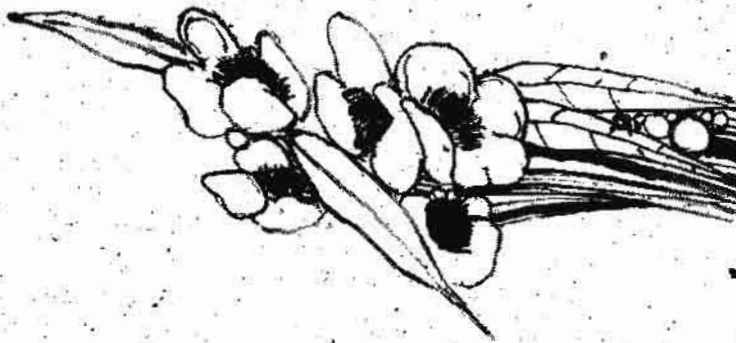
လှည်းတန်းဈေးဘက်မှ ပြန်အလာ မီးပျံင့်နားအရောက် ဖြတ်သွားသော အသုဘယာဉ်တန်းဆီသို့အကြည့်ရောက်သည်။

ချယ်ရီဆိုသော နာမည်ကို ဝိုးတဝါးသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပူထူသွားပြီး လိုင်းကားစီးကာ အမိလိုက်သည်။

ဟံသာဝတီမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီး ကြံတောသုသာန်ထဲသို့ ဆိုက်ကားစီးပြီး ဝင်ခဲ့ခြင်းများအား စဉ်းစားစရာမလိုဘဲ အလိုလို သိနေ၏။

“ချယ်ရီက အသေစောလိုက်တာ”

“နှင်းဆီပန်းနီနီတွေ ကြားထဲမှာ ပြီးနေတဲ့မျက်နှာကလေးက ကြေကွဲရာကောင်းလိုက်တာ”

သုသာန်တစ်ခုလုံးတွင် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ကျင် လူငယ်များ ဖွေးဖွေး လှုပ်နေ၏။

အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ဈာပနမှာ ကြားရသူတိုင်းအတွက် စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေခဲ့၏။

“မသေခင်တစ်ရက်က မင်းကို တွေ့သေးလားလို့ မေးနေသေးတယ်”

ချယ်ရီ တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းဆီနီနီတွေ ကြားထဲ နစ်မြုပ်နေ၏။

အသိတစ်ယောက်၏ စကားကြောင့်ပင် သူ့နှလုံးခုန်သံတွေ ရပ်သွားမကွတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ငါ တာဝန်မကျေဘူး ချယ်ရီ နှင့်အလှည့်တုန်းက ကဲ့ကော်တစ်ပွင့်ကို နှင် ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ နှင့်နောက်ဆုံးခရီးမှာ...”

ပြုံးယောင်သန်းနေသော မျက်နှာကလေးကို တဝကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သော စကားသံမှာ လည်ချောင်းထဲမှာပင် ပျောက်ဆုံးသွားတော့၏။

“ကဲ-အားလုံးပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ ချယ်ရီကို နှုတ်ဆက်ပြီးရင် အားလုံးပဲ နီယံအစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် လူစုခွဲပြီး ပြန်ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ချယ်ရီကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြပြီ။ မူပျက်နေသောသူ့ကို သူငယ်ချင်းများက ဝန်းရံထားလိုက်ကြသည်။

အားလုံးက ဝိုင်းပြီးချုပ်နှောင်ထားသည်ကို ရအောင်ရုန်းကန်၏။

သုသာန်တစ်ခုလုံး ကြားအောင် အသံကုန် အော်ဟစ်မိ၏။

“မင်းတို့တွေ မှတ်ထားလိုက်ကြကွ၊ ချယ်ရီ မသေဘူး၊ ဘယ်တော့မှ သေမှာ မဟုတ်ဘူး”

အားပါးတရ အော်ဟစ်ခွင့်ရလိုက်လို့လား မသိ။

တစ်ကိုယ်လုံး နှုံးခွဲသွားပြီး အမြင်အာရုံတွေမှာလည်း မှောင်အတိ ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့၏။

(၆)

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ယောက်ျား၊ မနက် ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ၊ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ ဘာတွေများ အော်ဟစ်နေရတာတုံး၊ အပြင်မှာ နှင်းတွေ ပိတ်နေလို့ ရှင်စိတ်ထဲမှာ မိုးမလင်းသေးဘူး ထင်နေသလား”

အိပ်မက်ထဲမှာ အော်ဟစ်သံတွေက အပြင်အထိပင် ကူးစက်ခဲ့ပြီ ထင်၏။

“ငါ အိပ်မက်မက်ပြီး အခုမှ လန့်နိုးလာတာ”

“ကဲ-ဒါဆိုလည်း မျက်နှာသစ်၊ ရေခိုးခိုးလိုက်”

“ဟင်- ကဲ့ကော်ပန်းတွေပါလား”

“ဟုတ်အယ်၊ နေထဲမှာ သူတို့ဘုရားကပ်ဖို့ ခင်လေးဝယ်လာခဲ့တာ”
ခင်လေးက အိပ်မက်အကြောင်းကို မမေး။

သူကလည်း ချယ်ရီနှင့်ပတ်သက်သော အိပ်မက်ဟု မပြောဖြစ်။

“ဈေးထဲမှာ ကဲ့ကော်ပန်းတွေ တော်တော်များများ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား၊ ခင်လေး”

“အများကြီးပဲ၊ ပေါ့မှပေါ့”

“အင်းလေ၊ ဒီလို နှင်းခါးတွေ တွေ့တော့ ကဲ့ကော်တွေက လှိုင်အောင် ပွင့်နေတော့မှာပေါ့”

မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သွားသော ခင်လေးကတော့ သူ့စကား အတိမ်အနက်ကို သိမည်မထင်။

တကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ဘုရားကပ်ဖို့ကဲ့ကော်ပန်းတွေကို ခင်လေးထားခဲ့၏။ ကဲ့ကော်ပွင့်တွေကို ကြည့်နေရင်း ချယ်ရီကို မြင်ယောင်မိသည်။

ပိတ်ပိတ်မှောင်အောင် ကျနေသော နှင်းတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားမိသည်။

‘ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ၊ သေသောသူ ကြာရင်မေ့’ လို့ ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့ပေမယ့် ချယ်ရီ တစ်ယောက်ကတော့ ထိုဆိုရိုးစကားနှင့် ကင်းလွတ်နေမှာ သေချာသလောက် ရှိသည်ပဲလေ။

(ကြွေလွင့်သွားစွာသော သူငယ်ချင်း ချယ်ရီသို့ အမှတ်တရ)

ဟောင်ညီအေး(ပန်းတော)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀)

ကျော်ခန့်က အဖြစ်အပျက် တစ်ခု။

ရန်ကုန်မှ ဖျာပုံ၊ ဒေးဒရို၊ ကျိတ်လတ် စသည့်မြို့များမှာ ယခုကဲ့သို့ တာလင်းဆွတ်သေးပေ။ ရေလင်းကိုသာ အားကိုးပြီး သွားလာနေသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ လှိုင်မြစ်၊ တိုးမြစ်၊ ဖျာပုံမြစ် စသည်တို့တွင် အစိုးရပိုင် ဧရာဝတီသင်္ဘော အပါအဝင် မော်တော်ယာဉ် ကြီးငယ်တို့ ပြေးဆွဲလျက် ရှိပါသည်။

ပန်းချီအောင်နိုင်လတ်

ထို မြို့များသာမက မြစ်ကျွန်းပေါ်ရှိ မြို့များသို့ သွားလို့မရက သင်္ဘောဖြင့်သာ သွားလာကြပါသည်။

ကိုထွန်းအေးမှာ ရန်ကုန်နှင့် ဖျာပုံ ပြေးဆွဲနေသော မော်တော်ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ရန်ကုန်မှ ညနေ (၆)နာရီထွက်သော ညမော်တော်ဖြစ်သည်။ ထိုမော်တော်ယာဉ်ပေါ်တွင် ရန်ကုန်မှ ကုန်ပစ္စည်းများစွာ တင်ဆောင်ကာ ဖျာပုံမြို့သို့ ပို့ဆောင်ပေးသကဲ့သို့ ဖျာပုံမှ ထွက်ရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများကိုလည်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကုန်စည်ခိုင်များသို့ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ ထိုမော်တော်အမည်မှာ 'စိန်မေတ္တာ' ဖြစ်ပြီး ၎င်းမော်တော်ယာဉ်နှင့် အပြိုင်ပြေးဆွဲနေသော မော်တော်အမည်မှာ 'မင်းဝိဇ္ဇာ' ဖြစ်သည်။

မင်းဝိဇ္ဇာမော်တော်ကို မောင်းသူမှာ ကိုမြခိုင်ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းအေးနှင့် ကိုမြခိုင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။

မင်းဝိဇ္ဇာ မော်တော်နှင့် စိန်မေတ္တာမော်တော် နှစ်စီးမှာ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး မတူကွဲပြားသောစနစ် ရှိသည်။ စိန်မေတ္တာမော်တော်မှာ လူကို အဓိကဦးစားပေးစာင်သဖြင့် သန့်ရှင်းသည်။

မင်းဝိဇ္ဇာမော်တော်မှာမူကား ကုန်ပစ္စည်းကို အဓိကတင်သဖြင့် ညစ်ပတ်သည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ခရီးသွားလိုသည့် ခရီးသည်များကမူ စိန်မေတ္တာမော်တော်နှင့် ဧရာဝတီသင်္ဘောကို စီးကြသည်။

သွားနှင့်တော့သူငယ်ချင်း အိမ်ပြန်

ထိုသင်္ဘောနှစ်စီး ထွက်သွားမှ
သာလျှင် မင်းဝိဇ္ဇာမော်တော်ကို စီးကြ
သည်။ မင်းဝိဇ္ဇာသင်္ဘောတွင် ဖျံ့ဖြိုးမှု
ထွက်သော ငါးဖျံ၊ ငါးခြောက် သည်
ရေထွက်ကုန်ပစ္စည်းများကို အများ
အပြား တင်ဆောင်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မှ ဖျာပုံသ သွား
သော အပြန်ခရီးတွင် မှာဝံသို
ဓာတ်ဆီပုံး အပြောက်
အပြား တင်ဆောင်
သည်။

ကိုထွန်းအေးမှာ ကိုမြိုင်နှင့်
တွေ့ဆုံတိုင်း -

“မြိုင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဓာတ်ဆီပုံး
တွေ မတင်နဲ့၊ ရဲက ဖမ်းရင်လည်း ခံရ
မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဓာတ်ဆီဟာ လောင်
စာဆီဖြစ်လို့ မီးလောင်ပေါက်ကွဲတတ်
တယ်”

"ထွန်းအေးရယ်၊ ငါလည်း ကလေးမှမဟုတ်တာ သိတာပေါ့ဒါပေမဲ့ မော်တော်ပိုင်ဆိုင်တိုက်ပိုင် လုပ်နေတော့ ငါက ဘယ်လိုတားဆီးမလဲ၊ နောက် တစ်ခုတလည်း မင်းတို့ မော်တော်က လုပ်တင်တော့ ပိုက်ဆံ အရနည်းတာ ပေါ့၊ ငါတို့ မော်တော်က ကုန်ရော၊ ဓာတ်ဆီပါတင်တော့ ဝင်ငွေကောင်းတာ ပေါ့"

"အေးလေ၊ မင်းတို့က ဖြတ်လမ်း နည်းနဲ့ စီးပွားရှာတော့ ကြည့်လုပ်ကွာ၊ ဓာတ်ဆီပုံးပေါက်ကွဲပြီး မင်းတို့ ဒုက္ခ ရောက်နိုင်တယ်၊ သတိထားပါ"

"အေးပါကွာ၊ သတိပေးတာ တော့ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ နောက်မှ တွေ့မယ် သူငယ်ချင်း"

"အေး . . . အေး"

ကိုထွန်းအေးနှင့် ကိုမြခိုင်တို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။

ကိုထွန်းအေးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးကို ကိုင်း ချိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ မော်တော်မောင်း သည်အလုပ်မှာ အန္တရာယ်များသည့် အလျောက် နံနက်မိုးသောက် အလင်း ရောက်သည်နှင့် မော်တော်ပေါ်က ဘုရားစင်၌ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်းများ ကပ်လှူပူဇော်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းဖို့ ဆုတောင်းပြီးသား၊ ညဘက် မော်တော် ထွက်ခါနီးတွင်လည်း လျှပ်စစ် မီးလုံး ကလေးများကို ခိုင်ခိုင်နာနာ ဆက်သွယ် ပူဇော်ပြီး ညရေချော် ဝပ်လှူပူဇော် ခဲ့ပါသည်။

ကိုမြခိုင်ကား ကိုထွန်းအေးလို မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သော်လည်း မိမိဗိုးမလားကိုးကွယ်၍သာ ကိုးကွယ်ရ သော်လည်း ဘုရားလည်း မှန်မှန်မရှိမီး သလို ဘုရားပန်းတပ်ဖို့ ဝေးစွာ၊ သူ

မှန်မှန်လုပ်သည့် အလုပ်မှာ ညနေတိုင်း အရက်မှန်မှန်သောက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒီပြင် အလိုလောဘကြီးသူလည်း ဖြစ် သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုထွန်းအေးနှင့် ကိုမြခိုင်တို့နှစ်ဦးမှာ ရန်ကုန်မြို့ ကီလီ ဗောတံတားဆိပ်ကမ်းနားရှိ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

"မြခိုင်၊ မင်းတို့ မော်တော်မှာ ဓာတ်ဆီပုံးတွေ မတန်တဆ မတင်နဲ့ နော်၊ အန္တရာယ်များတယ်"

"မင်းက ဘာကြားထားလို့လဲ"

"မင်းတို့ ဓာတ်ဆီပုံးတင်တာ တန်ချိန်လွန်နေတယ်လို့ ဆိပ်ကမ်းက အလုပ်သမားတွေ ပြောနေလို့ ငါသတိ ပေးရတာပါ"

"ဒီကောင်တွေက ဒီလိုပဲ၊ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတည့်လို့ ပြော တာပါကွာ"

"အေးလေ၊ ကုန်ပစ္စည်းတန်ချိန် လွန်ရင် လေကြမ်းတိုက်ရင် မထိန်းနိုင် အားနော်"

"အေးပါကွာ၊ ငါ ဒီမော်တော်ကို မောင်းလာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ"

"သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ငါက စိုးရိမ်လို့ပါကွာ"

ထိုသို့ ပြောပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြပြန် သည်။

နေ့အခါ၌ မော်တော်မောင်းရာ တွင် မြစ်ရေနည်းသွားပြီး သောင်ထွန်း သဖြင့် ကိုထွန်းအေးတို့ မော်တော်မှာ ဆက်မသွားနိုင်ဘဲ ကျောက်ချနေခဲ့ သည်။

ကိုမြခိုင်၏ မော်တော်မှာ အရင် ထွက်သွားသဖြင့် ရေတက်သည့်အချိန် ကို မိလိုက်သည့်အတွက် ရန်ကုန်သို့ စောစီးစွာ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကိုထွန်းအေးတို့ မော်တော်မှာ သုံးနာရီလောက်နောက်ကျပြီးမှ ရောက် ခဲ့ခဲ့သည်။ ကိုမြခိုင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဘောဆိပ်ဗောတံတားနားမှ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အရင်ရောက်နှင့်နေ သည်။

ကိုမြခိုင်က အောင်မြင်သူတစ် ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးနှင့် -

"ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်း တို့မော်တော် သောင်တင်လို့ဆို"

"အေးကွာ၊ မြစ်သုံးပွင့်ဆိုင်ကြား အကျော်သောင်ထွန်းတဲ့နေရာအရောက် ရေကျသွားလို့ သောင်တင်သွားတယ်"

"အဲဒါ မင်း သတိထားရမယ်၊ ရေတက် ရေကျအချိန်ကို သိရမှာပေါ့၊ သောင်ထွန်းတဲ့ နေရာမှာ ရေကျရင် သောင်တင်တတ်မှန်း သိရမယ်၊ နောက် ပြီး မင်းက ခရီးသည်တင်တဲ့ မော်တော် ဆိုတော့ အချိန်မှန်ဖို့လိုတယ်၊ နာမည် ပျက်ရင် ခရီးသည် စီးမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး"

သူက ကိုထွန်းအေးကို အပြု သဘောဖြင့်ဟုဆိုကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ခဲ့သည်။

ကိုထွန်းအေးကလည်း သူပြော သည့်စကားမှာ မှန်နေသဖြင့် -

"ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ် ငါမှားတာပါ၊ အခုတော့ ခရီးသည်တွေ နောက်ကျကုန်ပြီ"

"အေး၊ နောက်ဆိုရင် ရေတက် ရေကျမယ့် အချိန်နဲ့ချိန်ပြီး မောင်းပေါ့"

"အေးပါကွာ"

ကိုထွန်းအေးလည်း အားလျှော့ သည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုမြခိုင်က ထူးဆန်း သော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက် သည်။

“ဟိုတစ်နေ့ည ဂျွတ်နားရက်မှာ ငါ အိပ်မက်တစ်ခု မက်တယ်”

“ဟေ ဘယ်လိုမက်တာတဲ့”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ မြစ်သုံးခွဆိုင်နေရာ မှာ ရေကူးနေကြတယ်။ ပထမတော့ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မရှိဘူး။ လွတ် လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကူးခပ် နေကြတယ်။ ခဏကြာတော့ ရေထဲမှာ မိကျောင်းကြီး တစ်ကောင် ပေါ်လာ တယ်။ ငါတို့လည်း ကြောက်အားလန့် အားနဲ့ သောင်ပြင်ပေါ်ကို ပြေးတတ်ခဲ့ ကြတယ်။

မိကျောင်းကြီးက မင်းကို လိုက် ဆွဲတာ။ မင်းက ဘုရားစာရွတ်လိုက်လို့ ဆွဲလို့ မရဘူး။ ဒါနဲ့ငါကို လာဆွဲပြန်ရော။ ငါကလည်း ဘုရားစာမရတော့ ဘာမှ မရွတ်ရခင် ငါ့ရဲ့ ခြေထောက်ကို ကိုက် ပြီး ရေထဲကို ဆွဲချသွားတယ်။ ရေလယ် ရောက်တော့ ငါ့ကို သူ့ကျောပေါ်တင် လိုက်တယ်။ ငါလည်း သူ့ကျောပေါ်က ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးဖို့ လုပ်ပေမယ့် သူ့ ကျောကုန်းက စေးကပ်တဲ့အရည်တွေ ကြောင့် လှုပ်လို့မရဘဲ ရေနက်ထဲပါသွား တယ်။ ငါလည်း ကြောက်အားလန့်အား နဲ့ လန့်ပြီး ‘ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြ ပါဦး’ လို့ အော်ရင်း ပြန်နိုးလာတယ်။

နိုးလာတော့ တော်တော်မော နေပြီ။ ငါ့မိန်းမလာပြီး ရေတိုက်ရတယ်။ အိပ်မက်အကြောင်း ငါ့မိန်းမကို ပြော ပြတော့ ငါ့ကို ရှင် ဘီလူးစီးတာပါ။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

“အေး ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ညဘက် အရက်တွေ နင်းကန်သောက် ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာနေမှာ ပေါ့”

“အေးကွာ၊ ငါလည်း အိပ်မက် ထဲမှာ မင်းပါလို့ မင်းကို ပြောပြတာ”

“အိပ်ရင်းနဲ့ အသက်ရှူကျပ်ရင် လည်း ဒီလို အိပ်မက်မျိုး မက်တတ်ပါ တယ်”

“အေးပါကွာ၊ ငါဘာမှ မဖြစ်နိုင် ပါဘူးနော်”

“ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်မကောင်းရင် ဘုရားမှာ ရေ သပ္ပာယ်ပြီးတော့ အန္တရာယ်ကင်းပါစေ လို့ ဆုတောင်းပေါ့ကွာ”

“အေးကွာ၊ နှစ်ပတ်မှ တစ်ည နားရတာဆိုတော့ နောက်ဂျွတ်အော့ ကျမှပဲ ဘုရားသွားမယ်”

“အေးပါကွာ၊ ဘုရားမသွားနိုင် သေးလည်း နေ့စဉ်မွန်မွန် ဘုရားရှိခိုး ပါကွာ”

“ညဘက်က မော်တော်မောင်း နေရတော့ မအားပါဘူးကွာ”

“ငါလည်း ညဘက်မောင်းတာပဲ။ မမောင်းခင် ဘုရားရှိခိုးပေါ့ကွာ”

“အဲဒါကလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ ဆေးအဖြစ်ပါအဖြစ် အရက်နည်းနည်း သောက်ရသေးတယ်။ အရက်စော်နံတဲ့ ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ဘုရားမရှိခိုးချင်ပါဘူးကွာ”

အမှန်တော့ ကိုမြခိုင် ဆင်ခြေ ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မှ ဘုရားရှိခိုးချင်သည်စိတ် မရှိပေ။ ကိုထွန်းအေးလည်း နှစ်ယောက်သား စကားပြောပြီးနောက် သူနှင့်လမ်းခွဲခဲ့ သည်။

စိန်မေတ္တာမော်တော်သည် မင်း ဝိဇ္ဇာမော်တော်နှင့် တစ်နာရီကျော်ကြာ နောက်ကျပြီးမှ ထွက်ရသည့်အတွက် ရေတက်ချိန် ရေကျချိန်ကို သတိထား ပြီး တွက်ချက်နေရပါသည်။

မော်တော်ပိုင်ရှင်ကလည်း -

“မော်တော် သောင်တစ်ရင် အနည်းဆုံး လေးငါးနာရီ ကြာတယ်။

သောင်မတင်အောင် သတိထားမောင်း ပါ” ဟူ၍ သတိပေးပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းအေးမှာ လည်း ကိုမြခိုင်ကို သတိမပေးနိုင်ဘဲ မိမိမော်တော်ကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနှင် နေခဲ့ရပါသည်။

ထိုနေ့က ကိုထွန်းအေးသည် မော်တော်စက်ခန်းသို့ ဝင်လာစဉ်-

“ခွတ်”

“အား”

ဦးခေါင်းနှင့်တိုင်နှင့် တိုက်မိကာ မူးနောက်သွားပါသည်။

အင်း- မော်တော်ထွက်ခါနီး ဒီလိုဖြစ်တာ မိမိတစ်ကောင်းဘူး။ ကာရ ကာပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မူပဲ။

ဤသို့တွေးကာ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဓာရဏာပရိတ်ကို ရွတ်ဖတ်ခဲ့သည်။ ထို သို့ ရွတ်ဖတ်နေစဉ် ကိုမြခိုင်မောင်းနှင် သော မင်းဝိဇ္ဇာမော်တော်က ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ နောက်ထပ် နာရီအနည်းငယ်ကြာမှ ကိုထွန်းအေး၏မော်တော် ထွက်ခွာလာ ခဲ့သည်။

မကြာမီ တွဲတေးမြို့သို့ ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုမှဆက်၍ မောင်းနှင် ခဲ့ရာ မြစ်သုံးခွဆုံနေရာနှင့် မနီးမဝေး သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မော်တော် တစ်စီး ရပ်နေသည်ကို လမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ-

“ဟာ- မင်းဝိဇ္ဇာမော်တော်ပါ လား”

ကိုမြခိုင်၏ မော်တော်မှန်း သိ လိုက်ရဦးဖြင့် ကိုထွန်းအေးက လှမ်း အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ မြခိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အင်ဂျင်ထွက်နေလို့ ပြင်နေတာ မကြာခင်လိုက်လာခဲ့မယ်”

“အဘူအညီလိုရင် ငါလာခဲ့မယ်
လေ”

“ရပါကယ်၊ သွားနှင့်တော့ သူ
ငယ်ချင်း”

“အေးအေး ဖျာပုံမှာ တွေ့မယ်”
ကိုထွန်းအေးသည် ဆက်၍
မောင်းလာခဲ့သည်။

ဒီနေ့မှ ရေတက်ရက်ဖြစ်ပြီး ရေ
ပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် မြစ်သုံးခွဆိုင်
အနီးမှ သောင်ပြင်ပင်မပေါ်ထွန်းနိုင်ပေ။
သောင်ပြင်တစ်ခုလုံး လူတစ်ရပ်ကျော်မျှ
ရေလွှမ်းနေသဖြင့် ကိုထွန်းအေးတို့ မော်
တော်မှာ ရေစီးအထိုင်း အလွယ်တကူ
မောင်းနှင်ခဲ့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ မင်း
ဝိဇ္ဇာမော်တော်မှ သတင်းဆိုးကို ကြား
သိလိုက်ရပါတော့သည်။

“မင်းဝိဇ္ဇာမော်တော် မနေ့ညက
မြစ်သုံးခွဆိုင်အနီးမှာ ဓာတ်ဆီပုံးတွေ
ပေါက်ပြီး မီးလောင်လို့တဲ့”

“ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ဖြစ်တာလဲ”

“အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုပါ”

ဟု အစချီကာ မျက်မြင်ကိုယ်
တွေ့တွေ့ခဲ့သော သမ္ဗန်သမားက ပြော
ပြပါသည်။

“ညဉ့် ၁၂ နာရီခန့်အချိန်တွင်
မင်းဝိဇ္ဇာမော်တော်ဟာ စက်ချို့ယွင်းလို့
စက်ပြင်နေစဉ် ကုန်သည်တစ်ယောက်
က ဓာတ်ဆီပုံးနားမှာ မီးညှိုး ဆေးလိပ်
သောက်လိုက်တာ ဓာတ်ဆီပုံးတွေ
ပေါက်ပြီး မီးတွေလောင်တာ၊ ဓာတ်
ဆီတွေကလည်း ပေါက်ပြီး ရေပြင်မှာ
ပျံ့ကုန်တယ်။

ရေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးကပါ မီး
လောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး ဘယ်သူမှ
ရေထဲမခုန်ချရဲလို့ မော်တော်ပေါ်ပါတဲ့
လူတွေ...”

“ဒါဆို မြိုင်လည်း သေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မော်တော်မောင်း
တဲ့ ကိုမြိုင်လည်း သေပြီ”

“ဟာ- ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မြိုင်
ရယ်”

ကိုထွန်းအေးလည်း လွန်စွာစိတ်
မကောင်းဖြစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ
သွားခဲ့သည်။

ကိုမြိုင် မသေမီ ပြောသွားခဲ့
သော အိပ်မက်အကြောင်းကိုလည်း
ပြန်လည်သတိရကာ ယောက်ျားကြီး
တန်မဲ့ မျက်ရည်များကျလာခဲ့သည်။

“မြိုင်ရယ် အိပ်မက်နိမိတ်ပေး
ကတည်းက အန္တရာယ်ကင်းအောင်
ဘုရားရှိခိုးရမှာ အခုတော့ ရေထဲမှာ
မီးလောင်သေသတဲ့”

ကိုထွန်းအေးမှာ သူငယ်ချင်း
မြိုင်အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေခဲ့သည်။
မော်တော်မောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍
မြိုင်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစေကာမူ မော်
တော် မောင်းခြင်းကို ရပ်မထားနိုင်ဘဲ
နေ့စဉ် ထိုနေရာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်လခန့်
အကြာတွင် ရန်ကုန်မှ ဖျာပုံသို့ ည
မော်တော်အဖြစ် ပြေးဆွဲခဲ့သည်။ ည
(၁၂) နာရီခန့်တွင် -

ကိုထွန်းအေး၏ မော်တော်မှာ
မြစ်သုံးခွဆိုင်နားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
ထိုနေ့မှာ ရေကျရက်ဖြစ်ပြီး ရေအလွန်
ကျချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ သောင်နှင့်
ငြိကာ ကိုထွန်းအေးတို့ မော်တော်
ကလေး သောင်တစ်ခုပါသည်။

ကိုထွန်းအေးလည်း သင်္ဘော
သောင်တင်သွားသည့်အတွက် ခဏ
ခဏ သောင်မတင်ရန် သတိပေးခဲ့သော
သူငယ်ချင်း မြိုင်ကို ပိုပြီး သတိရမိ
သည်။

“အင်း- ဒီနေရာမှာ အနည်းဆုံး
သုံးလေးနာရီလောက်တော့ ကြာတော့
မှာပဲ၊ ငါ ဒီရေကျချိန်နဲ့ မမိအောင်
မြန်မြန်မောင်းလာရမှာ”

ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်
တင်မိသည်။

ထိုစဉ် မလွမ်းမကမ်းမှ ခုတ်
မောင်းလာသော မော်တော်တစ်စီးကို
လှမ်းတွေ့ရသည်။

“ဟော- ဟိုက မောင်းလာတာ
ဘယ်က မော်တော်လည်း မသိဘူး”

ဟူသော စိတ်ဖြင့် သေသေ
ချာချာ ကြည့်စဉ် ထိုမော်တော်မှာ စိန်
မေတ္တာမော်တော်နှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။

ကိုထွန်းအေးနှင့်တကွ မော်
တော်မှ လွတ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကလည်း-

“ဒီမော်တော် ဘယ်လိုမောင်း
လာလဲ မသိဘူး၊ မောင်းလို့ ရနေတယ်၊
ကျုပ်တို့ မော်တော်တောင် ရေနည်းနေ
လို့ မောင်းမရဘူး၊ ဘယ်သူ့မော်တော်
လဲ ကြည့်ကြပါဦး”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် မော်တော်
မှာ မီးအကြီးအကျယ်လောင်ပြီး ဓာတ်
ဆီပုံးများမှာ တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ပေါက်ကွဲ
သွားသည်။ ရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာလည်း
အရှိန်ပြင်းစွာ မီးလောင်နေသည်။

မီး၏ အပူရှိန်မှာ ကိုထွန်းအေး
တို့ မော်တော်ပေါ်အထိ ပူလောင်နေ
သည်။ မော်တော်ပေါ်က လူအများမှာ
မီးစွဲလောင်လျက် ဟိုပြေး သည်ပြေး
ပြေးနေကြသည်။

ကိုထွန်းအေးသည် သောင်ပြင်မှ
ဆင်းပြေးလာခဲ့သည်။ ဒီမော်တော်
လည်း မြိုင်တို့ မော်တော်ကဲ့သို့ မီး
လောင်ပြန်ပြီဟု တွေးထင်မိခဲ့သည်။
သောင်ပြင်ပေါ်မှ နေပြီး -

“ဒီလူတွေကို ငါ ဘယ်လိုကယ်ရပါ”

ကိုထွန်းအေးမှာ မော်တော်ပေါ်မှ လူများကို ကယ်တင်ချင်သော်လည်း အပူရှိန်ပြင်းထန်နေသဖြင့် ဒီထက်ပိုပြီး အနားသွား၍ မရပေ။

သောင်ပြင်နှင့် မီးလောင်နေသော မော်တော်မှာ အတော်နီးနေပြီး မီးအလင်းရောင်ကြောင့် ထိုလူတွေကို ကောင်းစွာ တွေ့နေရသည်။

ထိုလူများ၏ ကယ်ပါ ယူပါတစာစာ အော်ဟစ်နေသံများ၊ ဓာတ်ဆီပုံးပေါက်ကွဲသည့် အသံများကြောင့် ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား ဆူညံနေသည်။

ကိုထွန်းအေးတို့ မော်တော်ပေါ်မှ ဝန်ထမ်းများလည်း ကိုထွန်းအေးနည်းတူ သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ အလွန် ပူလောင်လွန်းလှသဖြင့် မည်သူမျှ ရွေ့သို့ တိုးမသွားနိုင်ပေ။

ထိုစဉ် မီးလောင်နေသော မော်တော်ပေါ်မှ ပြေးလွှားနေသည့် လူအုပ်ထဲမှ အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ဆက်မပြေးတော့ဘဲ ရပ်တန့်ကာ ကိုထွန်းအေးတို့အုပ်စုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံးကလည်း ထိုအမျိုးသားကို လှမ်းအကြည့်-

“ဟာ... မြိုင်ပါလား”

အားလုံး ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြသည်။

ထိုသို့အော်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အလင်းရောင်ထိန်ညှိစွာ မီးလောင်နေသော မော်တော်မှာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

သည်တော့မှ သရဲခြောက်ခံရမှန်း သိကာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့်

မော်တော်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လာကြသည်။ အားလုံး ကြောက်ရွံ့တုန်ကားမောပန်းနေသည်။

“ဟူး... မောလိုက်တာ”

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး တွေ့လိုက်ကြလား” ဟု ကိုထွန်းအေးက မေးလိုက်ရာ -

“အေး... မြိုင်ကို အားလုံး တွေ့လိုက်ကြတာပဲ”

“သရဲဆိုတာ တစ်ယောက်ချင်း တွေ့မှ ခြောက်တယ်လို့ အောက်မေ့တာ အခုတော့ အားလုံးကို ခြောက်တာပဲ”

ကိုထွန်းအေးတို့ အုပ်စုမှာ ဤမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဤနေရာတွင် မနေဝံ့တော့ပေ။ သို့သော် ရေမတက်သေးသည့်အတွက် မော်တော်မှာ မည်သို့မျှ မောင်းမရ ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်သော်လည်း ဤနေရာမှ ထွက်ခွာ၍ မရသဖြင့် အန်ကြိတ်ကာ ကြောက်စိတ်ကို ဖြေရင်း ပရိတ်များ ရွတ်နေမိသည်။

မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသော ထိုမြိုင်၏ ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ရသည့်အတွက် ကိုထွန်းအေးမှာ -

“သူတို့ မကျွတ်မလွတ်သေးလို့ ငါ့ကို ကိုယ်ထင်ပြတာနဲ့ တူတယ်၊ ကဲ- ကျွန်ုပ်၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို အမျှပေးဝေပါတယ်၊ အမျှ... အမျှ... အမျှ”

ကိုထွန်းအေးလည်းအမျှအတန်းပေးဝေလိုက်သည်။

ကိုမြိုင်အကြောင်း မစဉ်းစားသော်လည်း အတွေးများက ကိုထွန်းအေးဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ကိုမြိုင်နှင့် နောက်ဆုံးစက်ပျက်နေစဉ် တွေ့ဆုံသည့်အချိန်၌ ကိုထွန်းအေးအား -

“သွားနှင့်တော့ သူငယ်ချင်း” နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

ကိုမြိုင်အတွက် တကယ်ပင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။

ယခုလည်း ကိုမြိုင်သည် ဒီဘဝအတွက် ဘဝခြားသော်လည်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့သလား။

ကိုမြိုင် ပြောစကားလေးကို နားထဲမှာ ကြားယောင်ရင်း -

“ငါလည်း တစ်နေ့ မင်းနောက်ကို လိုက်ရမှာပါ။ ငါလည်း မင်းကို နှုတ်ဆက်စကားကလေး ပြောပါရစေ၊ သွားနှင့်တော့ သူငယ်ချင်း”

ရီရီငွေ

သန်ဝန်း

၂၆၁၃၆၅

အကဲခတ်ကမ္ဘာ...
ကမ္ဘာ့အလယ်

မိမိ၏မုဆိုးလုပ်ငန်းတစ်လျှောက်
ဤအဖြစ်မျိုး ရွှေအောင် တစ်ခါမျှ မကြုံ
စဖူးပါပေ။ ထူးဆန်းလွန်းလို့ ပါးစပ်
အတောင်းသားနှင့် ကြည့်၍သာ နေ
လိုက်ရသည်။ လက်တွင်းက ချိန်ထား
သော သေနတ်ပင်ပစ်ဖို့ သတိမရတော့။

တစ်မနက်လုံး ချေများအား ခြေ
ရာခံ၍ လိုက်ခဲ့လေရာ မွန်းတည့်သည့်
အချိန်တွင် ဂျုံးဂျုံးကျ စမ်းအိုင်ကြီးသို့
ရောက်လေတော့၏။

တွေ့ပါပြီ။ ချောင်းကောင် တစ်
အုပ် ရေခွေးဆစ်လောက်အထိပင် ဆင်း
လျက် စိတ်အေးလက်အေး ရေသောက်
နေကြလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကား
တိတ်လို့ ကျေးဇူးတင်သကဲ့သို့ မျောက်
အော်သံ အနည်းငယ်သာကြားရသည်။

ရေကန်နှင့် ကိုက် (၂၀၀) ခန့်အကွာ
မြှုပ်ပင်ရင်းမှာ ရွှေအောင် နေရာယူလိုက်
သည်။

မြင်ကွင်းကား ရှင်းလှသည်။
ချေပေါက်ကလေး နှစ်ကောင်ပါ
သော ထိုချောင်းကောင်အုပ်စုကား ဘေး
စောင်းအနေအထား ပစ်ကွင်းကောင်း
ပြီးတော့ လေအောက်အရပ်အားလုံး
ရွှေအောင်အတွက် တစ်ကွက်မက
သာလွန်နေသော အခြေအနေ၊ နှစ်လုံး
ပြု ကျည်နှစ်တောင့်လုံး ထိုးပြီးသား။

ပစ်ဖို့ရာ အဆင်သင့်၊ မုဆိုးခူးလောက်
ထောက်ပြီးလျှင် အလယ်မှ မိမိနှင့်
အနီးကပ်ဆုံး ပစ်ကွင်းအကောင်းဆုံး
ချေကြီးတစ်ကောင်၏ လက်ပြင် တစ်
နေရာသို့ ချိန်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် စိတ်ကိုစုစည်း တည်
ငြိမ်အောင် အသက်ရှူအားပြင်လိုက်၏။

ညာလက်ညှိုးအား ခပ်တင်း
တင်းဖိလျက် စိတ်ဖြင့် အချက်ပေးလိုက်
သည်။ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့် သုံးစက္ကန့်
“ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း”

“ဟင် - ဘာလဲ”

ချေများ လန့်၍ ပြေးကြလေ
သောကြောင့် မောင်းခလုတ်အား တင်
ထားသော လက်ညှိုးအား လျှော့လိုက်
၏။ သေနတ်ပြောင်းအား နှိပ်ချ၍
သေသေချာချာပင် ကြည့်လိုက်၏။

“ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း”

“ဟိုက် ဟာ”

ချေများ ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်
သွားသော်လည်း ချေအငယ်ကလေး
တစ်ကောင်ကား ရေထဲမှတက်၍မရ
အလဲလဲအပြီပြီနှင့် ဦးခေါင်းပါ တစ်ခါ
တစ်ခါ နှစ်သွားသဖြင့် ရေမွန်းနေသကဲ့
သို့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေပုံမှာ ရေအောက်
မှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ငြိနေသလိုမျိုး။ သား
ငယ်ကလေး ဘယ်လိုခုကွ ရင်ဆိုင်နေရ
သလဲ လှည့်မကြည့်။ တိရစ္ဆာန်တို့
အဘာဝ ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ပြေးလွှား
ထွက်ခွာသွားကြသော ဒရယ်အမေ၊
အဖေတို့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရွှေ့အောင် စိတ်
က ရောက်သွားသေး၏။

သို့သော် သေသေချာချာ ကြည့်
သောအခါ ရွှေ့အောင် ကြက်သီးများပင်
ထ၍သွားလေတော့၏။ ချေကလေး
အား ရစ်ပတ်နှစ်မြှုပ်နေသော သတ္တဝါ
ကား ကြီးမားသော မြွေတစ်ကောင်
တော့ မဟုတ်လောက်ပေ။

ရွှေ့အောင်ကား သေနတ်နှင့်ပစ်
ဖို့ သတိမရ မှင်တက်မိ၊ ကြက်သေ
သေနသည့်ဆိုတာမျိုးလား။ မတ်တတ်
ထရပ်လိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ရေစပ်သို့
သွားလိုက်သည်။ ချေကလေးကား အနီ
သတ္တဝါကြောင့်လော၊ ရေနစ်မွန်း၍
လောမသိ အသက်ကတော့ မရှိတော့
ပါပေ။ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မတွေ့ရ
တော့ပေ။ ချေသေကလေးလည်း တမ်း
စပ်နှင့် ဝါးတစ်ပြန်ခန့်နေရာ (ရေလယ်)

သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သို့သော်
ရွှေ့အောင် ရေလယ်သို့ မဆင်းရဲတော့
ပေ။ စောစောက အကောင်က ဘာ
ကောင်များ ဖြစ်နိုင်သနည်း။ မိမိ၏
မုဆိုးအတွေ့အကြုံတွင် မကြုံဖူးသေး။
ရေထဲကိုတော့ ဆင်းရန်မဝံ့။ မိမိအား
လည်း အလွတ်ပေးမည်မဟုတ်။ ဒရယ်
ကလေးကား ရေခါးလောက်နေရာတွင်
လည်လည် လည်လည်နှင့်၊ သူ့မှာ ဓား
ကလည်း ဓားမြှောင်သာပါသည်။

ဒရယ်သေအား ဆယ်ယူလို
သည်ထက် မမြင်ရသော ရေနံအောက်
ရန်သူအား သိချင်စိတ်က စောနေသော
ကြောင့် မိမိ၏ဆရာ မုဆိုးကြီးဦးဘိုးဟန်
အား ကွက်ခနဲ သတိရလိုက်သဖြင့်
ဆရာနှင့် အလျင်ဦးစွာ တွေ့လိုစိတ် ဖြစ်
မိလေတော့သည်။

“အဖိုးဟန်ရေ”

“ဟေး- ဘယ်သူတုံး၊ ဝင်ခဲ့လေ”

ပုသိမ်-မုံရွာ ကားလမ်းဘေးတွင်
ရှိသော ပန်းတောကြီးရွာ မုဆိုးကြီးဦးဘိုး
ဟန် ခြံဝင်းထဲသို့ ရွှေ့အောင် သေနတ်
ထမ်း၍ ဝင်သွားလေသည်။ အချိန်က
ညနေစောင်း။ မုဆိုးကြီး ဦးဘိုးဟန်ကား
ရွှေ့အောင်၏ဆရာရင်း။

အိမ်နောက်ဘက်တွင် ဆတ်
သားခြောက် မီးဖုတ်အား မြေပဲဆီဆမ်း
ထားသော ပန်းကန်ကိုင်၍ ထွက်လာ
သော ဦးဘိုးဟန်က အိမ်ရှေ့ဝင်းခြံ
အတွင်း ဝင်လာသော ရွှေ့အောင်အား
တွေ့မြင်သွားလေတော့သည်။

“အား- ရွှေ့အောင် လာကွ၊
အတော်ပဲ၊ ဆတ်သားခြောက်နဲ့ ထမင်း
စားသွားကွ၊ ဒီနေ့ တောပစ်သွားတာ
လား၊ ဘာမှ မရဘူးလား၊ မင်း လက်
ဗလာနဲ့ ပြန်လာပုံက”

ရွှေ့အောင်ဦးဘိုးဟန်၏ အေး

အား မပြောနိုင်သေး။ သောက်ရေအိုးစင်
မှ သစ်သားရိုးတပ်ထားသော အုန်းမှုတ်
ခွက်စိမ်းစိမ်းကလေးနှင့် ရေတစ်ခွက်
ခပ်သောက်ပြီး သေနတ်ကို ကျောမှ
ဖြုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခလုတ်
သက်ပြင်းမောတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်
လေသည်။ ပြီးနောက် ဆင်သား
ခြောက်တစ်မျှင် ကောက်၍ဝါးရင်း
ရေနှေးကြမ်းအား ငဲ့လျက် -

“ဟား- အဖိုးဟန်၊ အမဲက တွေ့
ပါတယ်၊ ပစ်ခွင့်လည်း ရပါတယ်၊ ဒရယ်
ငယ်ကလေးတစ်ကောင်လည်း သေသွား
တယ်၊ အဲဒီမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခု
တွေ့လာလို့၊ အဲဒါ အဖိုးဟန်ဆီကို လာ
တာ”

“ဟင်- ဘာ ထူးထူးဆန်းဆန်း
တုံးဟ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းကလည်း
ရှင်းအောင်လုပ်စမ်းပါဟ”

ရွှေ့အောင် ဆတ်သားခြောက်
တစ်ဖက် ကောက်ဝါးလျက် ပြီးခဲ့သော
နေ့လယ်က အတွေ့အကြုံအား သေ
သေချာချာ ပြောပြလိုက်လေတော့
သည်။

ဦးဘိုးဟန်ကား ဆတ်သား
ခြောက်ကိုဝါးရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်
နှေးသွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်
တစ်နေရာသို့ကြည့်ကာ စူးစိုက်စဉ်းစား
နေလိုက်၏။

ရွှေ့အောင်ကား သူ့ရင်ထဲရှိရာ
ကို သူ့ဆရာအား ပြောလိုက်သေဖြင့်
စိတ်ထဲပေါ့ပါး၍ သွားလေတော့သည်။
ဆတ်သားခြောက်များကိုလည်း ဆက်
တိုက် စားလိုက်လျက် ရေနှေးကြမ်း
တစ်ခွက်အား သောက်လိုက်လေတော့
သည်။ ဦးဘိုးဟန်၏ အဖြေအားလည်း
နားထောင်စောင့်မျှော်လျက်-

“ကျွန်တော်လည်း ရေစပ်ရောက် သွားရော အဲဒီချော အသေကောင်လည်း မလုပ်တော့ဘူးဗျာ၊ အဟား ဟား... ကျွန်တော် ရေထဲ မဆင်းဝံ့ဘူး၊ ချော အသေကောင်ကိုလည်း မယူခဲ့နိုင်ဘူး၊ ဆင်းမဆယ်ရဲလို့ အဲဒါနဲ့ လှည့်ပြန်လာ တာ”

“ဘာကောင်ဖြစ်မယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ”

“ပထမတော့ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားကလို ဟို အင်နာကွန်လို အကောင်ကြီးတွေ၊ စပါးဖုံးမြွေကြီးတွေ လို့ ရုတ်တရက် ထင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ချောကလေးခြေထောက် လက်ပြင်နားအထိ မည်းမည်းခပ်လုံးလုံး ကြီး ပတ်ထားသလိုပဲ ဟိုထီးစုတ်ဖျင်လို့ပဲ အဲဒီအရောင်လို့ပဲ မည်းနက်ပြီး ပြောင် နေတာ၊ ချောက ဗိုက်ရေထဲတဲ့နေရာ ရောက်တော့ ဆွဲနှစ်လိုက်သလို -တွေ့ရ တယ်”

ဦးဘိုးဟန် ဆတ်သားခြောက် တစ်မျှင် ကောက်ဝါးလိုက်ရင်း ခေါင်း ညိတ်လျက် -

“ကဲ - ရွှေအောင်၊ ငါသိပြီ၊ ဒီကောင်ကကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ရေနေသတ္တဝါပဲကွ၊ မင်း လူယောင်ပြ လို့ကတော့ မရဘူးကွ၊ ငါလည်း အရင် တစ်ခါ ကြုံဖူးတယ်၊ ဗိုလ်တာရာနဲ့ ပျဉ်းမနားသစ်တောကြီးပိုင်း တစ်နေရာ မှာ ရေကန်ချောင်းစပ်မှာ ညဦးပိုင်း လေကလေးတဖြူဖြူနဲ့ အိပ်ကြတာကွ၊ တောကောင်တွေ အန္တရာယ်လည်း မရှိ ဘူးကွ၊ သစ်လုပ်ငန်းတာဝန်နဲ့ လုပ်သား ခြောက်ယောက်လည်းပါတယ်၊ ဖျားနေ တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီမယ် အဲဒီ သတ္တဝါက အိပ်ပျော်နေတုန်း လာနှိပ် သွားတာ သေတာပဲဟေ့ တစ်ခါတည်း”

“ဪ - ကုန်းပေါ်မှာလည်း အန္တရာယ်ပေးတာပဲလား၊ ဘာကောင်လဲ အရိုးဟန်ရဲ့ ပြောပါဦး”

“ကဲ - မင်း ထမင်းစားရင်လည်း စား၊ မစားရင်လည်း ဆတ်သားခြောက် ယူသွား၊ မနက်ဖြန် ဒီအချိန် တို့နှစ် ယောက် အဲဒီရေကန်ကိုသွားမယ်၊ မင်း သိချင်တဲ့ လူသတ်ကောင် တို့အမိမိမ်း ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အရိုးဟန်ကတော့ ဝေလည် ကြောင်ပတ်လုပ်ပြီ”

“ဟုကောင်ချ မင်းက စာအုပ် ဖတ်နေတုန်း၊ ငါက ဘေးကနေပြီး အဲဒီ မယ် ဘယ်သူကတော့ဖြင့် ဘာဖြစ်သွား တာပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘာဖြစ်တယ် လို့ အနားကနေပြောနေရင် မင်းစာအုပ် ဖတ်နေတဲ့လူ စိတ်တိုလာပြီပေါ့ဟ၊ ဟာ - မပြောပါနဲ့တော့၊ ကြိုသိနေမှတော့ မဖတ်တော့ဘူး၊ အရသာ ပျက်တယ် ဆိုပြီး စိတ်တိုပြီပေါ့ကွ ရွှေအောင်ရဲ့”

“ဟား ဟား၊ ဟား၊ အရိုးဟန် ကတော့ ဗိုလ်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်) ရဲ့တပည့်ရယ် မပြောရဘူး၊ စာရေးဆရာ ဒဿနအပြည့်နဲ့ဗျား ဟား ဟား ဟား”

“ကဲ-စကားများမနေနဲ့၊ ယူနေကျ ပစ္စည်းတွေ (လင့်စီးလျှင် ယူဆောင် ရမည့်ပစ္စည်းများ)ယူလား၊ ညနေ ၄ နာရီ ငါ့ဖိမ်အရောက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အရိုးဟန်၊ ဒါဆို ပြန်ပြီ”

“အေး ဟုတ်ပြီ”

နောက်တစ်ရက် ၄ နာရီနှင့်မိနစ် ၂၀၊ အချိန်လေးစားသော ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် တောင်ခြေသို့ပင် ကျော် ခဲ့လေပြီ။ စကားတပြောပြောနှင့် သွား ရင်း ယခုမှ ရွှေအောင် သတိပြုမိ၏။

ဆရာဦးဘိုးဟန်ကား သေနတ်ကို ကျော တွင် ပိုး၍ထားသည့်အပြင် လွန်စွာ အသွားထက်သော လုံခြုံအရှည်ကြီး တစ်ချောင်းကိုပါ ထမ်းလာသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောပိုးအိတ်တွင်လည်း အနည်းငယ် အချိန်စီးဟန် ရှိသော အထုပ်ပါလာနိုင်သဖြင့် ခပ်လေးလေး သယ်ပိုးနေရပုံကိုလည်းကောင်း ရွှေ အောင် ဂရုစိုက်မိလေသည်။

မေးပါက ဆရာဦးဘိုးဟန်က မည်သည့်အခါမျှ ကြို၍ အဖြေမပေး တတ်သဖြင့် ပယောဠိတစ်ပုဒ်ကို မိမိက သာ မိမိဘာသာ အဖြေထုတ်ကြည့်ရ လေသည်။ မှန်မည်လား၊ မှားမည်လား တော့ မသိပါပေ။

“ရွှေအောင်”

“ဗျာ အရိုးဟန်”

ရွှေအောင် အတွေးပယောဠိသံပုံ ဖြန့်ခနဲပြုပျက်သွားလျက် အမြန်ထူး လိုက်ရလေသည်။

“မင်းပြောတဲ့ ရေကန်က ဟိုဖြူး သုံးပင်ကြီးနားက ကန်ကြီးလား၊ ရွှေတွင်း တူးချောင်းထိပ်ကလေ”

“ဟုတ်တယ် အရိုးဟန်၊ အဲဒီ ရေကန်ပဲ”

သို့နှင့် နောက်ထပ်ကွမ်းတစ်ယာ ညက်ခန့် အချိန်တွင် ရေကန်စပ်သို့ ရောက်လာကြပေပြီ။ မနေ့က သေနေ ပြီးဖြစ်သော ချောကလေးကား ကမ်းစပ် တွင် ရောက်နေလေသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

“ရွှေအောင်”

“ဗျာ အရိုးဟန်”

“မင်းပစ္စည်းတွေ ခဏချ အဲဒီ ချောသေကောင်ကို ကမ်းပါးသဲပြင်ပေါ် ဝါးတစ်ပြန် (ဝေ ၂၀ခန့်)လောက် ဆွဲတင် ထားလိုက်၊ သိပ်ပြီး မပုပ်သေးဘူးကွ”

ဦးဘိုးဟန်ကား ကျောပိုးအိတ်များချ၍ သေနတ် ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး နားနေသည်။ ရွှေအောင် ချေအသေကောင်ကလေးအား နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းကိုကိုင်လျက် ကုန်းပေါ်သပြင်ဝါးတစ်ပြန်ခန့်နေရာ၌ လှဲချထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ရေစပ်တွင် သတိဖြင့် လက်ဆေးလိုက်ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်ရာ ဆရာဦးဘိုးဟန်ကား သေနတ်ကျောတွင်ပိုးလျက် အမဲလိုက်သုံး ဓားမြှောင်ကြီးနှင့် အင်ပင်ပေါက်များအား ခုတ်ဖြတ်လာပြီးလျှင် ချေသေကောင်နှင့် ဝါးတစ်ပြန်ခွဲခန့် နေရာတွင် ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။ ဆယ်ပင်၊ ၁၅ ပင်ခန့် ခုတ်ရာ ရွှေအောင်က သယ်ချပေးရသည်။ ဦးဘိုးဟန်ကား အင်ပင်ပေါက်များအား လေးထောင့်စပ်စပ် ခြောက်ပေအကျယ်ခန့် လှည့်ပတ်စိုက်လိုက်သည်ရှိသော် လွန်စွာလုံခြုံသော မြူတစ်ခုဖြစ်၍ သွားလေတော့သည်။

၎င်းတို့၏ပစ္စည်းများအား ထိုမြူအတွင်း နေသားတကျ ထားပြီးလျှင် ဦးဘိုးဟန်ကား ဆေးတံကိုထုတ်၍ ဆေးဖြည့်လျက် မီးညှိဖွာနှိုက်ပြီးလျှင် ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ နှစ်ပိဿာ ဝါးဆယ်၊ သုံးပိဿာခန့်ရှိသော အထုပ်အား ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် ချထားလေ၏။

“ရွှေအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အနီးဟန် ပြော”

“ဒီကောင် မှောင်ရိပ်ကျရင် မင်းချေသေကောင်ဆီကို တက်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းချေတိုဆွဲသွားတဲ့ စွက်ကြောင်းရာအတိုင်းလာနိုင်တယ်၊ ငါက အချက်ပြပြီး နေရာယူ၊ လှံနဲ့ထိုးမိတာနဲ့ မင်းကဟောဒီအထုပ် မလာပြီး ဆုပ်ဆုပ်ပြီး အဲဒီအကောင်ကို ပစ်ရ ပေါက်ရမယ်၊

ခပ်သွက်သွက် အချက်များများ လုပ်ရမှာနော်၊ နှေးလို့မရသွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေအောင် ဦးဘိုးဟန် ဖြေလိုက်သော အထုပ်အား နှိုက်၍ လက်ညှိုးလက်မကိုင်၍ အနည်းငယ် ပွတ်နမ်းကြည့်ရာ -

‘ဟား ဆားနဲ့ မဖောက်ထုံးမှုန့်တွေ ဆတူ ရောသမထားတာပဲ’ ဟု သိလိုက်ရလေသည်။

အခုမှ ပို၍ ဦးနှောက်ခြောက်သွားပြန်တော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်စေ ဆရာဦးဘိုးဟန် ဦးဆောင်သမျှ ကိစ္စများသည် အောင်မြင်ပိုင်နိုင်သည်ချည်းဖြစ်သောကြောင့် ရွှေအောင်ကား တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် ဝမ်းသာနေမိလေသည်။ ဘဝသင်ခန်းစာတစ်ခုကို လက်တွေ့ ရယူမှတ်သားရသည်ချည်း ဖြစ်သဖြင့် ရွှေအောင် ဘဝတစ်လျှောက် ဆရာဦးဘိုးဟန်ကား အစားထိုး ရှာမရနိုင်သော ဆရာတစ်ဆူပင်ဖြစ်လေသည်။

အပ်ချမပ်ချ သင်တတ်ပြတတ်သလို သတ္တိဗျတ္တိလည်း လွန်စွာရှိလေသည်။ တောဆင်ရိုင်းအား တင်ပါးပုတ်ခတ်၍ ပစ်ခတ်ရသော အာဓာမုဆိုးကျော်ကြီးလည်း ဖြစ်လေသည်။

တောတစ်ခွင်ကား တောကြက်တွန်သံများအပြီး တိတ်ဆိတ်၍သွားလေသည်။

တောတိုးသကြားလျက် ဘယ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိုးချုပ်စအချိန် ဝက်နှစ်ကောင် ရေဆင်းသောက်ပြီး ဝှေးခနဲလှည့်ပြေးကြလေတော့သည်။ လူနဲ့ရသည်ထင်။

အရှေ့ဘက်ဆီမှ တောအုပ်ပေါ်သို့ အလင်းတစ်ခု ထိုးတက်လာလေသည်။ ဒီကနေ့ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ပေပဲ

တိုးဟု ရွှေအောင် မှတ်ချက်ချခိုင်း။

ဦးဘိုးဟန်ကား စကားမပြောသဖြင့် ရွှေအောင် တောဝေး မေးမေး မပြောရဲပေ။ မေးလျှင်လည်း မထိုက်၊ ဤကား ဤဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်ပဲ စည်းကမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာ၏ အစိုအပြည့် ဘာမျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်၍ သိရှိနေရသည်။

အချိန်ကား ကုန်လွယ် သူ၏အရှေ့ဆီမှ လမင်းကြီးပေါ်လာလျက် ရေကန်အား အလင်းရောင်ပေးသည့်နယ်၊ ချေအသေကောင်ကလေးကား လရောင်အောက်တွင်တော့ နွေးဖွေးကလေး ငြိမ်လျက်။

ထိုစဉ် ကမ်းစပ်မှ ချေကလေး ဆွဲလာသော စွက်ကြောင်းထိပ်မှ ရေအနည်းငယ်လှုပ်သွားပြီး မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခု ရေထဲမှ တွား၍ တွား၍ စွက်ကြောင်းအတိုင်း တက်လာလေသည်။ ဦးဘိုးဟန်ကား လက်ညှိုးကို ပါးစပ်တွင် ကပ်ပြ၏။

ရွှေအောင် ခေါင်းကြီးလျက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင်ကား -

“ဟ - အား ဟား”

အသံတော့မထွက်၊ စိတ်သံတွင်တော့ အထက်ပါအတိုင်း ဖြည်ဟည်းသွားလေသည်။ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးကား အရှည်ခန့်မှန်းခြေ နှစ်တောင်ခန့်ရှိမည် ထင်ရ၏။ တွား၍ တွား၍ ဘက်လာသည်မှာ မြန်လွန်းလှသည်။ ရွှေအောင်ကား မျက်တောင်ပင် မခဝါမိပါပေ။ အသက်ပင် ရှုမိလေရဲ့လား သေပါပေ။ ဦးဘိုးဟန်ကား ၎င်း၏ညာဘက်ဘေးတွင် အလိုက်သင့်အနေအသား ချထားသော လှံရှည်အားဆုပ်ကိုင်၍ ရွှေအောင်နားနားသို့ ကပ်ပြီးလျှင်

“ရွှေအောင်ချေ ငါ ရေစပ်
နားက ဆီးကြိုပြီး လှံနဲ့စိုက်ထိုးထားမယ်၊
မင်းတ ဟိုအထုပ်လူပြီး ဆုပ်ဆုပ်ပြီး
သေသေချာချာ ပစ်ပေါက်ရမယ်၊ သေ
သေချာချာ လုပ်နော်၊ ကဲ စပြီ”

ဟု ပြောလျက် ချေသေကောင်
ကလေးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထို
မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးက ချေအသေ
ကောင်ကလေးအား ပတ်၍ တစ်ဖက်သို့
ဆွဲလှန်လျက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

မိုးပေါ်သို့ ထောင်နေသော ချေ
သေကောင်၏ ခြေထောက်များကား
တလှုပ်တလှုပ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
တိတ်တိတ်လို့၊ လကလည်း သာလိုက်တာ
ထိန်လို့။

“ကဲ...ဟေ့”

လှံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍
လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် သုတ်ခနဲ
ရေကန်စပ်အနီးသို့ ကြို၍ ပန်း၍ ပြေး
သွားသော ဦးဘိုးဟန်အား ကြည့်ရင်း
ရွှေအောင် အဖဖွင့်ထားသော အိတ်
အား ပိုက်၍ ပြေးလိုက်ရလေသည်။

မြေကြီးလှုပ်ရှားသော တုန်ခါသံ
လှုပ်ရှားသံကြောင့် မည်းမည်းသတ္တဝါ
ကြီးကား ချေအသေကောင်မှခွာလျက်
ရေကန်စပ်ဆီသို့ စွပ်ကြောင်း အတိုင်း
ဆင်းလာလေသည်။ လွန်စွာလျင်မြန်လှ
လေသည်။

လှံကို အသင့် စုံကိုင်ချိန်ရွယ်
ထားသော ဦးဘိုးဟန်က ချိန်ဆ၍
တစ်ချက်တည်း သတ္တဝါကြီး၏ ခါးလယ်
လောက်တွင် စွပ်ခနဲထိုးစိုက်လိုက်၏။

“စွပ်...ပျက်”

ထိုးစိုက်ပြီး ဖိထားလိုက်ရာ သွေး
များပန်းထွက်လျက် ၎င်းခန္ဓာကိုယ်အား
ဖောက်ထွင်း၍ လှံသွားရှည်က မြေကြီး
ထဲသို့ တော်တော်များများပင် စိုက်ဝင်

သွားလေသည်။ သတ္တဝါကြီးကား
တဖျပ်ဖျပ် လူးလျက်။

“ရွှေအောင် ချ၊ ချကွာ ဆော်ပစ်”

ရွှေအောင် လက်ထဲကအထုပ်
ထဲတွင် ဆားနှင့် မဖောက်ထိုးကို ရော
စပ်ထားသော အမှုန့်များအား ဆုပ်၍
ဆုပ်၍ ခပ်သွက်သွက် သတ္တဝါကြီးအား
ပစ်ပေါက်လေတော့၏။ ပေါက်ရင်း
ပေါက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း သတ္တဝါကြီး
ကား ငြိမ်ကျသွားသကဲ့သို့ သွေးများ
လည်း အိုင်ထွန်းလျက် ပန်းထွက်သွား
ပြီးလျှင် အဆိုပါသတ္တဝါကြီးကား လျော်
ပြီးသား အဝတ်ပုံကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွားလေ
တော့သည်။

ဦးဘိုးဟန် လှံကို ဆွဲနုတ်ချွတ်
လျက် ရေစပ်တွင် ရေဆေးနေသည်။
ရွှေအောင် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေ
ပေသေးသည်။ အဖြေကား မထွက်လာ
သေးပေ။ ထို့ကြောင့် ခါးတွင် ချိတ်
ထားသော ဓာတ်မီးကလေးအားဖြုတ်၍
သေသေချာချာထိုင်ပြီး မီးဖြင့်ထိုးကြည့်
သည်။ သဘောတော့ ပေါက်သွားပြီ။
သို့သော် ဒီလိုအကောင်မျိုးက ဒီလောက်
ကြီး ကြီးရသလား၊ ဖြစ်ကောဖြစ်နိုင်ရဲ့
လား။ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူး။ မျက်မြင်တွေ့
သောကြောင့် ထူးဆန်းခြင်းမကထူးဆန်း
နေပေသည်။

ဦးဘိုးဟန်ကား ဆေးတံကို ဆေး
ထပ်ဖြည့်၍ မီးညှိဖွာရှိုက်လျက် မီးခိုးများ
မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သဲပြင်တစ်နေရာ
တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ ရွှေအောင်၊ ဒါ မင်းကိုယ်
တွေ့ ဗဟုသုတပါ၊ သေသေချာချာမှတ်
ထား၊ တောထဲတောင်ထဲ ရေကောင်း
လိုက်တာဆိုပြီး ဆင်းမချိုးနဲ့၊ အန္တရာယ်
အလွန်များတယ်၊ နေရာတိုင်း (ရေကန်
တိုင်းမှာ) အနည်းနဲ့အများ ရှိနိုင်တယ်၊

၁၀ စက္ကန့်ကို သွေးတစ်ပွဲလင်းလောက်
နှုန်းထား အလွန်မြန်မြန်စုပ်အားကောင်း
တဲ့ တောင်ရိုးမျော (သွေးစုပ်ကောင်)
ဆိုတာ အဲဒါပါ၊ မျက်လုံးလည်းမပါဘူး၊
နား၊ နှာခေါင်း မပါဘူး၊ သွေးနံ့ကိုလည်း
ငါးမိတာအတွင်း အမြန်သိတယ်၊ ရှာဖွေ
နိုင်တယ်၊ စုပ်ခွက်အရာက တစ်ထွာပတ်
လည်လောက် ရှိတယ်၊ စုပ်မိတာနဲ့
သုံးစိတ်ကွဲသွားမယ်၊ မာစီဒီးတံဆိပ်လို
သုံးမြှောင့်ကွဲသွားတာ၊ မိလို့ကတော့
ချေကလေးအဖြစ်သန်စ မင်းမြင်လိုက်
တယ် မဟုတ်လား”

“အား... ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှန်
ပဲ အရိုးဟန်၊ ဒါ တောင်ရိုးမျော ဟုတ်
လား အရိုးဟန်”

“ဟုတ်ပါသဗျား၊ ဟုတ်ပါ”

“တကယ့်ကြောက်စရာကောင်း
တဲ့ သွေးစုပ်ကောင်ကြီးပါလား အရိုးဟန်
ရယ်၊ ကျောထဲတောင် စိမ့်တယ်”

“ကဲ- ရွှေအောင် ပစ္စည်းတွေ
ပြန်စု၊ အချိန်ရှိတုန်း တောင်ခြေဆင်းရ
အောင်၊ တောင်ခြေဝါးခုတ်စခန်းမှာ တို့
အိပ်ကြမယ်၊ ညနက်သွားလို့ မကောင်း
ဘူးဟ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်သင့်ပါ အရိုး
ဟန်”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားကြစို့ဟေ့”

တောင်ရိုးမျောကြီး မရှုမလှ
အပိုင်းပိုင်းပြတ် အရည်ပျော်သေဆုံး
သွားပုံကတော့ဖြင့် သုံးလေးရက်
လောက် အာရုံထဲက ဖျောက်မရသလို
တစ်ခါတစ်ခါများ အိပ်မက်ထဲပါသွား
လေမလားဟု ရွှေအောင် ထင်လိုက်မိ
လေတော့သတည်း။

ဆန်းစင်း(အောင်မြေ)

မိုးပေါ်က နတ်သား

နိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ)

(၁)

ဈေးအဝင်ဝမုခ်ဦးမှာ စည်ပင်သာယာဈေးကြီးလို့ အမည်တပ်ထားပေမယ့် ဒီဒေသက လူတွေကတော့ ပန်ဟိုက်ဈေးကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ နမ္မတူမြို့မှာ (၃၂)မိုင်ဈေးနဲ့ တိုင်းရုံးဈေးဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်ဈေးကလေးနှစ်ခု ရှိပေမယ့် ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံအလင်ကတော့ ပန်ဟိုက်ဈေးကြီးမှာပဲ ဝယ်လို့ရနိုင်တယ်။

သတ္တုတွင်းဒေသ ဝန်ထမ်းမြို့လေး ဖြစ်တာမို့ လစာထုတ်ပြီးတဲ့ လဆန်းရက်တွေမှာဆို ပန်ဟိုက်ဈေး

ကြီးမှာ ဈေးလာသူတွေ အများအပြားနဲ့ စည်စည်ကားကားပေါ့။

သွားချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မသွားချင်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ် ပန်ဟိုက်ဈေးကြီးကို ရောက်ရစမြဲ။ အကြောင်းကတော့ တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ် ဈေးဝယ်တာဝန်ကျလို့ ဆိုပါတော့။ ဈေးဝယ်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ့်အိမ်အတွက် ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ဝယ်တယ်လို့များ မထင်လိုက်လေနဲ့။

ကျွန်တော်တို့ နမ္မတူမြို့မှာ အခြေခံသတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းခွင် သင်တန်းကျောင်းဆိုပြီး သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနက ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ သင်တန်းကျောင်း ရှိပါတယ်။ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနအတွင်းမှာဆိုတဲ့ စက်မှု အလုပ်ရုံတွေက လုပ်သားတွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေကို လုပ်ငန်းခွင်မှာ စာတွေနဲ့ လက်တွေ့ပေါင်းစပ်ပေးတဲ့ သင်တန်းကျောင်းကြီးပေါ့။

တက်ရောက်လာတဲ့ သင်တန်းသားတွေရဲ့ စားရေး သောက်ရေး ကိစ္စရပ်တွေကို စီမံဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့စားမြီနဲ့ကော်မတီမှာ ကျွန်တော်က အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး။ ကော်မတီဝင်တွေ အားသုံးအလှည့်ကျ ဈေးဝယ်ရတာမို့ ကျွန်တော်လည်း ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူးလေ။

တစ်ရက်က ကျွန်တော် ဈေးဝယ်နေတုန်း နောက်ကနေ ခါးကိုတို့လိုက်လို့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ဖြင့် ကြက်သီးတွေတောင် ထသွားမိတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပုံက ပြုံးဖြဖြ ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်လန့်သွားတဲ့ပုံကို သဘောကျလို့ အားပါးတရ ရယ်မောပြီး ထွက်သွားလေရဲ့။

ဈေးသည် အခေါ်ကြီးက “အဲဒါသာကြည့်တော့၊ အေးပိုက လူကသာ စိတ်မနှံ့တာ ယောက်ျားချောချောများမြင်ရင် ပြည်တည်တည်နဲ့” တဲ့။

အဲဒီနေ့က သူနာမည် အေးပိုဆိုတာရယ်၊ စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်ဆိုတာရယ်ကို သိခဲ့ရတယ်။

(၁)

အဆိုလို့သာ အများက ခေါ်နေကြတာ ဒီနာမည်ဟာ သူ့နာမည်အရင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မသိကြဘူး။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကနေ ဘယ်လိုရောက်လာတယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူး။ အေးပိုအတွက်တော့ ပန်ဟိုက်ဈေးကြီးဟာ ကုမ္ပဏီသယနေရာဌာနကြီးပေါ့။

မနက်မိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့ အေးပိုတစ်ယောက် လွယ်အိတ် တစ်လုံးကို လွယ်ပြီး ပန်ဟိုက်ဈေးကြီးထဲ တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော့တာပဲ။ ဈေးသည်တွေကလည်း အေးပိုလာပြီဆိုမှဖြင့် ထမင်းရောင်းတဲ့သူက ထမင်းထုပ်ပေး၊ ဟင်းရောင်းတဲ့သူက ဟင်းပေး၊ မုန့်ရောင်းတဲ့သူက မုန့်ပေးနဲ့။

တချို့ ဈေးသည်တွေကတော့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ လုံချည်အင်္ကျီကလေးတွေ ပေးကြတယ်။ အေးပိုအတွက်ကတော့ စားစရာ၊ ဝတ်စရာဆိုတာ အလိုလိုပြည့်နေပြီးသား။ ရွှေတောင် ထမင်းမငတ်ဘူးဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတယ်ထင်ပါရဲ့။

ဝတ်စရာ၊ စားစရာ ပြည့်စုံသလို နေရာကလည်း အရန်သင့်ဗျ။ ပန်ဟိုက်ဈေးကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်း လမ်းထိပ်မှာ ကင်းတဲဟောင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ကင်းတဲဟောင်းကလေးက အေးပိုအတွက် စံမြန်းရာ ဘုံနိဗ္ဗာန်ဆိုပါတော့။

အေးပိုရဲ့ ရုပ်ရည်ဈာန်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ရွက်ကြမ်းရေကျိုလို့တောင် မဆိုနိုင်တာမို့ အကျဉ်းတန်သူလို့ ဆိုရမှာပါ။ နှာခေါင်းပြားပြား၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ဘယ်သူက ညှပ်ထားပေးမှန်း မသိတဲ့ ဖြစ်သလို ညှပ်ထားတဲ့ ဆံပင်တိုတို၊

အချိုးအစား မပြေပြစ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်၊ ရေချိုးတယ်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပို အနံ့အသက်မကောင်း၊ အသံစိတ်ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့အပြင် စကားလည်း မပြောတတ်တာဘူး။

အတိတ်ဘဝက အကုသိုလ်ကံတွေ ဘယ်လောက်များ ကြီးခဲ့သလဲဆိုတာ တွေးသာကြည့်တော့။

ဒီနေ့မနက်ပိုင်း ရုံးမှာ စာရင်းလုပ်နေတုန်း စာရေးကလေး စိုင်းထွန်းမြင့်ရဲ့ စကားသံကြောင့် အံ့အားသင့်စွာနဲ့ ခေါင်းထောင် နားစွင့်လိုက်မိတယ်။

“မနေ့ညကဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရပ်ကွက်လုံခြုံရေးအတွက် ကင်းလှည့်ကြတော့ အေးပိုနေတဲ့ ကင်းတဲနားလည်းရောက်ရော ကင်းတဲထဲကနေ လူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးပါလေရော၊ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်ကနေလိုက်ကြတော့ပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီလူကို ဖမ်းမိလားဟင်”

စာရေးမ မမေဦးက သိချင်ဇောနဲ့ ဝင်မေးတယ်။

“မမိလိုက်ဘူးဗျာ၊ ရပ်ကွက်ထဲတင် ပျောက်သွားတာပဲ”

ဌာနခွဲစာရေးကြီး ဦးချစ်ဆုံက-

“အမူးသမား ဖြစ်မှပေါ့ကွာ၊ မူးမူးရူးရူးနဲ့ အရူးမဆီ ဝင်အိပ်နေတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒီလူက အမူးသမားမဟုတ်ဘူး၊ ပြေးလိုတာများ မြန်သလား မပြောနဲ့၊ မျက်နှာကိုသာ ကောင်းကောင်း မမြင်လိုက်ရတာလူကတော့ လူရည်သန်ထဲကဗျာ (. . .) ရပ်ကွက်ထဲတင် ပျောက်သွားတာ၊ ဦးလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ အဲဒီရပ်ကွက်မှာ လူကုန်ထဲတွေပဲနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

စိုင်းထွန်းမြင့်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်အတွေးတွေ တသီတတန်းကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

အေးပိုလို စိတ်မနှံ့ အကျဉ်းတန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မခွဲမရှာမညာမတာ မတော်တရားပြုရက်သူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးပါလိမ့်။ မတော်လို့များ အေးပိုမှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန် ချီလာရင်ဖြင့် မခက်ပေဘူးလား။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြည့်ခဲ့တဲ့ ‘ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ’ ဇာတ်ကားကို သွားသတိရမိတယ်။

အမှတ်မမှားဘူး ဆိုရင်တော့ ဝတ္ထုက ဆရာသိန်းသန်းထွန်း၊ ဒါရိုက်တာက ဆရာမောင်မေတ္တာတင်၊ သရုပ်ဆောင်တွေက စင်းထင်၊ ဆွေဇင်ထိုက်၊ ဦးကျောက်လုံး၊ စိတ်မနှံ့သူ (ဆွေဇင်ထိုက်)ကို ဘုရားလူကြီး (ဦးကျောက်လုံး)က မှားယွင်းမိခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးပေါ့။

အေးပို အဖြစ်ကလည်း အဲဒီဇာတ်ကားထဲကလိုပဲ မဟုတ်လား။

စိတ်ထဲက စိုးရိမ်နေမိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မကြာသော ကာလမှာတော့ အေးပိုကို ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ ဈေးထဲမှာ တွေ့ရတော့တာပါပဲ။

ဈေးသည်တွေက -

“အေးပို၊ နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့ အဖေက ဘယ်သူလဲ” လို့ စကြ၊ နောက်ကြတဲ့အခါ ပြုံးစိစိနဲ့ ခိုးပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ခိုးပေါ်က နတ်သားကလေးဆိုတဲ့ အမိပွယ်ပေါ့။

အေးပိုရဲ့ အဖြေကို ဈေးသည်တွေက သဘောကျလို့ ရယ်လိုက်ကြတာများ တချို့ဆိုရင် မျက်ရည်များတောင် ထွက်လို့။

(၃)

ရုံးရောက်ရောက်ချင်းပဲ စကား
ဝိုင်းဖွဲ့နေကြတဲ့ စာရေးမတွေ့သီကနေ
သတင်းထူး ကြားရတယ်။ မနေ့က
နေ့ခင်းပိုင်း အေးပို ဗိုက်နာလို့ ဈေး
သည်တွေ ဆေးရုံပို့လိုက်တာ ညနေပိုင်း
ရောက်တော့ မွေးရောဆိုပဲ။

ကလေးက ယောက်ျားလေးတဲ့။
ဆေးရုံမှာ အေးပိုကို လာကြည့်တဲ့ လူ
တွေ များလွန်းလို့ ဆရာဝန်တွေတောင်
ကားယူရတယ်တဲ့။

တကယ်တော့ အေးပိုကို သနား
လို့ လာကြည့်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။
အေးပိုမွေးတဲ့ ကလေးဟာ ဘယ်သူနဲ့
တူသလဲဆိုတာ သိချင်ကြလို့ လာစပ်စု
ကြတာပါ။ လူတွေများ တယ်လည်း
ခက်ပါလား။

ခုတော့ အေးပို တစ်ယောက်
ဈေးလည်ရင် ကလေးကို ကျောမှာ
ပိုးလို့။ ဈေးသည်တွေကလည်း ကလေး
အတွက် လိုအပ်သမျှကို တစ်ယောက်
တစ်မျိုးစီ ပေးကြကမ်းကြနဲ့။

အေးပိုဟာ ပုံမှန်အသိ ရှိသူ
မဟုတ်တော့ ကလေးကို နွေးနွေးထွေး
ထွေး ထားရကောင်းမှန်းလည်း မသိ၊
ထီးလည်း မဆောင်းဘဲ နေပူထဲ ထွက်
လိုထွက်၊ ကလေးနို့အာလို့လည်း တိုက်
ချင်မှ တိုက်နဲ့။

ကလေး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်
မှာ၊ ကတိမ်းကပါးဖြစ်မှာကို တွေးပြီး
စိတ်ပူမိပါတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာက ရခဲ
ဘဲခြင်း။ ရဖို့ ခက်ခဲတဲ့ လူ့ဘဝကို
ရောက်လာပြီးမှ အချိန်ဘယ်လောက်
ကြာကြာမှ မနေလိုက်ရဘဲ ပြန်သွား
ရမယ်ဆိုရင် နှမြောစရာ။

ကလေးက ဖြူဖြူသန့်သန့် ဝဝ
ကန်ကန် ချစ်စရာကလေး။

စိုင်းထွန်းမြင့် ပြောတဲ့စကားအရ
ကလေးအဖေဟာ လူချည်သန့်ထဲက
ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိတယ်။

ဈေးသည်တွေကတော့ ကလေး
ကို ချစ်ကြတာမို့ ဟိုလူက ပွေ့လိုက်၊
ဒီလူက ချီလိုက်နဲ့ပေါ့။

ဈေးသည်တွေ တစ်ယောက်
တစ်လက် ထိန်းရင်းကျောင်းရင်း ဘာ
လိုလိုနဲ့ ကလေးလေးတောင် တစ်နှစ်
သားအရွယ် ရောက်လာခဲ့ပြီ။

အေးပိုကတော့ ကလေးလေး
အတွက် ပူရကောင်းမှန်း၊ စိုးရိမ်ရ
ကောင်းမှန်း မသိရာပေမယ့် ကျွန်တော်
ကတော့ ကလေးရဲ့အနာဂတ် ဘဝ
ရှေ့ရေးကို တွေးရင်း ရင်လေးနေမိ၊
ပူပန်နေမိတယ်။

အေးပိုလက်ထဲမှာသာ ကြီးပြင်း
မယ်ဆိုရင် ဒီကလေးရဲ့ဘဝ လူတစ်လုံး
သူတစ်လုံး ဘယ်မှာဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလဲ။
ကလေးရဲ့ ကုသိုလ်ကံလို့ပဲ ပြော
ရမလား။

မန္တလေးမြို့ကနေ အင်မတန်
ရောက်ရှိလာကြတဲ့ သူဌေးလင်မယား
က အေးပိုရဲ့ ကလေးလေးကို မြင်မြင်
ချင်း ချစ်လို့ အမွေစား အမွေခံနဲ့ မွေး
စားချင်လို့တဲ့။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်
သက်ကြာခဲ့ပေမယ့် သားသမီးကလည်း
တစ်ယောက်မှ မထွန်းကားဘူးတဲ့။

ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်
အားလုံးဝိုင်းဝန်းတိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြပြီး
ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌကို တင်ပြကြတယ်။

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ရပ်
ကွက်ရုံးမှာပဲ ကလေးကို အမွေစား
အမွေခံအဖြစ် မွေးစားကြောင်း စာချုပ်
လက်မှတ်ရေးထိုးစေတယ်။ စာချုပ်ကို
လည်း မှတ်ပုံတင်ရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်စေ
တယ်။

အဲဒီတော့မှပဲ ကျွန်တော်လည်း
ကလေးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စိတ်
အေးရတော့တယ်။

ဈေးသည်တွေကတော့ ကလေး
အပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်နေတာမို့
ကလေးဘဝအတွက် ဝမ်းသာကြသလို
ခွဲခွာရမှာမို့လည်း ဝမ်းနည်းကြတာပေါ့။

(၄)

သင်တန်းကျောင်း ပိတ်ထားတာ
မို့ ဈေးမဝယ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်
လည်း ပန်ဟိုက်ဈေးကြီးကို မရောက်
ဖြစ်တာ အတော်ကြာသွားပြီ။

ဒီနေ့တော့ သင်တန်းကျောင်း
ပြန်ဖွင့်နေပြီမို့ ဈေးဝယ်ဖို့အတွက်
ပန်ဟိုက်ဈေးကြီးကို ရောက်ခဲ့တော့
တယ်။

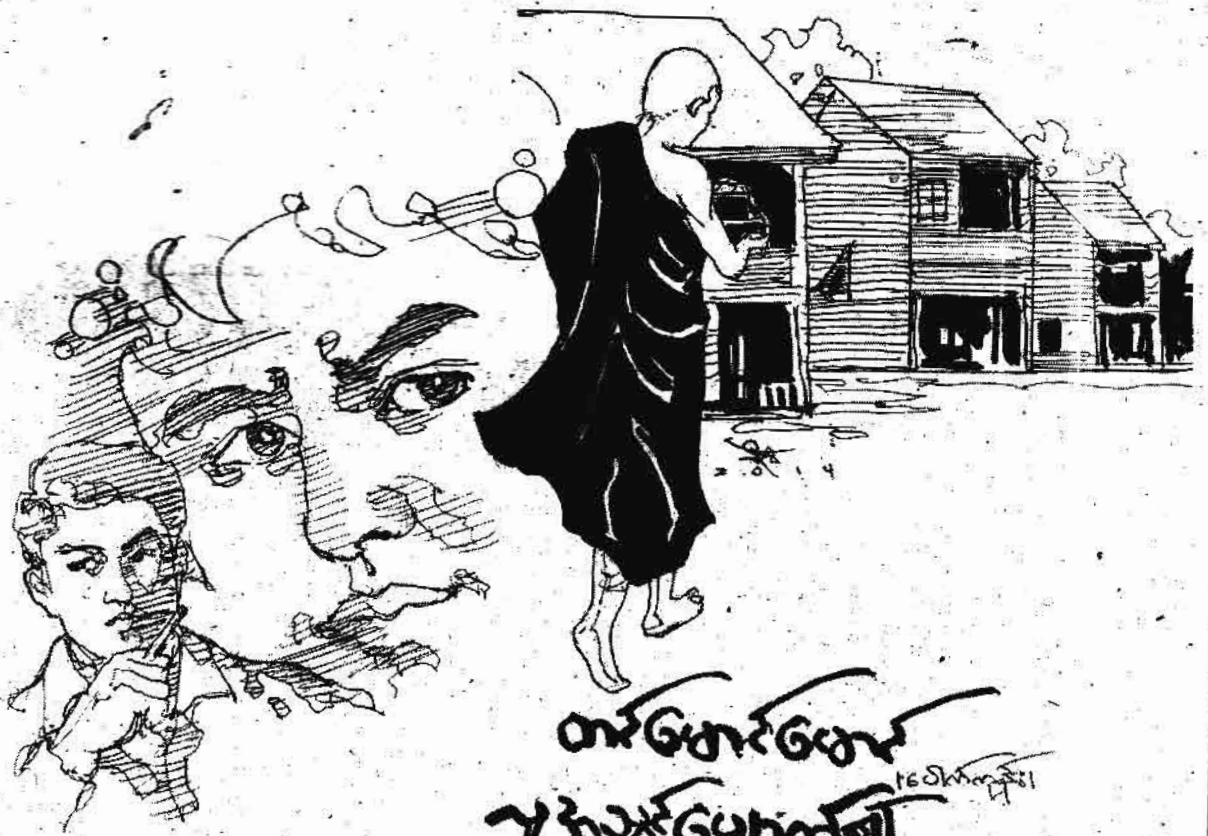
ဈေးဝယ်နေရင်း ဈေးထဲမှာ
သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ရှားချင်လောက်
အောင် စိတ်ပျက်သွားမိတယ်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ အေးပိုမှာလေ
နောက်တစ်ခါ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ဗျာ။
တရားခံက လူဟောင်းလေလား။ လူသစ်
လားလို့ မရေရာ ဝိုးတဝါးနဲ့ အဖြေရှာ
အတွေးပွားနေမိတယ်။

အေးပိုကို မေးရင်တော့ ဟို
အရင်လိုပဲ မိုးပေါ်က နတ်သားကလေး
ဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးပြဦးမှာ သေချာ
တယ်။

နိုင်ပျိုသစ္စာ(နမူတူ)

တစ်ဖောက်ဖောက်

၇. နာရီပျောက်ချိန်

ထိုနေ့က ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ဝါးခယ်မနှင့် ရန်ကုန်က ကားလမ်းခရီးပေါက်သည်မှ ယခင်လို ခရီးကြွန်ကြာမှု မရှိတော့။ အချိန်တိုတိုအတွင်း ခရီးပေါက်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဝါးခယ်မ-ရန်ကုန်ခရီးသည် ပို့ဆောင်ရေးကားများက တစ်နာရီခြား ဆိုသလို ပြေးဆွဲနေပေသည်။

ကျွန်တော်လိုက်ပါခဲ့သော ဝါးခယ်မ-ရန်ကုန် လိုင်းကားက လှိုင်သာယာ အဝေးပြေးသို့ နံနက် ၉ နာရီခွဲခန့် ရောက်သွားသည်။ အဝေးပြေးမှရန်ကုန် မြို့ထဲသို့ လိုင်းကား ဆက်စီးရသည်။ ဆူးလေဂိတ်သို့ရောက်လျှင် အချိန်က ၁၁ နာရီခွဲကျော်ပြီ။ ထမင်းစားချိန်လည်း နီးနေပြီမို့ ဝိုက်ဖြည့်ပြီးမှ အလုပ်ကိစ္စကို ဆက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လမ်း(၃၀)ထဲတွင် ရှိသည်။ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်း(၃၀)ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်၌ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ဆိုင်၌မရှိ။ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် အပြင်ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရောက်မှ မထူးတော့ပြီမို့ မိတ်ဆွေကို ထမင်းစားရင်း စောင့်ရန် အကြံရလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထမင်းဟင်းများ မှာယူကာ စားသောက်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်စားသောက်ပြီးချိန်ထိ မိတ်ဆွေက ပြန်မရောက်သေး။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က ၁၂ နာရီထိုးရန် မိနစ် ၂၀ သာလိုတော့

သည်။ ကျွန်တော်လည်း စားသောက်ပြီး ပြီမို့ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ခရီးသက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ အသက်(၃၀) ခန့်ရှိသည့် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အချိန်ကလည်း မွန်းတည့်တော့မည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဦးပဉ္စင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေးတို့ ရောက်လာသည်။ ခရီးသွား အာဂန္တု ရဟန်းတစ်ပါး ဆွမ်းစားချိန်နီးပြီမို့ ဆွမ်းစားရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်မည်။

မိမိတို့လို လူသာမန်တွေပင် ခရီးသွားရသည်မှာ အချိန်အခါကို ပုံသေတွက်၍ မရ။ လမ်းခရီး၌ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့နှင့် ကြုံရနိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည်ပင် အစောဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍လာခဲ့သော်လည်း ထမင်းစား

ချိန်လောက်မှ ပြန်ထဲသို့ ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဦးပဉ္စင်းသည်လည်း မိမိလိုခရီးသွားရင်း အချိန်မမီတော့၍ ဆွမ်းကိစ္စကို သင့်တော်သလို ဖြေရှင်းရသည်ဖြစ်မည်။

— ထိုသို့ ဖြေရှင်းရာတွင်လည်း ဆွမ်းဒကာရှိလျှင် အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ဆွမ်းဒကာကလည်း မရှိငွေကြေးအားဖြင့်လည်း လုံလောက်မှုမရှိလျှင် အခက်တွေ့ရပေတော့မည်။ ရဟန်းဆိုသည်က လူသာမန်တွေလိုနေ၍ မရပေ။

ရဟန်း ဝိနည်းသိက္ခာနှင့်အညီ ကျင့်ကြံကြရသည်။ မပင့်ဖိတ်သောနေရာဒေသသို့ မသွားအပ်။ လှူဒါန်းဆက်ကပ်ခြင်းမရှိသော ဆွမ်းကိုလည်း မစားအပ်၊ မသုံးဆောင်အပ်။ မပေးသော ပစ္စည်းကိုလည်း မသုံးစွဲကောင်းပေ။ စသည့် ဘုရားပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်များအတိုင်း ကျင့်ကြံနိုင်မှ အပြစ်ကင်းသောရဟန်းဖြစ်နိုင်ပေမည်။

ထိုသို့ ရဟန်းများ ရဟန်း၏ ဝိနည်းသိက္ခာတို့နှင့်အညီ နေနိုင်ရန်မှာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့၏ အလိုက်သိသိ ထောက်ပံ့ကူညီမှုကလည်း လိုအပ်ပေသည်။ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး အရှင်ဇနကာဘိဝံသက သာသနာတော်ကြီး တည်တံ့စေရန် သိက္ခာသုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း သံဃာများရှိကြရမည်။ ထို့အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမများကလည်း သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်ကြရမည်ဟု မိန့်ဆိုထားသည်။

ကျွန်တော်လည်း အတွေးစကို ဖြတ်၍ ထိုဦးပဉ္စင်း၏ ဆွမ်းကိစ္စကို ကူညီရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရတော့သည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ဥပဓိရုပ်က လူရည်သန်၊ တစ်ယောက်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

သက်န်း ဝတ်ရုံထားပုံကလည်း သေသပ်ကျနသည်။ ဆွမ်းကိစ္စကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ကာ မွန်းလွဲမီ ဆွမ်းကပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရလေသည်။ ဦးပဉ္စင်းဆွမ်းကိစ္စပြီးမှ ကျွန်တော်က ပဋိသန္ဓာရ စကားကို ဆိုရသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဆွမ်းစားလို့ အဆင်ပြေပါရဲ့လား ဘုရား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒကာကြီး”

“ဘယ်ကို ခရီးဆက်ရမှာပါလဲ ဘုရား”

“ဟင်္သာတဘက်ကို ခရီးဆက်မလို့ပါ၊ ရဟန်းဆိုပေမယ့် ဝိစိကိစ္စတွေ မကင်းနိုင်သေးတော့ သွားကြ လာကြရတာပဲ”

“မှန်ပါ၊ ပုထုဇဉ်ဆိုတော့လည်း ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ ဘုရား၊ ဒါနဲ့ အခုလို ခရီးသွားရတဲ့အခါ လမ်းခရီးအတွက် အဆင်ပြေပါရဲ့လား”

“အင်း၊ ငွေမပါရင်လည်း ဘယ်ကိစ္စမှ အဆင်မပြေဘူး ဒကာကြီး”

“ခေတ်အခြေအနေက အဲဒီလို ဖြစ်လာပြီ ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့လည်း ရဟန်းသံဃာဆိုတာ လူတွေလို မဆက်ဆံအပ်၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်ဘူးဆိုတာတော့ သိကြရမှာပေါ့ဘုရား”

ထို့နောက် ဦးပဉ္စင်းလည်း နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ဦးပဉ္စင်းအား ဆွမ်းတစ်နပ် ကပ်လိုက်ရသည့်အတွက် ပီတိဖြစ်ရသည်။

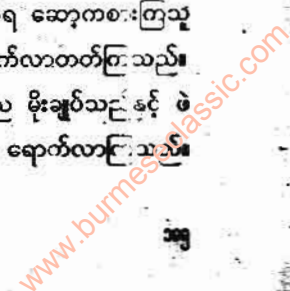
အလှူဒါနတို့ပြုရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲမထားဘဲ လှူဒါန်းခြင်းက ပို၍ အကျိုးရှိသည်။ အာဂန္တုပုဂ္ဂိုလ်များကို လှူဒါန်းခြင်းက ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ မရှိသဖြင့် ပိုကောင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း ယခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လှူဒါန်းလိုက်ရခြင်းအတွက် တွေးကာပီတိဖြစ်ရသည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်၌ အလုပ်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပြီး နေရပ်ပြန်လာခဲ့သည်။

နှစ်လခန့်အကြာ ရန်ကုန်သို့ အရေခေါ်သွားရန် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာသည်။ လှိုင်သာယာတွင် နေထိုင်သော ကျွန်တော်၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားကြောင်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသဖြင့် နောက်နေ့စောစောကာဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် လှိုင်သာယာရှိ ဦးလေး၏နေအိမ်မှ ဦးလေး၏ ဈာပနကို ထိန်ပင်သုသာန်သို့ ပို့ဆောင်သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်ရသည်။ ဦးလေး၏ ဈာပန သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသွားသော်လည်း ချက်ချင်းပြန်၍ မဖြစ်သေး။ ဆွေမျိုးများက ဆွေထားကြသဖြင့် ရက်လည်ပြီးမှပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

နာရေကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ အယူအဆအမျိုးမျိုး၊ ဓလေ့အမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ ဒေသတစ်ခုနှင့် တစ်ခုတွင် ဓလေ့များလည်း မတူကွဲပြားကြသည်လည်းရှိသည်။ ထိုဒေသတွင်လည်း မိုးချုပ်သည်နှင့် အနီးအပါးနှင့် ရပ်ကွက်ထဲမှ လူတချို့ ရောက်လာကြသည်။ တချို့က နာရေကိစ္စအတွက် လာ၍ ကူညီကြသည်။ တချို့က ရွာဓလေ့ရပ်ဓလေ့အရ အသုဘအိမ်၌ ပိုင်းကူစောင့်ကြရင်း အပျင်းပြေ ဖဲကစားကြ၊ တောက်ခံတောက်ကြသည်။ ထိုအတွက် အိမ်ရှင်များက ခွင့်ပြုပေးကြရသည်။ တချို့ဝါသနာအရ ဆော့ကစားကြသူများလည်း ရောက်လာတတ်ကြသည်။

တစ်နေ့ည မိုးချုပ်သည်နှင့် ဖဲကစားကြသူများ ရောက်လာကြသည်။

ထိုထဲက တစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးသလိုရှိသည်။ မြင်ဖူးသည်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးထားသည်ဟု စိတ်က ထင်နေသည်မို့ ညီမဖြစ်သူကို မေးကြည့်မိသည်။

ညီမဖြစ်သူက တက္ကစိသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲလည်း နံ့စပ်သူဖြစ်သည်။

“ညီထွန်း ဟိုရှေ့ဘက်ဖဲဝိုင်းက ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ထိုင်ကစားနေတဲ့သူကို မင်းသိလား”

“ဦးထုပ်နဲ့ တစ်ယောက်လား၊ ဂျာကင်နဲ့ လူလား”

“အေး အေး၊ ဦးထုပ်နဲ့သူကို ပြောတာ”

“သိပါပကော အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူ့ကို မထသ အောင်စိန်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အစုံသုပ်သမား၊ လူကောင်းတော့မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကို သူ့ကို သိလို့လား”

“အေး၊ ငါ သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဖူးသလို ရှိလို့ကွ၊ အယ်မှာ တွေ့ဖူးမှန်းကို စဉ်းစားမရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အစ်ကို သိတဲ့သူနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကိုအောင်စိန်ဆိုတဲ့သူနဲ့တော့ သွားမပတ်သက်မိလေနဲ့ အစ်ကို”

“ဒီလူက ဒီလောက်တောင် ဆိုးသလား”

“ဒီလူက လူစုံဖြစ်သလို နေရာစုံလည်း ရောက်တယ်၊ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ပြဿနာဖြစ်တတ်တယ်၊ သူနဲ့ ဆက်ဆံဖူးတဲ့သူမှန်သမျှ သူ့ကို လက်ကာကြတော့တာပဲ၊ ထောင်လည်း နှစ်ခါကျဖူးတယ်တဲ့၊ ဒီလူက ရန်ကုန်မြို့ကို ခါးစောင်းတင်ထားတဲ့သူ အစ်ကိုရ”

“သူက အာအလုပ်လုပ်လဲ”
“အလုပ်ကတော့ အချောင်ရမယ့်အလုပ် အကုန်လုပ်တယ် အစ်ကို၊ ပန်းရန်လုပ်တယ်၊ လက်သမားလုပ်တယ်၊ စာအုပ်ရောင်းတယ်၊ စပယ်ယာလုပ်တယ်၊ လစ်ရင်ခိုးတယ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်ထယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်အစ်ကိုရာ ဘုန်းကြီးအယောင်ဆောင်ပြီး အလှူခံတယ်”

“ဘယ်လို ညီထွန်း၊ ဘုန်းကြီးအယောင်ဆောင်ပြီး အလှူခံတယ်ဟုတ်လား၊ ဟာ- ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ဝံ့တဲ့သူ ရှိလို့လား”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေနဲ့ ကြံခဲ့တာနော်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ လွန်ခဲ့သော နှစ်လလောက်က ရန်ကုန်မြို့ထဲ၌ အာဂန္တုရဟန်းတစ်ပါးအား ဆွမ်းတစ်နပ် လှူလိုက်သည့်အဖြစ်ကို သတိရလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲလည်း ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသူကို အသေအချာကြည့်လျှင် ဟုတ်သလိုလို ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အရမ်းစွပ်စွဲ၍ မဖြစ်သေး။ အတိအကျသိမှ ပြော၍ ဖြစ်ပေမည်။

“အဲဒီတုန်းက မနက်ဝိုင်း ကျွန်တော်က တက္ကစိဆွဲဖို့ သမိုင်းလမ်းဆုံဘက်ကိုအသွား ဘုရင့်နောင်တံတား မရောက်ခင် တစ်နေရာမှာ ကားက ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိပါဘူး၊ စက်ရပ်သွားတာနဲ့ လမ်းဘေးထိုးရပ်ပြီး ကားစက်ကို ကိုယ်တတ်သလောက်နဲ့ ပြင်ကြည့်တာပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်မှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲသွားမယ့် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘတ်စ်ကားပေါ်က လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ လူတစ်

ယောက် ဆင်းလာတယ်၊ အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ မထသအောင်စိန်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလူကို တွေ့ရတာ အတော်ပဲ၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်းပြီး ကားကို ဝပ်ရှော့ပို့ဖို့ စီစဉ်မယ်လို့ စဉ်းစားနေတုန်း သူက ကားလမ်းဟိုဘက် ကူးသွားပြီး ကားလမ်းဘေးက ကိုင်းတောထဲကို ဝင်သွားတယ်၊ ကိုင်းတောကလည်းထူတော့ အထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ အပြင်က မမြင်ကြရဘူး၊ ကျွန်တော်ထင်တာက ကိုအောင်စိန် ကိုင်းတောထဲ အပေါ်အပါး ဝင်သွားတာပဲပေါ့၊ ဒီလူပြန်ထွက်လာတော့မှ လှမ်းခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ၁၅ မိနစ်လောက် ကြာတော့ ကိုင်းတောထဲက ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ထွက်လာတယ်။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မှ အဲဒီ မထသအောင်စိန်ကြီး ဘယ်က ဘယ်လို ဘုန်းကြီးသင်္ကန်းတွေ ဝတ်လာတယ် မသိဘူး၊ အဲဒီနောက်တော့ နောက်ရောက်လာတဲ့ မြို့ထဲသွားမယ့် လိုင်းကားပေါ် တက်လိုက်သွားတာ တွေ့ရတာပဲ။

တစ်ခါတော့အစ်ကိုရေ မထသကြီးကဆိုးတော့တာပဲ၊ မြို့ထဲမှာ သင်္ကန်းကြီးဝတ်ပြီး အလှူခံနေတုန်း ကျွန်တော်နဲ့ တည့်တည့်တိုးတော့တာပဲ၊ သူလက်ထဲမှာ အလှူခံဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်လည်း တွေ့တယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ထောင် ပြောင်လိမ့်မို့ကြိုးစားသေးတာ။

ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း နိုင်ငံကွက်ကိုကိုင်ပြီး မေးရတာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ သူက ကိုင်းတောထဲမှာ သင်္ကန်းတွေကိုထားပြီး အသွားအပြန် အဲဒီထဲမှာ သင်္ကန်းနဲ့ အဝတ်အစားကို

ဝင်လဲတဲ့အကြောင်း၊ သူမိသားစုကို ဒါလေးနဲ့ ရှာကျွေးနေရတဲ့အကြောင်း၊ သူထမင်းအိုးကို ရိုက်မခွဲပါနဲ့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်အကျပ်တိုင်တယ်လေ။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ညစ်ချင်တာနဲ့ အေး-ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို တစ်နေ့ ငွေနှစ်ထောင် ပေးရမယ်၊ တစ်နေ့ပျက်ကွက်တာနဲ့ ဖော်မယ်လို့ အကျပ်ကိုင်လိုက်တာကို သဘောကျပြီး နေ့တိုင်း ကျွန်တော့်ဆီကို ငွေနှစ်ထောင် လာသွင်းတယ်”

“ညီထွန်း၊ မင်း ပေါက်ကရတွေ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဪ- အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်က အဲဒီလိုရတဲ့ ငွေကို သုံးစားရပါမလား၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သိတဲ့ အသိလေးလောက်နဲ့ သူလာပေးတဲ့ ငွေကို ရပ်ကွက်ထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လိုအပ်တဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေမှာ လိုအပ်သလို လျှာဒါန်းပေးတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမိတယ်၊ ကျွန်တော် လက်ခံနေတာကိုက သူ့လုပ်ရပ်ကို အားပေးထောက်ခံရာ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုအောင်စိန်ကို နောက်ဒီလို အလုပ်မျိုးနဲ့ ငွေမရွာဖို့၊ မိသားစုကို ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် သမ္မာအာဇီဝကျကျ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးဖို့ပါ ကတိတောင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ သူ အဆက်အစပ်မရှိတော့ပါဘူး”

“အေးကွာ၊ မင်းပြောလိုသာ ကြားလိုက်ရတယ်၊ လောကမှာ ဘာသာသာသနာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ဝမ်းစာရှာတဲ့သူ မရှိလောက်ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ မယုံနိုင်စရာပဲနော်”

“အခုလည်း ကိုအောင်စိန် အဲဒီအလုပ်ကို ပြန်လုပ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားထားတယ်၊ သူပုံစံကလည်း ခေါင်းတုံး တုံးထားတယ်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အစ်ကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရအောင် မနက်ဖြန် ဟိုနေရာက သွားစောင့်မယ်”

“အေး၊ တို့ဘာသာ သာသနာကို စော်ကားရာရောက်တဲ့ အပြုအမူမျိုးကို တို့လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ တို့သာသနာကို တို့စောင့်ရှောက်ရမယ်”

နောက်နေ့ မနက်စောစော ညီထွန်း၏ တက္ကစီကားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ညီထွန်းက ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကနေ စောင့်ကြမယ်၊ ဟိုရှေ့က ကိုင်းတောက ကိုအောင်စိန် အဝတ်လဲတဲ့ နေရာပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားအောက်ဆင်း၍ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိသည်။ ထိုနေရာဝန်းကျင်က လူသွားလူလာ ကျသည်၊ လူနေအိမ်လည်း မတွေ့ရ။ ကားလမ်းပေါ်၌သာ ယာဉ်သွား ယာဉ်လာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအနီးအနား၌ ထိုင်စရာနေရာ ထစ်ခုခုကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။

ထို့ကြောင့် ကားထဲသို့ပင် ပြန်ဝင်၍ ထိုင်နေလိုက်သည်။ တစ်နာရီကျော်လောက်ကြာသည်အထိထူးခြားမှု မတွေ့ရသေး။

ထို့နောက် ညီထွန်းလည်း ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်ပြီး လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်က ၈နာရီကျော်ပြီ။ နှစ်ယောက်သား ကားတစ်စီးပြီး တစ်စီးကိုသာ အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ယခု

အချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုကိုမျှ မတွေ့၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိနေစဉ် ကျွန်တော်တို့နှင့် မလွမ်းမကမ်း၌ လိုင်းတားတစ်စီး ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် တားခေါ်သူ လွယ်အိတ် တစ်လုံးနှင့် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

ထိုသူကို ကားဝယ် ဘာကတစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းချာလို့ ဖန်ရှိသည်။ ထိုသူက မောင်းထွက်သွားသော လိုင်းတားကို လှမ်းပြောနေသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါ့ကိစ္စနဲ့ ငါဆင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းတို့ကားကို ပိုက်ဆံပေးစီးတာ၊ ငါဆင်းချင်တဲ့နေရာ ဆင်းမှာပေါ့”

ထိုသူက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူ၏ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အစ်ကို အဲဒါ ကိုအောင်စိန်ပဲ၊ ဒီနေရာကိုတော့ ရောက်လာပြီ”

ကိုအောင်စိန်ဆိုသူမှာ အဝတ်အစားတို့က ခပ်ခွမ်းခွမ်း၊ လျှာထိုးဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကိုအောင်စိန်ဆိုသူ ကိုင်းတောထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကိုင်းတောဘက် ကားလမ်းနံဘေးတွင် ကိုအောင်စိန်ကို သင်္ကန်းဝတ်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိသွားသည်။ ရန်ကုန်မြို့လံ၌ ကျွန်တော် ဆွမ်းတစ်နပ် ကပ်လိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုအောင်စိန်ဝင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ လူတွေ၏ သဒ္ဓါ ကောင်းလိမ့်ညာ၍ ယူသည်။ လူသား၏

ဘာသာတရားအပေါ် ယုံကြည်ခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ထိုက်တန့်မှာသည်။ အယောင်ဆောင်၍ ဘာသာ သာသနာ ညှိုးနွမ်းအောင်ထုပ်နေသည်မို့ ပို၍ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် ကိုအောင်စိန်တစ်ယောက် လိုင်း ကားတစ်စီးကို တား၍ လိုက်ပါသွား လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ဒေါသ ဖြစ်ရုံတလွဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ ဘာသာ သာသနာကို ခုတုံး လုပ် အမြတ်ထုတ်နေသူတို့ကို အရေး ယူမည့် ဆိုင်ရာတို့ကိုသာ မျှော်လင့်မိ သည်။

ဦးလေး၏ ဈာပနကိစ္စပြီး၍ နောက်နေ့ မနက် ၉ နာရီတားဖြင့် ပြန် ရန် စီစဉ်ထားသည်။

ညီထွန်းက လှိုင်သာယာ အဝေး ငြိမ်းစိတ်သို့သွား၍ ကျွန်တော့်အတွက် တားလက်မှတ်ဝယ်ပြီး ပြန်လာလျှင် သတင်းတစ်ခုကို ပြောပြသည်။

“အစ်ကိုရေ မထသအောင်စိန် ကြီး မနေ့က အင်းစိန်မှာ အလုပ်သွား လုပ်ပြီး အပြန်မှာ ကားတိုက်ခံရလို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်တဲ့၊ ခြေထောက် တစ်ဖက်လည်း ဖြတ်လိုက်ရတယ်တဲ့”

“ဟင်- ဟုတ်လား၊ အေး အဲဒါ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာကို စော်ကားလို့ ခုအမှားပဲဒဏ်ခတ်ခံရပြီလေ၊ မကောင်း မှုကို ပြုတဲ့သူတိုင်း မကောင်းကျိုးကို ရကြမှာပဲ”

စိတ်ထဲက ဝမ်းသာသည်မဟုတ် သော်လည်း ဘာသာ သာသနာကို စော်ကားသူတစ်ယောက် ခုကွဲတဘဝ

ရောက်၍ နောင်စော်ကားရန် အခွင့် မသာတော့သည်မို့ ကျေနပ်နေမိသည်။
ထို့နောက်ပိုင်း ကြားရသည့် သတင်းမှာ ကိုအောင်စိန်တစ်ယောက် ဒုက္ခိတဘဝဖြင့် လိုက်လံ တောင်းရမ်း စားသောက်နေရရှာသည်ဟု ကြားရ သည်။

ရဟန်းဟန်ဆောင်၍ အလှူခံပြီး သုံးစွဲစားသောက်ခဲ့သည့် အကုသိုလ် အကျိုးပေးက နောင်ဘဝပင် မစောင့်။
ယခုဘဝမှာပင် ကိုအောင်စိန်အား တောင်းရမ်းစားသောက်ရသည့် ဒုက္ခိတ အဖြစ်သို့ အကျိုးပေးခဲ့လေပြီတကား။

တင်မောင်မောင်(ပေါက်ကုန်း)

ဆရာဦးအောင်ကြည်သန်း B.Sc (Bot)

လက္ခဏာ နှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

❶ စီးပွားလုပ်ငန်းအသစ် လုပ်ကိုင်ရန် ❷ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေ သိရန်
❸ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ သိရန် ❹ လက်ထပ်ရန် သင့်၊ မသင့် ဇာတာတိုက်စစ်ရန် ❺ လက်ထပ် မင်္ဂလာအခါရွေးရန်
❻ ကလေး ခွဲစိတ်မွေးဖွားရန်အတွက် ရက်မြတ်ချိန်ခါရွေးရန် ❼ ကလေး နာမည် ပေးရန်
❽ အိမ်၊ တိုက်၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်ရန်အတွက် မြေသန့် ပန္နက်တင်မင်္ဂလာ ရွေးရန်
❾ သင်ယူလိုသော ပညာရေးလိုင်း အကျိုးပေး၊ မပေး သိရန်
❿ နိုင်ငံခြားထွက် အလုပ် လုပ်ရန် ကောင်း၊ ဆိုးသိရန် . . . အစရှိသော သိလိုသည့် အကြောင်းအရာများကို ဆရာနှင့် ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။
အောင်မြင်လိုသော ကိစ္စတို့အတွက် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်၊ နဝင်းယတြာ၊ အင်းယတြာ၊ ရတနာဒီပယတြာ စသည့် အစီအရင်များဖြင့် လိုအပ်သလို အကူအညီ ပေးနေပါသည်။

ငွေကြိုသွင်းပြီး ပန်ပြင် ဖေဒင်ပေးနိုင်ပါသည်။ CB Bank A/c No - 0019600100036439
တောင်ဥက္ကလာဘဏ်ခွဲ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၁၀/မဒန(နိုင်) ၀၁၁၄၂၂
ဇောခန်း - အမှတ် (၆)၊ မိုးကောင်းဘုရား၊ ပြောက်ဘက်ပုခ၊ ရန်ကုန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ☎ ၀၉ ၂၅၀ ၄၄၇၂၂
ဇောခန်းဖွင့်ချိန် - နေ့စဉ် နံနက် (၉ : ၃၀) မှ ညနေ (၅ : ၄၅) နာရီထိ။

“ရွာဟောင်းကုန်း ရောက်ပြီ
ဟေ့၊ ခဏနားကြမယ် ပြီးရင်တော့ မင်း
တို့ နှာခေါင်းတွေ ထယ်ထိုးခိုသာ ပြင်
ထား”

ရွှေဆုံမှ သွားနေသော ကျော်
ဝင်းစိန်၏ အသံကြောင့် မော့ကြည့်မိ
တော့ မြင့်မား မတ်စောက်လွန်းသော
တောင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ဒီလို မတ်
မောက် မြင့်မားပြီး တောခေါင်လှသော
နေရာမှာ အရင်က လူတွေ ရွာတည်ပြီး
နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ကို အောင်မိုး အံ့ဩ
မိသည်။

လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ ယုံစရာ
မရှိသော်လည်း တောင်ကြောပေါ်တွင်
အဆောက်အအုံ အပိုင်းအစ အကြွင်း
အကျန်များကြောင့် ငြင်းစရာ ရှာမရ
ဖြစ်ရသည်။ မြင့်မားလွန်းသော ရွာ
ဟောင်းကုန်းတောင်ကို တအိအိတက်
ရင်း နှာခေါင်းက တောင်ခြေပြင်နှင့်
ထိမတတ် ဖြစ်လာတတ်သောကြောင့်
နှာခေါင်းထယ်ထိုးတောင်ဟု အောင်မိုး
တို့အဖွဲ့က အမည်ပြောင် ပေးထားကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာဟောင်းကုန်း တောင်
ကြီးကို မော့ကြည့်နေသော အောင်မိုး
အား -

“အိုးမောင်၊ ကျောပိုးအိတ်ချပြီး
နားကွ၊ တော်ကြာ တောင်တစ်ဝက်မှာ
လျှာထွက်ပြီး နတ်ဖြစ်လို့ ငါတို့ ပူဇော်
ပသနေရဦးမယ် မောင်”

“ဟား ဟား ဟား”

ကျော်ဝင်းစိန်၏ စကားကြောင့်
အောင်မိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်လုံး
ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“သူငယ်ချင်း အားလုံးက အောင်
မိုးကို ‘အိုးမောင်’ ဟုသာ အမည်ပြောင်
ခေါ်ကြသည်။

အောင်မိုးတို့အဖွဲ့ (၄)ယောက်
တွင် (၃)ယောက်မှာ ကိုးတန်းကျောင်း
သားများ ဖြစ်ကြပြီး ကျော်ဝင်းစိန်က
တော့ ငါးတန်းနှစ်မှာ ကျောင်းထွက်
သွားပြီး ရွှေကျင်သောအလုပ်ကို နေရာ
အနှံ့ လိုက်လံလုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

အောင်မိုးတို့အားလုံး ပင်းဘော
ရွာမှ တစ်ရွာတည်းသားများသာ ဖြစ်ကြ
သည်။ ပင်းဘောရွာကလေးသည် မန္တ
လေး-မြစ်ကြီးနား ရထားလမ်းဘေးတွင်
ရှိပြီး ရှမ်းကုန်းလူမျိုး (ရှမ်းနီ)များ နေထိုင်
ကြသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။

ဒီရင်ဘာ ကျောင်းဆယ်ရက်
ဝိတ်ချိန်တွင် အပိုမန်ဖိုးပဲဖိုးလေးရွာရန်
အနောက်တောရှိ ရွှေတွင်းများသို့ ရွှေ
တူးရန် ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
အောင်မိုးတို့အဖွဲ့တွင် ကျော်ဝင်းစိန်က
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

အောင်မိုးနှင့် ကျန်လူများက ရွာ
ဟောင်းကုန်းတောင်အထိသာ ရောက်
ဖူးကြသည်။ ရွှေမှော်က ရွာဟောင်းကုန်း
တောင်ကြီး၏ အနောက်ဘက် နန့်ပွန်
ချောင်း၏ လက်တက်များတွင်ရှိသည်။
ဒါကြောင့်လည်း ကျော်ဝင်းစိန်ကို ဆရာ
တင်ပြီး လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ကဲ သွားမယ်ဟေ့၊ တဲထိုး
ချိန်မီအောင် မိုးမချုပ်ခင် ရွှေမှော်ထဲ
ရောက်မှ ဖြစ်မယ်ပဲ ညယ်”

ကျော်ဝင်းစိန်၏ ဆော်ဩသံ
ကြောင့် အနားတွင်ချထားသော ကျော
ပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်သည်။
အောင်မိုးက လေးနစ်နေသော ကျော
ပိုးအိတ်ကြောင့် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲရင်း-

“ဒီနွားပေါက်ကြီးကို ဆရာတင်
မိတာတော့ မှားပြီထင်တယ်၊ အမော
ပြေမယ် မကြံသေးဘူး သေဖို့ရှိတယ်
မောင်”

“သေရင်လည်း မှော်ထဲရောက်မှ
သေပညယ်၊ ကျောပိုးအိတ်က လေးတာ
နဲ့ အလောင်းတော့ မထမ်းနိုင်တော့ဘူး
မောင်”

ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်သော
မောင်မိုင်း၏ စကားကြောင့် ကျော်
ဝင်းစိန်က နွားပေါက်ကြီးလို သန်မာ
လှသော ကိုယ်လုံးကြီး လှုပ်ခါသွားသည်
အထိ အားပေးတရရယ်မောတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား အိုးအိုးမောင်
ဆိုတော့ နန့်ပွန်ချောင်းထဲ မျှောလည်း

ချောင်းညစ်ပတ်မယ်၊ လင့်စင်ထိုးပြီး
ထားခဲ့ကြတာပဲ . . . ဟား ဟား”

“နမပေး နွားကြီး”

“ဟေ့ကောင် မောင်မိုင်း၊ မင်း
အမေကိုလည်း ပြော၊ နာမည်ပေးရင်
တန်ရာတန်ရာပေးလို့ မစွတာမောင်မိုင်း
တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဖေတစ်ရာ မောင်မိုင်း
ပဲ ဖြစ်မယ့်ကောင်”

အောင်မိုးက ကျော်ဝင်းစိန်နှင့်
မောင်မိုင်းကို အားရပါးရ ဆဲဆိုလိုက်ပြီး
ရွာဟောင်းကုန်းတောင်တက်လမ်းဆီသို့
ဦးတည်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း တစ်
သိုက်၏ ရယ်မောသံက ရွာဟောင်းကုန်း
တောင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စိမ်းစိမ်း
စိုနေ၏။ ဆောင်းနှင်းစက်တို့ ရွက်စိမ်းစို
များတွင် သီးဖွံ့ခိုတွဲနေကြပုံက မှောင်
ပျူ ညနေခင်းနေရောင်အောက်တွင်
စိန်ကျောက်ရတနာများ စီခြယ်ထား
သလား ထင်ရသည်။

အောင်မိုးတို့ ရောက်နေသော
နေရာ၏ တောင်ကြောငယ် တစ်ဖက်
တွင် ကွေ့ဝိုက်စီးဆင်းနေသော နန့်ပွန်
ချောင်း၏ ရေစီးသံသံသံကြားရသည်။
အဝေးဆီမှ လူသံ၊ ကက်ဆက်သံများ
လည်း တစ်ချက်တစ်ချက်ကြားရသည်။

နန့်ပွန်ချောင်း ရွှေမှော်က ရွှေ
မှော်ကြီးတွေလို ဈေးဆိုင်ကနားနှင့်
စည်ကားရာ ရွှေမှော်မဟုတ်။ နန့်ပွန်
ချောင်းလက်တက် မြောင်ပေါက်များ
တွင် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ရွှေမျှောတိုက်
ရွှေကျင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ချေး(ခိုး)အိုးမောင်၊
တောထဲမှာ ကဗျာလာမစပ်မနေနဲ့၊ တဲ
ပေါ်ကို ကျောပိုးအိတ်တွေတင်ပြီးရင်
ထမင်းတစ်အိုးချက်ထား၊ ငါတို့ ဆောင်း
ကျော်ရက်ဖို့ ကြိမ်သွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

ဆောင်းကျော်ဆိုတာက မြေစာ
သယ်ရာတွင်သုံးသော ခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်
သည်။ တောတောင် သဘာဝရွှေခင်းများ
တွင် နစ်မျှောနေသော အောင်မိုး တစ်
ယောက် တိုးတိုး၏စကားကြောင့်-

“ဟေ့ကောင် ငှက်၊ ငါ့အလုပ် ပါသိတယ်၊ မင်းသာ တောထဲမှာ တွေ့တဲ့သူ လိုက်တိုးမနေနဲ့၊ မောင်”

“အေးပါကွာ၊ ကဗျာစပ်ချင်ရင် ရွာရောက်မှ၊ စပ်ပါ၊ အခုတော့ ထမင်း အိုး မတူးစေပါနဲ့ ညယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရယ်မောရင်း ထွက်သွားသော တိုးတိုးတိုး ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း အောင်မိုးက ပါးစပ်လှုပ်ရုံ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆဲလိုက်လေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေအားကိုးနှင့် ရွှေတူးရန် လိုက်လာသော်လည်း အောင်မိုးက အလုပ်ကြမ်းလုပ်နိုင်သူမဟုတ်။ ကဗျာ ရှာဖွေ လူဖလံကလေးသာဖြစ်သည်။

အောင်မိုး၏ တာဝန်က ထမင်း ချက်၊ ထမင်းချက်ပြီးချိန်တွင် ရွှေမျှော လောင်းတာလောက်တော့ ဝိုင်းကူရ သည်။ မြေစာသယ်တာ၊ သံတိုင်တိုင် ပြီး တူးရတာမျိုးတော့ အောင်မိုးကို သူငယ် ချင်းများက မခိုင်းကြ။

“လူလေး၊ တစ်ယောက်တည်း လား၊ အဘက တောင်ဘက်မြောက်က ပါ”

အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ အောင်မိုးတို့၏ ယိုင်နဲ့နဲ့ အသစ် စက်စက် တံပေါ်သို့ တက်လာသော အသက်(၅၀)အရွယ် လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

“ဪ- ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ကျန် တဲ့လူတွေက ကြိမ်သွားရှာကြတယ်”

“အေး အေး နေပါစေ၊ အဘ လာတာ ပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်၊ ပြောပါ အဘ”

“ဒီလို လူလေးရဲ့ ဒီတောထဲမှာ ရွှေတွင်းတူးရင် တောပိုင်တောင်ပိုင်ကြီး ကို ပွဲတင်ပြီး ပူဇော်ပသရတယ်၊ ဒါမှ အန္တရာယ်ကင်းကင်း အလုပ်လုပ်နိုင်မှာ”

လူကြီး၏စကားကြောင့် အောင် မိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် -

“အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ပွဲပေးဖို့ ဘာမှမပါဘူးဗျ၊ ဟိန္ဒူးကြီးက

လည်း ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒါတွေ ဘာမှ မပြောဘူး”

အောင်မိုး လူကြီးကို ပြောရင်း ကျော်ဝင်းစိန်ကို ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

“ပွဲဆိုတာ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျော့ပွဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကြက်သားဟင်း ချက်ပြီး ထမင်းနဲ့ တင်ရတာကွ”

“အဲဒါလည်း ဒုက္ခပဲ အဘ၊ ကြက်လည်း မပါဘူး၊ ငါးခြောက်နဲ့ ငါး သေတ္တာပဲ ပါတယ်”

အောင်မိုး၏ စကားကြောင့် လူကြီးက သူ၏ စုတ်ဖွားဖွားခေါင်းကို ကုတ်ရင်း -

“မင်းတို့ ထင်တိုင်းလျှောက်လုပ် နေလို့ မရဘူးကွ၊ တောပိုင် တောင်ပိုင် ကြီးတွေ စိတ်ဆိုးရင် ဒီမှာ ရွှေတူးနေတဲ့ လူတွေ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့် မယ်၊ မနက်ကျရင် တောင်ဘက်မြောက် ကို လာခဲ့၊ မင်းတို့ ပွဲတင်ဖို့ ငါ ကြက် တစ်ကောင်ရောင်းပေးမယ် ကြားလား”

ပြောပြောဆိုဆို တံပေါ်မှ ဆင်း သွားသော လူကြီး၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဟိန္ဒူးမပေး နွားကြီးပြောတော့ တစ်နယ်လုံးပတ်ပြီး ရွှေလိုက်တူးလာ တာဆိုပြီး ဒါလေးတောင် နားမလည် ဘူးလားဟု တွေးနေတုန်း ကြိမ်စည်းတွေ တဝန်းဝန်းပစ်ချသံနဲ့အတူ ကျော်ဝင်း စိန်တို့ ရောက်လာတာ တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်မိုး၊ အဲဒါ ကြောင့် မင်းကို ချေးအိုးမောင်လို့ ခေါ်တာ၊ မင်းဦးနှောက်က ချေးချည်းပဲ၊ အဲဒီ လူကြီးက သူ့ကြက်ရောင်းချင်လို့ မင်း ကို ခွင့်လာဖန်တာကွ”

ကျော်ဝင်းစိန်ကတော့ အတွေ့ အကြုံရှိသူပီပီ တွေးတွေးဆဆဖြင့် -

“သူ့အရပ်နဲ့ သူ့မလေ့ လုပ်တော့ လုပ်သင့်တယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ကြက်ဝယ်ရမယ် ဆိုတာကြီးက သိပ် မခိုက်ဘူး”

“အောင် မယ်လေး အောင် မယ်လေး လွယ်လွယ်လေး ဒီလိုပြဿနာ

တွေအတွက် မစွတာမောင်မိုင်းမိုင်း ယ် မောင်မိုင်းကိုမေး၊ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားမယ်ပါ၊ နတ်ဆိုတာ တကယ်စား တာ မဟုတ်ဘူး၊ စတိစားတာ၊ ကြက် မခိုလေမယ့် ကြက်သွန်နီရှိတာပဲ၊ ကြက် ဆိုတဲ့ စကားလုံးပါမို့ အရေးကြီးတာ၊ အဲတော့ ကြက်သွန်နီနဲ့ ထမင်းနဲ့ တင် တာပဲညယ်၊ အလွယ်လေး”

မောင်မိုင်း၏ စကားကို တိုးတိုး က ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်မကောင် ဘဲ ဒီညနေပဲ နတ်တင်မယ် ဟေ့ကောင် ချေးအိုးမောင် ထမင်းအိုးနဲ့၊ မောင်မိုင်း မင်းက ကြက်သွန်နီခွဲကြီးကြီး တစ်လုံး လူနဲ့”

နောင်ဖို့အချိန်တွင် အောင် မိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်၏ နတ်တင် ခြင်းကိစ္စက အဆင်ပြေစွာ ပြီးဆုံးပါ သည်။

အဆင်မပြေတာကတော့ တစ် ညလုံး အိပ်လို့မရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အိပ်၍ ရပါဖို့လား၊ တစ်ညလုံး လဲလိုက် တဲ့ သစ်ပင်တွေ တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်း တစ်တောလုံးကို ညံ့လို့။ တဝေါဝေါ တော်လည်းသံကြီးတွေကလည်း အောင် မိုးတို့ ယိုင်နဲ့နဲ့ တဲကလေးကို တိုက်ချ သွားမလားပင် ထင်ရသည်။

အောင်မိုးတို့သာမက နန့်ပွန် ချောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွှေလုပ်သားတို့ ပါ ငှက်တုတ် မိုးလင်းရတော့သည်။ ဉာဏ်ကြီးရှင် မစွတာမိုင်းကတော့ စောင်ခြုံထဲက မထွက်နိုင်တော့။ တစ် ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာ၏။

နနက်လင်းတော့လည်း တစ် တောလုံး တစ်တောင်လုံးက ပုံမှန်ပင်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ လဲဖို့မပြောနဲ့ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်ကလေးပင် ကျိုးကျထားသည် ကို မတွေ့ရ။ တောခြောက်တာတဲ့။

တောင်ဘက်မြောက်က လူကြီး က ကြက်တစ်ကောင်ယူလာပြီး အောင် မိုးတို့ အဖွဲ့အတွက် နတ်တင်ပေးသ ည်။ ပူဇော် ပသသည်။ တောင်ပန်သား

နောက်ညတွေမှာ အခြေအနေ က အေးဆေးသွားသည်။ မအေးဆေး တာက မောင်မိုင်းနှင့် တိုးတိုး။ မျက်နှာ တွေက ဘဝင်ကျပ်မရ။ လူကြီးကို ပေး လည် ကြက်ဖိုးအတွက် အစာမကြေ ဖြစ်နေရ၏။

“ဒီညနေ ကျင်းသိမ်းမယ်ဟေ့၊ တိုင်ကျန်တွေ ဖြုတ်တော့”

တိုင်ကျန်ဆိုသည်မှာ ကျင်းတူး ရာတွင် ကျင်းနှုတ်ခမ်းပါး ပြုမကျစေရန် ချန်ထားရသော ပြေသားဖြစ်သည်။ တိုင်ကျန်ပြေသားထဲတွင် ရွှေရနိုင်သော မြေစာများပါဝင်သောကြောင့် နောက် ဆုံး ကျင်းသိမ်းချိန်မှသာ မြေစာထုတ်၍ မျောလောင်းရသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်တော့မှာမို့သာ ကျင်းသိမ်းရသည်။ ရွှေက ဟုတ်တိတ်ပိတ်တိမရသေး။ နောက် ဆုံးကျန်သော မြေစာပုံနှင့် တိုင်ကျန် များကိုသာ အားကိုးရတော့မည့် အခြေ အနေဖြစ်သည်။

“တောက်”

တောက်ခတ်သံကြောင့် တိုးတိုး ဆီသို့ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်လိုက်တော့ တိုးတိုးက -

“ရွှေက စားစရိတ်မိုးတောင် မရသေးဘူး။ ကျင်းသိမ်းရင် နတ်က တင် ရဦးမယ်၊ နတ်တင်ရင် ဟိုလူကြီးဆီက ကြက်ဝယ်ရဦးမယ်၊ ဝိုက်ဆံမပါတော့ ကြက်မိုးက တစ်ရွေးပဲ ပေးရမလား၊ တစ်ခြမ်းပဲ ပေးရမလား မသိသေးဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ကြက်ဖိုး လည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ နတ်လည်း မတင် ဘူး၊ ငါတို့ ကျင်းသိမ်းပြီး ရွှာပြန်ကြမှပဲ မောင်၊ ဒီမှာ တောခြောက်တဲ့အချိန် ငါတို့ရွာမှာ အိပ်နေပြီးပေါ့ ညယ် ဟား ဟား”

“အေးကွ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတိုင်း ပြန်မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ မောင်မိုင်းစကား ကို အောင်မိုး ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ထောက်ခံလိုက်၏။

ကျော်ဝင်းစိန်ကလည်း-

“ကဲ - ဒါဆို လုပ်ကွာ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် မြေစာထမ်းတော့၊ အောင် မိုးက တဲမှာ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းထား၊ မနက်ဖြန်မိုးလင်းတာနဲ့ ထပြန်မယ်”

အောင်မိုးက တဲရောက်သည်နှင့် ညနေစာ ထမင်းကို မနက်ထမင်းကြမ်း ကျန်အောင် ပိုပိုမိုမို ချွတ်လိုက်သည်။ ကျော်ဝင်းစိန်တို့ ကျင်းသိမ်းပြီးပြန်လာ သည်နှင့် ရေချိုးစေပြီး ထမင်းကျွေးလိုက် သည်။ ကျန်ထမင်းများကို တောငှက် ပျောရွက်များခုတ်ပြီး မနက်ဖြန် အပြန် လမ်းခရီးတွင် စားရန် ထုပ်လိုက်သည်။

“ကဲ- ကိုယ့်ထမင်းထုပ် ကိုယ့် ကျောရိုးအိတ်ထဲ ထည့်ကြ၊ အလင်း ရောင်လာတာနဲ့ ထွက်မယ်ဟေ့”

နောက်ဆုံး ကျင်းသိမ်းချိန်၌ ရွှေလေး နည်းနည်းထပ်ရလိုက်သဖြင့် မောင်မိုင်းတစ်ယောက် အပြန်ခရီးတစ် လျှောက် သီချင်း တကြော်ကြော်နှင့် ရွှင်မြူးနေ၏။ မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြင့်-

“ဒီည နန့်ပွန်ချောင်းမှာ တော ခြောက်မှာ မြင်ယောင်မိသေးတယ်၊ ဟို လူကြီးတော့ ငါတို့ကို စောင်မြဲထဲကနေ ဘယ်လောက် ကျိန်ဆဲနေမလဲ၊ မသိဘူး၊ ဟိဟိ”

မောင်မိုင်း၏ စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် တိုင်ပင်ထားသလို အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြ၏။ နေမွန်း တည့်ချေတော့မည်။ ဒီတောင်ကြောကို ကျော်ပြီး နောက်နှစ်နာရီလောက် ဆက် လျှောက်လျှင် သဲဖြူချောင်း။ ကမ်းပါး ပြိုကြီးသို့ ရောက်လိမ့်မည်။

ကမ်းပါးပြိုကြီးက ရွာအနောက် ကွင်းစပ်မှာ ရှိခြင်းကြောင့် ကမ်းပါးပြို ရောက်လျှင် ရွာကို မြင်ရပေတော့မည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ကက်ဆက်သ ကြားတယ်ကွ”

“ခွေးဖိုးဦးနောက်ကတော့ လုပ် တော့မယ်၊ ရွာရောက်ဖို့ လိုသေးတယ် ကွ၊ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူက ကက်ဆက် လာဖွင့်မှာလဲ ညယ်”

မောင်မိုင်းစကားကြောင့် ကျော် ဝင်းစိန် နားစွင့်လိုက်ရင်း -

“ဟုတ်တယ်မောင် ကက်ဆက် သံပဲ၊ သိန်းတန်သီချင်း၊ ဒီတောင်ကြော ဟိုဘက်က ကြားရတာ”

သူငယ်ချင်းလေးယောက် တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တောင်ကြောပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ တောင် ကြောအောက်တွင် နန့်ပွန်ချောင်းကြီး၏ ရေပြင်ဖွေးဖွေးကို မြင်ရ၏။ နန့်ပွန် ချောင်း၏ မြောက်ဘက် မြောင်ထဲမှာ အောင်မိုးတို့ စွန့်ခွာခဲ့သော တဲလေးက အတိုင်းသာ။ ကက်ဆက်သံက နန့်ပွန် ချောင်း ရွှေမှော်ထဲမှလာခြင်းဖြစ်သည်။

“လမ်းမှားပြီကွ၊ ငါတို့ နန့်ပွန် ချောင်း တောင်ကြောပေါ်ရောက်နေ တာ”

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဝင်းစိန်၊ ဟုတ်ရဲ့လားကွ၊ ငါတို့ ရွာဟောင်းကုန်း တောင်ကိုတောင် ဆင်းခဲ့ပြီးပြီလေကွာ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောလာ သော မောင်မိုင်းစကားကြောင့် ကျော် ဝင်းစိန်က -

“ငါလည်း စစဉ်းစားတတ်တော့ ပါဘူး ညယ်”

“ကဲ-ငါတို့ နန့်ပွန်ချောင်းကြီးကို ကျောပေးပြီး အရှေ့ဘက်ကိုသွားမယ်၊ ဘာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သဲဖြူချောင်းဆီတော့ ရောက်မှပဲ၊ သဲဖြူချောင်းတွေ့ရင် ငါတို့ ရွာပြန်လို့ရပြီပေါ့ မောင်”

တိုးတိုး၏အကြံပေးချက်အတိုင်း အောင်မိုးတို့ နန့်ပွန်ချောင်း တောင် ကြောကို ဖြတ်ဆင်းကာ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ နေရောင်က မှုန် ဝါးလာပြီး မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မည်။

“ဟီး ဟိ အင့်”

ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်သော မောင်မိုင်းကြောင့် ကျန်သူငယ်ချင်းများ အားလုံးက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် -

“ဟေ့ကောင် မောင်မိုင်း၊ ဘာဖြစ် တာလဲ”

“မင်းတို့ မကြားဘူးလားကွ၊ ကက်ဆက်သံ၊ ငါတို့ လမ်းမှားပြန်ပြီ ထင်တယ်၊ ဟီး... ဒါ လမ်းမှားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဧတာမောက်တာနေမှာ”

မောင်မိုင်း ပြောစကားကြောင့် အနီးရှိ ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်တက်ပြီး ကက်ဆက်သံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့် တော့ နန်းပွန်ချောင်းကြီးကို တွေ့ပြန် သည်။ ဒီတစ်ခါ နန်းပွန်ချောင်းရေက ဖွေးမနေတော့၊ မှုန်ပျံ့ အလင်းရောင် ကြောင့် ပြာညိုနေ၏။ နေဝင်ချေပြီ ကော။ အချို့နေရာများတွင် မီးရောင် လိုလိုကို တွေ့ရသည်။ ရွှေတူးအဖွဲ့ တဲများ ဖြစ်မည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျော် ဝင်းစိန်က ဆုံးဖြတ်ချက် တုံးတုံးချလိုက် ဟန်ဖြင့် -

“ကဲ- အခု ငါတို့ မီးရောင်တွေ ရတဲ့ နေရာကို သွားမယ်၊ မှောင်လာပြီ ဆိုတော့ လူချင်းမကွဲစေနဲ့”

အောင်မိုးတို့အုပ်စု မီးရောင် ရှိရာသို့ မှောင်ဝါးဝါး အလင်းရောင် အောက်မှာ လျှောက်လာခဲ့ကြရာ တဲ တစ်လုံးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုကံအိုင် လွန်းလှသည်ဟုပင် ပြောရမလား။

အောင်မိုးတို့အဖွဲ့ ရောက်လာ သော တဲသည် နန်းပွန်ချောင်း တောင် ဘက် မြောင်ရှိ ဟိုလူကြီး၏တံပင် ဖြစ် တော့သည်။

“နံနက်မိုးလင်းတော့ တောင် ဘက်မြောင် တံပိုင်ရှင်လူကြီးက ကြက် တစ်ကောင်ချက်ပြီး နတ်တင်သော အမှုကို ပြုလေ၏။ ညက အောင်မိုးတို့ အဖွဲ့ သူတဲ ရောက်လာကတည်းက တောပိုင်၊ တောင်ပိုင်ကြီးကို အကြိမ် ကြိမ် တောင်းပန်နေခဲ့သော လူကြီးက နတ်တင်ချိန်မှာလည်း တတွတ်တွတ် တောင်းပန်ရှာပြန်သည်။

အောင်မိုးတို့အဖွဲ့ထံမှ ကြက်မိုး မဲတောင်းသည့်အပြင် နတ်တင်ပြီး ငိုလွှဲ သော ကြက်သားဟင်းဖြင့် ထမင်းတဝ တွေ့လိုက်သေးသည်။ မောင်မိုင်းချက်နှာ ထ ချိုးနေ၏။ လူကြီး ကျွေးသော ကြက်သားဟင်းနှင့်ထမင်းကိုတဝစားပြီး ထူကြီးတို့ ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ရွာသို့ ပြန် လာကြ၏။ ရွာအပြန်လမ်းက မြောင်ဖြူ နေ၏။ ထောလည်း မမှောက်၊ တော လည်း မမြောက်၊ နေမဝင်ခင် ရွာသို့ ရောက်ကြတော့သည်။

အောင်မိုးကတော့ ‘သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတိ၊ နေတတ်အောင် နေရတယ်’ ဟူသော စကားကို သတိရမိသည်။

အောင်မိုးတို့ အဖြစ်ကတော့ ‘သူ့အရပ်နဲ့ သူ့နတ်’ ဟူ၍သာ ပြော လိုက်ချင်ပါတော့သည်။

သထုံငယ်ငယ်

အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခ သောကများ အမြန်ဆုံးကင်းဝေးစေရမည်

- အဆင်မပြေဖြစ်နေသော မိမိတို့အိမ်ထောင်ရေး အမြန်ဆုံး ပြန်အဆင်ပြေစေဖို့
- ကွဲကွာနေသော မိမိတို့ အိမ်ထောင်ရေး အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ပေါင်းသင်းရစေဖို့
- ဆက်လက်ပေါင်းသင်းရန် ဆန္ဒမရှိ တော့သူနှင့် အမြန်ဆုံး ကွာရှင်းခွင့်ရရှိပြီး ပစ္စည်းခန်းခွဲဝေမှုလည်း တရားမျှတစွာရရှိကာ အမြန်ဆုံး ပြီးပြတ်သွားစေဖို့
- မိမိအိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အိမ်ထောင်ရေး ရှုပ်ထွေးဖောက်ပြန်နေသူတို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမြန်ဆုံးမုန်းတီး အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြစေဖို့
- မိမိ အိမ်ထောင်ဖက်က နောက်ကွယ်မှာ ခြေမများဘဲ အချိန်တန် အိမ်ပြန်လာပြီး ခြေငြိမ်အိမ်ခြံစေဖို့
- မိမိပြောစကား သူ့အပေါ် အောင်မြင်၍ သူ့ရှာဖွေရရှိသမျှ ငွေများ မိမိထံသို့သာ ပြန်အပ်နှံစေဖို့
- မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေစေဖို့။ [နယ်မြို့များမှ ဝန်ကြီးဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။]

ဆရာ ဦးပိုင်ဇေအောင် (ဝိဇ္ဇာဘွဲ့.)

လက္ခဏာဗေဒင် + ယတြာအစီအရင်

တိုက် (၄၀) အနား (A-2) ပထမထပ်၊ ဗဟိုမြင်အိမ်ရာထိပ်၊ ဦးစိစာရလမ်း (၄၁) ရပ်ကွက်၊ ပြောက်အုံမြို့နယ်။

☎ ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၊ ၀၉-၇၀၃၃၇၃၊ ၀၉-၇၀၆၂၇၃

ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိပါမှ

အမှန်တကယ် အောင်မြင်ချင်သူအဖို့ မိမိယုံကြည်သည်ကို ယုံကြည်သည့်အလျောက် ပြောရ၊ ဆိုရ၊ ကျင့်သုံးရဖို့ လိုပေသည်။ ထိုသူတို့အတွက် နေရာကောင်းဟူသည် ရှိနေစမြဲ။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ဖို့ရာအတွက် 'ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း' ရှိဖို့ရာ လွန်စွာမှ အရေးကြီးပေသည်။

စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းတွေ မည်ရွေ့မည်မျှပင်ရှိပါစေ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ကင်းမဲ့နေပါက မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုမရှိပါဘဲနှင့် လူတွင် ကျယ်လုပ်ချင်သူများ၊ အနံ့ကြီး ကွင်းကျယ်များ ရှိနေတတ်ကြသည်။

ထိုသူတို့ မည်သို့ပင် မြောက်နေမြောက်နေ အကြောင်းသိသူတွေကမူ အထင်ကြီးကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုသူတို့၏လက်အောက်၌ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရသူတို့အဖို့ ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့အရေးမှာဝေးနေမည်သာပင်။

လောက၌ လူတွင်ကျယ်များတန်ခိုးထွားနေသမျှကာလပတ်လုံး လှပဝေဆာမှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းနေကြစမြဲပင်။ ထိုသူတို့အား လုပ်အား၏ အကျိုးရလဒ်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရေးထက် မိမိနေရာရရေးကိုသာ 'ရွှေ့တန်းတင်တတ်ကြပေသည်။' ထိုအခါ သူတော်ချင်း သတင်းလေ့လွေ ဆိုသကဲ့သို့ လူတွင်ကျယ်က လူတွင်ကျယ်သပ်သပ် အသွင်တူကြသူချင်းကသပ်သပ် အကွာအဟတွေ ဖြစ်လာကြတော့သည်။ မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာစူးစမ်းကြည့်ရှုတတ်လျှင်-ထိုဖြစ်ရပ်များ၊ ပုံရိပ်များကို တွေ့မြင်ရမည်သာ ဖြစ်ချေ ၏။

ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိသောသူသည် အလိုလို တန်ဖိုးရှိနေပြီးသား

ပင်။ ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း အသိအမှတ်ပြုကာ ချစ်ခင်ယုံကြည်ကြကုန်၏။ အရည်အချင်းရှိသောသူသည် မိမိ၏တန်ဖိုးကို မည်သို့မျှ ယုတ်လျော့စေမည်မဟုတ်။ သည်တန်ဖိုးအတွက် မြောက်လည်း မြောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ လူတွင်ကျယ်တို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြစ်ခံမှုကိုလည်း တုန်လှုပ်နေလိမ့်မည်မဟုတ်။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းကြောင့် ကိုယ်ပိုင်နေရာတစ်ခုသည် သူ့အတွက် ရှိနေပြီးသား။

အနီးစပ်ဆုံး သာဓကတစ်ခုကို ဆောင်ရလျှင် လွတ်လပ်ရေးဖခင်၊ အဖိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ပြရပေလိမ့်မည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိသူဖြစ်သည်။ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယကြီးမားသူဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ ဘယ်သောခါမှ

လည်း လူတွင်ကျယ်မလုပ်ခဲ့။ သည် အတွက် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ လူတွင် ကျယ်အချို့၏ မျက်မှန်းကျိုးခြင်းခံရကာ လုပ်ကြံခြင်းကို ခံသွားရရှာ၏။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်၏သမိုင်း သည် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ထွန်းပြောင် နေမည်သာဖြစ်၏။ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး အတွက် ဗိုလ်ချုပ်သည် တန်ဖိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ အရည်အချင်းပြည့်ဝသော ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သည်အတွက် အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အဖြစ် ရင်ထဲအသည်းထဲ၌ စွဲမြဲခံနေရ သည် မဟုတ်ပါလား။

အခက်အခဲဟူသည် နေရာတိုင်း မှာ ရှိနေတတ်ကြသည်။ အခက်အခဲဟူ သည် အောင်မြင်လိုစိတ်ရှိသူအတွက် မှတ်ကျောက်ဖြစ်၏။ အောင်မြင်မှုလိုသူ တိုင်းသည် အခက်အခဲ မှန်သမျှကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းကြရစေခြင်း။

အခက်အခဲ၏ ထုထည်ကြီးမား လေလေ အောင်မြင်မှု အတိုးအဆ မှာလည်း ကြီးမားလေလေဖြစ်ပေ၏။

သည်သို့ အခက်အခဲများစွာကို ဖြတ်ကျော်ရန်မှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ရှိရန် အရေးကြီးပေသည်။

ဘာလို့ မတတ်နိုင်ရမှာလဲ

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝအခြေ အနေကို သိလိုပါက ထိုသူ၏ စိတ် သဘောထားအမြင် မည်သို့ရှိသည်ကို ကြည့်ရှုအကဲဖြတ်နိုင်သည်ဟု မှတ်သား ရှု၏။

လူအချို့ကို လေ့လာအကဲခတ် ကြည့်လျှင် ၎င်းတို့ထံမှ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ စရာများ၊ ညည်းတွားနေမှုများ၊ တဝကို လက်မြောက်အစွမ်းပေးမှု လက္ခဏာများ ကိုတွေ့နေရတတ်သည်။ ထိုသူတို့သည်

ဘဝအောင်မြင်ရေးနှင့် သွေဖည်နေသူ များသာ ဖြစ်ကြသည်။

“ကျုပ်တော့ တတ်နိုင်မယ်မထင် ပါဘူးဗျာ၊ မဖြစ်မနေလုပ်ကြည့်မယ် ဆိုရင် လုပ်တယ်သာဆိုရမယ်၊ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သည်ကတည်းက သူ့ရလဒ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် အကဲဖြတ်ပြီးသားဟု ဆိုရ မည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ထက်သန်သူ ကင်းရှင်းနေမှတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကော ယုံကြည်ကိုးစားမှုတွေ အဘယ် မှာ ရှိလာမှာတဲ့နည်း။

အချို့ကျတော့လည်း ကာလ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လူနေချဲ့ကြား ထဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ သို့သော်ငြား စိတ်နေစိတ်ထားကမူ ဘုံများသို့ ရောက် နေတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို လေ့လာ အကဲခတ်ကြည့်လျှင် တက်ကြွန်းကြားမှု များ၊ ပြုံးပျော်ရွှင်လန်းမှုများ၊ လောကဓံ ကို မဖြဲသည့် လက္ခဏာပုံရိပ်များ ထင် ဟပ်နေတတ်ကြသည်။ ထိုသူတို့ကား ဘဝအောင်မြင်ရေးကို မျက်နှာမူနေကြ သူများပါပေ။ အကြောင်းမူကား “ငါ ဘာလို့ မတတ်နိုင်ရမှာလဲ” ဟူသည့် စိတ်ဓာတ်ကောင်းတို့ ကိန်းအောင်းနေ သောကြောင့်ပါတည်း။

သည်တော့ မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင် ၌ လူတန်းစားနှစ်ရပ်သာ ရှိကြောင်း ကောက်ချက်ချရပါလိမ့်မည်။ ပထမ တစ်ရပ်သည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလျက် ဘဝကပေးလာသည့် စီမံရာအတိုင်း ရေစန့်မျောသည့် လူတန်းစားနှင့် ဒုတိယ တစ်ရပ်မှာ တတ်နိုင်သမျှ၊ တတ်စွမ်း သမျှ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ထုဆစ်ပုံဖော်လို စိတ်နှင့် အောင်မြင်မှုအသီးအပွင့်တို့ကို ဆွတ်ခူးရယူနိုင်သည့် လူတန်းစားပဲဖြစ် သည်။

သို့ဆိုလျှင် အဆွေစာရှုသူသည် မည်သို့သော လူတန်းစား၌ ပါဝင်နေပါ သနည်း။ “ဘာမျှ ငါမတတ်နိုင်ဘူး” ဟု ညည်းတွားနေသူလား။ သို့တည်းမဟုတ် “ငါ ဘာဖြစ်လို့ မတတ်နိုင်ရမှာလဲ” ဟု ကြုံးဝါးနေသူလား။

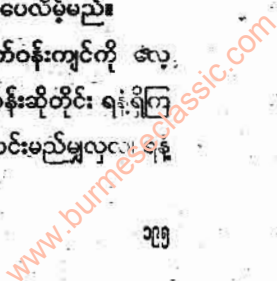
ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေတတ်ကြသူ အဆိုပါ လူတန်းစား နှစ်ရပ်အနက် မည်သည့်လူတန်းစား၏ အငွေ့အသက် ကို အမှိုက်ခတ်ခံလိုပါသနည်း။ ဓာတ် အတူးခံလိုပါသနည်း “ငါတော့ ဘာမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး”ဟူသော သူပျော့ လူညံတို့သည် ရလဒ်အားဖြင့်မကောင်း။

၎င်းတို့၏ ကွယ်ဝှက်မရှင်းသော ဇာတိရှုပ်လက္ခဏာကြောင့် လူကောင်း သူကောင်းများ၏ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ခံရကာ ချီကုပ်ရှိရာ ချီကုပ်လာပြီး အောင်မြင်တိုးတက်မှုလမ်းစ ပျောက် ကွယ်နေမည်သာ ဖြစ်သည်။

“ငါ ဘာလို့ မတတ်နိုင်ရမှာလဲ” ဆိုသည့် လူစားကား သံမဏိစိတ်ဓာတ် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း၏ လေးစားအားကျမှု၊ အတုယူမှုကို ခံစားရမည်သာပင်။

အကောင်းမြင် စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် များ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ၎င်းတို့နှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရသည်မှာ နှိုးကြားတက်ကြွဖွယ် ကောင်းနေပေ သည်။ သာမဏေနေ သာမဏောသဖွယ် စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်သည့်သူများ ဝန်းရံ နေလိမ့်မည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မဟုတ် ပါချေ။ ၎င်းတို့၏ သဘောထားအမြင်၊ ခံယူချက်တို့က ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရှိရာသို့ တွန်းပို့ပေးပေလိမ့်မည်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ဇလ၊ လာကြည့်ပါလျှင် ဝန်းဆိုတိုင်း ရန်ရှိကြ သည်မဟုတ်။ အဆင်းမည်မျှလှလှ ရန်

ဇာနည်သော ပေါက်ပန်းတို့လည်း ချိတ်ကြရာ မိမိတို့ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း “အဆင်းလှဆန်း လူပေါက်ပန်း”တွေမှာ အများသားပင်။ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်ပြီး အကျိုးဖြစ်ထွန်းတတ်သကဲ့သို့ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်ပျက်ပြီး အကျိုးယုတ်ခြင်းမျိုးလည်း ချိတ်တတ်သည်ကို မိမိတို့သည် ဉာဏ်မှတ်စိဖြင့် ကြည့်တတ်ရပေမည်။

“ဘာလို့ ငါ မတုတ်နိုင်ရမှာလဲ” ဟူသည့် စိတ်ဓာတ်ကောင်းကို မွေးမြူကြရပေမည်။

ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ
ကြီးပွားချမ်းသာချင်သူ တစ်ဦး အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော အရာမှာ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယဟု ဆိုချင်သည်။

အဆိုပါ ဝေါဟာရ သုံးခုသည် တွဲစပ်သုံးလေ့ရှိသော ဝေါဟာရ ဖြစ်သော်ငြား တစ်ခုနှင့် တစ်ခုမှာ တူသယောင်နှင့် အသွင်ကွဲပေသည်။

ဇွဲဟူသည် အလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေ အပြီးသတ်အောင်၊ လက်စသတ်အောင် မဖြစ်မနေ အကောင်းတကျအကောင်းဆုံး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ချိန်ကာလအတွင်း သို့တည်းမဟုတ် သတ်မှတ်ချိန်ကာလ လွန်သည်တိုင်အောင် အာရုံစွဲနစ်လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် ဇွဲ၏ သရုပ်သကန် ဖြစ်ပေသည်။

လုံ့လဟူသည်ကား ကိုယ်ကာယအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်စွမ်းရည်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း မဆုတ်မနစ်ဘဲ ခိုက်ကပ်နေခြင်း မရှိဘဲ အားထုတ်လုပ်ဆောင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားအလောင်းတော် ဇနကမင်းသားသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ မနားမနေ

ကူးခပ်ခြင်းမှာ လုံ့လအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝီရိယမှာမူ မိမိလုပ်ဆောင်ရမည့် အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုတင်ပြီးသော်လည်းကောင်း၊ အချိန်စော၍သော်လည်းကောင်း၊ အမြဲတစေ တင်ကြိုလျက် ထထကြွကြွ လုပ်ဆောင်ခြင်း၊ တက်ကြွဖျတ်လတ် နိုးကြားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ အောင်မြင်ခြင်း၏ သော့ချက်ကို ဖွင့်နိုင်ဖို့ရာအတွက် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယတို့ကို အခြေခံအဆောက်အအုံအဖြစ် ထားရှိရပေမည်။ ထိုမှ လုပ်ငန်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အတတ်ပညာကို သင်ကြားနာယူရပေမည်။ လုပ်ငန်းခွင်ဆိုင်ရာ ဗဟုသုတတို့ ပြည့်စုံရအောင် လေ့လာဆည်းပူးရပါမည်။

သို့ဖြစ်၍ စာအုပ်စာပေတို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ ဝါရင့်ကျွမ်းကျင်သူတို့၏ စကားများကို နာယူမှတ်သားခြင်း အလေ့တို့အား လုပ်ဆောင်ရပါမည်။

ခေတ်ကာလ ဟူသည် ဘယ်သောအခါမှ ရပ်တန့်နေခြင်းမရှိ။ အမြဲပင် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ခေတ်၏အနေအထားမှန်ကို လေ့လာဆင်ခြင်ဖို့လိုသည်။ လှေနှောင်းထစ်၊ တရားသေ ပုံသေနည်းအတိုင်း သွားနေ၍ မဖြစ်တော့။ ခေတ်၏ အပြောင်းအလဲကို လက်မခံလျှင် ရေစီးကြောင်းအတိုင်းမလိုက်ဘဲ တန့်နေ၊ ရပ်နေလျှင် အစစအရာရာ နောက်ကျကျန်ခဲ့မည်သာ။

မျက်စိကို ဖွင့်ထားရမည်။ နားကို စွင့်ထားရမည်။ ဦးနှောက်ကို ကွန့်မြူးခွင့်ပေးရမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပကတိအနေအထားသည်ပင်လျှင် အခြေအနေအရ ပြောင်းသွားတတ်သည်ကို

တွေ့လာရတတ်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းအပေါ် သုံးစွဲသူတို့၏ စိတ်ဘဝင်စွဲငြိရလေအောင် ထုပ်ပိုးမှုကောင်းမွန်ခြင်း၊ ကြော်ငြာအင်အား ကောင်းမွန်ခြင်း၊ ဒီဇိုင်းအနေအထား သစ်လွင်ခြင်းတို့က ထုတ်လုပ်မှုအင်အား၊ ဝယ်ယူမှုအင်အားတို့ကို တိုးမြှင့်သွားစေတတ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ခေတ်ကာလအခြေအနေအပေါ် မူတည်လျက် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ တီထွင်ထုတ်လုပ်နေမှုတို့အား ပြောင်းလဲသင့်လျှင် ပြောင်းလဲပစ်ရမည်သာဖြစ်သည်။ လိုအပ်၍ ပြောင်းလဲခြင်းသည် အောင်မြင်မှု ရေရှည်တည်တံ့ရလေအောင် ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြစ်၏။

ဤ၌ အချို့က အောင်မြင်မှုခိုင်မြဲမှုရာအတွက် ‘ကံ’ကို ရွှေတန်းတင်တတ်ကြသည်။ ငြင်းဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ဖြစ်လာမည့်ကံကို မိမိတို့ မြင်တွေ့နိုင်ကြသည်မဟုတ်။

ကံ၌ အတိတ်ကံနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကံဟု ရှိလေရာ အတိတ်ကံဟူသည် မိမိတို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေရကား သင်ခန်းစာယူဖို့သာ အခွင့်ရှိပါလိမ့်မည်။

ထိုအတိတ်ကံကို ပြန်လည်ပြုလုပ်ချင်၍မူ မဖြစ်နိုင်တော့။ သည့်အတွက် ပစ္စုပ္ပန်ကံကို အကောင်းတကျ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရလေအောင် လုပ်ဆောင်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

သည့်အတွက် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယတို့ကို ပေါင်းဖက်ရပေလိမ့်မည်။

လိုချင်စိတ်တို့ ရှိပါမှ

ပညာရှိတို့၏ အဆိုအမိန့်များမှာ ဘဝနှင့်ယှဉ်သော အထွေးအမြင်များ ဖြစ်သည့်အတွက် လေးနက်စွာ တွေးဆကြည့်သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ အလေးအနက် မခံယူသည့်

တိုင် ကိစ္စမရှိ။ သို့သော် အကျိုးမယုတ်
တာတော့ သေချာသည်။

“သင့်စိတ်တွင် အပြင်းအထန်
လိုချင်လာပါပြီလား။ အမှန်တကယ်
အပြင်းအထန် လိုချင်လာပြီဆိုလျှင် မလွဲ
မသွေ ရရှိနိုင်ပါတော့မည်”

သဘောကျဖွယ် အဆိုအမိန့်
ကလေးဖြစ်၍ ဖော်ထုတ်တင်ပြလိုက်
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်ပညာရှင်၏
အဆိုအမိန့်ဆိုသည်မှာ အရေးမကြီး။
အဆိုအမိန့်သည်သာ အရေးကြီးပေ၏။
အဆိုပါ အဆိုအမိန့်ကလေးကို အပေါ်
ယံရှင်ကြည့်လျှင် လွန်ကျူးသည်ဟု ထင်
ကောင်းထင်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ တကယ်
တော့ မလွန်ပါ။ မိမိတို့သည် မည်
သည့်အရာကို အလိုရှိကြောင်း ပြတ်
သားစွာ သိထားဖို့လိုသည်။

“တကယ်ကော လိုချင်တာ
ဟုတ်သလား”

အချို့က အမှန်တကယ် လိုချင်
ကြသည်။ သို့ပါသော်ငြား လိုချင်တာကို
ရဖို့မလွယ်ပါက လွယ်တာကိုပဲရအောင်
ယူသွားတတ်ကြသည်။ ထိုသူတို့၏
စိတ်ဓာတ်မှာ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ဟု
မဆိုသာချေ။

“တကယ်လည်း လိုချင်တယ်။
လိုချင်တာကို ရမှလည်းဖြစ်မယ်။ ရဖို့ရာ
အတွက်လည်း ရနိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို
ရှာရမယ်”

သည်လိုမျိုး ခံယူချက်ရှိသူအဖို့
လိုတာမရသည်တိုင် ရတာကိုယူမည့်သူ
မျိုးမဟုတ်။ ထိုသူတို့သည် သံမဏိစိတ်
ဓာတ်ရှင်များဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိ
တို့လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်မှန်သမျှကို
လစ်ဟာကွက်၊ ပျော့ကွက်များ မရှိရ
လေအောင် ထောင့်စေ့စွာ စီမံထား
တတ်ကြသည်။ တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်

သားသား ဖြေချယ်ပိုင်ခြင်းထားပြီးသား
လည်းဖြစ်သည်။ ထိုထိုသော လုပ်ရပ်
များသည် အောင်မြင်မှုအတွက် လျှို့
ဝှက်ချက်များပဲဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အစီ
အစဉ်ကို စနစ်တကျ အတွက်ချနိုင်ပြီ
ဆိုလျှင်ပင် အောင်မြင်မှု တစ်စိတ်တစ်
ဒေသကို ရယူနိုင်ပြီဟု ဆိုရမှာပဲဖြစ်
သည်။ လိုချင်စိတ်ရှိသည့်အတိုင်း ဖြစ်
မနေ အကောင်အထည်ဖော်ပြီဆိုလျှင်
ပြည့်စုံသော အောင်မြင်မှုအတိုင်းအတာ
ရရှိပြီဟု ဆိုရမည်သာပင်။

“ငါလိုချင်တာကို ကျိန်းသေ
အမှန် ရတော့မယ်ဟေ့”

ထိုအခါတွင် အောင်မြင်မှုရလဒ်
နှင့် ဆုံစည်းရတော့မည့် နိမိတ်ပုံများ
ထင်ဟပ်လာပေတော့မည်။ ထိုပုံရိပ်များ
သည် စိတ်စွမ်းအင်ကို ထက်မြက်သည်
ထက် ထက်မြက်လာရလေအောင်
နှိုးဆွပေးနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။ အဆိုပါ
စိတ်စွမ်းအင်ကို မိမိတို့သည် ထက်မြက်
မှုရှိလာရအောင် နှော့စဉ်လေ့ကျင့်ပေးပါ
က စိတ်အာရုံတို့ စုစည်းမိလာကြပြီး ဇွဲ၊
လုံ့လ၊ ဝီရိယများ ပေါ်ထွက်လာပေ
တော့မည်။ ထိုအခါတွင် အောင်မြင်မှု
တွေ ကြုံလာရပါတော့မည်။ လိုချင်တာ
ကို လိုချင်သည့်အတိုင်း လက်ဝယ်ပိုင်
ပိုင် ရလာပါတော့မည်။

အချို့အချို့သောသူများသည်
ရည်မှန်းချက် ရှိပင်ရှိသော်ငြား အောင်
မြင်မှုကိုမူ မရရှိကြပေ။ ကာလအတန်
ကြာ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ဆောင်ရမည်ကို ရက်
ပိုင်းလပိုင်းကလေးအတွင်းမှာပင် ပျက်
ကွက်မိတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ ပျက်ကွက်
ခြင်းကိုမူ အပြစ်မတင်ဘဲ ဖြစ်ချင်တာ
ဖြစ်မလာရကောင်းလားဟူ၍သာ မချင့်
မရဲစိတ်ဖြင့် အပြစ်မြင်၊ အပြစ်တင်တတ်
ကြသည်။ စိတ်ဓာတ်တွေ တင်းခံနေရ

မည်အစား လျော့နည်းလာကြသည်။
သဘာဝတရားသည် လိုချင်စိတ်ပြင်း
ထန်မှု မရှိသူ၊ မဖြစ်မနေလုပ်ဖို့ရာ ပျင်းရိ
သူ စသူတို့အတွက် ပြည့်ဆည်းပေးလို
ခြင်းရှိဟန်မတူပေ။

မျက်မှောက်ကာလ အောင်မြင်
တိုးတက်နေသူများ၊ လိုချင်တာကို ဆုပ်
ဆုပ်ပိုင်ပိုင် ရရှိနေသူများ ထိုသူတို့ကို
လေ့လာကြည့်ပါ။ သူတို့သည် အဘယ်
မျှလောက်သော အတိုင်းအတာအထိ
လိုချင်စိတ်တွေ ကြီးမားလေးလွှာ စီး
ခဲ့ပါသနည်း။ အဘယ်မျှလောက် ခိုင်
ကျည်သော၊ လေးနက်သော ခွဲမာန်
လုံ့လတို့ဖြင့် အရင်းအနှီး ခွဲခဲ့ရပါ
သနည်း။

သဘာဝမိခင်ကြီးကမူ အလိုရှိ
သူများအတွက် အလိုရှိသည့် အတိုင်း
အတာအပေါ် အရင်းအနှီးပြုသည့်
အနေအထားအပေါ် အရင်းအနှီးပြု
သည့် အနေအထားအပေါ် အလေး
အနက် ချိန်စက်၍ လက်ဆောင်နှင်း
ဆက်သွားပေလိမ့်မည်။

နန္ဒာပိုးကြယ်

ရိုးသားကြိုးစားခြင်းက အလုပ်ကောင်းရစေသည်

ရွှေစာ

တစ်လောကတော့ သမီး တစ်ယောက်က ရင်ဖွင့်လာတယ်။ သူ့အလုပ်ဆင်းရဲတဲ့ ကုမ္ပဏီက Art Creation ပေါ့။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွေမှာ အလှဆင် ဒီဇိုင်းတွေ ပြင်ဆင်ပေးရတဲ့ အလုပ်ပါ။ ကုမ္ပဏီထောင်ခါစက အဲဒီသမီးရဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းက ငွေရင်းနှီးစိုက်ထုတ်ပြီး ဒါရိုက်တာဖြစ်တယ်။ နောက် ဒါရိုက်တာက နိုင်ငံခြားပြန် ဒီဇိုင်းနာပညာရှင်ပေါ့။

အဲဒီ သမီးနဲ့ သုံးဦး လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ သမီးကလေးက Operation မန်နေဂျာ သဘောပေါ့။

သမီးကလေးက စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ပြီး အလုပ်ကို မည်သည့်မည်လုပ်ကိုင်ပေးပါတယ်။ နယ်ခရီးဝေးဆိုလည်း မိန်းကလေးတန်မဲ့ မကြောက်မရွံ့သွားပေးပါတယ်။ သမီးကလေးရဲ့ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်မှုတွေကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ Seagame ကွင်းကြီး ဒီဇိုင်းတွေ လှပလှပ၊ အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့လို့ သူတို့ကုမ္ပဏီ အမြတ်အစွန်းများစွာရပြီး အလုပ်တွေ အများကြီး လက်ခံရရှိလာပါတယ်။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဖွင့်နိုင်ပြီး လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှု တည်ငြိမ်လာတော့ သမီးကလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းမက ရုံးခန်းကို ဒီဇိုင်းပညာရှင် ဒါရိုက်တာနဲ့ လွှဲထားပြီး

လစာသိန်းငါးဆယ်ရတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ အလုပ်သွားဝင်လုပ်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ဒုတိယ ဒါရိုက်တာက အခွင့်အရေးတောင်းဆိုပါတယ်။

သူ အစစ စီမံအုပ်ချုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ဝန်ထမ်းအင်အားကို သူသဘောနဲ့သာ ခန့်အပ်ခွင့် တောင်းဆိုလာတယ်။ ပထမ ဒါရိုက်တာကလည်း ခွင့်ပြုရတာပေါ့။ ဒီက အမြတ်အစွန်းကို ရသလောက် ယူရမှာကိုး။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပြဿနာက စတာပါပဲ။ ဒုတိယဒါရိုက်တာက မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ ဂေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းဟာ အလုပ်ခွင်မှာ အခက်ခဲဖြစ်စေတာပါပဲ။ အလုပ်လက်ခံပြီးရင် သေသေချာချာ မမှတ်ထားဘဲ လုပ်ကိုင်

တဲ့အခါ လွဲချော်ရင် ခေါင်းရှောင်ပြီး လက်အောက်ဝန်ထမ်းအပေါ် အပြစ်ပုံချတတ်တဲ့ အကျင့်။ ဇွတ်အငြင်းသန်သူ။ ပြီး အလုပ်ဖွဲ့စည်းပုံအရ စီနီယာ သမီးကလေးကို ရာထူး လစာမတိုးပေးဘဲ နောက်ထပ် သူ့လိုလူစားမျိုး ဂေးတစ်ယောက်ကို လစာ ငါးသိန်းပေးခန့်တာမျိုး။

လူနေမှု၊ အလုပ်ခွင် ဘာမှကို အတွေ့အကြုံ မရှိသေးတဲ့ သူရွာက အမျိုးတွေကို အလုပ်ခန့်ထားပြီး အဲဒီလူတွေ တလွဲလုပ်သမျှ သမီးကလေးက ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းပေးရတယ်။ ကုမ္ပဏီနာမည်မပျက်အောင် သမီးကလေးက တောင်းပန်သင့်တောင်းပန်နဲ့ ပြဿနာပေါင်းစုံ နေ့စဉ် ရှင်းပေးနေရတယ်။

သမီးကလေးက မန်နေဂျာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝန်ထမ်းအလုပ်ချိန် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားပြီး အလုပ်နောက်ကျလျှင် လစာထဲက ဒဏ်ငွေ ဖြတ်ပါတယ်။ နောက် ယူနီဖောင်း မဝတ်ရင် ဒဏ်ငွေဖြတ်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ တခြား အလုပ်သမားများကို အရေးယူတော့ စကားသံ မကြားရပေမယ့် သူ့အစ်ကိုနဲ့ တူမ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တာကို စည်းကမ်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ အစ်ကိုနဲ့ တူမက သူ့ညီ သူတို့ဦးလေးကတောင် ဘာမှမပြောတာ ဒီလိုလုပ်စရာလား ဆိုပြီး ဆတ်ဆတ်ခါ ရန်တွေ့ကြပါတယ်။

အဲဒီ ဒါရိုက်တာကလည်း သူ့အစ်ကိုနဲ့ တူမအပေါ် ဒီလိုအရေးယူစရာ မလိုဘူးလို့ လူရှေ့ သူရှေ့ ပြောလာတယ်။

သမီးကလေး အံ့သြသွားပါတယ်။ နိုင်ငံခြားပြန် ပညာတတ် ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာလုပ်သူက လုပ်ငန်းခွင်နဲ့ လူမှုရေး မခွဲခြားတတ်ပုံကို စိတ်ပျက်စွာ သိလိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ် သိမ်ဖျင်းမှုကို မဖုံးဖိနိုင်ရှာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

လစာလည်းမတက်လာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မနက် ၆နာရီခွဲ အလုပ်သွား၊ ည ၈ နာရီခွဲ ၉ နာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက် အိုတာတိုင်ကြေးပေးဖို့ အာပေါက်အောင် ပြောရ။ သမီးကလေး သည်းခံပြီး သစ္စာရှိရှိ လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မျက်ရည်ကျရတာလည်း အခါခါပါ။

သူငယ်ချင်း ဒါရိုက်တာကလည်း ငွေမျက်နှာပုံ ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်း မျက်နှာမငဲ့ညှာပါဘူး။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သည်းခံတတ်ခြင်းအပေါ် ငန့်

ငအလို့ ထင်မြင်နေကြပါတယ်။ နောက် သူတို့ရဲ့ မနာလိုမှုက အလုပ်အပ်တဲ့ သူဌေးတွေက အလုပ်အပ်ရင် သမီးကလေးကိုပဲ လွှတ်ပါ။ ငွေကြေးကဏ္ဍ ရှင်းတိုင်း သမီးကလေးနဲ့ပဲ ရှင်းမယ် ဆိုတာမျိုး။ သူတို့ Boss တွေကို အသိမှတ် မပြုခံရတာမျိုး ခံစားနေရတယ်။

လူဆိုတာက ဘယ်လောက်ပဲ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားပါစေ၊ ပညာတတ် သွဲ့ရနေပါစေ၊ လူတော် လူတောင်းရဲ့ အရည်အသွေးမရှိတာကို ချီဟန်ဆောင်ထားလို့ မရပါဘူး။

လူဆိုတာ စေတနာ မေတ္တာနဲ့ မိမိရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားအပေါ် အမြဲ သန့်ရှင်းထားတဲ့အခါ ကူညီ စောင့်ရှောက်သူက ပေါ်လာမမြဲပါ။

သမီးကလေးရဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ဦးက ဒီလိုအလုပ်ခွင်မှာ ကြိုးစားရက်နဲ့ အနှိမ်ခံရတာကို သိပြီး သူတို့မိတ်ဆွေ စက်ရုံပိုင်ရှင်ကို ပြောပြတဲ့အခါမှာ စက်ရုံပိုင်ရှင်ကလည်း ကြိုးစားဇွဲသား အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တဲ့ မန်နေဂျာကောင်း လိုအပ်နေတာကြောင့် သမီးကလေး အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာကို အထေးကနေ အကဲခတ်လေ့လာပြီး နောက် တစ်နေ့မှာ ဖုန်းဆက်ပြီး သူဌေးကိုယ်တိုင် ကားနဲ့ လာကြို၊ စက်ရုံလိုက်ပြပြီး အလုပ်ခန့်လိုက်တယ်။

လစာ ငါးသိန်း၊ ထမင်းစရိတ် ငြိမ်း၊ ရုံးခန်းနဲ့ ကျကျနန။ မန်နေဂျာတစ်ဦးမှာ ရှိသင့်တဲ့ နေရာထိုင်ခင်း၊ အဆောင်အယောင် အကုန်ပေးတယ်။

ဝန်ထမ်းအုပ်ချုပ်မှုမှာ သူဌေးဝင်မပါဘူး။ အလုပ်သမားတွေ လိုအပ်ချက်လည်း နားထောင်ပေးပြီး သူဌေးနဲ့ ညှိနှိုင်းပေးတယ်။ အလုပ်သမားတွေကလည်း ချစ်ခင်၊ သူဌေးကလည်းလေးစား

ခုတော့ သမီးကလေး မိဘကိုလည်း တောင်းတောင်း ထောက်ပံ့ကန်တော့ နိုင်ပြီ။

အတောတော့ သမီးကလေး စိတ်ဓာတ်ကျော့စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပေး စကားတွေပြောရတယ်။

အရင်အလုပ်က သူဌေးကတော့ သူ့သိပ်တလွဲရင် သမီးကလေးကို ဘယ်အလုပ်ကမှ ဒေါ်သုံးမှာ မကုတ်ဘူးလို့ အထင်မြင်သေးစကား ပြောခဲ့တာ ခုတော့ အလုပ်သမားကောင်း တစ်ယောက် သူ လက်လွှတ်လိုက်ပြီမို့ ပြန်လာခဲ့ပါ ပြောနေလေရဲ့။

သားတို့၊ သမီးတို့လည်း အလုပ်ခွင်မှာ ခုလို မပြတ်သားတဲ့ အလုပ်လူကြီးမျိုး၊ ဆွေမျိုးရေး ဦးစားပေးတဲ့ သူဌေးအလုပ်ရှင်မျိုး တွေ့ကြုံတဲ့အခါ တစ်ဖက်က တခြားအလုပ် မသေချာသေးရင် စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ညစ်မှုကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အလျင်စလို အလုပ်မထွက်ပါနဲ့။ အခြားအလုပ်သေချာမှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောပြပြီးမှ ထွက်ပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ အလုပ်က သင်ခန်းစာယူပြီး ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပါ။ မိမိရဲ့ ရိုးသား ကြိုးစားမှုကို ဘယ်အရာနဲ့မှ ဖုံးကွယ်လို့ မရပါဘူး။

ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းကို အသိဉာဏ်နဲ့ ထိန်းချုပ်နေထိုင်သူကို ကံတရားက အမြဲစောင့်ရှောက်တယ် ဆိုတာ ယုံကြည်ပါလို့ အမေ ပြောပါရစေတယ်။

ပထမအင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲ

ဘကြီးတော်မင်း (၁၈၁၉-၁၈၄၇)လက်ထက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်က ရန်ကုန်ကို ဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေပုံ ပန်းချီကား

အာလပ် - မြန်မာ စစ်ပွဲများ

ခေတ်စား

ပထမ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်သည် ခရစ်နှစ် ၁၈၂၄ ခုနှစ်တွင် စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘကြီးတော် (စစ်ကိုင်းမင်း)လက်ထက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှင်မဟာကျွန်း ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အခြင်းပွားရာမှ စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၂၆ ခုနှစ်တွင် ရန္တပိုဇာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး စစ်ပွဲအဆုံးသတ်သည်။ ပထမ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်တွင် မြန်မာတို့ နှိုးနှိမ့်ခဲ့ပြီး အကျိုးဆက်အနေဖြင့် အာသံ၊ မဏိပူရနှင့် တနင်္သာရီဒေသတို့ကို အင်္ဂလိပ်တို့အား ပေးအပ်ခဲ့ရသည်။ စစ်ပွဲအတွင်း စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလသည် ဓနုဖြူတိုက်ပွဲတွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်ခိုက်ရင်း ခရစ်နှစ် ၁၈၂၇ ခု ဧပြီ ၁ ရက်နေ့တွင် ကျဆုံးခဲ့သည်။

စစ်ပွဲဖြစ်ရသည့် အကြောင်းများ

ဘကြီးတော်မင်း နန်းတက်သောအခါ ပိပုရားကြီး မယ်နုနှင့် မယ်နု၏ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ ၎င်းတို့၏ အလိုတော်ရိများသည် နန်းတွင်း၌ ဩဇာကြီးမားခဲ့ကြသည်။ ခြံ၍

ကြည့်လျှင် ၎င်းတို့သည် အရည်အသွေးရှိသူများ၊ အစွမ်းထက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် အများအားဖြင့် ၎င်းတို့သည် ပြင်ပကမ္ဘာ အကြောင်းကို သတိမမူသူများဖြစ်၍ မြန်မာအင်အားကို လွန်စွာအထင်ကြီးနေသူများ ဖြစ်ကြသည်။ မည်သည့်နိုင်ငံနှင့်မဆို မြန်မာတို့အလိုကျ ဆက်ဆံနိုင်သည်ဟူ၍လည်း ယူဆကြလေသည်။

ဘကြီးတော်မင်း ဘိသိက်မင်္ဂလာ ဆင်ယင်သောအခါ၌ မဏိပူရရာဇာ မတက်ရောက်ခြင်းသည် မြန်မာတို့ကို မထီလေးစားပြု၍ ပုန်ကန်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မြန်မာတို့က ယူဆကြကုန်သည်။ နောင်ကြည်သွားစေရန် သင်ခန်းစာပေးရမည်ဖြစ်၍ မြန်မာတပ်ကြီးကို မဏိပူရသို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်စေသည်။

မာဂျစ်ဆင် နောက်လိုက် နောက်ပါ ထောင်ပေါင်းများစွာဖြင့် အိမ်နီးချင်း နယ်ပယ်ဖြစ်သော ကချာဒေသတွင်းသို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လေသည်။ ကချာရာဇာသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် အနီးအနားဖြစ်သော ဗြိတိသျှ

ပိုင် စပ်လျက်နယ်သို့ ဝင်ပြေးလေသည်။ ကချာရာဇာ ဂေါ
ဝိန္ဒုချန္ဒရသည် ဗြိတိသျှနှင့် မြန်မာ နှစ်ဦးစလုံးထံ အကူအညီ
တောင်းသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် ကချာနှင့် ဂျိန်းတိယနယ်များတွင်
မြန်မာတို့လွှမ်းမိုးမည်ကို ထိတ်လန့်လာခဲ့သည်။ ထိုနယ်နှစ်နယ်
ကို မြန်မာတို့ သိမ်းပိုက်မိလျှင် မြန်မာတို့ ဘင်္ဂလားသို့ ဝင်
ရောက် စစ်ခင်းမည်မျှ အမှန်ဖြစ်ချေသည်ဟု စိုးရွံ့လာကြ
သည်။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှတို့သည် ဂျိန်းတိယနှင့် ကချာနယ်
များကို ဗြိတိသျှတို့ လက်အောက်ခံနယ်မြေများဖြစ်သည်ဟု
အလျင်အမြန် ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ရခိုင်နယ်စပ်ပြဿနာသည်
ဗြိတိသျှနှင့် မြန်မာတို့ မလွှဲမရှောင်သာအောင် ပဋိပက္ခဖြစ်
ပွားရန် ဖန်တီးခဲ့သည်။ အရှေ့ဘိန္ဒီယကုမ္ပဏီမှ ဆင်လိုက်
မုဆိုးများသည် မြန်မာတို့က မြန်မာနယ်မြေဟု ယူဆသော
နယ်မြေအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ပေါက်ရောက်ခဲ့သဖြင့် မြန်မာ
တို့က ၎င်းတို့အား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားပြီးနောက် နတ်
မြစ်ဝကို အစောင့်အကြပ် ထူထပ်စွာ ချထားလိုက်သည်။
ဗြိတိသျှတို့ကလည်း နတ်မြစ်ဝရှိ ရှင်မဖြူ(ရှုပူရီ)ကျွန်းပေါ်တွင်
စစ်တပ်ငယ်တစ်ခု ချထားသည်။

၁၈၂၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် မြန်မာတို့က
ရှင်မဖြူကျွန်းကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူလိုက်သည်။ အိန္ဒိယရှိ
ဘုရင်ခံချုပ် လက်မင်းကြီး အင်းမတစ်သည် ရှင်မဖြူကျွန်းကို
ဗြိတိသျှတို့အား ပြန်အပ်ရန် မြန်မာအာဏာပိုင်များထံ
အကြောင်းကြားသည်။ နယ်စပ်ကိုလည်း သေချာစွာ သတ်
မှတ်ရန် အားထုတ်လေသည်။

ဗြိတိသျှအရာရှိနှစ်ဦးဖြစ်သော ချူးနှင့် ရိုက်စ်တို့ကို
နယ်စပ်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် စေလွှတ်ရာ မြန်မာတို့က ၎င်း
တို့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်သည်။ ထို့ပြင် မြန်မာတို့သည်
ထချာနယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ထို
အချိန်၌ ဗြိတိသျှတို့သည် ရှေးယခင်ကထက် ပို၍ အင်အား
များစွာ ပြည့်ဖြိုးနေလေသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် နပိုလီယံနှင့်
ထွဋ်ပြိုင်တည်ဆောက်ကြရာ၌ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားတွင် အနိုင်
ရခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အိန္ဒိယတွင် ဗြိတိသျှတို့၏ စစ်အောင်နိုင်မှုကို
ထိရောက်စွာ အသုံးပြုနိုင်စေရန် အိန္ဒိယနိုင်ငံသားများက
ဗြိတိသျှတို့၏ တန်ခိုးအာဏာ လွှမ်းမိုးခြင်းကို အကျောက်
အဆန်မပြုတော့ဘဲ အသာတကြည် လက်ခံရန်လိုလေသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာတို့က ထိပါးလာသည်မှာ ယူဆသောအတိုင်း
၌ ဗြိတိသျှတို့သည် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။
၁၈၂၄ ခုနှစ် မတ်လ ၅ ရက်နေ့၌ မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှ
တို့က စစ်ပြုကြောင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲ

ဗြိတိသျှတို့သည် မြန်မာတို့ထက် မိမိတို့က အင်အား
သာနေကြောင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချကြသည်။ ထို့ပြင် မြန်မာ
အခြေအနေသည် အပေါ်ယံအမြင်ထက် ပိုမို၍ ချို့ငဲ့နေသည်
ဟု ယူဆသည်။ ဥပမာ- ဗြိတိသျှနှင့် မြန်မာ စစ်ဖြစ်လျှင်
ယိုးဒယားတို့က အခွင့်ကောင်းယူ၍ မြန်မာတို့ကို အလျင်
အမြန် ကလံစားချေကြလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း၊ မွန်တို့က
ဗြိတိသျှတို့အား မိမိတို့ကို မြန်မာလက်အောက်မှ ကယ်တင်
ပေးသူအဖြစ်နှင့် ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြလိမ့်မည်ဟု လည်း
ကောင်း၊ ရခိုင်တို့ကလည်း ထိုနည်းတူပင် ရွှံ့လိမ့်မည်ဟု လည်း
ကောင်း တွေးထင်ယူဆလေသည်။

ဗြိတိသျှတို့ တွေးထင်ချက်သည် မှန်သင့်သလောက်
မှန်သည်။ ရခိုင်သားတို့သည် မြန်မာအရာရှိများကို နှစ်မြို့ခြင်း
မရှိချေ။ မြန်မာတို့ထက် ဗြိတိသျှတို့က အင်အားသာ၍
ဗြိတိသျှတို့သည် စစ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ
ချိန်ဆတတ်သူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှတို့သည်
ရခိုင်စစ်တပ် တစ်တပ်ကိုပင် ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်
ရခိုင်သားတို့သည် ရခိုင်ဒေသမှ မြန်မာတို့ ထွက်ခွာသွားစေ
ရန်ကိုသာ အလိုရှိသူများဖြစ်၍ မြန်မာတို့ ဆုတ်ခွာရလျှင်ပင်
ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်မှုကိုလည်း အလိုမရှိ ဖြစ်ကြတော့သည်။

တောင်ပိုင်း မွန်တို့သည်လည်း မြန်မာတို့ကို တော်လှန်
တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန် လူပန်း နှစ်နာခဲ့သည်ဟု
သဘောပေါက်ကာ မြန်မာဘုရင် အုပ်စိုးခြင်းကို အကြည်
အသာ ခံယူကြပြီဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သန်လျင်ရှိ မွန်
မြို့ဝန်သည် ခမိန့်မကို မြန်မာမင်းနှင့် လက်ဆက်ခဲ့သည်။
၎င်းသည် မြန်မာတို့၏ တန်ခိုးအင်အား ခိုင်လုံခြင်းမရှိတော့
ကြောင်းကို သိမြင်သည့်အချိန်အထိ ဗြိတိသျှတို့ကို အကူအညီ
မပေးဘဲ နေခဲ့သည်။

ယိုးဒယားတို့က ဗြိတိသျှတို့ စစ်အောင်နိုင်လျှင် ဝင်၍
အမြတ်ထုတ်ရန် စိတ်အားသန်လျက်ရှိကြသည်။ သို့သော်
ဗြိတိသျှတို့သည် မြန်မာတို့ကို အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်
နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်မှုမရှိသောကြောင့် နောက်ဆုတ်နေကြ

www.burmeseclassic.com

လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ပြိုကွဲသောအခါမှ ရသမျှကို ဝင်ရောက် သိမ်းယူမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် ရန်ကုန်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးလျှင် မြန်မာတို့ထံမှ စစ်ပြေငြိမ်းစကား ဆိုလာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ အကယ်၍ ရန်ကုန်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးသည့်တိုင်အောင် မြန်မာတို့က စစ်ပြေငြိမ်းစကား မဆိုလာလျှင် ပွန်နှင့် အခြား မြန်မာမဟုတ်သော တိုင်းရင်းသားများသည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီးကို ပြည်မအတွင်းသို့ ချီတက်နိုင်စေရန် သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေသည်။

ဗြိတိသျှတပ်မကြီး၌ ဥရောပစစ်သည် ၅၀၀၀ အပါအဝင် စစ်သည်ပေါင်း ၁၁၀၀၀ ရှိသည်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီးသည် အိန္ဒိယဆိပ်ကမ်း အသီးသီးမှ ထွက်ခွာ၍ အန်ဒမန်ကျွန်းစုတွင် ဆုံတွေ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။ ထိုစစ်တပ်ကြီးအပြင် အာသံ၊ မင်္ဂိုလူနှင့် ရခိုင်သို့လည်း မြန်မာတို့ကို တိုက်ခိုက်နှင့်ထုတ်ရန် စစ်တပ်ခွဲများစေလွှတ်သည်။ တနင်္သာရီကို သိမ်းရန်အတွက်လည်း ရေတပ်တစ်တပ် စေလွှတ်လိုက်သည်။

မြန်မာတို့က ဗြိတိသျှတို့သည် ဘင်္ဂလားနယ်ကို သိမ်းပိုက်ထားသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းတွင် ပင်လယ်ကြောင်းမှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု တစ်ကြိမ် ဂျာစ်ခါမျှ စဉ်းစားမိခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ၁၈၂၄ ခုနှစ် မေလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောများ ရောက်လာသောအခါ၌ မြန်မာတို့သည် အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်ကုန်ကြသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် ရန်ကုန်ကို အလွယ်တကူပင် ရလိုက်လေသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခြင်းဖြင့် ရွတ်ဏရက် ထူးခြားခြင်းမရှိချေ။ မြန်မာ စစ်မှူး စစ်ကဲတို့သည် ရန်ကုန်ပတ်လည်တွင် နေထိုင်သူအားလုံးတို့ကို ရွှေ့ပြောင်းစေသည်။ ရန်ကုန်ဝန်းကျင်ပတ်လည်တွင် လူသူဆိတ်သုဉ်း၍ တောကြီးမျက်မည်းသာလျှင် ရံ၍ရှိရကား ဗြိတိသျှတို့သည် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် လမ်းပြများ၊ သတင်းပေးပို့မည့်သူများ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးမည့်သူများကို ရှာဖွေမရနိုင် ဖြစ်လေတော့သည်။

မကြာမြင့်မီ မိုးကျ၍လာလေရာ ဗြိတိသျှတို့မှာ ထိုနေရာမှာ ထပ်မံရွေ့လျားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ မြန်မာတို့လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုသာ စောင့်ဆိုင်း၍နေကြရလေသည်။

ဗြိတိသျှတို့ စစ်ကြေညာသောအချိန်၌ မြန်မာတို့၏ တပ်မကြီးသည် စစ်တကောင်းနှင့် ဘင်္ဂလားကို တိုက်ခိုက်ရန် အိန္ဒိယနယ်စပ်တွင် ရောက်နေလေသည်။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌ စစ်တပ်များ အလျင်အမြန်စုစည်း၍ သုံးပါးဝန်ကြီးနှင့် ကျည်ဝန်ကြီးတို့ ကွပ်ကဲပြီးလျှင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် ရန်ကုန်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ရွှေတိဂုံကုန်းမြင့်တွင် တပ်စွဲ၍ ကြိတ်ပုံသဏ္ဌာန် ခံတပ်တည်ဆောက်ကြသည်။ တပ်စခန်းထိပ်ဖျားမှာ ရွှေတိဂုံဘုရားဖြစ်၍ တပ်အခြေမှာ ရန်ကုန်မြစ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့သည် ကြည့်မြင်တိုင်တွင် တပ်စွဲပြီးနောက် ထိုမှတစ်ဆင့် ဗြိတိသျှရေတပ် ဆုတ်ခွာရန် သို့မဟုတ် မီးလောင်ပျက်စီးသွားစေရန် မီးဖောင်များကို ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းမှ မျှောချကြသည်။ ဤတွင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်သည် ကြည့်မြင်တိုင်ကို တိုက်ခိုက်၍ ပထမ မြန်မာခံတပ်ကို သိမ်းယူလေသည်။

မင်းကြီး မဟာပန္နလင်္ကာ ရခိုင်တိုင်းမှ အမြန်ပြန်လာရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။ စစ်သူကြီးဗန္ဓုလသည် မုတ်သိုဦးအပြင်းအထန် ရွာသွန်းနေချိန်တွင် တပ်မတော် တစ်ခုလုံးနှင့် အမြောက်လက်နက်များပါ သယ်ဆောင်၍ ရခိုင်ရိုးမကို အပြင်းချီတက် ဖြတ်ကျော်ခဲ့လေသည်။ ဤအချက်ဖြင့် မြန်မာတပ်များ၏ တပ်ချီ တပ်ဆုတ် လျင်မြန်မှုအစွမ်းကို ပေါ်လွင်စေခဲ့ရာ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်များပင် အံ့သြခဲ့ကြလေသည်။

ဤသို့သော မြန်မာစွမ်းရည်ကို ပြောက်ကျားဝန်စစ်ဆင်ရေးတွင်အသုံးချသင့်သော်လည်း ဗန္ဓုလသည် ခေတ်မီလက်နက်များတပ်ဆင်၍ အကျအနည်းဆုံးဆင်ထားသော ရန်သူစစ်တပ်ကို ရှေ့မှနေ၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လေသည်။ ဗန္ဓုလသည် ရွှေတိဂုံဘုရားနှင့် ကြည့်မြင်တိုင်တို့ကို အဓိကထား၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ မြန်မာတို့သည် ဗြိတိသျှတို့ တပ်စွဲဌာနသို့ ခံတပ်များကို တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့သို့တော်၍ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီးနောက် အလုံးအရင်းနှင့် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဗြိတိသျှစစ်တပ်သည် ရွေ့လျားနေသော မြန်မာတပ်နီးကပ်လာသော်လည်း အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်ကြပြီးလျှင် ပတ်ပတ်လည်ရှိ မြန်မာတို့၏ ခံတပ်များကို ပစ်ခတ်ဖြိုဖျက်လေသည်။

မြန်မာတို့၏ သေနတ်မှာ ကျည်တစ်ခါပစ်ပြီး နောက်တစ်ဖန် ကျည်သွင်းရန် နှေးကွေးနေလေရာ ဗုတိယအကြိမ်

ကျည်မသွင်းနိုင်မိ ငြိတိသျှစစ်သားများသည် မြန်မာတပ်တွင်း သို့ လှံစွပ်များဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်လေသည်။

ရှေးယခင်က မြန်မာတို့အဖို့ စစ်အောင်နိုင်မှုများကို ဖန်တီးခဲ့သော မြန်မာ့ခံတပ်များမှာ ယခုအကြိမ်တွင် မြန်မာ သေတွင်းသဖွယ် ဖြစ်တော့သည်။ စဉ့်သော် မြန်မာတို့သည် မလျှော့စော သတ္တိဖြင့် အသေခံ၍ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ မြန်မာတို့သည် လက်နက်ချခြင်း၊ ထွက်ပြေးခြင်း မပြုကြဘဲ ဓားလှံတို့ကိုင့်၍ ငြိတိသျှစစ်တပ်တို့၏ သေနတ်၊ လှံစွပ်များ အကြားသို့ တိုးဝင် ထိုးခုတ်ကြရာ ငြိတိသျှတို့သည် အံ့ဩ ကြရပြန်သည်။

တိုက်ပွဲမှာ လွန်စွာပြင်းထန်လှသဖြင့် ငြိတိသျှတို့သည် မြန်မာတပ်မကြီးကို ရုတ်တရက် ထိုးဖောက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ မြန်မာတို့လည်း ကုက္ကိုင်းတွင် တပ်များ ပြန်လည်စုရုံးရန် အချိန်ရလိုက်သည်။ သို့သော် ဤအဖြစ်မှာ ကြာရှည်တည်တံ့ ခြင်း မရှိပေ။ ငြိတိသျှတို့က အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ပြန် သဖြင့် မြန်မာတပ်သည် ရွေ့လျားရပြန်သည်။

စစ်သူကြီးဗန္ဓုလတွင် စစ်သည် ၇၀၀၀ မျှသာ ကျန်ရစ် သော်လည်း ထိုစစ်သည်များနှင့်ပင် ဓနုဖြူခံတပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း ဆုတ်ခွာပြီးလျှင် နေပြည်တော်သို့ ရှေးစုချီတက်လာမည့် ငြိတိသျှစစ်ကြောင်းကို စောင့်ကြိုနေလေသည်။

ငြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာအာချီဘောကင်းဘဲလ် တောင်းဆိုထားသော စစ်ကူတပ် ထပ်မံရောက်လာပြန်သော အခါ ငြိတိသျှတို့သည် ပြည်မြို့ဘက်သို့ ဆက်လက်၍ စစ်ချီ တက်လေသည်။ ဓနုဖြူမြို့မှာ ရာဇဝတ်မြစ်ကြောင်းနှင့် ပုသိမ် သို့ ကုန်းကြောင်းချိန်သော စစ်ရေးရာအချက်အချာဌာန ဖြစ် လေသည်။

မြန်မာတို့ တပ်စွဲရာနေရာမှာ ကျယ်ပြန့်သော ပတ် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် တခုတည်းသော ကုန်းမြင့်ဖြစ်လေ သည်။ အကယ်၍ မြန်မာတို့တွင် ကောင်းမွန်သော အမြောက် လက်နက်များသာ အပြည့်အစုံရှိခဲ့ပါလျှင် မြစ်ကြောင်းမှ ဆန်တက်လာသော ငြိတိသျှစစ်တပ်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဟန့်တားထားနိုင်ခဲ့မည် ဖြစ်လေသည်။

ဗန္ဓုလသည် ငြိတိသျှတို့၏ စစ်ဆင်ရေး ညံ့ဖျင်းမှုများ၊ တပ်စွဲပုံစနစ်မကျမှုများကို သိမြင်သော်လည်း မြန်မာစစ်တပ် ၏ စည်းကမ်းစနစ် လက်နက်အင်အားမှာ ငြိတိသျှတို့နှင့် ကွာ ခြားလွန်းသဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။ ဗန္ဓုလသည် တစ်ကြိမ်ထပ်မံ စစ်ရေးနိမ့်ခြင်းဖြင့် အသရေမပျက်ရတော့ဘဲ

တိုက်ပွဲတွင်ပင် ကျဆုံးလေသည်။ ဗန္ဓုလ ကျဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြန်မာတပ်လည်း ခြိတ်လေတော့သည်။

ဤတွင် ငြိတိသျှတပ်များသည် အဟန့်အတားမရှိ ပြည်မြို့သို့ ချီတက်နိုင်လေတော့သည်။ ငြိတိသျှစစ်တပ်သည် ပြည်တွင် တစ်မိုးနားကြလေရာ မြန်မာတို့အဖို့ နောက်ထပ် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ထပ်မံဖွဲ့ရန် အချိန်ရပြန်သည်။ အချိန် ဆွဲသည် သဘောဖြင့် ပြည်ဝန်ကြီးသည် စစ်ကြောင်းများ ကို ကမ်းလှမ်းခြင်းပြုခဲ့သည်။ ဤသို့ စကားတမ်းလှမ်းဆွဲ၍ ထပ်မံဖွဲ့စည်းသော မြန်မာတပ်ကြီးသည် ပြည်သို့ အောင် အမြန် ချဉ်းကပ်ကြသည်။

ငြိတိသျှတို့သည် ပြည်မြို့မှထွက်၍ တိုက်ခိုက်သော အခါ ပွဲဦးထွက်၍ အခြေမလှသော်လည်း နောက်တိုက်ပွဲများ တွင် မြန်မာတို့ ရှုံးနိုင်ကာ တပ်ကြီးတစ်ကြိမ် ပြိုကွဲပြန်ပေ သည်။ ငြိတိသျှတို့ ပြည်မှ ဆက်လက်ချီတက်ရာ မဇွန်သို့ ရောက်လျှင် စစ်ပြေငြိမ်းပါက ငြိတိသျှတို့ အလိုရှိသည့် အချက်များကို မြန်မာတို့က စုံစမ်းကြသည်။

ထိုအခါ ရခိုင်၊ တနင်္သာရီ၊ အာသံနှင့် မကီပူကို ငြိတိသျှတို့လက်သို့ အပ်နှင်း၍ စစ်လျော်ကြေးငွေ တစ်ကုသု ပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုသည်။ တောင်းဆိုချက် များလွန်း သဖြင့် မြန်မာတို့ ပြန်ကြသည်။

ပုဂံမြို့အနီးသို့ ငြိတိသျှစစ်တပ် ရောက်သောအခါ မြန်မာတို့သည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသော် လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိချေ။ ငြိတိသျှစစ်တပ်သည် နေပြည် တော်နှင့် ၄၅ မိုင်ကွာသော ရန္တပုံသို့ရောက်သောအခါ မြန်မာ တို့သည် ငြိတိသျှတို့ အလိုရှိသော အချက်များကို လိုက်လျော မည်ဟုဆို၍ စစ်ပြေငြိမ်းကြလေတော့သည်။

ဒုတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်သည် ခရစ်နှစ် ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့၍ ၁၈၅၃ ခုနှစ် ပုဂံမင်းလက်ထက် တွင် ပြီးဆုံးသည်။

စစ်ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်း

ထိုခေတ်တွင် ငြိတိသျှတို့နှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ တစ်ချက်ထိမ်း၍ မဖြစ်ရုံမျှမက မြန်မာတို့သည် ငြိတိသျှ ပြုသမျှ နုရမည့် အခြေသို့ ရောက်နေလေသည်။ ငြိတိသျှ တို့သည် မိမိတို့၏ အလိုအနုဟူသမျှကို မြန်မာက လက်ငင်း ချက်ချင်း ဖြည့်ပေးစေလိုလာကြသည်။

ဒုတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်နေသော ဗြိတိသျှကုန်သည်စုနှင့် သင်္ဘောကပ္ပတိန်တို့သည် မြန်မာအာဏာပိုင်များနှင့် ဆက်ဆံရသူများဖြစ်ရာ မြန်မာတို့ကို မိမိတို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်စေလိုကြသည်။ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များကလည်း ဗြိတိသျှကုန်သည်များနှင့် သင်္ဘောကပ္ပတိန်တို့အလိုကျဖြစ်စေရန် စီမံပေးရတော့သည်။

ဤသို့ ဗြိတိသျှတို့သဘောထားပြောင်းလဲပုံကို အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လတ်မင်းကြီး ဒါလဟိုဇီ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ပုံများတွင် သိမြင်နိုင်သည်။ ဒါလဟိုဇီကား ဗြိတိသျှအင်ပါယာချဲ့ထွင်ခြင်းသည် သဘာဝတရားအတိုင်း ပြုမူခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆသူဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှတို့၏ ဂုဏ်သတင်း ထင်ရှားခြင်းကိုလည်း လိုလားသူဖြစ်လေသည်။ ဒါလဟိုဇီသည် တန်ခိုးအာဏာ လက်ကိုင်ရသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အိန္ဒိယတွင် မိမိအုပ်ချုပ်ရသော နယ်မြေများ၌ ဗြိတိသျှအာဏာခိုင်မြဲရေးကို ဆင်ခြင်၍ မြန်မာတို့သည် တစ်ထီးတစ်နန်းနှင့် လွတ်လပ်စွာနေသမျှ ကာလပတ်လုံး အန္တရာယ်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သူဖြစ်သည်။ မြန်မာနှင့် မလွဲမသွေ စစ်ဖြစ်ရမည်ကို ကြာမြင့်စွာကပင် ယူဆခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ မဖြစ်လောက်သည့် အကြောင်းကိုပင် ရေးကြီးခွင့်ကျယ်ပြု၍ စစ်ဖြစ်ရန် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

၁၈၅၁ ခုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီမြို့ဝန်မင်းကြီး မဟာမင်းလှမင်းကျော်ခေါင်သည် ဗြိတိသျှသင်္ဘောနှစ်စင်းဖြစ်သော မောနတ်နှင့် ချန်ပီယံတို့မှ ကပ္ပိတန်ရှက်ပတ်နှင့် လူငယ်တို့ကို ဒဏ်ရိုက်ခဲ့သည်။ နှစ်ဦးစလုံးက ကာလကတ္တားမြို့ရှိ ဗြိတိသျှအစိုးရကို တိုင်ကြားသည်။

ဤတွင် ဒါလဟိုဇီသည် မြန်မာတို့ကို တင်းတင်းမာမာ အရေးဆိုရန် အချိန်သင့်ပြီဟု ယူဆသည်။ ၎င်း၏ အဆိုတင်သွင်းချက်ကို မှတ်တမ်း၌ “အိန္ဒိယအစိုးရသည် လုံခြုံခိုင်မြဲရေးကိုပါ ထောက်ထား၍ တိုင်းရင်းအစိုးရ အထူးသဖြင့် မြန်မာနန်းတော်ကို တစ်နေ့ တစ်ရက်မျှပင် အလျှော့ပေး၍ ဆက်ဆံနေခြင်းငှာ မသင့်” ဟု ရေးသားခဲ့သည်။ ၎င်းသည် ဒဏ်ရိုက်သည့်ငွေကို မြန်မာတို့က ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည်။ ရန်ကုန်မြို့ဝန်ကိုလည်း ရွှေပြောင်းပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုလေသည်။ (ကပ္ပိတန် နှစ်ဦးသည် ဒဏ်ရိုက်ခံရသည့် ငွေထက် ပို၍ပြောကြကြောင်း နောင်အခါ၌ တွေ့ရသည်။)

ထိုကိစ္စအတွက် အရေးဆိုရန် စစ်သင်္ဘောသုံးစင်းကို ကော်မိုဒိုလမ်းဘတ် ကွပ်ကဲ၍ မြန်မာနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ တောင်းဆိုချက်မှာ စင်စစ်အားဖြင့် နောက်ဆုံးရာဇဝံစာပင်ဖြစ်သည်။ စာတွင် မြန်မာမင်းက ပြစ်မှားမှုကို ပြန်လည်ပြုပြင်ခြင်းမရှိလျှင် အစွမ်းကုန် အရေးယူမည်ဟု ပါလေသည်။

ဤအကြိမ်တွင် မြန်မာနန်းတော်၏ ဆောင်ရွက်ပုံသည် ချောင်သင့်တော်လှသည်။ ဟံသာဝတီမြို့ဝန်ကို နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ရွှေတောင်မြို့ဝန်ကို ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလဲခန့်ထား၍ အမှုအသွားအလာကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးလျှင် လိုအပ်သလို ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ချမှတ်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် လမ်းဘတ်သည် အမေရိကန် သာသနာပြု ကင်းကိတ်နှင့် သင်္ဘောအရာရှိငယ်များကို မြို့ဝန်နှင့် တွေ့ဆုံရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

၎င်းတို့သည် မြို့ဝန်၏ ဝင်းအတွင်းသို့ မြင်းစီး၍ ဝင်ကြမည်ပြုသောအခါ မြန်မာမင်းအမှုထမ်းများက ထိုသို့ပြုခြင်းမှာ မြန်မာတို့ထုံးတမ်းနှင့် မညီသောကြောင့် တန့်တားကြသည်။

လမ်းဘတ်သည် ဤအပြုအမူကို ဗြိတိသျှတို့အား ရန်စခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူလိုရာအဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူပြီးနောက် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို ပိတ်ဆို့စေသည်။ သင်္ဘောလုပ်ငန်းဌာနနှင့် ခံတပ်ကို အမြောက်နှင့် ပစ်ခွင်းစေသည်။ ထို့နောက် ဆိပ်ကမ်းတွင် တွေ့သမျှ မြန်မာသင်္ဘောများကို နှစ်မြှုပ်ပြီးလျှင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဒါလဟိုဒီကလည်း စစ်တိုက်ရန် အသင့်ရှိပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ဒါလဟိုဒီသည် မြန်မာတို့က ဝန်ချတောင်းပန်ရမည်ဟု ရာဇသံစာပေး၍ လျော်ကြေးငွေ ကျပ်တစ်သန်းကိုလည်း ပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုလိုက်သည်။

မြန်မာတို့က အကြောင်းမပြန်သောအခါ ၁၈၅၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အဆင်သင့်ပြင်ထားသော ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီးသည် ရန်ကုန်သို့ ရေကြောင်းမှ ဝင်ကြလေသည်။

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ခုတိယစစ်ပွဲ

ပုဂံမင်းသည် ဗြိတိသျှတို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ရခိုင်ဒေသ၊ ပုသိမ်၊ မုတ္တမနှင့် ရန်ကုန်သို့ မြန်မာစစ်တပ်ကြီးကို စစ်လေးကြောင်းခွဲ၍ စေလွှတ်သည်။ ဒါလဟိုဒီသည် အုပ်ချုပ်ရေး၌ ကျွမ်းကျင်နိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ပထမစစ်ပွဲတွင် ဗြိတိသျှတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် တိမ်းပါးချွတ်ချော်မှုများကို သေချာစွာ လေ့လာခဲ့သည်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ စားနပ်ရိက္ခာပို့ရေး၊ ဆေးဝါးနှင့် သူနာပြုရေးတို့များကို လစ်ဟင်းမှုမရှိအောင် ဆောင်ရွက်လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်၌ အင်္ဂလိပ်တို့အတွက် ပို၍အရေးသာသည်မှာ ရခိုင်နှင့် တနင်္သာရီဒေသတို့၌ စစ်စခန်းပြုလုပ်၍ ထိုမှတစ်ဆင့် စစ်တပ်များကို စေလွှတ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ် ဂျင်နရယ်ဂေါ်ဒွင်၏ အဆိုအရ မြန်မာတို့သည် ပထမစစ်ပွဲကို တိုက်ခိုက်စဉ်ကထက် လက်နက်ကောင်းများ စွဲတိုင်းကြ၍ သတ္တိအရာတွင်လည်း ယခင်ကထက် သာလွန်သည်။ ပုသိမ်နှင့်ရန်ကုန်ကို ကောင်းစွာခုခံကာကွယ်ကြပြီးလျှင် မုတ္တမကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ဟူ၏။ သို့ရာတွင် အစဉ်း စစ်အင်အားချင်း မမျှလွန်းသဖြင့် အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို သုံးလအတွင်းတွင် ဗြိတိသျှတို့ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မြန်မာတို့က အထက်ပိုင်းကို ပိုဆိုင်ဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ဒါလဟိုဒီသည် မြန်မာတို့ကို ထက်ကြပ်မကူ ဖိနှင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် ဗြိတိသျှတို့ တောင်းဆိုသမျှကို လိုက်လျောစေရန် အဓမ္မပြု၍ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆသည်။ မည်သည့် မြန်မာမင်းမျှ မိမိတိုင်းပြည်ကို အပ်နှင်းခဲ့သည့် ဘုရင်ဟု ရာဇဝင်တင်ခြင်းကို နှစ်မြို့မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ၁၈၅၂ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ပဲခူးနှင့် မုတ္တမဒေသတို့ကို ဗြိတိသျှတို့ သိမ်းပိုက်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းရာတွင် ဒါလဟိုဒီ၏ အကြောင်းပြချက်မှာ -

- (၁) အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဗြိတိသျှတို့၏ အင်အားကို ထင်ရှားစေမည်။
- (၂) ယခင်က အနွှံ့များကို ထေမိ၍ ဗြိတိသျှ၏ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ချခိုင်လုံစေမည်။
- (၃) မြန်မာတို့၏ စစ်အင်အားကို လျော့ပါးစေမည်။
- (၄) ပဲခူးကို စရိတ်စက အကုန်အကျ နည်းနည်းဖြင့် အုပ်ချုပ်နိုင်မည် ဖြစ်သဖြင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးတိုးတက်ပြီးလျှင် သဘာဝ ထွက်ကုန်ပစ္စည်းများကို မြှောက်မြားစွာ ရနိုင်မည် ဟူ၏။

ခုတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်တွင် မြန်မာတို့ နှိုးနှိုင်းခဲ့ပြီး အကျိုးဆက်အနေဖြင့် စစ်လျော်ကြေးငွေ တစ်ကုသေပေး၍ အောက်မြန်မာနိုင်ငံပါ သိမ်းယူခဲ့သည်။

၁၈၅၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။ ၁၉ ရာစုတွင် မြန်မာ

တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်

နိုင်ငံနှင့် ဗြိတိသျှအင်ပါယာတို့ စစ်မက်ကြီး သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။

❖ ပထမ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲတွင်လည်း မြန်မာတို့ နှုံးနိမ့်ခဲ့ကြရသည်။

❖ ဒုတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲတွင်လည်း အင်္ဂလိပ် တို့အား မနိုင်ခဲ့ချေ။

❖ တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲတွင်လည်း မြန်မာတို့ လက်နက်ချခဲ့ကြရသည်။

သို့သော် မြန်မာတို့သည် အင်္ဂလိပ်တို့အား အဘယ် စစ်ပွဲမဆို လွယ်ကူစွာ အညံ့မခံခဲ့ကြချေ။ စစ်ပွဲ သုံးကြိမ်နှုံးနိမ့် ပြီးသောအခါ မြန်မာတို့သည် အခြေအနေအရ သူ့ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။ သို့သော် 'သူ့ကျွန်မခံလိုသောစိတ်'ကား မြန်မာတို့၏ ရင်ဝယ် အမြဲတမ်း ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်။

အခြေအနေကြောင့် တစ်ထစ်မျှ ကျဆင်းခဲ့ရသော ဘဝကို ဆယ်ထစ်၊ ဆယ့်ငါးထစ်မျှ ရှေ့သို့တိုးရန် သတ်မှတ် ထားကြ၏။ စိတ်ဝယ် တေးထားကြ၏။ စင်စစ် အားမတန် မာန်ချလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရန် စိတ်ဓာတ်ကား မြန်မာတို့ရင်ဝယ် တိုးလျက် ခုန်လျက်ရှိသည်။ မြောက်လျက် ကြွလျက်ရှိသည်။ 'နေသေးသပ ချွဲထဲက' ဟု အားနှင့် မာန်နှင့် ငုံ့လင့်လျက်ရှိကြသည်။ မြန်မာတို့ စစ်နှုံးခြင်းကား ခေတ်ကို အမိမလိုက်နိုင်ခဲ့သော ချို့တဲ့မှုများကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

ဤစစ်ပွဲသည် ၁၉ ရာစုအတွင်း မြန်မာတို့အတွက် ဗြိတိသျှအင်ပါယာနှင့် နောက်ဆုံးစစ်ပွဲ ဖြစ်သည်။

စစ်ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်း

တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ဖြစ်ပွားရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ဘုံဘေဘားမားကုမ္ပဏီက သစ်ခိုးသည်ကို မြန်မာမင်းက ဒဏ်ခိုက်ခြင်းကို အင်္ဂလိပ်တို့က မကျေနပ်သည့် အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ အထက်ပိုင်းကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ခဲ့ သည်အထိ ဖြစ်သည်။ အခြေခံအားဖြင့် -

- (၁) နယ်ချဲ့ဝါဒီသည့်သာလျှင် အဓိကဖြစ်သည်။
- (၂) မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဘုရင် ခံချုပ်ထံသို့ သံတမန်များ 'စေလွှတ်၍ ပဲခူးတိုင်း (အောက်မြန်မာပြည်)ကို ပြန်လည်ရရှိရန် ကြိုးစား သော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံချုပ်က ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သီပေါမင်းလက်ထက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ သည် နိုင်ငံခြား ဆက်သွယ်ရေး၌ အင်္ဂလိပ်ထက် ပြင်သစ်နှင့် အီတလီနိုင်ငံတို့ကို ပိုမိုရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ ခဲ့ခြင်း။
- (၃) အင်္ဂလိပ်တို့ကို ခုခံရန်အတွက် ပြင်သစ်၊ အီတလီတို့ နှင့် ပူးပေါင်း၍ စစ်ရေးအကူအညီ၊ စိုက်ပျိုးရေးအကူ အညီ၊ စီးပွားရေးအကူအညီများ ယူခဲ့ခြင်းသည်လည်း

လျှင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ သိမ်းပိုက်လိုစိတ်ကို ပိုမိုလျှင်မြန်စေခြင်း။

- (၄) ပြင်သစ်တို့သည် ၎င်းတို့ပိုင် တုံကင်(အင်ဒိုချိုင်းနား) နယ်မှ ရှမ်းပြည်ကိုဖြတ်၍ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရန် စေ့စပ်လာရာ မြန်မာတို့က သဘောတူညီလိုက်ခြင်း။
 - (၅) ပြင်သစ်၏ စီးပွားရေးအကူအညီတို့ လက်ခံခြင်း။
 - (၆) ပြင်သစ်တို့ အာနန္ဒ-တုံကင်မှ အခြေစိုက်၍ တဖြည်းဖြည်း ယိုးဒယားပြည်ဘက်သို့ နယ်ချဲ့လာသောကြောင့် အထက်မြန်မာပြည်တွင် ပြင်သစ်အခြေမစိုက်မီစေရန် ရည်သန်၍ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ရန် အင်္ဂလိပ်တို့ အကြောင်းရှာခြင်း။
 - (၇) ဗြိတိသျှ အရင်းရှင်ပိုင် ဘုံဘောဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီမှ သစ်ခိုးထုတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုကုမ္ပဏီကို ဒက်ငွေတပ်သည်ကို အင်္ဂလိပ်တို့က မကျေမနပ်ဖြစ်ခြင်း။
 - (၈) သစ်ခိုးထုတ်မှုတွင် မြန်မာအစိုးရနှင့် ဗြိတိသျှအရေးပိုင် တစ်ဦးက ပူးပေါင်းစစ်ဆေး၍ ၎င်းအရေးပိုင်အတွက် အစောင့်တပ်တစ်ခု မန္တလေးတွင် ချထားခဲ့၍ ပြုရန် အင်္ဂလိပ်တို့က တောင်းဆိုခြင်း။
 - (၉) မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေးကို ဗြိတိသျှတို့အား အပ်ရမည်ဟု ဆိုခြင်း။
- စသည့် အချက်တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သမိုင်းနောက်ခံ

၁၈၈၅ ခုနှစ် မြန်မာ့ဒေါင်းအလံ

အထက်ပါအချက်များဖြင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲများ ဖြစ်ရန် တာဝန်နေချိန်၌ မြန်မာတို့သည် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် စစ်ပြင်ဆင်မှုများကို ဗြူလုပ်ကြလေတော့သည်။

လက်ဝဲဝင်းတော်မှူးကြီး သီရိမဟာဇေယျကျော်ထင်ဘွဲ့ ရလှေသင်းအတွင်းဝန် ဦးရွှေမောင်အား အောက်မြစ်စဉ် ရေကြောင်းဌာနအတွက် တာဝန်ပေးအပ်သည်။ တော်တွင်းကြီး စစ်ကြောင်းဌာနအတွက် မြို့ဝန်အက္ခပတ် မြင်းဝန်မြို့စားမင်းကြီးမဟာရာဇာကို တာဝန်ပေးအပ်သည်။ တောင်ငူစစ်ကြောင်းကို မြို့ဝန် ရွှေလှိုင်လှိုင် ကောလင်းမြို့စား မင်းကြီးမဟာမင်းခေါင် အနော်ရထာအား ပေးအပ်ထားခဲ့သည်။ အောက်မြစ်စဉ်စစ်ကြောင်းတွင် ပါဝင်ချီတက်သော တပ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

- (၁) စက်ဝန်၊ ယွန်းစုဝန်မင်းရဲညွန့်အပ် (လူ ၁၀၀)
- (၂) တောင်ထားဝယ်ဗိုလ်၏တပ် (လူ ၁၀၀)
- (၃) မြောက်ထားဝယ်ဗိုလ်၏တပ် (လူ ၁၀၀)
- (၄) အမြောက်တပ်ခွဲ (ထိပ်ဝ လေးလက်မ အမြောက် ၁၀ လုံးဖြင့် လူ ၅၀)
- (၅) စိန်လုံးရေ ငါးလက်နှင့် တပ်တစ်တပ် (မပေးပြီ)
- (၆) လက်ရွှေ့ကြီး လှေသင်းဗိုလ် မင်းထင်မင်းလှခေါင် သူရိန်၏ တပ် (လူ ၅၀၀)
- (၇) စကြာတင် အမြောက်လုံးရေ ၁၀ လုံး၊ စိန်လုံးရေ ငါးလုံးနှင့် တပ်တစ်တပ် (မပေးပြီ)
- (၈) ဖောင်ဝန်မင်း မဟာမင်းထင်မင်းလှသီဟသူ၏ တပ် (လူ ၁၀၀)
- (၉) လှေသင်းဗိုလ် မဟာမင်းလှသိဒ္ဓိကျော်စွာ၏ တပ် (လူ ၅၅၀)
- (၁၀) ပြည့်လုံးအံ့လှေသင်းဗိုလ် မင်းကျော်သိဒ္ဓိရန်အောင်၏ တပ် (လူ ၅၅၀)
- (၁၁) မြောက်ထားဝယ်(လက်သုံး) မင်းထင်ရာဇာ၏တပ် (လူ ၅၅၀)
- (၁၂) မြေထဲဝန် မဟာမင်းထင်မင်းလှခေါင်၏တပ်(လူ ၅၅၀) စုစုပေါင်းအားဖြင့် လူပေါင်း ၃၄၀၀၊ အမြောက် ၁၀ လက်၊ စိန် ၁၀ လုံးတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားခဲ့ကြသည်။

ရာဇဝင်တို့ဖြစ်ကြောင်းအတိုင်း ခံစစ်အဖြစ် တာဝန်ယူထားရသော ဗိုလ်ချုပ်သီရိမဟာဇေယျကျော်ထင်ဘွဲ့ရ (လှေသင်းအတွင်းဝန်) သည် ၎င်း၏တပ်များကို မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် နယ်ခြားဒေသများမှ အောက်ပါအတိုင်း ခံစစ်ကြောင်း ခွဲကာ ချပေးသည်။

- (၁) ဆင်ပေါင်နယ် စစ်အောင်ခန်းခံတပ်
 - (၂) ထူးပေါက်ခံတပ်
 - (၃) ရွေးချောင်းခံတပ်
 - (၄) မင်းလှခံတပ်
 - (၅) နောက်ကြောင်းအင်အားဖြည့်တပ် တို့ဖြစ်ကြသည်။
- အင်္ဂလိပ်တို့ဘက်မှလည်း ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာ-ဖရက်ဒရစ်ချက်၏ (ကပ္ပတိန် အာရ်ဂျပ်ဝပ်) ရေကြောင်းတပ်စုပြီးမှ ဦးစီးသော ရေတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပါရှိသည်။ ၎င်းအဖွဲ့တွင် သင်္ဘော ၂၄ စင်း၊ တွဲသမ္ဗန်ကြီး ၂၃ စင်း ပါဝင်သည်။
- (၁) ခြေတပ်တပ်ကို ဗြိတိသျှတပ်မဟာ သုံးတပ်
 - (၂) အိန္ဒိယ အမျိုးသားတပ်မဟာ ခုနစ်တပ်

- (၃) စစ်မြေပြင် စက်မှုလက်မှု တပ်ခွဲပေါင်း ခြောက်တပ်
- (၄) မြေပြင်အထောက် အခြောက်တပ်ကြီးတပ် တစ်တပ်
- (၅) တောင်ပေါ်စစ် အခြောက်တပ်ဖွဲ့ သုံးဖွဲ့

စသည်အားဖြင့် အင်အားပေါင်း ၉၄၆၇ ယောက် ပါဝင်သည်။ အခြောက် ၇၇ လက်ပါဝင်ပြီး ၎င်းတို့အထဲတွင် ၇၇ လက်မှာ အမြန်ပစ် စက်သေနတ်များ ဖြစ်သည်။

တိုက်ပွဲများ စတင်

ဗိုလ်ချုပ်ပရင်ဒါဂတ်စ်သည် သူ၏ ခြေကျင်တပ်များ တို့ တပ်မကြီး သုံးတပ်ခွဲ၍ ဗိုလ်ချုပ်မှူး ဖိုးရား၊ ဗိုလ်ချုပ်မှူး ဝိုက်၊ ဗိုလ်ချုပ်မှူး နောင်မန်တို့အား ဦးစီးစေသည်။ အင်္ဂလိပ် တို့၏ အထက်ပါတပ်များသည် ၁၈၈၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း မြန်မာနယ် ထဲသို့ စတင်ချီတက်ကြကာ မင်းလှခံတပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စတင်တွေ့ရှိတိုက်ခိုက်ကြသည်။

မြန်မာတို့ဘက်မှမူကား အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ခံစစ်ကြောင်း ငါးကြောင်း ခွဲဝေချထားလျက် ဆီးကြိုတိုက် ခိုက်ရန် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲအနီး ထူးပေါ်ကရွာမှ အရှေ့ဘက် မြစ်အလယ်ရှိ လွန်ချည်ကွန်း အထိ လည်းကောင်း၊ မလွန်အနီးနှင့် မင်းလှအနီးတွင် လည်း ကောင်း၊ မြစ်အတွင်းသို့ လှေများ၌ ကျောက်ခဲများတင်၍ မြှုပ်ပြီး ရေကြောင်းပိတ်ဆို့မှုများ ပြုလုပ်ထားလေသည်။

စစ်အောင်ခန်း ခံတပ်တိုက်ပွဲ

၁၈၈၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ် ပရင်ဒါဂတ်စ် ခေါင်းဆောင်သော တပ်သား ၉၄၆၇ ဦးခန့်ရှိ သည် ဗြိတိသျှရေတပ်ကြည်းတပ်များသည် အထက်မြန်မာ နိုင်ငံ၏ နယ်စပ်ဖြစ်သော နယ်ခြားကျောက်တိုင်တို့ ဖြတ်ကျော် ချီတက်လာသည်။ ၎င်းနောက် စစ်အောင်ခန်း ခံတပ်တို့ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။ မြန်မာတပ်မတော်မှ မင်းထင် ရာဇတပ်များနှင့် မြေထဲမြို့ဝန် မဟာမင်းလှမင်းခေါင်တပ် များက စိန်ပြောင်းတို့ဖြင့် မြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်လည်တိုက် ခိုက်သည်။

မြန်မာ့ရေတပ်မှ သင်္ဘောတစ်စင်း

ဘီတလီလူမျိုး ကွန်မွန်တို့ဦးစီးသော မြန်မာတပ်ဖွဲ့က အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများအား မချီတက်နိုင်ရန် ရေတပ်ရာနေရာ

များတွင် ငြောင့်များ ထောင်ထားကြသည်။ ကွန်မွန်တို့ ဦးစီး သော တုလွတ်ယာဉ်ကျော် သင်္ဘောသည် အင်္ဂလိပ်တို့ အဖမ်း ခံရသည်။ ကွန်မွန်တို့နှင့် မြန်မာတပ်မတော်သားများကား လွတ်မြောက်သွားသည်။

ထူးပေါက် ခံတပ်တိုက်ပွဲ

နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ဧရာဝတီမြစ်ဝဲယာရှိ ဆင်ပေါင်ဝဲနှင့် ညောင်ပင်မှော် ခံတပ်များကို ဖြတ်ကျော် ချီတက်သည်။ ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထူးပေါက်တတုတ်၊ မင်းလှခံတပ်နှင့် ရွေးချောင်းခံတပ်တို့ကို သိမ်းယူရန်ဖြစ်သည်။

နံနက် ၈ နာရီခန့် ၂၀ တွင် ဇောင်ခြမ်းရွာရောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် သင်္ဘောပေါ်မှ ကမ်းသို့တက်သည်။ ၁၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် ထူးပေါက် ခံတပ်တို့သို့ ရောက်သည်။ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားကြသည်။ မြန်မာတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံ တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။

သုံးနာရီခန့် ခုခံပြီးနောက် အင်အားခြင်းမမျှသဖြင့် ပန်းတော်ပြင်ကတုတ်သို့ ဆုတ်ကာ မင်းရဲညွန့်တပ်နှင့် ပေါင်း ရသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့က ထူးပေါက်ခံတပ်တို့ကို သိမ်းယူကာ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ရုံသာမက မြန်မာတို့၏ ကြေးနန်းရုံကိုပါ သိမ်း ပိုက်လိုက်သည်။

ရွေးချောင်း ခံတပ်တိုက်ပွဲ

နိုဝင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ် ပရင်ဒါဂတ်စ် သည် ကြည်းတပ်ရင်း ကိုးရင်း၊ ရေတပ် တစ်တပ်တို့ဖြင့် ရွေးချောင်းခံတပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်သည်။ အစီအစဉ်အရ နံနက် ၈ နာရီတွင် အင်္ဂလိပ်ရေတပ်သည် ပတ္တနုဒီရုံရွာ၏ အထက်နားတွင် တပ်စွဲကာ ကုန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်တိုက် ခိုက်ရန် စီစဉ်ပြန်သည်။ ထိုနေရာမှသည် ရွေးချောင်းခံတပ် ပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင်ကား မြန်မာစစ်တပ်ခွန်၊ စစ်အလံ တို့သည် လေကစားတိုင်း တလူလူ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

မောက်တို၊ မောက်ရွည်၊ ဗာလည်ကျွန်းများ ဝတ်ဆင် ထားသော မြန်မာစစ်သည်တော်များကို ကောင်းမွန်စွာ မြင် နေရသည်။ ထိုနေ့၌ပင် တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားသည်။ အပြန် အလှန် ပစ်ကြ ခတ်ကြသော အခြောက်စိန်ပြောင်းတို့အသံ ကား မိုးပြိုသကဲ့သို့ပင် လွန်စွာကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ဘေးပတ်လည်မှညှပ်၍ ရွေးချောင်းခံတပ်

ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။ လက်နက်အင်အား မမျှတခြင်း၊ ကျွမ်းကျင်မှုအင်အား မမျှတသော မြန်မာတို့မှာ အရေးမသာတော့ချေ။

တတိယနိုင်ငံသမ္မတ ခုခံကြသော်လည်း အင်္ဂလိပ် ကုန်းတမ်း ရေတပ်တို့၏ ညှပ်ပိတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရကာ နိုင်ငံဝင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၁ နာရီတွင် ဂွေးချောင်းခံတပ် ကျဆုံးရသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် မြန်မာတို့ဘက်မှ တပ်မှူးမင်းကျော် သိဒ္ဓိရန်အောင် ကျဆုံးရလေသည်။ မြန်မာတို့သည် မင်းထင်မင်းလှကျော်ခေါင်တပ်၊ မဟာမင်းထင်မင်းခေါင်တပ်တို့ ပူးပေါင်းကာ လူအင်အား ၁၀၀၀၊ ဆင် ၅၀၀၊ ခြင်း ၅၀၀ တို့ဖြင့် ဆုတ်အပ်သောလက်သီး စည်းအပ်သော ထင်းချောင်းပမာ ကြံ့ခိုင်စွာ ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ကြေးနန်းနှင့် မြန်မာတို့စိတ်ဓာတ်

ဂွေးချောင်းခံတပ်တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေစဉ် ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ရှိ ပန်းတောပြင်ခံကတုတ်၌လည်း သဲသဲမဲမဲ တိုက်ပွဲဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ထိုစဉ် မန္တလေးလွှတ်တော်မှ “အင်္ဂလိပ်တပ်များအား ခုခံမတိုက်ခိုက်ရ။ ခုခံလျှင် သူပုန်” ဟူသော ကြေးနန်းရောက်လာ၏။ ထိုနောက်တစ်ဖန် “ရန်သူ အင်္ဂလိပ်တို့အား ဆက်တိုက်၊ နောက်ထပ် စစ်ကူများ ပို့ပေးသည်” ဟူသော ကြေးနန်းရောက်လာပြန်သည်။

မြန်မာတို့ကား မတိုက်ခိုက်ရဘဲ အင်္ဂလိပ်တို့အား ခူးထောက်အားမပေးနိုင်ဟု ဆိုကာ ခွပ်ခွပ်ချွပ်ချွပ် တိုက်ခိုက်ရန် ဓားသွေးကာ အားမွေးလျက်ရှိသည်။ ဂွေးချောင်းခံတပ် ကျဆုံးပြီးနောက် မြန်မာတို့သည် စုစီသမ္မူ အင်အားနှင့် ခုခံရန် ဦးကင်းဘုရားတွင် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ နိုင်ငံဘာလ ၁၇ ရက်နေ့ နေ့ခင်းတစ်ခင်းလုံး လည်းကောင်း၊ ဦးကင်းဘုရားမှ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ထိုးစစ်အား ပြင်းထန်လာသဖြင့် ကုန်းရွာသို့ ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရသည်။ ၎င်းမှ တစ်ဖန် တဖြည်းဖြည်း မင်းလှမြို့တွင်းသို့ အရောက်ဆုတ်ခွာကာ ခုခံရသည်။ မြန်မာတို့သည် ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်းတို့တွင် အဘက်ဘက်မှ ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာမှာ မင်းလှခံတွပ်သာလျှင် ကျန်တော့သည်။

မင်းလှခံတပ် တိုက်ပွဲ

အင်္ဂလိပ်များသည် အစီအစဉ်အတိုင်း မင်းလှခံတပ်ကို တိုက်ခိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်နယ်တပ် ၁၁ ဘင်းဂေါ်လ်ခြေကျင်

တပ်က ခံတပ်၏ အနောက်ဘက်တံခါးမကြီးကို အတင်းဖွင့်ရန် ကြိုးစားတိုက်ခိုက်ကြသည်။ မြန်မာတို့ကလည်း ပြင်းထန်စွာ ပင် အမြောက်ကြီးများ၊ ဓားစတော်သေနတ်များဖြင့် ခုခံကြသည်။

အနီးကပ်တိုက်ပွဲများ ဖြစ်သည်ထ ထစ်ကြောင်း၊ လမ်းခန့်တွေ့တောက်သည်ထ ထစ်ကြောင်း စသည်တို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် အခက်အခဲ အချို့နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့အဖို့ ဝှန်ချက်နှင့် နှင်းထွက်မတိုက်ကြတော့ချေ။ မြန်မာတို့ထည်း ခွဲသတ္တိကြီးများမှာ ခုခံနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထာနယ်ဆင်စဆင်သည် သူတပ်သားများအား စုနွဲ့ကာ မင်းလှခံတပ်သို့ အတင်းချီ၍ ခံတပ်၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခက်ခဲစွာ တက်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်မှလည်း မင်းလှခံတပ်သို့ အမြောက်များဖြင့် လှမ်း၍ ပစ်ပေးနေသည်။

မြန်မာတပ်သားများ၊ အင်္ဂလိပ်တပ်သားတို့ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် လုံးထွေးတိုက်ခိုက်ကြသည်။ မြန်မာတပ်မတော်မှလည်း အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများကို အမြောက်များနှင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်ကြသည်။

ထိုစဉ် ဘင်္ဂေါခြေကျင်တပ်ရင်း ၁၂ သည် ခံတပ်၏ တောင်ဘက်မှကွေ့၍ မြစ်ကမ်းပါးဘက်တွင် နေရာယူပြီး ခံတပ်၏ အရှေ့ဘက် တံခါးမကြီးကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

မြန်မာတို့ဘက်မှ ရှိသမျှအင်အား၊ လက်နက်ခဲယမ်းများဖြင့် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခုခံကြသော်လည်း လက်နက်ချင်း မမျှ ကျွမ်းကျင်မှုတွင်လည်း ကွာခြားလေသောကြောင့် ၁၈၈၅ ခုနှစ် နိုင်ငံဘာလ ၁၇ ရက်နေ့ ညနေ ၃ နာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်တွင် မင်းလှခံတပ်မှာ အင်္ဂလိပ်တို့လက်အောက်သို့ ကျဆုံးခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် မြန်မာတို့ဘက်မှ တပ်သား ၁၇၀ ခန့် ကျဆုံးပြီး ၂၇၆ ယောက်ခန့် အဖမ်းခံရလေသည်။

နောက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက် ချီတက်လာကြသည်။ မကွေးမြို့၌ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသော ဟိတလီလူမျိုး ကိုပိုတိုနှင့် ဗိုလ်နာရီတို့ လက်နက်ချရလေသည်။

ညောင်ဦး၊ ပခုက္ကူ၊ မကွေးမြို့များကို သိမ်းယူလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းလှခံတပ်တိုက်ပွဲအပြီး

နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် သောင်းဦးမြို့၌ အင်္ဂလိပ် တို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မြန်မာတို့က အမြောက်များဖြင့် ပစ်ခတ် ကာကွယ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိအောင် ချီတက်တိုက်ခိုက်ပြီး သောင်းဦးမြို့ ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ပခုက္ကူမြို့ကို ဖြတ် ကျော်ပြီး မြင်းခြံမြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် ရန္တပုံရွာကို ၂၆ ရက်နေ့၌ ရောက်ရှိဖြတ်ကျော်ကြသည်။ ၎င်းနေ့တွင် ငရွန်ရွာအနီးတွင် မြန်မာဘုရင်ထံမှ ကျောက်မြောင်းအတွင်းဝန်နှင့် ဝက်မစွတ် ဝန်ထောက်တို့ ဦးဆောင်သောအဖွဲ့မှ စစ်ပြေငြိမ်းရေးစကား ကမ်းလှမ်းသည်ကို အင်္ဂလိပ်တို့က လက်မခံဘဲ ငြင်းဆိုလိုက် သည်။ ထို့နောက် ၂၇ ရက်နေ့တွင် အင်းဝမြို့သို့ ချီတက်လေ သည်။

မြန်မာတို့ လက်နက်ချရခြင်းနှင့် သီပေါမင်း ပါတော်မူ ရခြင်း

နောက်ပိုင်း၌ တိုက်ပွဲများမှာ ပြင်းထန်မှုမရှိတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်းသည် အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် ပြေလည်စေရန် လိုလားပြီး အင်္ဂလိပ်တပ်များ အား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးကောင်း၏ အမိန့်တော်ကို မြန်မာတပ်မတော် အချို့သာ လိုက်နာပြီး အချို့မှာမူ လိုက်နာခြင်းမရှိသဖြင့် တိုက်ပွဲများမှာ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ တိုက်ခိုက်နေခဲ့ကြသည်။

၁၈၈၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် အင်းဝ ခံတပ်ရှိ ဗိုလ်မှူးကင်း၊ အတွင်းဝန်ခေါင်းဆောင်သော မြန်မာ တပ်များကို အင်္ဂလိပ်တို့ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် နေပြည်တော်မှ အမိန့်အရ မြန်မာတို့ လက်နက်ချလိုက်ရ သည်။ ထို့အပြင် နိုဝင်ဘာ ၂၈ ရက်နေ့၌ မန္တလေးနေပြည် တော် ဆိပ်ကမ်းသို့ အင်္ဂလိပ်တပ်များ ရောက်ရှိသည်။

၎င်းနေ့တွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များက နန်းတော်သို့ ချီတက် ဝန်းရံပြီးနောက် သီပေါမင်းနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးဆောင်သော မြန်မာပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံ၍ လက်နက်ချရန် စကားကမ်း လှမ်းခဲ့သည်။ ၁၈၈၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် မြန်မာတို့ လက်နက်ချရလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ပရင်ဒါဂတ် ဦးဆောင်သော အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် စစ်အခမ်းအနားဖြင့် ချီတက်လာခဲ့ပြီးနောက် မြန်မာဘုရင် သီပေါမင်းနှင့် ဘုရင့်

မိဖုရား စုဖုရားလတ်တို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် တတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ် ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံသည်လည်း ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီလက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။

စစ်ရှုံးခြင်း အကြောင်းရင်းများ

မြန်မာတို့ အင်္ဂလိပ်တို့အား စစ်ရှုံးရခြင်းသည် ခေါင်း ဆောင်တို့၏ ညီညွတ်မှုမရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ နန်းတွင်းရေး မငြိမ်သက်မှုများကြောင့် နိုင်ငံရေးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ် ရေး အုပ်စုတို့များ များပြားလာလေသည်။ ထိုသို့ နိုင်ငံရေး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကွဲ၍ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းမရှိသဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေး ညံ့ဖျင်းလာခဲ့သည်။ အမိန့်နာခံမှုမရှိ၊ စည်းကမ်းသေဝပ်မှု ကင်းမဲ့လာခဲ့သည်။ စီးပွားရေးဘက်တွင်လည်း တောင့်တင်းမှု မရှိခဲ့ချေ။

အင်္ဂလိပ်တို့က လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား၊ ထောက်ပံ့ပို့ဆောင်မှု စွမ်းအင်များသည် မြန်မာတို့ မယှဉ်သာ အောင် ကောင်းမွန်လျက်ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရေး အခြေ အနေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေပြီး နန်းတွင်းရေး အရှုပ်အထွေးများ ကြောင့် အမြဲတမ်း မြန်မာတပ်မတော်နှင့် အရေးပေါ် ဆင့် ခေါ်၍ ဖွဲ့စည်းထားသော တပ်များသည် အင်္ဂလိပ်တို့အား တစည်းတလုံးတည်း တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ အချိန်နှင့်ကိုက်၍ တိုက် ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ခြင်းသည်လည်း အကြောင်းရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ စည်းလုံးညီညွတ်သော ဦးဆောင်မှုများလည်း ကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။

မြန်မာတို့သည် ခေတ်နှင့်အလိုက် တိုးတက်လျက်ရှိ သော စစ်ပညာများကို လွန်လွန်ချွန်ချွန်မသိသဖြင့် ပထမနှင့် ဒုတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲများ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုသို့ ရှုံးနိမ့် ခဲ့ရခြင်းကို ပြုပြင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အချိန်နှောင်းခဲ့ ရသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

Posted by weareone

Credit : Tin Maung Hlaing

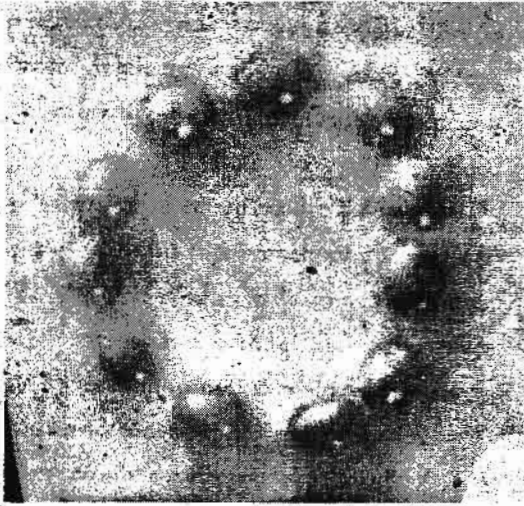
သေချာချေ

ပန်းရောင်

အဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာ

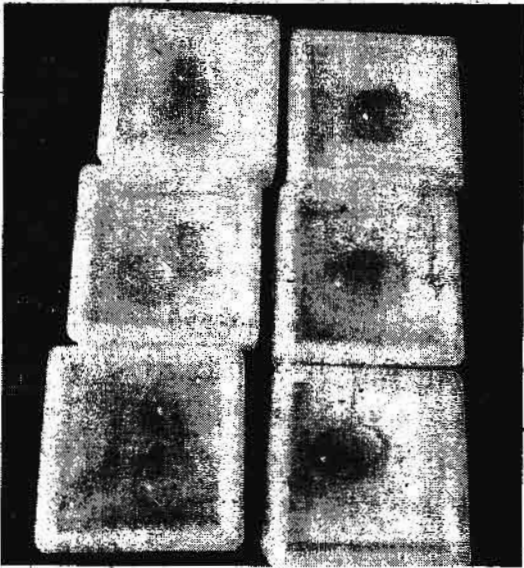
ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

အဆောင်ကျောက် ပန်းရောင်(ပန်းရောင်ပျော့) လက်ဝတ်/ဟန်းချိန်းလုပ်ရန်

ပန်းရောင်အဆောင်ကျောက် လည်ဆွဲလုပ်ရန်ကျောက် (ဟွေရတနာလည်ဆွဲ)

ပန်းရောင်အဆောင်ကျောက် နားကပ်ကျောက်နှင့် လက်စွပ်ကျောက်

ကရင်ပြည်နယ် မြဝတီမြို့ရှိ မိတ်ဆွေ ကျောက်သွေး ဆရာ၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် ကော့ကရိတ်မြို့ရှိ ကျောက်မျက်ရင်း ပွဲစားတစ်ဦးထံမှ ဒေါ်နုပန်းနီ၊ ဒေါ်နုပန်းနု စသဖြင့် ခေါ်ဆိုသော ကျောက်ရိုင်းတုံးအချို့ကို တစ်ကီလို ကျပ်သုံးသိန်းပေး၍ ဝယ်ယူရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုကျောက်ရိုင်းတုံးကို ကျောက်သွေးဆရာအဖွဲ့ဝင်ဖြင့် လက်စွပ်ကျောက်၊ နားကပ်ကျောက်၊ လက်ဝတ်(ဟန်းချိန်း) ကျောက်၊ လည်ဆွဲ (ပဉ္စရတနာ၊ သတ္တရတနာ၊ နှစ်ရတနာ) ကျောက်၊ ဆွဲသီးကျောက်များဟူ၍ အမျိုးအစားခွဲခြားကာ အလှဝတ်ဆင်နိုင်သည့် ကျောက်မျက်ရတနာများအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့ကို ဝတ္ထိရုပ်ညာဖြင့် သိဒ္ဓိတင်စီရင်ကာ အဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာများအဖြစ် လည်းကောင်း ဖန်တီးရရှိခဲ့ပါသည်။

လုံးချောသွေးထားပြီးသော ထိုကျောက်မျက်ရတနာများ၏ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော အရောင်မှာ အချို့က ပန်းဆီရောင် ခေါ် ပန်းနီရောင်၊ အချို့က ပန်းညိုရောင် ခေါ် အညိုဖျော့၊ အချို့က ပန်းရောင်၊ အချို့က ပန်းနုရောင်၊ အချို့က ပန်းရောင်ဖျော့၊ အချို့က အဖြူရောင်ဟူ၍ အမျိုးမျိုး တွေ့ရှိသည်။

အဆိုပါ ကျောက်မျက်ရတနာအမျိုးအစားကို မိုးကုတ်ဒေသတွင် တွေ့ရှိရပြီး ပုံဆောင်ခဲအဖြစ် တွေ့ရသဖြင့် ကျောက်ပညာရှင်တို့က 'သူယောင်' ကျောက်ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။

ကရင်ပြည်နယ် ဒေါနတောင်တန်းမှ တူးဖော်ရရှိသည့် ၎င်း ကျောက်မျက်နှာ ဝဲ့ဆောင်ခဲမထုတ်ဘဲ အတုံးအခဲကြီးများ ဖြစ်၍ ကျောက်မျက်နှာပညာရှင်တို့က 'သူလိုက်' ဟူ၍ သတ်မှတ် ကြသည်။

အခေါ်အဝေါ် ကွဲပြားသော်လည်း ကျောက်မျက် လုံးချောတို့၏ အရောင်အဆင်းမှာ ခွဲခြားရန် ခက်ခဲပါသည်။

မိုးကုတ်ဒေသတွက် သူယောင်ကျောက်မျက် လုံးချော အချို့တွင် ရောင်ပြေးကြိုးများ ပါရှိသလို ကရင်ပြည်နယ် ဒေါနတောင်တန်းမှ တူးဖော်ရရှိသော ထိုကျောက်မျက်လုံး ချော အချို့တွင်လည်း ရောင်ပြေးကြိုးများ ပါရှိသည်။

ကျွမ်းကျင်သော ကျောက်သွေးဆရာကသာ လုံးချော ကျောက်တွင် ရောင်ပြေးကြိုးတည်တည်ပါအောင် သွေးယူ ပေးနိုင်သည်။

ဒေါနပန်းနီ ကျောက်မျက်ရတနာ အစိုင်းတုံးများကို ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် တရုတ်နိုင်ငံတို့မှ ဝယ်လက်များထံ ဆက်သွယ် ရောင်းချကြပြီး အချောသွေးထားသော လုံးချောကျောက်မျက် ရတနာများကိုမူ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ မန္တလေးမြို့ရှိ ဝယ်လက်များထံသို့ ရောင်းချကြသည်။ ထိုဝယ်လက်များမှ တစ်ဆင့် တရုတ်ကျောက်ကုန်သည်များထံ တစ်ဆင့် ပြန်လည် ရောင်းချကြသည်။

သူယောင် ခေါ် သူလိုက် ခေါ် ပန်းရောင်ကျောက် မျက်ရတနာများကို တရုတ်လူမျိုးတို့က အထူးနှစ်သက်စွာ ဝတ်ဆင်ကြကြောင်း သိရသည်။

အသားဖြူသူများအတွက် ပန်းရောင်မှာ အထူးလိုက် ဖက်ခြင်း၊ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေခြင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားစေ ခြင်း၊ ချစ်ခင်သူ ပေါများစေခြင်း၊ အချစ်ရေး စန်းပွင့်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး သာယာပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်စေခြင်း၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်စေခြင်း၊ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလန်းဆန်းမှုရှိခြင်း စသည့် အကျိုးအာနိသင်များ ရရှိကြောင်း၊ ယုံကြည်ယူဆ ကြပါသည်။

ဒေါနပန်းနီကို အလှအပနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အပြင် အဆောင်ကျောက်အဖြစ်ပါ ဝတ်ဆင်အကျိုးရှိနိုင်စေ ရန် သိပ္ပံတင်စီရင်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ သိပ္ပံစွမ်းအင် (ပါဝါ) ပြန်လည်ဖြည့်တင်းရာတွင် လည်းကောင်း၊ မေတ္တာသုတ် ပရိတ် တော်ကိုသာ အဓိကအားဖြင့် ရွတ်ပွားပူဇော်ပေးရပါသည်။ သိပ္ပံတင်ရာတွင် မေတ္တာသုတ်ကို ခေါက်ရေ (၁၀၈) ခေါက် ရွတ်ပွားရသည်။

ထိုအဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာကို ဝတ်ဆင်သူတို့ မှာ ကိုယ့်မွေးနေ့ရောက်တိုင်း တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ငွေလင်ပန်း ငယ် သို့မဟုတ် ငွေဖလားငယ် သို့မဟုတ် ကြွေပန်းကန်ပြား ငယ်တွင် ထိုကျောက်မျက်အဆင်တန်ဆာကိုထည့်၍ ဘုရား စင်အနီး အမြင့်တစ်နေရာမှာတင်ကာ မေတ္တာသုတ်ပရိတ် တော် ကိုးခေါက် ရွတ်ပွားပူဇော်ပေးခြင်းဖြင့် အဆောင် ကျောက်မျက်၏ စွမ်းအင် (ပါဝါ)ကို ပြန်ဖြည့်တင်းပေးရ သည်။

ဒေါနပန်းနီ အဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာကို လည် ဆွဲအဖြစ် အဆောင်သဘော ဝတ်ဆင်သူတို့မှာ ပဉ္စရတန လည်ဆွဲအဖြစ် ကျောက်မျက် ငါးလုံး၊ သတ္တရတနလည်ဆွဲ အဖြစ် ကျောက်မျက် ခုနစ်လုံး၊ နဝရတန လည်ဆွဲအဖြစ် ကျောက်မျက် ကိုးလုံး စသည်ဖြင့် စီစဉ်ဝတ်ဆင်ကြသည်။

လက်ဝတ် (ဟန်းချိန်း)အဖြစ် ဝတ်ဆင်ရာတွင် ကိုး နှစ်လုံး လက်ဝတ်ရတနာ ကျောက်မျက် ကိုးလုံး၊ ဆယ်ပြည့် လက်ဝတ်ရတနာ ကျောက်မျက် တစ်ဆယ်လုံး၊ ဆယ်တစ်မီး ငြိမ်း လက်ဝတ်ရတနာအဖြစ် ကျောက်မျက် တစ်ဆယ်တစ် လုံး စသည်ဖြင့် စီစဉ်ပြုလုပ် ဝတ်ဆင်ကြသည်။

တွင်းထွက်ကျောက်မျက်စစ်စစ် ဖြစ်ဖို့ (ဓာတုနည်းဖြင့် ပြုပြင်ဖန်တီး အရောင်သွင်းထားခြင်း မဖြစ်စေဖို့) အရေးကြီး လှပါသည်။ စနစ်တကျ သိပ္ပံတင် စီရင်ထားသော ကျောက် မျက်ရတနာမှသာ အဆောင်ကျောက်မျက်အဖြစ် အကျိုး ပေးမှုကို ရရှိပါလိမ့်မည်။

ကျောက်မျက်ရတနာတို့တွင် အပူကျောက်၊ အနွေး ကျောက်နှင့် အအေးကျောက်ဟူ၍ ခွဲခြားထားရာ ဒေါနပန်းနီ သည် အနွေးကျောက်ဖြစ်၍ ရာသီမရွေး၊ ဒေသမရွေး၊ အချိန် မရွေး ဝတ်ဆင်နိုင်သော အဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာ ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

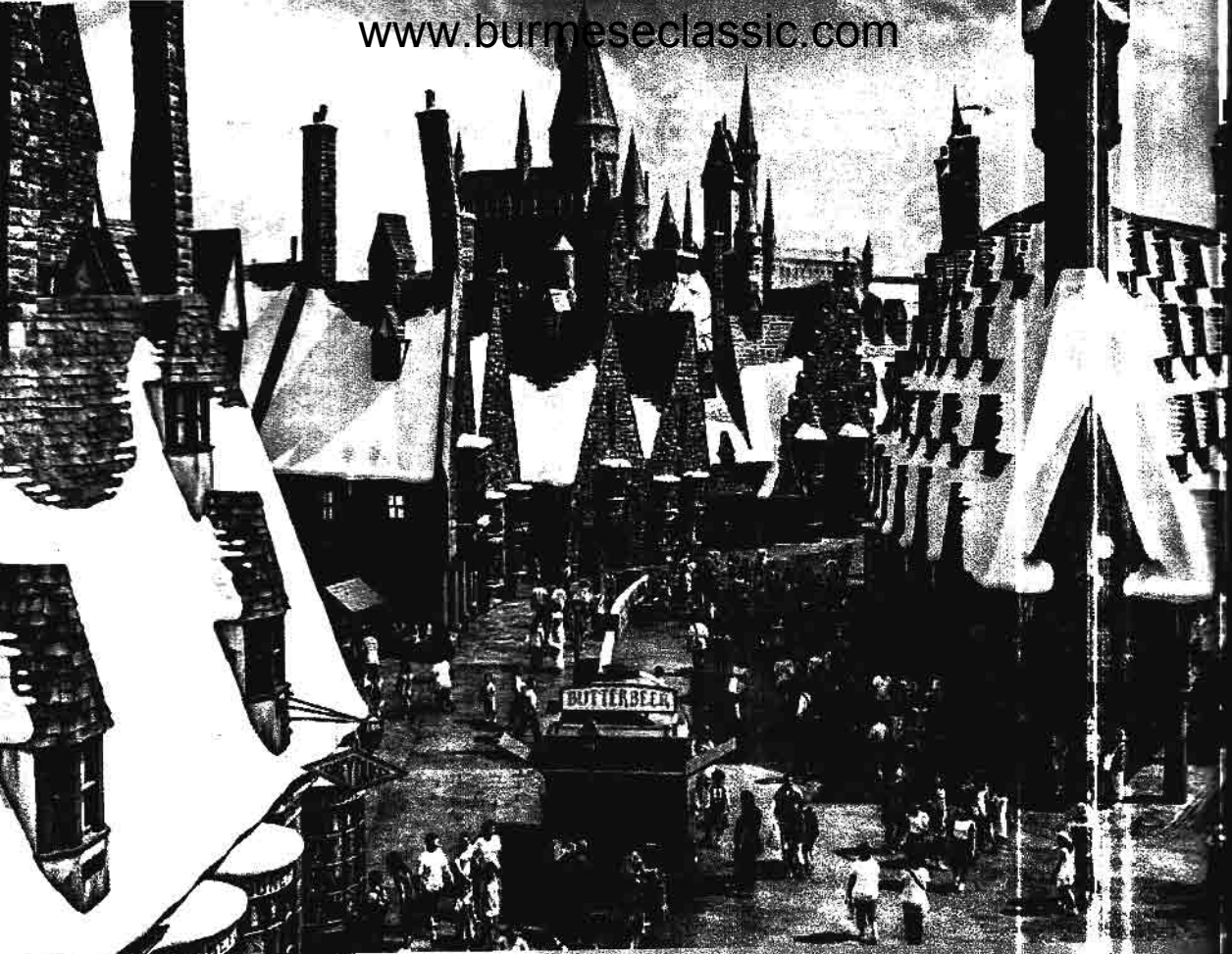
ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

အိုဆာတာရဲ့ အိပ်မက်ကမ္ဘာ
ယူနိုဗာဆယ်တီဗွီ

ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေး-သူ)

ယခင်လမှအဆက်

ညအိပ်တည်းခိုခဲ့ရာ ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ကိုဘေးမြို့၊ ကိုဘေး ဆိပ်ကမ်းနယ်မြေက (Kobe Harbōrland Manyo Club Hotel)ရဲ့ ၁၄ ထပ်ကနေ ဧပြီ ၁၅ ရက်နေ့ မနက်အိပ်ရာနိုးတဲ့ အခါ ဂျပန်ခရီးစဉ်ရဲ့ တတိယမြောက်နေ့ကို ရောက်လာပါ တော့တယ်။

ဟိုတယ်ရဲ့ ၁၀ ထပ်မှာရှိတဲ့ စားသောက်ခန်းကို ဆင်းပြီး မနက်စာ စားတယ်။ ဂျပန်စတိုင် ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင် စားဖို့ စားပွဲခုံပုကလေးတွေ-ခင်းထားသလို အနောက်တိုင်း ကလို ကုလားတိုင်နဲ့ စားပွဲနဲ့လည်း ထိုင်စားလို့ရပါတယ်။

စားသောက်ခန်းကို ဂျပန်စတိုင် အီကေဘားနား ပန်း အလှအိုးတွေ နေရာအတော်များများမှာ ထိုးထားပြီး မြက်ဖျာ လေးတွေ၊ ထိုင်ဖို့ ဖုံကလေးတွေ၊ စက္ကူမီးအိမ်ကလေးတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ထားတာ အလွန်လှပပြီး အမြင်ဆန်းလှတယ်။ အဆင် အယင်က ဂျပန်ဟန်အပြည့်ပါသလို ဂျပန်ရေညှိ၊ ဂျပန်တုံးဟူး တွေ၊ ဂျပန်ခေါက်ဆွဲစိမ်းစိမ်းတွေ၊ ငါးအသားလွှာလေးတွေ၊ ငါးဥတွေနဲ့ ဂျပန်ရိုးရာအစားအစာတွေနဲ့ ဧည့်ခံတဲ့အပြင် အနောက်တိုင်း အစားအစာတွေကိုပါ ထည့်သွင်းပြီး နှစ်မျိုးလုံး ပြင်ဆင်ပေးထားလို့ စားရတာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။

ဟိုတယ်မှာတည်းတဲ့ ခရီးသည်အချို့ကတော့ ဟိုတယ် က ပေးထားတဲ့ ကိမိနိုကိုပဲ ဝတ်ဆင်ပြီး မနက်စာဆင်းစား ကြတယ်။ ဂျပန်ပြည်တွင်း ဧည့်သည်တွေက ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ကြ၊ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်ကြပေမယ့် တရုတ်ပြည်မကြီးက လာရောက် လည်ပတ်သူတွေကတော့ ဆူညံပွတ်လောရိုက်နေကြပါတယ်။

အဲဒီနောက် မနက် ရှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ဟိုတယ် ကနေ ယူနီဗာဆယ်စတူဒီယိုကို ခရီးသွားအဖွဲ့က တားကြီးနဲ့ပဲ သွားရောက်ကြပါတယ်။ ကားကြီးအလာကို ဟိုတယ်အောက် က စောင့်ရင်း လမ်းဘေးမှာစိုက်ထားတဲ့ ပဲပန်း၊ ပိက္ခန္ဓာနီးယား ရောင်စုံပန်းကလေးတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ တစ်တောင် လောက်တောင် မမြင့်တဲ့ ပန်းအစုအစုလေးတွေက ဂျပန်ရဲ့ လမ်းတွေကို အလှဆင်နေရဲ့။ ဘယ်သူတွေက စိုက်ထားတာ လဲ၊ မြို့တော်မြို့နယ်ကလား။

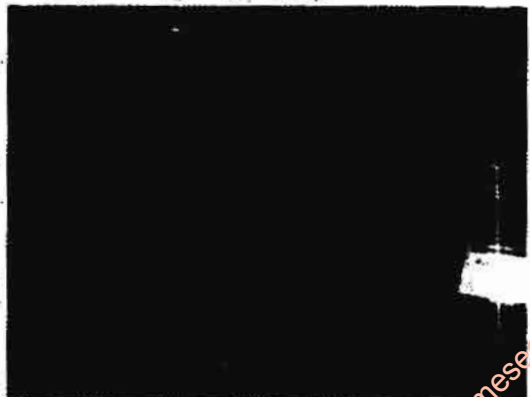
အို- ဘယ်သူတွေကပဲ စိုက်စိုက်၊ ဂျပန်ရဲ့မြို့တိုင်းဟာ ပန်းပင်ကလေးတွေ၊ သစ်ပင်ပုကလေးတွေ၊ ချယ်ရီပင်တွေ၊ တောင် လောင်တွေ၊ ဝါးပင်ငယ်ကလေးတွေနဲ့ လှနေတာပါပဲ။

ဂျပန်နိုင်ငံ ကိုဘေးမြို့ဆိပ်ကမ်းက တည်းခိုရာဟိုတယ်မှာ

ခရီးသွားကားကြီးနဲ့အတူ ဒေသခံလမ်းညွှန် အင်ဒီ ရောက်လာတဲ့အခါ အိုဆာကာမြို့ဘက်ကို ပြန်လည်ထွက်ခွာ ခဲ့ကြရပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ထပ်ပြန်တလဲလဲ မြင်လာရတဲ့ အိုဆာကာနဲ့ ကိုဘေးမြို့တို့ရဲ့ မြင်ကွင်းတွေ၊ လမ်းမတွေနဲ့ ရင်းနှီးလာပါတော့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ အိုဆာကာမြို့က ကမ္ဘာ့ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘုရား ယူနီဗာဆယ်စတူဒီယိုကြီး (Universal Studio-Japan)ကို ရောက်သွားရပါပြီ။ ဝင်းအကျယ်ကြီးအပြင်က ကားရပ်နား စခန်းမှာ ကားရပ်ခဲ့ပြီး ယူနီဗာဆယ်စတူဒီယို မှုခင်းကြီးဆံကို လမ်းလျှောက်ကာ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရပါတယ်။

ကိုဘေးမြို့ဆိပ်ကမ်းက တည်းခိုရာဟိုတယ်ရဲ့ စားသောက်ခန်း

ယူနီကယ်စတီယို အဝင်ယူ နွေးရွက်ကြွေတာ

စတူဒီယိုရဲ့ မှုခိုင်းကြီးဟာ ရောင်စုံအလင်းတန်းတွေ ပြာထွက်နေပြီး လှပဆန်းသစ် ခုံညားလှရဲ့။ မှုခိုင်းကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်က ကာတွန်းရုပ်တွေကို ဖြတ်ဝင်ခဲ့ပြီး အနည်းငယ် လျှောက်လိုက်တာနဲ့ UNIVERSAL ဆိုတဲ့ ရွှေရောင်စာလုံးကြီး ကိုးလုံးပတ်ထားတဲ့ ကမ္ဘာလုံးကြီးက အဝင်လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ခပ်စောင်းစောင်းလည်ပတ် နေပါတယ်။

ကမ္ဘာလုံးကြီး လည်နေတာကို စောင့်ပြီး စာလုံး အားလုံး အပြည့်ပေါ်တာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြဖို့ စောင့်နေကြတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းက လာရောက်သူတွေကလည်း အဲဒီရေ့မှာ အများကြီးရယ်။

ဒီကွင်းထဲကိုလည်း ဂျပန်ကျောင်းတွေက တူညီခတ်စုံ ဝတ် ကျောင်းသားကလေးတွေ ကားကြီးတွေနဲ့ ရောက်ရှိလာ ကြပြန်တယ်။ ဂျပန်က ကလေးတွေ ပျော်ရွှင်နေတာ မြင်ရ တော့ တို့ဆီက ကလေးတွေကိုလည်း အဲဒီလို ပျော်ရွှင်စေချင် လိုက်တာလို့ ပြောမိကြတယ်။

ကိုဘေးနဲ့ အိုဆာကာက ရက်ရှယ်နေတဲ့လမ်းဖျားနဲ့ အလှဆင်ထားပုံ

ဓာတ်ပုံ တစ်ရိုက်ပြီးကြတာနဲ့ ထန်းပင်တွေ တန်းစီ စိုက်ထားတဲ့ အဝင်လမ်းအတိုင်း ဝင်သွားကြတယ်။ ထုံးစံ အတိုင်း ကစားကွင်းဖြစ်ပေမယ့်လို့ လမ်းပေါ်မှာ အမှိုက်တစ်စ မရှိ၊ သန့်ရှင်းနေရဲ့။ လမ်းတစ်လျှောက် ဝဲယာဘေးဘက်မှာ တော့ အမျိုးမျိုးသောဗီသုကာပုံဆန်းတွေနဲ့ အဆောက်အအုံ တွေ အစီအရံပါ။ အလှတည်ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက် အအုံတွေ မဟုတ်ဘဲ ဒဏ္ဍာရီလာ အဆောက်အအုံတွေ၊ နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင်-ဝတ္ထု-ကဗျာ-ကာတွန်းတွေထဲမှာ ပါတဲ့ ဇာတ်ဝင်အဆောက်အအုံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ရိုလာကော့စတာ (Roller Coaster) တွေကလည်း ကွင်းထဲက အဲဒီအဆောက်အအုံတွေ ကြားမှာ၊ အမိုးတွေ ပေါ်မှာ ဝေဝိုက် ရပ်ပတ်ပြီး ပြေးနေကြရဲ့။ အဲဒီအပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါလာသူတွေကလည်း ရိုလာကော့စတာ 'အလူး အလိုမ့်မှာ ပျော်ရွှင်ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကြလို့ပါ။ အဲဒါကြီးများ စီးသွားလိုက်ရင် တစ်ကွင်းလုံးကို အပေါ်စီးကနေ စီးမြင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကွင်းထဲမှာလျှောက်သွားရင်း ရိုလာကော့စတာ စီးဖို့ တန်းစီနေတာတွေရလို့ ကိုသိန်းထွန်းနဲ့ ကိုယဉ်ဝင်းနိုင်တို့က စီးမယ်တက်ကဲလုပ်နေကြလို့ စီးရမှာ နည်းနည်းကြောက်ပေ မယ့် စီးလည်းစီးကြည့်ချင်တာမို့ မကြီးမငယ်နဲ့ သူငယ်ပြန် တယ်ပြောပြော ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ကွာဆိုပြီး စီးလိုက်တော့ မယ်လို့ သွားတန်းစီပေမယ့် တစ်နာရီလောက် ကြာအောင် စီရမှာမို့ လက်လျှော့ခဲ့လိုက်ရပါတယ်။

ကလေးတွေအတွက် ပန်းခင်းငယ်ကလေးတွေကို လည်း ရောင်စုံပွင့်လန်းနေတဲ့ ပန်းတွေနဲ့အတူ ကာတွန်းရုပ်၊ ပုံပြင်တွေထဲက ဇာတ်ကောင်တွေ၊ ဂိမ်းတွေက အရပ်တွေ စတဲ့ ဝါ-ပြာ-နီ-စိမ်းသော အရပ်မျိုးစုံနဲ့ အလှဆင်ထား ကြတယ်။ နယ်သာလန် ရောက်တဲ့နံးကတောင် မမြင်ခဲ့ရတဲ့ ကျူးလစ်ပန်းတွေကိုလည်း ဒီဂျပန်ကျမှ ရောင်စုံမြင်နေရပါ တယ်။ ဂျပန်တွေဟာ မဖြစ်ဖြစ်အောင်ကို အတော်ကြံဆပြီး ဖန်တီးနိုင်ကြရဲ့။

ထပ်တစ်ရာပန်း(Marigold) ရောင်စုံခင်းတော့လည်း တွေ့ရတယ်။ ပွင့်ဖတ်ပြားချပ်ချပ် ခပ်ကျဲကျဲ ငါးဖတ်လောက်နဲ့ လှနေတဲ့ ဘိန်းပွင့်(Poppy) ရောင်စုံကလေးတွေနဲ့ အလှဆင် ထားတဲ့ ပေါ့ပိပန်းစိုက်ခင်းကလည်း လှလိုက်တာ။ Opium poppy လို့ ဘိန်းဆီထုတ်လုပ်တာမဟုတ်ရင် အတော်လှတဲ့ ပန်းကလေးတွေပါ။ 'ဘိန်းပွင့်ဟာလည်း ပန်းပါပဲ' (Poppy

www.burmeseclassic.com

is also a flower.)ဆိုတဲ့စကားကို သတိရမိပေ။ မူးယစ်စေတဲ့ အဆိပ်ဆေးတွေသာ မထုတ်လုပ်ခဲ့ရင် နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကို သက်သာစေတဲ့ အကျိုးပြုဆေးဝါးတွေနဲ့ အလှအပအတွက် သာဆိုရင် ဘိန်းပွင့်ကလေးတွေဟာလည်း ချစ်စဖွယ် ပန်းကလေးတွေပါ။

စတူဒီယိုတစ်ကွင်းလုံးမှာ ရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ လူသွားလမ်းတွေ၊ သွားလာလှုပ်ရှား အသက်ဝင်နေကြတဲ့ ကာတွန်းဇာတ်ကောင်အရုပ်တွေ၊ ပန်းအပြည့်နဲ့ပန်းခြင်း၊ ပန်းပွင့်တွေရစ်ခွေနေတဲ့ ပန်းခုံးတွေ၊ ခုံတန်းလျားဖြူကလေးတွေ အရာအားလုံးဟာ မြင်မြင်ကရာ အကုန်လှနေကြပါတယ်။

အပျင်းပြေ စားသောက်စရာ ရေခဲမုန့်၊ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်၊ တုတ်တံရှည်ကြီးနဲ့ ထိုးထားတဲ့ ချောကလက်၊ ရည်သုတ် အကြာကွေးလိုအချောင်းတွေ ရောင်းတဲ့ လမ်းဘေးဆိုင်ကလေးတွေကိုလည်း အမိုးလှလှကလေးတွေနဲ့ ဟိုနားဒီနား တွေ့နေရရဲ့။

လက်တွန်းလှည်းနဲ့ ကလေးပေါက်စကလေးတွေကို တင်ပြီး ကွင်းထဲမှာ လိုက်ပြုစို့ လာရောက်ပို့ဆောင်ပေးသူ မိသားစုတွေလည်းရှိရဲ့။ မြင်းကျား၊ ယူနီကွန်း၊ မြင်းဖြူကြီးတွေနဲ့ မာရီဂိုးရောင်း ရောင်စုံကြီးကလည်း နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နဲ့ လည်ပတ်လို့ပါ။ စီးနင်းလိုက်ပါသူတွေကလည်း လှပဆန်းပြားခေတ်မီတဲ့ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင့်လွင့်တွေနဲ့ပေါ့။ ရပ်ကြည့်ငေးမောနေသူတွေ၊ ပါဝင်ကစားနေသူတွေ အားလုံးဟာ သားနားလှပပြီး ရွှင်ယုယုမျက်နှာတွေနဲ့ချည်းပါ။

တင်ဆက်မှုတွေကများလို့ ဘယ်ဟာ အဆင်ဝင်ကြည့်ရမလဲဆိုတာ အဝင်ကတည်းက ကမ်းလိုက်တဲ့ ပွဲခင်းအစီအစဉ် စာရွက်ခေါက်ကြီးကိုဖြန့်ပြီး အဲဒီအထဲမှာ ခွေးရတာကလည်း အမောပါ။ ဂျပန်စာတွေကို မဖတ်တတ်ပေမယ့် သရုပ်ဖော်ပုံကလေးတွေ၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေလည်း ကြီးကြားကြီးကြားတွေ့ရလို့ တော်သေးရဲ့။

အစီအစဉ် တစ်ခုခု၊ ပြကွက်တစ်စုံတစ်ရာကို ခွေးပြီးရင်တော့ အဲဒီနေရာကို အညွန့်နံပါတ်အတိုင်း စာရွက်ထဲက ခြေပုံမှာရှာ၊ အဝမှာတန်းစီ၊ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ဖြတ်ပြီး ဝင်ရုံပါ။ အဲ- ဝင်ရုံပါပဲဆိုလို့ လွယ်တယ်တော့ မထင်ကြပါနဲ့။ လူကြိုက်များတဲ့ နေရာတွေ၊ ဥပမာ ဟယ်ရီပေါ်တာ ပြကွက်တွေလိုမှာဆို တန်းစီနေတဲ့ ဝက်ပါလို အရံအတား အကွေ့အပိုက်တွေကြားမှာ တရွေ့ရွေ့သွားရင်း နာရိဝက်၊ တစ်နာရီတော့ ကြာပေရောပဲ။

ယူနီကလပ်စတူဒီယို အဝတ်ပိုင်နဲ့ နောက်ခံရင်း

ဝင်ကြေးငွေတတည်းက မြန်မာငွေတစ်သိန်းနီးပါး (သူတို့ပြည်တွင်းကလူတွေ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကိုတော့ လျော့စျေးလို့ သိရပါတယ်) ထေးခဲ့ရတာမို့ ဘယ်အစီအစဉ်ကို ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲရပါတယ်။ ငွေထပ်မံေးရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူများတော့ တန်းစီရတယ်။ အမေရိကန်ကလာဆောက်တဲ့ ကွင်းပေမယ့် ဂျပန်ပြည်သူများနဲ့ ခင်းသွားတွေကို ပစ်မှတ်ထားတာမို့ ဂျပန်စာတွေနဲ့ချည်းမို့ မနည်းသွားလာနေရပါတယ်။ လူတွေများလွန်းလို့ တန်းစီရတာကလည်း တစ်နေ့လုံးမှာ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်တော့ အချိန်ကုန်၊ အချိန်တွေ ပျပ်ပါတယ်။

ကျောက်တုံးအကြီးကြီးတွေ မတ်မတ်ထောင်တားတဲ့ အင်္ဂလန်က ဘီစီ ၂၀၀၀လောက်က စတုန်းဟင့်ရှ် (Stonehenge)လို ကွင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဝင်ပေါက်အမိုးခုံးကိုပါ ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ဆက်ပြီး တည်ဆောက်ထားတာ အလွန်လှသလို အတော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းလှရဲ့။ တကယ့်ကျောက်တွေသာဆိုရင်တော့ မတော်တဆ လူတွေအပေါ် ပြုတ်ကျရင် အခက်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ

ယူနီကလပ်စတူဒီယို အတွင်းက ရှင်းအပုံ

ယူနီတဆယ်စုဒီယိုအထိမ်းအမှတ် ကမ္ဘာလုံးကြီးနဲ့အမှတ်တရ

ဝင်းထဲမှာ အများသုံးသန့်စင်ခန်းကို လှမ်းတွေ့ရလို့ မဖြစ်မနေ ဝင်လိုက်ရပါတယ်။ အန္တရာယ်ရှိအောင်တော့ လုပ်ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေပေါ့။

အနောက်တိုင်း ကောင်းသွိုင်းခေတ်ကလို အဆင် အပြင်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ (Boardwalk-Snack)ကို လည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။ အချိုရည်၊ အအေး၊ ပီဇာနဲ့ (Draft Beer)တွေ ရောင်းချတဲ့နေရာပါ။

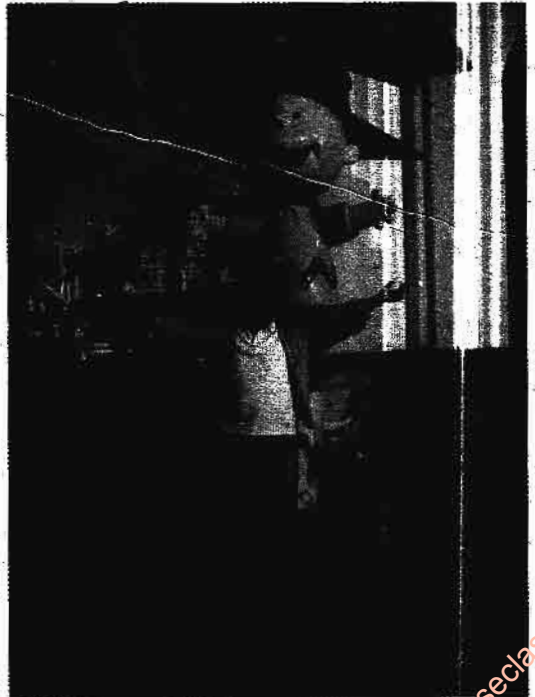
ဂျပန်တွေလည်း အမေရိကန်ရဲ့ လူနေမှုကို အတော် နှစ်သက် လက်ခံကြတာပဲ။ မိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ထက်သန်လှတဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့မြေမှာ လာရောက်ဖွင့်လှစ်တဲ့ ဒီစတုဒီယိုကြီးမှာ ဂျပန်အငွေ့အသက် ဆာမူရိုင်းတို့၊ ရှိန်တို့လို တိုင်းရင်းဖြစ် ပြကွက်တစ်ခုခု မပါတာလည်း သတိထားမိရဲ့။

လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်း တစ်နေရာမှာတော့ ဟောလိဝုဒ်က ကျော်ကြားသူတို့ လျှောက်တဲ့လမ်း (Walk of Fame) ကို ဖန်တီးထားပါတယ်။ အောင်မြင်ထင်ရှားတဲ့ အနုပညာရှင်တွေကို သူတို့အမည် တပ်ထားတဲ့ ထောင့် ငါးထောင့် ကြယ်တစ်ပွင့်ပါတဲ့ လမ်းခင်းကျောက်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ဂုဏ်ပြုပြီး ခင်းထားတဲ့ လမ်းပါ။

ကိုယ်လည်း ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ နာမည်ကြီး တစ် ယောက် အမည်နဲ့ ဓာတ်ပုံတုံ့ရိုက်ဖို့ အပြေးအလွှားရှာမိပေ

မယ့် နီးနီးနားနားမှာ ဘယ်သူမှမတွေ့၊ လိုက်ရှာနေမှီကလည်း အချိန်မရှိ၊ ရိုက်ပေးမယ့်သူကိုလည်း သူလည်း သူ့ဘာသာ ရိုက်ချင်ဦးမှာပဲလေလို့ အားနာမိကာ သူရိုက်ပေးနိုင်တုန်း နီးရာကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်(Karl Malden)မှာ ဒူးထောက်ဝင်ကာ လက်ဝါးဖြန့်ချပြီး ဟောလိဝုဒ်သရုပ်ဆောင်လို ဓာတ်ပုံရိုက် လိုက်ရှင်း ရယ်ကြတယ်။

နှင်းတွေဖုံးနေတဲ့ မီးခိုးရောင်ခပ်မှိုင်းမှိုင်း အမိုးစောက် စောက်တွေ၊ မီးခိုးခေါင်းတိုင်တွေ၊ လှေကားအိုကြီးတွေနဲ့ အိမ်ဟောင်းယိုင်ယိုင်ကြီးတွေ၊ ရဲတိုက်ကြီးတွေ၊ မီးခိုးမှိုင်းတွေ အူနေတဲ့ ရှေးဟောင်းဘူတာရုံတွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေ၊ ကော်ဖီ ဆိုင်တွေ၊ ဘုရားကျောင်းအိုကြီးတွေ၊ ဇီးကွက် ငှက်ကြီးတွေ၊ ဇီးကွက်နဲ့ လင်းတအိုတွေ ခပ်ကုပ်ကုပ်နားခိုရင်း အိပ်ငိုက် နေတဲ့ ထုပ်တန်းတွေနဲ့ အဆောက်အအုံအိုတွေ၊ လမ်းဘေး မီးအိမ်အိုတွေ၊ စာတိုက်ပုံဟောင်းတွေ၊ ရေခွေးငွေ့မီးရထား တွေနဲ့ လမ်းတွေကို ပြင်ဆင်ထားပြီး ဥရောပမှာလို ကျောက် တုံးနက်နက်ကလေးတွေ ခင်းထားတဲ့ နေရာကတော့ စာရေး ဆရာမ ဂျေကေရိုးလင်း (J.K Rowling)ရဲ့ Harry Potter ဝတ္ထုတွေကို အသက်သွင်း သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်ကား ဟယ်ရီပေါ့တာထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို ပြန်လည်ဖန်တီးထားတဲ့ နေရာတွေပါ။

ယူနီတဆယ်စုဒီယို အဝင်ပုဒ်နဲ့ နောက်ခံလမ်း

အတွင်းရော အပြင်မှာပါ တကယ့်ကိုမှော်ဝင်နေရာကို ရောက်ရှိသွားသလို ခံစားရအောင် အတော့်ကို ကြိုးစား ပမ်းစား စေစေ့ငုနေ့ တူနိုင်သမျှတူအောင် ပြင်ဆင်ထားပါ တယ်။ အဲဒီက ဝန်ထမ်းတွေကလည်း အဲဒီခေတ်၊ အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီနေရာက ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေအတိုင်း ဝတ်ဆင်ထား ကြရဲ့။

ဖမ်းမိလာတဲ့ ငါးမန်းကြီးကို ဇောက်ထိုးဆွဲထားတဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းက သစ်သားတိုင်ကြီးနားမှာတော့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်သူတွေ မစပါဘူး။ ငါးမန်းပီးစပ်ကြီးထဲ ကိုယ့်ခေါင်းကို ထိုးသွင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ရတာကို ဧည့်သည်တွေ အတော် ကြိုက်ကြရဲ့။

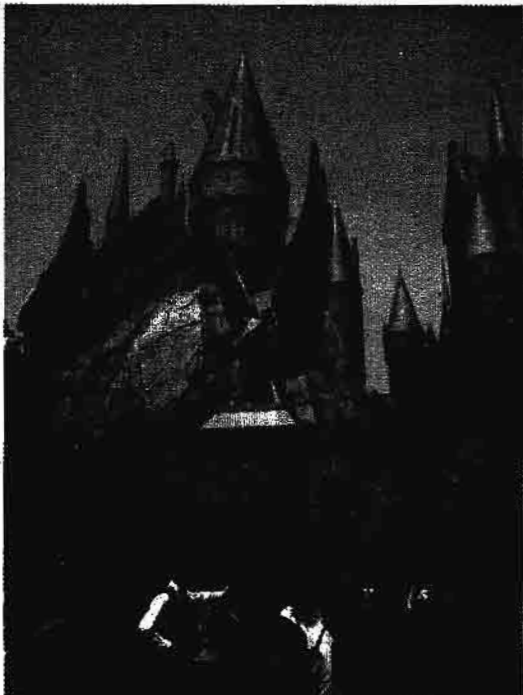
အဝင်ဝမှာ ပဲ့ကိုင်ဘီးကို လှည့်နေတဲ့ သင်္ဘောသား ကြေးရုပ်ရှိပြီး သင်္ဘောဆိပ်နဲ့ မြစ်ကြောင်းခရီးသွား သင်္ဘော ခရီးစဉ်တွေရှိတဲ့ Amity Historical Society ပြကွက်မှာ လူရှင်းပုံရလို့ တန်းစီလိုက်တော့ နာရီဝက်လောက် တန်းစီရရဲ့။

အဆောက်အအုံထဲမှာ တန်းစီရင်း ထရွေရွေသွား တုန်း ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်လောက်က စခဲ့တဲ့ သဲဖြူဖြူကမ်းခြေ တွေနဲ့ Amity ကျွန်းရဲ့ အနောက်တိုင်း ရေကြောင်းခရီးစဉ် များရဲ့ ဗဟုသုတရဖွယ် ခေတ်ဟောင်းက အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ၊ ဘောကွင်းတွေ၊ အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံတွေ၊

ယူနိုဘသယ်စကူဒီယို ငါးညှိသင်္ဘောကမ်းခြေသို့

သဲပန်းပု ရုပ်လုံးရုပ်ကြွ ဓာတ်ပုံတွေ၊ သတင်းစာဟောင်းတွေ ခင်းကျင်းထားတာကို ကြည့်ရင်း သွားရလို့ စောင့်ရကျိုး နပ်ပါရဲ့။

ယူနိုဘသယ်စကူဒီယိုဝင်းထဲက ဟယ်ရီပေါ်တာတိုက်မှာ

၁၉၂၁ ခုက စတင်ထူထောင်ခဲ့တဲ့ ငါးဈေးကွက် (Fishmarket) အဆောက်အအုံကို လွန်တဲ့အခါမှာတော့ လှေဆိပ်ကို ရောက်ပါပြီ။ လှေသင်္ဘောကြီးထဲကိုဆင်း ထိုင်ခုံ မှာထိုင်ပြီးတာနဲ့ ခါးပတ်တန်းတွေက ရင်ဘတ်ရွေ့မှာ ဘိုး လာရဲ့။ သင်္ဘောစထွက်တာနဲ့ ဦးဆောင်ဝန်ထမ်း ဂျပန် လေးက အသံနေအသံထားနဲ့ ဂျပန်လို စတင်ပြောဆို ရှင်းပြ ပါတယ်။ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိပေမယ့် သင်္ဘောတွေ သွားတာ၊ ကမ်းစပ်ကနေ ပစ်ခတ်တာ၊ ငါးမန်းကြီးတွေ သင်္ဘောဘေးမှာ သွားခနဲပေါ်လာတာ၊ ဆူးတောင်ကြီးတွေ ထောင်နေတာ၊ ရေတွေစဉ်တာ၊ သင်္ဘောစောင်းသွားတာ စသဖြင့် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် ခံစားရလို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေ သလိုလို၊ တကယ်ဖြစ်ပေါ် ကြုံတွေ့နေသလိုလိုနဲ့ ရင်ခုန်ရတဲ့ ခရီးကြောင်းတစ်ခုပါ။

အဲဒီပြကွက်က လမ်းညွှန်လူငယ်လေးရဲ့ သည်းထိတ် ရင်ဖိုပြကွက်ကို ပိုမိုအားကောင်းလာအောင် အသံအမူအရာ အပြည့်နဲ့ လိုက်ပါပြောကြားပေးမှုကလည်း အထောက်အကူ ပြုပေးပါတယ်။

သူက ဂျပန်လိုပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့လေယူ
လေသိမ်းနဲ့ ဖျာယာခတ်နေတဲ့ အမူအရာက တုန်လှုပ် ဖွယ်မို့
သဘောကျမိပါရဲ့။ Amity Boat Yard-boat repairs
အဆောက်အအုံမှာ ခရီးဆုံးပါတယ်။ ငါးညို့နံ့ကလေးတွေ
ဝေ့လာတဲ့အထိ ပီပြင်တဲ့ ကျေနပ်ဖွယ် ရေကြောင်းသွား
ခရီးစဉ် တစ်ခုပေါ့။

ကာတွန်းရုပ်တွေ၊ အမိုးရောင်စုံတွေနဲ့ Pop com
ဆိုင်လေးတွေမှာ ဂျပန်လူငယ်တွေ စုပြုံနေကြရဲ့။ လည်ပင်း
မှာသိုင်းပြီး ရင်ဘတ်အောက်မှာ တွဲလောင်းချိတ် သယ်
သွားရင်း နှိုက်စားလို့ရတဲ့ အဝါနဲ့အပြာရောင် ရောထားတဲ့
ကာတွန်းရုပ်သဏ္ဌာန် ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်ထည့်တဲ့ ခွက်
ကလေးတွေကို တန်းစီတိုးပြီး ဝယ်နေကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲ
လူတွေများနေပါစေ၊ ဂျပန်တွေကတော့ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ
စည်းကမ်းရှိရှိ လှုပ်ရှားနေကြပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ရုံလို အမှောင်ခန်းထဲမှာ သမီးဒီမျက်မှန်တပ်ပြီး
Cinema 4D ကြည့်ရတာကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အတွေ့
အကြုံ တစ်ခုပါပဲ။ ကြယ်တွေပြီးပြန်နေတဲ့ အာကာသထဲကို
ခရီးနှင်နေရသလို အာကာသယာဉ်နဲ့သွားရင်း ကြယ်တွေနဲ့
တိုက်မိ၊ ဂြိုဟ်သားတွေနဲ့ထိတိုက်တိုး၊ ယာဉ်အချင်းချင်း
တိုက်မိ၊ စသဖြင့် ချောက်ချားစရာတွေနဲ့ ကြုံရပါတယ်။
အလင်းရောင်တွေ ဖြာထွက်သွားတာ၊ အသံအကျယ်ကြီး
ကြားလိုက်ရတာ၊ မီးပွားတွေ လွင့်စဉ်လာတာ၊ ဒုန်းခနဲ တိုက်
မိပြီး ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျတာတွေကို ခံစားကြရတယ်။

ကိုယ်တို့စီးလာတဲ့ ယာဉ်လက်တန်းမှာလည်း ခောင်စုံ
အာကာသ လက်နက်တွေ တပ်ဆင်ပေးထားလို့ ဖြုတ်ယူပြီး
ရန်သူတွေကို ပြန်ပစ်ခတ်လို့လည်း ရရဲ့။ ကိုယ်ပစ်လိုက်တဲ့
ရမ္မာတွေကိုလည်း ကွန်ပျူတာနဲ့ပြန်ပြပါတယ်။ စပိုက်ဒါမင်း
(Spiderman)လို သူရဲကောင်း လူစွန့်စားက လာကယ်တာမျိုး
လည်းပါရဲ့။ ဂျပန်တွေ အတွက်စေလိုက်ပုံများ အစီအစဉ်
ပြီးလို့ ယာဉ်ရပ်လိုက်တာ ပြန်အတွက်မှာ ကိုယ်တို့ရဲ့ ယာဉ်
ပေါ်မှာ စီးနင်းလိုက်ပါလာပုံတွေကို ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်မှာ
ပြန်ပြပါတယ်။ နေ့စဉ်ထုတ် ရောင်စုံသတင်းစာ မျက်နှာဖုံးမှာ
ကိုယ်တို့ ယာဉ်တစ်စီးချင်းမှာစီးနင်းလိုက်ပါသူတွေကို သတင်း
အဖြစ် ဖော်ပြတဲ့ သတင်းစာလည်း တွေ့ရရဲ့။ အဲဒီဖြစ်စဉ်ကို
ကြိုက်လို့ အမှတ်တရဝယ်ယူ သိမ်းဆည်းချင်ရင် ယန်း ၅၀၀
ပါတဲ့။ မြန်မာငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ပေါ့။

ယာဉ်အတူစီးတဲ့ ခရီးဖော် မြိတ်သား ကိုယဉ်ဝင်းနိုင်
တို့က ဝယ်ယူလို့ စပ်စုရင်း ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်တော့ ပုံသေမှာ
ကိုယ်တို့တစ်တွေဟာ သမီးဒီမျက်မှန်နက်ကြီးတွေနဲ့မို့ ဂြိုဟ်
သားတွေလို ဖြစ်နေလို့ ကိုယ့်ပုံကိုယ်တောင် မမှတ်မိနိုင်အောင်
ပါတဲ့။ ရုံထဲကအတွက်မှာ ဈေးဆိုင်ရှိပြီး အဲဒီမှာ အခရီးနင်း
ခဲ့ရတဲ့ အာကာသခရီးစဉ်က အသုံးအဆောင်၊ အရုပ်၊ ဓာတ်ပုံ

ယူနိုက်တက်စတိတ် အာကာသတပ်ကောင်းများနဲ့
အမှတ်တရ

မတ်ခွက်၊ လွယ်အိတ်၊ ဘောဝင်စတာတွေကို ဝယ်ချင့်စဖွယ်
ဖန်တီးရောင်းချပြန်ပါတယ်။ စေးတော့ မြန်မာငွေနဲ့ဆို
အတော်ကြီးပဲ။ ငွေတွေ သူလူနေသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း
ဝယ်သူတွေကတော့ တိုးကြိတ်ဝယ်နေကြရဲ့။

Monster Live Rock and Roll Show စတဲ့
တင်ဆက်မှုတွေကိုလည်း ရင်သပ်ရှုမောကြည့်ကြရပါတယ်။
အကောင်းဆုံးကတော့ ယူနိုဗာဆယ်စတူဒီယို အဖွဲ့သား
အားလုံး ပါဝင်ဆင်နွှဲတဲ့ ပွဲသိမ်းချီတက်ပွဲပါပဲ။ ကွင်းထဲက
ပင်မလမ်းမကြီးတွေ တစ်လျှောက်မှာ သင်္ကြန်လှည့်သလို
ရောင်စုံစက္ကူစကလေးတွေ တလူလူကြပက်ထားပြီး လှည့်
လည်တဲ့ပွဲ (Parade)ပါ။ လှည့်လည်ပွဲ မစခင်ကတည်းက
လာရောက်လည်ပတ်တဲ့ ဧည့်သည်တွေက လမ်းဘေးဝဲယာမှာ
လဲလျောင်းကြ၊ ထိုင်ကြပြီး စုဝေးစောင့်စားနေကြပါတယ်။

စတူဒီယိုထဲမှာ တင်ဆက်ခဲ့တဲ့ ပွဲစဉ်တွေက ဇာတ်
ကောင်တွေဟာ ကားတွေနဲ့လှည့်လည်လာပြီး တချို့ကတော့
လမ်းပေါ်ကိုဆင်းလာပြီး ပရိသတ်နဲ့အတူ ကခုန်ကြ၊ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ကြ၊ သီဆိုပျော်ရွှင်ကြတာ မြူးကြွလှပါတယ်။ လမ်းပေါ်
သွားလာနေတဲ့ ဒေါ်နယ်ဒတ်တို့၊ မစ်ကီမောက်တို့နဲ့ အကောင်
လိုက် ဓာတ်ပုံရိုက်ရတာကလည်း စိတ်ကြည်နူးစရာပါ။ မြူးကြွ
လှတဲ့ တေးသီချင်းတွေကိုလည်း စပ်ကာကနေ တစ်ကွင်းလုံး

ယူနိုဗာဆယ်စတူဒီယိုထဲက အောင်မြင်ကျော်ကြားသူတို့
လျှောက်တဲ့လမ်း

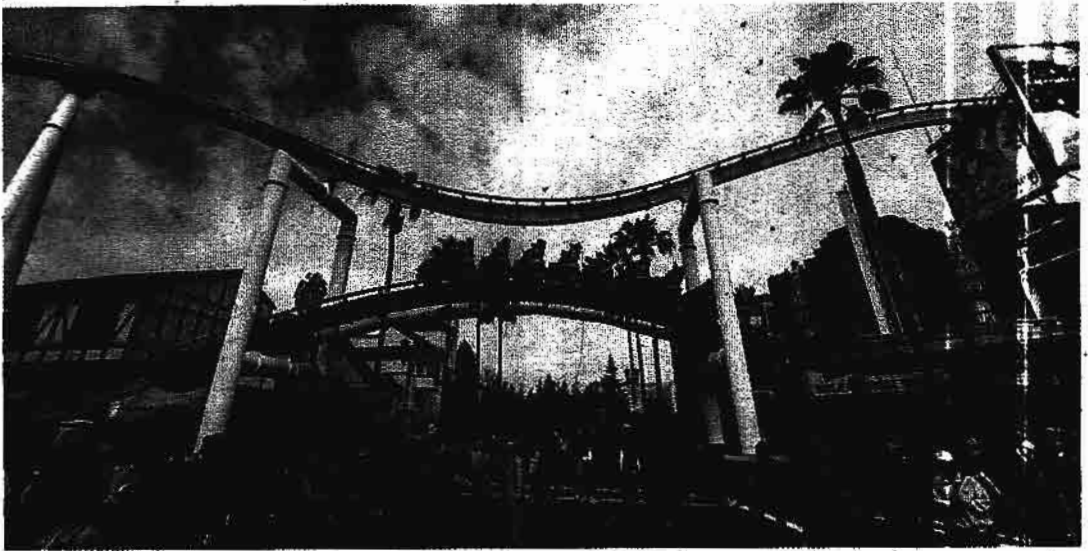

ပျံ့နှံ့အောင် လွှင့်ထားပါတယ်။ ရောင်စုံစက္ကူစကလေးတွေကို
ပစ်ဖောက်လွှင့်ချပေးလို့ သင်္ကြန်မှာရေပက်သလို ပြန့်ကျဲနေရဲ့။

ချီတက်ပွဲပြီးသွားတဲ့တိုင် ဆောင်းလေအေးလို့ ငွေ
တိုက်တဲ့ လေထဲမှာ ရောင်စုံစက္ကူစကလေးတွေ ဝဲပျံ့နေသံမို့
အတော်ပဲ ပျော်စရာကောင်းလှရဲ့။ လမ်းဘေးမြက်ခင်းနဲ့
လေးတွေပေါ်မှာလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ ခရီးသွား
တွေက စုဝေးကာ လဲလျောင်း အနားယူနေကြပါတယ်။
စတူဒီယိုဝန်ထမ်းတွေက လှည့်လည်ပွဲမစခင်မှာ ဘယ်လို
အားပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုလက်ခုပ်တီးရမယ်၊ ဘယ်လို ကိုယ်ကို
ယိမ်း၊ ဘယ်လို လက်မြှောက်နှုတ်ဆက် စတဲ့အမူအရာတွေကို
ကြိုတင်သရုပ်ပြ သင်ပေးထားကြလို့လည်း စိတ်နူးလှည့်လည်
ပွဲဟာ အစမ်းလေ့ကျင့် ဇာတ်တိုက်ထားသလို လှပစည်ကား
တာ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်နူးလှည့်လည်ပွဲကြီးဟာ ရင်းနှီးနှေးနှေးမှုကို
အများကြီး ပေးစွမ်းခဲ့တာမို့ ပွဲသိမ်းသွားတဲ့တိုင် လူတွေဟာ
ရင်ထဲမှာ မောပြီးကျန်အောင် စွဲလမ်းမှုတွေ ဖြစ်နေကြရဲ့။
အားကစားပွဲကြီး တစ်ခုခု၊ ပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခုခု အောင်မြင်စွာ
ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သလိုပါပဲ။

စင်ကြေး ထပ်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ယူနိုဗာဆယ် ရေကမ္ဘာ
(Water World)ဆိုတာလည်း ကိုယ်တို့ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့ ယူနို
ဗာဆယ် စတူဒီယိုနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတယ်ဆိုပေးမယ်

အဲဒီကိုတော့ မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဝင်ကြေးသီးသန့်နဲ့ သတ်သတ်လည်း သွားရမှာဖြစ်ပြီး အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူးလေ။ ယူနီတာဆယ်စတုဒီယို တစ်ခုလုံးကိုတောင်မှ တစ်နေ့တည်းနဲ့ အပြီးလည်၊ အနှံ့သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စတုဒီယိုကြီးရဲ့ လှည့်စားချက်တွေကို စွဲလမ်းသွားရင် အဲဒီကို ထပ်ထပ်လာကြရပြီး ဝင်ငွေတွေလည်း သောက်သောက်လဲ ရနေတာပေါ့။ ကိုယ်တို့ကတော့ ဒီတစ်ခါမျှသာပါပဲ။ မြည်းစမ်းကြည့်ရုံပဲလေ။

ယူနီတာဆယ်စတုဒီယိုက ပြန်အထွက်မှာ မုခ်ဦးရဲ့ ညာဘက်ဘေးက အရိုးပြိုင်းပြိုင်း အရွက်ကြွေအပင်တွေနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ နွေဦးတောအုပ်ကလေးတွေ အတော်ချစ်စရာ ကောင်းတာမို့လို့ ဓာတ်ပုံပုံရိတ်ခဲ့သေးတယ်။ အရွက်ကြွေတဲ့ ရာသီမှာ ကိုယ်တို့ရောက်သွားတာလား၊ အမြဲတိုင်းပဲ အရိုးတဲတွေချည်းရှိတဲ့ အပင်တွေလား မသိရလို့ သိချင်ပေမယ့် ဘယ်သူမေးရမယ် မသိ။ လမ်းညွှန်ကလည်း ဒီခရီးစဉ်မှာ လိုက်မလာဘဲ ကိုယ်တို့ချည်းပဲ ကွင်းထဲကို လွတ်ပေးလိုက်တာလေ။ ဒေသခံလမ်းညွှန်လည်း ကွင်းထဲကို အတူလိုက်ပါမလာပါဘူး။

အချိန်အတိအကျနဲ့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ခရီးသွားကားကြီး ပြန်ထွက်ချိန်မှာတော့ ညနေစောင်းကျနေနဲ့အတူ လွမ်းမောဖွယ်ဖြစ်နေတဲ့ စတုဒီယိုဝင်းကြီးရဲ့ ခဲတိုက်အဆောက်အအုံကြီးကို ငေးမောနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ညစာကို ကိုဘေး (Kobe Porttower Hotel) စားသောက်ခန်းမှာ စားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကိုအဝင်မှာ ပန်းတွေဝေ

နေတဲ့ ကိုဘေးကမ်းနားပုံရှုခင်း ပန်းချီကားကြီးကို တွေ့လို့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ မျှော်စင်နီကြီးပုံပါတဲ့ ပန်းချီကားကိုလည်း စားသောက်ခန်းအတက် လှေကားအကွေ့မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကိုဘေးရဲ့ နှစ်ထပ်၊ သုံးထပ် ရက်ရှယ်နေတဲ့ ကားလမ်းတွေကြောင့် လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ ကျပ်နေတာ မကြုံတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။

ဂျပန်မြို့ကြီး၊ မြို့ငယ်တိုင်းမှာ စက်ဘီးတွေ အတော်လေး စီးနေကြတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ဥရောပမှာလို စက်ဘီးလမ်း သတ်သတ်ထားတာမရှိဘဲ ပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ၊ လမ်းပေါ်မှာ စက်ဘီးစီးနေကြပေမယ့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲလည်း မရှိ၊ အနှောင့်အယှက်လည်း မရှိလှဘဲ အတော်လေး အဆင်ပြေနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဂျပန်အစားအစာနဲ့ တရုတ်အစားအစာ အရောရော စားရတာ အဆင်ပြေတယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မြန်မာပြည်က ရွှေပဲသီးလို့ ကိုယ့်ဆီကထက် ပိုကြီးတဲ့ ပိုလည်းစားကောင်းတဲ့ အစေ့တွေနဲ့ ပဲသီးဖြုတ်တွေလည်းပါလို့ အကြိုက်စားလိုက်ပါတယ်။

ညနေစောင်းမှာတော့ ကိုဘေး (Yodobashi Umeda) မှာ ဖုေးဝယ်ထွက်ခွင့်ရပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေရှေ့မှာ အနက်အဖြူကွက်ကွား နွားရုပ်ကြီးတွေ လှဲအိပ်နေပုံ ထိုင်ခုံတွေလို့ ထိုင်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တယ်။

တရုတ်တန်းကိုလည်း ဝင်ရောက်လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ကုန်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေထက် တရုတ်စား

သောက်ဆိုင်တွေသာ များလို့ ဘာမှမဝယ်ဖြစ်ဘဲ လှည့်ပတ် ကြည့်ရုံမျှသာပါ။ စားသောက်ဆိုင်တွေပေမယ့် အတော် သန့်ရှင်းပြီး လမ်းတွေကလည်း တိုးတိုးဝေ့ဝေ့မရှိလှလို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ လျှောက်ခဲ့ရပါတယ်။

မနွေက တည်းခိုခဲ့တဲ့ ကိုဘေးမြို့ (Kobe Harboul and Manyo Club Hotel) မှာပဲ ညအိပ်ခဲ့ကြပြန်ပါတယ်။ ကိုဘေးရဲ့ ဟိုတယ်ပေါ်ကအမြင် ညရွှင်ကို ကိမိနိဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တယ်။

ဧပြီ ၁၆ ရက်နေ့ (Day 4) မနက်မှာတော့ ဟိုတယ်မှာ မနက်စာစားပြီး သော့ပြန်အပ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ရှေးဟောင်း နာရာမြို့ (Nara) သို့ ကားဖြင့် ခရီးဆက်လက် သွားကြရမယ်။ အဲဒီမှာ နှစ် ၇၁၀ သက်တမ်းရှိ ကြေး ဗုဒ္ဓ ဆင်းတုတော်ကြီးကို ဖူးမယ်ဆိုတဲ့ ခရီးစဉ်ကိုတော့ ခရီးစဉ် စာရွက်မှာ ပါပေမယ့် ခရီးသွားကုမ္ပဏီက မျှောက်လိုက်ပါ တယ်။ ဘာမှ စောဒကထက် မပြောလိုတော့ပါဘူး။ ဂျပန် သမိုင်းကို လာရောက်လေ့လာ ပြုစုနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ဂျပန်ပြည် လျှပ်တစ်ပြက် အလည်တစ်ခေါက်လာတယ်လို့ပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောထားလိုက်ပါတယ်။

လက်ရှိအစီအစဉ်အရ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျည်ဆန်ရထား (Bullet Train) နဲ့ သွားရောက်ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျည်ဆန် ရထားစီးဖို့ ကိုဘေးကနေ အိုဆာကာက (Shin Osaka) ဘူတာကို ခရီးသွားကားကြီးနဲ့ပဲ ချီတက်ကြပါတယ်။ ဘူတာ ရောက်တဲ့အခါ ခရီးဆောင်အိတ်တွေကိုဆွဲ ခရီးသွားကား ကြီးနဲ့ပဲ ထည့်လွှတ်လိုက်ပြီး ကားကြီးကလည်း ကိုယ်တို့ မပါတော့ဘဲ ကျီတိုကို ဆက်လက်ကာ ကြိုပြီးသွားနှင့်ပါပြီ။ ဒါကတော့ ကျည်ဆန်ရထားစီးဖို့ အစီအစဉ်ကို စီးဖူးတယ် ရှိအောင် စီးနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးတာ သက်သက်ပါ။ ခရီးဖော် တိုင်းဟာ ကျည်ဆန်ရထားစီးရမယ့်ခရီးကို ရင်ခုန်တက်ကြွစွာ ကြိုဆိုကြပါတယ်။

တည်ဆဲဂဟိတယ်သို့ ပြန်မဝင်ခင် ကိုဘေးမြို့ ဂရုတ်တန်းမှာ

ဒီပြင်နိုင်ငံတွေမှာလည်း အခုအခါ မြန်နှုန်းမြင့် ကျည်ဆန်ရထားတွေ ရှိနေကြပေမယ့် ဂျပန်နဲ့ ကျည်ဆန် ရထားဟာ ဂျပန်နဲ့ ချယ်ရီပန်းလိုပဲ တွဲပြီး မြင်ယောင်ကြတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်နေရဲ့။

ကျည်ဆန်ပစ်လွှတ်လိုက်သလို တစ်ရှိန်ထိုး မြန်ဆန် လှတဲ့ ရထားကြီးလား။ ဘေးဘေးဘီဘီကိုတောင် မမြင်ရ အောင် အရှိန်အဟုန်နဲ့ တစ်ခိုက်ခိုက် ခုတ်မောင်းမှာလား။ ခေါင်း မူးမှာလား။ ဘယ်လောက်တောင် မြန်တဲ့အမြန်နှုန်းလဲ စတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ခရီးသွားအသီးသီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်မေး ကြရင်း ဘူတာထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပေါ့။

(ဆက်ရန်)

ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ ဇနီး)

စာကိုး Encyclopædia Britannica, 2014.

နယ်ချဲ့တို့ပိမ့်ပိမ့်တုန်ခဲရသော မြန်မာ့အာဏာနည်းများ

မှတ်တော်တည်ကြကုန်လော့

အလောင်းမင်းတရား အောင်လေ့တို့ဟေ့

ထွန်းလင်းသူ

(ထင်လေ့ အဆတ်)

ဟုတ်ပါသည်။ အညွှတ်သို့ရောက်တော်မူသည်
ကမ္ဘာတစ်လွှားသို့ အောင်လေ့တော်မူသော တိုင်းပြည်
တရားတစ်ပါး ပြစ်သည်။

ဤစာရာတွင် ရှစ်ခြည်အောင်မြင် စကားအဆတ်
အပေါ် 'တ' နည်းတူ ဖန်တီးထားသည်။ လိပ်မတ်သည်
သောအခါ ဆီလျော်သောစာပြုစုကာ အောင်လေ့တို့
တော်တော်တော်ပြုလုပ်သည်။ အောင်လေ့တို့ အောင်
တော်တွင် အောင်လေ့တော်တော်တော်တော် (အောင်

ပေါင်း သက်ပုံ မူရင်းအတိုင်း) 'မှတ်တော်' ဖြစ်ပါ
သည်။ ဤသို့ပါသည်။

တစ်ခေတ်သို့လည်း ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သော အကြည့်
စာမျက်နှာတွင် အောင်လေ့တော်သော အောင်လေ့တို့
ကို ပေါင်းစပ်ပြီး အောင်လေ့တို့ကို ပြုလုပ်သည်။

ယဉ်ကျေးမှုသည်။ . . .

ယဉ်ကျေးမှုတော်တော် ဖတ်ရှု၍ ပြုလုပ်သောအခါ
ပြီး ဝါသနာ သမိုင်းကို လေ့လာကြည့်သောအခါ
ယဉ်ကျေးမှုတော်သော အောင်လေ့တော်တော်
အောင်လေ့တော်တော်တော်တော် (အောင်

သော ဝေါဟာရတစ်ရပ်အနေဖြင့် ရှက်ခြင်းကင်းစွာ လိမ်လည်သုံးစွဲလာခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိပြုမိသည်။ သမိုင်းမှ လူတို့သည် တစ်ခုသော သင်ရန် စာကိုပင် ယူငင် လေ့လာရမုန်း မသိခဲ့ကြကြောင်းကိုတော့ သမိုင်းကို လေ့လာကြည့်ခဲ့သောအခါ သတိပြုမိသည်။

အင်ပါယာကြီးများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြိုလဲသွား ခဲ့ကြသည်။

အီဂျစ်၊ အစိုးရီးယား၊ ခရီး၊ ချာလ်ဒီး၊ ဘောဘီလုံ အင်ပါ ယာကြီးများ။

ဂန္ဓာလရာဇ်၊ အီန္ဒိယ၊ မီးဒီး စသော ဥရောပတိုက်ရဲ့ အင်ပါယာကြီးများ။

ပြီးတော့ ပါရှား၊ ခေါမ၊ ရောမ စသော ဥရောပတိုက်ရဲ့ အင်ပါယာကြီးများ။

ဟော- နေမဝင်သော နောက်ဆုံးအင်ပါယာတစ်ခု သည် လဲပြိုစပြုနေပါပကောလား။

အင်ပါယာများ ပြိုလဲသွားသောအခါ သူနှင့်အတူ သူ၏ ယဉ်ကျေးမှုများသည်လည်း ပြိုလဲတိမ်ကော၍ သွားခဲ့ကြရပေသည်။

ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ သရဖူကိုဆောင်းကာ အင်ပါ ယာကို ခွစီးထားသောသူများရဲ့ အမြင့်ဆုံးသော မျှော်မှန်းချက်မှာ သူတို့သာပဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ ဖြစ် သည်။ စီးပွားရေးကို သူတို့သည် ဘုရားသခင်အဖြစ် ကိုးကွယ်ကြကာ အင်ပါယာ ဆိုသည်မှာလည်း သူတို့၏ အကြီးအကျယ် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်း ပြုဖို့ ဈေးကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

တုတ်၊ ဓား၊ သေနတ်များဖြင့် သူတို့ ထူထောင် လာခဲ့သော ဘာသာတရားနှင့် ဈေးကြီးများသည် တုတ်၊ ဓား၊ သေနတ်များဖြင့် ပြိုလဲဖျက်စီး၍သာပဲ သွားခဲ့ကြရပေသည်။

သမိုင်းမှာ သည်လိုသာပဲ ပြန်၍ ပြန်၍ ထပ်နေသည်။

ပြန်၍ ပြန်၍ ထပ်နေသော သမိုင်းမှ လူတို့ သည် သင်ရန်စာကို ယူငင်လေ့လာရမုန်းပင် မသိခဲ့ ပါဘဲနှင့် လူသည် တိုးတက်ယဉ်ကျေးလျက် ရှိနေ သည်ဟု သူ့ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ကာ အထင်ကြီးနေ ပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုသော ဝေါဟာရ စကားတစ်လုံးကို လူသည် မှားယွင်းပြက် ချော်စွာနှင့် လှည့်စား သုံးစွဲနေခြင်းသည်ပဲ ဖြစ်ပေ သည်။

ကဗျာကို နှစ်သက်မက်မောစွာ ဖတ်ရှုသည်။ ရုပ်ရှင်ကားကို သွားရောက်ကြည့်ရှုသည်။ ပြီးတော့

လူသည် သူ့ကိုယ်ကိုယ် ယဉ်ကျေးသည်ဟု အထင် ရောက်ကာ ယုံကြည်တတ်ပေသည်။

သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ကောင်းဖို့ ဆင်ခြေကို ချာကြသည်။ သူ ယုံကြည်လိုတာကို ယုံကြည်ဖို့ ဆင်ခြင်တုံတရားကို ကြံဆသည်။ ပြီးတော့ လူသည် သူ့ကိုယ်ကိုယ် ယဉ်ကျေးသည်ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိနေ သည်။

ယွန်းခဲ့သော အနှစ် ၇၀၀ (ခုနစ်ရာ)ခန့်က ဂျင် ဖုစ်ခန်သည် မြင်းမိုဏ်း ဓားလွတ်ဖြင့် ဈေးကြီးများကို တည်ဆောက်၍ ဘာသာတရားကို ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ကြောမိတ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သော ဈေးလွှဲနှင့် ဘာသာ တရားအတွက် တစ်နာရီလျှင် ဝိုင်ဆင်း ၄၀၀ (လေး ရာ)ခန့် ပုံသန်းနိုင်သော ငွေကြေးလေယာဉ်ပျံကြီးတက် ထွင် တစ်မိနစ်လျှင် ယမ်းတောင် ၈၀၀ (ရှစ်ရာ)ခန့် ထွက်သော စက်သေနတ်များ တစ်ဆင်တာ သာမန် မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ခြေလှန်ပစ်လိုက်နိုင်သော ဒူးကျခြေ ငုံ့ကြီးများဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

သည်ဟာကိုပဲ ယဉ်ကျေးခြင်းဟု သမိုင်းဆရာ က ဆိုချင်ပါသလား။

ဂျင်ဂျစ်ခန်ရဲ့ မြင်းနှင့်ဓားလွတ်။

အမေရိကန်ရဲ့ ငုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ၊ စက် သေနတ်နဲ့ အဏုမြူငုံ့ကြီး။

အဆုံးမှာတော့ သူတို့သည် ဈေးလွှဲနှင့် ဘာ သာတရားမှ ကင်းလွတ်နိုင်ပါသေးသလား။

ဆီးနှင်းများ တဖြောက်ဖြောက်ကျ၍ မြောက် လေ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော ဆောင်းဥတစ်ဥ မှာ ချမ်းပါသည်။ ဥဩတွန်သံ ကြားရခါစ နွေဦးအဝင် ကို ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲမှ အိပ်မက် မက်နေခဲ့ကြသော် လည်း နွေရာသီလယ်မှာ ချစ်ချစ်တောက် ပူပါသည်။

ဆောင်းရဲ့ဥက ချမ်းသည်။

နွေလယ်မှာ ပူသည်။

ဘယ်ဟာကများ သက်သာသေးသလဲ။

အချမ်းနှင့် အပူသည် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ် သည်။

ဒါပေမဲ့ ညီမျှပါသည်။

တစ်နေရာသီတာလုံး ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ရသော စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် အထပ်ထပ်ပုံနေသော စာ အုပ်ကြီးများကို ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ငုံ့ကာ ကြည့်လိုက် မိပြန်သည်။

‘ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ သမိုင်း’ ပါတဲ့။

ဒါပေမဲ့ အချမ်းနှင့်အပူသည် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ကြသော်လည်း ညီမျှကြပါသည်။’

ဆရာတန်းမော်တင်အောင်၏ 'မှတ်သုန်ဦး' ထဲမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်သည် ဤတွင် ပြီးပါပြီ။

ဟုတ်ပါသည်။ အချမ်းနှင့်အပူသည် ဆန်ကျင်သော် လည်း ညီမျှခြင်း တစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် အပြန်အလှန် မှီတွယ်နေပြန်သည်။

အချမ်းတည်း ဟူသော လွတ်လပ်ရေးအရသာကို ခံစားဖို့ အပူတည်းဟူသော တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲကြရသည်။

အချမ်းတည်း ဟူသော လူမှုဘဝ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးရေး အတွက် အပူတည်းဟူသော ရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင် ရုန်းကန်မှုများ လှုပ်ရှားကြရသည်။

အချမ်းတည်း ဟူသော မိမိတိုင်းနိုင်ငံ၊ မိမိလူမျိုး အတွက်အထိပ်ရောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝရေး၊ လောကနိဗ္ဗာန် ရောက်ရှိရေးအတွက် အပူတည်း ဟူသော ကျူးကျော်သိမ်း ပိုက်ရေး နယ်ချဲ့စစ်ပွဲများ ဖန်တီးတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဪ- တိုက်ပွဲများ၊ စစ်ပွဲများ၊ ရာဇသံများ၊ သဝဏ် လွှာများ၊ ဘဝများ၊ ငိုကြွေးသံများ၊ မျက်ရည်စက်များ၊ မိန့်ခွန်း များ၊ ကြုံးဝါးသံများ၊ တော်ကံခေါက်သံများ၊ ဟားတိုက်ရယ် မောသံများ၊ ဆဲဆိုအော်ဟစ် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်သံများ၊ အနွှဲ များ၊ ကနီင်များ၊ မြင်းခွာသံများ၊ ဆင်အော်သံများ၊ ဓားရောင် ဖွေးဖွေးများ၊ လှံရောင်လက်လက်များ၊ မီးပေါက် သေနတ် အမြောက် စိန်ပြောင်း ပစ်ခတ်သံများ၊ တလူလူ လွင့်ပျံနေ သော စစ်အောင်လံ စစ်တံခွန်များ၊ ပိုင်းပိုင်းပြတ်ကြွေ မွေ့ကြွေ နေသော မိန့်ညီချုပ်ဝတ် စစ်လက်နက်အသုံးအဆောင်များ၊ တစ်အော်ပြီး တစ်ခေတ် တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် အသစ် အသစ် ပေါ်ထွန်းလာသော စစ်ဗျူဟာနှင့် စက်လက်နက် အသုံး အဆောင်များ။

အင်း- တစ်ဖက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်သောအခါ ငြိမ်း ချမ်းရေး တမန်များ၊ စကားပျူငှာ ချိုသာသုံးနှုန်း အပြုံးရိပ်များ၊ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်များ၊ အကြိတ်အနယ် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး ပွဲများ၊ အောင်မြင်ရယ်မောသံများ၊ စိတ်ပျက်အားလျှော့သံ များ၊ ရွှေပြည်အေးတရားများ၊ ဆိတ်ငွေ့စေ့များ၊ ခြံစည်းရိုး ခွတိုင်သူများ၊ ရှစ်စပ်က လှင်ခြေလည်သူများ၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာသူများ၊ လက်နက်ကုန်သည်များ၊ ရွှေကုန်သည်များ၊ ငွေကုန်သည်များ၊ စိန်ကုန်သည်များ၊ ရေနံကုန်သည်များ၊ ဆေးကုန်သည်များ၊ လူကုန်သည်များ၊ အုတ်ကြားမြက်ပေါက် များ၊ ဆင်းရဲတွင်းများ၊ ခေတ်ပျက်သူဌေးများ၊ မာစတာကြီး တွေ ပြည်တော်ပြန်သောအခါ ကျန်ခဲ့ရသော ဗိုက်ပူမ စိန် ကြည်များ၊ ဗိုက်ပူသူတော်များ၊ သူတော်စိန်များ၊ ပုဏ္ဏား ဘက္ကန်းများ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ခရီးနီများ၊ နေပျက်စေ ဆရာကြီး ရပ်စဲပြုတင်နှင့် ရေဆေးငါးကြီးများ၊ ကဏန်းမောင် စီးအင်းနှင့် စိန်မမများ၊ သူမီးကြီးငတက်ပြားနှင့် စက်ရီဒေဝီ များ၊ ချိုင်းထောက်များနှင့် ခွက်ပျောက်သော သူတောင်းစား

များ၊ ချိတ်ထားသော ပစ္စုတိနှင့် ရွှေခွက်ပျောက်သော သူဌေး ကြီးများ၊ ထွက်ပြေးသောချစ်ခင်နှင့် အပေါ်မတင်မိသော ကော်မရှင်စားများ၊ 'မာကင်'ပေးပြီး ခိုင်တိုင်သော ဖဲဝိဇ္ဇာနှင့် 'ပေါ်တင်' လိပ်ဇာသာ ဖော်ဝိဇ္ဇာများ၊ 'ဒွီအရေ' အသံကြား လျှင် ခတ်ချင်သော ချိုလိမ်ကျွဲကြီးများနှင့် အသံဝင်သွားသော 'မေတ္တာသုတ်'များ၊ 'သစ္စာ မေတ္တာကျင့်စဉ်'နှင့် 'မဟာဆန်ချင် သူ' များ၊ ဒွီခေတ်ကို ရောက်ရမည်မှာ မလွဲသူများ၊ ရွှေဖြစ်သွား သော မြေစာပင်များ၊ အမေနှင့်ရွာကို လွမ်းသူများ၊ အညာပြန် အသည်းမပါသူများ၊ ပြေးကြိုစရာ မရှိတော့သည့် ထွေးညီ များ၊ ဒီဇင်ဘာ ဆောင်းတွင်းကြီးမှာပင် လော်စပီကာတပ်ပြီး အစုန်၊ အဆန် လှည့်လည်ရောင်းချနေကြသော ရွှေရင်းအေး မုန့်လက်ဆောင်းသည်များ၊ နွေခေါင်ခေါင်မှာ ရေကြည်တစ် ပေါက် သောက်ရမည်အရေး ပေါင်သားဖွေးဖွေး လှီးပေးနေရ သူများ၊ ကြက်သူခိုးကို မြှူဆွယ်ကျီစယ်နေသော ကြောင် သူတော်များ၊ အနုလက်တွေနှင့် ရွှေဖြစ်ချင်နေသော ဇီးဒါးစ် များ (Midas = နိုင်ငံတကာ ပုံပြင်များထဲမှ သူလက်နှင့် ထိတွေ့သမျှ ရွှေဖြစ်စေသော ဘုရင်ကြီး)၊ 'ဒေါင်းယောင် ဆောင်တဲ့ကျီးဟာ ရှိရင်းစွဲ သူ့အမွေအတောင်တွေ နားရှုံး နာကျင်ခဲ့ရပေမယ့်' လေထဲမှာဆောက်တဲ့ ကိုယ်ပျောက်စိမ့် ကိန်းတွေကြောင့် နေချင်း ညချင်း စိန်သောင်ယံထက်မှာ လည်ချင်းယွက် တောင်ပံနှက်နေကြတဲ့ ရွှေဟင်္သာ 'ပွန်ဒီဇက် များ (ပွန်ဒီဇီမံကိန်း - Ponzi's scheme - အယောင်ဆောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုအတု၊ ၁၉၂၀ တွင် ချားလ်ပွန်ဒီကာ ကလိမ်စေ့ ငြိမ်းဆင်ကာ အကြီးအကျယ် လိမ်ခဲ့သော စိမ့်ကိန်းကြီး၊ ထို့ကြောင့် 'ပွန်ဒီဇီမံကိန်း' ဟု နာမည်ပျက်ဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့)၊ 'စိန်စား' သူ မသေတဲ့ 'စိန်ကျွေး' သူ အမြှုပ်ထွက်သွားရသည့် ဗိုလ်တကာဗိုလ် 'ဘားနီမက်ဒေါ့စ်'များ (Bernie MaJoff - ဘားနီမက်ဒေါ့စ် - ဒေါ်လာဘီလီယံများစွာ လိမ်လည်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် နှစ်တစ်ရာငါးဆယ်၊ ငွေဒဏ် ဒေါ်လာ ၁၇ ဘီလီယံ အပြစ်ပေးခံရသော အမေရိကန်လူမျိုး)၊ 'မန္တလေးရောက် ရှမ်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ဟာ မလွယ်ပါလား' သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်းတွားရင်း 'မေမြို့မှာရွာတဲ့မိုး' ကို မျှော် ကိုးနေရသူများ၊ ထမင်းဖိုးကလေး စွန့်ကြဲခဲ့ပါ နေပုံအသံများ ရဲ့ အခြားတစ်ဖက် မှန်လှအေးခန်းအတွင်းမှာ ကျေဦးနပ်နဲ့ နှပ်နေသူများ၊ ကွမ်းတစ်ယာ ရေစာစိမ့်စို့ ကောင်မကလေး ကို ထားခဲ့ဆိုတဲ့ ဗိုလ်အောင်ဇင်များ၊ 'မာနရှင်' ချစ်မိုးမရွှေ သောကြောင့် ရွှေဖူးစာနတ်ထံ အယူခံဝင်နေသော 'ချစ်ဒုက္ခ ဦးဘညွန့်' များ၊ . . . များ၊ . . . များ၊ . . . များ၊ ပြီးတော့ ထိမထင် မျက်နှာပေးနဲ့ အောင်ပွဲခံသွားသော ဒေါ်နယ်ထရန် များ၊ 'လုပ်ပေးချင်တာကလေးတွေ လုပ်မပေးနိုင်တော့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်' ဆိုစကားနှင့်အတူ ခဲလေသမျှ သဲရောချ ရတဲ့ ဟိလာရီကလင်တန်များ။

ဤဖော်ပြချက်များသည် 'ကဲ-မယ့်ချင်နေ' ဆိုသည့် ပုံပြင်များ မဟုတ်ပါ။ 'စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး' မြေပုံကြီးအတွင်းမှ ဗျူပွိုင့် (Viewpoint) များ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မြင်ကွင်း၊ ရှုခင်းများ။

ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားအတွေးနှင့် ရိုးရိုးကလေး တွေးကြည့်လျှင်ပင် 'စစ်ဖြစ်ကြသည်ဆိုသည်မှာ အထက်ပါ များ၊ များ၊ များ၊ များကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း အလျှို အလျှို လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်နေကြပါသည်။

အချို့ နယ်မြေ ချဲ့ထွင် သိမ်းပိုက်လိုသောကြောင့် စစ်တိုက်သည်။ အချို့က ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် စစ်တိုက်သည်။ အချို့ကျတော့ 'အချစ်'အတွက် စစ်တိုက်သည်။ အလျဉ်းသင့် ရာ သာဓကဆောင်ရသော် နယ်ချဲ့မြတ်သူတို့သည် ကုန်းဘောင်ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံအား တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်မှာ နယ်မြေချဲ့ထွင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့နှင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား တော်လှန်တိုက် ထုတ်ခဲ့သည်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် တိုက်ခဲ့ရသော စစ်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ရာမမင်းသားနှင့် ဒသဂီရိဘီလူးတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ ကြသော လင်္ကာဒီပ စစ်ပွဲသည် 'အချစ်'အတွက် တိုက်ခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့ နည်းပညာခေတ်တွင်ကား စစ်ပွဲ အသွင် သဏ္ဌာန်နှင့် အနှစ်သာရတွေက ထူးထွေတည်ဆဲရာသော် ခက်ခဲနက်နဲ ထွေပြားလာခဲ့ပြီ။ နည်းဗျူဟာ၊ ဗျူဟာ၊ မဟာ ဗျူဟာတွေက 'ပဆစ်အိမ်'တွေ၊ 'ကျား'တွေ၊ 'သုံးဆယ့်ခြောက် ကောင်'တွေ၊ 'သုံးပုံ'တွေ၊ 'စစ်ဘုရင်'တွေ၊ 'စစ်တုရင်'တွေ၊ 'ဂဠုန်တော်ဝင်'တွေ မဟုတ်တော့။ 'ကွန်ပျူတာဂိမ်း' တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ လက်နက်ကိရိယာတွေကလည်း လက်ညှိုး အညောင်းခံပြီး တခိုင်းခိုင်း တဒက်ဒက် ပစ်ခတ်နေစရာ မလို တော့။ ဦးနှောက်က 'ပစ်'ဆိုသည့် ဝေါဟာရကို ကြစည်မိ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်ပြီးသား၊ မြို့ကြီး ပြကြီးတွေကို ဖြိုချင်သလား၊ ဗုံးတွေကို အလေးခံပြီး လေယာဉ် ပျံကြီးတွေနဲ့ သယ်ဆောင်သွားဖို့ မလို၊ သေမင်းဓာတ်ငွေ့ကို အသာကလေး လွှတ်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ဧရာမ မြို့ကြီးတစ်မြို့သည် သုံးစက္ကန့်အတွင်း ပေါင်ဒါမြုန် ဖြစ်သွားမည်။ ကြောက်မသွား ပါနဲ့၊ အခု မဟုတ်သေးပါ၊ မကြာမှီ လာမည်၊ မျှော်၊ ရုပ်ရှင် တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာတော့ သူခိုးလမ်းပြ ကြည့်နေ၊ မြင်နေ ကြရပြီ။ ရုပ်ရှင်လောကမှ သောက်ရွှေတွေ အရွှေထပြီးလျှင် သိပ္ပံလောကမှ သောက်ရွှေများ အရွှေထဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်။ (မှတ်ချက်။ ။ ထိုအရွှေတွေသည် နိုင်ငံခြားမှာသာ ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နည်းနည်းကလေးတောင် မရှိ၊ လုံးဝ လုံးဝ မရှိ။)

တကယ်ဆိုတော့လည်း နည်းပညာတွေ၊ နည်းဗျူဟာ တွေ ပြောင်းချင်သလောက်ပြောင်း၊ ဖတ်ဖတ်မောအောင်

ပြောင်း ကျွန်တော်တို့ အမျိုးကောင်းသား ရွှေမြန်မာများ ကြောက်စရာမဟုတ်၊ နှင်းစေ့ ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံစာလောက် တောင် မှစရာမရှိ ရေအိုးစင် ကျောပေးပြီး ထမင်းကြမ်းခဲကို ယင်ခတ်ကာ စားကြပါတိ။

ဤသို့ မြန်မာ့သတ္တိ ကမ္ဘာကသိအောင် ကြွေးကြော် ခြင်းသည် ကျွန်တော်မှာ အသောက်အထား အခိုင်အလုံ ရှိပါသည်။ ထိုအထောက်အထားသည် ကျွန်တော်ဘကြီးထံမှ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဘကြီးသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်၊ အင်္ဂလိပ်မြန်မာလွှတ်လားသောခေတ် စသည့် ခေတ် အသီးသီးကို မိခဲ့သော 'ခေတ်မီသူ' တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘကြီးသည် တစ်နေ့သောအခါ ခေတ်ဟောင်းနှောင်းပြီး များကို ပြောပြရင်း ဘယ်တနေ ဘယ်လို စကားစပ်သွားသည် မသိ၊ ယခု ပြောပြမည့် ဇာတ်လမ်းကလေးကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

အချိန်ကာလသည်ကား နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ ဂျစ်ဖိုး နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ နေရာဒေသသည်ကား မြန်မာနိုင်ငံ၏ တောမြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတောမြို့ကလေးတွင် 'အပေါင်' အမည်ရှိ တရုတ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ နာမည်အရင်း မည်သို့ရှိသည် မသိရသော်လည်း ထိုတရုတ် ကြီးသည် အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သောကြောင့် ထိုလုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြုပြီး သူနာမည်ကို 'အပေါင်' ဟု အမည်သညာ ခေါ်တွင်စရာ မှည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အပေါင်သည် အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းသာမက ဘိန်း၊ ဘင်း၊ ကစော်၊ လှော်စာ၊ အရက် လောင်းကစား၊ ပါစွက်၍ ဟိုအဌာကိုလည်း တွဲဖက်ထားသည်။ ဘိန်း ဆိုသည်မှာ လူတိုင်း သိသည်၊ ဘင်းကျတော့ အချို့ သိချင်မှ သိမည်။ ဘင်း ဆိုသည်မှာ တခြားမဟုတ်၊ ကွန်တိန်နာကားကြီးနှင့် သယ်လာသောအခါ မမိဘဲ ဟိုသူငယ်ကလေး လက်ထဲတွင် နှစ်ကျပ်သား ပါလာသောအခါကျမှ မိသွားသောပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ ဆေးခြောက် ဖြစ်သတည်း။

ကစော် ဆိုသည်မှာ ကောက်ညှင်း၊ ထန်းလျက်၊ တဆေးတို့နှင့် ဖောက်ထားသော သေရည်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ လှော်စာ ဆိုသည်မှာ ကောက်ညှင်းဆန်ကို ပေါင်း၍ တဆေး နှင့် အချဉ်ဖောက်စားသော မူးယစ်စေသည့် စားဖွယ်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အရက် ဆိုသည်ကိုတော့ အထူးရှင်းပြစရာ မလိုတော့ချေ။ မူးယစ်စေတတ်သော အရည်တစ်မျိုး ဖြစ် သည်။

လောင်းကစား ဆိုသည်မှာ ငွေကြေး အလျော်အစား ပါသည့် ကစားခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဖဲ၊ ဂျင်၊ တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး၊ ကြက်တိုက်၊ နွားတိုက် စသည်ဖြင့် နည်းမျိုး ပေါင်း ရာနှင့် ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ တွင် ကာမနှင့်ပတ်သက်သော လောင်းကစားမျိုးပင်ရှိကြောင်း ဖတ်ဖူးလေသည်။

ဟိုအာဟာ ဆိုသည်မှာကား သူကောင်းသားများ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ကြပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မြန်မာဝေါဟာရတွင် 'ပခြပ်' ဟူသော စကားတစ်လုံးရှိသည်။ 'နီး ထန်းခေါက် စသည်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်သည့် အဖုံးပါ ထည်စရာတစ်မျိုး' ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြသည်။ ထိုပစ္စည်းကို ရောင်းချသော ဈေးသည်တို့သည် အထက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သည့်အတိုင်း တစ်သင်္ဂေမတိမ်း ပြောရ၊ ဆိုရ၊ အော်ရမည်ရှိသော် လိပ်ခေါင်းသော်လည်း ထွက်ရင်ထွက်၊ အသက်သော်လည်း ထွက်ရမည်ကိုနီး ဆိုက်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။ ထိုပြဿနာကို ရှောင်ရှားသောအားဖြင့် နာမည်ပေးရာ၌ ကမ္ဘာတွင် နံပါတ်တစ် ချိတ်သည့် မြန်မာတို့က ထိုပစ္စည်းကို နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြသည်။ တစ်လုံးတည်း ဖြစ်ပါ၏။ 'ဖာ' ဟူသတည်း။

စစ်တိုင်း ဦးဘိုးသင်း၏ 'ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား' သည် ဝတ္ထုတွင်းရာ ရုပ်ရှင်မှာပါ နာမည်ကြီးသည်။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်တို့ကလည်း 'ထန်းခေါက်ဖာ' ပျောက်သဟာဖြင့် စသည် ရေးစပ်ဖူးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူ၏ ကမ္ဘာကျော်မိန့်ခွန်းထဲတွင် 'ဒီတိုင်းပြည်ကြီးဟာ လွတ်လပ်တယ် ဆိုပေမယ့် ဟိုလူ မြင်တဲ့အခါ 'မျက်နှာချိုသွေးရ၊ ဒီလူ မြင်တဲ့အခါ မျက်နှာချိုသွေးရနဲ့ ဖာသည်လို နိုင်ငံမျိုး ဖြစ်နေမှာပဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အတိအလင်း နားလည်ထားစေချင်တယ်' ဟု ထည့်သွင်း မိန့်ကြားခဲ့ဖူးသည်။

ဟိုအာဟာ ဆိုသည်မှာ ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းခဲ့ရာ 'ပခြပ်' ဖြစ်ပါသည်။ 'ပခြပ်' နောက်တွင် 'သည်' ကပ်ပြီး 'ပခြပ်သည်' ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူပျိုပေါက်အရွယ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် ဓားလွယ်ခုတ်တွင် နေထိုင်သော ပြည်ကြီးပေါက် တရုတ်မကြီးကတော့ သူ့ချွေးမတွေကို စိတ်တိုင်းမကျသောအခါ 'ဖာဆယ်မတွေ' ဟု မပီကလာ ပီကလာ ကလော်တုတ်လေသည်။

အပေါင်သည် ထိုလုပ်ငန်းများဖြင့် ကြီးပွားနေသူပီပီ တပည့်တပန်းများလည်း များစွာ ရှိသည်။ ထိုတပည့်များအနက် လူယုတော် တပည့်တစ်ဦး ရှိသည်။ ထိုတပည့်သည် တစ်နေ့သောအခါ အပေါင်ရှိရာသို့ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ပျာယီးပျာယာ ရောက်လာသည်။ ထိုသူကို မြင်သောအခါ အပေါင်က 'အာလာ- အာလာ- စပည့်ကြီး ဘယ်လို ဖြစ်လာလဲ' ဟု မေးသည်။ တပည့်က 'ကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်ပြီဗျာ' ဟု အားငယ်စိတ်ပျက်သံဖြင့် ပြောသည်။ ထိုအခါ အပေါင်က 'ဟင်- စုတ်ခ ရောက်ပြီ၊ ဘာစုတ်ခလဲ၊ မင်း ဗမာစကားကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်း' ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် ဆိုသည်။ ထိုအခါ တပည့်က 'ဘာ ဒုက္ခရမှာလဲ၊ အခု ကျုပ်တို့မြို့ကို အင်စပက်တော်အသစ် ရောက်လာပြီတဲ့' ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ

အပေါင်က 'နီစမ်းပါဦး စပည့်ရဲ့၊ အဲဒီ အီစပူတ်တော်အသစ် ရောက်တော့ ငါတို့က ဘာစုတ်ခ ရောက်ရမှာတဲ့' ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောသည်။ ထိုအခါ တပည့်က 'အခု ရောက်လာတဲ့ အင်စပက်တော်က အရင်လူတွေလို မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အရမ်း ဆိုးတဲ့လူတဲ့၊ စာအုပ်ကြီးသမား၊ ဗျူရိုကရက်တဲ့၊ အမှုထမ်း ကောင်းလို့ ရာထူးတက်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာတဲ့၊ ဒီလို လူမျိုးနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို အလုပ်လုပ်မလဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့' ဟု ရှင်းပြသည်။

ထိုအခါ အပေါင်လည်း ရုတ်တရက် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားပြီး အခန်းထဲတွင် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်လျက် ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခေါက်တဲ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း ဘဲတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ယမ်းတမ်း ယမ်းတမ်း လုပ်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဤသို့ ပွစိ ပွစိ မြည်တမ်း ရေရွက်သည်။

'ဒီ အီးဂလိတ်တွေ ဘာစောက်ဆုံးကျလဲ၊ ဆူများ တိုင်းပြည်ကို နီချဲ့လယ်၊ နီချဲ့ပြီးတော့ ကောင်းကောင်း မနီဘူး၊ ဟိုဟာလုပ် ဒီဟာလုပ် အီကုန် လျှောက်လုပ်လယ်၊ ဆစ်ပင်တွေ ခုတ်လယ်၊ ကျောက်တွေ တူးလယ်၊ ရေနံတွေ ချက်လယ်၊ စီပီးတွေ ဈေးနှိမ်လယ်၊ သူ့အမီလင် ချစ်တီးတွေ ခေါ်လာလယ်၊ ဝိမာမ ချောချောကလေးတွေကို ချီတော်တင်လယ်။'

ဟင်- ဒီ ခွီးဆူတောင်းစား အီးဂလိတ်တွေ အီမတန် ယုတ်မာလယ်၊ ဟိုနေရာလည်း ဆူတို့၊ ဒီနေရာလည်း ဆူတို့၊ မြေကွက်တွေ ဆိုရင်လည်း ဆူအီတွက် တီကွက်၊ ဆူဗီးမ အတွက် တီကွက်၊ ဆူခယ်မအတွက် တီကွက်၊ ဆူမိယားငယ် အတွက် တီကွက်၊ ဆူအီမေအတွက် တီကွက်၊ ဆူအီဖေ အတွက် တီကွက်၊ ဆူအီမေလင်အတွက် တီကွက်၊ ဆူဆား အတွက် တီကွက်၊ ဆူဆမီးအတွက် တီကွက်၊ ဒီလောက် မြေ ချစ်တဲ့ အီးဂလိတ်တွေ ဆေရင် တီကောင် ဖြစ်မယ်။

ဒီအီးဂလိတ်တွေ လုပ်လိုက်ရင် အီးလုံး (အားလုံး) စောက်တလွဲတွေချည်းပဲ၊ ဘုရားလည်း ကောင်းကောင်း မနီရဘူး၊ ထုံးသုတ်ထားတဲ့ ဘုရားကို ရွှေချခိုင်းလယ်၊ ရွှေချထားတဲ့ ဘုရားကျတော့ ထုံးသုတ်ရမယ်တဲ့၊ ဘာစောက်ဆုံး ကျသလဲ၊ အခုလည်း ဆူဟာဆူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နီတဲ့ မြို့အုပ်ကို ဟိုရွှေ့လယ်၊ ဟိုမှာ ဘာမှ စောက်ဆုံးမကျတဲ့ ကောင်ကိုတော့ ဒီဝို့လယ်၊ ဆီပိုင်းလန်ကျောက် ကစ်စီးနား ကောင်တွေ။

အပေါင်သည် ထိုသို့ ပျစ်တောက် ပျစ်တောက် မပီကလာ ပီကလာ ရေရွက်မြည်တမ်းနေသည်ကို တပည့်ဖြစ်သူ မှာ တော်တော် နားကလောနေသည်။ ဟုတ်တာတွေ မပြောဘဲ၊ မဟုတ်တာတွေ နားမလည် ပါးမလည် လျှောက်ပြောနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ဆီပိုင်းလန်ကျောက် ကမ်းစီးနား အဓိပ္ပာယ်ကို တရုတ်-မြန်မာ အဘိဓာန်တွင် ကြည့်ကြပါရန်) အတန်ကြာသောအခါ အပေါင်သည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး 'ဟေ့- စပည့်၊ နီစမ်းပါဦး၊ အဲဒီလူမှာ ပီစပ်ပါ သလား' ဟု အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ကောက်ကာငင်ကာ မေး သည်။

တပည့်က 'ဟာ- လူဆိုမှတော့ ပါးစပ် ပါတာပေါ့ဗျ' ဟု အမြင်ကတ်ကတ်နီသည့်နှင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖြေသည်။

ထိုအဖြေကို ကြားရသောအခါ အပေါင်သည် နောက် ပစ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ထုတ်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို ယပ်တောင်ကဲ့သို့ ယမ်းခါ၍ ဤသို့ပြောပြီး တအစ်- အစ်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'အေး- အဲဒီလူမှာ ပီစပ်ပါရင် မိကြောက်နဲ့၊ မိကြောက် နဲ့၊ ဘာမှ မိကြောက်နဲ့၊ အစ် အစ် အစ်'

ထိုသို့ အပေါင်ထံမှ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသော တပည့်ဖြစ်သူမှာ ကမ္ဘာဦးသူတို့ နေနှင့်လက် မြင်တွေ့ကြရ သကဲ့သို့ မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်သွားလေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ပါးစပ်ပါသော လူတို့သည် စားဖို့၊ ဝါးဖို့ သောက်ဖို့၊ သုံးဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ နည်းပညာ စွမ်းပကား တွေဖြင့် ဘယ်လောက်ပဲ တီထွင်သည်ဖြစ်စေ ကမ္ဘာမြေ ဆိတ်သုဉ်းသွားမည့် အလုပ်မျိုးကိုတော့ မည်သို့မျှ ပြုလုပ် ရဲကြမည် မဟုတ်။ ကမ္ဘာမြေ ဆိတ်သုဉ်းပြီဆိုမှတော့ ထိုလူ တို့၏ ပါးစပ်ပေါက်တွေလည်း စားစရာ၊ ဝါးစရာ၊ သောက် စရာ၊ သုံးစရာတွေ ခြောက်ခန်းပြီး ကိစ္စတစ်ခုမှသာ ရှိတော့ သည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ပါသော 'လူ' တို့တီထွင်နေသော လက်နက်ဆန်းတို့ကို အရမ်းကာရော ကြောက်လန့်နေစရာ မလိုကြောင်း သတင်းကောင်းပါးရခြင်း ဖြစ်သည်။

စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် တကယ် မကြောက်ရမည့် အရာတွေကို အဆင်ခြင်မဲ့စွာ ကြောက်လန့် နေတတ်ကြပြီး တကယ်ကြောက်ရမည့် အကြောက်တရား တို့ကိုမူ အပုပ်ငဲ့စွာ သာယာနှစ်မျောနေကြသည်။

တကယ်ကြောက်ရမည့် အကြောက်တရားတို့တွင် 'ဗိုလ်ကျစိုးမိုးခြင်း'သည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်သည်။ လက်နက် အားကိုး၊ လူဦးရေအားကိုး၊ မဟာမိတ်အားကိုး စသည့် အားကိုးခြင်းနည်းမျိုးစုံဖြင့် 'ဗိုလ်ကျစိုးမိုးခြင်း' ဖုတ်တစ္ဆေ ကောင်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့ တကယ် ကြောက်ရပါမည်။

ဤနေရာတွင် ဆိုလိုသော 'ကြောက်'ဆိုသည်မှာ အကုသိုလ်ဖြစ်မှာ ကြောက်ခြင်း၊ စာမေးပွဲကျမှာ ကြောက် ခြင်း၊ စီးပွားပျက်မှာ ကြောက်ခြင်း၊ အကြံအစည်ပျက်မှာ ကြောက်ခြင်း စသည့် မိမိအကျိုးစီးပွား ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးမှာ ကို ကြောက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်ဖြစ်မှာ ကြောက် သူသည် ကုသိုလ်တရား တိုးပွားဖြစ်ထွန်းရန် အားထုတ်ပေ

လိမ့်မည်။ စာမေးပွဲကျမှာ ကြောက်သူသည် စာမေးပွဲအောင် ရန် ကြိုးစားပေလိမ့်မည်။ စီးပွားပျက်မှာ ကြောက်သူသည် စီးပွားကောင်းရန် ကျင့်သုံးပေလိမ့်မည်။ အကြံအစည်ပျက်မှာ ကြောက်သူသည် အကြံအစည် ဖြစ်မြောက်ရန် ကြံဆောင် ပေလိမ့်မည်။ ထို့အတူ 'ဗိုလ်ကျစိုးမိုးခြင်း' ကို ကြောက်သူ သည် ဗိုလ်ကျစိုးမိုးခြင်း မခံရအောင် မိမိကိုယ်မိမိ ဖြည့်စွမ်း ရပေလိမ့်မည်။

ယခု အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျသည် လက်နက်အားကိုး၊ လူဦးရေအားကိုးဖြင့် မိမိတို့အား ဗိုလ်ကျ စိုးမိုးလာသူတို့၏ လက်အောက်တွင် မိမိနှင့်တကွ မိမိအမျိုး သားများ နေထိုင်ကြရမည်ကို ကြောက်သောကြောင့် နယ်ချဲ့ ကမ္ဘာကျော်လာသူတို့အား ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော လက်နဲ့ ရည်း နှလုံးရည် စွမ်းအားတို့ဖြင့် ခုခံတွန်းလှန် တိုက်ထုတ် နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် စစ်ပွဲပေါင်း ၁၄ ပွဲတို့ တိုက်ခိုက်အောင်မြင် ခဲ့ပြီးနောက် ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ရန်သူ အပေါင်းကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ ထူးခြားသော ဝိတ် ဓာတ် အနေအထားတစ်ရပ်ကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ယခု ဖော် ပြမည့် ဦးအောင်ဇေယျ၏ ထူးခြားသော စိတ်ဓာတ်အနေ အထားသည် သူတကာတို့ ပြုလုပ်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကမ္ဘာ့သမိုင်း၊ မြန်မာ့သမိုင်းလာ စစ်ပွဲအပြာပြာ တို့ကို သေချာစေ့ငု လေ့လာမှုပြုသောအခါ ထင်ရှားပေါ်လွင် သော အချက်တစ်ချက်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချက်မှာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် ဆင်နွှဲကြ သောအခါ စစ်ဦးစီးမှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် တစ်ဖက် ရန်သူတစ်၏ ပျော့ကွက် ဟာကွက် အားနည်းချက်ကို ဖောင့် ကြည့်လေ့လာပြီး အခွင့်သာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မဆုတ် မဆိုင်းဘဲ 'မှန်တိုင်းဆင်ကာ တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် 'စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ နိုင်မှကောင်းတယ်' ဟူသော စစ်အမြင် စစ်အတွေးမျိုးကလည်း ရှိကြပြန်သည် ဖြစ်ပေရာ ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးရင်ပြီးရော သဘောမျိုးဖြင့် ကောက်ကျစ်နိုင်သမျှ ကောက်ကျစ်၊ စဉ်းလဲနိုင်သလောက် စဉ်းလဲပြီး 'ဗိုလ်တကာဗိုလ် ယာမာမိုတို' များ ရှိကြသလို 'ဗိုလ်တကာထိပ်ခေါင် ဗိုလ်ကြက်တောင်' များလည်း ရှိကြ သည်။ ကိုယ့်ယိုးကိုယ်နန်း ကိုယ်ကြွန်းနှင့် ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်း နေထိုင်သော မြန်မာနိုင်ငံအား ကျူးကျော်နယ်ချဲ့ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့နှင့် 'နိပုန် ဘိရမာ ဘန်ဗိုင်း' လုပ်ပြီး မြန်မာ အမျိုးသားတို့ကို ပါးရိုက် နားရိုက်ကာ မြန်မာအမျိုးသမီးတို့ကို ဆောင်ကြာမြိုင် ငရဲခန်းပို့ခဲ့သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့သည် 'ဗိုလ်တကာထိပ်ခေါင် ဗိုလ်ကြက်တောင်' များ၊ 'ဗိုလ်တကာ ဗိုလ် ယာမာမိုတို' များ ဖြစ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ယခု အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျကို ကြည့်ပါလော့။ ဦးအောင်ဇေယျ တိုက်ထုတ်လိုက်သော ရန်သူတို့သည် ခရစ်နှစ် ၁၇၅၂ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးတွင် ကျောက်မြောင်းဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်တပ်ပြီးနောက် ညောင်လှသို့ ဆက်လက်ချီတက်ကြကာ ခံတပ်များ အကြီးအကျယ် ဆောက်လုပ်ကြသည်။

အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ တပ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူးတို့သည် ထိုသတင်းကို ရလျှင်ချင်း ဦးအောင်ဇေယျထံ အသိပေးတင်လျှောက်ကြသည်။ ဦးအောင်ဇေယျ၏ တပ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူးတို့သည် ရန်သူတို့ ခံတပ်တည်ဆောက်၍ မပြီးမီ ဝင်တိုက်လိုသောဆန္ဒ ရှိကြသည်။ မှန်ပါသည်။ တပ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူးတို့ ဤသို့ ဆန္ဒဖြစ်သည်မှာ ရိုးရိုးကလေး တွေးကြည့်ရုံဖြင့်ပင် မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံရပေလိမ့်မည်။ စည်းရုံးကာရုံ၍ မပြီးသေးသော ယာကွက်၊ လယ်ကွက် နှာတွင်းသို့ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးနိုင်သကဲ့သို့ ခံတပ်တည်ဆောက်ဆဲ ရန်သူတပ်အား ဝင်ရောက်ချေမှုန်းရန် အကောင်းဆုံးစစ်ရေးအခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။ အပ်ကလေးနှင့် ထွင်ရုံသား ခံတပ်တည်ဆောက်ပြီးသွားပါက ပုဆိန်နှင့် ပေါက်ရပေတော့မည် မဟုတ်လား။

ဦးအောင်ဇေယျကား ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့၏ တင်လျှောက်ချက်ကို လားလားမျှ သဘောမတူပါ။ ရန်သူတို့ ခံတပ်ပြီးအောင် တည်ဆောက်ပါစေ၊ ရန်သူတို့ ခံစစ်ကို စိတ်ကြိုက် တားဆီးပါစေ၊ ရန်သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ စစ်ပြင်ဆင်ပြီးမှသာ ဝင်တိုက်တော်မူမည်။ ဦးအောင်ဇေယျ၏ မိန့်မြွက်သံကို နှာခံလိုက်ကြရသော ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့ ခဲလေသမျှ သံရေကျသွားကြသည်။ တောက်ခေါက်သူခေါက်၊ ဘယ်လက်ဖေါက် ညာလက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုသူထု၊ ဓားနှောင့်ဆောင့်သူ ဆောင့်နှင့် ထိုင်ရမလို့ ထရမလို့ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဤစာကို ရေးနေစဉ် ကမ္ဘာ့ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲမှ မြင်ကွင်းတစ်ခုရပ်သည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ သိပ်မဆိုင်လှဟု ထင်ရသော်လည်း သည်းခံ၍ ဖတ်ပေးစေလိုပါသည်။ အသေးစိတ်တွေတော့ သိပ်မမှတ်မိ၊ မိမိကိုယ်တိုင် 'ဟာခနဲ' ဖြစ်ခဲ့ရသော ခံစားချက်ကိုတော့ ဘယ်သောအခါမျှ မေ့တော့မည် မဟုတ်။ အေအသင်းနှင့် ဘီအသင်း ဆိုပါစို့။ နေ့ခင်းဆုံး ဗိုလ်လုပွဲမှာ တွေ့ကြသည်။ နှစ်ဖက်စလုံး ဂိုးမသွင်းနိုင်၊ နောက်ဆုံး မိနစ်သို့ ရောက်လာပြီ။ ထိုအချိန်တွင် အေအသင်းမှ တိုက်စစ်မှူးသည် ဘောလုံးကို လွှတ်လွှတ်ကျွတ်ကျွတ် ရသွားပြီး ဘီအသင်း၏ ဂိုးသမားနှင့် နှစ်ဦးချင်း၊ ဘောလုံးကို ဂိုးပေါက်ထဲ ကန်သွင်းလိုက်ရုံသာ၊ ထိုအခိုက် ဘီအသင်း၏ ဂိုးသမားသည် ရုတ်တရက် နာကျင်သောဝေဒနာဖြင့် ဗိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားသည်။ ဂိုးပေါက်မှ အဟန့်အတားကြီး လုံးဝကင်းရှင်းသွားပြီ။ အေအသင်း ပရိသတ်၏ အားပေးသံတွေက

မြေပြိုခမန်း တုန်ဟည်းနေကြပြီ။ သွင်းပါတော့လား၊ သွင်းတော့လေ၊ ဒီဂိုးသွင်းရင် တို့နိုင်ပြီ။ ထိုအချိန်မှာ အခြေအနေက ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ မြေပြိုခမန်း ကွင်းလျှံနေသော ဟစ်ကြွေးသံများ တိခနဲ ရပ်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်သည်။ အေအသင်း၏ တိုက်စစ်မှူးသည် ကန်တော့ ကန်ပါသည်။ သို့သော် ဘောလုံးက ဂိုးလွန်တော့ ဖြစ်သွားသည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ဘီအသင်း၏ ဂိုးသမားသည် အေအသင်း တိုက်စစ်မှူး၏ ဂိုးပေါက်ကန်သွင်းမှုကို အပီအပြင် ခုခံကာ ကွယ်ရန် ပြင်ဆင်နေဆဲ ရုတ်တရက် ကြွက်တက်ပြီး လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရသော အေအသင်းတိုက်စစ်မှူးသည် သူ့ခြေထောက်ထဲမှ ဘောလုံးကို စိုးထဲကန်မထည့်ဘဲ ဂိုးပြင်သို့ ကန်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုခံရန် လက်နက်မဲ့သွားပြီဖြစ်သော ရန်သူအား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုဘဲ ဥပေက္ခာပြု ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော သူရဲကောင်းတစ်ဦး၏ 'မြင့်မြတ်သူတို့ နှလုံးသား' ပုံရိပ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ အခြေအနေမှန်ကို နားလည်သိရှိလိုက်သော အခါ စောစောက အပ်ကျသံကြားရမတတ် မှင်တက်ငြိမ်သက်သွားသော သောင်းချီသည့် ပရိသတ်ကြီးထဲမှ တစ်ခဲနက် လက်ခုပ်ဩဘာသံကြီးသည် ကောင်းကင်ဘုံမှ ဘုရားသခင် ကြားရလောက်အောင် ဟိန်းဟိန်းညည် ပေါ်ထွက်လာသည်မှာ တော်တော်နှင့် မစတော့ချေ။ သေချာပေါက် အနိုင်ဂိုးကို ဂိုးပြင်သို့ ကန်ထုတ်လိုက်သော အေအသင်းတိုက်စစ်မှူးအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသော ဩဘာသံကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုတိုက်စစ်မှူး၏ စိတ်ဓာတ်ကို မြန်မာပီပီ မြန်မာခံစားမှုဖြင့် 'အလောင်းဘုရားစိတ်ဓာတ်' ဟု ချီးကျူးခဲ့မိပါသည်။ ထိုသို့ ဘာကြောင့် ချီးကျူးခဲ့ရသလဲ ဆိုသည်ကို ယခု ဆက်လက် ရှုစားပါလော့။

ရန်သူတို့ ခံတပ်ဆောက်လုပ်၍ မပြီးမီ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျှင် ရန်သူကို အလွယ်တကူ အောင်မြင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးအောင်ဇေယျကဲ့သို့ စစ်ဘုရင် စစ်အရှင်သည် အတိမှာလျှင် မသိဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော မွန်မြတ်နှလုံးသားပိုင်ရှင် စစ်ဘုရင် စစ်အရှင်တို့မည်သည် သမင်သငယ်၊ ချေသမေသဖွယ် အားကိုးရာမဲ့နေသော သားကောင်ကို ဖမ်းတတ်သည့် ကျားငစဉ်းလဲ မဟုတ်။ ဓားကိုဓားချင်း၊ လှံကိုလှံချင်း ရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးမှသာ ရန်သူကို အနိုင်ယူစမြဲ ဖြစ်သည်။ လက်နက်ဆို၍ အပ်တိုတစ်ချောင်းမျှ မရှိရှာသော တစ်ဖက်သားကို အကွေ့ဘိဏီတပ်ကြီးဖြင့် တပ်တောင်တာဗိုလ်ထု လူစုပြီး အနိုင်လုသော တိုက်ပွဲမျိုးကို စစ်ဘုရင် စစ်အရှင် ဦးအောင်ဇေယျကဲ့သို့ စစ်သခင်တို့ လားလားမျှ မနှစ်သက်။ သမင်

ဆယ်လွန်း ကျားတစ်လွန်း အလုပ်မျိုးကို စစ်ဘုရင် စစ်အရှင် စစ်သခင်တို့ စက်ဆုပ် ရွံရှာလှပါသည်။

ပြီးတော့ ရန်သူတို့ ခံတပ်မပြီးမီ ဝင်ရောက် တိုက် ခိုက်၍ အောင်မြင်ပြီ ဆိုပါစို့၊ ထိုအခါ ရန်သူတို့က ပြောကြ ပေမည်။ 'ခံတပ်ကြီး မပြီးသေးလို့သာပေါ့ကွာ၊ ခံတပ်ကြီးသာ ပြီးခဲ့ရင် သင်းတို့ နိုင်မတဲ့လား၊ တောတ်- ခံတပ်ကြီးသာ ပြီး လို့ကတော့ သူတို့မယားတွေ မဆိုးမ၊ မဆိုးကတော်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ' ဟူ၍ အမနာပ ပြောကြပေလိမ့်မည်။

စစ်ဘုရင် စစ်အရှင်တို့မည်သည် ထို အမနာပ စကား မျိုးကို လေသံမျှပင် လက်မခံ။ 'ဘက်တူလို့ ပွဲတောင်းတဲ့မောင်း၊ နဖူးခံရင် ခူးပျံစာမိပေရော၊ တစ်သောင်းတန်တဲ့ ဒေါင်းအလံ ခါးချီးပြီး ခါးထိုးပြန်မယ်ဗဟု' ဆိုသဟာမျိုးကိုသာ ဖြန့်ဖြန့် ရှက်ရှက် နှစ်သက် မြတ်နိုးကြသူများ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးအောင်လေယူသည် ဓားတဆ၊ လှံ တမ၊ မြင်းတပြင်ပြင် တက်ကြွနေသော ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူး တို့ကို ဖျောင်းဖျ ချွေးသိပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တို့သည် အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်လေယူ၏ ထိုစိတ် ဓာတ်ကို အမြဲ ဦးထိပ်ပန်ဆင်အပ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင် လေယူ၏ မျိုးဆက်သွေးများ ဖြစ်ကြပါလျက် -

ဓနအင်အား၊ အာဏာအင်အား၊ အုပ်စုအင်အား၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်အင်အား၊ စသည့်အင်အားကြီးများကို အတ္တလက် မည်းကြီးဖြင့် 'ဆုပ်ကိုင်ကာ ဓနမဲ့၊ အာဏာမဲ့၊ အုပ်စုမဲ့၊ လုပ် ပိုင်ခွင့်မဲ့ရှာသူများအပေါ် နိုင်လိုမင်းထက် ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းနေကြမည် ဆိုပါသော် ရှက်ဖွယ်လိလိ ကောင်း ပါ၏။

ဟိုတစ်နေ့က ဆရာ နေသစ်နီ၏ 'မိမိကိုယ်ကို ဗဟို ပြုခြင်း လွှဲယဉ်ကျေးမှု' ဆောင်းပါးထဲတွင် 'မြန်မာလူမျိုးတွေ ဆင်းရဲနေခြင်း၊ ရွှေ့ကို မရောက်လာခြင်းမှာ ကိုယ်စိုက်သည့် အပင်က အသီး ကိုယ်ပြန်ခူးရသလို ခါးသီးသောအပင်ကို စိုက်လာမိသဖြင့် ခါးသီးသောအသီး ကိုယ်ပြန်ခူးနေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။' ဟု ရေးသားထားတာ ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် သူထက်က ရွှေ့ ပြည်စိုးကာ ဝိုင်းသမရွှေ့ကြသောအခါ သံမဏိ သုံးရမည့် နေရာတွင် မျှင်ဝါးကို အစားထိုးခဲ့ကြ၏။

'ကိုယ်ရပိုင်ခွင့် မရှိတော့၊ မရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေး၊ မရထိုက်တဲ့ ငွေကြေးကို မယူကြပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ ပြဿဒါးပဲ၊ ပြဿဒါးပိုက်ဆံကို မရှာကြနဲ့၊ ရက် ရာဇာ ပိုက်ဆံကို ရှာကြ၊ ရသင့် ရထိုက်တဲ့ ရက်ရာဇာ ပိုက်ဆံ ကို ရမှသာ မောင်ရင်တို့လည်း ရာဇာဖြစ်နိုင်မှာပေါ့၊ ဘဝကို ပြဿဒါးကြီးနဲ့ အဆုံးမသက်စေနဲ့' ဟူသော ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်း၏ စကား နားမှာ ခါးခဲ့ကြ၏။

'ဥတုရာသီ တောကိုမှီ' နေရာမှာ 'ဘတ်ဂျက်ရာသီ လောဘကိုမှီ' ခဲ့ကြ၏။ ပြောင်ရှင်းသွားသော တောကြီး၊ တောင်ကြီး၊ သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးတို့ နေရာတွင် တမာပင်ထိပ်ဖျား မှ ကြက်ဟင်းခါးသီး 'အခါးပင်ကြီး' တွေ တောထဲကုန်ကြ၏။

'ခါးမဆိုးပေါင် တောသုံးထောင်' ဟု ဆိုရပါတော့မည်။ ယခု ဦးအောင်လေယူ စိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက် ဖြတ်သလဲ၊ ကြည့်ပါဘိ။

ရန်သူဘက်တွင် ခံတပ်ကြီးကို အကျအနု တည် ဆောက်ပြီးပြီ၊ ဘယ်က လာလာ၊ ညာက လာလာ၊ ကြိုက်တဲ့ လမ်းက တက်ခဲ့စမ်းဟု ရန်သူ၏ လက်ခမောင်းခတ်သံ မြိုင် မြိုင်ကြားပြီ ဆိုတော့မှ စစ်သွေး စစ်မာန် ပြည့်လုံနေသော ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့နှင့်တကွ အကြပ်၊ တပ်သားအပေါင်းတို့ကို ရဲတံခွန် အောင်လံလွှင့်ကာ ချီစေပါတော့သည်။

ဦးအောင်လေယူ၏ နတ်စစ်သည်အလား မြန်မာ့ဘဝ မတော်သားတို့သည် ရန်သူတို့ အကျအနု အလုံအခြုံ တည် ဆောက်ထားသော ခံတပ်ကြီးကို အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်ကာ အောင်ပွဲဆင့်ဆင့် အနိုင်ယူလေသည်။ ရန်သူတို့ ခမ်းခမ်း နားနား တည်ဆောက်ထားသော ခံတပ်ကြီးသည် ဦးအောင် လေယူအား လက်ဆောင် ပဏ္ဍာတော် နှင်းဆက်ရန် စီမံထား သကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အကယ်စင်စစ် ပြောရလျှင် အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်လေယူ၏ မွန်မြတ်လှပသော စိတ်ဓာတ်ခွန်အား သည် မတိုက်ခင်ကပင် ရန်သူတပ်မဟာအား အောင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့် အောင်ပွဲအလိုလို ရယူသိမ်းပိုက် ပြီးသောအခါ အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်လေယူသည် ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်တို့ အကြားရှိ တမ္ပဒီပ နယ်မြေ အားလုံးကို သိမ်းယူအုပ်စိုးတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ထီးသစ် နန်းသစ် မြို့သစ် တည်ထောင်ရန် ညီတော်၊ သားတော်၊ မှူးမတ်တို့နှင့် စည်းဝေးတိုင်ပင်တော် မူသည်။

အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်လေယူသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်။

"ယခု ငါတို့ မုဆိုးဘိုကား ထီးဆောင်းနန်း နေရာ ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်အဖြစ် ပါဝင်နေပြီ။ ယခု အချိန်၌ မုဆိုးဘိုသည် အလွယ်ဆောက်ထားသော သစ်တိုင်ထူ သစ်တပ်မျှသာ၊ ထီးဆောင်းမင်းအပေါင်း တို့ စေလွှတ်သော သင်္ကြန် တမန်ကြီးများ ရောက်လာ လျှင် မင်းချင်းတူတူ၊ မင်းချင်းမျှမျှ လောကဝတ် မကျေပွန်နိုင်ရာ ခိုသည်။"

မြို့တော်သစ်ကို 'ရတနာသီယံ' သမုတ်တော် မူ၍ တည်ချေမှု သင့်ပေမည်။

အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျမှ ထိုသို့ မိန့်ကြားသောအခါ ပညာရှိ အမတ် သုခမိန်က ဤသို့ လျှောက်သည်။

“သီယီ” ကုသော မဂဓ ဘာသာစကားသည် ‘လျှင်သော’ အနက်ရပါသည်။ ထိုအမည်ဖြင့် ဖြူတည်သော မင်းစည်းစိမ် မရှည်နိုင်ပါ ဘုရား”

“ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သို့ အမည်တော်သမုတ်မှ စည်းစိမ်တော် ရှည်မည်နည်း”

အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ အမေးကို ပညာရှိ အမတ် သုခမိန်က ဤသို့ ဖြေဆိုလေသည်။

“ရရှိသော နိမိတ် ဩဘာအရ ‘ကုန်းဘောင်’ ဟု အမည်တော် သမုတ်သင့်ပါသည် ဘုရား။ ထိုသို့ သမုတ်သော် ဘုန်းတော်ကြီးမည်၊ သက်တော်ရှည်မည်၊ သားတော်အစဉ် မြေးတော်အဆက် ဧကရာဇ်ချည်း ဖြစ်မည် ဘုရား”

“အကြောင်းစုံကို လျှောက်တင်စေ”

“အရှင် ဘိုးတော်၊ ဘီတော် အဆက်အနွယ်ကား အလောင်းတော် မဟာသမ္မတမင်းမှစ၍ ‘ရွှေလက်ထက်တော်တိုင် အာဒိစ္စဝံသ ခတ္တိယနွယ်လာ သာကီဝင်မင်းတို့၏ အဆက်အနွယ်တော် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမင်းဆက်ကို ဟံသာဝတီမင်းတို့ ဖျက်ပြန်လေသောကြောင့် သကျနန်းရိုး သတိုးအနွယ်တော် ပြတ်လေသည်။

ဟံသာဝတီ မွန်မင်းတို့ကား ရေနှင့် တူလေသည်။ ထိုရေကို ဖြတ်သန်းလွှမ်းမိုး၍ အရှင်ရွှေဘုန်းတော်ဖြင့် အထက်က သကျနန်းရိုး သတိုးအနွယ်ကို ဆက်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝရှင်မင်းတရားကား ‘ကုန်းဘောင်’ နှင့် တူလေသည်။ အရှင်သားတော်၊ မြေးတော်တို့ကား နောင်အခါတွင် ‘ကုန်းဘောင်မင်းဆက်’ ဟူ၍ ဇမ္ဗူဒီပါ လက်ယာမြေပြင်တွင် နေအသွင် လအလား ထင်ရှားတော်မူမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါ ဘုရား”

ပညာရှိအမတ် သုခမိန်၏ ရှင်းလင်းလျှောက်ထားချက်ကို အလောင်းမင်းတရား ကျေနပ်နှစ်သက်တော်မူသည်။ နောက်ထပ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရှိတော်မူလိုသောကြောင့် ဤသို့ ထပ်ဆင့် မိန့်တော်မူသည်။

“နောက်ထပ် သိသင့်သိထိုက်သည်များ ရှိပါသေးသလား”

“ရှိပါသေးသည် ဘုရား။ ‘ကုန်းဘောင်’ ဟူသော အမည်သည် ‘နံပေါ်ဓာတ်ရ’ အမည်တော်လည်း ဖြစ်နေပါသည်။ ‘ကုန်း’ အက္ခရာသည် တနင်္လာနံ၊ နှစ်ဂဏန်း ဖြစ်ပါသည်။ ‘ဘောင်’ အက္ခရာသည် ကြာ

သပတေး၊ ငါးဂဏန်း ဖြစ်ပါသည်။ တနင်္လာဂြိုဟ်သက် ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်သက် ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ အရှင်နံတော် သောကြာဂြိုဟ်သက်မှာ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဂြိုဟ်သက်သုံးပါးကို ပေါင်းသော် ငါးဆယ့်ငါး ရပါသည်။ ထို ပေါင်းလဒ်ကို နံခုနှစ်ပါးနှင့် စားသော် အကြွင်း ခြောက်ဂဏန်း ကြွင်းပါသည်။ ထိုအကြွင်းဂဏန်းသည် အရှင်မင်းကြီး၏ နံတော် သောကြာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကိန်းကို ‘နံပေါ်ဓာတ်ရကိန်း’ ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ‘ကုန်းဘောင်’ ဟူသည် အရှင်မင်းကြီးအတွက် ‘နံပေါ်ဓာတ်ရကိန်း’ ဖြစ်ပါသည်။

နံပေါ်ဓာတ်ရကိန်းဖြင့် ကိစ္စတော်ကို ဆောင်တော်မူပါချေသော် မင်းညီ၊ မင်းသားဖြစ်သော် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ် ဖြစ်တော်မူပါမည်။ ရဟန်းဖြစ်သော် ရာဇဂုရု မင်းဆရာတော် ဖြစ်ပါမည်။ လက်လုပ်လက်စား သူဆင်းရဲဖြစ်သော် ကာကဝလိယ၊ မဟာဇုက်စသော သူဆင်းရဲဘဝမှ သူဌေး သူကြွယ် ဖြစ်လာသကဲ့သို့ သူဌေးကြီး၊ သူကြွယ်ကြီးများ ဖြစ်ပါမည် ဘုရား”

ပညာရှိ အမတ် သုခမိန်၏ ရှင်းလင်းလျှောက်ထားချက်သည် ပြည့်စုံရုံသာမက အာဂမယုတ္တိ၊ သဘာဝယုတ္တိတို့နှင့် အကြောင်းအကျိုး ကိုက်ညီကုန်လှပေရာ အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျသည် သဘောကျနှစ်ခြိုက်တော်မူလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းပညာရှိ၊ ပုဂ္ဂားပညာရှိ၊ ဗျူးမတ် သုခမိန်ပညာရှိတို့ ရွေးချယ် လျှောက်ထားသော ၁၁၁၅ ခု၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၆ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ ညဉ့် ၃ ချက်တီးကျော် ၅ နာရီ ပါးပြည့်၊ ၁၁ ဝီဇနာ ပါးပြည့်၊ ခရာပြည့်၊ ပြုစွာဘုဒြိဝိန နက္ခတ် ၃ ပါး မွန်းတည့်၊ ဗုဒ္ဓဟူးတြင်း၊ တနင်္လာနဝင်း၊ လင်စီး နက္ခတ် ၄ လုံး ပါးပြည့် အခါတော်တွင် ကုန်းဘောင် ရွှေပြည်တော်ကြီးကို စတင်ပန့်ကတည်၍ တည်ထောင်တော်မူလေသည်။

‘နှစ်ဖြာစက်စုံ၊ ထွန်းနှင့်ရုံဟု၊ ရွှေဘုံအောင်မျှ၊ ရွှေမြို့ကျုံးဝန်း၊ နတ်ကွန်းရေကန်၊ ချိန်မှန်ပဟိရုံ၊ ရွှေချက်သိုဟု၊ ချီးဆိုမကန်၊ ခုနစ်တန်ကို နိဗ္ဗာန်လွန်ကာ၊ နှစ်ထောင်သာ၍၊ သုံးရာပြည့်ယုတ်၊ သုံးနှစ်နတ်တွင်၊ တစ်မဟုတ်ချင်း၊ ဘုန်းဖန်ဆင်း၍...’

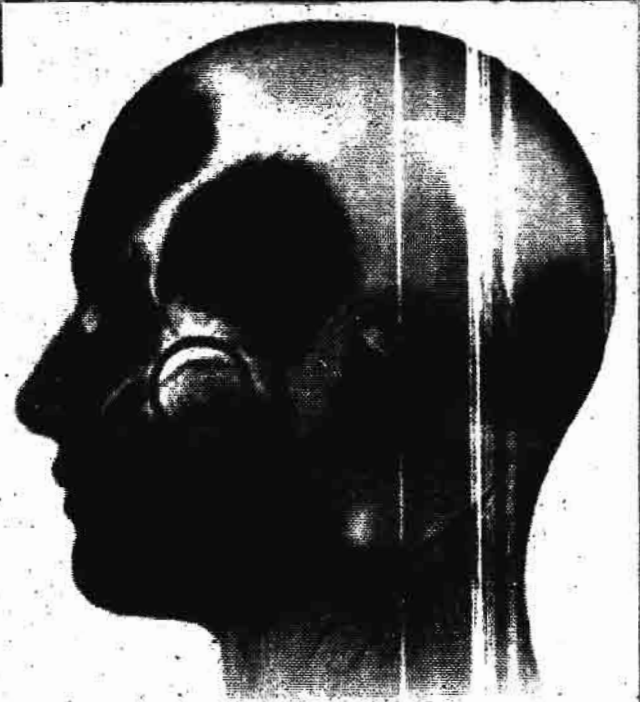
(စိန္တကျော်သူ ဦးဩဇာ၊ မင်းဆက်လင်္ကာမှ)
(ဆက်ပါဦးမည်)

ရှိသေစွာ ဦးညွတ်လျက်၊
ထွန်းလင်သူ

သံဆိပ်တက်ခြင်း Tetanus

ဒေါက်တာလွင်သိန်း

သံဆိပ်တက်ခြင်းဆိုတာ သံစူးတဲ့အနာမှ တစ်ဆင့် မေးခိုင်ရောဂါပိုး ဝင်ရောက်ပေါက်ပွားပြီး မေးခိုင်ရောဂါ ဖြစ်ပွားခြင်းကို ခေါ်တယ်။ ငန်းဖမ်းတယ်ဆိုတာနဲ့ မြေကိုင်း တယ်ဆိုရာမှာလည်း မေးခိုင်ရောဂါဝင်ခြင်းကို ဆိုလိုတယ်။

မေးခိုင်ရောဂါလို့ ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အကြောများတက်ပြီး ပါးစပ်ဟမရ၊ သွားစေ့မရတာက မေးခိုင်နေတာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ မေးခိုင်ရောဂါဟာ ကျား/မ မရွေး၊ အရွယ်မရွေး ဖြစ်တတ်တယ်။ နှစ်စဉ် မေးခိုင်ရောဂါ ဖြစ်သူ (၁၅၀၀)ခန့်ရှိတယ်။ သေဆုံးသူ (၅၀၀)ခန့်ရှိတယ်။ မွေးခါစအရွယ်မှာ မေးခိုင်ရောဂါနဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးရတာ မျိုးလည်း ရှိနိုင်တယ်။

မေးခိုင်ရသည့် အကြောင်းရင်း - မေးခိုင်ဟာ ရောဂါတစ်ရပ် မဟုတ်ပါ။ ယင်းရဲ့နောက်မှာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ မေးရိုးနဲ့ ဦးခေါင်းခွံဆက်တဲ့ အဆစ် ရောင်ရမ်းလို့ နာကျင်ခြင်း၊ ပါးမှာရှိတဲ့ အကျိတ်ရောင်ခြင်း၊ ပသိတစ်ဝိုက်တွင် ပြည့်တည်နာဖြစ်ခြင်း၊ အဆိပ်သင့်ခြင်း၊ ဦးနှောက်အမြှေးရောင်ခြင်း၊ ခွေးမွှေးပြန်ခြင်း၊ အကြောတက် ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်ခြင်းနဲ့ မေးခိုင်ရောဂါတို့မှာ ပါးစပ်ဟမရဘဲ မေးခိုင်တတ်ခြင်းတို့ ရှိပါတယ်။

စိတ်အလိုမကျတဲ့ရောဂါမှာ လူနာဟာ စကားပြောမရ မေးခိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ အချို့က သွားပိုးစားလို့ အပြင်း

အထန် သွားကိုက်ခြင်း၊ အံဆုံးသွားပေါက်ခြင်း၊ ပါးနဲ့မေးရိုး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း၊ အလွန်နာကျင်တဲ့ ရောင်ရမ်းခြင်း၊ ပါးစပ်ဟမရဘဲ မေးခိုင်သလိုမျိုး ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဖြစ်ပေါ်ပုံ - မေးခိုင်ရောဂါဖြစ်ရခြင်းမှာ မေးခိုင်ရောဂါ ပိုး ခေါ် မေးခိုင်ဘက်တီးဇီးယားတစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီရောဂါပိုးကို အနုစိတ်မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်မှ မြင်နိုင်တယ်။ နှလုံးပါတဲ့ တုတ်ချောင်း (မီးခြစ်ဆံ) ပုံစံမျိုး တွေ့ရပါလိမ့်။ အဲဒီရောဂါပိုးဟာ လူသားတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို အလိုအလျောက်

ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ခံစစ်
တံခါးဖွင့်ရင် ဒဏ်ရာအနာတရတွေကနေ ဝင်ရောက်လေ့
ရှိတယ်။ သံစူး အဝတ်စူးတဲ့အပေါက်ကျဉ်းလို့ နက်ရှိုင်းတဲ့အနာနဲ့
ဒဏ်ရာအသေးအမွှေးမှ စုတ်ပြဒဏ်ရာကြီးအထိ ဖုန်မှုန့်နဲ့
သိပ်ခြင်း၊ မသန့်ရှင်းတဲ့ အဝတ်နဲ့ စည်းခြင်းက တစ်ဆင့်
ရောဂါပိုးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်း ဝင်ရောက်လေ့ရှိတယ်။

အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်မရှိတဲ့နေရာမျိုးမှာ ဖြစ်ပွားလေ့
ရှိပြီး မေးခိုင်ရောဂါပိုးဟာ အနာဒဏ်ရာမျိုးမှာ ပိုမိုပေါက်ဖွား
လာကြတယ်။

ကလေးမီးဖွားခြင်း၊ ကလေးပျက်ကျခြင်းတို့မှာ မသန့်
ရှင်းတဲ့ သားအိမ်နံရံမှာရှိတဲ့ သွေးကြောမှတစ်ဆင့် ရောဂါပိုး
တွေ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်း ဝင်ရောက်လာတယ်။ ချက်ကြိုးဖြတ်
ရာမှာ မသန့်ခြင်း၊ ချက်မကြေမီ ချက်တိုင်ထဲ မသန့်ရှင်းတဲ့
နံရံသိပ်ခြင်းတို့ဟာ ကလေးကိုယ်ထဲတွင်းကို မေးခိုင်ရောဂါ
ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်။ မသန့်ရှင်းတဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ
မသန့်ရှင်းတဲ့ ကိရိယာပစ္စည်းများမှတစ်ဆင့် မေးခိုင်ရောဂါ
ကူးစက်နိုင်ပါတယ်။

မေးခိုင်ရောဂါဟာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်း ဝင်ရောက်ပြီး
အနည်းဆုံး (၂) ရက်မှ (၂၁) ရက်အတွင်း ရက်သတ္တတစ်ပတ်

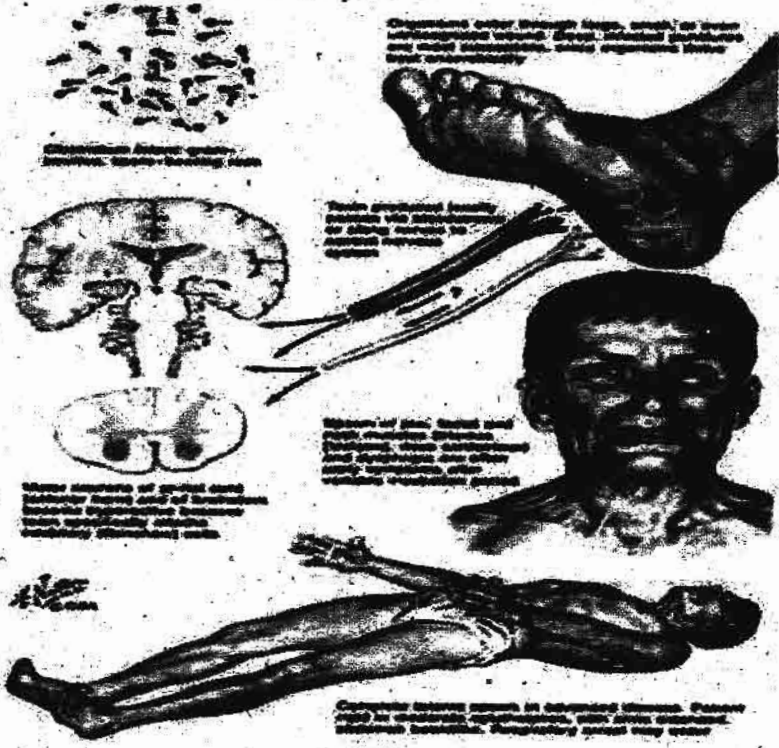
နှစ်ပတ်အတွင်း ပေါ်ပေါက်လေ့ရှိတယ်။ ရှေးဦးစွာ ကိုယ်လက်
မအီမသာနဲ့ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို
ကြောက်လန့်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီနောက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
အကြောတွေတင်းလာပြီး ပါးစပ်မဟနိုင်ဘဲ ရှေ့ပြီး မေးခိုင်လေ့
ရှိတယ်။

ဗျက်နှာမှာ အကြောတွေတင်းနေလို့ ငိုမချ၊ ရယ်မချ
ပြီးပြီးပြီးမျက်နှာ ဖြစ်နေလေ့ရှိတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ
အကြောများဆွဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းပြီး ကျော
ကော့ ရင်ကော့နဲ့ ပုလက်လှန်နေတဲ့အခါ ခေါင်းနဲ့ ခြေများ
သာ အိပ်ရာနဲ့ထိပြီး ကွေးကောက်ကာ အောက်တို့ လက်သွင်း
ရတဲ့အထိ တောင့်တင်းနေတတ်တယ်။

ရေလည်းသောက်မချ၊ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကို စကားနဲ့
ပြောမပြနိုင်၊ ဝေဒနာကို မချီမဆန့် ခံစားရလေ့ရှိတယ်။
ပတ်ဝန်းကျင် ဆူညံတဲ့အသံနဲ့ စူးရှတဲ့အလင်းရောင် စတဲ့
လှုံ့ဆော်မှုများနဲ့ ကြုံတွေ့ရရင် အဲဒီအချိန် တစ်စုံတစ်ယောက်
က လာထိမိရင် ပိုပြီးအကြောတက်တယ်။

နောက်ဆုံး အကြောဆက်တိုက်တက်ပြီး အသက်ရှူ
မရဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်း လိုအပ်တဲ့ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် လုံလုံ
လောက်လောက် မရလို့ အသက်ဆုံးရှုံးရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ

Tetanus

အဆုတ်အအေးမိခြင်းပါ တွေနေတယ်။ အချို့မှာ မေးခိုင်
ရောဂါပိုးအဆိပ်ကြောင့် နှလုံးကြွက်သားရောင်ပြီး ရုတ်တရက်
နှလုံးသွေးရပ် သေဆုံးရတယ်။

မေးခိုင်ရောဂါဖြစ်ရင် မေးခိုင်ရောဂါဟာ အသက်
အန္တရာယ်နဲ့ အလွန်နီးစပ်လို့ ကြောက်စဖွယ်ရောဂါဖြစ်တယ်။
လူတစ်ဦးတစ်ယောက် စတင်ပြီး ပါးစပ်ဖွင့်မရဘဲ မေးခိုင်
ရောဂါ ခံစားရတဲ့အချိန်မှာ ဆေးရုံအမြန်ပို့ခိုင်းရင် အသက်
ချမ်းသာရနိုင်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း
နေမှ ဆေးရုံပို့ရင် မလွယ်ကူတော့တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်သွား
ပါပြီ။ ဆေးရုံမှာ တက်ကျွမ်းတဲ့ဆရာဝန်တွေက အဆိပ်ဖြေ
ဆေး (ATS) ထိုးပေးခြင်း၊ အကြောတက်ရပ်ဖို့ ပြုလုပ်ခြင်း၊
မေးခိုင်ရောဂါပိုးတွေကို ပင်ဇီဝဆေးများအစွမ်းနဲ့ သေစေခြင်း
လိုအပ်ရင် အောက်စီဂျင်ပေးခြင်း စတဲ့နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကယ်ဆယ်
ကုသပေးနိုင်ပါတယ်။

သံဆိပ်ဖြေဆေးသဘာဝ - သံဆိပ်ဖြေဆေးလို့ လူသိ
များတဲ့ဆေးမှာ အေတီအက်စ်ခေါ် မေးခိုင်ရောဂါအဆိပ်ဖြေ
ဆေးဖြစ်တယ်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ အနာတရ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်
မရရအောင် ရွာဖွေပြီး ထိုးတတ်တယ်။ အေတီအက်စ်မထိုး
လိုက်ရလို့ မေးခိုင်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားရပါတယ်။

အေတီအက်စ်ရရှိဖို့ မေးခိုင်ရောဂါပိုးကနေ အဆိပ်
တချို့ယူပြီး မြင်းရဲ့ကိုယ်ထဲ ထိုးသွင်းရတယ်။ မြင်းရဲ့ခန္ဓာ
ကိုယ်မှတစ်ဆင့် အဲဒီအဆိပ်တို့ ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ အဆိပ်ဖြေ
တဲ့ဓာတ်တွေ ထုတ်လုပ်တယ်။ အဲဒီအခါ မြင်းရဲ့သွေးမှ
အဆိပ်ဖြေတဲ့ဓာတ်တွေ ပါနေတဲ့ သွေးရည်ကြည်ကို ထုတ်ယူ
ခြင်းနဲ့ (ATS) ရရှိပါတယ်။

အေတီအက်စ်ဆေးဟာ လူတို့ အသက်ပေါင်းများစွာ
ကယ်တင်နိုင်ပေမယ့် မေးခိုင်ရောဂါကာကွယ်အောင် ဓာတ်
ကုသရာမှာသာ သုံးသင့်တယ်။ ဒဏ်ရာအနာတရ တစ်ခုခု
ဖြစ်ရင် အဲဒီထိုးဆေးထိုးပေးဖို့ မလိုပါ။ အေတီအက်စ်ရဲ့
ကာကွယ်နိုင်မှု သက်တမ်းဟာ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ခံလို့
တိုတောင်းပြီး ကာကွယ်နိုင်မှုလည်း အပြည့်အဝမပေးနိုင်ပေ။

အေတီအက်စ်ဆေးဟာ အချို့လူများနဲ့ မတည့်ဘူး။
အဲဒီဆေးကို ထိုးပြီးတဲ့အခါ ဓာတ်မတည့်ခြင်းကြောင့် အဖု
အပိမ့်များထပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံလေ့ရှိတယ်။ အသက်
ရှူကျပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ရတာ ဖြေဆေးမထိုးနိုင်မီ သေဆုံးသွား
တတ်တယ်။ ဆေးနဲ့ တည့်/မတည့် စမ်းပြီးမှ ဆေးထိုးစေသင့်
ပါတယ်။ အဲဒီဆေးထိုးထားရင် မေးခိုင်ရောဂါအဖြစ် လုံးလုံး

စိတ်ချပြီလို့ မဆိုနိုင်ပါ။ ပထမအကြိမ် အေတီအက်စ်ထိုးပြီး
ရင် မေးခိုင်ရောဂါရပါက လူနာဟာ အဲဒီဆေးနဲ့မတည့်ဖြစ်ပြီး
ရောဂါကုသရာမှာ ခက်ခဲသွားရတယ်။

အမှန်တကယ် မေးခိုင်ရောဂါမှ ကာကွယ်နိုင်တဲ့ ဆေး
အစစ်တော့ မေးခိုင်ရောဂါ ကာကွယ်ဆေးဖြစ်တယ်။
အဲဒီဆေးမှာ လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ မေးခိုင်ပိုးရဲ့ အဆိပ်ကို
ပြုပြင် ပြောင်းလဲခြင်းနဲ့ အန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့ အပိုင်းကို
ဖယ်ရှားပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ အေတီအက်စ်ထုတ်လုပ်ဖို့ လှုံ့ဆော်
ပေးမယ့်အပိုင်း ပါဝင်တယ်။ အတောင်းဆုံး မေးခိုင်ကာကွယ်
နည်းက မိမိကိုယ်ခံစွမ်းအား ကြီးမားခြင်းဖြစ်တယ်။ ယခုအခါ
အေတီတီကို အသုံးများလာတယ်။

မေးခိုင်ရောဂါဟာ အသက်အန္တရာယ်နဲ့နီးစပ် သ်။
ရောဂါမဖြစ်အောင် ကာကွယ်တဲ့နေရာမှာ သံစတဲ့ အချွန်တွေ
မစူးစေဖို့နဲ့ ကလေးမီးဖွားရင် တွေ့ရာစား နီးကြောနဲ့ ချက်ကြီး
မလှီးဖြတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေဘဲ မေးခိုင်ကာ
ကွယ်ဆေးကို ထိုးနှံပေးဖို့လိုတယ်။

သုံးစွဲရင် အနာကို ရေနွေးနဲ့ဆေးတာ၊ ဖုန်မှုန့်တွေ
ကင်းအောင်လုပ်ပြီး အရက်ပျံ့ဆွတ်ကာ ပလာစတာနဲ့ ပိတ်
ထားရမယ်။ မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေး ထိုးပေးရပါမယ်။ ကလေး
မီးဖွားရင်လည်း အရပ်လက်သည်နဲ့ မမွေးဘဲ သင်တန်းဆင်း
ဆရာ၊ ဆရာမ၊ ဆရာဝန်တို့နဲ့ မွေးဖွားသင့်ပါတယ်။

မွေးစကလေး အသက် (၂) လ၊ (၄) လနဲ့ (၆) လမှာ
ရောဂါများမရှိပါက ကာကွယ်ဆေး၊ ဆုံဆို့ ကြက်ညှာ၊ မေးခိုင်
အသည်းရောင် အသားဝါ၊ ဦးနှောက်အမြှေးရောင် ကာကွယ်
ဆေး ထိုးနှံကာ ပိုလီယိုကာကွယ်ဆေး တိုက်ကျွေးဖို့ လိုအပ်
တယ်။ အသက် (၉) လနှင့် တစ်နှစ်ခွဲအရွယ်မှာ ဝက်သက်
ကာကွယ်ဆေးထိုးဖို့ လိုအပ်ပြီး၊ အသက် (၂) လအရွယ်မှာ
တီဘီကာကွယ်ဆေး (BCG) ထိုးနှံဖို့လိုအပ်တယ်။ ကိုယ်ဝန်
ဆောင် ကာလ (၆) လ၊ (၉) လမှာ (၂) ကြိမ်၊ နောက်ထပ်
(၆) လကြာမှာ မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေးထိုးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ကျန်းမာရေးနဲ့အညီ ကလေးဘဝကအစ ကလေးဘဝ
ကာကွယ်ဆေး အပြည့်အဝထိုးခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝ မေး
ခိုင်ကာကွယ်ဆေး အပြည့်ထိုးနှံပေးခြင်းက မေးခိုင်ရောဂါ
အန္တရာယ်ကနေ ကာကွယ်နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ရှုနာ၊ သုံးစွဲ၊
အပ်စူးနာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတိုင်း မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေး
ထိုးနှံဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ဒေါက်တာဇော်သုတ

ဒုလ္လဘဂေါ်

ကာကွယ်ခြင်းနှင့်
ကုသခြင်း

ဘောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

Carpometacarpal (CMC) joint

RISK FACTORS FOR ARTHRITIS

- 01 • Genetics
- 02 • Age
- 03 • Sex
- 04 • Trauma
- 05 • Obesity

ဒုလ္လာရောဂါ

ကျယ်ပြန့်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော နာတာရှည် ရောဂါများထဲတွင် ဒုလ္လာရောဂါသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ဒုလ္လာရောဂါသည် ယူရစ်အက်စ်စ် ဇွန်ထုတ်မှု၌ အဆင်မပြေ ပြဿနာဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ် အပိုင်းတစ်ခုခုတွင် ယူရစ်အက်စ်စ် ဆားများပွင့်၍ အနည် ထိုင် ကျောက်တည်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသော-ရောဂါဆို ဖြစ်သည်။

TOPHUS ခေါ် အဆစ်အမြစ်ကိုက် ဒုလ္လာကျောက် တည်ရောဂါသည် မကြာခဏ ထပ်ခါတလဲလဲ ဖြစ်စေ၍ ဒုက္ခ ပေးတတ်ပါသည်။

ဒုလ္လာရောဂါကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် မြင်တွေ့ရတတ်၏။ ဒုလ္လာရောဂါမည်သည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၌ ဖြစ်ပွားနိုင် ပြီး ဒုက္ခအမျိုးမျိုးလည်း ဖြစ်စေတတ်၏။

ကြွက်စွန်းကြောနာ၊ အာရုံကြောမျက်နာ၊ ကြွက်မြှေး ပါးနာ၊ ခါးနာ၊ လည်ပင်းနာ၊ အဆစ်ဆုံ အမြစ်ဆုံနာ စသည် ဖြင့် မျက်လှည့်ပြသလို ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် နာတတ်၏။

ကလေးလူငယ်များတွင်အမြစ်များတတ်သော အဆစ် အမြစ်ကိုက်ခဲနာကို RHEUMATISM ဟုခေါ်ကြ၏။ နာတာ ရှည်တတ်ပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ နာကျင်ဖောက်ပြန်တတ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးနာတတ်သော ရောဂါမျိုးဖြစ်သည်။

အေးမြ၍ စိုစွတ်တတ်သော ဒေသများတွင် အမြစ် များတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်နေထိုင် သင့်သည်။ အထူးသဖြင့် အဆစ်ရောင်နာနှင့် နှလုံးရောင်နာ သည် အဓိကလက္ခဏာများ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

အကယ်၍ မကာကွယ်နိုင်ဘဲ စွဲကပ်ခံရမည်ဆိုပါက ကိုယ်ပူခြင်း၊ အင်ပျဉ်ထခြင်း၊ အရေပြား၏အောက် အထုံး ကလေးများပေါ်ခြင်း၊ အကြောဆွဲခြင်းများကို ဖြစ်စေတတ် ပြီး နှလုံးကြွက်သား၊ နှလုံးဖုံးအမြှေးနှင့် နှလုံးအခင်းမြှေးတို့ကို ထိခိုက်စေကာ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးဝါးမှုများကို ပွားစေနိုင် ပါသည်။

ARTHRITIS ခေါ် အဆစ်အမြစ် ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲ နာသည်လည်း နာတာရှည် ဒုလ္လာရောဂါဖြစ်သည်။ ရောဂါ ပြင်းထန် အရှိန်တက်လာလျှင် နီလာ၊ ရောင်လာ၊ ပူလာ၊ နာကျင်ကိုက်ခဲလာတတ်ပြီး လှုပ်ရှားရန် ခက်ခဲလာတတ် သည်။ အဆစ်အမြစ်များ ပုံပျက်သွားနိုင်သည်။

ရောဂါဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းရင်းများမှာ -

(၁) ရောဂါပိုးများ ကူးစက်ခံရခြင်း၊ (၂) ဓာတ်မတည့် စွန့် တံ့ပြန်ခြင်း၊ (၃) ဒီဇင်ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ် စနစ် တွေ့ ယိုယွင်းစွဲယွက် ရွှပ်ထွေးနေခြင်း၊ (၄) ထိခိုက်မှုနှင့် ခွဲစိတ် ခံရမှုအပါအဝင် ထိခိုက်အနာတရဖြစ်ခံရခြင်း၊ (၅) သမင်ဖြူ ရောဂါကဲ့သို့ ဓမ္မဗေဒနာရောင်သော အကြောင်းရင်းများ၏ ရိုက် ခတ်ခံရခြင်း၊ (၆) ရောဂါဖြစ်ရန်အကြောင်း ညီညွတ်သွားခြင်း များကြောင့် ဖြစ်သည်။

အသက်ကြီးသော အမျိုးသားများတွင် အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲသော ဒုလ္လာရောဂါ အဖြစ်များတတ်၏။ ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းများမှာ ကိုယ်ခန္ဓာသွေးရည်ထဲတွင် ယူရစ် အက်စ်စ် စုပုံများလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု၏။ သွေးရည် ထဲတွင် ယူရစ်အက်စ်စ်ဆား ပျော်ဝင်နိုင်မှု အားနည်းလာ ပြီး ပိုလျှံလာသော ပိုတက်ဆီယမ် ယူရစ်အက်စ်စ်ဓာတ်များကို ဆားပွင့်ကလေးများ ဖြစ်လာစေကာ အဆစ်များ၏ အေး မြှေးများ၌ အနည်တည်စေသည်။ ထိုအခါ အဆစ်အမြစ်များ သည် ရောဂါပိုးမရှိဘဲ နာကျင်ကိုက်ခဲလာတတ်မည်။ အဆစ် များ နီမြန်းပူနွေးလာပြီး ရောင်ရမ်းနာကျင်လာတတ်သည်။

ဒုလ္လာရောဂါရှိသူများသည် အရက်သေစာ သောက် စားခြင်းကို အထူးရှောင်ကြဉ်ရမည်။ အရက်သောက်ခြင်း ကြောင့် ရောဂါပိုမိုဆိုးရွားစေနိုင်သည်။ အရက်နှင့် အရက်ယုံ သည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ LACTIC ACID လက်တစ်အက်စ်စ် ဖြစ်မြန်စေနိုင်ပြီး ယင်းလက်တစ် အက်စ်စ်ဓာတ်သည် ကျောက်ကပ်ထဲမှ ယူရစ်အက်စ်စ် ဇွန်ထုတ်ပေးခြင်းကို ဟန့်တားအနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အရက်သောက်ခြင်းကြောင့် ဒုလ္လာရောဂါကို ပိုမို ဆိုးရွားစေပြီး အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲခြင်း သံသရာလည်စေနိုင် ပါသည်။

ရောဂါလက္ခဏာသဘော

အရွယ်ရောက်သောလူကြီးများ အသက်အရွယ်ရလာ သည့်အခါ ဒုလ္လာရောဂါ သံသရာလည်မှုဖြစ်စဉ်သည် တဖြည်း ဖြည်း နှေးနှေးလာပြီး နာကျင်ခြင်းလည်း လျော့နည်းလာ တတ်သည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝအရှုံးပျောက်သွားခြင်းမိုး မဟုတ်ဘဲ ဒုလ္လာကျောက်တည်ရောဂါအဖြစ် ရောဂါလက္ခဏာ သဘော ပြောင်းလဲသွားကာ ဆက်လက်စွဲမြဲစေခြင်းသာ ဖြစ် ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒုလ္လာကျောက်တည်ရောဂါ ပြောင်းလဲဖြစ်တည်လာလျှင် အထူးသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်တွင် ဖြစ်လာတတ်သည်။ အဆစ်အမြစ် လေးငါးနေရာ၌လည်း တစ်ချိန်တည်းတွင် စွဲကပ်ဖြစ်စေတတ်သည်။

သက်ကြီးရွယ်အို အမျိုးသားများကို ဖြစ်စေနိုင်သလို သက်ကြီးရွယ်အို အဖွားအိုများကိုလည်း ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ဒုလ္လာကျောက်တည်ရောဂါသည် မျက်ကြည်လွှာတွင်လည်း တည်လာတတ်ပြီး နာတာရှည် မျက်လုံးနီရောဂါ ဖြစ်စေပြီး မျက်စိကို ဒုက္ခပေးတတ်ပါသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဒုလ္လာကျောက်တည်ရောဂါသည် အရေပြား၏ မည်သည့်နေရာမျိုး၌မဆို စွဲကပ်စေတတ်ပြီး အဖုအလုံးထွက်ခြင်း၊ အနီစက်ပေါ်ခြင်း၊ နာကျင်တတ်ခြင်း၊ ယားယံခြင်း၊ ပြည်တည်နာ ဖြစ်လာတတ်ခြင်း၊ အနာများကူးစက်ကာ ရင်းလာတတ်ခြင်းများကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ရင်သားကင်ဆာ၊ အူမကြီးကင်ဆာ စသည်ဖြင့် ရောဂါတစ်မျိုးမျိုးကို ခွဲစိတ်ထုတ်ဖယ်ခံရပြီးမှ ဒုလ္လာကျောက်တည်ရောဂါဖြစ်နေမှန်း သိရသည်ဟုဆိုသည်။ ဒုလ္လာရောဂါနှင့် အဖုအကျိတ်ပေါင်းစပ်၍ အရိုးကင်ဆာနှင့် ကြီးမားကြောက်စရာကောင်းသော ကင်ဆာဆဲလ်များအဖြစ် တွေ့ရတတ်သည်ဟု ပညာရှင်များ၏ ဆေးပညာစာတမ်းများတွင် ဖော်ပြထားကြသည်။

အသက်ရှူအဖွဲ့အစည်းများ၌လည်း ဒုလ္လာကျောက်တည်ရောဂါ ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၏။ အချို့တွင် လျှာခင်၌ ဒုလ္လာကျောက်တည်ရောဂါ ဖြစ်နေသောကြောင့် နှစ်ရှည်လများ အသံတိမ်နေတတ်ပြီး အချို့၌ လည်မျိုအရိုးပျော့တွင် ဒုလ္လာကျောက်တည် ဖြစ်နေသဖြင့် အစာမျိုရန် ခက်ခဲနေတတ်သည်။

ဆေးသုတေသီပညာရှင်များ၏ အဆိုအရ ဒုလ္လာရောဂါများသည် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း အဖွဲ့အစည်း၏ ဇီဝဖြစ်ပျက်မှုဖြစ်စဉ်နှင့် ဆက်စပ်၍ ဖြစ်တည်လာတတ်သော ရောဂါမျိုးဖြစ်သဖြင့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးမရွေး ခန္ဓာကိုယ်၏ မည်သည့်အစိတ်အပိုင်း၌ဖြစ်စေ စွဲကပ်ဒုက္ခပေးနိုင်သော ရောဂါဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

သိမြစ်၍ ဒုလ္လာရောဂါ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာများကို သိရှိထားကြခြင်းဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းသော ဒုလ္လာရောဂါ

ကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ရောဂါလွန် နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာမှုကို ကျော်လွှားနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဆင်ခြင်ရမည့်အကြောင်းရင်း

ဆေးပညာအရ လူ့ခန္ဓာကိုယ် သွေးအတွင်း ယူရစ်အက်ဆစ်ဓာတ် တိုးပွားပိုလျှံနေခြင်းကို ကာလကြာရှည်စွာ မကုသဘဲ လျစ်လျူရှုထားပါက ဆားဖွင့်များကို အနည်ထိုင်စေပြီး အဆစ်အမြစ် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းကို ဖြစ်လာစေနိုင်သည်။

အထူးသဖြင့် ညဘက်တွင် အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲခြင်း ရောဂါ ဖောက်ပြန်ဆိုးဝါး ဒုက္ခပေးလာတတ်သည်ဟုဆိုသည်။ ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အစာနှင့်ရေ ဝင်ရောက်မှုမရှိတော့သဖြင့် သွေးရည်ထဲ ရေဓာတ်လျော့နည်းလာသဖြင့် ယူရစ်အက်ဆစ်ဓာတ် စေးပျစ်လွန်ကလာခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲမှုကို ထိန်းချုပ်ပေးထားသော ကျောက်ကပ် အထက်ဂလင် ဟော်မုန်းထုတ်လုပ်ပေးမှု လျော့နည်းနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ရေကို မကြာခဏ သောက်ပေးခြင်းဖြင့် အထိုက်အလျောက် ကာကွယ်ထားနိုင်ပါသည်။

အဆစ်အမြစ်နာရောဂါ၏ ထူးခြားချက်မှာ နေရာလှည့်လည်တတ်သော သဘောရှိတတ်သည်။

အဓိက အဖြစ်များတတ်သော နေရာများမှာ

- (၁) ခြေဖဝါးအဆစ်များ
- (၂) ပခုံးနှစ်ဖက်
- (၃) တံတောင်ဆစ်
- (၄) လက်ကောက်ဝတ်
- (၅) ခူးခေါင်း
- (၆) တင်ပါးအဆစ်
- (၇) ပေါင်ရင်းဆစ်

စသည့် အဆစ်များတွင် ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ရောဂါဖောက်ပြန်မှု မရှိသည့်အခါများ၌မူ ဘာမျှ မဖြစ်သကဲ့သို့ ရှိနေတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကာကွယ်ခြင်းနှင့် ကုသခြင်း

မည်သည့်ရောဂါမျိုးဖြစ်စေ ရောဂါ စွဲကပ်ခံရပြီးမှ ကုသခြင်းထက် ရောဂါမဖြစ်အောင် ကာကွယ်နိုင်ခြင်းသည်

အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရောဂါစွဲကပ်ခဲ့ရပါက
လည်း ရောဂါမကျွမ်းမီ ရောဂါနဲ့စဉ် အချိန်အတွင်း ဆေးစစ်
ကုသမှု ခံယူခြင်းဖြင့် သက်သာ ပျောက်ကင်းစေနိုင်မည်
ဖြစ်သည်။

ရောဂါမဖြစ်အောင် တာကွယ်နေထိုင်နည်း

- (၁) အရက်သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။
- (၂) ခန္ဓာကိုယ်ခံခံအားကောင်းအောင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား
အားကစားတစ်မျိုးမျိုးကို နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်ပေးရ
မည်။
- (၃) အအေးမမိအောင်၊ အာသီးရောင်နာမဖြစ်အောင်၊
လည်ချောင်းနာရောဂါ မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်နေထိုင်
ရမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် သင့်မြတ်စေမည့် အစား
အသောက်များကို ရွေးချယ်စားသုံးပေးရပါမည်။
- (၄) ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းအပြင်၌ မသင်္ကာဖွယ်ရာ နာကျင်မှု
လက္ခဏာများရှိပါက ဆေးစစ်ဆေးမှု ခံယူကြရမည်။
ရောဂါစွဲကပ် မခံရသဖြင့် ကုသမှုခံယူရမည်ဆိုပါက-
(၁) ယူရစ်အက်စစ်ကို ထိန်းထားရမည်။ သမားတော်

ဆရာဝန်များ၏ ညွှန်ကြားမှုကိုခံယူပြီး ဆေးကို မပျက်
မကွက် မှန်မှန်သောက်ပေးရမည်။
(၂) နာတာရှည်ရောဂါ ကုသသကဲ့သို့ မျက်ခြည်မပြတ်
ဆေးစစ် ဆေးသောက်ခြင်းကို မပြတ်မလပ် လုပ်
ဆောင်ပေးရမည်။

(၃) အနေအထိုင် သတိထားပြီး မတည်သော အစား
အသောက်များကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။

ဆေးပညာရှင်အချို့၏ အဆိုအရ အရက်၊ ဘီယာ၊
တိရစ္ဆာန်များ၏ တလိစာ၊ သား ငါး ပုစွန်၊ ကဏန်း၊ ခရုကမာ၊
ပဲဝှမ်း၊ ပဲကြီး၊ ဦးမင်းများကို လျှော့စားသင့်သည် (သို့) ရှောင်
သင့်သည်ဟု ဆိုသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ဒုလ္လာရောဂါ မဖြစ်အောင် အချိန်
တွင် ထိထိရောက်ရောက် တာကွယ်ပြီး ဖြစ်လာပါက ပြတ်
မလပ် ဆေးစစ်ကုသမှု ခံယူကြခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းသွားသော
ရရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပန်းလှို စမ်းလှို လမင်းလှို သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ဆုတောင်းပြည့်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဖလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓာရီ ဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီဒါရီ (မြန်မာပြည်)

- ယတြာဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရှေ့နေလမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့ ဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဗေဒင် ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး ၉ ၀၉-၃၁၀၂၂၈၆

ဆီးအိမ်ရောဂါ သိစရာ

စိုးယဉ်ထွန်း

လူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဆီးအိမ်ဆိုသည်က စားသောက်
၍ဖြစ်လာသော အရည်များကိုမှ ပိုလျှံသည့်အရည်များကို
ဆီးအဖြစ် လက်ခံရာနေရာ ဖြစ်သည်။ ကျန်သည့် အရည်
များက လိုအပ်သော နေရာများကို ခွဲဝေ၍သွားကြသည်။

ဆီးအိမ်သည် လူနှင့်သတ္တဝါတိုင်းအတွက် လိုအပ်
သော အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည်။ ထိုဆီးအိတ်သည်ပင် ရောဂါ
ဝေဒနာများကို အများဆုံး ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ယောက်ျားမှာ
ဆီးဟုဆိုပြီး၊ မိန်းမမှာ မီးဟုဆိုထားသည်။

ဆီးအိမ်တွင် ဖြစ်တတ်သော ရောဂါဝေဒနာများသည်
ဆီးအိမ်ပြင်ပတွင် နာကျင်ခြင်း၊ ဆီးအိမ်အတွင်းမှ နာကျင်
ခြင်း၊ ဆီးအိမ်ရောင်ရမ်းခြင်းတို့သည် ကြီးမားသော ဆီးအိမ်
ရောဂါဖြစ်ရန် အစပျိုးခြင်းဖြစ်သည်။

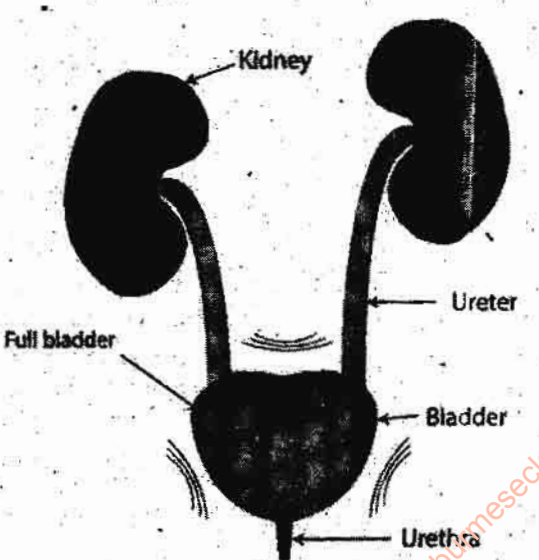
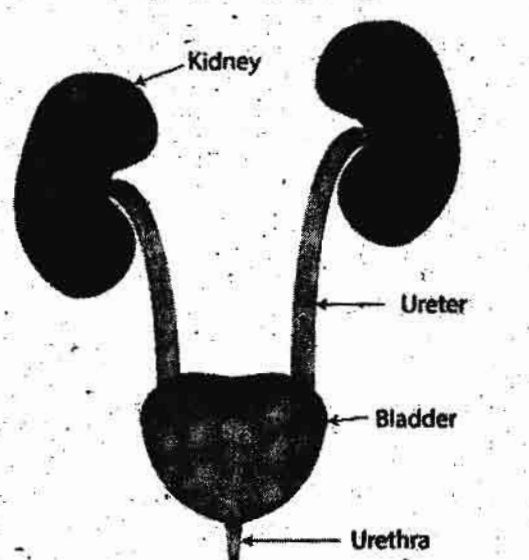
ဆီးထဲတွင် သွေးပါလာခြင်း၊ ဆီးသွားရန် ခက်ခဲ
နာကျင်ခြင်း၊ ဆီးနည်းနည်းနှင့် ခဏခဏသွားခြင်းတို့ စတင်
ဖြစ်လာသည်တွင် ဂရုစိုက်၍ ကုသလျှင် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါ
သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာသည်ကို အလေးစရူမပြုလျှင် ဆီးအိမ်
ကင်ဆာ ရောဂါဖြစ်ရန် သေချာသွားသည်။

ဆီးအိမ်ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားရန်ကို အထောက်
အကူပြုမှု အကြောင်းများသည် -

- ၁။ ဆေးလိပ်ကို ကာလကြာမြင့်စွာသောက်ခြင်း၊
- ၂။ သားငါးများ တုံးခြစ်အောင် ကြော်စားခြင်း (တုံးခြစ်
နေသော အပိုင်းစားခြင်း)။
- ၃။ အသက် (၆၀) နှင့်အထက် လူကြီးများ၊ ကျား/မ
တို့သည် ဆီးအောင့်ထားတတ်ခြင်း။
- ၄။ အေးခဲသောရေ (ရေခဲတုံး) ရေခဲစိမ် အသားများ။
- ၅။ အသီးအနှံ အပွင့်၊ အရွက်များသည် အဖန်၊ အခါး
ဓာတ် လွန်ကဲသည်တို့ကို စားသုံးမှု များခြင်းတို့
ကြောင့် ဆီးအိမ်ကင်ဆာရောဂါကို ပိုမိုဖြစ်ပွားအောင်
အထောက်အကူပြုသည်။

ဆီးအိမ်ကင်ဆာတွင် တွေ့ရသော ပိုးများနှင့် အခြား
အကြောင်းအရာများ -

- ၁။ ကပ်ပါးပိုး (Schistosomahzematobium)
- ၂။ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းမှု တစ်ခုကြောင့် ဆီးပိုက်သွင်း
ရသောသူများ။

၃။ မွေးရာပါ ဆီးရောဂါ (ဆီးအိမ်နှင့် ဆက်စပ်သော ရောဂါ တစ်ခုခု) ရှိသူ၊

၄။ ဆီးလမ်းကြောင်းတွင် ရောဂါဖြစ်ပွားသူ (ပိုးဝင်ခြင်း) ဆီးခြူးခြင်းခံရဖူးသူ၊

၅။ ဓာတုဆေးဝါးများကို ပေါင်းစပ်ကိုင်တွယ်ရသူ၊

၆။ အမျိုးသမီးများသည် သားအိမ်လည်တိုင်ရောဂါကြောင့် ဓာတ်ရောင်ခြည်နှင့် ကုသခံသူ၊

၇။ Chemotherapy drugs (ကင်ဆာရောဂါအတွက် ဆေးဝါးကုသနေသူ)

၈။ ကျန်းမာရေးကြောင့် ဓာတုဆေးဝါးများ အမြဲသုံးစွဲနေရသူ၊

၉။ သက်ရည်ဂလင်းကင်ဆာကြောင့် ဓာတ်ရောင်ခြည်နှင့် ဆေးဝါးကုသမှု ခံနေရသူတို့သည်လည်း ဆီးအိမ်ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာကို ခံစားကြရပါသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်ရှိသော The National Health Service ခေါ် NHS မှ ဆီးအိမ်ကင်ဆာ ဖြစ်သူတို့မှာ အများအားဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ပြန်ပါသည်။

လူအတော်များများတို့တွင် ဖြစ်ပွားသော ရောဂါဝေဒနာများမှာ ကိုယ်တိုင်ပင် ငွေကြေးနှင့် ဝယ်ယူကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုးကျိုးသာပေးသည့် အရက်၊ ဆေးလိပ်တို့ကို ရောင်းနေကြသရွေ့ တခြားသော ရောဂါဝေဒနာများနှင့် ဆီးအိမ်ကင်ဆာရောဂါများ ဖြစ်ပွားနိုင်ပါသည်။

အမျိုးသမီးများထက် အမျိုးသားများက ဆီးအိမ်ကင်ဆာရောဂါကို ပို၍ဖြစ်ပွားသည်။ ယနေ့တွင် အမျိုးသမီးများပင် ဘီယာနှင့် အရက်တို့ကို သောက်သုံးလာ၍ ဆီးအိမ်ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားမှုတွင် ယောက်ျားဦးရေကို မိတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသော မည်သည့်လူမျိုးပင်ဖြစ်စေ အသားအရေ ဖြူသူများက အသားအရေညိုသူ၊ မည်းသူများထက် ဆီးအိမ်ကင်ဆာ ပို၍အဖြစ်များကြသည်ဟု ကျန်းမာရေးသုတေသီများနှင့် ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်သူတို့ကပါ ထုတ်ပြန်ကြေညာထားသည်။

ဆီးပုံမှန်သွားရန်နှင့် ဆီးတွင် အနည်မပါရန်၊ အရောင်အဆင်း မပြောင်းရန်ကို ဂရုပြုပါ။ ဆေးလိပ်နှင့်အရက်ကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်ပါ။ ဆေးလိပ် (စီးကရက်) အငွေ့ကိုလည်း အထူးရှောင်ရှားပါ။ တခြားရောဂါများ ဖြစ်ပွားလျှင်

အမြန်ဆုံးနှင့် ထိရောက်အောင် ကုသပါ။ ဓာတုဗေဒဆေးဝါးများကို ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားမှုနှင့်သာ သောက်သုံးပါ။

National Cancer Institute ကမ္ဘာကျန်းမာရေးဌာန၏ စစ်တမ်းအရ မျိုးရိုးဗီဇအရဆိုင်လျှင် ဆီးအိမ်ကင်ဆာရောဂါသည် အမျိုးသားများသာ အဖြစ်များသည်ဟု သိရှိရကြောင်း စစ်တမ်းတွင် ဖော်ပြပါသည်။

လုပ်ငန်းအလုပ်ခွင်များမှလည်း ဖြစ်ပေါ်ပေမှုမှာ ရော်ဘာလုပ်ငန်း၊ အထည်ဆိုးဆေးလုပ်ငန်း၊ ပလတ်စတစ်လုပ်ငန်းစုံ (ပစ္စည်းဖိုစုပ်ပြုလုပ်သူများ) သုတ်ဆေးအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်သူ၊ လယ်သာပေါ်လစ် (အရောင်တင်ဆီအင်းမျိုး) ပြုလုပ်သူများ ထိုပစ္စည်းအရာဝတ္ထုများကို နေ့စဉ် ကိုင် ဘွယ်လုပ်ကိုင်နေရသူများ၊ ဓာတုဓာတ်ပေါင်းဖြစ်သော စိန်ကတ်ပါသည့် ရနံ့များ၊ ထိုရနံ့များသည် အဆိပ်ဖြစ်စေ၍ ရရှိက်မိလျှင် ဆီးအိမ်ရောင်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ဆီးအိမ်ကင်ဆာ ရောဂါကို လွယ်ကူစွာ ဖြစ်ပွားနိုင်သည်။

ကျန်းမာရေးအတွက် ဘေးဘယကင်းအောင် အနေအထိုင် အစားအသောက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ညစ်ညမ်းသော လေဆိုးများကိုပါ ဂရုစိုက် ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကြပြီး ရောဂါဆိုးဖြစ်သည့် ဆီးအိမ်ကင်ဆာဝေဒနာကို ရှောင်ရှားကင်းငေးနိုင်ကြပါစေဟူ၍ ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

စိုးယဉ်ထွန်း

သဘောသီး

ပေးစွမ်းနိုင်သော လူတို့၏ တုန်းမာရ:

သန်းတန်း

ကတိသစ္စာ တည်သောခါဝယ် နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေး
ဖက်ဝင်၏တဲ့။ အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာဟူသော
ဆရာ ဆရာကြီးများ၏စကားကို ဦးထိပ်ထား၍ ဒီမိုကရေစီ
လမ်းစဉ်သစ်နှင့် ချီတက်နေသော ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံတွင်
ခေတ်နှင့်အညီ မြန်မာပြည်သားတို့သည် ဖောင်ဒေးရှင်း
အမျိုးမျိုး၊ နာရေးကူညီမှုအသင်းများ၊ စေတနာဆေးကုခန်း
များ၊ အခမဲ့ဝန်ဆောင်မှုပေးသော စာသင်ခန်းများ၊ စာဖတ်
ခန်းများနှင့်ဆိုင်သော ပရဟိတအသင်းများ စည်းရုံးဖွဲ့စည်း
ကြကာ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲချို့တဲ့သူ၊ အားနည်းသူများအား
ကူညီထောက်ပံ့ပေးနေကြသည်မှာ ဝမ်းမြောက်အားရစရာ
ကောင်းလှပါသည်။

အများကိုအားကျ၍၊ စာရေးသူမှာ အသက်ကလေး
ထောက်လာ၍ အများသူငါတို့ကဲ့သို့ အသင်းအဖွဲ့များတွင်
စွမ်းစွမ်းတမံ ထက်ထက်မြက်မြက် တက်တက်ကြွကြွဖြင့်
ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို အားရစွာ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ငါ
မသေမီ လောကကြီးကောင်းကျိုး ထိုက်သင့်တဲ့ ပရဟိတ
လုပ်ငန်း လုပ်ရင်းဖြင့် သေသော်မြတ်၏ဟု စွဲမှတ်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တတ်နိုင်သော လောကအကျိုးကို
စာပေကပေးသော ဗဟုသုတများဖြင့် ချစ်စွာသော ညီအစ်ကို
တိုင်းရင်းသားများနှင့် နာမကျန်းဖြစ်နေသောသူများအတွက်
ကျမ်းဂန်များမှ ဗဟုသုတများ၊ ဆရာ ဆရာများ၏ ခေတ်
အဆက်ဆက် အသုံးပြုခဲ့သော ရုက္ခမူဆေးနည်းများကို
အများအကျိုးအတွက် ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားတင်ပြ
အပ်ပါသည်။

**ဥတုဘောဇန သင်္ဂဟကျမ်းအလိုအရ
သင်္ဘောသီး၏ ဂုဏ်သတ္တိများ**

သင်္ဘောဝှေးသီးစိမ်းသည် ချဉ်၏။ လေကိုနိုင်၏။
ကြေခဲ၏။ ပူ၏။ နှုတ်ကိုမြှန်စေ၏။ ပျံ့နှံ့လွယ်၏။ သင်္ဘော
ဝှေးသီးမှည့်သည် ချို၏။ ဖန်၏။ ဝမ်းမီးချက်၏။ ဝမ်းမီး
ချက်ပြီးသည့်နောက် ချို၏။ အေး၏။ အားရနှစ်သက်စေ
တတ်၏။ သလိပ်ကို ပွားစေတတ်၏။ အဆီဩဇာရှိ၏။ သုက်
အသား၊ အားတို့ကို နိုင်၏။ ဤကား ယောအတွင်းဝန်
ဦးဘိုးလှိုင်၏ ဥတုဘောဇနသင်္ဂဟကျမ်းထဲမှ အဆိုတည်း။

အခြားသော ဆေးဆရာကြီးများ၏ လက်ဆင့်ကမ်း
ခဲ့သော သင်္ဘောသီး၊ သင်္ဘောပင်၊ သင်္ဘောရွက်၊ သင်္ဘောမြစ်
တို့ကို စားပုံနှင့် ထိရောက်ပုံများကို တင်ပြလိုပါသည်။

အဖိုးနည်းဝန်ပါများဖြစ်၍ အားနည်းသော၊ ဆင်းရဲ
သော၊ ဝီလာနများအတွက် အထောက်အပံ့ ဖြစ်နိုင်စေရန်
အထူးစည်ရွယ်ပါသည်။

ရာဇဝတ်တိုင်းဒေသကြီး၊ မအူပင်ခရိုင်၊ ညောင်တုန်း
မြို့နယ်၊ တိုင်းစုကျေးရွာမှ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး (နယ်လှည့်
ဓမ္မတထိတ) ဦးတောဝိဒထံမှ မေတ္တာဖြင့် ရရှိလာခဲ့သော
ဆေးနည်းများမှာ ၎င်း၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အဆင့်ဆင့်မှ
သုံးစွဲလာသော သင်္ဘောသီး သင်္ဘောပင်နှင့် ပတ်သက်သော
ဂုဏ်သတ္တိများကို ဗဟုသုတအဖြစ် ရေးသားတင်ပြအပ်ပါ
သည်။

ဤသို့ ရေးသားရာတွင် မိမိသုံးဆေးပြီးတဲ့ ပုံးဖြင့်
မဟုတ် ကျမ်းဂန်များနှင့်ညီ၍ အတိုနှင့်အကြောင်းဖြင့်
စနစ်တကျ တင်ပြအပ်ပါသည်။

- သင်္ဘောသီးကို -
- မြန်မာအမည် - သင်္ဘော
- အင်္ဂလိပ်အမည် - Papaya
- ရုက္ခဗေဒအမည် - Carica papaya linn.
- မျိုးရင်း - Caricaceae.
- ပေါက်ရောက်ပုံ - မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားတွင်
စိုက်ပျိုးပင်အနေဖြင့် တွေ့ရှိရ
သည်။

အပင်သရုပ်

ပင်လတ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ပင်စည် အသားပွ၍ အဖြူ
ရောင် အစေးများထွက်သည်။ ကြီးမားသော လက်ဝါးရွက်
ပေါင်းဖြစ်၍ ရွက်လွှဲထွက်သည်။ ရွက်ညှာ အလွန်ရှည်၍
အလယ်ခေါင်းပွသည်။

အပွင့်မှာ အဖိုပွင့်၊ အမပွင့် ဟူ၍ရှိသည်။ အဝါနု
ရောင်ရှိသည်။

အသီးကြီးမားသည်။ အသီးခွံ ပြောင်ချောပြီး အတွင်း
သား ထူသည်။ အဖြူရောင်အစေးများ ထွက်သည်။ အစေ့
များစွာ ပါသည်။

အသုံးပြုအစိတ်အပိုင်း - အသီး၊ အရွက်

ဓာတုဗြပ်ပေါင်းပါဝင်မှု - Papain (enzyme), car-
paine, nicotins, cotinine, glycoside-carposide, cryptox-
anthin, carotenes, tataric acid, benzyl glucosinolat
cydoartenol, ascorbic acid, galacturonic.

ဆေးအသုံးပြုပုံ

တိုင်းရင်းဆေးအသုံး - သန်ကျဆေး၊ အရေပြားရောဂါ၊ နားရောဂါ၊ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ

စမ်းသပ်ဆေးဝါးပေး - သွေးခဲပိတ်ဆို့ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သော အာနိသင် (anticoagulant)၊ သန်ကျစေသောအာနိသင် (antithelmintic)၊ အမီးဘားဝမ်းကိုက်ပိုးဆေးစေနိုင်သော အာနိသင် (antiamoebic action)၊ ရောင်ရမ်းမှုကို နှိမ်နင်းနိုင်သော အာနိသင် (antiinflammatory)၊ တက်ခြင်းကိုနိုင်စေသော အာနိသင် (anticonvulsant activity)။

မိမိဖူးလာအဆက်ဆက် သိရှိသုံးစွဲခဲ့သော သင်္ဘောသီး၊ သင်္ဘောပင်၊ သင်္ဘောရွက်၊ သင်္ဘောမြစ်တို့၏ ဂုဏ်များမှာ -

သင်္ဘောသီးသည် ချို၏။ အေး၏။ အတန်ငယ်ငန့်၏။ ဓာတ်အသုံး၌ အတန်ငယ်ချို၏။ လေသည်းခြေနာကို ပျောက်စေ၏။ ဝမ်းကို လျော့သက်စေတတ်၏။ လေကို ကြေစေ၏။ ဝမ်းရစ်နာ၊ ကိုယ်ဖောကိုယ်ရောင်နာများကို နိုင်၏။ သလိပ်၊ သုက်၊ အားတို့ကို ဖြစ်ပွားစေတတ်၏။

နှလုံးကိုကျေးဇူးပြု၏။ ပြေပြစ်၏။ နှလုံးရောဂါ၊ လေရောဂါကို နိုင်၏။ သလိပ်ခြောက်နာ ချောင်းဆိုးသွေးပါ အနာတို့နှင့် သင့်လျော်၏။

သင်္ဘောသီးစိမ်းသည် ပူ၏။ ဖန်၏။ ဆီးဝမ်းကိုချုပ်စေ၏။ သလိပ်ကိုပျက်စေ၏။ လေကိုကျပ်စေ၏။ အစာနုကြ၏။ ခွန်အားကိုဖြစ်စေ၏။ အာရုံကြောကိုထက်မြက်စေ၏။ ချောင်းဆိုးနာ၊ သွေးခမ်းနာတို့နှင့်သင့်၏။

သင်္ဘောသီး၊ သင်္ဘောပင်၊ သင်္ဘောရွက်၊ သင်္ဘောမြစ်တို့ကို အသုံးချ၍ ကုသနိုင်သော ရောဂါများမှာ-

၁။ ခွေးမွှေးပြန်ခြင်းအတွက်

သင်္ဘောမြစ်၊ ကျွန်းသား၊ ၎င်း နှစ်မျိုးကိုသွေး၍ ကြွေစွန်းကြီးနှင့် သုံးစွန်းတိုက်ပါ။ တောကြက်မောက် (အသီးနှစ်ခွ) နှင့် ခွေးတောက်ရွက်မြစ်တို့ကို သွေး၍ အကိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာမှာ လူးပေးပါ။ အထက်ပါ သင်္ဘောမြစ်နှင့် ကျွန်းသား သွေးရည်ကို မကြာခဏတိုက်ပေးပါ။ မကြာမီ ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

၂။ ခွေးမွှေးဆိပ်တက်သည့်အတွက် အသုံးပြုရန်နည်း

သင်္ဘောမြစ် (၂) ကျပ်သား၊ ခွေးတောက်မြစ် (၈) ကျပ်သား၊ ပခိုင်းမြစ် (၁၀) ကျပ်သား၊ ထန်းဖိုထန်းလျက်

(၇)ကျပ်ခွဲသား၊ ၎င်းလေးမျိုးကို ပေါင်းကြိတ်၍ ဆီးသီးခန့် အလုံးများလုံးပါ။ နံနက်၊ နေ့၊ ည ၃ ကြိမ် (၁)လုံး စီးစားပါ။ လူနာအလွန်များပါက ထန်းလျက်ကိုထပ်ကျွေးပါ။ အကယ်၍ လူနာခွေးမွှေးပြန်ခဲ့သော် မကြောက်ပါနှင့်၊ ဆတ်သွားဖူး ပဉ္စငါးပါးအစုံကို သုံးခွက် တစ်ခွက်တင်ကျိုးပြီး အထက်ပါ ဆေးနှင့်တိုက်ပါ။ ရောဂါ ပျောက်ကင်းလာပါလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နည်းကား -

ပခိုင်းမြစ်၊ ခွေးတောက်မြစ်၊ ဝက်ခွေးပန်မြစ်နှင့် ထန်းလျက် ၎င်းလေးမျိုးကို ဆတူကျိတ်၍ ၃ လုံးလုံးပါ။ အသက် (၁၈) နှစ်အထက် ၁ ကျပ်သား ၃ လုံး၊ အသက် (၁၈)နှစ် အောက်မှ ၁၂ နှစ်အထိ ၅ မှုးသား ၃ လုံး၊ အသက် (၁၂)နှစ်မှ (၅) နှစ်အထိ ကလေးများကို ၃ ပဲသား ၃ လုံး ကလေးငယ်များကို ချင့်ချိန်၍တိုက်ပါလေ။ အကယ်၍ ဆေးသောက်မှု လွန်ပါက ထန်းလျက်ခဲတိုကျွေး၍ ဖြေပါ။ တအားရှေးနေ၍ ကိုက်သည့်ခွေးကိုပင် ဤဆေးဖြင့် ကုသ၍ရနိုင်ပါသည်။ ခွေးမွှေးဆေး ဖော်စပ်ပေးသော သမားတော်အနေဖြင့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ပြည့်စုံဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ လူနာအတွက် အာနိသင် ပိုထူးပါသည်။ ခွေးမွှေးကိုက်ပြီး ခွေးမွှေးပြန်လျှင် စိတ်မချရ၍ ထပ်မံကျွေးပါ။

၃။ အဖောသောက်ရန်အတွက် ဆေးနည်း

သင်္ဘောဖိုမြစ်၊ တရုတ်စကားခေါက် စမုံမျိုးငါးပါး၊ ထန်းလျက်၊ သပွတ်ကြီးခေါက်တို့ကို ဆတူရော၍ ထောင်းပါ။ မြေအိုးအသစ်နှင့် ထည့်ပြီးလျှင် ၎င်းဆေးအလေးချိန်နှင့် ညီသော ရေကို ထည့်ပါ။ စပါးပုံထဲမှာ (၇) ရက်မြှုပ်ပါ။ ပြီးလျှင် တစ်နေ့တစ်စွန်း သောက်ပေးပါ (ကြွေစွန်းဖြင့်)။

သတိပြုရန်မှာ တရုတ်စကားခေါက်နှင့် သပွတ်ကြီးခေါက်ကို ခွာသောအခါ မိမိ၏ ချက်နှင့်တိုင်း၍ အထက်သို့ ပင့်ပြီးခွာလေ။

၄။ ဆီးအောင့် ကျောက်တည်ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုရန် သင်္ဘောဖိုမြစ်၊ ဒန့်သလွန်မြစ်၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ဇာတိပွိုလ်သီး၊ ပိုးချင်းမ၊ သိန္ဓေ၊ ပရုပ်၊ ကျောက် ၅ မျိုး။

ဤဆေးမည် ၁၂ ပါးကို ၁ ကျပ်သားစီ အမှုန်ပြု ညက်စွာကြိတ်၊ ဆီးကင်းလုံးခန့် လုံးပါ။ ဆီးပျံ၊ ဆီးအောင့်၊ ကျောက်တည်သော် ရောဂါအနုအရင့်ကြည့်၍ ဆေးကို စားပါ။

ကျောက်ငါးပါးမှာ ကျောက်ချဉ်၊ ကျောက်ပွင့်၊ ကျောက်မြုပ်၊ ကျောက်စက်၊ ကျောက်ခက် ၅ငါးပါးတည်း။

၅။ ရင်ဘတ်နာအတွက်သောက်ရန် ဆေးနည်း
သဘောရွက်ပြုတ်ရည် နွေးနွေးတွင် ထန်းလျက်ခပ်၍
သောက်ပါ။

(က) တစ်နည်း
မိုးဖျော်ငရုတ်နှင့် ထန်းလျက် အမျှကြိတ်ပြီးစားပါ။

(ခ) တစ်နည်း
သံပရာရည်နှင့် ဆားလှော်အမျှခတ်၍ ည၊ နံနက်
တစ်ခွန်းစီ သောက်ပါလေ။

(ဂ) တစ်နည်းကား
သဘောဖိုပွင့်ကို သုပ်ပြီးစားပါ။ သံပရာရည် ညစ်ပြီး
စားပါ။

ရသာသဘောပွင့်ကိုလည်း သုပ်စားနိုင်ပါသည်။
သံပရာရည် ဆမ်းစားပါ။

သတိပြုရန်အချက်မှာ သဘောပွင့်ပြုတ်သောအခါ
အိုးအသစ်သုံးပါ။ ဟင်းအိုး မသုံးပါနဲ့၊ ချင်းပြုတ်ထားဖူးသော
အိုးမသုံးပါနှင့်။ ချင်းသည် သဘော၏သတ္တိကို ပြယ်စေပြီး၊
အဆိပ်ဓာတ် ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါသည်။

၆။ မိန်းကလေးများအတွက် ရာသီမလာသောရောဂါများ
အတွက် သောက်သုံးရန်

မိန်းကလေး၊ အပျိုအရွယ်လေးများ ဓမ္မတာရာသီ
မလာသော် သဘောသီးစိမ်းကို ရေစင်စင်ဆေးပါ။ အခွံပါ
ခြစ်ပါ။ မြဲမန်းလက်သုပ်လုပ်၍ သံပရာရည်ဆမ်းပြီး (၃) ရက်
စားပါ။ နောက် (၃) ရက် ဇောင်းခြမ်းသီးအမှုန့်ကို ပျားရည်နှင့်
နယ်စားပါ။ နောက် (၃) ရက်ကို မန်ကျည်းရွက်ဟင်းချက်
စားပါ။ အလွန်ဆုံး (၁၂) ရက်စားသုံးပြီးပါက ဓမ္မတာပွင့်
လာမည်။

သတိပြုရန်မှာ ကိုယ်ပူလျှင် နှမ်းဆီလိမ်း၊ ကိုယ်အေးက
ရေချိုးပေး အမြစ်ပြတ်စေရန် အောက်ပါဆေးကိုစားပါ။

၇။ အပျိုမီးယပ်ပေါ်ဆေးနည်း

ပန်းနု (၁) ကျပ်၊ ကြာသီး (၁) ကျပ်၊ ဖုန်းမထိန် (၁)
ကျပ်၊ ပရုပ် (၁) ကျပ်၊ လက်ချား (၁) ကျပ်၊ နံနံစေ့ (၁)
ကျပ်၊ ဤ (၆) ပါးကို အမှုန့်ပြု၊ ဆားသင့်ရုံထည့်၍ စားပါ။

အကယ်၍ မီးယပ်လေ မကြေသော်၊ ထိုး၍ နာသော်
ဆားကပြီး စားပါ။ ဝမ်းနာနေပြန်သော် ဆားမပါဘဲ သောက်
ပါ။ ဆေးအချိန်အဆမှာ ဆီးစေ့ ၂ စေ့ခန့်စားပါ။ လူနာ
အင်အား၊ ရောဂါအင်အားကို ချိန်ဆ၍ ပိုတန်ပို၊ လျော့တန်
လျော့၍ သောက်ပါ။

၈။ အမိုးမာစေရန်အတွက် ဆေးနည်း
သဘောရွက်ကို အခြောက်လှမ်း အမှုန့်ပြုထောင်း
ထားပြီးလျှင် ရေနွေးပူပူတွင် လက်ဖက်ခြောက်အစား ခပ်
သောက်ပါ။

၉။ အမိုးပျော့ရောဂါအတွက် ဆေးနည်း
သဘောရွက်ကိုပြုတ်၍ ငွေစရာအဖြစ်နဲ့ စားပေးပါ။

မှန်မှန်စားလျှင် အမိုးပျော့ရောဂါ ပျောက်နိုင်ပါသည်။

၁၀။ သွားတိုတ်၊ သွားကျင်၊ သွားပိုးထိုး၊ ရေစီးကမ်းပြု
အတွက် ဆေးနည်း

သဘောရွက်ခြောက်မှုန့်ဖြင့် နံနက်၊ ည သွားတိုက်
ပေးပါ။ ပျောက်တင်ပါသည်။

၁၁။ နားအူ၊ နားလေထွက်သော် ဆေးနည်း
သဘောရွက်ကို မီးအုံ၍ တို့စရာအဖြစ် မှန်မှန်စား
သုံးပေးပါ။ ပျောက်တင်နိုင်ပါသည်။

ဤတို့သို့ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးသည် ရုက္ခခေါ် သစ်
ရွက်၊ သစ်ည၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ခေါက်တို့မှ ဖော်စပ်၍သော်လည်း
ကောင်း၊ အသီးအနှံများ စားသုံးပေးခြင်းဖြင့်သော်လည်း
ကောင်း၊ ငှက်၊ တိရစ္ဆာန်များမှသော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝ
မြေလွှာမှ ထွက်သော ပစ္စည်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း၊
ဆရာ ဆရာကြီးများသည် မိမိတို့၏ ဆေးနည်းများကို လက်
ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်မှာ ရှေးပဝေသကဏီက
ဆရာကြီး ဇီဝကတို့ လက်ထက်မှပင် ဖြစ်တည်ခဲ့၍ ကျမ်းခံ
ပါဠိလာရှိသည်နှင့်အညီ သမိုင်းကြောင်းရှိခဲ့၍ အထင်မသေး
သင့်ပါ။ မိမိနှင့်တိုက်ဆိုင်လျှင် သုံးသင့်ပါကြောင်း။

သုခီအတ္ထာနံ ပရိယာရန္တု

သန်းတင်စိုး

ကျမ်းကိုး

- (၁) ဥတုဘောဇနသင်္ဂဟကျမ်း
- (၂) ဆေးအဘိဓာန်ကျမ်း
- (၃) ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး) ၏ ဆေးနည်း (၁၀၀၀)
- (၄) မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာ
- (၅) ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များ

အွန်လိုင်းပေါ်မှ ဆေးလုစာ

ဟေ မန် နှင်း

မြန်မာ့ဆေးဘတ်ဝင် မန်ညင်းဖြူပင်

မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အဖြစ် စိုက်ပျိုးသည်။ အထူးသဖြင့် အေးမြသော ရာသီဥတုရှိသည့် တောင်တန်းဒေသများတွင် ပိုမိုဖြစ်ထွန်းသည့် စိုက်ပျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ၃ ပေ x ၂ ပေရှိသော ပျိုးခင်းတွင် ပျိုးစေ့ ၆ များသာ ခန့် ပျိုးပါ။ ပျိုးစေ့ချပြီး ရေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းနံ့အောင် ခပ်ရွှံ့ရွှံ့လောင်း၍ ကောက်ရိုးဖြင့် လေးရက်ခန့်အုပ်ထားရသည်။ မြေကိုကောင်းစွာထွန်ယက်၍ တစ်ဧကလျှင် မြေဩဇာ လှည်း ၁၀ စီးနှင့် ၁၅ စီးခန့်ထည့်ပြီး သမအောင် ပြုပြင်၍ တစ်ပင် ၈ လက်မ တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်း ၁၂ လက်မခွာ၍ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးရမည်။ ရေကို လိုအပ်သလို လောင်း၍ ပေါင်းမြက်များကို ရှင်းလင်းထားပေးရမည်။ စိုက်ပြီး ရက်ပေါင်း ၄၅ မှ ၆၀ အကြာတွင် ဆွတ်ခူးနိုင်ပါသည်။

အပင် - နာသီပင်မျိုးဖြစ်၍ အမြင့် ၂ ပေခန့်ရှိသည်။

အရွက် - မြေမှကပ်၍ ထွက်သည်။ ရွက်ရင်းပိုင်း

မာ၍ ရွက်ပြားရွက်နား အဝိုက်များရှိသည်။ ရွက်ရိုးဖြူသည်။ ရွက်ညှာရှည်၍ အသားပွပြီး အလယ်တွင် မြောင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

အပွင့် - ပန်းခိုင်ရှည်လျားသည်။ ပန်းပွင့်လေးများမှာ အဝါရောင်ရှိသည်။

အသီး - အလွန်သေးငယ်သည်။ လုံးဝိုင်း၍ နှမ်းစေ့ခန့် ရှိသည်။ အမွေးထူသည်။ နှုတ်သီးရှည်သည်။ အစေ့ပြား၍ အညိုရောင် ရှိသည်။

အသုံးပြုပုံ အစေ့၊ အဆီ

အာနိသင် မြန်မာဆေးကျမ်းများအလိုအရ မန်ညင်းသည် စပ်ခါးသောအရသာရှိ၍ ပူသောသတ္တိရှိ၏။ ထက်မြက်၏။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေ၏။ သလိပ်တို့ကို ကင်းငြိမ်းစေ၏။ သွေးအန်၊ သွေးကျ၊ နူနာ၊ ယားယံခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ အစေ့အသုံးပြုပုံ

၁။ မန်ညင်းဖြူစေ့ကို ကွမ်းစားဂမုန်းနှင့် သွေးပြီးလိမ်းသော် အဆစ်ရောင်ခြင်း ပျောက်၏။

အဆီအသုံးပြုပုံ

၁။ မန်ညင်းဆီ အနည်းငယ်ကို အအေးလွန်၍ ကိုက်သော နားနာကို ခတ်ပေးပါက ပျောက်ကင်း၏။

၂။ မန်ညင်းဆီ၊ မရိုးရွက်ရည်၊ နန္ဒင်းတက် ၎င်းသုံးမျိုးကို ရောချက်၍ ဆီကျွန်လျှင် စစ်စွာပြီး ပွေးနား၊ ယားနာများကို လိမ်းပေးပါက ပျောက်ကင်းသည်။

၃။ မန်ညင်းဆီကို ပရုတ်နှင့်ချက်၍ ကလေးများ ဗိုက်နာခြင်း၊ အဆုတ်အအေးမိခြင်း၊ နှာစေးချောင်းဆိုးခြင်းများအတွက် လိမ်းဆေး သို့မဟုတ် အုပ်ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုရ၏။

၄။ ဘေလုံးရောဂါ၊ သွေးဖျဉ်းရောဂါ၊ မြင်းသရိုက်ရောဂါ၊ လေထိုးလေအောင့်ရောဂါတို့ကို မန်ညင်းဆီ အနည်းငယ် သောက်ပေးခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်ရာ နေရာတွင် ပွတ်၍လိမ်းပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်း၏။

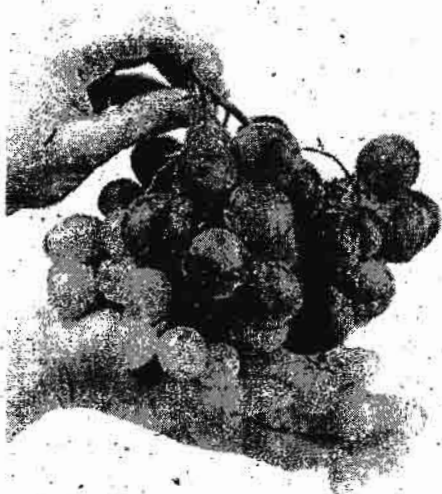
၅။ ထိပ်ကပ်နာဖြစ်လျှင် ညအိပ်ရာဝင်ချိန် နှာခေါင်းတွင်းသို့ မန်ညင်းဆီ အနည်းငယ်ထည့်ပေးက ပျောက်၏။

၆။ ကလေးများ မကွရနာပေါက်လျှင် မန်ညင်းဆီဖြင့် သုံးခါမျှ လိမ်းပေးရုံမျှဖြင့် မကွရနာများ ကြွေကျပျောက်ကင်း၏။

၇။ ခေါင်းကိုက် ခေါင်းအူဖြစ်လျှင် ဦးခေါင်းတွင် မန်ညင်းဆီ ထည့်လိမ်းပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်း၏။

- ၈။ ဇက်ကြောတက်၊ မျက်မှိုက်ကိုလျှင် တက်သည့်နေရာ၊ ကိုက်သည့်နေရာများတွင် မုန်ညင်းဆီလိမ်းပေးက ပျောက်ကင်း၏။
- ၉။ အထုံအကျဉ်၊ အချဉ်အနွဲ၊ အကြောဆွဲ၊ လက်ကပ် ခြေကပ်ဖြစ်လျှင် မုန်ညင်းဆီတစ်ဆ၊ နှမ်းဆီတစ်ဆကို တောင်ဆိတ်ဆီ သို့မဟုတ် တောဆိတ်ဆီနှင့် ဖျော်၍ လိမ်းပေးက ပျောက်ကင်း၏။
- ၁၀။ လည်ပင်းကြီးရောဂါ ဖြစ်ပွားပါက မုန်ညင်းဆီ တစ်ဆ၊ နှမ်းဆီ တစ်ဆကို စပါးကြီးသည်းခြေနှင့် ဖျော်၍ လည်ပင်းတွင် စုတ်နှင့်ထိုးပြီး ပဉ္စကာနီသီး သို့မဟုတ် ဖရဲသီးကို အခြောက်လှန်း သွေးလိမ်းက ပျောက်၏။
- ၁၁။ အနာပျက်၊ အနာဆွေးဖြစ်လျှင် မုန်ညင်းဆီလိမ်းက ပျောက်၏။
- ၁၂။ မုတ္တကျသူများ မုန်ညင်းဆီဖြင့် နှိပ်နယ်ပေးက သက် သာ ပျောက်ကင်း၏။
- ၁၃။ ကိုယ်တွင်လိမ်း၍ အိပ်ပါက ဝဲနာ၊ ယားနာ၊ နူနာ၊ လေနာများမှ ကင်းဝေးစေ၏။

Credit : DATA Doctor

**အနီရောင်စပျစ်သီးနှင့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီး
ဘာတွာခြားသလဲ**

- * ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင် ပစ္စည်းတွေဟာ အနီရောင်စပျစ် သီးမှာ များစွာပါဝင်ပေမယ့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးမှာ အနည်းငယ်သာ ပါဝင်ပါတယ်။
- * ကယ်လိုရီပါဝင်မှု ပမာဏဟာ အစိမ်းရောင်စပျစ်သီး

ထပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

မှာ အနီရောင်စပျစ်သီးထက် အနည်းငယ် ပိုမြင့်မား ပါတယ်။

- * အနီသိုဆိုင်ရာနှင့် ပမာဏဟာ အနီရောင်စပျစ်သီးမှာ မြင့်မားစွာ ပါဝင်ပေမယ့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးမှာ အနည်းငယ်သာ ပါဝင်ပါတယ်။
- * အနီရောင်စပျစ်သီးမှာ ခိုဗက်စထရော၊ ကတ်တချင်နဲ့ ကွာစိတင်လိုမျိုး ဖလေ့ဒိုဇိုက် ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင် ပစ္စည်းတွေ ပါဝင်ပေမယ့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးမှာ ကတ်တချင်တစ်မျိုးတည်းသာ ပမာဏအနည်းငယ် ပါဝင်ပါတယ်။
- * အနီရောင်စပျစ်သီးဟာ သွေးဖိအားကို ကျဆင်းစေ နိုင်ပေမယ့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးမှာမူ မကျဆင်းစေ နိုင်ပါ။
- * အနီရောင်စပျစ်သီးက နှလုံးရောဂါဆိုင်ရာ ပြဿနာ တွေကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ကောင်းတဲ့ ကိုလက်စထရောတွေကို ကာကွယ်ထား နိုင်ပေမယ့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးကတော့ မပြုလုပ် နိုင်ပါ။
- * အနီရောင်စပျစ်သီးမှာ ပါဝင်တဲ့ ဗက်စထရောဟာ အယ်လ်ဒိုင်းမားရောဂါကို ကုသဖို့ ကူညီနိုင်ပေမယ့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးကတော့ မပြုလုပ်နိုင်ပါ။
- * အနီရောင်စပျစ်သီးမှာ ပါဝင်တဲ့ ခိုဗက်စထရောဟာ မှိုရောဂါနဲ့ ကင်ဆာရောဂါကို ပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိ ရှိပေမယ့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးမှာ ခိုဗက်စထရော မပါဝင်ပါ။
- * အနီရောင်စပျစ်သီးမှာ ပါဝင်တဲ့ ကွာစိတင်ဟာ ဓာတ် မတည့်မှုကို ဆန့်ကျင်နိုင်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိရှိတာကြောင့် ဓာတ်မတည့်မှု ပြဿနာအမျိုးမျိုးကို ကုသနိုင်ပြီး အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးမှာမူ ကွာစိတင် မပါဝင်ပါ။
- * အနီရောင်စပျစ်သီးမှာ ပါဝင်တဲ့ အနီသိုဆိုင်ရာနှင့် ဟာ ရောင်ရမ်းမှုကို လျော့ကျနိုင်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိရှိပေ မယ့် အစိမ်းရောင်စပျစ်သီးမှာ အနီသိုဆိုင်ရာနှင့် မပါဝင်ပါ။
- * ဒါကြောင့်မို့ အနီရောင်စပျစ်သီးဟာ အစိမ်းရောင် စပျစ်သီးထက် အာဟာရဓာန်ဖိုး ပိုမိုမြင့်မားပါတယ်။

Credit : DATA Doctor

မျက်စိ အားတောင်းစေရန်

မျက်စိအားကောင်းစေရန် အောက်ပါအချက်များကို လိုက်နာသင့်ပါတယ်။

* ငါးများစားစားပေးပါ။ ငါးများမှာ မျက်ခုံးထဲက မျက်ရည်-ခန်းခြောက်ခြင်းကို တားဆီးပေးတဲ့ omega 3 fatty acid များစွာ ပါဝင်တယ်။

ငါးမကြိုက်သူများ ငါးကြီးဆီ ဆေးလုံးများကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

* ရေကူးမယ်ဆိုရင် ရေငုပ်မျက်မှန်တပ်ပြီး ကူးရင် ပိုကောင်းတယ်။ ရေထဲက ကလိုရင်းဓာတ်တွေကို အကာ အကွယ်ပေးတယ်။

ဆောက်လုပ်ရေးတို့၊ စက်ပြင်ဆရာတို့ ဆိုရင်လည်း အကာအကွယ်မျက်မှန် တပ်ဆင်သင့်ပါတယ်။မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတွေ ဖြစ်တတ်ပြီး cornea လို့ခေါ်တဲ့ မျက်ကြည်လွှာကို ထိခိုက်စေနိုင်ပါတယ်။

* ကားမောင်းစဉ် လေအေးပေးစက် ဒလက်ပြားတွေကို မျက်နှာတည့်တည့်မချိန်ထားဘဲ ခြေထောက်လောက်အထိကို ချိန်ထားပါ။

မျက်နှာတည့်တည့်ထားရင် လေအေးပေးစက်က ထွက်လာတဲ့ လေဟာ မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်တွေကို ရေမြုပ်လိုစုပ်ယူတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခြေထောက်လောက်ကို စိုက်ထားပါ။

မျက်ရည်ခန်းခြောက်တာ များသွားရင် မျက်ကြည်လွှာ ပျက်စီးတတ်ရုံမက ကြာရင် မျက်စိပါ ကွယ်သွားနိုင်ပါတယ်။

* ဟင်းချက်ရင် အခြားကြက်သွန်တွေထက် ကြက်သွန်နီကို ပိုသုံးပေးပါ။ ကြက်သွန်နီမှာ မျက်စိတိမ်ကွယ်ခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးတဲ့ ဓာတ်တစ်မျိုး ပါဝင်လို့ပါ။

* အိမ်အပြင် နေပူထဲသွားရင် နေကာမျက်မှန် တပ်ပေးပါ။ စူးရှတဲ့ နေရောင်ခြည်ကို ကာကွယ်ပေးရုံမက လေတိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တဲ့ မျက်ရည်ခန်းခြောက်ခြင်းကိုလည်း ကာကွယ်ပေးပါတယ်။

* ညဇာ စားတဲ့အခါ စိမ်းစားဥ စားပေးသင့်တယ်။ ညမြင်ကွင်း ပိုကောင်းစေတဲ့ ဗီတာမင်အေ ပါဝင်တယ်။

* ညအိပ်ရာမဝင်ခင် မျက်စိတစ်ဝိုက်နားက မိတ်ကပ်တွေကို ဖယ်ရှားပေးပါ။ မိတ်ကပ်အပိုင်းအစကလေးတွေဟာ မျက်ကြည်လွှာကို ခြစ်သွားနိုင်တယ်။

* သန့်ရှင်းတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို သုံးပါ။ အခြားသူတွေသုံးတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို မသုံးပါနဲ့။ conjunctivitis လို့ခေါ်တဲ့ ကူးစက်မြန်မျက်စိရောဂါ ဖြစ်စေတယ်။

* စာဖတ်၊ စာကျက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေဆိုရင် မိနစ်သုံးဆယ်ပြည့်တိုင်း စာအုပ်ကို ခဏချပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကို စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက် ကြည့်သင့်တယ်။ (နာရီသံပတ်ပေးပြီး နှိုးဆော်ပါ။)

* တစ်လ တစ်ခါ သွေးပေါင်ချိန် တိုင်းသင့်တယ်။ သွေးပေါင်ချိန်မြင့်ရင် မျက်စိထဲက သွေးကြောတွေကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။

* စံပယ်ရနံ့ပါတဲ့ ရေမွှေးကို သုံးဝေးရင် မျက်စိအားကောင်းတယ်။

စံပယ်ပန်းရနံ့ဟာ ဦးနှောက်အရွှေ့ပိုင်းက beta လှိုင်းတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး နိုးကြားထက်မြက်မှုနဲ့ မျက်စိအားကောင်းခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေတယ်။

* အညှိရောင်နေကာမျက်မှန်ထက် မီးခိုးရောင်နေကာ မျက်မှန်ကို သုံးပါ။ အရောင်သွေဖည်မှု နည်းတယ်။

* အငန်လျှော့စားသင့်တယ်။ အငန်ဓာတ်များရင် မျက်စိမှာ တိမ်ဖြစ်ဖို့ အခြေအနေ ပိုပေးတတ်တယ်။ ဆားလျှော့စားပါ။

Credit : DATA Doctor

ပန်းသီး စားသုံးခြင်းဖြင့် ရရှိသော
ကောင်းကျိုး(၁၀)ချက်

တစ်နေ့ ပန်းသီးတစ်လုံးစားလျှင် ဆရာဝန်ပင်မလိုဟု အနောက်တိုင်း ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းသီးမှရရှိသော ကောင်းကျိုးများကိုမူ တိကျစွာ မပြောနိုင်ပေ။ အောက်ဖော်ပြပါ အချက်များသည် ပန်းသီးစားသုံးခြင်း၏ ဆိုင်းကို ထောက်ခံသော ရလဒ်များပင် ဖြစ်သည်။

(၁) အရိုးကို ကာကွယ်ခြင်း

Flavonoid ဖြစ်ပေါင်းသည် သွေးဆုံးပြီး အမျိုးသမီးများ၏ အရိုးသိပ်သည်းဆကို မြင့်မားစေသည်ဟု ပြင်သစ် သုတေသီများက ဆိုသည်။ အဆိုပါခြံပေါင်းသည် ပန်းသီး၌သာ ပါရှိသည်။ ထို့အပြင် ပန်းသီးတွင်ပါသည့် Beron ဖြစ်ပေါင်းသည်လည်း အရိုးများကို ခိုင်မာစေသည်။

(၂) ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါမှ ကာကွယ်ခြင်း

မကြာသေးမီက လေ့လာစမ်းသပ်ချက်အရ ပန်းသီးဖျော်ရည်ကို နေ့စဉ်သောက်သုံးသော ကလေးများသည် တစ်လ တစ်ကြိမ်သာ သောက်သော ကလေးများထက် ပန်းနာရင်ကျပ် ခံစားရမှုမှ လျော့နည်းစေသည်ဟု သိရသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်လောင်းများ၌ ပန်းသီးများစားသုံးသူများနှင့် ပန်းသီးမစားသောသူများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက မွေးဖွားလာသော ကလေးများတွင် ပန်းသီးစားသုံးမှုများသော မိခင်၏ ကလေး၌ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားမှုနည်းပါးကြောင်း တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

(၃) အယ်လ်ဇိုင်းမားရောဂါမှ ကာကွယ်ခြင်း

အမေရိကန်နိုင်ငံ Cornell တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံပညာရှင်

များ၏ ကြွက်များနှင့် စမ်းသပ်ချက်အရ ပန်းသီးတွင် ပါဝင်သော Free radical ဖြစ်ပေါင်းသည် ဦးနှောက်ဆဲလ်များရှိ Free radical များ ဖျက်စီးခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးသည်။ ယင်းသည် အယ်လ်ဇိုင်းမားရောဂါ ဖြစ်ပွားမှု လျော့ကျစေသည်ဟု ဆိုသည်။

(၄) ကိုလက်စထရော ကျဆင်းစေခြင်း

တစ်နေ့လျှင် ပန်းသီး နှစ်လုံး စားသုံးပါက သွေးတွင်း အဆီဓာတ်ကို ၁၆ ရာခိုင်နှုန်းအထိ လျော့နည်းစေနိုင်ကြောင်း သိရသည်။

(၅) အဆုတ်ကင်ဆာ ဖြစ်ပွားခြင်းမှ ကာကွယ်ခြင်း

သုတေသီများ၏ လေ့လာချက်အရ ပန်းသီးစားသုံးသောသူ တစ်သောင်းတွင် အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ပွားမှု ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း လျော့ကျစေသည်။

(၆) ရင်သားကင်ဆာ ဖြစ်ပွားမှုမှ ကာကွယ်ပေးခြင်း

Cornell တက္ကသိုလ်မှ စမ်းသပ်ချက်အရ တစ်နေ့ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် အကျွေးခံရသော ကြွက်များတွင် ရင်သားကင်ဆာဖြစ်ပွားမှု ၁၆ ရာခိုင်နှုန်း ကာကွယ်ကြောင်း တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

အဆိုပါ ကြွက်များကို တစ်နေ့ ပန်းသီးသုံးလုံး ကျွေးသောအခါ ၃၉ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ကာကွယ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့ ခြောက်လုံးအထိ ကျွေးလျှင် ၄၄ ရာခိုင်နှုန်း ကာကွယ်စေကြောင်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိရကြောင်း သိရသည်။

(၇) အူမကြီးကင်ဆာ ဖြစ်ပွားမှုမှ ကာကွယ်ပေးခြင်း

အဆိုပါတက္ကသိုလ်၏ လေ့လာချက်အရ ပန်းသီးဖျော်ရည် တိုက်ကျွေးခဲ့သော ကြွက်များ၌ အူမကြီးကင်ဆာ ဖြစ်ပွားမှု ၄၃ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ကာကွယ်မှုပေးကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။

ပန်းသီးရှိ Pectin ဖြစ်ပေါင်းသည် အူလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ အစာခြေစနစ်ကို အထောက်အကူပြုရုံမက အူမကြီးကင်ဆာ ဖြစ်ပွားမှုကို ထိန်းချုပ်ပေးသည်။

(၈) အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်ပွားမှု လျော့နည်းစေခြင်း

ပန်းသီးအဖုံပါ ရောကြိတ်ထားသည့် ဖျော်ရည်ကို သောက်သုံးပါက အသည်းကင်ဆာဖြစ်ပွားမှုကို ၅၇ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ကာကွယ်ပေးသည်။

(၉) ဆီးချို သွေးချိုကို ထိန်းညှိစေခြင်း

လူခန္ဓာကိုယ်ရှိ ဂလူးကို့စ်တိုးနစ်ဓာတ်စစ်ကို ပန်းသီးတွင် ပါဝင်သည့် Pectin ဖြစ်ပေါင်းက အထောက်အကူပေး

ခြင်းဖြင့် ဆီးချို သွေးချိုကို ထိန်းညှိပေးသည်။

(၈၀) ကိုယ်အလေးချိန် တက်မလာအောင် ကာကွယ်နိုင်ခြင်း

ကိုယ်အလေးချိန် လျော့နေစဉ် အချိန်အတွင်း ပန်းသီးသို့မဟုတ် သစ်တော်သီးသုံးလုံး စားသော အမျိုးသမီးများသည် မစားသော အမျိုးသမီးများထက် ကိုယ်အလေးချိန် ကျနှုန်း ပို၍မြန်ဆန်ကြောင်းကို ဘရာဇီးသုတေသီတို့က လေ့လာချက်အနေဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

Credit : DATA Doctor

နံနက်စာတာ အသင့်ကြောင့် တစ်နေ့လုံးအတွက် အရေးကြီးဆုံးအစာ ဖြစ်နေသလဲ

နေ့တစ်နေ့ရဲ့ အစမှာ စားရတဲ့ မနက်စာက တစ်နေ့တာလုံးအတွက် အရေးကြီးဆုံးအစာ ဖြစ်တာကြောင့် မနက်စာကို မဖြစ်မနေ စားသင့်ကြောင်း မကြာခဏ ကြားဖူးကြမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ အပြိုင်အဆိုင်များတဲ့ မျက်မှောက်ခေတ်ကြီးမှာ နောက်ကောက်ကျ မကျန်ခဲ့ဖို့အတွက် အများစုက အလုပ်လောဘကြီးနေတတ်ကြပါတယ်။ မနက် မနက် အလုပ်ချိန် မီအောင်၊ ကျောင်းချိန်မီအောင် လုံးပန်းနေရတာနဲ့ မနက်စာစားဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ခဲ့နဲ့ အကျအနာထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စားဖို့ နေနေသာသာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုတောင် အပြင်ထွက်ခါနီးမှ အမြန်မျိုချနေရတဲ့ အလုပ်များသူတွေမှ အများကြီးပဲ။ တကယ်ဆို မနက်စာက ကျန်းမာရေးအတွက် အရေးအကြီးဆုံး အစာပါ။

ဒီစကား အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ကြားနေရပေမယ့် ဒါအမှန်တရားပါ။ တစ်ညတာလုံးမှာ ဘာမှမစားဘဲ အိပ်နေ

တာကြောင့် ဟာနေတဲ့အစာအိမ်အတွက် အိပ်ရာနိုးချိန်မှာ စားတဲ့ မနက်စာက အရေးကြီးပါတယ်။ မနက်စာဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး break fast ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း ဥပုသ် fast ကို ဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။

မနက်တိုင်း မနက်စာပုံမှန်စားနေသူတွေဟာ မစားသူတွေထက် ပိုပြီး ကျန်းမာနေကြောင်းကို လေ့လာချက် မြောက်မြားစွာအရ တွေ့ရှိရပါတယ်။

မနက်စာကနေ ရရှိတဲ့ အကျိုးထူးတွေကတော့ အားအင်တွေ ပြည့်ဝနေခြင်းနဲ့ တစ်နေ့တာလုံး အာရုံစိုက်မှု ကောင်းနေခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ စာသင်ကြားရာမှာ ပိုစိတ်ဝင်စားပြီး စာတွေ ပိုမှတ်မိလွယ်စေပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ရောဂါဘယတွေမှာလည်း ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်အလေးချိန် ထိန်းသူတွေ အနေနဲ့လည်း မနက်စာ စားသင့်ပါတယ်။ တချို့က ဝိတ်လျှော့ချင်လို့ မနက်စာကို လျှော့စားတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်စာကို လျှော့စားခြင်းက မဝိန်စေတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် ဝလာစေနိုင်ပါတယ်။ လေ့လာချက်တွေအရ မနက်စာ မစားသူတွေက အဝလွန်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ခြေ ပိုများတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနက်စာကို မစားဘဲ နေလိုက်ခြင်းဟာ နောက်ပိုင်းစားတဲ့ နေ့လယ်စာတွေ၊ ညစာတွေကို အဝအပြ စားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်စေလို့ပါ။ ဒါ့အပြင် ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်တဲ့ Fast food တွေကိုလည်း ပိုစားမိတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မနက်စာ မစားသူတွေဟာ စားသူတွေထက်စာရင် ဆီးချိုရောဂါ၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါ ဖြစ်နိုင်ချေ များပါတယ်။

မနက်စာမှာ စားလေ့ရှိတဲ့ ကောက်နံ့တွေပါတဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ၊ Cereal တွေကလည်း ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းစေပါတယ်။ Antioxidant သတ္တိဓာတ်နဲ့ အမျှင်ဓာတ်တွေ ပါရှိတာကြောင့် အဲဒီမနက်စာတွေကို ပုံမှန်စားပေးခြင်းဖြင့် အသက်ရှည် ကျန်းမာစေနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျန်းမာရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ မနက်စာကို မနက်တိုင်း အချိန်ပေးပြီး စားပေးသင့်ပါတယ်။

Credit : DATA Doctor

ဟေမန်နင်း

စိတ်ဖိစီးမှု ဝေဒနာ

တော်မြင့်(ငှက်ဖျား)

BAD STRESS

GOOD STRESS

အကယ်၍ သင်သည် စီးပွားရေးသတင်းကို ဖတ်အပြီး စိတ်ဖိစီးမှုဖြင့် လေဖြတ်ခြင်း မခံရသေးပါက ထိုဆိုးဝါးရက်စက်သော အခြေအနေကို အောင်မြင်ကျော်လွန်ရန် နည်းလမ်းရှိပါသည်။ ဆေးပညာဌာနမှ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်က သင်၏ဦးနှောက်အား မည်သို့ထိခိုက်စေနိုင်ကြောင်း ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုလိုက်ပါ။ ထိုသို့ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် စိတ်ဖိစီးမှုသည် သင်၏ အာရုံကြောများအား ချဉ်နွဲ့စေပြီး ဆယ်စုနှစ် အနည်းငယ်အတွင်း အယ်လ်ဇိုင်းမား (ALZHEIMER) ခေါ် သတိမေ့သောရောဂါနှင့် ပါကင်ဆန် (PARKINSON) ခေါ် ပါးစရက်ရောဂါတို့က အကောင်းကျန်နေသော အစိတ်အပိုင်းများကို ဖျက်ဆီးရန် အချိန်လုံလောက်ကြောင်း သိရှိရပေမည်။

ထိုအကြောင်းရပ်မှာ သင်သည် စိတ်ဖိစီးမှုနှင့် ဆက်စွယ်သည့် နှလုံးရောဂါကဲ့သို့သော သာမန်ရောဂါကြောင့် မသေဆုံးသေးလျှင် တွေ့ကြုံရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘဝတွင် အလုပ်အကိုင်ဆုံးရှုံးခြင်း၊ စီးပွားဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ အိမ်အပေါင်ဆုံးရှုံးခြင်း စသော မရေရာ မသေချာမှုများနှင့် ကြုံရသောအခါ စိတ်ဖိစီးမှု၏ ကျဆင်းသည့်ဘက်ကို တွေ့ရှိရပေတော့သည်။ သို့ရာတွင် အတိတ်ဘက်မှာ မည်သို့ရှိပါသနည်း။ ထိုစကားမှာ ကျွန်ုပ်တို့ များစွာစားစားကြားခဲ့ပါ။

အတိတ်ကာလ နှစ်ပေါင်းများစွာက စိတ်ဖိစီးမှုသည် လူတိုင်းအတွက် အချိန်မရွေး အကန့်မဲ့စေသည်ဟုသာ ယူဆတို့ နားလည်လက်ခံခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနည်းငယ်မျှသော မှတ်ဉာဏ် ပျောက်ဆုံးမှုမှစ၍ နာတာရှည်အန္တရာယ်ရှိသော ပြဿနာ အမျိုးမျိုးတို့အား စိတ်ဖိစီးမှုရောဂါအပေါ် အဖြစ်ပုံချခဲ့ကြ ပါသည်။ စင်စစ် ထိုပြဿနာများသည် ဦးနှောက်ထဲတွင်သာ ရှိကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိဆန္ဒအလျောက် စိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်စေတတ်သော ပြဿနာအခြေအနေသို့ ခုန်ဆင်းသူတို့ အား နာမည်ပြောင်တစ်ခု ပေးခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့သည် 'အယ်ဒရီနယ်လင် ဆေးခွဲသမား' (ADRENALINE JUNK-IES) ဖြစ်ကြပါသည်။

အထူးသဖြင့် သင်သည် ဒေါသဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုဖြင့်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် စကော့ ဝီစကီ ငါးဖန်ခွက်ဖြင့်လည်းကောင်း တုံ့ပြန်မည်ဆိုလျှင် စိတ်ဖိစီးမှုက သင့်အား ဆိုးကျိုးပေးမည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့ရာတွင် သတိမမူမိသည်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရား၏ ဆန့်ကျင် တုံ့ပြန်မှုဖြစ်သည်။

အချို့အခြေအနေများတွင် စိတ်ဖိစီးမှုက သင့်အား အကျိုးပြုနိုင်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းရပ်များမှာ အခြေခံစိတ် ပညာ သင်ရိုးစာအုပ်များတွင် ပါဝင်ပါသည်။

စမင်ဇာရက်သက်က ၎င်း၏စာအုပ်ဖြစ်သော 'စိတ် ပညာ၊ အယူအဆနှင့် ဆက်စပ်မှုများ' စာအုပ်တွင် အချို့သော စိတ်ဖိစီးမှုများသည် ကျန်းမာစေပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား တက်ကြွ စေပြီး၊ ဆောင်ရွက်စရာများ ရစေသည်ဟု ရေးသားထား ပါသည်။ သို့တစေ လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ကအထိ သိပ္ပံပညာ၏ အနှစ်သာရအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ သေးချေ။

'ပြည်သူအများဟာ စိတ်ဖိစီးမှုက အမြဲတမ်းအန္တရာယ် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစကားပဲ ပုံမှန်ရနေပါတယ်' ဟု ဂျန်ဟော့ ကင်းတက္ကသိုလ်မှ ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုင်ရာ စိတ်ပညာရှင် ဂျက်နီ ပီထရို (JANET DE PIETRO) က ပြောပါသည်။

'ပြီးတော့ အဲဒါ သိပ်ဆိုတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတော်တော်များများဟာ အနည်းအကျဉ်း သို့မဟုတ် အလယ်အလတ် စိတ်ဖိစီးမှု အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်နိုင်ကြလို့ပဲ'

အန္တရာယ်နှင့် တွေ့သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဟော်မုန်း ပြောင်းလဲမှု၊ မသေချာမရေရာမှုနှင့် ပြောင်းလဲခြင်းစသော စိတ်ဖိစီးမှုအား တုံ့ပြန်မှုများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဘဝရပ်

တည်ရန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်စေပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝကို မပျက်စီးစေရန် ညေသို့ ကာကွယ်ရမည်ကို လေ့လာသင်ကြားထားလျှင် ပို၍ကောင်း ပါသည်။

အချုပ်ဆိုရလျှင် စိတ်ဖိစီးမှုက ကျွန်ုပ်တို့အား စွမ်းအင် ဖြစ်စေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြေငြိမ်းရမည်ကိုစွဲကို ပြေငြိမ်းဖို့ ခန္ဓာကိုယ်စနစ်တွေကိုပြန်ပြီး အားပြည့်ပေးပါသည်ဟု စိတ် ပညာရှင် ဂျွန်ဒ်ဇာရက်ဟော့က ပြောပါသည်။ ရေရှည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ရွက်ရမည့်အလုပ်များကို ပိုမိုကောင်းမွန် အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် စိတ်ဖိစီးမှုက တွန်းအားပေးပါ သည်။ အနည်းငယ်မျှလောက်သော စိတ်ဖိစီးမှုသည် ကျွန်ုပ် တို့အား နောင်အခါတွင် အများအပြား ပြင်ဆင်မှုများရှိစေပြီး၊ ခံနိုင်ရည်ရှိမှုကို ပေးပါသည်။ အလွန်ပြင်းထန်သော အခြေ အနေဖြစ်စေကာမူ ကောင်းသော အကျိုးဆက်အချို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအပြီး စိတ်ဖိစီးမှု ဝေဒနာဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပညာရှင်များက ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရအပြီး ဖွံ့ဖြိုးမှုမခေါ်သော ထူးခြားဖြစ်စဉ် တစ်ရပ်အား အဓိပ္ပာယ်စတင်ဖွင့် ဆိုနေကြပါသည်။

"အဲဒီမှာ ဇီဝဓာတု ဗေဒနဲ့ သိပ္ပံဆိုင်ရာ ဘက်လိုက်မှု ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါက စိတ်ဖိစီးမှုမှန်ရင် ဆိုးရွားတယ် ဆို တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပုံပြင်ဆန်ဆန်နဲ့ ဆေးပညာသဘောတရား အရ အချို့လူတွေအတွက် အကျိုးရှိစေတယ်ဆိုတဲ့ အသောက် အထားတွေ့ရတယ်" ဟု အော်လော့(ဖ)က ပြောပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အကျိုးပြုနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ မျှမျှတတ ချဉ်းကပ်လေ့လာတဲ့ သုတေသန လှိုင်းတစ်ခု အသစ်တွေ လိုအပ်နေပါတယ်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ သည် လက်ရှိခံစားနေရသော စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် ဝေဒနာ ထပ်ဖြစ်နေခြင်းကို ပိုမိုကြာမြင့်စွာ ခံစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က သုတေသီများအား 'ကောင်းသော စိတ် ဖိစီးမှု' အကြောင်းကို စတင်ပြောကြားသောအခါ အများစုက လိုအပ်သလို မရှိနိုင်ကြောင်း ပြောကြပါသည်။ 'စိတ်ဖိစီးမှု ဟာ သူတို့အတွက် ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ မပြောပါဘူး' ဟု တစ်ယောက်က ဖြေကြားပါသည်။ အခြား တစ်ယောက်ကမူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း လက်ခံပါသည်။ သို့ရာတွင် နည်းလမ်းအနည်းငယ်သာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ လိုရင်း ပြောရလျှင် ကြွက်များတွင်သာ အကျိုးရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်က စိတ်ဖိစီးမှု အခြေအနေတွင် ကြိုးစား ရုန်းကန်သူများအကြောင်းကို မေးပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ရဲဝန်ထမ်းဖြစ်လာသူများ၊ ဝေယျာဉ်ပျံသန်းမှု ထိန်းချုပ်သူ များကို ဆိုလိုပါသည်။ သူတို့သည် ချွတ်ထွေးသော ပြဿနာ များကို ရှာရန်အားသန်ပြီး အခြေအနေအားလုံး နေရာ တကျဖြစ်ရန် အားထုတ်လိုကြသည်။ သူတို့သည် စိတ်ဖိစီးမှု အား အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုနေသူများ မဟုတ်ပါလော။

သုတေသီများက မဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြင်းဆိုပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူများသည် ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်ကြပါ။ သူတို့ဟာ စိတ်ဖိစီးမှု အခြေခံပြီး စွမ်းဆောင် နေထယ်လို့ပြောတဲ့ လူတွေရဲ့ကိစ္စဟာ တကယ်တော့ ဇူတာ ပဲဟဲ့ ပစ်ဘတ်ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ထင်ရှားသော အာရုံကြော စိတ်ပညာရှင်၊ ရောဂါဗေဒပညာရှင်နှင့် စိတ်အထူးကုသူ ဘရ(စ)ရာဘင်က ပြောပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှုကို ရှာဖွေပြီး ထိုအခြေအနေနှင့်ပင် သူတို့ အောင်မြင်လာသည်ဟု ယုံကြည်နေသော လူကြီးများသည် ကလေးဘဝတွင် သို့မဟုတ် မိခင်၏ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲတွင် အယ်ဒရီနယ်လင်နှင့် ကော်တီစော ပမာဏများများတွင် ဆေးခွဲသကဲ့သို့ ခံစားရသူများပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဲဒီလို မဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ သူတို့တစ်တွေဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်ကို ဖြေသိမ့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ ဖြစ်မယ်ဟု သူက ဖြည့်စွက်ပြောကြားပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုအခြေအနေကို ရောဂါရှိသောအနေ အထားဟု ခေါ်ဆိုနေသလား မေးပါသည်။ ဖိအားရှိနေဆဲမှ အကောင်းဆုံးဆောင်ရွက်တဲ့ လူတွေမှာ ရောဂါရှိနေသလား မေးပါသည်။ သူက တစ်မိနစ်မျှ စဉ်းစားပြီးနောက် "ခင်ဗျား အပြည့်အဝ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ တကယ်ပဲ အဲဒီလိုပြောနိုင် ပါတယ်" ဟု ဖြေပါသည်။

ထိုသို့သော အဆိုပြုချက်မှာ သုသာန်တွင် လဲလျောင်း နေသော စိတ်ဖိစီးမှု သုတေသန၏ ဖခင်ကြီးနီးထစေပေမည်။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်များကတည်းက စိတ်ဖိစီးမှု သုတေသနဖောင် အေးရှင်းကို တည်ထောင်ခဲ့သူ ဟန်စ်ရီက ကောင်းသောစိတ် ဖိစီးမှုအား ထက်သန်စွာ ယုံကြည်ခဲ့သည်အတိုင်း အကျိုးပြု စိတ်ဖိစီးမှုဟူသော အမည်ကိုပေးခဲ့ပါသည်။ သူက စိတ်ဖိစီးမှု အား 'ဘဝ၏ဆားပွင့်' ဟု ရှုမြင်ခဲ့ပါသည်။ အပြောင်းအလဲ မှာ ရှောင်လွှဲ၍မရပါ။ ထို့ပြင် ၎င်းအပေါ် စိတ်ပူပန်မှုသည် ဖန်တီးမှုရှိစွာနှင့် စေ့စပ်သောချာစွာ စဉ်းစားခြင်း၏ အခြား

စာမျက်နှာဖြစ်ပါသည်။ ဦးနှောက်၏ ရှေ့ပိုင်းအတာ နားဖြား စွာ ပါဝင်သူများသာ ဆောင်ရွက်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ဖိစီးမှုသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လူသားဖြစ်စေပါသည်။

စရိုက် ကြွက်များအား စမ်းသပ်ခြင်းဖြင့် သက်သေ ပြရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ စရိုက်တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းနည်းပညာ မရှိပါ။ ထွက်ပေါ်လာမှုကတော့ ကံကောင်းပါသည်။ ငယ်ရွယ် သော သုတေသီတစ်ဦးအနေဖြင့် ကြွက်များကို အင်ဒိုခရိုင်းမှ ထုတ်ယူပစ္စည်းထိုးပေးပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမှုကို လေ့လာပါသည်။

သူက ကေသုံးလုံးကိုကိုင်ဆောင် တူပါသည်။ ကြွက်များ ကို လွှတ်ချပြီး တံမြက်စည်းနှင့် လိုက်ဖမ်းပါသည်။ အန္တရာယ် မရှိဟု ယူဆရသော ဆားရည်ထိုးနှံထားသော ကြွက်အပါ အဝင် အားလုံးမှာ အနာများဖြစ်လာခြင်း၊ အက်ဒရီနယ် ဂလင်းမှာ သဘာဝထက် ကြီးလာခြင်းနှင့် ခုခံမှုစနစ် ချို့ယွင်းခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ဤတွေ့ရှိချက်အရ စရိုက်သည် သူ့ဆုံးရှုံးခဲ့သည်ဟူသော အထောက်အထားအဖြစ် လက်မခံပါ။ ထို့ထက်မက သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ စတင်မိပြီ ဟု ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

စရိုက်ကြွက်များသည် ထိုးသွင်းခံရသော ဓာတုပစ္စည်း များကို တုံ့ပြန်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ၎င်းတို့သည် အုပ်ကြောင့်ဖြစ် ပေါ်သော အဆင်မပြေမှုကို တုံ့ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့က ပစ်ချခြင်း၊ ရိုက်ပုတ်ခြင်းနှင့် အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းကို မနှစ်သက်ကြပါ။ သူက ၎င်းတို့အား စိတ်ဖိစီးစေခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

စရိုက် ကြွက်များ၏ အခြေအနေကို 'အထွေထွေ လိုက်လျောညီထွေအောင် ဆောင်ရွက်မှုရောဂါ' ဟု အမည် ပေးပါသည်။ ထိုစကားလုံးသည် စိတ်ဖိစီးမှုကို ပထမဦးဆုံး တုံ့ပြန်မှုအား ထင်ဟပ်စေပါသည်။ သေရေးရှင်ရေး အခြေ အနေတွင် ထိုတုံ့ပြန်မှုကို ထင်ဟပ်စေပါသည်။

ကြွက်တစ်ကောင်အဖို့ ဆာလောင်ပြီး ချောင်းနေ သော ကြောင်တစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်ထက်ပို၍ဆိုးဝါးသော စိတ်ဖိစီးမှုဖြစ်စရာကိစ္စ မရှိပါ။ ကြွက်၏ ဦးနှောက်သည် အန္တရာယ်ကို သိမှတ်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလို ဟော် မုန်းများ ပန်းထုတ်ပါတော့သည်။ ပထမထုတ်လုပ်သည်မှာ အယ်ဒရီနယ်လင်ဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယမှာ ကော်တီစော ထုတ်လုပ် ပါသည်။ ထိုဟော်မုန်းများ မြင့်တက်လာမှုက ကြွက်သားများ အတွင်း စွမ်းအင်လှုပ်ရှားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ ထို့ပြင် ဦးနှောက်ကိုလည်း မှတ်ဉာဏ်များ ယာယီဖွံ့ဖြိုးစေနိုင်နှင့်

အာရုံခံစွမ်းရည် ထက်မြက်စေရန် ညွှန်ကြားပါသည်။ ထိုသို့ လက်နက်တပ်ဆင်သကဲ့သို့ဖြစ်သော ကြွက်သည် လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းတော့သည်။

ကြောင်၏ ဦးနှောက်သည်လည်း ကြာရှည်စွာ စောင့်စားခဲ့ရသော အစာကို မြင်ရခြင်းကြောင့် ဟော်မုန်းများ မြင့်တက်နေပေမည်။ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ပြေးခြင်းနှင့် တွက်ဆမှုလွန်ကဲခြင်းများ မရှိနိုင်ပါ။

ထိုဓာတ်ဖြစ်စဉ် အဆင့်ဆင့်မှ ကျွန်ုပ်တို့ဆိုလိုသော ဖိစီးမှုဖြစ်ပါသည်။ ကြွက်အတွက်ဆိုလျှင် မောင်းခလုတ်များ မှာ ကြောင်နှင့် သိပ္ပံပညာရှင်ကဲ့သို့သော ရုပ်ဝတ္ထုခြိမ်းခြောက်မှုအပေါ် အများဆုံးမူတည်နေသည်။ သို့ရာတွင် လူသားများ အဖို့ဆိုလျှင် မည်သည့်အရာမဆို စိတ်ဖိစီးမှု တုံ့ပြန်ခြင်း ဖြစ်စေ နိုင်ပါသည်။ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို့မှု၊ အလုပ်ဆုံးရှုံးမှုနှင့် အလုပ်အကိုင်ရရှိခြင်းသည်ပင်လျှင် သားစားသတ္တဝါ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသလောက် စိတ်ဖိစီးမှု ဟော်မုန်းများ စီးဆင်းပေမည်။

အနာဂတ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု၏ အလားအလာ ကောင်းများသည်ပင် ကျွန်ုပ်တို့အား နှိုးစက်ပေးပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ပူပန်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ ပြဿနာတစ်ရပ်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အများစုသည် စိတ်ဖိစီးမှုဟော်မုန်းခလုတ်ကို ဖွင့်ထားပြီး ထိုအတိုင်းထားရစ်ပါသည်။ အချို့နေရာများတွင် အာရုံကြောများသည် ညွှန်ကြားမှုများကြောင့် ပင်ပန်းသွားပြီး ကောင်းကျိုးမှာ ဆိုးကျိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

ရလဒ်မှာ စံချိန်ကြွက်များ ခံစားရသကဲ့သို့ ကျန်းမာရေး ကျဆင်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်း အကျိုးဆက်မှာ အာရုံကြောများ ကျုံ့ဝင်သွားပြီး အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှု မရှိတော့ချေ။ ထို့ပြင် ဦးနှောက်၏ ဟစ်ပိုကင်းပတ်(စ) နှင့် ရှေ့ပိုင်းအကာမှ တစ်ချို့များသည်လည်း တွန့်ခေါက်သွားပါသည်။ ထိုအစိတ်အပိုင်းများသည် သင်ကြားခြင်း၊ မှတ်ဉာဏ်နှင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စွန့်စားမှုကိစ္စများတွင် အရေးပါလှပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှုက တချို့အကြောင်းအရာတွေကို ပိုမိုမှတ်မိစေရန် အတင်းအကျပ်ကူညီပါတယ် ဟု ရော့(စ)ဗဲလား တက္ကသိုလ်မှ အာရုံကြောနှင့် အင်ဒိုခရိုင်း ဗေဒပညာရှင် ဘရ(စ)မက်အီးဝင်က ပြောပါသည်။

“မှတ်တမ်းများအရဆိုရင် အခြားအရာတွေကို မှတ်မိဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဆိုးရွားစေပါတယ်။ ဒါ့အပြင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုက်လျောညီထွေရှိမှုကို ပျက်ပြားစေပါတယ်”

ထိုအစဉ်အလာ အကျိုးသက်ရောက်မှုများမှာ စိတ်ဖိစီးမှု တုံ့ပြန်ခြင်းများ ဖြစ်လာသောအခါတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြပါသည်။ စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် လေ့လာနေသော ဆေးကျောင်းသားတွင် ဦးနှောက်၏ အရွေ့အလယ်ပိုင်းအကာမှာ အလွန်အမင်း ကျက်မှတ်ရသောကာလတွင် ကျုံ့ဝင်သွားပြီး နောင်တစ်လအကြာတွင် ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုးလာပါသည်။

သတင်းဆိုးတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ဖိစီးမှု ကာလလွန်ပြီးနောက် တစ်လကြာ အနားမရနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ တစ်လ အနားရသည့်တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ပူပန်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ (စာမေးပွဲတော့ ပြီးသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါဘာလုပ်ခဲ့သလဲ) ထိုအဖြစ်သည်လည်း မူလစိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်စေသော ကိစ္စကဲ့သို့ပင် မကောင်းသော ဇီဝဓာတ်အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် စိတ်ဖိစီးမှုသည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်းနှင့် အယ်ဒိုင်းမားရောဂါများကို ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ရှည်လများ စိတ်ဖိစီးမှု ဟော်မုန်းများနှင့် ထိတွေ့ခြင်းကြောင့် အာရုံကြောများ အားနည်းလာပြီး ရောဂါဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမြဲတမ်း စိတ်ဖိစီးမှုနှင့် ကြုံတွေ့နေရသူများအတွက် မေ့ပစ်သင့်သော စိတ်ပျက်စရာများအပေါ် စိတ်ဓာတ်ကျမှုကို လျော့ချရန် အကြံပေးရပါသည်။ သို့ရာတွင် အများစုမှာ မလုပ်နိုင်ကြပါ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

ဓာတ်ခွဲခန်းမှ အပြင်ထွက်လိုက်လျှင် အဖြေ၏အစပိုင်းကို သင်တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်များနှင့် ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအတွင်းတွင် ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်မှ စိတ်ပညာရှင် ဆယ်ဗာတိုမက်ဒီသည် ကုမ္ပဏီလုံးဆိုင်ရာ ပြဿနာတွင် အီလီနွိုက်ဘဲမှ ဝန်ထမ်း (၄၃၀) ကို စောင့်ကြည့်လေ့လာခဲ့ပါသည်။

အလုပ်သမား အများစုသည် ကုမ္ပဏီပြုလဲမှု ခံစားရသောကြောင့် အလုပ်တွင် ညံ့ဖျင်းစွာ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ လင်မယားကွဲခြင်း၊ နှလုံးဖောက်ပြန်မှု အကြိမ်များလာခြင်း၊ အဝလွန်ခြင်းနှင့် လေဖြတ်ရောဂါများ ဖြစ်ပွားကြပါသည်။ သူတို့ထဲမှ တတိယအစုမှာ ကောင်းစွာ လှုပ်ရှားသွားလာ

နိုင်ကြပါသည်။ သူတို့မှာ ကျန်းမာကြပြီး အလုပ်အကိုင် တည်မြဲခြင်း သို့မဟုတ် အလုပ်အသစ် လျင်မြန်စွာရရှိခြင်း အကျိုးများ ခံစားရပါသည်။ ထိုအခြေအနေကို အလွယ်တကူ တွေးလျှင် အေးချမ်းသာယာပြီး အခွင့်အရေးရှိသော အခြေ အနေတွင် ကြီးပြင်းလာသော အလုပ်သမားများဟု ထင်ရပါ သည်။ ထိုအချက်လည်း မှားပါသည်။ အသက်ကြီးဘဝတွင် အကောင်းဆုံး လုပ်ကိုင်နိုင်သူအများစုမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်က ခက်ခဲကြမ်းစာမ်းခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့မှာ ဆေးစွဲခြင်းနှင့် ထိခိုက်နာကျင်မှု ခံစားရခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဖခင်က စစ်မှုထမ်းနေရခြင်းနှင့် အခြေအနေ အရ နေအိမ်ရွှေ့ပြောင်းရခြင်း သို့မဟုတ် မိဘများ အရက် သမားဖြစ်နေခြင်းများ ရှိနိုင်ပါတယ်ဟု မက်ဒီက ပြောပါ သည်။ သူတို့ဘဝအစပိုင်းမှာ စိတ်ဖိစီးမှု အများအပြားရှိခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို မိဘများက နှစ်သိမ့်ကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ မိသားစုရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒါ ကို လူတိုင်းက ဂုဏ်ယူလာမယ့်အကြောင်း ပြောကြပါတယ်။ သူတို့တွေဟာလည်း အဲဒါကို လက်ခံခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် သူတို့တွေဟာ အလွန်ခံနိုင်ရည်ရှိသူတွေ ဖြစ်လာပါ တယ်။ ကလေးဘဝ စိတ်ဖိစီးမှုသည် သူတို့အား အကျိုးပြုစေ ခဲ့ပါသည်။ သူတို့အား ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်သော စိတ် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပါသည်။

များမကြာမီကာလတွင် စတင်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်မှ ရောဘတ်စာပိုစကီက အယ်ဖာ အမျိုးသားများတွင် အလား တူဖြစ်စဉ်ကို လေ့လာခဲ့ပါသည်။

(အယ်ဖာဆိုသည်မှာ ဂရိအက္ခရာတွင် ပထမဆုံး စကားလုံးဖြစ်ပါသည်။ အယ်ဖာအမျိုးသားများမှာ မြန်မာတို့ ပြောသော အေ-ဝမ်း ကဲ့သို့ ထိပ်တန်းများဟု အဓိပ္ပာယ်ရ ပါသည်။ ဤနေရာတွင် မူရင်းစာရေးဆရာက လူဆိုး လူကြမ်း များကို ဆိုလိုပါသည်။ ဘာသာပြန်သူ)

သူသည် 'လုံးဝရွေးသွပ်နေသော ခွေးမသား' အများ အပြားကို တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ သူတို့သည် စိတ်ဖိစီးမှုကို ပြင်းထန်သောနည်းနှင့် တုံ့ပြန်တတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဖိအားနည်းစေသော အခြားနည်းလမ်းများကိုလည်း စိတ်ဝင် စားကြပါသည်။ ဟန်ကျပန်ကျဖြစ်သော လူများက အရင်ဆုံး ပြီးစီး တတ်ပါသည်။

အယ်ဖာများသည် မကြာခဏ ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်း မရှိကြပါ။ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူတို့နိုင်မည်ဟု သိသော

တိုက်ပွဲကိုသာ ရွေးချယ်ပါသည်။ သူတို့သည် စိတ်တိုသော တိဗက်များကဲ့သို့ပင် လွှမ်းမိုးကြီးစိုးလိုစိတ် ရှိကြပါသည်။ ထို့ပြင် သူတို့သည် အလားတူ စိတ်ဖိစီးစေသော အရာများနှင့် ထိတွေ့ ခံစားရပါသည်။

၎င်းတို့မှာ ဩဇာအာဏာရှိရန် ရုန်းကန်မှု၊ လိင်စိတ် မကျေနပ်မှုနှင့် အခါအားလျော်စွာ ပြိုင်ဘက်ကို ရိုက်လှဲ လှိုမှုများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ဟော်မုန်း ဝမာဏမှာ ကြာရှည်စွာ မြင့်တက်ခြင်းမဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော ဦးနှောက် မှပစ္စုန်မှုများ အလွန်အမင်း မခံစားရပါ။

သူတို့တစ်တွေဟာ ရေပူကန်ထဲမှာ အနားယူစိတ် ပြေ လျော့နေပြီး သူတို့တိုယ်သူတို့ ဇင်ဆရာသခင်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း စာပိုစကီက ဟာသပြက်လုံး ထုတ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအရာသည် ပြက်လုံးစစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် ထိုခံယူချက်ဆီသို့ မရည်ရွယ် စိတ်မကူးဘဲ ရောက်ရှိသွားပါ သည်။ စာပိုစကီသည် နှိုင်းစိုင်း သော ဘာတွန်းမျောက်ကဲ့သို့ လူများကို လေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာပိုစကီနှင့် မက်ဒီ၏ လေ့လာမှုများသည် အာရုံ ကြောဇီဝဗေဒ သုတေသနလုပ်ငန်း အများစု၏ လိုအပ်ချက် ကို ထောက်ပြခဲ့ပါသည်။ ယခုအထိဆိုလျှင် စိတ်ဖိစီးမှုကို တစ်ဦးချင်း မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်ဆိုသော အချက်ကို လေ့လာမှုမှာ များစွာအားနည်းနေပါသေးသည်။

သုတေသီများသည် စိတ်ဖိစီးမှု အာနိသင်သည် မည် သည်နေရာ (ပျိုင့်) တွင် အကောင်းဘက်မှ အဆိုးဘက်သို့ ပြောင်းလဲသွားကြောင်း မဖော်ထုတ်နိုင်သေးပါ။ ထို့ပြင် ထို နေရာသည် လူတစ်ဦးချင်းတွင် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မတူကွဲပြားကြောင်းလည်း မသိရှိကြသေးပါ။ (ထို့ကြောင့်ပင် လျှင် စိတ်ဖိစီးမှု အနည်းအကျဉ်းဖြစ်လျှင် အကျိုးပြုကြောင်း လူအများကိုပြောရန် ခက်ခဲနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ဦးချင်းစီအတွက် အနည်းအကျဉ်းဆိုတာကို မသတ်မှတ်နိုင်လို့ပါဟု ရာဘင်က ပြောပြပါသည်။)

ထို့ကြောင့် သုတေသနက စိတ်ဖိစီးမှုကို ကမ္ဘာလုံး ဆိုင်ရာ ပြဿနာအဖြစ် ခြယ်မှုန်းပြသခဲ့ပါသည်။ သို့တေး ကျွန်ုပ်တို့မှာ မတူညီဘဲ ကွဲပြားစွာ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရပါသည်။

“တကယ်လို့များ ပုံစံခွက်ထဲမှာ ကြွက်တွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မွေးမြူထားတဲ့ အာရုံကြောတွေပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဖိစီးမှုအပြီး ဖြန်ဖြန်ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်နေတာကို တွေ့မယ်ဆိုရင် သိပ္ပံပညာရှင် တွေဟာ သူတို့ရဲ့စနစ်ပုံစံ လွှင့်ပစ်ခံရသလို ဖြစ်သွားမယ်”ဟု စာပိုစကီးက ပြောပါသည်။

တကယ်တော့ လူစိတ်ကနေ တိရစ္ဆာန်စိတ် ပြောင်း နိုင်တာဟာ လူသားတွေပါပဲ။ တကယ် ကမ္ဘာလောကပါပဲ။ အဲဒီမှာ မတူကွဲပြားတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ထိုသို့ မတူကွဲပြားသူများ၏ ကျန်းမာ ရေးနှင့် ညီညွတ်သော ခံယူချက်များကို ရှင်းလင်းပြောဆိုရင်း စာပိုစကီးက အခုအခါမှာ ‘ဘာသာရပ်၏ အကြီးမားဆုံး စိန်ခေါ်မှု’ ဟု ပြောပြပါသည်။

မက်ဒီ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များက ရှင်းလင်းပြသော အခါ ရှေးဦးအတွေ့အကြုံများက အခြေခံသော ရှင်းလင်း တင်ပြမှုများ အများအပြား ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ စာပိုစကီ ၏ ဘာဘွန်းဖောက်များသည်လည်း မှန်ကန်ကြောင်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

စိတ်တိုတတ်သော အယ်ဖာအမျိုးသားများသည် တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသော စိတ်ဓာတ်မှ ဇင်ဝါဒ ဆရာသခင်အဖြစ် ပြောင်းလဲစေသည်မှာ ကလေးဘဝ အတွေ့အကြုံပေါ် မူတည်သည်ဟု မက်ဒီက သံသယဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ လူကြီးတစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဝိရောဓိပြဿနာကို တွေ့ကြုံသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းနိုင်လျှင် တစ်နည်းဆိုသော် စိတ်ပူပန်မှုကို ငြိမ်းအေး စေပြီး တုံ့ပြန်မှုကို ထိန်းချုပ်နိုင်လျှင် ထိုအပြုအမူသည် ငယ်စဉ်က မိခင်၏ ပြုပြင်သင်ကြားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

သော့ချက်မှာ အဘယ်နည်း။ အကြောင်းအချက် တစ်ခုမှာ မိခင်က သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ မလွန်ကဲမီ နောက် မှထိန်းသိမ်းမှုကို အဆင့်မည်မျှရှိပြီးနောက် ပြုလုပ်သနည်းပင် ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မိခင်သည် သူ့အား မည်သည့် အဆင့်အထိ သူ့သဘောနှင့်သူ လေ့လာခွင့်ပြုခဲ့သနည်း။ ထိုကာလတွင် ထိခိုက်မှုနှင့် ဒဏ်ရာ အနာတရ အနည်းငယ် ရှိနိုင်ပါသည်။

“အမျိုးသားတွေမှာ ပူပန်ကြောင့်ကြမှုနည်းပြီး မိခင်ရဲ့ စိုးရိမ်မှုကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနဲ့ စူးစမ်းခွင့် ပေးတဲ့ မိခင်ရှိမယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ ဇင်ဝါဒအရှင်သခင်တွေ ဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ

စိတ်ညစ်စရာ အကြောင်းအရာကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ကိစ္စမှာ သွေး အေးကြပါတယ်”ဟု သူက ပြောပြပါသည်။

ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်နိုင်ဖွယ်ရှိသော စိတ်ဖိစီးမှု အနည်းငယ်သည် ကလေးများအား သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ဘဝနှင့် အဆင်ပြေနိုင်သော လူကြီးများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ပေးနိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်းလင်းတင်ပြမှု၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဂျင်းခေါ် မျိုးရိုးဗီဇဆိုင်ရာ အစိတ်အပိုင်းတွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။ သိပ္ပံ ပညာရှင်များက ဦးနှောက်အား စိရိတ်နှင့်ထုတ်လုပ်မှု ထိန်း ချုပ်ရန် အကူအညီပေးသော ဂျင်းအား တွေ့ရှိလာပါသည်။ အချို့သော မူကွဲများသည် လူတို့အား စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုမှ ကာကွယ်ပါသည်။ သို့သော် ယခင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာမှတစ်ဆင့် ခံစားရခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ပေါ်တွင် မူတည်ပါသည်။ ဤ ဂျင်းသည် စိတ်ဖိစီးမှုအားလုံးကို ဖြေလျှော့စေမည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် အခြားဖိစီးမှုများကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

“တကယ်လို့ လူတွေဟာ ဂျင်းအများကြီး တွေ့လာပြီ ဆိုရင် ကျွန်တော် လောင်းရပါတယ်။ မေတ္တာတုံ့ပြန်မခံရလို့ စိတ်ဓာတ်ကျသူတွေနဲ့ နှစ်ပတ်လောက် စိတ်မသက်သော ခံစားရသူတွေအတွက် ရှင်းလင်းတင်ပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု စာပိုစကီးက ပြောပါသည်။

အိပ်(စ်)(X) နှင့် ဝိုင် (Y) ခရိုမိုဇုမ်းများသည် လူများ စိတ်ဖိစီးမှုအား မည်သို့တုံ့ပြန်မည်ဟူသောကိစ္စတွင် ပါဝင်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ပမာဏအထိ ပါဝင်သည်ကိုတော့ မရှင်းလင်းနိုင်သေးပါ။

မိန်းမနှင့် ယောက်ျား နှစ်မျိုးစလုံးသည် စိတ်ဖိစီးမှုအား အယ်ဒရီနယ်လင်နှင့် ကော်တီစောဟော်မုန်းများ မြင့်တက် ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ပါသည်။ ခြားနားသည်မှာ သူတို့၏ တုံ့ပြန် ပြုမူခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လူမှု ကွန်ရက်အတွင်း ပြောင်းလဲစေခြင်းကို ပိုမိုလုပ်ဆောင်တတ် ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် အောက်စီတိုစင်ဟော်မုန်း ကို အလျင်အမြန်ထွက်စေပါတယ်။ အဲဒါက စိတ်ဖိစီးမှု စနစ်ကို ရပ်နားစေပါတယ်ဟု စိတ်ပညာရှင် ရှယ်လီ တေလာက ပြောပါသည်။

အမျိုးသမီးတွေဟာ စိတ်ဖိစီးမှု ပေါ်ပေါက်ချိန်မှာ သူတို့ကိုချစ်ခင်သူများ ဝန်းရံနေမည်ဆိုရင် ကနဦး ဟော်မုန်း တုံ့ပြန်မှုတောင် မဖြစ်ကြပါဘူး။ ထိုတုံ့ပြန်မှု မရှိခြင်းကြောင့်

ရေရှည် ဦးနှောက်ထိခိုက်မှုအန္တရာယ် ပို၍ နည်းပါးပါသည်။
ထိုအယူအဆမှာ ဝေဖန်စရာဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအတွင်း ထိုအချက်ကို ရှယ်လီ
က ထောက်ပြမှုမပြုမီ သုတေသနဓရေဒါတွင် မပါဝင်ခဲ့ပါ။ စိတ်
ဖိစီးမှုသုတေသနကို လူနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်နှင့်
သော်လည်းကောင်း အများအပြား ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း
ယောက်ျားများနှင့် အထီးများကိုသာ အဓိကထားခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မျိုးရိုးဗီဇနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်လွှမ်းမိုးမှု
တို့ အပြန်အလှန်ဓာတ်ပြုသော မှောင်မိုက်သည့် နယ်မြေ
တစ်ခု ရှိပါသည်။ ၎င်းမှာ သားအိမ်ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်၏
စိတ်ဖိစီးမှုသည် နောင်အခါတွင် ကလေးငယ်၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုကို
ထိခိုက်စေသည်ဆိုသော လေ့လာမှုများ တွေ့ရှိနေရပါသည်။
သို့ရာတွင် အထောက်အထားများက မည်သည်ကို ညွှန်းဆို
သနည်း။ မည်သူမျှမသိကြပါ။

ကနဦး လေ့လာမှုတစ်ရပ်မှာ “ရေခဲမုန်တိုင်းစီမံချက်”
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစီမံချက်တွင် ၁၉၉၈ ခုနှစ် ကိုဘက်တွင်
ရုတ်တရက်တိုက်ခတ်သော မုန်တိုင်းနှင့် တွေ့ကြုံအပြီး မိခင်
လောင်း (၁၅၀) ကို လေ့လာခဲ့ပါသည်။ အချို့မှာ ရက် (၄၀)
အထိ လျှပ်စစ်မီးများ မရရှိခဲ့ပါ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များက
သုတေသီများသည် ထိုမိခင်များမှ မွေးဖွားလာသော ကလေး
များ၏ အိုင်ကျုခေါ် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးများ ပျမ်းမျှ
ကလေးများထက် နိမ့်ကျနေကြောင်း သတင်းပို့ပါသည်။
ဘာသာဗေဒ ကျွမ်းကျင်မှုလည်း နိမ့်ပါးနေပါသည်။

မုန်တိုင်းနှင့် စိတ်ဖိစီးမှုကို မိခင်များကြုံခဲ့ခြင်းက
သားသမီးအပေါ် သိသာထင်ရှားစွာ ထိခိုက်ပါသည်။ သူတို့
စစ်ဆေးသမျှ ဖွံ့ဖြိုးမှုကိုစွဲတိုင်းတွင်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့က
ပြောပါသည်။

ထိုလေ့လာမှုတွင် ကလေးအများအပြားအား အသေး
စိတ် စောင့်ကြည့်စစ်ဆေးခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ဝန်
ဆောင် မိခင်လောင်းတိုင်း စိတ်ဖိစီးမှုဝေဒနာကြောင့် သောက
ရောက်စရာမလိုပါ။

တစ်နည်းဆိုသော် သူတို့ သောကရောက်ခဲ့သောကိစ္စ
အတွက် ထပ်ပြီးသောကရောက်စရာ မလိုပါ။ ရေခဲမုန်တိုင်း
သည် နေ့စဉ် လူမှုဘဝတွင် တွေ့ကြုံနိုင်သော စိတ်ဖိစီးစရာ
ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

တစ်နည်းဆိုသော် မုန်တိုင်းအပြီး လေ့လာမှုသည်
အမျိုးသမီးအားလုံးကို ကိုယ်စားမပြုနိုင်ပါ။ မုန်တိုင်းကာလ

အတွင်း ကိုဘက်တွင် ပိတ်မိနေသူတို့မှာ အရင်းအမြစ်
အနည်းဆုံးသော လူများဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူတို့၏ သားသမီး
များသည် အသက်ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ရမှတ်နည်းရန် အလား
အလာရှိပါသည်။ နိုးမြီးရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူတို့သည် ဆင်းရဲ
သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှုနှင့် ကလေးသူငယ် ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုင်ရာ သုတေ
သနတော်တော်များများကို ဤနည်းနှင့် နှုတ်ယူပယ်ထုတ်နိုင်
ကြောင်း ဂျွန်ဟော့ကင်းတက္ကသိုလ်မှ ဒီပီထရိုက် ပြောပါ
သည်။

“စိတ်ဖိစီးမှုဟာ ကလေးတွေကို ထိခိုက်မှုမရှိပါဘူးလို့
ပြောရုံနဲ့ ဘယ်သူမှ သုတေသန ထောက်ပံ့ကြေးရမှာ မဟုတ်
ဘူး” ဟု သူမက မှတ်ချက်ပေးပါသည်။

သို့သော် သူမကိုယ်တိုင်ကမူ ရှားပါးလှစွာသော ခြွင်း
ချက်ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကိုယ်ဝန်
ဆောင်ကာလ အလယ်ပိုင်းနှင့် အဆုံးပိုင်းတွင် အလတ်တန်း
စား စိတ်ဖိစီးမှုဝေဒနာရှိခဲ့သော မိခင်များ၏ ကလေးများသည်
လမ်းလျှောက်စာရွယ်တွင် ကောင်းစွာဖွံ့ဖြိုးကြောင်း၊ ဒီပီထရို
က် အခိုင်အမာ တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

သူတို့သည် ဘာသာစကားနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် လေ့
လာမှု စမ်းသပ်ချက်များတွင် အမှတ်များများ ရရှိကြပါသည်။
စိတ်ဖိစီးမှု ခံခဲ့ရသော မိခင်များ၏ ကလေးများသည် စိတ်
ဖိစီးမှုကင်းဝေးသော မိခင်များ၏ ကလေးများထက် ပိုမို၍
အာရုံကြောဆက်သွယ်မှုကောင်းကြောင်း အထောက်အထား
များ တွေ့ရှိရပါသည်။ ထို့ပြင် ပို၍ ရင့်ကျက်သော ဦးနှောက်
ဖွံ့ဖြိုးမှုလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။

ထိုတွေ့ရှိချက်အား မည်သို့ အသုံးပြုရမည်ကို သိရန်
ခက်ခဲလှသည်။ ဒီပီထရိုက်တွင် လျှို့ဝှက်သော နိယာမတစ်ရပ်
ရှိပေသည်။ စိတ်ဖိစီးမှုရှိသော မိခင်၏ ကိုယ်တွင်းပတ်ဝန်း
ကျင်ဖြစ်သော နှလုံးစည်းချက်၊ သွေးဖိအားနှင့် အခြားသော
သန္ဓေသားရနိုင်မည့် အချက်ပေးစနစ်များသည် တစ်ခုလပ်
ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ အနားမရဖြစ်ခြင်းသည် သန္ဓေသား၏
ဦးနှောက်အား တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားစေရန် လှုံ့ဆော်မှု ပေး
ပါသည်။

ဤသဘောတရား အခြေခံ၍ အနည်းငယ် သို့မဟုတ်
အလယ်အလတ်ဖြစ်သော စိတ်ဖိစီးမှုသည် အဆင်မပြေသော
သော မိခင်များဘဝတွင် လိုအပ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ဒီပီထရိုက်
စဉ်းစားမိပါသည်။

သန္ဓေသားဖွံ့ဖြိုးမှုရှိရန် မရှိမဖြစ် လိုအပ်ချက်ပင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုစိတ်ကူးသည် ဆန့်ကျင် ပြောင်းလဲမှုရှိသော်လည်း မှန်ကန်နေပါသည်။ စိတ်ဖိစီးမှုသည် သားအိမ်အတွင်းမှ သန္ဓေသားအား ထာဝရထိခိုက်စေသည် ဆိုသော နိယာမများအား ရှုပ်ထွေးသွားစေပါသည်။

စာပိုစကီက စိတ်ဖိစီးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပို့ချသော အခါတွင် သူလုပ်ဆောင်ခဲ့သော အာရုံကြောများ ချို့ယွင်းမှု ဆိုင်ရာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှု သုတေသနကို ကိုးကားပြောဆို ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ဟောပြောချက်သည် အကောင်း မြင်ဘက်တွင် အဆုံးသတ်ပါ၏။ တောထဲတွင်ပြုလုပ်သော သူ၏ စောင့်ကြည့်လေ့လာမှုအား ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

တကယ်လို့ တချို့ဘာတွန်းမျောက်တွေဟာ ရေတွင်း ကိုတွေ့ရင် တစ်ဖက်ခန်းနေတယ်လို့ မြင်မယ့်အစား တစ်ဝက် ပြည့်နေတယ်လို့ မြင်တတ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်ရပါမယ်ဟု ပရိသတ်တစ်ဦးကို ပြောပြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ဖိစီးမှုကို ရင်ဆိုင်ရန် လက်နက် ကိရိယာပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ဖွေးဖွားလာခြင်း မဟုတ်သည့်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်သည်ဟု သူကပြောပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူသားတွေ ဖြစ်တယ်။ ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စကို အမြင်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ကြည့်နိုင် ရမယ်”

ဤသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ မည်သည်ကို ဆောင်ရွက်ရ မည်နည်း။ စတင်လေ့လာသင့်သည်မှာ ဇင်ဆရာသခင်ဖြစ် သွားသော အတွန်းမျောက်များကဲ့သို့ လူသားများဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ စိတ်တည်ငြိမ်မှုနှင့် အေးချမ်းမှုသည် ဂမ္ဘီရမဟုတ်ပါ။ ဇီဝဗေဒဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးနှောက်တွင် ကလာပ်စည်းအသစ်များ ပွားများပြီး သူ့ အလိုလို ပုံစံပြန်သွင်းနိုင်ပါသည်။ တရားရှုမှတ်ခြင်းက ထို ဖြစ်စဉ်ကို အားပေးပါသည်။ တရားရှုမှတ်ခြင်းကို နှစ်ပေါင်း များစွာ သင်ကြားလေ့ကျင့်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ဦးနှောက်၏သင်ကြားမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုဆိုင်ရာ အစိတ်အပိုင်း တွင် လှုပ်ရှားပြုပြင်ဆောင်ရွက်မှု ပိုမိုများပြားလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“စိတ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ယခင်က ထင်မြင်ယူဆ ထားတာထက်ပိုပြီး ပုံသွင်းဖို့ လွယ်ကူပါတယ်”ဟု မက်ဆက် ချူးဆက်ဆေးတက္ကသိုလ် စိတ်ပညာဌာနမှ စာကိစ္စတိုရယ်လီ က ပြောပါသည်။

ထိုဌာနမှ လေ့လာမှုများအရ တရားရှုမှတ်ခြင်းသည် စိတ်ဖိစီးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင် လူအများအား အထောက်အကူ ပေးပါသည်။ ဦးနှောက်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ထိခိုက်မှုအား ပြုပြင်ခြင်း သို့မဟုတ် အစားထိုးဖြည့်စွက်ခြင်းကို ပြုလုပ်ပါ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါ။ ဆန္ဒလည်း မရှိနိုင်ပါ။ တရားရိပ်သာတစ်ခုတွင် ရှစ်ပတ်မျှ အချိန်ပေးရန်ပင် ခက်ခဲလှပါသည်။ သို့ရာတွင် စိတ် ဖိစီးမှုကို ကြိုးတပ်ပြီး ထိန်းသိမ်းရန် လျင်မြန်သောနည်းလမ်း များရှိပါသည်။

ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂျာတက္ကသိုလ်မှ ရက်ဖွဲဝီလျံ၏စာတမ်းကို လေ့လာပါသည်။ ထိုစာတမ်းက ဘဝကို ဇင်ဘာတွန်းများထဲသို့ ချဉ်းကပ်ရန် သင်ကြားပါ သည်။ သင့်လျော်သောစစ်ပွဲကို ရွေးချယ်ရမည်။ ၎င်းမှာ နေ့ဝက် သို့မဟုတ် တစ်နေ့အတွင်း ပြီးစီးနိုင်ရပေမည်။ သင်ဟာ ‘ဉာဏ်ရောင်အလင်းပွင့်ခြင်း’ကိုတော့ မရနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းဟာ အကူအညီရပါတယ်။ ဝီလျံက ကျွန်ုပ် အား ဝီရောမီများကို ခန့်မှန်းသော ပုံသေနည်းပေးသည့် သင်တန်းမတက်မီ ပြောပြပါသည်။

(ပြဿနာက ကျွန်ုပ်အတွက် ဘယ်လောက်အရေး ကြီးသနည်း၊ ကျွန်ုပ် ရူးသွားနိုင်သလော။ ပြဿနာအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ကျွန်ုပ်က လုပ်ပေးနိုင်သလော။ ထိုအရာကို စိတ်ပူရသည်မှာ ထိုက်တန်ပါ၏လော။)

သူပြောသည်မှာ မှန်ကန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နောင် အခါ ပို၍အေးချမ်းသလို ခံစားရပေသည်။ သို့ရာတွင် မကြာခင် ကျွန်ုပ်ဆန္ဒရှိလာပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဝီလံကို သဘော ကျပါသည်။ ထိုအစီအစဉ် အောင်မြင်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မျှော်လင့် မိပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှု ထိန်းချုပ်ရေးနည်းပညာအားလုံးအတွက် ဤအချက်သည် ပြဿနာဖြစ်ပါသည်။ သင်ဟာ နည်းပညာ များ အောင်မြင်စေလိုသော ဆန္ဒရှိပြီး၊ ခြေစုံပစ်ဝင်ဖို့ လိုအပ် ပါတယ်။ သို့မဟုတ်ပါက ရှုံးနိမ့်ပေမည်။ ထိုအရာများကို ဆောင်ရွက်ရန် သင့်ကိုယ်သင် ဖိအားပေးပြန်လျှင်လည်း သင့် ကိုယ်သင် စိတ်ဖိစီးစေမည်မှာ သေချာပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကာယလေ့ကျင့်ခန်းများသည် လူအချို့အား စိတ်ဖြေလျော့စေပြီး အချို့အား စိုးရိမ်ပူပန် စေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာပိုစကီ မောပန်းချီတံခြံ

ကျသော အခြေအနေဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ တရားရုံးမှတ်လျှင် တော့ ထိုအခြေအနေမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့ မိနစ်သုံးဆယ်လောက် မော့ ပန်းချက်ခြံကျတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်ရရင် ကျွန်တော် လေဖြတ်မှာ အလွန်သေချာပါတယ်။

သိပ္ပံပညာရပ်၏ အတိုချုပ် လေ့လာမှုများတွင် တိရစ္ဆာန်များနှင့် စမ်းသပ်ချက်အရ စိတ်ဖိစီးမှုကို လျော့ကျစေ သော ပစ္စည်းများပင်လျှင် စိတ်ဖိစီးမှုဖြစ်ပွားစေတတ်ကြောင်း အကြံပြုထားပါသည်။

စနစ်တကျ လေ့လာမှုတစ်ရပ်တွင် ကြွက်နှစ်ကောင်ကို ပြေးနိုင်သည့် ဘီးရှိသော လှောင်အိမ် နှစ်ခုတွင် တစ်ကောင်စီ ထည့်ထားပါသည်။ ပထမတစ်ကောင်အား ဆန္ဒရှိတိုင်း ကာယလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ဒုတိယ ကြွက်အား တံပိုးတပ်ဆင်ထားသည်။ ပထမ ကြွက်ပြေးတိုင်း လိုက်ပြေးစေရန် အတင်းအကျပ် စီမံထားပါသည်။

ကာယလေ့ကျင့်ခန်းသည် တရားရုံးမှတ်သကဲ့သို့ပင် စိတ်ဖိစီးမှုကို ပြေပျောက်စေပါသည်။ အာရုံကြောများလည်း ကြီးထွား ဖွံ့ဖြိုးစေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမကြွက်၏ ဦးနှောက်သည် ကလာပ်စည်းအသစ်များဖြင့် ပြည့်ဝလာပါ သည်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယကြွက်မှာ ဦးနှောက်ကလာပ်စည်း များ ဆုံးရှုံးသွားပါသည်။ စင်စစ် ထိုကြွက်သည် ဦးနှောက်ကို အကျိုးပြုသောကိစ္စ ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အရေးကြီးသောအချက် ကျန်ရစ်ပါသည်။ ၎င်းမှာ ထိန်းချုပ်မှုဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကစားလွန် ပမာဏတို့မှာ သတ်မှတ်၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် သူက ၎င်းကို လေ့ကျင့်ခန်းအဖြစ် မခံယူပါ။ ထိုသို့ဖြစ်ရမည့်အစား အတင်း အဓမ္မ ကြွက်ပြေးပွဲဟု ခံယူပါသည်။

ထိုစမ်းသပ်မှုက စိတ်ဖိစီးမှု၏ ပြဿနာဖြစ်သော အချက်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုကဲ့သို့ စိတ်ဖိစီးမှုဖြစ်ခဲ့ပြီး မည်သို့ ထိန်းချုပ်ကာ ဘဝတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့် အကြီးမားဆုံး အကြောင်းတရားကို ကာလကြာမြင့်စွာကတည်းက သိပ္ပံ ပညာရှင်များ သိရှိခဲ့ပါသည်။ ဥပဒေသအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထိန်းချုပ်နိုင်သည်ဟု ခံစားရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုးပမ်းနိုင် ပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်တို့ ပြုလုပ်ပျက်စီးပေမည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စဉ်းစားပုံကို ပြုပြင်ခြင်းသည် ၁၀၀တွင် အချို့အချက်အလက်များကို ပြောင်းလဲ၍မရပါ။

ဈေးကွက်များပြုလဲခြင်း၊ လုပ်ငန်းများ ပျက်သုဉ်းခြင်းနှင့် ကမ္ဘာ ကပ်ဆိုင်းခြင်းဖြစ်နေလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အများအပြားသည် ဒုတိယ လှောင်အိမ်ထဲမှ ကြွက်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ ထိန်းချုပ်နိုင်ကြောင်း ဖြေသိခဲ့ရန် လုံးဝမဖြစ် နိုင်တော့ချေ။

သို့ရာတွင် စိတ်ဖိစီးမှုဆိုင်ရာ သိပ္ပံပညာက မျှော်လင့် ချက်အနည်းငယ် ပေးထားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စိန်ခံ လုပ်ငန်း သို့ ပြန်ကြည့်ရပေမည်။ သူသည် မဟာစိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှု ကာလအတွင်း၌ သူ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

စိတ်ဖိစီးစေသောကာလ တစ်ချိန်တစ်ခါ မျှီခဲ့လျှင် ထိုအချိန်သည် ရှင်သန်နိုင်ရန် တီထွင်ကြံဆမှုကို တောင်းဆို ပေမည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုလည်း ပြီးဆုံးပေမည်။ ယခု အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန်အသစ်တစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်နေ ပေပြီ။ ထိုကာလမှ လွတ်မြောက်ရန် တီထွင်ကြံဆမှုများ ထပ်မံ လိုအပ်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနာဂတ်တွင် မည်သည့်အရာကို ထိန်းချုပ်နိုင်မည်နည်းကို စဉ်းစားပြီး ၎င်းတို့ကို စဉ်းစား ဉာဏ်ဖြင့် မည်သို့ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်မည်နည်း ဆိုသည်ကို တွက်ဆရပေတော့မည်။ ကံအားလျော်စွာ ထိုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နိုင်သော ဦးနှောက်မျိုး ကျွန်ုပ်တို့တွင် ပါရှိပါ သည်။ အောင်မြင်နိုင်မည်မှာ သေချာပါသည်။ စိတ်ဖိစီးမှု သည်ပင်လျှင် ဆိုးရွားသောကိစ္စ မဟုတ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဝန်ခံချက်

2009 Feb လထုတ် Newweek မဂ္ဂဇင်းမှ MARY CARMICHAEL ၏ HEALTH FOR LIFE : GOOD STRESS ကို ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ကို မြန်မြန်ပြန်ပြောင်းမှု သင်မည်မျှရှိသနည်း။

လူတစ်ဦးချင်းစီသည် စိတ်ဖိစီးမှုကို မူဟန်အမျိုးမျိုး ဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်ကြပါသည်။ ဝက်(ဘ)အမ်ဒီ (WEB MD) မှ ပါရဂူများက မြန်မြန်ပြန်ပြောင်းမှု ခန့်မှန်းတွက်ချက်ရန် မေးခွန်းများ စီမံထားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၁။ မြန်မြန်ပြန်ဖြေနိုင်မှု အနည်းမှာ မည်သို့ဖြစ်သနည်း။

- (က) လုံခြုံမှုမရှိသောသူများ
- (ခ) မျော်ရှင်သောသူများ
- (ဂ) ဓမ်းနည်းသောသူများ
- (ဃ) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဓိကထားသောသူများ

ကိုယ်အတွက် ပမာဏထားခြင်း (သို့မဟုတ်) ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အဓိကထားသူများသည် ပြဿနာကို ပုဂ္ဂလိက မိဌာန်ဟု ယူမှတ်တတ်ကြပါသည်။ ထိုသို့ မှတ်ယူမှုအတိုင်း အတာအလိုက် မြန်မြန်ပြန်ဖြေနိုင်မှုစွမ်းရည်ကို ထိခိုက်စေပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သဘာဝဘေးဒဏ် ခံရသူများသည် ပုဂ္ဂလိက တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသူများထက် နာလန်ထူသက်သာရန် ပို၍လျင်မြန်ပါသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်တို့ တိုက်ရိုက်မရည်ရွယ်ပါဘူးဟု ပြောနိုင်သူတွေဟာ မြန်မြန်ပြန်ဖြေနိုင်မှု အရည်အချင်းရှိရန် အခွင့်အလမ်းသာပါတယ်”

ဟု စိတ်ပညာရှင် ဘားနတ်ကင်ပလာ (BERNARD KEMPLER) က ပြောပါသည်။

“သူတို့တစ်တွေ ပြောတာက ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို ဦးတည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အဖြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဒဏ်ရာရထိုက်တဲ့ အကြောင်းရင်းခံမျိုး ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး”

အဖြေမှန် - (ဃ)

၂။ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် မြန်မြန်ပြန်ဖြေနိုင်သူများ

- (က) ဆိုးဝါးသောကာလများတွင် စိတ်ဖိစီးမှုမရှိသူများ
- (ခ) စိတ်ဖိစီးမှု ထိန်းချုပ်ရေး နည်းစနစ်များ သင်ကြားလေ့ကျင့်ထားသူများ
- (ဂ) စိတ်ဖိစီးမှုကာလတွင် အားကိုးထိုက်သောသူများထံမှ အကူအညီရှာသူများ
- (ဃ) ထိခိုက်ဒဏ်ရာကာလကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရန် ခိုင်မာသော စီမံချက်ပြုလုပ်ထားသူများ

စိတ်ဖိစီးမှုကို မြန်မြန်ပြန်ဖြေနိုင်သူများသည် စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် မခံရသူများ (သို့မဟုတ်) ထိုပြဿနာ ဖြေရှင်းရန် ပိုမိုလေ့ကျင့်သင်ကြားထားသူများ မဟုတ်ပါ။ (သို့သော် မြန်မြန်ပြန်ဖြေနိုင်မှုရှိသူများသည် စိတ်ဖိစီးမှု ပြဿနာ ဖြေရှင်းနည်းကို တခြားလူများထက် လေ့လာရန် ပို၍စိတ်အားသန်တတ်

ပါသည်။) မြန်မြန်ပြန်ဖြေနိုင်သူများမှာ ဆိုးဝါးသောကိစ္စသည် လူကောင်းများလည်း တွေ့ကြုံနိုင်သည်ဟု လက်ခံယုံကြည်ထားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုနှင့်ကြုံသည့်အခါတွင် စိတ်ဖိစီးမှုက လွှမ်းမိုးမသွားနိုင်ပါ။

မြန်မြန်ပြန်ဖြေနိုင်သူများမှာ အခြေအနေကို ဖြေရှင်းသော သူတို့၏စွမ်းရည်အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် အကူအညီဖြစ်သော လူကြီးများ စုဆောင်းခြင်း၊ တာဝန်ရှိသူများနှင့် ပူးပေါင်းခြင်းများ ပြုလုပ်တတ်ပါသည်။ ထို့နောက် ထိုသူတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် နာကျင်မှုနှင့် စိတ်ပျက်မှုကို ခံနိုင်ရည်ရှိရန် လေ့လာသင်ယူတတ်ပါသည်။

“အကယ်၍ သင့်အလုပ် ဆုံးရှုံးသွားလျှင် အနာဂတ်အတွက် ကြောက်လန့်သွားမယ်၊ အနာဂတ်မှာ ပိုမကောင်းနိုင်ဘူးလို့ ခံယူသွားမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘူး၊ သင်ဟာ အဲဒီအတွေ့အကြုံကို ပိုဖြစ် စိတ်ဖိစီးစရာကောင်းအောင် လုပ်နေတာပဲ”

ဟု ကင်ပလာက ပြောပါသည်။

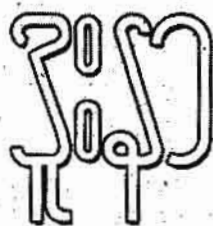
“အကယ်၍ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အလုပ်ဆုံးရှုံးခဲ့ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သင်ကပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် စိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်စရာနည်းသွားပါမယ်”

အဖြေမှန် - (ဂ)

တော်မြင့်(ငှက်ဖျား)

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝဏ္ဍ

အတွက် ဆေးမခက်

ကျွန်တော် ဒူးနာလာတာ ၂၀၁၆ မေလလောက်က စတင် နာလာတာဖြစ်ပါတယ်။ အသက်လည်း ၆၈ နှစ်ရှိပြီ။ အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ နီးပါး လူကြီးပိုင်းအားလုံး ဒူးနာ၍ အထိုင်အထ မကောင်းသူ တော်တော်များပါသည်။ အများအတွက် စေတနာထားပြီး ဒူးနာသူများ သက်သာစေရန် သိရှိအောင် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းမှ တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မေလလောက်က စနာလာတာ လိမ်းဆေးတွေ၊ မြန်မာဆေးရော၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးရော နှစ်မျိုးလုံး သုံးစွဲကြည့်ခဲ့ရာ နေပူအချိန်များသည်လဆိုတော့ လိမ်းဆေးတွေကလည်း အပူရှိန်တော်တော်များ၍ အရေကွာအနာဖြစ်မှာစိုးလို့ ဘာလိမ်းဆေးမှ မလိမ်းတော့ပါ။

၁၀ ရက်လောက် နေ့တိုင်းလိမ်းသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား သက်သာမှုမရှိသဖြင့် လုံးဝမလိမ်းတော့ဘဲ နောက်ရက်ကစပြီး မနက်မျက်နှာသစ်ချိန် တစ်ခါ၊ နေ့လယ် ရေချိုးချိန် တစ်ခါ၊ ညနေ တစ်ခါ ရွှေဝါဆပ်ပြာခဲနှင့် ပွတ်ချရေလောင်းပေးခဲ့ရာ အတော်ထူးခြားမှုရှိ၍ ဝေဒနာရှိသူများ သိရှိရန် စေတနာထား တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါ စမ်းကြည့်လျှင် တစ်ခါ ထူးခြားမှုရှိပါတယ်။ တစ်ခါရေလောင်းလျှင် ၁၀ မိနစ် အနည်းဆုံးကြာအောင် ဆပ်ပြာနဲ့ပွတ်ပြီး လောင်းပေးပါ။ ဒူးဖုနေလျှင်လည်း အဲဒီနည်းအတိုင်း ဆက်လုပ် ပွတ်ချပါ။ အဖုပါ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

အနှိပ်သည်နှိပ်တာ ငွေကုန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်နှိပ်ပြီး အထက်ပါနည်းအတိုင်း စမ်းကြည့်ပါ။ ငွေလည်း မကုန်၍ ထူးခြားမှုရှိသဖြင့် စာရေးသား တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အထူးသတိပြုရန်မှာ မိုးရေနှင့် လုံးဝမတည့်ပါ။ တွင်းရေနှင့် အသုံးပြုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိုးရေဟာ သစ်ပင်များအတွက် အကောင်းဆုံး၊ ဗီတာမင်ဓာတ်အပြည့်ဆုံး ရေဖြစ်သလို လူတွေအတွက်ကျတော့ မိုးရေက အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ ပတ်ဝန်းကျင် လူကြီးပိုင်းများအတွက် လုံးဝမတည့်ပါ။

ပထမ ဘာအနာတစ်လုံးမှမရှိဘဲ ခြေသလုံးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ လက်တွေ၊ ထုံကျင်ကိုက်ခဲလာပါလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး လေဖြတ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် ပုံပုံကြ လေးချောင်းလုံး လေဖြတ်ဖူးပါတယ်။ မိုးရေချိုးပြီးလျှင် တွင်းရေနှင့် အပြီးသတ်ချိုးလျှင် ကိုက်ခဲခြင်း လုံးဝမရှိပါ။

အသက်ရာကျော်ရှည်ပြီး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဦးနိုး

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝါး

အာလင်းအေး အေးလင်းအာ

သန့်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

“ထမင်းစားလို့ ကောင်းရဲ့လား ဆရာ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ရေသောက်စရာတောင် မကျန်တော့ဘူး”

“အစာကြေဆေး ကျွေးပါမယ်ဗျာ”

ဆရာကိုလေးအောင်အား ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာကြသည်။ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းပိုင်းတွင် ထန်းလျက်နှင့် ဧည့်ခံသည်။

“အစာစားပြီးရင် ထန်းလျက်တစ်ခဲလောက် စားရတယ် ကိုလေးအောင်ရေ၊ အစာကြေလေးပေါ့”

/ စကားဆုံးလျှင် ကိုလေးအောင် ထန်းလျက်တစ်ကိုက်၊ အကြမ်းရည်တစ်ကျိုက် သောက်လျက်နေသည်။

တအောင်ကြာလျှင် ကိုလေးအောင်က

“ကဲ- ဆရာကျောက်ခဲ၊ ဓာတ်စာဓာတ်လမ်း ဆက်ပါဦး”

“ပြောမှာပါ ကိုယ့်လူရယ်၊ ခုစကား ဘယ်ရောက်ပြီလဲ၊ ခြော် - သိပြီ သိပြီ၊ ရောက်သက်ကို (၇)နဲ့ ဝေးပြီး အကြွင်းကို ကြည့်ရမယ်ဆိုတော့ အကြွင်းက ၁-၂-၃-၄-၅-၆-၇ တစ်ခုခုကြွင်းမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်သာ နားထောင်ဖို့ လိုတယ်”

“နားထောင်နေပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာ့စိတ်ပေးမှာ ရှိသလောက်သာ ပြော၊ ခိုက်လည်း ပြည့်နေပြီ၊ ပူစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ- စမယ်၊ ဥပမာ ၁ - ကြွင်း ၇ ဘယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင် ပထဝီဓာတ် ပျက်တယ်၊ သုတ်တယ်လို့

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝဋ္ဋာ

ဆိုတယ်၊ ဇယားမှာကြည့်ရင် ပထဝီဓာတ်ပျက်လို့ အာပေါလွန်တာ တွေ့မယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“မှန်တယ် ဆရာ”

“ဒါဆိုရင် ပထဝီပျက် ရောဂါလက္ခဏာကို သိဖို့လိုလာပြန်ရော၊ ဒါသိမှ ဓာတ်စာပေးလို့ ရမှာဗျ”

“ဘယ်လို လက္ခဏာဖြစ်လည်းစရာ”

“လာမယ် လာမယ်၊ ပထဝီဓာတ်ပျက်ရင် ဖြစ်တတ်တာက ကိုယ်အပူကြီးတတ်တယ်၊ ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ခြောက်သွေ့မယ်၊ ချွေးမရဘဲ ခေါင်းကိုက်မယ်၊ မူးဝေပြီး မျက်စိမဖွင့်ခြင်းတွေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါဆိုရင် ပထဝီဓာတ်ပျက်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်”

“ဘာတွေ ရှောင်ပြီး၊ ဘာတွေ ဆောင်ရမှာလည်း ကိုယ့်ဆရာ”

“ရှောင်ရမှာကတော့ အအေးစာ၊ လေစာ၊ အာဟာရ ဓာတ်စာနဲ့ အာကာသဓာတ်စာတွေပေါ့”

ဟု ပြောလျှင် -

“အအေးစာ၊ လေစာ မလုပ်နဲ့ဆရာ၊ တစ်ခါတည်း ရှောင်ရမယ့် အသား၊ ငါး၊ အသီးအရွက်တွေသာ ပြောပါ၊ အဲဒါက မှတ်ရလွယ်ပါတယ်”

ကိုလေးအောင် စကားဆုံးလျှင် မှတ်ရန် စာရွက်နှင့် ဘောလ်ပင် အသင့်ပြင်ထားသည်။

“ကဲ မှတ်ပေတော့၊ ဒါက ရှောင်ရန်နော်၊ အရွက်အသီးမှာဆိုရင် ကျောက်ဖရုံသီး၊ ဘူးသီး၊ သခွားနု၊ မန်ကျည်းသီး စိမ်း၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ မဲလီဖူးရွက်၊ ခွေးတောက်ရွက်၊ ဖန်ခါးသီး၊ ခံသီး၊ သီးသီး၊ ကြာဟင်းရွက်၊ တမာ၊ ခံတက်၊ လက်ဖက်၊ ဆူးပုပ်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ကျောက်ပွင့်၊ ရေညှိ၊ ကနဖော့၊ လယ်ပဒူ ဒါတွေကို ခီနှစ်ထဲမှာ ရှောင်ရမယ်၊ နောက် ဟင်းလျာတွေကို ကြော် လှော် ဖုတ်ကင်ပြီး မစားရဘူးနော်”

“ဆရာ အသား၊ ငါးကရော ဘာရှောင်ရမှာလဲ ပြောပါဦး”

“ပြောမှာပါ၊ ကဲ- မှတ်ပေတော့၊ ငါးခူ၊ ငါးကျည်း၊ ငါးရံ၊ ငါးဝက်မ၊ ကျွဲသား၊ ဝက်သား၊ ငါးမြင်းတို့ ရှောင်ရမှာပါ”

“တစ်နှစ်လုံးလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ၁ ကြွင်းတဲ့နှစ် တစ်နှစ်လုံးပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးအတွက် ရှောင်ရတာပဲ၊ အကျိုးရှိပါတယ်လေ”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ၊ စားရမယ့် ဓာတ်စာကရော ဘာတွေ စားရမှာလဲ ဆရာ”

“ပြောပြမယ်၊ အုန်းသီး၊ ထန်းလျက်၊ နွားနို့၊ ခဲတ်နို့၊ ပဲလွန်း၊ ပဲကြီး၊ မြေပဲ၊ အုန်းသီး၊ သံမရာသီး၊ ရှောက်သီး၊ ဒူးရင်းသီး၊ ရဲယိုရယ်၊ မာလကာသီး၊ လိမ္မော်၊ မင်းဘွတ်၊ နံ့သာပုဌကပျောသီး၊ စွန်ပုလွန်၊ သပြေ၊ ပိန္နဲသီး၊ နာနတ်၊ ဆီးသီးတွေပဲ၊ ကြံ၊ ကင်ပွန်းရွက်၊ ထိကရုန်း၊ ဖရုံယိုလည်း စားလို့ရတယ်”

“အသားငါးကရော ဆရာ”

“ပုစွန်၊ ငါးသလောက်၊ အမဲသား၊ ဆိတ်သား၊ ဆတ်သား၊ ဖွတ်သား၊ ဒရယ်သား၊ ငါးချဉ်၊ ပုစွန်ချဉ်၊ အမဲချဉ်၊ ကြက်သား၊ ပုစွန်တုပ်၊ ငါးပတ်၊ ငါးသလဲထိုး၊ ငါးစင်ရိုင်း၊ ငါးခုံးမ၊ ငါးပြေမ ချက်စားရမှာနော်၊ ကြော်မစားရဘူး၊ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ မှတ်ထားပါတယ်”

“ဒါ သိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး ကိုလေးအောင်၊ စောစောကပြောတဲ့ ဝေဒနာလက္ခဏာအမြင် ရေငတ်ခြင်း၊ ခြေလက် ရောင်ဖောခြင်း၊ အသားအရေ ခြောက်သွေ့ခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းမာချာခြင်း၊ ဘာစားစား လျှာအရသာမရှိခြင်း ဖြစ်မယ်။

အဲဒါကြောင့် ရှေးပညာရှိတွေက အတိတ်ဓာတ်ဖြစ်တဲ့ အာကာသ၊ ကံဖြစ်တဲ့ အာပေါ၊ မှားလုံးဖြစ်တဲ့ ဝါသော၊ သန့်ပါတ်ရှောင်လုံးဖြစ်တဲ့ အာဟာရ အခီလေးချက် ဆေးအစာတွေကို ရှောင်ရမည်ဟု မိန့်ဆိုခဲ့ကြတယ် ကိုလေးအောင်ရေ”

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးပညာ

“ဒါဆိုရင် စားပုံစားနည်းလေး တစ်ခါတည်း ပြောပါဦး”

“စားရမှာက သည်းခြေအကြိုက် ဓာတ်အလိုက် ဆိုတဲ့ အတိုင်း ထန်းလျက်နဲ့ကျိုထားတဲ့ ဆီးယိုကို (၃)ရက် (၆)နပ်၊ စားရမယ်၊ အဲဒီ (၃)ရက်မှာ၊ ငါးသိုင်း၊ ငါးကြင်း ရရာကို ချဉ်ပေါင် (သို့မဟုတ်) ချဉ်ပေါင်ကြီးရွက်နဲ့ ချက်စားရမယ်။

အဲဒါစားပြီးရင် ဘာဝဒသက သင်္ခါတံ၊ ဘာဝဒသက လို့ ဆိုအပ်တဲ့ တေဇောနဿကေ၊ တေဇောပျက်အိမ်အတွက် ရှောက်သီးသုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် သံပရာ၊ မရမ်းသီးအသုပ်တို့ကို သုံးရက်၊ ခြောက်နပ်စား။

အဲဒီသုံးရက်မှာ ဟင်းလျာက ငါးပတ်ကို ခရမ်းသီး (သို့မဟုတ်) ဒန့်ဒလွန်သီး၊ ပင်စိမ်းလေးခတ်ပြီး ငရုတ်သီးနဲ့ ချက်စားရမယ်။

အေး- ဒီသုံးရက်စားပြီးရင် ကာယဝသက နိယာမေ၊ ကာယဝသကဆောင်အိမ်၌ နာဠိကေရုံ၊ အုန်းသီးကို ရုဠေန၊ ထန်းလျက်နှင့် ဆရတ္ထမေဝ၊ ခြောက်ရက်တိုင် ပေးရမည်ဆိုတဲ့ အတွက် ထန်းလျက်၊ အုန်းယို ခြောက်ရက် စားရမယ်ဗျာ၊ ဟင်းလျာကတော့ အမဲသား၊ ပုစွန်တုပ်တို့ကို ချက်၍စား၊ ကြော်မစားရ၊ ငါးပြေမကို မှန်လာရွက်နဲ့ ချက်စား၊ ပဲကြီး၊ ပဲလွန်းချက်စား။

ဒါဆိုရင် ပထဝီသမုဋ္ဌာန် ခောက်သောအနာ (ဝါ) ပထဝီပျက်တဲ့သူတွေစားရင် ခံစားရတဲ့ရောဂါတွေ ပျောက်ပြီ ပေါ့ဗျာ”

“ဆရာ ဒါဆိုရင် ဖြစ်မှ စားရမှာလား၊ မဖြစ်ဘဲနဲ့ စားလို့ မရဘူးလား”

“ဒါ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပဲ ကိုလေးအောင်၊ ဖြစ်မှ စားရင် ပျောက်မယ်ဆိုပေမယ့် မဖြစ်ခင် (၁)ကြွင်းတဲ့နှစ်မှာ ရှောင်ရမယ့်အစာကို ရှောင်ပြီး စားရမယ့် အစားအစာကို စားမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ် ရေးပဲဗျာ ဖြစ်မှတူတာထက် ကြိုတင်ကာကွယ်တာက ကျန်းမာ ရေးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအကြောင်းအရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကာ ကွယ်ခြင်းက ကုသခြင်းထက် အကျိုးများပါတယ်”

ကျွန်တော် ရှည်လျားစွာပြော၍ စကားဆုံးလျှင် ကိုလေးအောင်က -

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာကိုကျောက်ခဲ၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မီးဖိုချောင်မှာ နေ့စဉ်ချက်ပြတ် နေတဲ့ အသီးအရွက် အသားငါးတွေကို အိမ်ရှင်မတွေ စီမံပြီး ဓာတ်စာအလိုက် ချက်ပေးရုံဆိုတော့ အထူးအပိုငွေ မကုန်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အချိန်လည်း ကြာသွားပြီ၊ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်ဦးမယ်၊ ကျန်သေးတဲ့ ဓာတ်စာနဲ့ ရှောင်ရန် ဆောင်ရန် တွေကို ရှင်းပြဦးနော်”

“ကိုလေးအောင်ရေ ခင်ဗျားသာ အချိန်ပေးနိုင်ရင် လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောပြပါ့မယ်၊ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီတာပဲဗျာ၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ကျန်းမာ ချမ်းသာသွားရင် ကျွန်တော်တို့ ပြောပြရ၊ စာရေးရကျိုး နပ်ပါ ပြီဗျာ၊ ကဲ . . . ကဲ သွားပေးဦးတော့ ကိုလေးအောင်ဇေ”

စကားဆုံးလျှင် ကိုလေးအောင်တစ်ယောက် အပြုံး မျက်နှာနှင့် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း မပြီးသေးသော စာမူကို ရေးရင်းဖြင့် သာ။

သန်လျင် မောင်ကျောက်ခဲ

ကျမ်းကိုး - ဆရာဦးအောင်ဇင်၊ နရသုခိကျမ်းအဖွင့် ကျိုးကြောင်းဆက် ဓာတ်ကျမ်း။

ပြုံးလှေ့လှေ့ကံ မသားများ

သိပါရစေ

နာမည်ကြီးလှသော တရားဟောဆရာတစ်ယောက်၏ တရားပွဲတွင် လာရောက်နားထောင်သော ပရိသတ်မှာ လွန်စွာများပြားလှသည်။ တရားဟော ဆရာ၏ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ဟောပြောနေသော စကားပိုဒ် တစ်ခုတွင် -

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ တစ်ချိန်ကျရင် ပျက်စီးသွားပါလိမ့်မယ်၊ မပျက်စီးမီ ကောင်းကင်ဘုံကြီးက လေတွေတိုက်မယ်၊ လျှပ်စီးတွေလက်မယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံကြီးဟာ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ကို ပြုတ်ကျ လာပြီး ကမ္ဘာကြီးဟာ မီးတောက်မီးလျှံတွေ၊ ချော်ရှည်တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းသွား လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မကောင်းတဲ့ အရက်တွေတို့ သောက်နေတဲ့ လူတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ပြစ်ဒဏ်ချခံရတဲ့အနေနဲ့ မီးလောင်ကျွမ်းခြင်းကို ခံရလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်တွင် အရက်ရှိန်ကြောင့် ရီဝေ ရီဝေ ဖြစ်နေသည့် လူတစ် ယောက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ “နည်းနည်းလောက် မေးပါရစေ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ တရားဟောဆရာက “ပြောပါ” ဟု ဆိုသောအခါ -

“အဲဒီလို ဖြစ်မယ့်နေ့ဟာ အရက်ဆိုင်တွေ မပိတ်ခင်လား၊ ပိတ်ပြီး မူလား ခင်ဗျာ”

ကျန်သေးတယ်

တိုက်တစ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်နေသော လူတစ်ယောက်သည် အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုသူသည် အပြင်မှ ပြန်လာတိုင်း ဖိနပ်ကို ချွတ်ကာ လက်လွတ်စပယ် ပစ်လေ့ရှိသည်။ ထိုအကျင့်ကြောင့် အောက်ထပ်တွင်ရှိသော လူက ဖိနပ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နှိုးကာ အိပ်မရဖြစ်လေ့ရှိသည်။ အောက် ထပ်မှ လူက ထိုကဲ့သို့ မပြုမူရန် သတိပေးထားသောကြောင့် အပေါ်ထပ်မှ လူက သူ၏အကျင့်ဆိုးကို ပြုပြင်ပါမည်ဟု ကတိပြန်ပေးထားလိုက်သည်။

တစ်ရက် ထိုလူ အိမ်ပြန်လာသောအခါ သတိမေ့၍ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို အခန်းထောင့်သို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ နောက်မှ ကတိပေးထားသော အချက် ကို သတိရလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်တစ်ဖက်ကို အသံမကြားအောင် ယူ၍ တစ်နေရာတွင် သွားထောင်ထားလိုက်သည်။ ဖိနပ်အနည်းငယ်ကြာသော အခါ အောက်ထပ်မှ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့လူ၊ ကျုပ် အိပ်လို့ရအောင် နောက်တစ်ဖက် မြန်မြန်ပစ်ချလိုက် တော့လေ”

မြိုးလင်လင်ကံ မသား

မေ့တတ်ပုံများ

နာမည်ကြီး၍ လူသိထင်ရှားရှိလှသော အနုပညာနယ်ပယ်မှ လူတစ်ယောက်သည် အင်မတန်မေ့တတ်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် သူသည် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ရထားဖြင့် ခရီးသွားဖြစ်သည်။ လမ်းခရီး တစ်နေရာတွင် လက်မှတ်စစ်များ ရထားပေါ် တက်လာကာ လက်မှတ်စစ်တော့သည်။

ထိုအခါ မေ့တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ပြဿနာတက်တော့သည်။ ရထားလက်မှတ်ကို ဘယ်နေရာထားမိမှန်း မသိ၍ အခက်တွေ့တော့သည်။ လက်မှတ်စစ်များက ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း သိထားပြီးဖြစ်၍ -

“အန်ကယ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရှာမနေပါနဲ့တော့၊ အန်ကယ်ကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကလည်း လက်မှတ်မဝယ်ဘဲ စီးမယ့် လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်”

ထိုအခါ အန်ကယ်ကြီးက -

“မင်းတို့ အတွက်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့ကွာ၊ ငါ့အတွက်ကတော့ ကိစ္စရှိတယ်ဟေ့၊ လက်မှတ်မရှိတော့ ငါ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်ဟေ့”

နောက်နှစ်မှ

လင်မယားကွာရှင်းရေးကိစ္စအတွက် တရားရုံးတွင် ရုံးချိန်းသောနေ့ ဖြစ်သည်။ လင်မယားကွာရှင်းရေးကိစ္စတွင် သားသမီးသုံးယောက်ကို ခွဲဝေယူရေးအတွက် အငြင်းပွားကြသည်။ အခြေအတင် ပြောကြသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူ ။ ကျွန်တော်က ကလေးနှစ်ယောက် ယူပါမယ်၊ သူက တစ်ယောက် ယူပါစေ။

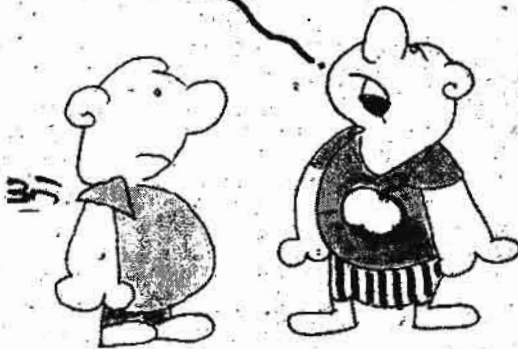
မိန်းမဖြစ်သူ ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက နှစ်ယောက်ယူပါမယ်၊ သူက တစ်ယောက်ပဲ ယူပါစေ။

အငြင်းပွားမှုမှာ အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ပတ်ချာလည်ကာ တစ်ယောက်မှလည်း အလျှော့မပေးကြပေ။ တရားသူကြီးကလည်း အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ထိုအခါ စိတ်မရှည်တော့သော မိန်းမဖြစ်သူက ယောက်ျားဖြစ်သူအား “က- ဒါလောက်တောင်ဖြစ်နေရင်လည်း လာ သွားကြမယ်၊ နောက်တစ်နှစ်နေလို့ ကလေးလေးယောက်ဖြစ်တဲ့အခါမှ ဒီကိုပြန်လာကြမယ်”

နိဂုံး

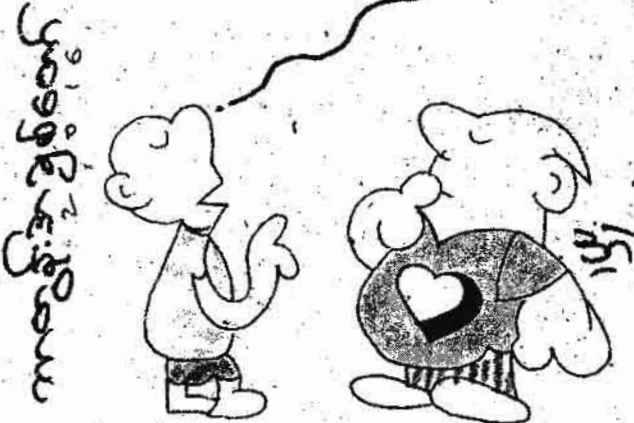

ဗွားက... အင်တာနက်ထိုင်
 ကောင်မလေးတွေနဲ့ ချစ်
 ဖြီးတော့... ကျေနပ်စရာ
 ဇာတ်ပုံကလေးတွေပြန်
 နေ့ဘက်လုံး ဖွဲ့ဆိုပါ
 အဆင်ပြေလို့ကွာ

ဟိုခိုမြီးနဲ့ ဖွဲ့ပါ

ဝါကောင်တွေက ဆားနဲ့ထဲမှာ
 တွန့်တက်ကြမိုး လူတွေက...
 စကားနဲ့ထဲယုံတွန့်နေကြတာ
 ပဲနော်

ဟိုခိုမြီးနဲ့ ဖွဲ့ပါ

ခွဲက် ဗျီးရေၤကို
အဆွဲၣ်တဲာ် ဟင်း
ချက်ထားတယ်

ဟေ့ သုးကံၤ ဂါၤတယ်
မၤ မၤနး ချက်လဲ

ကံၤခွဲက် ဂွံက်ဗြော်လီ
ဗြော်တာ

မံၣ် ချီၣ်ကွယ်
2016-

ဆွေးဆွေး ပွဲၤမှာ
ဘာဝတ္တဗြော်သွၣ်

face book တင်ဖို့
ဒါတ်ပုံဂိုက်နေတနီ
ဘာဗြော်လီဗြော်သွၣ်
မုၢ်နီၤ မၤသိၣ်တူၤ ဟွံ

မံၣ် ချီၣ်ကွယ်
2016.

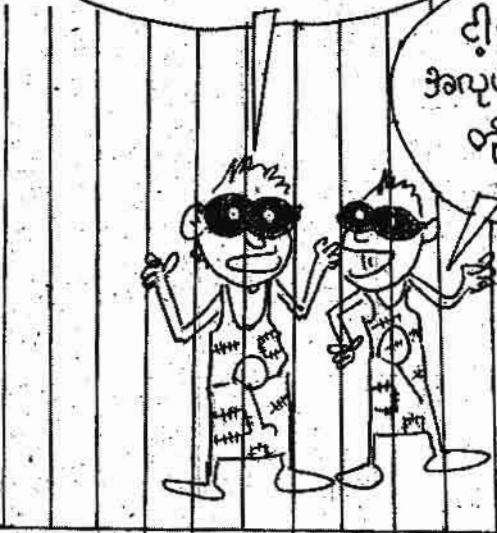

ဟယ်၊ သရုပ်ပါလား၊
အတော်ပဲ - ခေးနဲ့
ဆယ်ဖီတစ်ပုံလောက်
ဆွဲရအောင်နော်

ကျော်မြိုးလွင်

အောင်မြေ့နင်းပြီး အလုပ်လုပ်တာဆို
ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ဒီကိစ္စရောက်လာလဲ

ငါ့လိုပဲ အောင်မြေ့နင်းပြီး
အလုပ်လုပ်တဲ့အရာရှိနဲ့
တိုးမိသွားလို့ပေါ့ကွာ

ကျော်မြိုးလွင်

တကယ့်တကယ့်

အ.ဟ. အရေး ဆရာလည်း
ခင်ဗျား၊ ဇာတ်လမ်း ထဲမှာမိန်းမ
တစ်လတစ်ယောက် ယူတာ
မရှိ... အဟင်း

အဲဒါက ခြောင်
လဲ ဗျ ဖြောပါ ဦး

ခြောက် ဂွင်း ပါတယ်ဗွား အဖြင့်
မှာယူလို့ မရလို့ ပေါ့ ဟ မင်း
ကလဲ အ.ပါပဲ

အဲဒါက ခြောင်လား!

ဒါနိုး၊ ခြောင်လား!

ဗွားကို အလည်လာ တဲ့
အရေး ဆရာလေး
ဆိုတာ စောင့်ရှင်
လေးလား
ဟုတ်ပါတယ်
ခင်ဗျ

ဟား အတော်ပဲ ဗွားလယ်က
အခုက အခေါင်း အလေး
လိုက်ရေး ပေးပါလား
မုန့်ဖို့ ရတာပေါ့

ဒါနိုး၊ ခြောင်လား!

တိရစ္ဆာန်များမှ လူသားများတို့ အကျိုးပြုပုံ

သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာသက်ဆွေ

စွန်ငှက်

စွန်ငှက်များသည် လင်းယုန်မျိုးနွယ်တွင် ပါဝင်ပြီး ကောင်းကင်ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်သည်။ စွန်ကို လူတိုင်းသိရှိပြီး နေရာတိုင်းလိုလို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ စွန်၏အရွယ်မှာ ၂၈ လက်မကျော်ကျော်ရှိသည်။ အရောင်မှာ အညိုရောင် ဖြစ်သည်။ အမြီးရှည်၍ ခက်ရင်းခွကဲ့သို့ နှစ်ခွရှိသည်။

စွန်များသည် မိုးရွာသည်ကို မကြိုက်သဖြင့် မိုးရာသီတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မြေပြန့်ဒေသတွင် ကောင်းကင်၌ ဝဲယုံလျက် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များပေါ်တွင် နားနေကြသည်ကို လည်းကောင်း မြင်ကြရသည်။

စွန်ဟူသော မြန်မာဝေါဟာရအမည်ကို ပါဠိဘာသာအားဖြင့် “အာဋ” ဟုခေါ်သည်။ စွန်များသည် ကြက်ပေါက်ကလေးများ၊ ငှက်ငယ်လေးများအား ထိုးသုတ်စားတတ်ကြသည်။ လူတို့စွန်ပစ်ထားသော အစားအစာများကိုလည်း စားသုံးတတ်ကြသည်။

စွန်များတွင် စွန်ခေါင်းဖြူဟုခေါ်သော စွန်တစ်မျိုးရှိသည်။ ၎င်းစွန်များသည် အပေါ်ကျောပိုင်းနှင့် ခေါင်းက အဖြူရောင်ရှိပြီး အောက်ပိုင်းနီညိုရောင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဖြူနေသည်ကိုကြည့်ပြီး စွန်ခေါင်းဖြူဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းစွန်သည် မိုးရိုးစွန်ကြီးများထက် ငယ်သည်။

စွန်များကို ကမ္ဘာတိုင်းပြည်အသီးသီးတွင် တွေ့ရှိရသည်။ မိုးရိုးစွန်များသည် လူနှင့်အနီးဆုံးနေရာများတွင် ကျက်စားကြပြီး စွန်ခေါင်းဖြူများသည် မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်၊

ရေကန်များအနီးတွင် ကျက်စားကြသည်။ စွန်ခေါင်းဖြူများသည် ဆောင်းအကုန် နွေဦးကာလ၌ သားပေါက်ကြပြီး မိုးရိုးစွန်များသည် ဆောင်းရာသီကာလအတွင်းသာ ပေါက်လေ့ရှိကြ၏။

စွန်အသား၏ အကျိုးသွား အာနိသင်များမှာ ပူ၏။ အသွေးအသား သုတ်တို့ကို ခန်းခြောက်စေတတ်၏။ သည်းခြေကို ပျက်စေတတ်ပြီး အားကိုလည်း ဆုတ်ယုတ်စေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် စွန်သားကို အမြဲမစားသင့်။ တစ်ခါတစ်ရံသာလျှင် ဆေးအဖြစ် စားသုံးသင့်၏။ စွန်ခေါင်းဖြူ အသားလည်း မိုးရိုးစွန်အသားကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ဆေးအဖြစ် ဖော်စပ်အသုံးပြုမည်ဆိုပါက လေဖြတ်သောရောဂါများအတွက် စွန်သည်းခြေကို သံပရာရည် (သို့) ရှောက်ရည်ဖြင့်ဖျော်ပြီး စုတ်ပေါက်ပေးခြင်းဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။ ၎င်းအပြင် စွန်ရိုးကိုသွေး၍ တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းပေးပါက သွေးကြော၊ လေကြောများပွင့်ကာ ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ အအေးမိ၊ နှာစေး၊ ချောင်းဆိုးရောဂါ ဖြစ်ပါက စွန်အသား ချက်စားက ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေနိုင်၏။

စင်ရော်ငှက်

စင်ရော်ငှက်ကို လူတိုင်း မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးသော ကောင်းကင်ပျံ သတ္တဝါဖြစ်သော်လည်း ရေထဲတွင် ကိုယ်မော့၍ ကူးခတ်နိုင်၏။ ရေထဲတွင် ကျသွားသော အစားအစာများကို စားသောက်နိုင်၏။ ငါး၊ ပုစွန်များကိုလည်း ဖမ်း၍စားနိုင်၏။ စင်ရော်ငှက်များသည် မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်များတွင် နက်

စားကြ၏။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်မြစ်အတွင်း သင်္ဘောဖြင့် ခရီးထွက်လျှင် စင်ရော်ငှက်ကလေးများမှာ သင်္ဘောအားမှ ကပ်၍ ပျံ့လျက်လာပြီး အစာတောင်းစားကြ၏။ ပစ်ကျွေးသော အစာများကို လေထဲတွင်ပျံ့ဝှံ့ ဖမ်းယူစားသောက်နိုင်၏။ ရေထဲကျသွားလျှင်လည်း လိုက်ဆယ်ယူ၍ စားသောက်ကြ၏။

စင်ရော်ငှက်များ၏ ကိုယ်အရွယ်မှာ အလျား ၁၆ လက်မခန့်ရှိ၏။ ဆောင်းရာသီ ရောက်သောအချိန်တွင် စင်ရော်ငှက်များ၏ ဦးခေါင်းမှ အညိုရောင် ပျောက်သွားပြီး လျှင် မျက်လုံးအနီးတွင်သာ အညိုရောင်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ စင်ရော်ငှက်ကလေးများမှာ အထက်ပိုင်းညို၍ အပြုံးဖြူပြီး အဖျားတွင် အညိုရောင်ရှိနေ၏။ အတောင်စွန်းများတွင် မွဲခြောက်ခြောက်အစက်အပြောက်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

စင်ရော်ဟူသော ဝေါဟာရသည် စင်္ကောရက (စင်္ကောရက) ပါဠိမှ ဆင်းသက်လာသဖြင့် ပါဠိသက်ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်ဟု ဝေါဟာရတ္ထပကာသနီတွင် ဖော်ပြထား၏။ နေမိမ္မတ္တကိုးခန်းပျို့တွင်လည်း “ဝမ်းပဲစင်ရော် တွန်ကျော်ရင့်၍” ဟု စပ်ဆိုထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။

စင်ရော်ငှက်များသည် မျိုးကွဲမရှိဘဲ တစ်မျိုးသာလျှင် ရှိကြောင်း သိရှိရ၏။ အချို့သော ဆရာများက သမုဒ္ဒဝက၊ အမုဒ္ဒရာမျှိုင်းဟု အမည်ပေးကာ ဗျိုင်းမျိုးတွင် ပါဝင်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဗျိုင်းနှင့် စင်ရော် လုံးဝမတူသောကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆကြ၏။ စင်ရော်ငှက်များကို ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၊ နေရာအနှံ့အပြားတွင် တွေ့ရှိရပြီး မြစ်ချောင်းများအတွင်း နေထိုင်စားသောက် ပျော်ပါးကြသော သတ္တဝါများဖြစ်ကြ၏။

စင်ရော်အပါအဝင် ငှက်သတ္တဝါများသည် လူတို့ကဲ့သို့ နားလည်သော အသံဉာဏ်များရှိကြသည်။ မြစ်တွင်း သင်္ဘောဖြင့် ခရီးထွက်သော ခရီးသည်များထံမှ ပစ်၍ကျွေးသော အစာများ ဖမ်းစားနိုင်ခြင်းရှိသကဲ့သို့ စွန်ငှက်များသည် မြင့်မားသော တောင်ထိပ်မှ တောင်ခြေရှိ ကြွက်စသော တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးများကို တစ်ဟုန်တည်းထိုးသုတ်နိုင်သကဲ့သို့ လင်းတများသည် ကောင်းကင်အမြင့်ကြီးမှ အောက်သို့ကျလျှင် အစာကို တွေ့မြင်ပါက ဆင်းလာပြီး စားလေ့ရှိကြ၏။

စင်ရော်နှင့်တကွ အခြားသောငှက်များသည် ထိုကဲ့သို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းသည် အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံ၊ အနံ့ခံကောင်းသော အာရုံများကောင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

စင်ရော်ငှက်များသည် အစာကို လျင်မြန်စွာ ဖမ်းယူစားသောက်နိုင်ပြီး ရေပေါ်တွင်လည်း ပေါလောပေါ်နေနိုင်သည်။ သို့သော် ရေမငုံနိုင်ပါ။ စင်ရော်များသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အစဉ်အမြဲနေထိုင်သော ငှက်များမဟုတ်ကြဘဲ မိုးဦးကျခါစအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာသွားကြပြီး မိုးကုန်ဆောင်းဦးအချိန်လောက်တွင် ပြန်ရောက်လာကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက ဧည့်သည်ငှက်ဟု ခေါ်ဆိုကြပေသည်။

စင်ရော်ငှက်များ၏ အကျိုးသွားများမှာ စင်ရော်ငှက်သားသည် အေး၏။ လေနာကိုနိုင်၏။ ဆီးဝမ်းကိုရွှင်စေ၏။ နှုတ်ကိုမြိန်စေ၏။ အားကိုဖြစ်စေ၏။ သုတ်ကိုပွားစေ၏။ သလိပ်ကိုလည်း ပွားစေ၏။ လေထိုးလေအောင့်၊ လေနာရောဂါဖြစ်ပါက စင်ရော်အသား ချက်စားက ပျောက်၏။ ချောင်းဆိုး၊ ရင်ကျပ်၊ သလိပ်ကပ်ဖြစ်သော် စင်ရော်အသား စွပ်ပြုတ်လုပ်သောက်က ပျောက်၏။

“အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာ” ဟူသော စာဆိုအရ ရောဂါအလိုက် ဆေးအဖြစ်မှီဝဲခြင်းဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

စက္ကဝါငှက်

စက္ကဝါငှက်များသည် ဝန်ပိုငှက်အမျိုးအနွယ်တွင် ပါဝင်၍ ဝန်ပိုငှက်နှင့်တူသည်။ ဝန်ပိုငှက်ထက် အကောင်ကြီး၍ အလျားအရှည် ၅ ပေ၊ လက်မ ၆၀ ကျော်ရှိသည်။ စက္ကဝါငှက် အဖို၏အတောင်သည် ၂၇ လက်မကျော်ခန့်ရှိပြီး ငှက်မ၏အတောင်သည် ၂၅ လက်မခန့်ရှိသည်။ နဖူးထိပ်ရှိ အမွှေးများသည် ဖြူ၍နေသည်။ စက္ကဝါငှက်မများ သားပေါက်ချိန်တွင် နဖူးထိပ်အမွှေးများနှင့် လည်ပင်းအမွှေးများမှာ ပန်းရောင်ဖြစ်လာသည်။ စက္ကဝါသားပေါက်ငှက်ကလေးများသည် ၃-၄ နှစ်ကြာမှ အတောင်အလက်စုံကြသည်။

စက္ကဝါငှက်များသည် ကောင်းကင်ပျံသတ္တဝါဖြစ်ပြီး ချောင်း၊ မြောင်း၊ ရေအိုင်များအနီးတွင်နေ၍ ငါးများ၊ ပုစွန်များ၊ ခရုများကို မစားကြဘဲ မှော်နှင့် ရေညှိများကိုသာစားသည်။ တောတွင်းရှိ သစ်ပင်အမြင့်ထိပ်များတွင် အသိုက်ပြုလုပ်ပြီး ဥဥကြသည်။ ဥမှ အကောင်လေးများ ဖေါက်လာသောအခါ စက္ကဝါဖို၊ မတို့က အစာရှာကျွေးကြသည်။

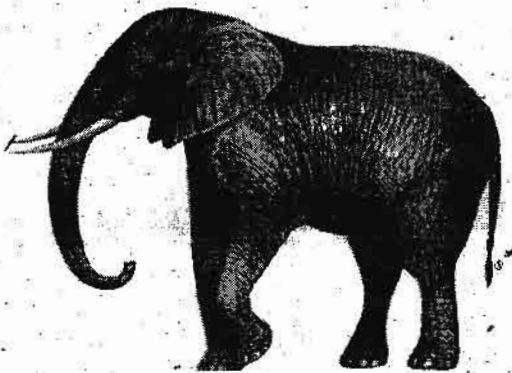
စက္ကဝါဟူသော ဝေါဟာရသည် ပါဠိကထိကနည်းဖြင့် စက္ကဝါက ပုဒ်မှ စက္ကဝါဟု မြန်မာမှုပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

စက္ကဝါငှက်များသည် အုပ်အသင်းဖွဲ့၍မနေဘဲ အဖို၊ အမ ကွဲ၍ နေထိုင်ကြသည်။

စက္ကဝါငှက်များသည် ဥရောပတိုက်၊ အရှေ့တောင်ပိုင်း ဒေသများနှင့် တရုတ်ပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ ပါရှားပင်လယ်ကွေ့၊ နက်၊ အာဖရိကတိုက်တို့တွင် တွေ့ရှိရသည်။ အရှေ့ပိုင်းဒေသ တွင် နေကြသော စက္ကဝါငှက်များသည် မိုးနှောင်း ဆောင်း ကူးစအချိန်တွင် မြန်မာပြည်သို့ ဝင်ရောက်လာကြပြီးနောက် ဆောင်းအကုန် နွေဦးကာလတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် စက္ကဝါငှက်ကို တွေ့မြင်ရခဲ သည်။ နွေရာသီအပူဒဏ် မခံနိုင်၍ ပြန်သွားကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

စက္ကဝါငှက်အသား၏ အကျိုးသွားအာနိသင်မှာ ဆူ ငါး၊ ကြေကျက်လွယ်၏။ အားကိုဖြစ်စေ၏။ သုက်ကို ပွားစေ ၏။ သလိပ်ကိုလည်း ပွားစေ၏။ လေကိုနိုင်၏။

စက္ကဝါအသားကို သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် နာလန် ထစ လူနာများ စားသုံးသင့်၏။ သို့သော် ရနိုင်ခဲပါသည်။ စက္ကဝါအသားအား အခြားဆေးဖက်တွင် ထည့်သွင်းသုံးထား သည်ကို မတွေ့ရှိရပါ။

ဆင်

ဆင်များသည် ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါဖြစ်ပြီး တော တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် ကိုယ်လုံးအကြီးထွားဆုံးဖြစ်သည့်အပြင် လူသားတို့၏ သွန်သင်ပြသမှုဖြင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာလာသော အခါတွင် လူသားတို့အတွက် များစွာအသုံးဝင် အကျိုးပြုပြီး ကျေးဇူးအကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

လူ့လောကတွင် အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော သက်ဦး ဆံပိုင်ဘုရင်များမှစ၍ သာမန်လူတန်းစားများအထိ အသုံးဝင် သော၊ အသုံးပြုသော ဆင်များဖြစ်ကြသည်။

ဆင်များအား အရပ်အမောင်း ခွဲခြားရာတွင် မွေး ပညာရှိ ပုရောဟိတ်များသည် ကျွမ်းဝန်ကိုးကား၍ ကောက်ပါ အတိုင်း ခွဲခြားထား၏။

၁။ ဆင်များမွေးဖွားစတွင် အရပ် ၅ ဖိုက် ၂ သစ်ရှိက အရပ် ၇ တောင်ရှိသည့် အာလောနည်ဆင် ဖြစ်လာ မည်။

၂။ မွေးဖွားစ ၄ ဖိုက်နှင့် လက် ၆ တောင်ရှိ ဆင် အလတ်စားဖြစ်လာမည်။

၃။ မွေးဖွားစ ၄ ဖိုက်နှင့် လက် ၂ သစ်ရှိက ၅ တောင် ရှိသော ဆင်အငယ်ဖြစ်လာမည်ဟု ဆင်ကော်သန် မြန်မာဘွဲ့ မော်ကွန်းတွင် ဖော်ပြထားပေသည်။

မြန်မာဝေါဟာရတွင် ဆင်ဟူ၍ တစ်မျိုးတည်းသာ ဖော်ပြထားသော်လည်း ဆင်တို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိ (ဗျူဟတ္တိ) အားလျော်စွာ မဂအောဘိဓာန်၌ ဝေါဟာရ (၁၀) ပါး၊ အမရ ကောသအဘိဓာန်၌ (၁၅) ပါး၊ အဘိဓာန်ဋီကာ၌ ဝေါဟာရ (၁၇) ပါး ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

မဂအောဘိဓာန်လာ ပရိယာယ် (၁၀) ပါး၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြရမည်ဆိုပါက -

၁။ ကဉ္စရ - တောင်ထိပ်မြင့်ရာ၌ ဖျော်မွေ့တတ်သော ကြောင့် ဆင်။

၂။ ဝါရကာ - သူတစ်ပါး၏ တားမြစ်လွှမ်းမိုးတတ်သော ကြောင့် ဆင်။

၃။ ဟတ္တ - နှာမောင်းတည်းဟူသော ဆွဲကိုင်စရာ လက် ရှိသောကြောင့် ဆင်။

၄။ မတင် - မတင်ရသေး၏ သားဖြစ်သောကြောင့် ကြီးမားသော ကိုယ်အင်္ဂါရှိသောကြောင့် ဆင်။

၅။ ဒွိရဒ - အစွယ် နှစ်ချောင်း ရှိသောကြောင့် ဆင် (စွယ်စုံဆင်)

၆။ ဂဇ - အသံကုန်ထုတ်၍ အော်မြည်တတ်သော ကြောင့် ဆင်။

၇။ နာဂ - တောင်ကုန်းကဲ့သို့ ထင်ရသောကြောင့် ဆင်။

၈။ ဒွိပ - နှာမောင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခံတွင်းဖြင့် လည်းကောင်း သောက်တတ်သောကြောင့် ဆင်။

၉။ ဣဘ - ခရီးသွားနိုင်သော စွမ်းအားရှိသောကြောင့် ဆင်။

၁၀။ ဒန္တိ - ထင်ထင်ရှားရှားသွားတည်းဟူသော အစွယ် ရှိသောကြောင့် ဆင်ဟု ဖော်ပြထားပေသည်။

အမရကောသ အဘိဓာန် ဝေါဟာရ (၁၅) ပါးနှင့် အဘိဓာန် ဋီကာကျမ်းလာ (၁၇) ပါးတို့ကို ကျယ်မည်စိုး၍ မဖော်ပြတော့ပါ။

ရှေးဘုရင်များ ထီးနန်းစံရာ နန်းတော်အတွင်း၌ ထားရှိသော ပလ္လင်ရှစ်ခန်းတွင် စကားသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဂဇာသနပလ္လင်ကို ဗြဟ္မာတို့ကဆောင်တွင် ထားရှိပြီး ထိုပလ္လင်ပေါ်တွင် ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ခံတော်မူပြီး မင်းမှုထမ်းတို့အား ချီးမြှင့်ခြင်း၊ နှိမ့်ချခြင်းများ ပြုတော်မူသည်ဟု သိရှိရ၏။ ဂဇာသနပလ္လင်ဆိုသည်မှာ ဆင်ရုပ်ခံ၍ ပြုလုပ်ထားသော ပလ္လင်ကို ဖော်ဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် ရှေးဘုရင်များ အဆက်ဆက်တို့ သုံးစွဲခဲ့ကြသော ရွှေနန်းသုံး အဘိဓာန်ကျမ်းလာအရ ဝေါဟာရအသုံးအနှုန်းပေါင်း (၃၆) မျိုးကို ရှင်းပြထားပါသည်။ ရှေးဘုရင်များသည် ဆင်များကို အထူးအရေးထားသည့်အတွက် ဆင်တပ်များဖွဲ့စည်းကာ ဆင်မှူးထမ်းပေါင်း များစွာခန့်ထားခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင် ဆင်ကို ဥပမာထား၍ ဝေဿနာတော်များဟောကြားခဲ့ပေသည်။

ဆင်သည် ရှေးပဝေသကီအခါကစပြီး ယခုခေတ်တိုင်အောင် အလွန်ထင်ရှားသော တိရစ္ဆာန်များဖြစ်သောကြောင့် ပိဋကတ်စာပေများ၌ လည်းကောင်း၊ ရာဇဝင်များ၌ လည်းကောင်း၊ အခြားစာပေများ၌လည်းကောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခွဲခြားလေ့ရှိသော ဆင် (၄)မျိုးမှာ စွယ်စုံဆင်၊ ဟိုင်းဆင်၊ ဟန်ဆင်၊ တည် (တယ်) ဆင် စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။

၁။ တည်ဆင်မှာ - မွေးကတည်းက အစွယ် တစ်ချောင်းတည်းသာ ပါလာ၏။ ထိုအစွယ်သည် အလွန်သန်စွမ်း ထွားကျွင်း၍ ယင်းအစွယ်ကို အားထားသော ဆင်ဖြစ်လေသည်။ တည်ဆင်များသည် ဆင်အုပ်ဖြင့်မနေဘဲ တစ်ကောင်တည်း နေတတ်ကြသည်။ ဘယ်ဘက်အစွယ်ရှိလျှင် ဘယ်တည်၊ ညာဘက်ရှိလျှင် ညာတည်ဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

၂။ ဟိုင်းဆင်မှာ - ဆင်မများကဲ့သို့ အစွယ်တိုတိုသာ ရှိသော်လည်း တုတ်ခိုင်သန်မာသဖြင့် သစ်ခေါက်များကို ခွာစားနိုင်လေသည်။

၃။ ဟန်ဆင်မှာ - စွယ်စုံဆင်ကဲ့သို့ အစွယ်နှစ်ချောင်းပါသည်။ အစွယ်သည် ထွားကျွင်းသန်မာခြင်းမရှိသဖြင့် သစ်ခေါက်များ ခွာစားရာတွင် အစွယ်ကျိုးသွားတတ်သေးသည်။

၄။ စွယ်စုံဆင်မှာ - မြူဖွေးပြီး ရွှေသို့ ရှည်လျားစွာ ကော့တက်နေသော ဆင်ပြောင်ကြီးများကို ခေါ်ပါသည်။ ဆင်မျိုးများတွင် ထိပ်တန်းအကျဆုံးနှင့် အလှဆုံးဆင်ဖြစ်၏။ စိတ်နေစိတ်ထား ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သဖြင့် အခြားဆင်များက ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ နားရွက်၊ ဦးခေါင်းနှင့် နှာမောင်းအိုးများ ကြီးထွားသည်။ သစ်ကိုင်းများကို နှာမောင်းဖြင့် ဆွဲချိုးနိုင်သည်။ ဟိုင်းဆင်နှင့် စွယ်စုံဆင်တို့သည် မတည့်ကြ။ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ရန်စောင်နေတတ်ကြသည်။

စွယ်စုံဆင် အုပ်ချုပ်သော ဆင်အုပ်ထဲတွင် ဟိုင်းဆင်သည် နောက်လိုက်အဖြစ် မနေသကဲ့သို့ ဟိုင်းဆင်ဦးစီးသည့် ဆင်အုပ်ထဲတွင်လည်း စွယ်စုံဆင်သည် နောက်လိုက်အဖြစ် မပါဝင်ကြချေ။

ဆင်များသည် ဥတုရာသီ အခြေအနေအလိုက် အစာရှာဖွေစားကြသည်။ ဆင်များသည် ရေလည်း ကူးတတ်ကြပြီး ပေ ၃၀ ကျော်နက်သော ရေထဲတွင် (၆) နာရီကျော်ထိ နေနိုင်သည်ဟု သိရှိရသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးသော်လည်း ပြေးလွှားရာတွင် လျင်မြန်သည်။ ဆင်များသည် အမင်္ဂလာဖြစ်သော လူသေအလောင်းများကို ၎င်းတို့၏ကျောကုန်းပေါ်သို့ အတင်မခံပေ။ မင်္ဂလာရှိသောအလှူပွဲများတွင် မောင်ရင်လောင်းများတင်၍ စီးသည်ကို နှစ်သက်သဘောကျသည်။

ဆင်များသည် လူ့လောကတွင် ကျယ်ပြန့်စွာ သဘာဝရှိနေသည့်အလျောက် ဆင်နှင့်ပတ်သက်သော စကားပုံများလည်း များစွာရှိပေသည်။

ဥပမာ - အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့်ခလောက်၊ ဆင်လိပ်ရာ ဆိတ်နှိုး၊ ဆင်သေကို ဆိတ်သရေဖုံးလို့ မလုံ၊ ထွက်ပြီးသားဆင်စွယ် ဝင်တယ်လို့မရှိ၊ ထိုးမည့်ဆင် နောက်သို့ ဂရုစိုက်ဆုတ်၊ ဆင်ကြံကြသည် စသည်အားဖြင့် များစွာရှိလေသည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် ဆင်နှင့်ပတ်သက်၍ ရွှေနန်းသုံး အဘိဓာန်အရ အသုံးအနှုန်း (၃၆) မျိုးဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

ရှေးမြန်မာဘုရင်များလက်ထက် ဆင်ဝန်၊ ဆင်ချို၊ ဆင်မှူး၊ ဆင်ကဲ၊ ဆင်ဦးစီးနောက်ထိုင် ကုန်းလယ်စီး၊ လှံကိုင် စသည်များအပြင် ဆင်ဆေးသမား၊ ဆင်ဆော် စသည်များ ခန့်ထားတော်မူသည်။ ရှေးမြန်မာမင်းများသည် ဆင်ဖြူတော်ကို အလွန်လိုချင်တပ်မက်ကြ၏။ ဆင်ဖြူတော်ရရှိပါက ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးခြင်း၊ ဖိုးလေဝသမှန်ခြင်း၊ တိုင်းပြည် စည်ပင်ပြောတိုးတက်ခြင်း စသည်တို့ ပြည့်ဝသည်ဟု သိရှိရပါသည်။

ဆတ်

ဆတ်များသည် ခြေလေးချောင်းရှိ ကုန်းနေသတ္တဝါများဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်နေ ကြီးထွား၏။ အရပ်အမြင့် ၄ ပေ ၇ လက်မခန့်ရှိပြီး ပခုံးမှာ တိုင်းလျှင် ၅ ပေကျော်လောက်ရှိသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် (၅၀၀) ကျော်ရှိ၏။ ဦးချိုမှာ လက်မ ၅၀ ကျော်မျှရှိသည်။ ဦးချိုသည် ဘေးသို့မကားဘဲ အပေါ်သို့ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ရှိကြ၏။ ဦးချိုသည် တောင့်တင်းခိုင်မာပြီး အလျား ၅၅ လက်မကျော်ခန့်ရှိသည်။

မြန်မာအခေါ် ဆတ်ဟုခေါ်ပြီး ပါဠိဘာသာအားဖြင့် “မိဂမာတုကာ” ဟုခေါ်၏။ ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါတို့၏ အမိအရာ၌ တည်သောကြောင့် မိဂမာတုကာဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်၊ ဖွတ်၊ ပုတတ်ဟု အခြားသတ္တဝါများနှင့် တွဲဖက်ခေါ်ဆိုသုံးနှုန်းကြ၏။ တွင်းသင်းမင်းကြီး ဦးထွန်းညို ဖွဲ့ဆိုခဲ့သော ဘလ္လာတိယပျို့တွင် ‘သည်တွင် စိုင်း၊ ဆတ်ရှိတတ်ဟု ထင်မှတ်သောခါ’ဟူ၍လည်းကောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ဆတ်များသည် မျိုးကွဲမရှိဘဲ ကုန်း၌ကျက်စားပျော်ပါးတတ်သော ဇီဝလသားမျိုးတွင် ပါဝင်ပြီး တစ်ကောင်တည်းမနေဘဲ အုပ်စုဖွဲ့နေတတ်သော သားကောင်မျိုး ဖြစ်ကြ၏။

ဆတ်များသည် ဦးချို၏လှပခြင်း၊ အသား၏ကောင်းခြင်းကြောင့် လူတို့သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံကြရ၏။ ဆတ်ချိုကို အိမ်တွင် အလှချိတ်ဆွဲထားလေ့ရှိကြ၏။ ဆတ်ချိုနုကို ဆေးဘက်ဖော်စပ်ရာတွင် အသုံးပြုကြ၏။

ဆတ်များကို မြန်မာနိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ မာလာယုကျွန်းဆွယ်နှင့် မိလင်ပိုင်ကျွန်းစုတို့ရှိ သစ်တောများတွင် တွေ့ရှိရ၏။ ဆတ်များသည် မြက်၊ သစ်သီးသစ်ရွက်နုများကို စားသောက်ကြကာ ညအချိန်တွင် အစာရှာထွက်ပြီး နေအချိန်တွင် ချုံထူသောနေရာများတွင် ပုန်းအောင်းနေလေ့ရှိကြသည်။ ဆတ်များသည် နား၊ မျက်စိအမြင်သန်ပြီး အနံ့ခံလည်းကောင်းသည်။ ကုန်းနေသတ္တဝါဖြစ်သော်လည်း ရေ

လည်းကူးနိုင်၏။ ရေအိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်းနီးသော တောအုပ်များတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ဆတ်ထီးများသည် မိမိကျက်စားရာတောတွင်းသို့ အခြားဆတ်ထီးများ ဝင်လာလျှင် တိုက်ခိုက်တတ်ပြီး ဆတ်မများဝင်လာလျှင်မူ ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံလေ့ရှိကြသည်။

ဆတ်တို့၏ အကျိုးသွားအာနိသင်များမှာ ဆတ်သားသည် ဆူ၏။ အေး၏။ ကြေကျက်ခဲ၏။ သလိပ်ကို ပုက်စေတတ်၏။ လေသည်းခြေကို နိုင်၏။ သွေးဝမ်းသွားသော ရောဂါ ကိုယ်ဖောတိုယ်ရောင်ရောဂါတို့ကို နိုင်၏။ အားကိုဖြစ်စေ၏။ ဝမ်းဗီးချက်ပြီးနောက် ချိုဆိမ့်၍ပင် ကျက်၏။

ဆေးဖက်အနေဖြင့် အသုံးပြုမည်ဆိုပါက ဆတ်ချိုနုကို အပေါ်ရေခြစ်ခွာပြီး အရက်နှင့်စိမ်ပြီး မီးကင်ပါ။ ၎င်းနောက် အမှုန့်ပြုပါ။ ၎င်းဆတ်ချိုနုအမှုန့် ၁ ပဲသားကို ရေနံ ဖျော်သောက်ပါက ခွန်အားတိုးခြင်း၊ ညောင်းညာကိုက်ခဲ ပျောက်ခြင်း၊ သွေးလေမှန်၍ အနာရောဂါများ ကင်းရှင်းစေပါသည်။ ဆတ်ချိုရင့်ကို အပေါ်အကြေးခွဲခွာပြီး ရေဖြင့်ကျိုသော် ကော်ကဲ့သို့ဖြစ်လာ၏။ ၎င်းကော် ၁၀ ကျပ်သား၊ ဝက်သား ၅၀ ကျပ်သားဖြင့် ပေါင်းစားပါက ယောက်ျားများ ခွန်အားတိုးသွေးလေမှန်စေပြီး မိန်းမများ သွေးဆုံးရောဂါများ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။ မိန်းမများ မီးဖွားနိုင်ဖြစ်ခဲ့သော် ဆတ်ကျပ်ကြီး ၈ ကျပ်သားကို ချင်းရည် ၂၈ ကျပ်သားဖြင့် ဖျော်တိုက်က လွယ်ကူစွာ မီးဖွားနိုင်၏။ အနာများမကျက်ဘဲ မြူနေသော် ဆတ်ရေကို အကြွပ်ဖုတ် အမှုန့်ပြုပြီး ဝက်ဆီနှင့်ဖျော်၍ လိမ်းပေးပါက ပျောက်ကင်း၏။

ပန်းသေပန်းညှိုးပျောက်ဆေး

ငါးကြီးအဖုတ် ၁၀ ကျပ်သား၊ ငှက်သိုက် ၃၀ ကျပ်သား၊ ဆတ်ချိုနု ၁၀ ကျပ်သား၊ ထောပတ် ၅၀ ကျပ်သား၊ ပျားရည် ၅၀ ကျပ်သား၊ ထန်းလျက် ၅၀ ကျပ်သား၊ မန်ကျည်းမှည့်အနှစ် ၅၀ ကျပ်သား၊ သီးမွှေးငှက်ပျော ၂ လုံး၊ နှမ်းဆီ ၁၀/၄ ဆား ၁၀/၄ ကျပ်သားတို့ကို ရော၍ စရနယ်ပြီး ရုက္ခဆေးအဖြစ် ဖော်ထားပါ။ ၎င်းနောက် နံနက် ၈ ကျပ်သား၊ ည ၈ ကျပ်သား နေ့တိုင်းစားပေးခြင်းဖြင့် အားအင်နည်းခြင်း၊ မောပန်းခြင်းများပါ ပျောက်ကင်းစေပြီး ပန်းသေပန်းညှိုးရောဂါနှင့် သုက်ခန်းရောဂါပါ ပျောက်၏။

အခြားဆေးနည်းပေါင်းများစွာရှိသော်လည်း လိုအပ်သလို သုံးနိုင်ရန်သာ ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာသုတေသန

တောင်ကြာဥ အစွမ်း အံ့ပသန်း

ဆရာကြီးဦးအောင်မြင်

တောင်ကြာဥ နှစ်သားသန့်မှ ၁၀ ကျပ်သားသန့်အထိ အရွယ်အစားမျိုး

တောင် ကိုးတောင်၊ တော ကိုးတော၊ ဂူကြီး ကိုးဂူ၊ တောစိုးသစ်ပင်ကြီး ကိုးပင်၊ ကျွန်း ကိုးကျွန်း၊ သောင် ကိုးသောင်၊ ချောင်း ကိုးချောင်း၊ စမ်း ကိုးစမ်း၊ ရေတံခွန် ကိုးခု၊ အဓိဌာန် လှည့်ဝင်တဲ့ ဂန္ဓာရီခရီးစဉ်မှာ ထူးခြားအစွမ်းထက်တဲ့ တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင် ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတွေ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ရရှိခဲ့တဲ့ ဆေးဥတွေထဲက တောင်ကြာဥ အကြောင်း ဖော်ပြပေးပါမယ်။ တောင်ကြာဥနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖြူ အဝါ၊ အနီ(ကြက်သွေး)နဲ့ အနက်ဆိုပြီး အကြမ်းအားဖြင့် လေးမျိုးခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။ သူက နွယ်ပင်မျိုးပါ။ အရွက်ပုံသဏ္ဌာန်က ကြာရွက်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူလို့ တောင်ကြာဆိုပြီး ခေါ်ကြတာပါ။ တကယ်တော့ ရေနဲ့ဝေးတဲ့ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်တုန်း၊ ကျောက်ကြားတွေမှာသာ ပေါက်ရောက်ရှင် သန်တတ်ကြတယ်။

အရွက်အညှာကို ချိုးကြည့်ရင် အဖြူရောင်အစေး၊ အဝါရောင်အစေး၊ အနီ(ကြက်သွေး)ရောင်အစေး၊ အနက်ရောင်အစေး စသဖြင့် ထွက်ရှိတဲ့အစေးရဲ့ အရောင်အလိုက် အဖြူမျိုး၊ အဝါမျိုး၊ အနီမျိုး၊ အနက်မျိုးဆိုပြီး ခွဲခြားကြပါတယ်။

ဆေးဖက်ဝင်အစွမ်းသတ္တိကတော့ အဖြူထက် အဝါက ပိုစွမ်းတယ်။ အဝါထက် အနီက ပိုစွမ်းတယ်။ အနီထက် အနက်က ပိုစွမ်းတယ်။ အဖြူထက် အဝါက ပိုရှားတယ်။ အဝါထက် အနီက ပိုရှားတယ်။ အနီထက် အနက်က ပိုရှားတယ်။

တောင်ကြာနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူပြီး တချို့လူအတွက် များများ အလွယ်တကူ မခွဲခြားတတ်တဲ့ ဆေးဖက်ဝင်အပင် တွေရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ဆင်သမားနွယ် (ဆင်သမနွယ်)နဲ့ ဆင်တုံးမနွယ်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာရှိတဲ့ တောတောင်အတော်များများမှာ အဲဒီဆေးဖက်ဝင် ဆေးနွယ်ပင် သုံးမျိုးဟာ ရောနှောပေါက်ရောက်တတ်ပါတယ်။ ဆင်သမနွယ်နဲ့ ဆင်တုံးမနွယ်တို့ရဲ့ အရွက်ဟာ ခပ်ဆင်ဆင်တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်သမနွယ်အရွက်မှာ အမွှေးနုနုလေးတွေ ရှိတယ်။ အနွယ်မှာတော့ သိသိသာသာ ကွဲပြားတယ်။ ဆင်သမနွယ်မှာ ဆူးဖုတွေမရှိဘဲ ပြောင်ချောနေတယ်။ ဆင်တုံးမနွယ်မှာတော့ ဆူးဖုတွေရှိပါတယ်။ တောင်ကြာနွယ်ပင် အရွက်က ဆင်သမနွယ်ရွက်၊ ဆင်တုံးမနွယ်ရွက်တို့နဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မတူပါဘူး။ အရိုးကတော့ ဆင်သမနွယ်လိုပဲ ပြောင်ချောဖြစ်ပြီး ဆူးဖုမရှိပါဘူး။

ဆင်သမနွယ်ရဲ့ အမြစ်ပိုင်းမှာ ဥလုံးဝမရှိပါဘူး။ ဆင်တုံးမနွယ်ရဲ့ အမြစ်ပိုင်းမှာ လူကြီးလက်သီးဆုပ်ခန့်အရွယ် ဥရှိတယ်။ အဲဒီထက် အရွယ်အစားပိုကြီးတဲ့ ဥမျိုး လုံးဝမရှိပါဘူး။

တောင်ကြာနွယ်ပင်ရဲ့ အမြစ်ပိုင်းမှာတော့ ကြက်သွန်နီ ဥခန့်ရှိတဲ့ အရွယ်အစား ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးကနေ အလေးချိန် ဝိဿာ တစ်ဆယ်လောက်အထိ ကြီးမားတဲ့ ဥကြီးတွေ အထိရှိနိုင်တယ်။ တချို့ဥက ခပ်ရှည်ရှည်၊ တချို့ဥက ဝိုင်းဝိုင်း၊

တောင်ကြာဥ နှစ်သားသန့် အလုံးကြီး

တချို့က ရွှေဖရုံသီးပုံ။ ဒါကြောင့် ဥအကြီးကြီးတွေ မှီတယ် ဆိုရင် တောင်ကြာဥလိုသာ သတ်မှတ်ပါ။ လက်သီးဆုပ်ခန့် အရွယ်အစားဥကို တွေ့တယ်ဆိုရင် ဆင်တုံးမနွယ်ဥလား၊ တောင်ကြာဥလား ခွဲခြားနိုင်ဖို့ နွယ်ပင်နဲ့အရွက်ကို ကြည့်ပါ။ နွေရာသီ ခြောက်သွေ့ချိန်မှာ အရွက်တွေကြော အနွယ်တွေ ခြောက်သွေ့ပြီး အပင်ကျသွားလို့ ခွဲခြားသိဖို့ ခက်ခဲပါတယ်။ မိုးရာသီနဲ့ ဆောင်းရာသီမှာဆိုရင် နွယ်ပင်က ဆူးဖုပါရင် ဆင်တုံးမနွယ်ဥလို့ သိနိုင်တယ်။ နွယ်ပင်က ဆူးဖုမပါရင် တောင်ကြာဥလို့ သိနိုင်တယ်။

တိုင်းရင်းဆေးပညာအရဆိုရင် ဂုဏ်ရသာမှာ ဆင် သမနွယ်နဲ့ ဆင်တုံးမနွယ်က ပူခါးဖြစ်ပြီး တောင်ကြာက အေးခါး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆင်သမနွယ်က နွယ်ပင်တစ်ပင်လုံး ပဉ္စငါးပါးဆေး အသုံးဝင်တယ်။ ဆင်တုံးမနွယ်ကလည်း ပဉ္စငါးပါးဆေး အသုံးဝင်ပေမယ့် ဥကပိုပြီး ဆေးစွမ်းထက် တယ်။ တောင်ကြာဥကလည်း ဥကိုသာ ဆေးအဖြစ်သုံးကြ ပါတယ်။

ဆင်သမနွယ် ပဉ္စငါးမိုးကို နုတ်နုတ်စင်း အခြောက် လှန်း အမှုန့်ကြိတ် ပျားရည်နဲ့လုံးပြီး ဆေးအဖြစ် သုံးကြတယ်။ လေငန်းရောဂါ၊ အစာအိမ်ရောဂါ၊ လေရောဂါ၊ အဖျားရောဂါ၊ တို့အတွက် ကာကွယ်ဆေးရော ကုသဆေးအဖြစ်ပါ အသုံး ဝင်ပါတယ်။

ဆင်တုံးမနွယ် ပဉ္စငါးပါး သို့မဟုတ် ဥကို နုတ်နုတ်စင်း အခြောက်လှန်း အမှုန့်ကြိတ် ပျားရည်နဲ့လုံးပြီး ဆေးအဖြစ် သုံးကြတယ်။ လေငန်းရောဂါ၊ အစာအိမ်ရောဂါ၊ ရင်ဘတ်နာ ရောဂါ၊ ဒုလ္လာရောဂါ၊ လေးဖက်နာရောဂါ၊ ထိပ်ခတ်နာရောဂါ၊ ကာမအားနည်းရောဂါတို့အတွက် ကာကွယ်ဆေးအဖြစ်ရော ကုသဆေးအဖြစ်ပါ သုံးကြပါတယ်။ အခြားနည်းအမျိုးမျိုး ဖြင့်လည်း အဲဒီဆေးနွယ်ပင် နှစ်မျိုးစလုံးကို ဆေးဝါးဖော်စပ် သုံးစွဲကြပါတယ်။

တောင်ကြာဥကိုတော့ ပါးပါးလှီး နုတ်နုတ်စင်း အခြောက်လှန်း အမှုန့်ကြိတ် ပျားရည်နဲ့ လုံးပြီး ဆေးဝါးဖော် စပ်ကြသလို အခြားနည်းတွေနဲ့လည်း ဆေးဝါးဖော်စပ်ကြပါ တယ်။

အိပ်မပျော်သောရောဂါ၊ သည်းခြေရောဂါ၊ ဝက်မွှေးပြန် ရောဂါ၊ ခွန်အားယုတ်လျော့ရောဂါတို့အတွက် ကာကွယ်ဆေး၊ ကုသဆေးအဖြစ် သုံးကြပါတယ်။ အချို့ကတော့ အရက်၊ ဘိန်း၊ မူးယစ်ဆေးဖြတ်တဲ့ ဆေးအဖြစ်လည်း သုံးကြတယ်။

ကရင်ပြည်နယ် တောတောင်များအတွင်းက ကျွန်ုပ် ရရှိခဲ့တဲ့ တောင်ကြာဥအမြဲမျိုးတွေကို ဒေသခံ ကရင်တိုင်းရင်း ဆေးဆရာတစ်ဦး၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ရေစင်အောင် ဆေးပြီး အခွံအပါအဝင် ဥလုံးတွေကို ပါးပါးလှီးတယ်။ အဝကျယ်တဲ့ ဖန်ပုလင်းကြီးထဲမှာ ထည့်ပြီး ပျားရည်နဲ့ စိပ် ထားပါတယ်။ နေပူမှာ မလှန်းဘဲ နေရိပ်ထဲ ခြောက်သွေ့ သန်ရွှင်းတဲ့နေရာမှာ အနည်းဆုံး ၄၅ ရက်ခန့်ကြာအောင် ထားပါတယ်။ အဲဒီနောက် ညစဉ် သတိုင်း ၈ နာရီဝန်းကျင်မှာ ဟင်းစားခွန်း တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းလောက် သောက်ပါတယ်။ ရေနွေး သို့မဟုတ် ရေအေးကို အဝသောက်ပါတယ်။ အရသာ တတော့ ချိုခါးလောက်ပါပဲ။ အခါးသိပ်မပြိုက်ရင် ပျားရည် ထပ်ထည့်ပါ။

ပျားရည်နှင့် ဓာတ်မတည့်သူများ သွေးချို၊ ဆီးချို ရောဂါရှိသူများကတော့ ဆေးဥကို နုတ်နုတ်စင်း ရေနှင့် သုံးပုံ တစ်ပုံကျန်အောင် ပြုတ်၍ ဖန်ပုလင်းတွင်ထည့်ပြီး သူ့ချည်း သက်သက် သောက်သုံးနိုင်ပါတယ်။ ပုလင်းထဲမှာ ပျားရည် တွေ ကုန်သွားတဲ့အခါ ဆေးဥ အဖတ်လေးတွေကို ဖွန်းနဲ့ ခပ်စားပါတယ်။ ပျားရည်တွေ စိမ့်ဝင်ထားလို့ ဥအသားဟာ နူးအိန်နေပါတယ်။ အခါးဓာတ်မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဆိပ်သက် အရသာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ စားလို့အရသာ ရှိပါတယ်။

ဆေးအစွမ်းကတော့ ကျွန်ုပ်အသက် (၆၃)နှစ်၊ ကျွန်ုပ် ဖခင်ကြီး အသက် (၈၃)နှစ်၊ ကျွန်ုပ်ဇနီး အသက်(၅၇)နှစ် ဒီဆေးဥစိမ့်ကြောင့် ညတိုင်း စောစောအိပ်ပျော်တယ်။ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်တယ်။ ညဘက် ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီ ဝန်းကျင် အိပ်ရင် နံနက် ၄ နာရီ ၅ နာရီမှ တစ်ရေခိုးပါ တယ်။ အိပ်ရေးဝပြီး လန်းဆန်းနေတဲ့အတွက် ထပ်မံအိပ် တော့ဘဲ ကိုယ်လက်သန်စင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပို့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ လမ်းလျှောက်၊ ခန္ဓာ ကိုယ်ဝေါ့ပါ။ စိတ်ပျော်ရွှင်တက်ကြွ၊ စားဝင်၊ အင်အားတိုး၊ ဆီးဝမ်းလေ မှန်၊ ဗိုက်မနာ၊ အကြောမတက်၊ ခေါင်းမကိုက်၊ နားမအူ၊ မျက်စိကြည်လင် ရောဂါစင်ကြပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အသက်(၅၀)ကျော် အမျိုးသား၊ အမျိုး သမီးတွေအတွက် ငွေကုန်သက်သာ လူကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာ စေတဲ့အကျိုး ရရှိစေနိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

ကျန်းမာစေရန် ဂီတသံနှင့် မာတိစာ

အောင်ကြည်သန်း(မောင်တော်သိ)

လူတို့၏ အသက်ရှည်ရေး၊ ကျန်းမာရေးအတွက် ဂီတသံသည် ဆေးတစ်လက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာ့ဆေးပညာရှင်များကလည်း ဂီတသံစဉ်များကို နားထောင်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူဖြစ်စေပြီး အသက်ရှည်ခြင်းအကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း လက်ခံထားကြသည်။ ရုက္ခဗေဒပညာရှင်များကလည်း သစ်ပင်များကို ဂီတသံစဉ်ပေးပြီး စိုက်ပျိုးစမ်းသပ်ခဲ့သည်။ ဂီတသံပေးပြီး စိုက်ပျိုးသော အပင်များသည် ဂီတသံမပေးဘဲ စိုက်ပျိုးသည့် အပင်များထက် ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးရှင်သန်မှုရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ကြရသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် မကျန်းမာသူများကို ဂီတသံဖြင့် ကုသနိုင်ရန် နည်းကောင်းလေးကို တင်ပြပေးလိုက်ရပါသည်။ လွယ်ကူပြီး ရှေးပညာရှင်များ အသုံးပြုခဲ့သောနည်း ဖြစ်ပါသည်။ မကျန်းမာသူ၏ အသက်ကိုတည်၊ ခုနစ်နှင့်စားပါ။ ရလဒ် မလိုပါ။ အကြွင်းကိုပဲ မှတ်ရပါသည်။ အကြွင်းကို တိုင်ထူရမည်။ တိုင်ထူပုံမှာ သူရဇ္ဇ၊ သောကြာ၊ ဗုဒ္ဓ၊ စန္ဒရော၊ သောရီ၊ ဂုရု၊ ဘောမ ဆိုပြီး အကြွင်းနံကနေ အထက်အောက် ရေးသွားရသည်။ ခက်တယ်ထင်ရင် မဟာဘုတ်လင်္ကာ- အောင်၊ လံ၊ ထု၊ စစ်၊ သူ၊ ကြီးပွဲ ကို အကြွင်းနံကစပြီး အောက်သုံးလုံးဆက်ရေး၊ ပြီးရင် အပေါ်သုံးလုံးဆက်ရေးသွားရင် တိုင်ထူပြီး ဖြစ်ပါမည်။ ကြိုက်သည့်တိုင်ထူနည်းကို သုံးနိုင်ပါသည်။

“၁ - ကြွင်း တိုင်ထူပုံ”

ဂုရု	-	၅	(ပွဲ)
စန္ဒရော	-	၂	(ကြီး)
သောကြာ	-	၆	(သူ)
သူရဇ္ဇ	-	၁	(အောင်)
ဗုဒ္ဓ	-	၄	(လံ)
သောရီ	-	၀	(ထု)
ဘောမ	-	၃	(စစ်)

ဥပမာ - မကျန်းမာသူ၏ အသက်က ၂၂ နှစ်ဆိုလျှင် ခုနစ်နှင့်စားရင် ၁ အကြွင်းရမည်။ တစ်ကြွင်းသဖြင့် သူရဇ္ဇက စပြီး တိုင်ထူရပါမည်။ အသက်က ၂၃ နှစ်ဖြစ်၍ ၂ ကြွင်းခဲ့လျှင် စန္ဒရောကစပြီး တိုင်ထူရမည်။ အကြွင်းအလိုက် တိုင်ထူပြီးသားကို ဇယားနှင့် ပြထားပါသည်။

“အကြွင်းအလိုက် တိုင်ထူပြီးဇယား”

အ	၅	၆	၀	၁	၂	၃	၄
ထက်	၂	၃	၄	၅	၆	၀	၁
မြို့	၆	၀	၁	၂	၃	၄	၅
အကြွင်း	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၀
	၄	၅	၆	၀	၁	၂	၃
	၀	၁	၂	၃	၄	၅	၆
	၃	၄	၅	၆	၀	၁	၂

ဂီတသံဖြင့် ဆေးကုသနည်းမှာ တိုင်၏အထက်ဂြိုဟ် သုံးလုံး၏ နံတူ ဂီတသံများကို နားထောင်စေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခန္ဓာ၏ပြင်ပက ဓာတ်ဆင်ကုသခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အထက်ဂြိုဟ်သုံးလုံး၏ နံတူအစာအာဟာရ ဆေး စသည် တို့ကိုလည်း တိုက်ကျွေးရပါသည်။ ခန္ဓာ၏အတွင်းက ဓာတ် ဆင် ကုသခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁ ကြွင်းတိုင်အတွက် ။ ။ တိုင်၏ အထက်ဂြိုဟ် သုံးလုံးထဲမှ အပေါ်ဆုံးဂြိုဟ် ကြာသပတေးဖြစ်သဖြင့် ပုလွေ သံနားထောင်ရမည်။ အလယ်ဂြိုဟ် တနင်္လာဖြစ်သဖြင့် ကြေး စည်တီးသံ နားထောင်ပေးရမည်။ အောက်ဘက် သောကြာ ဖြစ်သဖြင့် သီချင်းသံနားထောင်ပေးရမည်။

အစာအာဟာရအတွက် ကြာသပတေးနံ၊ တနင်္လာနံ၊ သောကြာနံ ပါသော အစာအာဟာရ ဆေး စသည်တို့ကို ကျွေးရပါမည်။ ဥပမာ-ကြာသပတေးနံအတွက် ပေါင်မုန့်၊ တနင်္လာနံ အတွက် ကြံရည်၊ သောကြာနံအတွက် သီဟိုဠ်ဇေ၊ သီးသီး၊ သစ်သီးဖျော်ရည် စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

၂ ကြွင်းတိုင်အတွက် ။ ။ တိုင်၏ အထက်ဂြိုဟ် သုံးလုံးထဲမှ အပေါ်ဆုံးသည် သောကြာဖြစ်သဖြင့် သီချင်းသံ နားထောင်ပေးရမည်။ အလယ်ဂြိုဟ် အင်္ဂါဖြစ်သဖြင့် စောင်း တီးသံ နားထောင်ပေးရမည်။ အောက်ဘက် စနေဖြစ်သဖြင့် တယောထိုးသံ နားထောင်ပေးရမည်။

အစာအာဟာရအတွက် သောကြာနံ၊ အင်္ဂါနံ၊ စနေနံ ပါသော အစာအာဟာရ ဆေး စသည်တို့ကို ကျွေးရပါမည်။ ဥပမာ-သီဟိုဠ်သီး၊ ဆီးသီး၊ စတုမရ စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

၃ ကြွင်းတိုင်အတွက် ။ ။ တိုင်၏ အထက်ဂြိုဟ် သုံးလုံးထဲမှ အပေါ်ဆုံးဂြိုဟ် စနေဖြစ်သဖြင့် တယောသံ သို့မဟုတ် ခုံမင်းသံ နားထောင်ပေးရမည်။ အလယ်ဂြိုဟ် ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်သဖြင့် ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ စကားသံ၊ လူရွှင်တော် ပြက်လုံးသံတို့ကို နားထောင်ပေးရပါမည်။ အောက်ဘက် တနင်္ဂနွေဖြစ်သဖြင့် အိုးစည်တီးသံ နားထောင်ပေးရမည်။

အစာအာဟာရအတွက် စနေနံ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံ၊ တနင်္ဂနွေနံ ပါသော အစာအာဟာရ ဆေး စသည် တို့ကို ကျွေးရပါမည်။ ဥပမာ- နွားနို့၊ ထန်းလျက်၊ ယိုစုံ၊ အုန်းရည် စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

၄ ကြွင်းတိုင်အတွက် ။ ။ တိုင်၏အထက်ဂြိုဟ် သုံးလုံးထဲမှ အပေါ်ဆုံးဂြိုဟ် တနင်္ဂနွေဖြစ်သဖြင့် အိုးစည်တီး သံ နားထောင်ပေးရမည်။ အလယ်ဂြိုဟ် ကြာသပတေး ဖြစ်

သဖြင့် ပုလွေသံ သို့မဟုတ် သင်တီးသံ၊ ပြောတီးသံ၊ ပတ်မ တီးသံတို့ကို နားထောင်ပေးရမည်။ အောက်ဘက် တနင်္လာ ဖြစ်သဖြင့် ကြေးစည်တီးသံ နားထောင်ပေးရမည်။

အစာအာဟာရအတွက် တနင်္ဂနွေနံ၊ ကြာသပတေးနံ၊ တနင်္လာနံပါသော အစာအာဟာရ ဆေး စသည်တို့ကို ကျွေးရပါမည်။ ဥပမာ- အုန်းရည်၊ အုန်းယို၊ ပျားရည်၊ ပေါင် မုန့်၊ ကြံသဘာ၊ ကြံရည် စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

၅ ကြွင်းတိုင်အတွက် ။ ။ တိုင်၏အထက်ဂြိုဟ် သုံးလုံးထဲမှ အပေါ်ဆုံးဂြိုဟ် တနင်္လာဖြစ်သဖြင့် ကြေးစည် တီးသံ နားထောင်ပေးရမည်။ အလယ်ဂြိုဟ် သောကြာ ဖြစ်သဖြင့် သီချင်းသံ နားထောင်ပေးရမည်။ အောက်ဘက် အင်္ဂါဖြစ်သဖြင့် စောင်းတီးသံ နားထောင်ပေးရမည်။

အစာအာဟာရအတွက် တနင်္လာနံ၊ သောကြာနံ၊ အင်္ဂါနံပါသော အစာအာဟာရ ဆေး စသည်တို့ကို ကျွေးရ ပါမည်။ ဥပမာ - ကြံရည်၊ သစ်သီး၊ သီးသီး၊ ဆီးယို စသည် တို့ဖြစ်ပါသည်။

၆ ကြွင်းတိုင်အတွက် ။ ။ တိုင်၏အထက်ဂြိုဟ် သုံးလုံးထဲမှ အပေါ်ဆုံးဂြိုဟ် အင်္ဂါဖြစ်သဖြင့် စောင်းတီးသံ၊ စန္ဒရားတီးသံတို့ကို နားထောင်ပေးရမည်။ အလယ်ဂြိုဟ် စနေဖြစ်သဖြင့် တယောထိုးသံ၊ ခုံမင်းတီးသံ၊ ခွံသံတို့ကို နား ထောင်ပေးရမည်။ အောက်ဘက် ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်သဖြင့် ရယ်ရွှင် ဖွယ်ရာအသံကို နားထောင်ပေးရမည်။

အစာအာဟာရအတွက် အင်္ဂါနံ၊ စနေနံ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ပါသော အစာအာဟာရ ဆေး စသည်တို့ကို ကျွေးရပါမည်။ ဥပမာ - ဆီးဖျော်ရည်၊ နွားနို့၊ ယိုစုံ စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

၇ ကြွင်းတိုင်အတွက် ။ ။ တိုင်၏အထက်ဂြိုဟ် သုံးလုံးထဲမှ အပေါ်ဆုံးဂြိုဟ် ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်သဖြင့် ရယ်ရွှင် ဖွယ်ရာစကားများ နားထောင်ပေးရမည်။ အလယ်ဂြိုဟ် တနင်္ဂနွေဖြစ်သဖြင့် အိုးစည်တီးသံ နားထောင်ပေးရမည်။ အောက်ဘက် ကြာသပတေးဖြစ်သဖြင့် ပြောသံ၊ ပုလွေသံ နားထောင်ပေးရမည်။

အစာအာဟာရအတွက် ဗုဒ္ဓဟူးနံ၊ တနင်္ဂနွေနံ၊ ကြာသ ပတေးနံပါသော အစာအာဟာရ ဆေး စသည်တို့ကို ကျွေး ရပါမည်။ ဥပမာ - ခဲယိုသီးဖျော်ရည်၊ ယိုစုံ၊ အုန်းရည်၊ ပေါက် ပေါက်၊ ပေါင်မုန့် စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါစေ

အောင်ကြည်သန်း(မောင်ကော်သီ)

ကျွန်ုပ်တို့ (၁၁)ယောက်သည် 'ဘုရားနီဘုရား ခေါ် ပတ္တမြားမာန်အောင်သိဒ္ဓိရှင် ဓေတီတော်မြတ်ကြီး' တွင် ဂေါပက အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့သည် လစဉ်၊ လတိုင်း (၂၅)ရက် ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း 'ဘုရားနီဘုရား'တွင် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် (၂၄)ရက် ညမှစ၍ ဘုရားမှာ ညအိပ်ကြရပါသည်။ (၂၅)ရက် နံနက် အရုဏ်တက် ၄ နာရီ ၃၀ မိနစ်မှစတင်ပြီး သူတစ်ပါးအသက်ကို စားခြင်းမှ ရှောင် ကြဉ်ပြီး အသက်လွတ်စား၍ (၉)ရက် (၉)ညတိတိ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

ဘုရားတွင် (၉) ညတိတိ၊ အဖွဲ့သားအားလုံး အိပ်ကြ ရပါသည်။ အရုဏ်တက် ၄ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာဗျူ၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ် ခြင်းအမှု ခိုသေစွာ ပြုကြပါသည်။ ပြုပြီးသည်နှင့် ကော်ဖီမစ် သောက်ရင်း၊ မုန့်စားရင်းဖြင့် တရားဓမ္မများ ပြောကြဆိုကြ ဆွေးနွေးကြနှင့် အိမ်ရောက်တော့ ၇ နာရီ ထိုးနေပြီပဲ။

ညတွင် ၉ နာရီတိတိ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြမည် ဖြစ်ပါ၍ ည ၈ နာရီအရောက် ဘုရားကို အရောက်သွားရပါသည်။

သည်လိုနှင့် အဓိဋ္ဌာန်(၉)ရက် ပြီးမြောက်ခဲ့ပါပြီ။ သည်နေ့သည် အဓိဋ္ဌာန်ထွက်သောနေ့ ဆယ်တင်၊ ဆယ်ယူ၊ ဆယ်မသောနေ့၊ (၁၀)ရက်မြောက်သောနေ့၊ အထမြောက် အောင်မြင်သောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

သည်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီမစ်သောက်ပြီး အလှူရှင်ကျွေးသော ကောက်ညှင်းပေါင်းကို တစ်ဖွဲ့လုံး ဖျော် ဖျော်ပါးပါး စားကြ၊ သောက်ကြရင်းဖြင့် စကားပြောနေကြ သည်မှာ အချိန်သည် အတော်လေး ကြာသွားသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ၈ နာရီတောင် ထိုးနေပါပြီကော။ အိမ်ပေါ်တောင် မတက်ရေသေး။ အိမ်ပေါက်ဝမှာပင် -

"ဖေဖေ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်၊ ဓာတ်နန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေကြတယ်" ဟု သမီးအငယ်မ ဖြစ်သူက ဆီးကြို ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြားသိသိချင်း ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဓာတ်နန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် -

ဓာတ်ယတြာက အစွမ်းထက် သည့်အိမ် အရှောင်းထွက်

မောင်လေးအောင်(သန်လျှင်)

“ဟော- ဆရာပြန်လာပြီ၊ ဆရာအမိဌာန်ဝင်နေတာ ဆို” ဟု ဧည့်သည်မိန်းကလေးမှ ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ် သမီးရေ၊ ဟုတ်တယ်၊ သမီး အငယ်မ ပြောပြထားတယ် ထင်တယ်၊ ဒီနေ့ အမိဌာန် ထွက်တဲ့နေ့လေ၊ အဖွဲ့တွေ စကားကောင်းနေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ၊ သမီး တောင် မလာတာ ကြာပြီပဲ”

“မလာတာ ကြာဆို သမီးလည်း မအားဘူး ဆရာရယ်၊ အမေကို ပြုစုရတာ တစ်ဖက်၊ အိမ်မှကိစ္စ လုပ်ရတာက တစ်ဖက်ဆိုတော့ အားတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ အခုတောင် သမီး မိတ်ဆွေကို ဆရာဆီလာပို့တာပါ ဆရာ” ဟု ပြောပြလေ၏။

“ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စများလဲကွဲ့”

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ သမီးဘယ်လိုမှ ရောင်းမထွက်တဲ့ ပစ္စည်းကို ဆရာပညာ အစွမ်းထက်ဓာတ်ယတြာနဲ့ ကူညီခဲ့လို့ ထိုက်တန်တဲ့ဖျော့နဲ့ အမြန်ဆုံးရောင်းထွက်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကို သမီးမိတ်ဆွေက သိတယ်၊ အခု သူ့ပစ္စည်းကို အမြန်ဆုံး ထွက် ချင်နေတယ်လေ၊ အဲဒါ ဆရာဆီ လိုက်ပို့ပေးပါ၊ ခဏ ခဏ ပြောနေတာနဲ့ လာပို့တာပါ ဆရာ” ဟု ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောပြသည်။

“ဪ- ပစ္စည်းအမြန်ဆုံး ရောင်းထွက်ဖို့ ကိစ္စကို၊ သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွဲ့”

“သမီးနာမည် သီတာဦးပါ ဆရာ”

“ဘာပစ္စည်းရောင်းမှာလဲ၊ ဘာလို့ ရောင်းမှာလဲဟင်”

“သမီး ရောင်းမှာက အိမ်ပါဆရာ၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်ပါ၊ သားလေး အိမ်ထောင်ကျတည်းက ဝယ်ပေးထားတာပါ ဆရာ၊ အခု သားက အလုပ်တာဝန်နဲ့ ရာထူးတက်လို့ နယ်ကို ပြောင်းသွားတာ ကြာပါပြီ၊ အခု အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ငွေအရေးပေါ် အမြန်ဆုံးလိုနေတယ် ဆရာ၊ အဲဒါ ဆရာဆီ အကူအညီ လာတောင်းတာပါ၊ ဆရာပညာနဲ့ လုပ်ပေးလို့ အိမ်အမြန်ဆုံး ရောင်းထွက်သွားရင် သမီး ဆရာဆီ လာ ကန်တော့မှာပါ ဆရာ”

ဟု သီတာဦးဆိုသော အမျိုးသမီးငယ်မှ မမောတမ်း ကျန်ငြိမ် အမေးကို ပြန်လည်၍ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဖြေကြား ပေးပါသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပညာကတော့ ဆရာပညာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လောကီဝိဇ္ဇာရေ၊ နေ့ပညာရှိ၊ ပညာရှင်တို့က ဓာတ်ကို လိုအပ်သလို စီရင်သမှု ပြုခဲ့ကြတဲ့ အထူးပညာရပ် တွေပါ။

ဒီပညာရပ်တွေကို ဆရာတို့က လေ့လာဆည်းပူးထား ရတာပါ၊ ဒီ ပညာဟာ အစွမ်းထက် ‘ဓာတ်ယတြာ’လို့ ခေါ်လို့ ရသလို၊ ‘ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင်’ တာဆိုလည်း မမှားပါဘူး၊ ခေါ်လို့ ရပါတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ သတိထားစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“အေး အေး ကောင်းပြီ၊ သမီးအိမ် အမြန်ဆုံး ရောင်း ထွက်ဖို့အတွက် အစွမ်းထက်တဲ့ ‘ဓာတ်ယတြာ’ ပေးလိုက်မယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင် ‘ဓာတ်ရှိက် ဓာတ်ဆင်’ ပေါ့ကွယ်၊ ကဲ- လိုက်မှတ်ပေတော့။

သမီး ရောင်ချင်တာက အိမ်ဆိုတော့၊ တနင်္ဂနွေနံ၊ တနင်္ဂနွေနံ ‘အိမ်’ရောင်းချင်၊ ထွက်ချင်ရင်၊ ဘယ်နေ့ဖြစ်ဖြစ် နံနက် (၉:၀၀)မှ (၁၀:၃၀)အတွင်း ရောင်းမယ့်အိမ်အောက် (သို့မဟုတ်) အတွင်းမှာထားပါ၊ (၁)အိုး - ၁ လုံး၊ (၂)အုန်းသီး - ၁ လုံး၊ (၃)အင်ဖက် - ၁ ခွက်၊ ဝယ်ထား၊ ရွာထားပါ၊ ပြီးသွင် အိုးထဲမှာ အုန်းသီးထည့်၍ အင်ဖက်နှင့် အုပ်ပြီးထားပေ။

ရက်ပိုင်းအတွင်း အိမ်ရောင်းထွက်သွားပါလိမ့်မယ်၊ သူနဲ့ ဆိုင်ရာနေ့နံနံ ‘ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင်’ ပြုထားတဲ့ နည်း ပညာလေးပါ၊ နံတွတွေ၊ အဆင့်ဆင့် ထပ်ရှိက်ထားလို့ ဓာတ် အားတွေ ကောင်းပြီး၊ ဓာတ်မြင်းနေတာပေါ့။

ဒါကြောင့် ‘ဓာတ်ယတြာ’ လည်း ဖြစ်တယ်၊ ‘ဓာတ်ရှိက် ဓာတ်ဆင်’ဆိုလည်း မှန်တယ်၊ ခေါ်လို့ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ကဲ... ရေးမှတ်ပြီးသွားပြီ၊ တိတိကျကျ၊ သေသေချာချာ ဆောင်ရွက်ပေတော့ သမီး”

အစွမ်းထက် ဓာတ်ယတြာစာရွက်လေးကို ယူပြီး ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာနဲ့ သီတာဦးတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိမ်အပြန်လမ်းမှာ အလန်းကြီး လန်းနေပါတော့သည်။

တစ်လတောင်ပြည့်မည် မထင်။ အနည်းဆုံး (၁၈) ရက် အများဆုံး (၂၇)ရက်ပါပဲ။ ပစ္စည်းများ တစ်ဖွေတစ်ပိုက် နှင့် သီတာဦး ရောက်ရှိလာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဝမ်းသာအားဖြင့် -

“ဆရာ သမီးရောင်းမယ့်အိမ် ရောင်းထွက်သွားပြီ ဆရာ၊ မြန်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ သမီးတောင် အံ့ဩသွား တယ်၊ သမီးကိစ္စတွေလည်း အားလုံးပြေလည်သွားပြီ ဆရာ၊ အဲဒါ ဆရာကျေးဇူးကြောင့်ပါ၊ အခု သမီး ဆရာကို လာ ကန်တော့တာပါ” ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကန်တော့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မသိတာဦးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုများပေးပြီး -

“က- ဆရာက သမီးကို ခမ္မလက်ဆောင်အနေနဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီဂါထာက ငွေကြေးအကျပ် အတည်း တွေ့ခဲ့ရင်၊ လာဘ်ပိတ်ဆို့နေခဲ့ရင် ရွတ်တဲ့ဂါထာပဲ၊ ဒီဂါထာကိုတော့ တစ်ရက်လျှင် (၇)ပတ်နှုန်းနဲ့ (၇)ရက် ပြည့်အောင် ပုတီးစိပ်ရမယ်။

(၇)ရက်ကို တစ်ဝါရ သတ်မှတ်ပြီးတော့ (၇)ဝါ ရအောင် ပုတီးစိပ်ဖြစ်အောင် စိပ်ပါ။ လက်တွေ့အကျိုးထူး တွေ ခံစားရမယ်၊ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် လာဘ်ဖွင့်လာဘ် ပွင့် လာပါလိမ့်မယ်။

ဘာပစ္စည်းမှ ရောင်းစရာ မလိုဘဲနဲ့ ငွေဝင်၊ ငွေခွင်တဲ့ ဂါထာပါ။က. . ဒီဂါထာလေး ယူသွားပေတော့၊ ယုံယုံကြည် ကြည် ရွတ်ဖတ်ပြီး ပုတီးစိပ်၊ ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်း ဝပြီပေါ့ သမီးရယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အသင့်ရေးထားပြီးဖြစ်သော ဂါထာကို သိတာဦးအား ပေးလိုက်ပါသည်။ သိတာဦးသည် ကျွန်ုပ်အာ လွန်စွာမှ ကျေးဇူးတင်၍ ဦးတိုက်၊ ဦးခိုက်ကန်တော့ပြီး အားရ ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြန်သွားပါတော့သည်။

ဂါထာသည် ‘နမောတေ ဂါထာ’ ဖြစ်သည်။

နမော တေ ဗုဒ္ဓဝိရတ္တ၊

ဝိပုဗ္ဗုတ္တောသီ သဗ္ဗမိ

သမ္မာဓ ပဋိပုဇ္ဈာသ္မိ

တဿမေ သရဏံ ဘဝ။

နေ့စဉ် နံနက် ကိုးခေါက်၊ ည ကိုးခေါက် ရွတ်ဆိုပါ။

မောင်လေးအောင်(သန်လျင်)

ဆရာဦးစမ်းထွန်း D.B.B.W - C.T (Med)

ဘုန်းသျှင် တိုင်းရင်းဆေးကုခန်း

အထူးကုသသောရောဂါများ

နလုံး၊ သွေးတိုး၊ လေငန်း၊ အစာအိမ်၊ ဆီးချို၊ သွေးချို၊ ဝမ်းတွင်း၌ဖြစ်တတ်သော (ကင်ဆာ) ဖြစ်ပွားနာ အမျိုးမျိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပ၌ ဖြစ်တတ်သော အပူအကျိတ်၊ မှိုနာ၊ ဖြစ်ပွားနာ (ကင်ဆာ)၊ သွေးကြောပိတ်ရောဂါနှင့် အကြောရောဂါအမျိုးမျိုး၊ လေးဖက်နာရောဂါ၊ အဆုတ်နာ၊ ခုခံအားကျရောဂါ (ခယယုဂ်နာ)၊ အသည်းနှင့်ပတ်သက်သောရောဂါများ၊ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးရောဂါများ၊ မီးယပ်နှင့်ပတ်သက် သော ရောဂါများ၊ သူငယ်နာရောဂါ အမျိုးမျိုး၊ လိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာနှင့် နာတာရှည်ရောဂါကြီးများကို အထူးကုသပေးပါသည်။

- ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် ➡ နေ့စဉ် နံနက် (၈)နာရီမှ ည (၈)နာရီအထိ
- လိပ်စာ ➡ အမှတ် (၆၈၁)၊ ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးအနီး၊ ရွာမအနောက်ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
- ☎ ➡ ၀၉-၇၃၁၃၆၄၁၄၊ ၀၉-၇၉၉၆၉၁၉၇၊ ၀၉-၂၅၉၃၂၆၉၉
- လမ်းညွှန် ➡ ၁၉၉၊ ၁၀၁ (အဝါ)၊ ၉၉၊ ၉၇၊ ၈၁၊ ၄၄၊ ၁၈၄၊ ၁၆၈၊ ၄၈ (အထူး)၊ ၂၀၂ (အထူး)၊ ၄၈ ကားလေးစီး၍ ဆရာတော်ကြီးမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

ရတနာချစ်သူများအတွက်

ဥဒေါင်းကျောက်

အဆောင်

အောင်ဘုန်းခြင်(ကချင်မြေ)

ဂန္ထီရကျောက်

ဤ အနန္တစကြဝဠာကြီးထဲတွင် ဘုရားမပွင့်သည့် ကမ္ဘာကို သုညကမ္ဘာ၊ ဘုရားပွင့်တော်မူသောကမ္ဘာကို အသုည ကမ္ဘာဟု ခေါ်တွင်ကြ၏။ အသုညကမ္ဘာ ဈာနထဲတွင် ဘုရားတစ်ဆူတည်း ပွင့် သောကမ္ဘာကို သာရကမ္ဘာ၊ နှစ်ဆူပွင့် သောကမ္ဘာ ၀ရကမ္ဘာ၊ သုံးဆူပွင့်သော ကမ္ဘာကို မဏ္ဍကမ္ဘာ၊ လေးဆူပွင့်သော ကမ္ဘာကို သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ၊ ဘုရားငါးဆူ ပွင့်သောကမ္ဘာကို သဒ္ဒကမ္ဘာ ဟု ခေါ် ကြသည်။

ထိုကမ္ဘာများထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်သည့် ဘုရားငါးဆူပွင့်သော သဒ္ဒ ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော လောကီအတတ်ပညာ၊ ဂန္ဓာရီပညာ၊ ဂန္ထီရပညာ၊ သိပ္ပံအတတ်ပညာ၊ အထက် လမ်းနှင့်အောက်လမ်းပညာ၊ စမ၊ မန္တန် ဂါထာပညာ၊ အင်းအိုင်ခါးလှည့်လက်ဖွဲ့ ပညာဟူ၍ ရှိရာ၌ ကျောက်မျက်ရတနာ အစီအမံနှင့် နေ့ကိုက်နံကိုက် ရာသီ နက္ခတ်နှင့်အညီ ဆောင်ခြင်းဝတ်ခြင်း သည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ကျောက်မျက်ရတနာများထဲ၌ ဂန္ထီရဆန်သောကျောက်ထူးကျောက်ဆန်း မြောက်မြားစွာရှိသည့်အနက် အဆောင် အဖြစ် ထူးထူးခြားခြားအကျိုးထူးစေနိုင် သည့် ဥဒေါင်းခေါ် ပဒဲနီကျောက်သည် လွန်စွာ အစွမ်းထက်လှ၏။ ဥဒေါင်း

ကျောက်ကို ဂန္ထီရကျောက်အဖြစ် အရှေ့ တိုင်းကသာမက အနောက်တိုင်းက လည်း ယုံကြည်ကြလေသည်။

ကမ္ဘာမြေကြီးတွင် အချို့နေရာ များ၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ခုတ္တာ၊ သံ၊ ဆေးဝန်၊ ထုံးကျောက်များ ပေါများ၏။ အချို့ နေရာများ၌မူ စိန်၊ မြ၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ နှင့် အခြားဓာတ်သတ္တုပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ထွက်ရှိတတ်ပြီး ဂန္ထီရကျောက်မျက် တစ်မျိုးဖြစ်သော ဥဒေါင်းကို ကမ္ဘာနိုင်ငံ အနှံ့ရှိ ကျောက်မှော်များတွင် တူးဖော် ရရှိနိုင်၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မိုးကုတ် မြို့နယ်အတွင်းမှ တူးဖော်ရရှိသော ဥဒေါင်းများသည် အမာရည်ဝင်နေ သဖြင့် အညှပ်နန်းမက ပတ္တမြားကျောက် တမျှ လှပအရည်မီ အသားကောင်းမွန် ပြီး ဈေးကွက်ထဲ အနုတ်အသိမ်း အလွန် များလေ၏။

သိဒ္ဓိမည်သည်မှာ ပြီးမြောက် စေခြင်းဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သဖြင့် တန်ခိုးပင်ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဂန္ထီရဆန်သောကျောက်မျက် များသည် အရာရာကိုအောင်ရာအောင် ကြောင်း ပြီးမြောက်စေနိုင်သည်ဖြစ်၍ တန်ခိုးစွမ်းအား လက်သတ္တိများနှင့်ပြည့်စုံ သော ကျောက်မျက်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

ထိုဂန္ထီရဆန်သော ကျောက်မျက် ရတနာများထဲတွင် ဥဒေါင်းကျောက်

သည် အထူးဆုံး၊ အဆန်းဆုံး၊ အလှဆုံး နှင့် အကျိုးထူးအကျိုးကောင်း ဆောင် ကြဉ်းပေးနိုင်သော ကျောက်မျက်မျိုးဖြစ် သည်။

ဥဒေါင်းကျောက်

ပတ္တမြားနှင့်အလွန်တူသော ပဒဲ နီကျောက်များကို ကျောက်မျက်လောက တွင် ဥဒေါင်းကျောက်ဟူသော အမည် ဖြင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြသည်။ ပတ္တမြားကဲ့သို့ နှစ်လမ်းကွဲကျောက်၏ ဂုဏ်သတ္တိပရိယာယ်မျိုးရှိပြီး သိပ်သည်း ဆမာလည်း ခြားနားမှု နည်းလေ၏။ ဝါရင့်ကျောက်ကုန်သည်များသည်ပင် ပတ္တမြားနှင့် ရောင်းမှားဝယ်မှား ဖြစ်ရ တတ်ပြီး ၁၉ ရာစုမတိုင်မီက ပတ္တမြား အဖြစ် စုဆောင်းထားရှိသော ကျောက် များ၏ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် ပတ္တမြား အစစ်မဟုတ်ဘဲ ဥဒေါင်းကျောက်များ သာ ဖြစ်နေသည်ဟုဆိုသည်။

ဗြိတိသျှအင်ပါယာသရဖူ၌ တပ် ဆင်ထားသော ပတ္တမြားသည်လည်း ပတ္တမြားအရည်ဝင်နေသော ဥဒေါင်း ကျောက် ဖြစ်နေသည်ဟူ၏။ ပဒဲခေါ် ဥဒေါင်းကျောက်များကို ကမ္ဘာ့အနှံ့ အပြားရှိ ကျောက်မှော်များတွင်တူးဖော် ရရှိနိုင်ကာ အပြာရောင်မှအပ အရောင် မျိုးစုံရှိလေသည်။ ထောင်ကြည့်လျှင် အနီရောင် တော်ကနေပြီး ချရည်၌ အမည်းရည်ဝင်နေတတ်သော ဥဒေါင်း

ကျောက်များကို မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့နှင့်
မိုးညင်းမြို့နယ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရှိ
နိုင်၍ ပတ္တမြားရည်ကဲ့သို့ အနီရောင်
တောက်နေသော ဥဒေါင်းကျောက်
များကိုမူ မိုးကုတ်မြို့နယ် ကျောက်တွင်း
များ၌ တူးဖော်ရရှိနိုင်ပါသည်။

ကျောက်၏ မာဆင့်ဂုဏ်သတ္တိ
မှာ မြကျောက်နှင့်အတူ ၇ ဒသမ၅
ဖြစ်ပြီး အခြားရောင်စုံကျောက်များနှင့်
တစ်ဆင့်စာခြယ်စီရောင်းဝယ် ဝတ်ဆင်
ကြလေသည်။

ပျံ့ပြန့်ထဲက ဥဒေါင်း

ရှေးက ခရီးဆိတ်စစ်သည်တော်
များသည် တိုက်ပွဲများအတွင်း အသက်
ဘေးရန်မှကင်းဝေးနိုင်ရန်နှင့် ရန်သူများ
ကို အောင်မြင်စွာချေမှုန်းနိုင်ရန်အတွက်
မိမိတို့၏ စစ်ဓား၊ စစ်လှံ၊ စစ်အမှတ်
တံဆိပ်များနှင့်တိုက်ပွဲဝင်ပစ္စည်းများတွင်
ဥဒေါင်းကျောက်နီကို မြှုပ်နှံတပ်ဆင်ပြီး
မှ စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခွာကြသည်ဟု
သိရသည်။ အနီရောင်ကျောက်များ၌
ဥဒေါင်းကျောက်ကို တန်ဖိုးသိဒွိကိန်းဝပ်
နေသော မှော်ဝင်ကျောက်အဖြစ် ယုံ
ကြည်ထားကြသဖြင့် ဘေးဘယကင်း
ဝေး၍ အောင်မြင်မြည်စုံစေခြင်းအကျိုး
ငှာ ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားလေ့ရှိကြ၏။

ယခုကာလတိုင်အောင် အချို့
သော အာရှနိုင်ငံအတွင်းမှ တိုက်ပွဲဝင်
စစ်သည်တော်များသည် စစ်မြေပြင်သို့
ထွက်ခွာရသည့်အခါ အနီရောင်ဥဒေါင်း
ကျောက်ကို အဆောင်လက်ဖွဲ့အဖြစ်
ဆောင်ယူသွားလေ့ရှိ၏။ ဂျူးဘာသာ
ရေး ဂိုဏ်းချုပ်များ၏ ဝတ်ရုံတော်များ
တွင်တပ်ဆင်ထားရသော ကျောက်မျက်
ရတနာများ၌ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပြီး
အီဂျစ်ခေါမနှင့် ရောမလူမျိုးတို့က နူး
အမှတ်တံဆိပ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊

အထွတ်အမြတ်ရတနာအဖြစ် လည်း
ကောင်း အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ပတ္တမြား
ကျောက်၌ပါဝင်သောဂုဏ်သတ္တိများနှင့်
ဥဒေါင်းကျောက်၌ ကိန်းဝပ်နေသော
သိဒွိတန်ဖိုးအားလုံးကို သိပ္ပံပညာရပ်ဖြင့်
ခွဲခြားထုတ်ဖော်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဥဒေါင်းကျောက်၌ အဖိုနှင့် အမ
ဟူ၍ အစုံလိုက်ရှိရာ အဖိုကျောက်နှင့်
အမကျောက်ကို ပူးဆောင်ထားလျှင်
ဝေးနေသောချစ်သူများကို နီးစပ်စေပြီး
ကွဲကွာနေသော အကြင်လင်မယား
တို့ကို ပေါင်းစည်းစေနိုင်သည်ဟူ၏။
ယခုထက်တိုင် အချို့သောဥရောပနိုင်ငံ
များတွင် ဥဒေါင်းကျောက်ကို အဆောင်
ကောင်းအဖြစ် ယုံကြည်ဆောင်ထားဆဲ
ဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။

စစ်သည်တို့၏အဆောင်

အနီရောင်ကျောက်များထဲတွင်
မမြင်မတွေ့နိုင်သော မှော်စွမ်းအားများ
ဖြင့် ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသည်ဟူသော
ယုံကြည်မှုဖြင့် လူသားများ ဝတ်ဆင်
ဆောင်ထားခဲ့သည်မှာ ဘီစီ ၃၀၀၀ခန့်
ကတည်းက စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆို
သည်။ အထူးသဖြင့် တိုက်ပွဲဝင် စစ်
သည်တော်များသည် မိမိတို့၏ ကံကြမ္မာ
ကို ဥဒေါင်းကျောက်နီ၏ ဝိညာဉ်ထဲတွင်
အပ်နှံထားပြီး ဝတ်ဆင်ဆောင်ထား
ကြခြင်းဖြင့် စစ်တလင်းမြေတွင် ဒဏ်ရာ
အနာတရဖြစ်ခြင်းနှင့် ကျဆုံးခြင်းတို့မှ
အကာအကွယ်များ ပေးနိုင်ရုံသာမက
အောင်ပွဲများဆီသို့တိုင်အောင် ပို့ဆောင်
ပေးပြီး ငြိမ်းချမ်းမှုများကိုပါ ဆောင်
ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

အရေးပါသော တံခါးပေါက်
များတွင် ဥဒေါင်းကျောက်များကို စီခြယ်
မြှုပ်ထားလျှင် ခိုးသူနှင့်မကောင်းသော

နာနာဘာဝတို့မှ ကင်းဝေးစေနိုင်၏။

၁၈၉၂ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှတပ်များသည်
အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကက်ရူမီးယားနယ်စပ်
တစ်လျှောက်၌ ဟန်ဇာစော်ဘွား၏
တပ်များမှ လျှပ်တစ်ပြက် ချဲ့ခိုတိုက်ခိုက်
ခံရစဉ်က ဟန်ဇာတပ်ဖွဲ့များ ကိုင်
ဆောင်ထားသော ရှေးဟောင်းသေနတ်
ပြောင်းဝများမှာ ဥဒေါင်းကျည်သီးလုံး
များ မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ရွာချသကဲ့သို့
ပစ်ခတ်ခံရသဖြင့် ဗြိတိသျှတပ်များ
အထိနာပြီး သေကျေစက်ရာအနာတရ
နှင့် တပ်ပျက် ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်ဟု
ဆိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ အလွန်ပြင်းထန်ကြမ်း
တမ်းသော တိုက်ပွဲများတွင် ပါဝင်တိုက်
ခိုက်ရသော စစ်သည်တော်များသည်
အနီရောင် ဥဒေါင်းကျောက်ကိုဆောင်
ထားကြခြင်းဖြင့် ကံကိုမြှင့်တင်ပေးပြီး
အသက်ဘေးရန် အန္တရာယ်အပေါင်းမှ
ရှောင်လွှဲနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ဆောင်
ထားကြလေ့ရှိသည်။ တကယ်လည်း
ဘေးကင်းအစွမ်းထက်သော ကျောက်
မျက်ဖြစ်သည်။

ဆေးစွမ်းထက်သော ဥဒေါင်း

ရှေးသမားတော်ကြီးများက
ဥဒေါင်းကျောက်သည် သွေးတိတ်စေနိုင်
သည်ဟူသော ယုံကြည်မှုဖြင့် ခွဲစိတ်
ကုသမှုပြုလုပ်သည့်အခါ သွေးအတွက်
လွန်သောဒဏ်ရာများကို ကာကွယ်ပေး
နိုင်ရန် ဒဏ်ရာအနီးတွင် ဥဒေါင်း
ကျောက်ကို ထားရှိကြသည် ဟူ၏။
ဥဒေါင်းကျောက်သည် စိတ်နှင့်ဆိုင်
သော ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကို ကုသရာ၌
လည်း အသုံးပြုကြသည်။

ထင်ရှားသော သမားတော်
Dr.ROLAND ၏အဆိုအရ ဥဒေါင်း
ကျောက်များကို ဘယက်သိ၍ လည်ဆွဲ

အဖြစ် ဝတ်ဆင်ထားလျှင် အလွန် ကြမ်းကုမ်းသော စိတ်ရိုင်းဝင်နေသူများ ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ နူးညံ့စေပြီး ကောင်းသောအကျင့်စရိုက်များ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

စိတ်အားကျဆင်း ညှိုးငယ်တတ်သော စိတ်ဝေဒနာရှင်များနှင့် နှလုံးခုန်နှုန်းမမှန်သူများသည် ဥဒေါင်းကျောက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပေးလျှင် စိတ်ဝေဒနာကို ကောင်းစေပြီး နှလုံးခုန် မှန်စေနိုင်ပါသည်။ ဥဒေါင်းကျောက်ကို အပူပေးပြီး အရက်ပျံ့ထဲထည့်လိုက်လျှင် ပျော်ဝင်သွားပြီး အနည်အမြစ်ပြောင်းလဲ ကျသွားနိုင်သဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း ခွဲခြဲကပ်ငြိသော အရက်ချိုးနှင့် အဆီချိုးများကို ကုသရာ၌ အသုံးပြုကြလေ၏။

ဥဒေါင်းကျောက်၏ အနည်ကျများသည် ဆေးဝါးဖော်စပ်ရာတွင် အခြေခံပစ္စည်းအဖြစ်အသုံးပြုနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ဥဒေါင်းကျောက်သည် အဆုတ်

ရောဂါ၊ နှလုံးခုန်မမှန်သည့် ရောဂါ၊ စိတ္တရောဂါနှင့် သွေးအန်ရောဂါများကို ကုသ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။ သွေးလည်ပတ်မှုတောင်းစေရန်၊ အဆိပ်အတောက်များကိုပြေစေရန်နှင့် စိတ်လေးလံတိုင်းပိုင်းမှုကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်ရန် အထူးအစွမ်းထက်သော ဆေးကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ပါသည်။

ခန့်နခါနီနှင့် ဥဒေါင်း

ဥဒေါင်းကျောက်သည် တစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့၏ အဆောင်ရတနာဖြစ်ပြီး မူလဇာတာတွင် မကာရနှင့် ကုရာသီအိမ်၌ တနင်္လာဂြိုဟ်ဖူးလျှင် မြင်လျှင်(သို့)ပွင့်လျှင် ဥဒေါင်းကျောက်ကို ဆောင်ထားရမည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ဆောင်ထားကြသူများ၌ ဘေးဘယကင်းဝေး၍ စီးပွားလာဘ်လာဘတိုးပွားစေမည်ဟူ၏။

ဂဗန်း၊ ခွာညိုပန်းနှင့် ပင်မြင့် ဝဋ္ဋာထက်ကောင်းကင်မှာ သစ်ဆီစုပ်၍

နှင်းရည်သောက်သည့် တော်ဝင်သင်္ဃာသင်းသော ဇန်နဝါရီလ အခါသမယ၌ မွေးဖွားသူများ၏ ကိုယ်နှင့်မကွာ တစ်သက်တာ ဆောင်ထားရမည့် ဆောင်ပန်းရတနာဖြစ်သည်ဟု ကမ္ဘာကျောက်မျက်ပညာရှင် အားလုံးတို့က တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံအတည်ပြုထားသော ကျောက်မျက် ဖြစ်သည်။

ဇန်နဝါရီလမွေး ခုနှစ်ရက် သားသမီးတို့သည် ဥဒေါင်းကျောက်ကို ဝတ်ထား ဆောင်ထားကြလျှင် ရောဂါဘေးဥပဓိအလီလီတို့မှ ဝယ်ပျောက်ကင်းဝေးပြီး ဥစ္စာနေ စီးပွား ပေါများပြည့်ဝနိုင်မည်။ ပေါယာဥရထား စည်းစိမ်ချမ်းသာ ခြွေရံသင်းဝင်း အစုံအလင်နှင့် နေထိုင်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဥဒေါင်းကျောက်ယတြာကိုဆောင်၍ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေသတည်း။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)
□

- ✓ တိုင်းရင်းစေးအရည်အသွေး ကမ္ဘာ့ရွှေကြယ်ပွင့်ဆု (ဂျီနီဗာ - ၂၀၁၀) ရွှေတံဆိပ်ဒိုင်းဆုရ
- ✓ နိုင်ငံတကာ ခေါင်းစောင်မှ စွမ်းရည်ကြယ်ပွင့်ဆု (ပဲရစ် - ၂၀၁၁) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေးပြည့် ထိပ်သီးဆု (USA-2012) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေး စိန်ပွင့်ဆု (ပြင်သစ် - ၂၀၁၃) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေး သရဖူစိန်ပွင့်ဆု (လန်ဒန် - ၂၀၁၄) နှင့် Certificate ရ

ဖျံ-၅-ကောင်

အမှတ်တံဆိပ်

ကြေးပြာခွင်ပြုချက်အမှတ်
တစာက(စာနယ်ဇင်း) ၀၁၇/၀၃၁၅

သွေးချို-ဆီးချိုကျဆေးနှင့် သွေးတိုးကျဆေးကို

တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလိုက်ပါပြီ။

ဒေါက်တာစိုးမြင့်အောင်(ဝါးသယ်မ) **Ph.D (Alternative Medicines)**
ဖျံ-၅-ကောင် တိုင်းရင်းဆေးခန်း၊ အမှတ်-၁၂၊ ၄၂ လမ်း၊ ဝိသိယတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁ ၃၈၀၁၇၅၊ ၃၆၂၉၄၄

အစားမှာကို ဆပွတ်နံ့နှင့်ဖြေပုံ

ဘရာအင်ကျော်နိုင် (ငွေငွေ)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် ပေဒင်ဆိုင်ခန်းဖွင့်ထားရာ လှိုင်သာယာမြို့ဦးစေတီတော် အောင်မြေသာယာစေတီတော် မြောက်ဘက်မုခ် သူတော်စင်နန်းအနီးသို့ လာနေကျ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဗဟုသုတရှာ ရေးမှတ်နေသော ဘက်ထရီမောင်သောင်း (ဟင်္သာတ) ဟူသော စာရေးဆရာတစ်ယောက် လွယ်အိတ်အစင်းကြားကြီးလွယ်၍ ပြုံးစိပြုံးစိဖြင့် ရောက်၍ လာလေတော့သည်။

“ဟား- ဘက်ထရီကြီး အချိန်မှန်ပါပဲလား၊ ကဲ- ထိုင်ရေခွေးရှိတယ်၊ ဟောဒီမှာ လက်ဖက်ရှိတယ်၊ သောက်စားပြီးတော့ သိချင်တာမေးဗျာ”

“အင်း- အစားအသောက်နဲ့ ဧည့်ခံပြီး ပညာသင်ပေးတဲ့ ဆရာဆိုလို့ ဆရာတစ်ယောက်ပါရှိတာ၊ လက်လွတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“ထားပါတော့၊ သိချင်တာလေး မေးပါ၊ ပေဒင်မေးလာရင် ကြာသွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အင်း- ဒီလိုမျှ လောကမှာ ဆေးဆရာ၊ ဓာတ်ဆရာ၊ ဗိဇ္ဇာဆရာ စတဲ့ ပညာသည်တချို့ဟာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပညာဗဟုသုတများနဲ့တကွ ဆေးကျမ်းအစောင်စောင်တို့ကို မလေ့လာမဆည်းပူး မကြည့်ရှုနိုင်တဲ့အတွက် ဝိမိတတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက် စာကလေး ပေကလေးတွေ ကြည့်ရှုလိုက်စား လေ့လာမှုထားပြီး မကျန်းမမာတဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေကို ဆိုင်ရာဓာတ်အစာ ပေးကြတဲ့အခါ တစ်ခါတစ်ရံ ချွတ်ချော်မှားယွင်းသွားတတ်တဲ့သဘော တွေ့ရပါတယ်၊ အဲဒီ မှားယွင်းတဲ့ အစာအာဟာရကို အလွယ်တကူ သက်ဆိုင်ရာ နိုင်တဲ့ဓာတ်နဲ့ အမြန်ဖြေပေးနိုင်တဲ့ ဥပမာဓာတ်ဖြေဆေးလိုဟာမျိုး လိုချင်ပါတယ်ဆရာ”

“တော်တော်မောသွားပြီ ပြောရတာ၊ အေး- ရွှိတာ ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို မှတ်ပါရစေ ဆရာကျော်ရယ်”

“ကဲ - လိုက်မှတ်ပေတော့”

(၁) တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ဝေဒနာရှင်အား အုန်းစိမ်း အရည်ကို တိုက်မိသဖြင့် ၎င်း ၁-နေ့နံအတွက် ရောဂါ တိုး၍လာပါက သူ၏ ဆပွတ်ဖြစ်သော (သောကြာနံ) သက် ရင်းကြီးဖြစ်ကိုသွေးပြီး တိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် အမှန်ပြေပျောက် ပြီး သက်သာခွင့်ကို ကောင်းစွာရရှိပါလိမ့်မည်ဟူ၍ မှတ်ရ ပါမည်။

(၂) တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ဝေဒနာရှင်အား ၄-ဟူးနံ မည်သော လက်ဖက်နှင့် လက်ဖက်ရည်များကို ပေးမိ၊ ကျွေးမိသဖြင့် ရောဂါတိုး၍ရခဲ့သော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော တနင်္လာနံ ကြသကာကို အနည်းငယ်ကျွေးလိုက်ပါက ထို အခိုက်အတန့်မှာ ချက်ချင်းပြေပျောက်၍ ချမ်းသာခွင့်ကို ရရှိပါလိမ့်မည်။

(၃) တစ်စုံတစ်ယောက်သောလူနာအား ရာဟုနံ တစ် နည်း ဗုဒ္ဓဟူးနံမည်သော ရှောက်သီးနှင့် ရှောက်ရည်များကို တိုက်မိကျွေးမိသဖြင့် အကယ်၍ ရောဂါတိုးပွား၍လာခဲ့သော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော တနင်္လာနံ ခံတက်ခေါက်ကို အမြန် သွေး တိုက်ချလိုက်ပါက ချက်ချင်းပင် ပြေပျောက်လျက် သက်သာခွင့်ကို အမှန်ရပါလိမ့်မည်။

(၄) တစ်ယောက်သော လူမမာအား ၁-နေ့နံမည်သော အုန်းသီးဆံကို ပေးမိကျွေးမိသဖြင့် ထိုအခိုက်မှာ ရောဓါ တိုး၍လာခဲ့သော် သူ၏ဆပွတ်ဖြစ်သော ၆-ကြာနံ သလဲ အခွံကိုသွေး၍ ကျို၍တိုက်လိုက်ပါက အမြန်ပြေပျောက်၍ သက်သာခွင့်ကို ကောင်းစွာရရှိလိမ့်မည်။

(၅) တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ဝေဒနာရှင်အား စနေနံ မည်သော နွားသားနှင့် နွားနို့များကို ပေးမိသဖြင့်၊ တိုက်မိ သဖြင့် ရောဂါတိုးပွား၍လာသော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော ၅- တေးနံ ဘူးရွက်ကို ကျို၍တိုက်လိုက်ပါက အမှန်ပင် ပြေ ပျောက်လျက် ချမ်းသာခွင့်ကို ရရှိလိမ့်မည်။

(၆) မကျန်းမာသော လူတစ်ယောက်အား ၂-လာနံ မည် သော ကြံရည်နှင့် ကျွဲသား၊ ကျွဲနို့များကို ကျွေးမိ၊ တိုက်မိ သောကြောင့် အနာတိုးတက်လာခဲ့သော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ် သော စနေနံ ဒန့်သလွန်အရွက်၊ အခေါက်တို့ကို ကြိတ်နယ် လျက် အခိုးမတိတ်ခင် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သုတ်လိမ်း၍ပေးပါက

အမြန်ပြေပျောက်ပြီး ချမ်းသာခွင့်ရရှိလိမ့်မည်ဟု မှတ်ရမည်။
(၇) ရောဂါသည်တစ်ယောက်အား ၂-လာနံမည်သော ကြက်သား၊ ကြက်ဥ၊ ကောက်ညှင်းတို့ကို ပေးမိ၊ ကျွေးမိခဲ့သည် ဖြစ်၍ ဝေဒနာတိုးလာခဲ့သော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော စနေနံ ထန်းလျက်ကို ကျို၍တိုက်ပြီးလျှင် နံတူ ဒန့်သလွန်ရွက်အနည်း ငယ် ကြိတ်၍ နှမ်းရူးခိုင်းလိုက်ပါက အမှန်သက်သာပျောက် တင်းသွားလိမ့်မည်။

(၈) ရောဂါသည်တစ်ဦးအား ရာဟုနံ တစ်နည်း ၄-ဟူးနံ မည်သော ရွှေဖရုံသီးကို ပေးမိ၊ ကျွေးမိသောကြောင့် ဝေဒနာ တိုးတက်လာခဲ့သော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော ၂-လာနံ ကျွဲနို့ သို့မဟုတ် ခဲဝဲသီးဖြတ်ရေကို တိုက်ကျွေးလိုက်ပါက အမြန် ချမ်းသာခွင့်ကို ရရှိပါလိမ့်မည်။

(၉) တစ်ယောက်သော ရောဂါသည်အား ၆-ကြာနံ မည် သော သခွားသီး၊ သပွတ်သီးများကို ကျွေးမိ၊ ပေးမိသဖြင့် ဝေဒနာတိုးတက်လာခဲ့သော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော ၄-ဟူးနံ လဲလူရွက်ဖြစ်စေ၊ ဝါရွက်ဖြစ်စေကို ဟင်းခါးချက်၍သောက် စေပါက သက်သာခွင့်ကို မူချရရှိပါလိမ့်မည်။

(၁၀) တစ်ဦးသော ဝေဒနာရှင်အား ၅-တေးနံမည်သော မြေပဲ၊ ပုစွန်ဆီများကို ပေးမိ၊ ကျွေးမိသဖြင့် ရောဂါတိုးတက် လာခဲ့သော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော ၃-ဂါနံ ဆီးမြစ်ကိုကျိတ်၍ တိုက်ပေးပါက သက်သာခွင့်ကို အမှန်ရရှိမည်။

(၁၁) တစ်ဦးသောဝေဒနာရှင်အား ၂-လာနံမည်သော ကြောင်ရွာသီး၊ ခွေးတောက်ရွက်များကို ကျွေးမိ၊ ပေးမိခဲ့သည် ရှိသော် ရောဂါတိုးလာခဲ့ပါက ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော စနေနံ ထန်းလျက်အဖြူကို ကျွေးပေးလိုက်ပါက ချမ်းသာပျောက်ကင်း မှုကို ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း။

(၁၂) တစ်ဦးသောဝေဒနာရှင်အား ၆-ကြာနံမည်သော သင်္ဘောသီးနှင့် ၎င်းအရွက်များကို ပေးမိသည်ရှိသော် ရောဂါ တိုးပွား၍လာအံ့၊ ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော ၄-ဟူးနံ လက်ခုပ် သီးကို လှော်၍ ကျွေးပါက ချမ်းသာခွင့်ကို ရရှိပါမည်။

(၁၃) တစ်ယောက်သောသူသည် ၃-ဂါနံမည်သော ဆီးသီး နှင့် ဆီးဖြူသီးများကို စားသောက်မိသဖြင့် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာခဲ့သော် ၎င်း၏ဆပွတ်ဖြစ်သော ၁-နေ့နံ ဥသုတ်ဖြစ်ကို သွေး၍ ဆားထည့်ပြီး သောက်လိုက်ပါက အမှန်ပြေပျောက် လျက် သက်သာခွင့်ကို ရရှိပါလိမ့်မည်။

(၁၄) တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူသည် စနေနံမည် သော ဒန့်သလွန်သီး၊ ရွက်နှင့် ထန်းရည်ခါးများကို စားသောက်

斷

ကောင်းလျှင်ကောင်းသလို အကျိုးပေးပြီး ဆိုးလျှင် ဆိုးကျိုး ဖြစ်မည်ကို မလွဲနိုင်ပေ။

လူတစ်ယောက်လျှင် လက်ဝါးနှစ်ခု ပါရှိ၏။ တစ်ဖက် သောလက်၌ အကောင်းဖြစ်၍ တစ်ဖက်သောလက်ဝါး၌ အဆိုးဖြစ်နေသော် ညာလက်ဝါးကို ဦးစားပေး၍ ဟောရမည် သာဖြစ်၏။ ဤအရာကား ယောကျ်ား၊ မိန်းမ မဟု အတူပင် ဖြစ်၏။

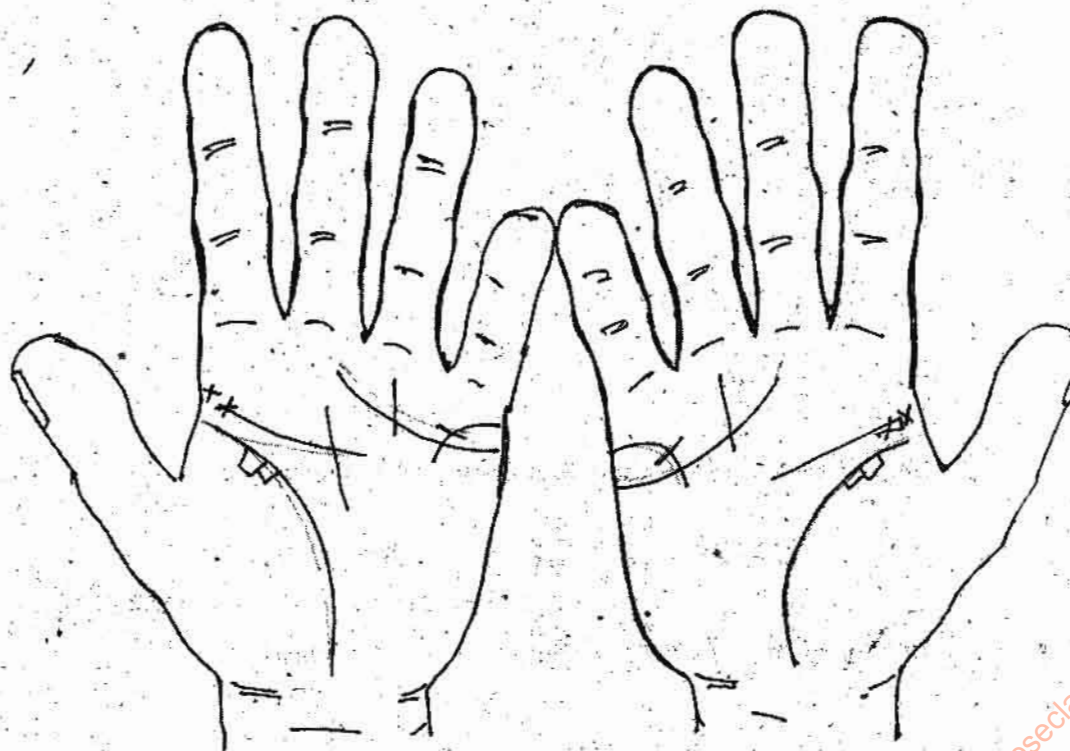
အောက်တွင် ဖော်ပြထားသော လက်ဝါးပုံကြမ်းကို ကြည့်ပါ။ ညာလက်ဝါးနှင့် ဘယ်လက်ဝါးသည် အနည်းငယ် ကွာဟနေပါသည်။ မည်သူမဆို ညာလက်ဝါးသည် ပစ္စုပ္ပန် တည်တည်ဖြစ်ပေါ်နေသော ကံတရားသာဖြစ်ပါသည်။ သူမ လက်ဆစ်များသည် ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားလှ၏။ လက်ဆစ်ကြီး သည်က အမှန်မှာ အကောင်းဟုဆိုရပါမည်။ ကိစ္စတစ်ခုကို မပြုလုပ်မီ တင်ကြို၍ စိစဉ်တတ်၏။ စနစ်တကျ ပြုလုပ် တတ်၏။ မလုပ်သင့် လုပ်သင့်၊ မဖြစ်သင့် ဖြစ်သင့် ဝေဖန် သုံးသပ်တတ်၏။

ထို့နောက် သူမ၏ လက်မ နှစ်ဖက်ကိုကြည့်ပါ။ တင်းပုတ်လက်မ အမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။ ထိုလက်မနှင့် လိုက်ဖက်သော လက္ခဏာမျိုးဖြစ်နေပြန်၏။

နှလုံးလမ်းကြောင်းကို ကြည့်ပါ။ သာမန်ထက်တို၏။ ဦးခေါင်းလမ်းကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ သာမန်ထက် တိုနေပြန် ၏။ ထိုထက်ပို၍ လိုက်ဖက်သည်က အင်္ဂါဗြိုဟ်ခုံပေါ်မှ ကြက်ခြေနစ်ထပ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုထက် ပို၍ထူးဆန်းသည်က အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းသည် အောက်သို့ကွေးဆင်း သော နေရာနှင့် နှလုံးလမ်းတို့ တွေ့ဆုံသည့်အခါ ကြက်ခြေ ခတ်ပြီးသားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စတုရန်း ကွက်များ ရေးရေးခြင်နေရသေး၏။ ဦးခေါင်းလမ်းနှင့်အသက် လမ်းကြောင်းတို့ ကွာဟနေခြင်းသည်လည်း စွမ်းအားကို ဖြစ်စေပါသည်။ ဤလက်ပိုင်ရှင်ကား မိန်းမလူစွမ်းကောင်း သာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုချင်လှ၏။

ရောဝတီမြစ်ကြီးသည် မြန်မာပြည်၏ မြောက်ပိုင်း ဒေသ၌ ကချင်တိုင်းရင်းသားများနှင့် ပျော်မွေ့စီးဆင်းလာခဲ့ရာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသသို့ ရောက်သောအခါ ကရင်တိုင်းရင်း သားများနှင့် ပျော်မွေ့ပြီးမှ ပင်လယ်တွင်းသို့ စီးဝင်တော့၏။ လပွတ္တာမြို့နယ်သည် ပင်လယ်နှင့်အနီးဆုံးဖြစ်၍ ၎င်းမြို့နယ် အတွင်းမှ တံငါရွာလေးတစ်ရွာသည် သူမ၏ ဇာတိချက်မြေ ဖြစ်တော့၏။

သူမသည် ကရင်တိုင်းရင်းသူဖြစ်၍ ပွင့်လင်းဦးသား
၏။ သူမ၏အမည်မှာ နော်အေးဘီဖြစ်ပါသည်။ နော်အေးဘီ
မှာ ငယ်ငယ်နှင့်ပင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့၏။ နော်အေးဘီသည်
စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရည်မကြမ်းပါ။ အလုပ်
မရှားသော အရပ်ဒေသ၌ အလုပ်ကြီးစားသော နော်အေးဘီ
အတွက် စီးပွားရေး အသင့်အတင့် ချောင်လည်ပါသည်။
လင်မယားနှစ်ယောက် ဦးထူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက်
ကြပါသည်။

နော်အေးဘီသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို
သန်စွမ်းသူဖြစ်၍ သူမယောက်ျားလုပ်သော အလုပ်နောက်သို့
အမြဲလိုပင် လိုက်၍လုပ်နေ၏။

စပါးရိတ်ကြသော ရာသီရောက်လျှင် ဧကအလိုက်
အပြတ်ရိတ်ကြပါသည်။ နော်အေးဘီက စကားနည်းပြီး
အလုပ်တွင်သူဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ယောက်ျားသည် လွန်စွာ
စကားများသူဖြစ်၏။ စပါးရိတ်နေရင်းဖြင့် နော်အေးဘီကို
ပြောနေသည်မှာ တစ်နေ့ကုန်၏။ အနီးအနား လယ်ကွက်
ထဲမှ လူများရှိလျှင် နော်အေးဘီကိုထားခဲ့၍ ထိုသူတို့နှင့်
စကားပြောနေတတ်၏။ သူယောက်ျားအကြောင်းကို သိနေ၍
နော်အေးဘီ မည်သို့မျှ မပြောပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေ
ခဲ့၏။

တစ်နေ့သောအခါ အမျိုးသမီးတစ်စုနှင့် စကား
လက်ဆုံကျခဲ့ရာမှ ရင်းနှီးကြသောအခါ သူမယောက်ျားသည်
ထိုအမျိုးသမီးများနှင့် အလုပ်လိုက်လုပ်နေ၏။

နော်အေးဘီတို့ အပြတ်ယူထားသော လယ်ကွက်
သည်လည်း ရိတ်စရာ အတော်များများ ကျန်နေသေး၏။
နော်အေးဘီက ချီးပါသည်။ သူယောက်ျား မပါလည်း
တစ်ယောက်တည်း စပါးရိတ်ခဲ့၏။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ကြာ
သောအခါ သူမယောက်ျားသည် ထိုအမျိုးသမီးများရွာသို့
အလည်လိုက်သွားဦးမည်ဟု ပြောလာ၏။ နော်အေးဘီ
မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပါ။ တံစဉ်ကိုင်း ခမောက်ဆောင်း၍
ရိတ်လက်စ လယ်ကွင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်က နော်အေးဘီ အသက်သည် ၂၁ နှစ်သာ
ရှိသေး၏။ သူမယောက်ျား ပြန်မလာသည်မှာ လေးရက်
ကျော်၍ ငါးရက်သို့ ရောက်သောအခါ နော်အေးဘီလည်း
လုပ်ငန်းများ လက်စသိမ်းခဲ့၍ အိမ်သို့ စောစောပြန်ရောက်
နေ၏။ ထိုနေ့က နော်အေးဘီ ဓားသွေးနေသည်ကို အိမ်နီး
နားချင်းများ မြင်ကြ၏။

ထို့နောက် နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ နော်အေးဘီတို့
အိမ်ရှေ့၌ လူများဝိုင်းအုံနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အကြောင်းမှာ နော်အေးဘီတို့လင်မယား စကားများ
၍ ရန်ဖြစ်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ပုတ်ကြရင်း နော်အေးဘီလက်ချက်
ဖြင့် သူမယောက်ျားသည် ဓားဒဏ်ရာဖြင့် စွဲချင်းပြီးသေ
သွားခဲ့၏။

နော်အေးဘီ အဖမ်းခံပါသည်။ အလုပ်ကြမ်းနှင့်
ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ်ကျခဲ့ပါသည်။ နော်အေးဘီဘဝ မအေးနိုင်
တော့ပြီ။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လောကဓံကို ရင်ဆိုင်
ရလေပြီ။ ချမှတ်သည့် အပြစ်ဒဏ်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်
ခဲ့၍ ငါးနှစ်မတိုင်မီ ပြန်လွတ်ခဲ့၏။ သူ့ရွာ ပြန်ရောက်တော့
နေလိုစိတ်မရှိတော့ပါ။ တခြားတစ်နယ်သို့ ထွက်ခွာသွား
ချင်နေ၏။ ရွာမှထွက်ရန် လမ်းစရှာနေခဲ့၏။

နော်အေးဘီသည် မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားတွင် လုပ်ရသော
အထမ်းအပိုး အလုပ်များကို သွားလုပ်နေ၏။ မြစ်ဆိပ်
ကမ်းနား၌ ထိုစဉ်က အလုပ်သမားအဖွဲ့အစည်း မရှိသေးပါ။
မြစ်ဆိပ်သို့ကပ်လာသော လေ့များသည် ကုန်စင်ကုန်ချ
အလုပ်သမားကို ခခယယ ငှားရမ်းကြရ၏။ ထိုနေရာ၌
နော်အေးဘီ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ရှိနေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ငှက်ပျော
ပွဲစား ကိုစိန်ဝင်းနှင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။

ကိုစိန်ဝင်းသည် မော်တော်တစ်စီးဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်
လက်တက်များတစ်လျှောက်တွင်ရှိသော မြို့ရွာများမှ ငှက်
ပျောသီး၊ အုန်းသီး၊ ကွမ်းသီး၊ သရက်သီး၊ ထင်း၊ မီးသွေး၊
ငါးပိ၊ ငါးခြောက် စသည့် ထွက်ကုန်ဟူသမျှကို မော်တော်ဖြင့်
လိုက်ဝယ်၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အဝယ်ခိုင်များသို့ ပြန်သွင်းရ၏။

ရွာမှထွက်ချင်နေသော နော်အေးဘီကို ကိုစိန်ဝင်း
နှစ်ခါမခေါ်ရပါ။ နော်အေးဘီကလည်း အကြောက်အလန့်
မရှိသူ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုစိန်ဝင်း မော်တော်ပေါ်၌ နော်အေးဘီကို
လခဖြင့်ခေါ်ထားလိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နော်အေးဘီ ပျော်
ပါသည်။ နော်အေးဘီလို လူမျိုးကလည်း ယောက်ျားကြီး
နှစ်ယောက်စာလောက် အားကိုးရသဖြင့် ကိုစိန်ဝင်းအတွက်
ထွက်ခြေပိုကိုက်၏။

ကိုစိန်ဝင်း သင်ပေးသဖြင့် သူမလည်း မော်တော်
မောင်းတတ်နေပြီဖြစ်၏။ မော်တော်ပေါ်၌ အလုပ်သမား
ကောင်လေး တစ်ယောက်လည်းရှိပါသည်။ ကိုစိန်ဝင်းသည်
အစကတည်းက အကြံသမားဖြစ်ပါသည်။

သူမကို အရေးပေးလာ၏။ သက်သက်သာသာ ထားလာ၏။ သူမကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်ပုံမျိုး တွေ့လာရ၏။ ကိုစိန်ဝင်းက အရက်သောက်တတ်၏။ နော်အေးဘီကို အနားတွင် ထိုင်နေစေပြီး ညနေတိုင်း အရက်သောက်တတ်၏။ တောင်တောင်အီအီ ရယ်စရာ ရွှင်စရာများကို နော်အေးဘီ အပျင်းပြေအောင် ပြောတတ်၏။

တစ်နေ့တော့ ကိုစိန်ဝင်းသည် သူမကိုချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း၊ ပေါင်းသင်းလိုကြောင်း ပြောလာ၏။

နော်အေးဘီ ပြန်ပြောသောစကားက ရှင်းလှ၏။

“ကျွန်မကိုကြိုက်ရင် အခုယူလို့ရတယ်၊ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းဖို့သာ အဓိကပဲ”

ကိုစိန်ဝင်းနှင့် သူမတို့ ဖျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြပါသည်။ ကိုစိန်ဝင်းသည် သူမကို ပေါ့ပေါ့တွက်ခဲ့၏။ အမှန်တော့ ကိုစိန်ဝင်း၌ အိမ်ထောင်ကြီး ရှိပါသည်။ ကိုစိန်ဝင်းသည် ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မော်တော်ပေါ်မှ ကုန်များချပြီးသည်နှင့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ပြန်မလာတတ်ပါ။ သူမနှင့် မယူမိကပင် ထိုကဲ့သို့ သွားနေကျဖြစ်ပါသည်။

နော်အေးဘီက မေးမြန်းစပ်စုခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် စ၍ညားကတည်းက လပေးနှင့်ငှားထားသော မော်တော်ပေါ်၌သာ အိမ်လုပ်၍နေခဲ့ရ၏။ ကိုစိန်ဝင်းအကြောင်း ဘာမျှ မသိခဲ့။ မော်တော်လေး၏ ဆလင့်ခန်းကို လုံခြုံအောင် လုပ်ထား၍သာ တော်တော့၏။

နော်အေးဘီသည် ကိုစိန်ဝင်းနှင့် တွေ့ပြီးခါမှသာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ရန်ကုန်မြို့၏ လူမှုအဆင့် အတန်းနှင့် အလှအပ ဆင်ယင်မှုများကို တွေ့ထိလာရသော အခါ နော်အေးဘီလည်း ဝတ်တတ်စားတတ်လာ၏။

တောအရိုင်းပန်းလေး နော်အေးဘီအသက်မှာ ၂၈ နှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။ ယခုတော့လည်း သူမသည် ဖွံ့ထွားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ ဖြူဖွေးသော အသားအရေ၊ နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးမျက်ခုံး ကောင်းကောင်းတို့ အခြေခံရှိထားရာမှ ရန်ကုန်သူများ ဝတ်ဆင်ပုံအတိုင်း အချိုးကျကျ ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါ သူမ၏ အလှအပတို့သည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လာ၏။

ယခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ရောက်သည်မှာ ခုနစ်ရက်ပင်ရှိပြီဖြစ်၏။ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် သူ၏ညီဝမ်းကွဲတော်သူ အလုပ်သမားကောင်လေးတို့သည် တောရွာများမှ မှာလိုက်သော ကုန်များကို မော်တော်ပေါ်သို့ တင်ပြီးကြသည်နှင့် နောက်

တစ်နေ့ မော်တော်ထွက်နေကျ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ပြီးသည်မှာ သုံးရက်ပင်ရှိနေသော်လည်း မော်တော်မထွက်သေးပါ။

နော်အေးဘီမှာ ကိုစိန်ဝင်းကို စိတ်ပူတတ်လာ၏။ မျှော်တတ်လာ၏။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် စိတ်မချတတ်သော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ကိုစိန်ဝင်း ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသော အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝမ်းသာသည့် စိတ်ခံစားမှုကြောင့် သူမရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

သူမသည် မည်သည့်အခါမဆို ကိုစိန်ဝင်းကို အပြုံးနှင့်သာကြုံခဲ့၏။ သူမသည် မော်တော်ပေါ်မှ ပြီး၍ကြည့်နေပြီး ကိုစိန်ဝင်းကို လက်ကမ်းလိုက်၏။ အရိုးခံ တောသူလေး နော်အေးဘီ၌ မာယာသာထေယျမရှိပါ။ တိတိတာတာ ချဲ့ချဲ့ ပျစ်ပျစ်တွေလည်း မတတ်ပါ။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ဖက်များ အဖြစ် နေလာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်၍ သုံးနှစ်သို့ လပင်စွန်းခဲ့သော တစ်နေ့တွင် ကိုစိန်ဝင်းအကြောင်းများကို နော်အေးဘီ သိခဲ့ရ၏။

ထိုကိစ္စမျိုးသည် ဖုံးမိထား၍မရသော သဘောက အစမှာပင် ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကိုစိန်ဝင်းကလည်း ပိရိသိုသိပ်ထားခဲ့၏။ နော်အေးဘီကလည်း စပ်စုခြင်းမရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့်သာ ဤမျှ ကြာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

နော်အေးဘီစိတ်သည် ဤသို့ရှိလျှင်လည်း ရှိပါစေ။ သူ ငါ့ကိုပစ်သွားတာမှ မဟုတ်တာဘဲဟု မသိလိုက် မသိဘာသာနေဖို့ကို စဉ်းစားခဲ့၏။ ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းများကို မျက်စိထဲ၌ မြင်ယောင်လာ၏။ ဤသို့မဖြစ်ချင်တော့ပါ။

ထိုနောက်ပိုင်းများတွင် ကိုစိန်ဝင်းနှင့် နော်အေးဘီတို့ ဆက်ဆံရေးသည် အေးစက်စက်ဖြစ်လာ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ကိုစိန်ဝင်းသည် အရက်မူးမှုနှင့် နော်အေးဘီကို မောင်းထုတ်သည့်စကားများ ပြောလာ၏။ နော်အေးဘီ သည်းခံခဲ့ပါသည်။ ကိုစိန်ဝင်းမှာ အမှားကြီးမှားချေပြီ။ နော်အေးဘီသည် လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် စုထားသော ငွေများကို စိတ်ချရသော လူကြံနှင့် သူ၏မိဘများထံသို့ တိတ်တဆိတ် ပို့လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် သူမသည် ဓားကို မကြာခဏ သွေးသွေးနေ၏။ သူမ ဓားသွေးနေစဉ် သီချင်းကိုလည်း ဆိုတတ်၏။

စားသွေးသည့်အခါ ထွက်ပေါ်လာသောအသံသည် တစ်ခါ တစ်ခါ လေချွန်သံနှင့်တူ၏။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ငြွေတွန်သံ နှင့်တူ၏။ သူမ သွေးနေသောစားသည် နှစ်လေးပန်းပန်း အရှည် ရှိပါသည်။ ထိုရက်များတွင် သူမသည် ပြီးပြီးလိမ်းလိမ်း ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့် လှပကျော့ရှင်းနေ၏။

ကိုစိန်ဝင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရန်ကုန်ရောက် သည်နှင့် သူ့အိမ်သူ ပြန်သွားလေ၏။

နော်အေးဘီသည် အနက်ရောင်ပေါ်၌ အစိမ်းရောင် အပွင့်အရွက်များ ဒီဇိုင်းပါသည့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို တင်း တင်းရင်းရင်း ဝတ်ဆင်၍ မော်တော်ဦးထိပ်၌ ခုံပုံကလေးချပြီး ထိုင်နေ၏။ သူမ၏ ဆံပင်များကို ဖြန့်ချထားသဖြင့် လေထဲ တွင် လွင့်ပါလှုပ်ခတ်နေ၏။ ထိုနေ့သည် သူမ၏အလှအပကို နောက်ဆုံးမြင်ရသောနေ့ ဖြစ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီလောက်တွင် ကိုစိန် ဝင်း၏ မြကျွန်းသာမော်တော်ပေါ်၌ ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင် များ၊ ရဲများနှင့် အခင်းဖြစ်ရာသို့ လာကြည့်ကြသောလူများဖြင့် စည်ကားနေ၏။ ခဏကြာသောအခါ နော်အေးဘီကို ရဲများ က လက်ထိတ်ဖြင့် ခေါ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကိုစိန်ဝင်းကို သူမသည် စကားတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်း ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ထဲတွင် အဆင်သင့်ကိုင်ထားသော စားဖြင့် ခုတ်လိုက်ပါသည်။ ပထမတစ်ချက်တွင် ကိုစိန်ဝင်း လဲကျသွားပြီး၊ ဒုတိယတစ်ချက်သည် လည်ပင်းတစ်ခြမ်း ပြတ်သွားသဖြင့် ပွဲချင်းပြီး သေတော့၏။

နော်အေးဘီ ထောင်ခွန်တစ်ကျပါသည်။ နော်အေးဘီ ဘဝ မအေးနိုင်တော့ပြီ။ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရစဉ် ဗေဒင် လက္ခဏာဟောတတ်သည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သူမ ကို ပြောပါသည်။ 'ညည်းလူနစ်ယောက်သတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ နောက် ထပ် နှစ်ယောက် သတ်ရဦးမယ်' ဟု ဆို၏။

သူမ မကြားချင်တော့၍ ဆက်မမေးခဲ့ပါ။ လူတိုင်း မျှော်လင့်ချက်ရှိပါသည်။ ထောင်သားများ၏ မျှော်လင့်ချက် သည် နိုင်ငံတော်မှပေးမည့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကိုဖြစ်၏။

တကယ်လည်း ရခဲ့ပါသည်။ သူမသည် ၁၉၈၈ အရေး အခင်းပြီးသောအခါ အသစ်တက်လာသော အစိုးရ၏ လွတ် ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် ကြုံခဲ့၍ အသက် ၃၂ နှစ်တွင် ထောင်မှ လွတ်ခဲ့၏။ ထောင်ထဲနေစဉ်က လက္ခဏာဟောသူ အဒေါ်ကြီး၏ စကားများမှာ နားထမမှ မထွက်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သူမ ရွာကိုပြန်ရောက်သည့်အခါ မိဘဆွေမျိုးများက ဝမ်းသာကြ၏။ မိဘဆွေမျိုးများအစီရင်၏ အေးမြမှုကို ခံစား ရပြီး ဘယ်သော့အခါမှ အပူမရှာတော့ဟု ထပ်မံဆုံးဖြတ် လိုက်သောအခါ သူမရင်ထဲမှ နှလုံးသွေးများ ပေါ့ပါးလန်း ဆန်းလာသည်ဟု ထင်ရ၏။

သူမ ရွာမှာနေရတာ ပျော်လာ၏။ မောင်တွေ၊ အစ်ကို တွေနှင့်သာ အနေများပါသည်။ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေ လုပ်သော အလုပ်များကို အကုန်လိုက်လုပ်ပါသည်။ ပင်လယ် ထဲ ငါးဖမ်းထွက်လည်း သူမ လိုက်သွားပါသည်။ မိုးရာသီ လယ်လုပ်ချိန်ရောက်လျှင် လယ်တွက်ထဲ ရောက်နေပါသည်။

အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေက တရင်ခွံရာလက် ၄၀ ကို တတ်ကြသည်။ လက်တွေ့နှင့်နေလျှင် သူမလည်း အနားမှာ ရှိနေတတ်ပါသည်။ နောက်တော့ သူမလည်း လက်ခံထိုး ခြေကန်၊ ဒူးတိုက်၊ ခေါင်းတိုက်၊ အရှောင်အတိမ်းများ ဘတ် လာ၏။ နော်အေးဘီ၏ ခြေလက်လှုပ်ရှားမှုများ ပို၍ သွက် လက်လာ၏။

ဤသို့ဖြင့် နော်အေးဘီ ရွာပြန်ရောက်၍ လေးနှစ် ခန့်ရှိသောအခါ တစ်နေ့သော ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၌ အဖေညီတစ်ဝမ်းကို ဦးလေးဖြစ်သူတို့ သားအဖသုံးယောက် နှင့် သူမအပါအဝင် လေးယောက်တို့သည် စက်လှေတစ်စီး ဖြင့် ပင်လယ်သို့ ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဦးလေးတော်စပ်သည် ဦးညီပုသည် နာမည်ကြီး ပင်လယ်လုပ်သား ဖြစ်ပါသည်။ ပင်လယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အထူးကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ရေကိုကြည့်၍ အတိမ်အနက်ကို ခန့်မှန်းနိုင်၏။ ညအခါ ကြယ်များကိုကြည့်၍ မိုးလေဝသနှင့် မုန်တိုင်းကို ခန့်မှန်းတတ်၏။ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၌ ငါးအုပ် များ မြူးတတ်၏။ သို့သော် လေကို စိတ်မချရသေးပါ။ တော်ရုံ ငါးဖမ်းတတ်သူများ မထွက်ဝံ့ကြသေးပါ။ ထိုအချိန်မျိုးကို ဦးညီပုက ဝိုကြိုက်ပါသည်။ ငါးအုပ်ကို လွယ်လွယ်ထွေရ တတ်ပါသည်။ ငါးဖမ်းလေ့များ မထွက်ချိန်ကိုရွေး၍ မိမိတို့က ကျွမ်းကျင်မှုကို အားပြု၍ ကြိုးစားရှာကြ၏။

ပင်လယ်ပြင်၏ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်ကိုတော့ ဦးညီပုက ကောင်းစွာဖတ်တတ်ပါသည်။ သဘာဝမဟုတ် သော ပင်လယ်စားပြအန္တရာယ် တွေလျှင်တော့ စက်ကုန် မောင်းပြီး ပြေးဖို့သာရှိတော့၏။ ပင်လယ်ဆိုတာက ခုသူ မိန့်တဲ့ ဆိတ်ကွယ်ရာဖြစ်၍ ဒုစရိုက်သမားများ ရှိတတ် သလည်း မဆန်းတော့ဘူးဟု ဆိုရပေမည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးညီပုသည် ငါးအုပ်တစ်အုပ်နောက် လိုက်နေရင်း မသင်္ကာစွာ လှေတစ်စီးကို မြင်နေရ၏။ ထိုစက်လှေသည် မိမိတို့ရှိရာသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

မိမိတို့လှေကလည်း ငါးအုပ်ကိုတွေ့ထား၍ ဘေးဘက်မှ ပန်းလိုက်နေရာ ထိုစက်လှေနှင့် နီးသထက်နီးလာ၏။

“ဟေ့ ဟိုကလာနေတဲ့လှေက မူမမှန်ဘူးကွ၊ ဟိုကောင်တွေဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါ ကြည့်လုပ်မယ်၊ မင်းတို့ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ”

စက်လှေနှစ်စီးသည် လျင်မြန်စွာ နီးကပ်နေကြ၏။ ငါးအုပ်နောက်ကိုမဲ၍ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီးလိုက်သောအရှိန်သည် ပင်လယ်ဓားပြနှင့် မလွတ်သာသည့်အဖြစ်မျိုးကို ရောက်စေခဲ့၏။

“ဟေ့- အားလုံးမှောက်နေကြ၊ ခေါင်းမောကြည့်ရင် ပစ်သတ်မယ်”

သူတို့အသံတွေက ခပ်ဝဲဝဲပါ။ ထားဝယ်သံလိုလို၊ ရခိုင်သံလိုလိုမျိုးနှင့် အော်ပြောရင်း သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားကြ၏။

ဦးညီပုတို့လေးယောက် စက်လှေထဲတွင် မှောက်နေကြရ၏။ ဓားပြလှေပေါ်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူနှင့် နောက်လိုက် တစ်ယောက်သည် ဦးညီပုတို့လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လာ၏။ လှေချင်းကပ်၍ ကြိုးချိတ်ထားလိုက်၏။

“ထော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့ဟာတွေ၊ ဘာငါးတစ်ကောင်မှ မရသေးဘူး၊ ထို့”

ဓားပြခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် မြည်တွန်ဆဲဆိုရင်းမှ ဦးညီပုတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေ၏။ သူ၏မျက်လုံးများက နော်အေးဘီထံသို့ ရောက်နေ၏။ လှေပေါ်၌ ဝမ်းလျှားမှောက်နေသော နော်အေးဘီကလည်း ဓားပြခေါင်းဆောင်ကို စောင်းကြည့်လိုက်၏။

ဓားပြကြီး နော်အေးဘီအနား ကပ်လာပြီး -

“ဟေ့ မင်းထမ်း”

နော်အေးဘီ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ ဓားပြကြီးက သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး-

“မင်းတို့ လှေပေါ်ကပိုက်တွေ တို့လှေပေါ်ကို တင်လိုက်ပါ”

နော်အေးဘီ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ ရှိုင်ဖယ်ကိုင်ထားသော နှစ်ယောက်နှင့် ဓားကိုင်ထားသော နှစ်ယောက် အားလုံးပေါင်းမှ လေးယောက်ထဲရှိသော ဓားပြများသာ ဖြစ်ပါသည်။

နော်အေးဘီသည် ငါးဖမ်းပိုက်များကို မနိုင်မနင်း မ၊နေရသည့်ပုံမျိုးဖြင့် သေနတ်ကိုင်ထားသော ဓားပြများအနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ ပိုက်များဖြင့်ဖူးလိုက်ပြီး ကိုင်ထားသော ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။ ဦးညီပုတို့ သားအဖသုံးယောက်လည်း ဝုန်းခနဲထ၍ ကျန်ဓားပြများကို တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

နော်အေးဘီလက်ချက်မိသွားသော ဓားပြများမှာ မထနိုင်တော့ပါ။ ဦးညီပုတို့ သားအဖ သုံးယောက်ကလည်း ဓားကိုင်ထားသော ဓားပြနှစ်ဦးကို အနိုင်ယူလိုက်ပါပြီ။

ဓားပြလေးယောက်နှင့် စက်လှေကို ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အရောက် ပို့ပေးလိုက်ကြ၏။ သူမသည် ပင်လယ်တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း မြုပ်သွားသော ဓားပြလှေကို ကြည့်နေ၏။ ထောင်ထဲမှ လက္ခဏာဟောလိုက်သည့် အခေါ်ကြီး၏ စကားကို ကြားယောင်နေပါသေး၏။

ယခုတော့ နော်အေးဘီ မဟုတ်တော့ပါ။ အသက် ၅၀ နီးနီးရှိနေသော ဒေါ်အေးဘီဖြစ်နေပါပြီ။ ဒေါ်အေးဘီဘဝ ယခုတော့ အေးပြီဟုထင်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်ကာလတွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ လက္ခဏာပညာများကို ကျမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် ထုတ်ဝေခဲ့၏။ မည်သည့်ကျမ်းမဆို လက္ခဏာပုံကြမ်းများကိုသာ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ လက္ခဏာအစစ်ကိုကား တွေ့ရခဲ့၏။ ယခု ဒေါ်အေးဘီ၏ လက္ခဏာကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး တူအောင်ရေးဆွဲထားပါသည်။ လက္ခဏာ ဗဟုသုတ တိုးပွားကြပါစေ။

ကြည်မင်းစန်(အောင်မြေသာယာ)

မင်္ဂလာသော သိမ်ခြံမြေနှင့် သိင်္ဂါရဟာရောသွယ်သွယ်များ

ဆရာဦးခန့်ကျော်

ယခင်လမှအဆက်

ဝါစတု၏ အပြစ်အမျိုးမျိုးနှင့်
၎င်းတို့၏ သက်ရောက်မှုများ

၁။ အရှေ့-မြောက် - အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလုံး ဖွင့်ထားသည်။

နံရံပန်းခုံထက် မြေပြင်နိမ့်သည်။ ရေလှောင်ကန် (သို့) ရေပန်း(သို့)ရေကူးကန်က ထိုအစိတ်အပိုင်းတွင် ရှိနေသည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဝင်း (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလုံးတွင် နိမ့်သည်မြတ်ခင်း တည်ရှိနေသည်။

သက်ရောက်မှု ။ ။ သားစဉ်မျိုးဆက် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်မည်။ မည်သည့်အခါမှ အပိုမလုပ်။ ၎င်းတို့၏ဘဝတွင် အစစ အစဉ်ချောမွေ့နေမည်။ မတော်တဆ ငြင်ပွားမှု မရှိ။ အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံးမှုမျိုးမရှိ။ သေဆုံးနိုင်လောက်သည့် ရောဂါဝေဒနာများက မိသားစုတွင်း ဖြစ်ပေါ် မည်။

ဟော့ရှင် ကျန်းမာကြမည်။ ခွင့်လွှတ်တတ်ခြင်းနှင့်ကရုဏာ တရား စိုးမိုးနေမည်။

၂။ ဝါစတုစံနှုန်းကိုက်သည့် အရွေ့ဘက်တွင်မြေပို အရွေ့-မြောက်အစိတ်အပိုင်းက အပိုဒ် (၁)တွင် ပါရှိ သကဲ့သို့ တည်ရှိနေပြီး မြေပြင်က မြောက်ဘက်မှ တောင် ဘက်သို့ အနည်းငယ်မြင့်တက်နေသည်။ သက်ရောက်မှု ။ ။ မိဘစကား နားထောင်သည့် သား သမီးများ ရှိမည်။ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်ကြမည်။ စာကြိုးစား ကြမည်။ မိဘများကို ပူပန်သောကရောက်အောင် မလုပ် ကြပေ။ မေတ္တာတရား ရှိကြမည်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် ကြမည်။ ဘက်စုံထူးချွန် အောင်မြင်ရမည်။

၃။ မြောက်ဘက်တွင် ဝါစတုစံနှုန်းအရ ဖွင့်ထားခြင်း အရွေ့-မြောက်နှင့်အရွေ့ဘက်က အထက်ကအတိုင်း ပင်။ မြေပြင်က အရွေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်သို့ မြင့်တက် သွားသည်။ ကျောက်သားဥယျာဉ်မျိုး မရှိ။ အခြားလေးလံ သည့်အရာများ မရှိ။ အနောက်-မြောက်နှင့် အရွေ့-တောင် အစိတ်အပိုင်းတွင် မြေက တညီတည်းဖြစ်နေမည်။ သက်ရောက်မှု ။ ။ ငွေကြေးစီးပွားရေး အစဉ်တိုးတက် နေမည်။

၄။ အရွေ့-မြောက်ဘက်တွင် မီးဖိုချောင် အခြေအနေများက အပိုဒ် ၁ မှ ၃ က အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သက်ရောက်မှု ။ ။ အမျိုးသမီးများ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ကြ မည်။ အမြဲတမ်း သွက်လက်ရွှင်လန်းနေမည်။ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်ကိုင်နေရသည်ကို ကြည်နူးနေမည်။ ကျေနပ်ရောင်ရဲနေ မည်။ ခွင့်လွှတ်တတ်မည်။ ကရုဏာစိတ်ရှိနေမည်။ ရန်ဖြစ် ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ် မလိုမုန်းထားခြင်းမရှိ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အတော်ဆုံးမိန်းမကို ရထားသကဲ့သို့ ခင်ပွန်းသည်တွင် ခံစား ရမည်။

၅။ တောင်ဘက်မှ အခန်း သမီးမိန်းကလေးများအတွက်ဖြစ်သည်။ အခြေအနေ များက အပေါ်မှ ၁ မှ ၄ အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သက်ရောက်မှုများ ။ ။ သမီးမိန်းကလေးများ ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်ကြမည်။ သမီးများက မိဘများအပေါ် သံယောဇဉ်

ကြီးမားကြပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားသည့်တိုင် မိဘများနှင့် ခွဲခွာ မသွားပေ။ ပညာရည် မြင့်မားကြမည်။ အနုပညာဘက်တွင် တွန်းကျင့်မည်။ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ထောင်ကျကြမည်။

၆။ တောင်ဘက်မှမြေပိုက သေးငယ်ပြီး မြင့်နေသည်။ အရွေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်သို့ မြေက တဖြည်းဖြည်း ချင်း မြင့်သွားမည်။ သက်ရောက်မှု ။ ။ ဒုက္ခအပေါင်းမှ အစဉ်ကင်းဝေးနေမည်။ သူတို့ဘဝတွင် ငွေရေး ကြေးရေး ပြဿနာများ ရှားပါးမရှိ။ အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးများပါ အသက်ရှည်ကြမည်။

၇။ အနောက်ဘက် မြေပိုက သေးငယ်၍မြင့်နေမည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်က အထက်ပါအပိုဒ် ၁ မှ ၆ အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ သက်ရောက်မှု ။ ။ သားယောက်ျားလေးများ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်းမျိုး အခြေချမည်။ အချိန်တန်လျှင် ဟော့ရှင် စရာ အိမ်ထောင်ပြုကြမည်။ ကျန်းမာသည့် သားများဖြစ်ပြီး အားကစား၊ ပြင်ပလှုပ်ရှားမှုများတွင် စိတ်ထက်သန်ပြီး မိဘနှင့် အတူနေလိုသည့် ဆန္ဒများ ရှိနေမည်။ ဟန်ချက်ညီညီ နေထိုင် တတ်သည်။

၈။ အနောက်-တောင်ဘက်တွင် အိမ်ထောင်ဦးစီး၏ အခန်းရှိသည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်က အပေါ်ပိုဒ် ၁ မှ ၇ အတိုင်း ပင်ဖြစ်သည်။ သက်ရောက်မှု ။ ။ ကျန်းမာသည့် လင်မယားစုံတွဲ ဖြစ် သည်။ နာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အသက်ရှည်ကြမည်။ အလုပ် ကို ကြိုးစားပြီး အလုပ်ကိုလည်း ချစ်သည်။

၉။ အနောက်-မြောက်ဘက်တွင် ကားဂိုဒေါင်ပိတ်နေ သည်။ ဂိုဒေါင်က အိမ်မနှင့် ထိစပ်ခြင်းမရှိပေ။ ကြမ်းခင်း ပြင်ညီက နံရံပန်းခုံနှင့် တပြေးညီ ဖြစ်သည်။ သက်ရောက်မှု ။ ။ ကြည်လင်အေးချမ်းသည့် စိတ်မျိုး ရှိသည်။ အာရုံကြောနှင့်ပတ်သက်၍ ပြဿနာမရှိ။ ကြည်လင် ရှင်းလင်းသည့် အတွေးမျိုး ရှိတတ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ သည်။ တရားရူးနှင့်သက်ဆိုင်သည့် မူဝါဒများတွင် ပါဝင်

ပတ်သက်လေ့မရှိ။ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်တတ်ပြီး စိတ်တင်း ကျပ်မှု မရှိ။

အခန်း (၁၇)

ဘုရားဝတ်ကျောင်းနှင့်

ပညာရေးဆိုင်ရာသိပ္ပံကျောင်းများ

TEMPLES AND

EDUCATIONAL INSTITUTIONS

အဆောက်အအုံတစ်ခု တည်ဆောက်မည်ဆိုလျှင် ဝါစတုပညာနှင့်ပတ်သက်သည့် နည်းလမ်းများကို မဖြစ်မနေ သုံးစွဲသင့်သည်က အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အဆုံးစွန်အားဖြင့် ဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းနှင့် ပညာရေးဆိုင်ရာသိပ္ပံကျောင်းများ တည်ဆောက်ရာတွင်ပင် သုံးသင့်သည်။

ထိုသို့သုံးခြင်းဖြင့် ဝါစတုသက်ရောက်မှုများမှာ လူနေ အိမ်နှင့် အခြားအဆောက်အအုံများအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရားဝတ်ကျောင်း စသည်တို့ကိုသို့ မြင့်မြတ်ထူးခြားသော နေရာတွင် ထိုသို့သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဘုရားကယ်မည်ဟု အထင် ရောက်နေသည့် လူများအတွက် မျက်စိဖွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်ပေသေးသည်။ ဘုရားက သူ့ဘုရားဝတ်ကျောင်း တွင် ဝါစတုသက်ရောက်မှုများ အသုံးပြုခြင်းကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် အနှောင့်အယှက် မပေးပါ။

ထိုအချက်က မိတ်ဆွေတွင် ဝါစတုစွမ်းအင် တစ်စုံ တစ်ခုကြောင့် ပြဿနာတက်လာလျှင် ဘုရားထံတော်မှ ကယ်မပေးဖို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်းသည် ယုတ္တိရှိနိုင်ပါ သေး။ ဥပမာများကို တင်ပြရပါက -

၁။ တိုင်ရူပါသီပင်ကတိရှဝါရဝတ်ကျောင်း (Tirupathi Ven- katshwara Temple)က ဝါစတုစွမ်းအင်များကို အပြည့် အဝ ရရှိနေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရှေ့-မြောက်ထောင့်နှင့် အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် ရေကန်များ တည် ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အန်ဂလောမြို့မှ ဥပမာအချို့ကို ပြပါဦးမည်။

၂။ ဘန်ဂလောတွင် စိန်ဂျိုးဇက်ကောလိပ်၊ ကျွန်းနစ်ကွန် ပင်မိန်းကလေးကျောင်း(Tunic Convent)၊ ဘောလ်ဗွင် ကျောင်း(Baldwin School)စသည်တို့က ဂြိုဟ်သွား ကိုလိုနီ

ခေတ်တွင် တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို ကောလိပ်နှင့်ကျောင်းများသည် မြင့်မားသည့် ဂုဏ်သတင်း များကို ရရှိနေကြ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့၏ မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက် အစိတ်အပိုင်းများတွင် ဖွင့်ထားပြီး တောင်ဘက် (သို့) အနောက်ဘက်အပိုင်းများတွင် အဆောက်အအုံ တည်ရှိ နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၃။ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ကောလိပ်တို့က လည်း နှစ်နှင့်ချီပြီး နာမည်ကျော်ကြား ဂုဏ်သတင်းမွှေးလျက် ရှိပေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းရင်းက ၎င်းတို့၏ အနောက် ဘက်ခြမ်းတွင် အပြည့်အဝ ဖွင့်ထားပြီး အရှေ့ဘက်တွင် ပန်းခြံထားရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပုံစံအတိုင်းပင် ထိုကောလိပ်၏ ဂျေနဂါဌာနခွဲ(Jaynagar Branch)ကလည်း ၎င်းတို့နှင့် တန်းတူပင် ကျော်ကြားမှုကို ရရှိနေပေသည်။

အမဓာတ်စွမ်းအင်နှင့် အဖိုဓာတ်စွမ်းအင်များ၏ သက်ရောက်မှုကို ဆုံးဖြတ်ရာတွင် အဖိုဓာတ်စွမ်းအင်ဦးစီးသွားမှု အပေါ်တွင်သာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရသည်။ အောက်ဖော်ပြပါ ဥပမာများတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်လေ့ မရှိပါ။

ရှေးဟောင်း ဘာစာဗာနာဂူဒီ (Basavanagudi) ဧရိယာဝန်းကျင်တွင်နှင့် အကျွမ်းဝင်သူများအနေဖြင့် ဘူးလ် ဝတ်ကျောင်း (Bull Temple)ကို သတိထားမိပါလိမ့်မည်။ ကနေဒါ(Kanada)ပြည်နယ်တွင် ဘူးလ်ဝတ်ကျောင်းတော်နှင့် ယင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူနေထူထပ်သော်လည်း ဘာစာ ဗာနာဂူဒီ ဧရိယာက ပိုမိုလူသိများ ထင်ရှားသည်။ ဝတ် ကျောင်းတွင် လူအဝင်အထွက် နည်းပါးသည်။

ထိုဝတ်ကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဂနက်ရှာ ဝတ်ကျောင်း (Ganesha Temple)တည်ရှိသည်။ အမှန်အား ဖြင့် အဆိုပါဧရိယာထဲတွင် ဝတ်ကျောင်းအတော်များများ တည်ရှိနေသည်။ ဂနက်ရှာဝတ်ကျောင်း၊ ရှုဂီတာရင် ဂျီအင် ဂျနနီဆွာမိဝတ်ကျောင်း (Sri Karanji Anjanya Swami Temple)၊ ရှီဗဝတ်ကျောင်း(Shiva Temple)၊ မာလိကာဂျူနာ ဆွာမိဝတ်ကျောင်း(Mallikarjuna Swami Temple) စသည် ဖြင့် ရှိကြသော်လည်း ဝတ်ပြုမည့်သူများအပေါ် ဆွဲဆောင်မှု အားနည်းနေကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်လောက်က ရှုဂီနနက်ရှာ ဝတ်ကျောင်း မြောက်ဘက်နေရာသို့ ဘုရားလူကြီးတစ်

ရောက်လာခဲ့သည်။ တည်ဆောက်မှုများ မစတင်မီတွင် မြေကွက်ကို နိမ့်သွားအောင် ညှိလိုက်ကြ၏။

အဆောက်အအုံ ပြီးစီးသွားသည့်အချိန်တွင် ဂန်နက် ရွာဝတ်ကျောင်း၏ ကံကြမ္မာက အလှည့်အပြောင်းကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ နေ့ရော၊ ညပါ အလှူငွေများက သောက်သောက်လဲ ဝင်လာနေတော့သည်။

နိုင်ငံခြား ခရီးသွားလုပ်ငန်းမှ ဖော်တော်ကားများက ခရီးသည်များကို တင်ဆောင်ရင်း ထိုဝတ်ကျောင်းကို နေ့စဉ် ပို့ဆောင်ရင်း ဘူးလ်ဝတ်ကျောင်း၏ အနုလက်ရာများကို ဧည့်လမ်းညွှန်စာအုပ်တွင် အမွှမ်းတင်ဖော်ပြပြီး ခရီးသည်များ စိတ်ဝင်စားအောင် ပြုလုပ်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ခရီးသည်များက အဆိုပါ ဘူးလ်ဝတ်ကျောင်းသို့ သွားလိုသူက မရှိသလောက်ရှားပြီး ဂန်နက်ရွာ ဝတ်ကျောင်းကိုသာ စုပြုံရောက်ရှိနေကြတော့သည်။

ဗိုသို့ဖြစ်သွားခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ဆန်းစစ်ကြည့်မည်ဆိုပါက။ ဝါစတုစွမ်းအားများ တည်ရှိနေသည့် ဝတ်ကျောင်းတစ်ကျောင်း။ ဘုရားဖူးများကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှု (သို့) ခွာထုတ်ပစ်နိုင်မှု အခြေအနေများ၊ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဝတ်ကျောင်းအဆောက်အအုံတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် စွမ်းအင်စက်ကွင်းသည် မိတ်ဆွေ၏စိတ်နှင့် အပြန်အလှန် တုံ့လှယ်မှု ဖြစ်ပေါ်ပြီး မိတ်ဆွေ၏ အတွေးစိတ်ကူးများကို အစားဖြည့်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေတော့သည်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များက ကီလိုမီတာ ထောင်နှင့်ချီဝေးကွာသည့် ဘန်ဂလောမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ခရီးသွားလမ်းညွှန်များက သမိုင်းဝင် ဘူးလ်ဝတ်ကျောင်းတော် အကြောင်းကို ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောဆိုကြသည့်အချိန်တွင် ခရီးသည်များ၏ စိတ်အာရုံတွင် အောက်ပါ အချက်နှစ်ချက် ပေါ်လာနိုင်သည်။

၁။ “ငါဒီခရီးစဉ်အတွက် အားထုတ်ခဲ့ရတာ ငွေလည်း အတော်ကုန်ခဲ့ရပြီ။ ရောက်နေမှတော့ သမိုင်းဝင်နေရာတွေ၊ မြို့တော်က အလှအပနေရာတွေကို ကြည့်သွားမှပဲ။ သူတို့ပြောတဲ့ ဝတ်ကျောင်းတော်ကိုလည်း ဝီလောက်ခရီးဝေး လာခဲ့ပြီးမှတော့ ကြည့်သွားမယ်”

ထိုအတွေးများက အဆောက်အအုံ၏ ဆွဲဆောင်မှု သက်ရောက်နေသည့် အကောင်းမြင်မှုပါရှိနေသော အတွေးများပင် ဖြစ်သည်။

၂။ “ဘူးလ်ဝတ်ကျောင်းထဲမှာက ဘာရှိလို့လဲ၊ ဒီဝတ်ကျောင်းက လှေကားအမြင့်ကြီးကို ဘယ်သူက အပင်ပန်းခံတက်နေဦးမှာလဲ၊ အခုတောင် ငါပင်ပန်းနေပြီ”

ဟူသည့် အဆိုးမြင်အတွေးများ ပေါ်လာရခြင်းမှာ ဝတ်ကျောင်းကိုယ်နှိုက်တွင် တာဝန်ရှိနေပါသည်။

အဆိုပါ ဘူးလ်ဝတ်ကျောင်းက စုတိယ အမျိုးအစား အတွေးမျိုးကို ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းဝတ်ကျောင်းက အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာပြုထားသဖြင့် ဗူဇော်ပသမှုကို တောင်ဘက်သို့ ပြုခြင်းကို ဟန့်တားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို့ပြင် အနောက်ဘက်တွင် မတ်စောက်သည့် ရေတံခွန်ရှိ၍ တောင်ဘက်ခြမ်းတွင်မူ ရေကန်တည်ရှိသည်။ အနောက်-မြောက် အစိတ်အပိုင်းက မြောက်ဘက်ထက် မတ်စောက် မြင့်မားနေသည်။ ထိုအချက်များကြောင့် အမဓာတ်စွမ်းအင်လှိုင်းများက ပေါ်ထွက်လာပြီး ဘုရားဖူးများကို အဆိုးမြင်စေသည့် အဖြစ်မျိုးရောက်အောင် ဗွန်းပို့နေတော့သည်။

ဂန်နက်ရွာဝတ်ကျောင်းအနေအထားကို ကြည့်ပါက ဝတ်ကျောင်းပုံစံက ထောင့်မှန်စတုရန်းအဆောက်အအုံ ဖြစ်ပြီး တိုသည့်ဘက်များက အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တွင် အသီးသီး တည်ရှိနေသည်။ ကျယ်သည့်ဘက်များက မြောက်နှင့်တောင်ဘက်ကို အသီးသီးမျက်နှာပြုထားသည်။ အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသည့် ဆင်ခြေလျှောက် သဘာဝအားဖြင့် အမဓာတ်ကိုဆောင်နေသည်။ ထိုအတိုင်းပင် အရှေ့ဘက်မှ မြင့်နေသည့်အနေအထားကလည်း အမဓာတ်ပင်ဖြစ်သည်။ လမ်း၏ ဆင်ခြေလျှောက်ပုံစံကလည်း အမဓာတ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဘုရားဝတ်ကျောင်း၏ ကျယ်ပြန့်သည့် မျက်နှာစာသည် မြောက်ဘက်နှင့်တောင်ဘက်ကို တန်းနေသည့် အနေအထားက အဓိဓာတ်ဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်မှ နိမ့်ပြီး တောင်ဘက်က မြင့်နေသည့် အနေအထားမျိုးတွင် တည်ရှိနေခြင်းကလည်း ကောင်းနေသည်။

လမ်း၏အနေအထား ဆင်ခြေလျှောက်သည် အနောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိနေသည့် ပုံစံကလည်း အားရစရာ မကောင်းချေ။ ယင်းတို့က အားနည်းနေပြီး အမဓာတ် သက်ရောက်မှုကို ဖြစ်နေစေသည်။ သို့သော် ယင်းချို့ယွင်းချက်ကို တောင်နှင့်မြောက်တန်းနေပြီး အားကောင်းလှသည့် အဓိဓာတ်စက်ကွင်းက အလွယ်တကူ ကျော်လွှား

ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ ဝတ်ကျောင်းသည် လူသိများ ထင်ရှားလာခဲ့တော့သည်။

ထိုဥပမာများကို ပေးရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်က သက်ရောက်မှုများကို ဆန်းစစ်ရာတွင် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုတည်း အပေါ် အခြေမခံဘဲ ဘက်စုံမှ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်တတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၀)

နေအိမ်အတွင်းပိုင်းမှ အရောင်များ

"EVAMESHA MAHADEVO DEVA DEVA
PITAMAHA
KAROTINIYATAM KALAM KATATMA
ESHWARI THANUHU
VISWAYE RASA MAYO VIPRA SARVA
LOKA PRADIPAKAHA
TESHAM SHRESHTA PUNAHA SAPTA
RASA MAYO
TANAYE NAMAHA"

-(KURMA PURANA)

အနက်အဓိပ္ပာယ်

ထိုဝါထာသည် လောက၌ လူသားအားလုံး၏ အဖြစ်တော်မူသော ဘုရားကို ညွှန်ပြထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘုရားသည် စကြဝဠာတစ်ခုလုံးကို ထောက်ပံ့သည်အရောင်များဖြင့် ဖန်ဆင်းပေးထားသည်။

ထိုအရောင်များတွင် ရောင်စဉ်ခုနစ်ပါးက အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

အရောင်သည် ဝါစတု၏အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု မဟုတ်ချေ။

သို့သော် နေအိမ်အတွင်းပိုင်း မွမ်းမံသည်ကိုစွရပ်များတွင် တိုးတက်လုပ်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ နေရောင်ခြည်က အဖြူရောင်အဖြစ် တွေ့မြင်ကြရသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ရောင်စဉ်ခုနစ်ပါးကို ပေါင်းစပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ကြသည်မှာ အချိန်ပတ်တော်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

အနီ၊ လိမ္မော်၊ အဝါ၊ အစိမ်း၊ အပြာ၊ မဲနယ်၊ ခရမ်း

အရောင်များက ရောဂါဝေဒနာ အတော်များများကို ကုစားနိုင်သည်။ ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ရောင်စဉ်ကုထုံး သိပ္ပံပညာရပ်အနေဖြင့် လက်တွေ့ပြသခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်သည်။

အရောင်တစ်ခုချင်းစီတွင် သက်ရောက်မှု တစ်ခုစီ ချိတ်ကြသဖြင့် ယင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အသုံးချ၍ ဝါစတုအကျိုးရလဒ်များ တိုးတက်ရရှိလာစေရန် အခွင့်အရေး ရယူသင့်ပေသည်။

နေအိမ်အတွင်းပိုင်းတွင် အရောင်များ သုံးစွဲခြင်း

အဖြူရောင်က နေရာတိုင်းနှင့် လိုက်ဖက်သဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုအရောင်က ဆန့်ကျင်တတ်သည့် သဘောလက္ခဏာ အသွင်မျိုး မရှိသဖြင့် လူတိုင်းနှင့် သင့်တော် သည်။

သက်ရောက်မှုများအလိုက် အောက်ဖော်ပြပါ အခြားအရောင်များကို နေအိမ်အတွင်းပိုင်းတွင် သုံးစွဲနိုင်သည်။

၁။ အနီရောင်

ရှောင်ကြဉ်သင့်သည်။ ထို့အတူပင် မီးခိုးရောင်နှင့် အနက်ရောင်တို့ကိုလည်း ရှောင်သင့်သည်။ အနီရောင်က အားကောင်းလှသည်။ မီးခိုးရောင်နှင့် အနက်ရောင်တို့က အမေဓာတ်အရောင်များ ဖြစ်သည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များသည် ဝမ်းနည်းမှုဆွေးရသည့် အချိန်ကာလများတွင် အနက်ရောင်များကို ဝတ်ဆင်တတ်ကြသည်။ မီးခိုးရောင်သည် သေခြင်း၏ အရောင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှောင်သင့်ပါသည်။

၂။ လိမ္မော်ရောင် (သို့) ပန်းရောင်

မီးဖိုချောင်၊ ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းများတွင် သုံးရန်သင့်လျော်သည်။

၃။ အစိမ်းရောင်

စာဖတ်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်းတွင် သုံးသင့်သည်။

၄။ အပြာရောင်

အိမ်ခန်းများတွင် သုံးသင့်သည်။

၅။ ခဲနယ်ရောင်

ဘုရားခန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်(Pooja)တွင် သင့်လျော်သည်။

အိပ်ခန်းတွင်းတွင် အပြာရောင်ဆေး သုတ်ရုံမက အပြာရောင် မီးလုံးကိုလည်း ဝါစတုအကျိုးရလဒ်အတွက် ထွန်းထားသင့်ပါသည်။ အပြာရောင်က အေးမြ၍ တည်ငြိမ်မှုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသည်။

နေကာများ တပ်ဆင်သည့်အခါတွင်လည်း အရောင်နုများဖြင့်သာ သုံးစွဲသွားသင့်ပါသည်။ ရင့်သည့် အရောင်များကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ပါ။

အခန်း (သု)

ဝါစတုသက်ရောက်မှုများနှင့် ကင်ဆာရောဂါ

VAASTU DEFECTS AND CANCER

ကင်ဆာရောဂါသည် ဝါစတု သက်ရောက်မှုများနှင့် နီးစွယ်ပြီး အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖွင့်ပြနိုင်သည့်သဘောကို သီးခြားဆွေးနွေးသင့်သည်ဟု ယူဆရပါသည်။

အခြားသော ရောဂါဘယများကလည်း သက်ဆိုင်ရာ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ လှုပ်ရှားမှုပုံမမှန်ဘဲ အားနည်းလာသည့် အခါမျိုးတွင် အတွင်းကယာဝါစည်းများက သာမန်အတိုင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း ဖွင့်ပြခြင်းမျိုး ရှိတတ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် ဆီးရောဂါ။

ထိုရောဂါ ဖြစ်ပေါ်သည့်အခါ ပြဿနာ၏ဗဟိုချက်နေရာက ထုတ်လုပ်ရာ နေရာဝန်းကျင်နှင့် ပန်ကရိယရည် (pan creatic Juices) (သို့) အင်ဆူလင်(Insulin)များ သိမ်းသွင်းပေါင်းစပ်ခြင်း (သို့) ကျောက်ကပ်လုပ်အား ဆုတ်ယုတ်ခြင်း (renal failure)ကြောင့် ကျောက်ကပ်တွင် ရောဂါဖြစ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုနည်းအတိုင်းပင် အကြောင်းကြောင်းသော ချို့ယွင်းချက်များကြောင့် နှလုံးရောဂါ ပြဿနာဖြစ်ရသည်။ ရင်ကျပ်၊ ပန်းနာ၊ အစာမကြေသည့်ဝေဒနာ၊ လိပ်ခေါင်းရောဂါ စသည်ဖြင့် ရောဂါပေါင်းစုံရှိသည်။ ထိုရောဂါအမျိုးမျိုးတွင် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများက အထိခိုက်ခံရဆုံးဖြစ်သည်။

သို့သော် ယင်းတို့အတွင်းတွင် တည်ရှိသည့် ကလာပ်စည်းဆံလုံ အဆောက်အအုံ (cellstructure) များတွင်မူ

မည်သည့်ထိခိုက်မှုမျိုးမှ မရှိချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပေါ်မည့် လက္ခဏာများ မပြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှ ဆဲလ်တိုင်းတွင် ဒီအင်အေ (DNA) တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းက ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာ အချက်ပြမှုကို မူတည်၍ သတ်မှတ်ထားချိန်တွင် အဆများစွာပွားရန် အစီအစဉ်လုပ်ထားသည့် ပုံစံမျိုးရှိနေသည်။ သတင်းအချက်အလက်များ ဆဲလ်ထဲသို့ အချိန်မီရောက်လာသည့်အခါ ဆဲလ်၏ အစိတ်အပိုင်းများက ပုံမှန်အတိုင်း လုပ်ဆောင်သွားတော့သည်။ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်မလာပါ။

ထိုဖြစ်စဉ်အတိုင်း လှုပ်ရှားနေရာမှ တစ်နေရာရာတွင် အဆက်အသွယ်က ထိန်းသိမ်းမရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ ဆဲလ်များက သွေသဘောနှင့်သူ ဆပွားနေတော့ရာ ဆပွားလာမှုက ထိန်းသိမ်းမရဖြစ်လာပြီး ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်လာစေတော့သည်။

ကင်ဆာကုဆေးရုံတွင် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်စ လူနာတစ်ဦးကို တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်များမှာ အရှေ့-မြောက် အစိတ်အပိုင်း၏ ချို့ယွင်းချက်နှင့် တင်းမာနေမှု (သို့) ဒုတိယ အစိတ်အပိုင်း၏ ချို့ယွင်းချက်များကြောင့် ထိခိုက်ခံကြရသည်။ ယင်းအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ရှေ့မှအခန်းတွင် ရှင်းလင်းပြပြီး ဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ကျန်းမာနေရန်အတွက် အဓိဓာတ်စွမ်းအားက လူ့ခန္ဓာ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးထားရန် လိုအပ်သကဲ့သို့ အဓိဓာတ်စွမ်းအင်များကို ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ပြီး ဇီဝ-စွမ်းအင်စက်ကွင်း ဖြစ်လာစေရန် ဖန်တီးရမည်။

စာဖတ်သူများ မှတ်သားထားရန်မှာ မြေကွက်တစ်ခု၏ အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသည့် မိသားစုများ၏ စိတ်အပေါ် အလွန်အရေးကြီးသည့် သက်ရောက်မှု ရှိနေသည့်အချက် ဖြစ်သည်။

အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် ချို့ယွင်းချက်ရှိနေသည့် နေအိမ်တစ်အိမ်တွင် မြေကွက်တွင်နေထိုင်သည့် သက်ရှိဇီဝရုပ်၏စိတ်တွင်ပါ သက်ရောက်မှုများရှိနေသဖြင့် စွမ်းအင်စီးဆင်းမှုက လုံးဝအနှောင့်အယှက် အဖြစ်ခံလိုက်ရသည်။ စိတ်သဘာဝနှင့် ခြပ်သဘာဝတို့သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းအပေါ် အထူးပြုဖော်ပြရာတွင် ကွဲပြားမှုများရှိနေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည့်အချက်က စိတ်မပါရှိသည့် စွမ်းအင်စက်ကွင်းက ဆဲလ်၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စေသည့်အတွက် ၎င်းတို့က စိတ်ပရမ်းပတာဖြစ်လာပြီး ထိန်း

သိမ်းမရလောက်အောင် ဆပွားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ရောဂါဘယများ ဖြစ်ပေါ်မှုတွင် ဒုတိယအကြီးမားဆုံး လူသတ်သမားဖြစ်သည့် ကင်ဆာရောဂါ၏အကြောင်း ပိုမိုသိရှိနိုင်စေရန် လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ်အတွင်းတွင် ဒေါ်လာဘီလီယံပေါင်းများစွာသုံးစွဲ၍ သုတေသနပြုခဲ့ကြသည်။

စားသောက်ပုံစနစ်၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ ကော်ဖီ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားများ၊ စိတ်ဖိအားနှင့် အရင်းခံအကြောင်း အချက်များ အားလုံးအပေါ် ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ပွားလာစေမှုအတွက် အပြစ်တင်ရမလို ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့သော် မည်သို့မှ ကောက်ချက်ချ၍ မရသေးချေ။ ယင်းအချက်များသည် စာရင်းဖော်အနေအထား၊ သတင်းအချက်အလက် အဆင့်တွင်သာ တည်ရှိနေပြီး မည်သို့မျှ ခရီးမရောက်နိုင်သေးပေ။

အလားတူပင် ယင်းရောဂါကို 'ကုသ'နိုင်မည့် ဆေးဝါးများတွင် ခေတ်မီ ဩလိုပတ်သစ်နည်းစနစ် (Allopathic system)အပါအဝင် ဆေးဝါးများကလည်း မည်သို့မှ အရာမရောက်စေခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် 'ကင်ဆာရောဂါ စမ်းသပ်ရာဌာနနှင့် ကင်ဆာရောဂါသက်သာရာဌာန' မျိုးလောက်သာ ရှိနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝန်များကလည်း လူနာအား လိုအပ်သည့်ဆေးကုသမှုများ ပြုလုပ်ပြီးချိန်တွင် လူနာက 'ရောဂါကုသပျောက်ကင်းပြီ' ဟူသည့် ဝေါဟာရမျိုး သုံးစွဲလေ့မရှိကြချေ။

ရောဂါပြန်ပေါ်လာမည့် အချိန်ကို မျှော်လင့်နေရသည့် အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။ ကုသပေးသည့် အစီအစဉ်တွင် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း၊ ဓာတ်တင်ခြင်းနှင့် ဓာတုဓာတ်ထုံး (chemotherapy) များက လူနာအား အဆုံးမရှိအောင် နှိပ်စက်ကလွှဲပြုကြတော့သည်။

ကင်ဆာရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ ဓာတ်ခွဲခန်းများတွင် သော်လည်းကောင်း၊ အနုကြည့်မှန်ဘီလူးများအောက်တွင် သော်လည်းကောင်း အဖြေရှာတွေ့သည့် အခြေအနေမျိုး တစ်ခုတလေမှ မရှိသေးပါ။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုရောဂါဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းသည် လူများနေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံအပေါ် မူတည်နေခြင်းဖြစ်သည်။ လူနေထိုင်သည့် အရှေ့-မြောက် အစိတ်အပိုင်း ချို့ယွင်းနေခြင်းကြောင့်၊ စွမ်းအင်စက်ကွင်းများ ပုံပျက်

ပန်းပျက် ဖြစ်နေမှုကြောင့် ဖွင့်ပြလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မည်သည့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွင် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်လာမည်လဲဟူသည့်အချက်က အရှေ့-မြောက်အစိတ်အပိုင်းနှင့် ယှဉ်တွဲတည်ရှိနေသည့် အခြားအစိတ်အပိုင်းများအပေါ် မူတည်နေပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာလျှင် ထိခိုက်မှုက ပြင်းထန်ပြီး အနည်းဆုံး အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုဖြစ်သည့် အရှေ့-မြောက်အပါအဝင် အစိတ်အပိုင်းတို့က ကင်ဆာရောဂါကို အစပျိုး ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း (သို့)ဆဲလ်က စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဟန်ချက်ကို ပျက်ပြားသွားစေသည်။

ထိုကိစ္စများတွင် အိမ်ပိုင်ရှင်များအနေဖြင့် ချို့ယွင်းအားနည်းချက်များကို ပြုပြင်နိုင်ပါသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အောက်ဖော်ပြပါ ကိစ္စရပ်များကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် လုံးဝိုင်းနေခြင်း၊ အနောက်တောင်ထောင့်က ပီတိနေခြင်း

ရင်ဘတ်ဝန်းကျင်တွင် ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ အဆုတ်နှင့်အစာပြွန် (esophagus) စသည်တို့တွင် ထိခိုက်မှုဖြစ်တတ်သည်။

နေအိမ်၏ အရှေ့-မြောက်ဘက် ချွန်ထွက်နေခြင်းနှင့် အနောက်ဘက်တွင် ဖိအားဝင်နေခြင်း

ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့် လည်ပင်းဝန်းကျင်တွင် ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသည်။

အရှေ့-မြောက်၊ အရှေ့ဘက်၊ အနောက်-မြောက်ဘက်တို့က မြင့်နေပြီး အနောက်-တောင်ဘက်၊ တောင်ဘက်၊ အနောက်ဘက်တို့က နိမ့်နေခြင်း

ဦးနှောက်ကင်ဆာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။

အရှေ့-မြောက်ဘက် ချို့ယွင်းချက်နှင့် အရှေ့-တောင်ဘက် ချို့ယွင်းချက်များ ရှိနေခြင်း

ရင်သားကင်ဆာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။

အရှေ့-မြောက်ဘက် ချို့ယွင်းချက်နှင့် တောင်ဘက် (သို့) အနောက်-တောင်ဘက်တွင် ချို့ယွင်းနေခြင်း

သားအိမ်(Uterus)ကင်ဆာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။

အရှေ့-မြောက်ဘက် ချို့ယွင်းချက်နှင့် အနောက်ဘက်
၏ အနောက်-တောင်ဘက် ချို့ယွင်းနေခြင်း
ကျောက်ကပ်(Kidneys) ကင်ဆာ ဖြစ်ပေါ်တတ်
သည်။

အရှေ့-မြောက်ဘက် ချို့ယွင်းချက်နှင့် အခြား အစိတ်
အပိုင်းများတွင် ချို့ယွင်းနေခြင်း
သွေးကင်ဆာ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။

အရှေ့-မြောက်ဘက်တွင် ချို့ယွင်းချက်နှင့် အနောက်
ဘက်တွင် ချို့ယွင်းနေခြင်း
ဝမ်းဗိုက်မှ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများတွင် ကင်ဆာဖြစ်
ပေါ်နိုင်သည်။ အူကင်ဆာ ဖြစ်နိုင်သည်။

အရှေ့-မြောက်ဘက် ချို့ယွင်းချက်နှင့် အနောက်ဘက်
၏ အနောက်-တောင်ဘက်တွင် ချို့ယွင်းနေခြင်း
အူမ(Colon)ကင်ဆာကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။

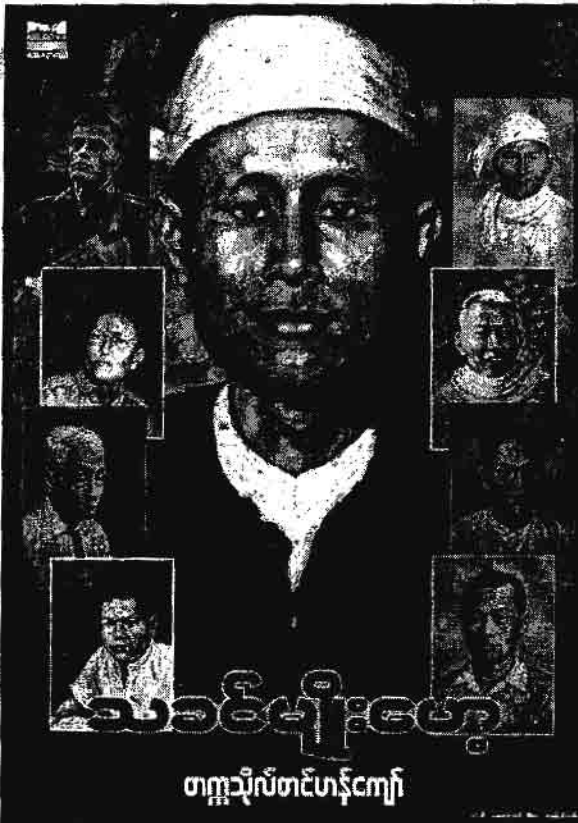
အထက်ပါချို့ယွင်းချက်များ တည်ရှိနေပါလျှင် ဝါစတု
ပညာရှင်များ၏ အကူအညီကို ရယူလျက် ချို့ယွင်းချက်
အတိမ်အနက်ကို အသေအချာစစ်ဆေးရန် အလေးအနက်
တိုက်တွန်းလိုပါသည်။

ချို့ယွင်းချက်ပြင်းထန်မှုကို အသေအချာ မှတ်သားပါ။
ထိုအချက်က အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ထိုသို့ မလုပ်ပါက
ချို့ယွင်းချက် အလွန်ပြင်းထန်နေပြီးနောက် ရောဂါက ဖွင့်ပြ
ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်တော့သည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားစေနိုင်ပါ
သည်။

အထက်ပါအချက်များကို အလေးအနက်မှတ်သားပြီး
ချို့ယွင်းချက်များကို ပြုပြင်မှုများ ပြုလုပ်သွားရမည် ဖြစ်ပါ
သည်။

(ဆက်ရန်)

ဆရာဦးခန့်ကျော်

သခင်မျိုးဟေ့
တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်

သခင်မျိုးဟေ့

တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်

သခင် ၁၂ ယောက်အကြောင်းကို
စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖော်ပြထားသော
စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်

ပြန်ဆိုရေး - လေယျာမြေစာပေတိုက်

အမှတ်(၇၂၄) အခန်း(၁၈) ပထမထပ်၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊

(၁၇×၁၈)လမ်းကြား၊ လသာဦးဦးလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

မူနှိပ် - ၀၉ ၄၅၂၂၂၇၀၈

ခု နှစ် ရက် သား သ မီး များ အ တွက်
၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

ဟောစာတမ်းနှင့်ယတြာ

ဦးညွန့်လှိုင်(ကြို့ပင်ကောက်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

တနင်္လာသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပဝတ္တိ ဌာနနှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအားများစိုးမိုးနေရာ ယခင်လထက် ကံကောင်း လာပြီဖြစ်၏။ အလုပ်အကိုင် အသစ်များ ရက်စွဲရှိရာ ဇွဲ လုံ့လ မြှင့်တင်လျက် ကြိုးစားပါ။ ခရီးသွားလာရေး လုပ်ငန်း အကျိုးပြုမည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနံဆင့် လုပ်ငန်း အတွက် သောကရှိမည်။ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွင် ဥပဓိ ရှိ၏။ ဝန်ထမ်းများ အလုပ်ပင်ပန်းမည်။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ အပျော်ခရီး မထွက်သင့်ပါ။
ယတြာ - လူသွားလမ်း သဲခင်းပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ အမြင့်မှ လိမ့်ကျတတ်၏။
ယတြာ - လိမ္မော်သီး၊ လိမ္မော်ရည် လျှော်စားပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ သောကြာနံဆင့် လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၆) ဂဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ ကောင်းပြီး (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ညှိ၏။
မှတ်ချက်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ပွားများပါ။

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ယခင်လနည်းတူ ဆိုးအားများ စိုးမိုးနေရာ အကြံ အစည် လွဲမှားတတ်၏။ အကြံဉာဏ် မှေးမှိန်နေတတ် ၏။ ပေးရန်၊ ရရန် ငွေကြေးကိစ္စများ မပြေမလည်ရှိ မည်။ သို့သော် ဘဏ်ချေးငွေ တစ်စုံတစ်ရာရရန် အကြောင်းပေါ်မည်။ သူတစ်ပါးအတွက် ငွေကြေး အာမခံခြင်း မပြုရ။ အိမ်၊ မြို့၊ မြေ ထွက်တတ်သည်။ ဝန်ထမ်းများ နေရာအပြောင်းအလဲ ရှိမည်။ ကျောင်း သား၊ ကျောင်းသူများ စိတ်လေနေတတ်၏။
ယတြာ - ဘုရား၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် တံခွန် လှူပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ မိန်းမချင်း ပြဿနာကြောင့် အိမ်တွင်းစကား သောကရှိမည်။ ငယ် သူများ အမြင်ရလှပြီ။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ ကျောပြင်နှုတ် ဖယ်လျှင် ဥပဓိရှိမည်။
ယတြာ - နွားနို့ဆွမ်း ကပ်လှူပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ တနင်္လာနံဆင့် လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၂) ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေ့ ကောင်းပြီး (၇) ဂဏန်းနှင့် စနေနေ့ ညှိ၏။
မှတ်ချက်။ ကတိ ဝန်ခံမှု မြဲပါစေ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာန၏ ကောင်းအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ဆိုးအားက စိုးမိုးထားသဖြင့် ယခင်လကဲ့သို့ အဆင်ပြေမှုများ မပြည့်စုံနိုင်ပါ။ စိတ်ဆင်းရဲမှုများနှင့် အခက်အခဲအချို့ တွေ့မည်။ လူမျိုးခြားအတွက် သောကရှိမည်။ သားသမီး လူငယ်များအတွက် စိတ်တိုင်းမကျ ရှိမည်။ မင်းစိုးရာဇာ၊ မိဘ၊ အကြီးအကဲ၏ ကူညီမှု ရမည်။ နေအိမ်လုပ်ငန်း ပစ္စည်းပျောက်တတ်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အကြံဉာဏ်ကို ရယူပါ။ ကားမတော်တဆ ပျက်စီးတတ်၏။ ဝန်ထမ်းများ အလုပ်ဌာန ကူးပြောင်းလိုစိတ်မေါ်မည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ သတိပေးခံရတတ်၏။

ယတြာ - နာမကျန်းဖြစ်သူများကို ဒါန တစ်ခုခု ပြုပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထင်လွဲတတ်၏။ လူငယ်များ ပြဿနာပေါ်တတ်၏။
 - (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ အမြင့်မှ လိမ့်ကျတတ်၏။
- ယတြာ - တံတားခင်း လှူပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ စနေနံသင့်လုပ်ငန်းများ။
 - (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၇) ဂဏန်းနှင့် စနေနေ့ ကောင်းပြီး (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ညှိ၏။
- မှတ်ချက်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွင် ပါဝင်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပဝတ္တိ ဌာနနှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအားများ စိုးမိုးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ယခင်လထက် စိတ်သက်သာရာရမည်။ စပ်တူရွယ်ယာ လုပ်ငန်းများ အကျိုးပြုမည်။ ဆွေမျိုး အကူအညီရမည်။ အိမ်၊ မြေ ဝင်ကိန်းရှိ၏။ တပည့်လက်သား အလုပ်သမား မြေ အဝင်အထွက် မငြိမ်မသက်ရှိမည်။ ငယ်သူများအတွက် သောကရှိမည်။ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သူများ

၏ အကူအညီကြောင့် လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်ရန် အခွင့်သင့်မည်။ ပြည်ပရေးရာကိစ္စ မကောင်းသေးပါ။ ဝန်ထမ်းများ အပြောင်းအရွှေ့ မရှိ။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ကျောင်းတက်မမှန် ရှိမည်။

ယတြာ - သင်္ကန်းလှူပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်မည်။ တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ဝေးနေရတတ်၏။
 - (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ အမျိုးသမီးများ မီးယပ်ရောဂါ အမျိုးသားများ အဆုတ်ရောဂါ သတိပြုပါ။
- ယတြာ - စေတီပုထိုး၊ ကျောင်းတွင် အုတ်လှူပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ ကြာသပတေးနံသင့် လုပ်ငန်း စပ်တူလုပ်ပါ။
 - (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၆) ဂဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ ညှိ၏။
- မှတ်ချက်။ ပရဟိတအသွင်ဖြင့် ဘဝကံဖြစ်သန်းပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာန၏ ကောင်းအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ဆိုးအားက လွှမ်းမိုးထားရာ ယခင်လထက် အနည်းငယ် အကျပ်အတည်းရှိမည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမှန်သမျှ မအောင်မြင်ရှိမည်။ လုပ်ငန်းကို အားပြိုင်သူ အများအပြား တွေ့ရမည်။ စိတ်ဖိစီးမှုများမည်။ အတိုက်အခံများကြောင့် သောကရှိမည်။ ပရဟိတလုပ်ငန်း (နိုင်ငံရေး)များတွင် ထိုးနက်မှုများ ရှိမည်။ အနုပညာရှင်တစ်ဦး၏ အကြံပေးမှုဖြင့် လမ်းကောင်း လမ်းမှန် တွေ့မည်။ နေအိမ်နေရာ အပြောင်းအလဲရှိမည်။ ဝန်ထမ်းများ အောက်လက်ငယ်သားကြောင့် သောကရှိမည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာတွင် အားနည်းနေမည်။

ယတြာ - ရွှေရင်အေး လှူပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်၏။ လူငယ်များ သောကများမည်။
 - (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ ကျောက်ကပ်တွင် ဥပဒ်ရှိသည်။
- ယတြာ - ဘုရားတွင် ကြက်လျှာတိုင် လှူဒါန်းပါ။

- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ တနင်္ဂနွေနှင့် လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၁) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ညံ့၏။ မှတ်ချက်။ နှုတ်လုပ်စေ။

စနေသားသမီးများ

သောကြာသားသမီးများ

- (က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာန၏ ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားက စိုးမိုးနိုင်ခြင်းမရှိသေးသဖြင့် ယခင်လနည်းတူ အခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်းရှိမည်။ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ပပျောက်နေ၏။ အောက်လက်ငယ်သား မတည်ငြိမ်မှုကြောင့် အခက်အခဲရှိမည်။ အပေါင်ဆုံး မြေယာဝင်ကိန်းရှိ၏။ စက်မှုဆိုင်ရာလုပ်ငန်း စပ်တူလုပ်ရကိန်းရှိ၏။ ငွေပျောက်တတ်၏။ ဝန်ထမ်းများ ပူးတွဲတာဝန် ထမ်းဆောင်ရတတ်၏။
ယတြာ - စေတီဘုရား၏ စနေထောင့်တွင် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပါ။
- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ မျက်လုံးတွင် ဥပစ်ရှိ၏။
ယတြာ - ခွေး၊ ကြောင်၊ ငှက် အစာကျွေးပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ အင်္ဂါနှင့် လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၂) ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေ့ ညံ့၏။ မှတ်ချက်။ လူသွားလမ်း အရိပ်ပင်စိုက် ကုသိုလ်ယူပါ။

- (က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာန၏ ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားက စိုးမိုးနိုင်မှု အားနည်းသေးသဖြင့် ယခင်လနည်းတူ အကျပ်အတည်း စိတ်ဆင်းရဲမှုရှိမည်။ အပြိုင်အဆိုင်ရှိမည်။ ကြာသပတေးနေ့ မြေ၊ အမွေကိစ္စ သောကရှိမည်။ ခြေနှစ်ချောင်း ထွက်ကိန်းရှိမည်။ သောကြာနေ့ သားသမီးတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဇွပ်စွဲခံရတတ်၏။ သို့သော် အကြီးအကဲ တစ်စုံတစ်ဦးကြောင့် ထောက်တည်ရာရမည်။ ဝန်ထမ်းများအချင်းချင်း မနာလိုမှုရှိမည်။ ကျောင်းသားများ အပြိုင်အဆိုင် ပကာသနကြောင့် ဒုက္ခတွေ့မည်။

ယတြာ - သံဃာတော်များကို သင်္ကန်းလှူပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောတွင် ဥပစ်ရှိ၏။

ယတြာ - အိပ်ရာအောက် ကန်စွန်းရွက်ခင်းအိပ်ပါ။ မြောက်အရပ်သို့ စွန့်ပါ။

- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ တနင်္ဂနွေနှင့် လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ကောင်းပြီး (၂) ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေ့ ညံ့၏။ မှတ်ချက်။ ကောင်းမှုတစ်ခုခုအတွက် ခေါင်းလောင်းထိုး အမျှဝေ မေတ္တာပို့ပါ။

ဝေတ္တာပန်းနှင့်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

ဦးညွန့်လှိုင် (ကြို့ပင်ကောက်)

တိုက်-အမှတ် (၄၁)၊ (၅)လွှာ၊ အိမ် ၁၆၇ လမ်း။

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဝှန်း - ၄၀၀၉၃၃

ဇနီး - နနက် (၉၀၀) နာရီမှ ဝှန်းလွဲ(၃၀၀) နာရီအထိ
|တယ်လီဖုန်းဖြင့် မေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါ။

ဟောစာတမ်းများအတွက် VPP ဖြင့် ငွေကြိုတင်ပို့ပေးမှုသာ
လက်ခံဆောင်ရွက်ပါသည်။

စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ နာမည်ပေး၊

ကုမ္ပဏီနာမည်ပေး၊ အထူးအရေးကြီးကိစ္စရပ်များအတွက်

ထိထိမိမိ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါကြောင်း။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် ဗေဒဗိသိကလောကိန်းများ

ဆရာဦးခန့်ကျော်

(အနုပညာရှင်)

CAPRICORN

မကာရရာသီ

(ဒီဇင်ဘာ - ၂၀ ရက် မှ ဇန်နဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို ပြဆိုလေ့မူ)

ဤကာလအတွင်း ငွေကြေး အကျပ်အတည်းများမှ စတင်လွတ်မြောက်နိုင်မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြွေးမြီကိစ္စများ သက်သာအဆင်ပြေသွားနိုင်မည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းများရှိမည်။ နိုင်ငံခြားသွားရန် အခွင့်အလမ်းကောင်းများ စတင်ပေါ်ထွက်လာမည်။ မည်သည့်အရေးကြီးကိစ္စအတွက်ကိုဖြစ်စေ၊ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါကောင်းကို ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီး လုပ်ကိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ စကားအပြောအဆို ဆင်ခြင်သင့်သောကာလ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါကလည်း အိမ်ထောင်ဖက်၏ အထင်မြင်လွဲမှားမှုကို ခံရတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာများနှင့် ကြုံရတတ်မည်။ ပညာရေး လိုက်စားသူဖြစ်ပါက ပညာရေးကံကောင်းမည်။ ရည်ရွယ်ထားချက်များ ပြည့်မြောက်မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့် စေ့စပ်ထားမှုများ ပျက်ပြားတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မျက်စိနာခြင်း၊ ခံတွင်းပျက်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်တတ်မည်။ မကာရရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၅၊ ၁၊ ၉၊ ၄)ဂဏန်းများပါသော ထိကို ထိုးပါ။

AQUARIUS

ကဲ့ရာသီ

(ဇန်နဝါရီ - ၂၀ မှ ဖေဖော်ဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို တာပွဲလေ့မူ)

ယခုကာလအတွင်း ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားသောလုပ်ငန်းများမှ စတင်၍ အကျိုးအမြတ်များ ရရှိခံစားရမည်။ ထို့ပြင် မရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများမှ အကျိုးအမြတ်များ ရရှိနိုင်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမတူသော

လုပ်ငန်း နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုးကို တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်ကိုင်ရတတ်မည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း အပျော်အပါးနှင့် အလောင်းအစားများမှ နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုများ ဖြစ်တတ်သည့်အပြင် အမှုအခင်း ပြဿနာများနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်တွင် အတူနေ လူကြီးမိဘများအား ပူဇော်ကန်တော့ခြင်းကို မကြာခဏ ပြုလုပ်ပေးပါ။ ချစ်သူမရှိသေးသူများ ချစ်သူရတတ်မည်။ ချစ်သူရှိပြီးသူများ ယခုလအတွင်း လက်ထပ်ရလိမ့်မည်။ သင့်အိမ်သို့ အင်္ဂါသားသမီး ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေလာခြင်းမျိုးကို အထူးသတိထားသင့်သည်။ ဤကာလအတွင်း သင့်အိမ်တွင်သော်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သော်လည်းကောင်း မီးလောင်ခြင်း၊ မီးလှန့်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးမှာ မတည်စွာရောစားမိခြင်းကြောင့် ဗိုက်နာဗိုက်အောင့်ခြင်း၊ အော့အန်ခြင်း၊ အရေပြားပေါ်တွင် အဖုအပိမ့်ထွက်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ကုန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၉၊ ၁၊ ၁၊ ၆) ဂဏန်းများဖြင့် ထိုးပါ။

PISCES

မိန့်ရာသီ

(ဖေဖော်ဝါရီ - ၂၀ မှ မတ် - ၂၀ ရက် အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို တပေါင်းလေ့မူ)

မိန့်ရာသီဖွားများအနေဖြင့် ယခုကာလအတွင်း စွန့်စားလုပ်ဆောင်ရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၌ မိမိ၏ လုံ့လဝီရိယကြောင့် သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်မတူသော လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကိုလုပ်ကိုင်ရန် အားပေးကူညီမည့်သူ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရန်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်ရန်သာ အဓိက ဖြစ်သည်။ ယခုကာလအတွင်း ဘာသာရေး၊ ကုသိုလ်ရေးအလုပ်များကိုလည်း ပိုမိုဆောင်ရွက်ခြင်းရှိမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း ငွေကြေးပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်တတ်ခြင်း၊ မိမိအားကိုးအားထားပြုသူ၏ သစ္စာမဲ့မှုကို ခံရခြင်းများ ရှိမည်။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားရမှုများ၊ ပျော်ရွှင်ရမှုများနှင့်ရှုပ်ထွေးနေမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ အာရုံကြောအားနည်းခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်တစ်ခြမ်း

လေဖျန်းနိုင်ခြင်း၊ အစားအသောက်ပျက်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်မည်။ မိန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများ ပြုမည်ဆိုပါက (၂၊ ၇၊ ၅၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော ထိကို ထိုးပါ။

ARIES
မိဿရာသီ

(မတ် - ၂၁ မှ ဧပြီ - ၂၀ ရက်အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို တနင်္လာနေ့)

ဤကာလအတွင်း မိဿရာသီဖွားများ အနေဖြင့် အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ထွက်ပေါ်လာမည်။ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တတ်မည်။ ဝါသနာပါသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၌ ပို၍ အဆင်ပြေမည်။ လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းများမှ ရေရှည်အတွက် အကျိုးပေးသွားနိုင်မည်။ ဝါသနာပါရာနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းမှ လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက မိမိစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် တီထွင်ဆန်းသစ် လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းမျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းများဖြင့်လည်းကောင်း အကျိုးပေးတက်သန်နိုင်မည်။ ရွှေရည်စိမ်း၊ ငွေရည်စိမ်း လုပ်ငန်းမျိုးဖြင့်လည်း အဆင်ပြေမှုများ ရရှိနိုင်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အထက်လူကြီး၏ ကူညီအားပေးမှုရရှိမည်။ ရာထူးတိုးခြင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာတက်ခြင်းများရှိမည်။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ချစ်သူဟောင်း (သို့) ကွဲနေသောအိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပြန်ဆုံစည်းရတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ အမောမခံနိုင်ခြင်းနှင့် ကျောရိုးဆိုင်ရာဝေဒနာများ ခံစားရနိုင်မည်။ ပျော်ပျော်နေပေးခြင်းက ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူ ဖြစ်စေပါလိမ့်မည်။ ပညာရေးတွင် ကြိုးစားမှုနှင့်ထပ်တူ ခံစားခွင့်ရလိမ့်မည်။ မိဿရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၂၊ ၀၊ ၇၊ ၃) ဂဏန်းများဖြင့် ထိပါ။

TAURUS
ဗြိဿရာသီ

(ဧပြီ - ၂၁ မှ မေ - ၂၀ ရက်အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို ကဆုန်လနေ့)

ဤကာလအတွင်း ဝယ်ယူရန် ကြံစည်ရည်ရွယ်ထားသော အိုးအိမ်ခြံမြေကိစ္စများ အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ စာပေလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပိုမိုတိုးတက် အောင်မြင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေ မမျှခြင်းများ ဖြစ်ရတတ်သည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုများ ကြုံတွေ့နိုင်သည်ဖြစ်၍ ငွေကြေးများစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကို မလုပ်သင့်ပေ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လက်ရှိလုပ်ကိုင်သည့် နေရာဒေသမှ တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်သည်။ ယခုကာလအတွင်း ဘဝ၏ အနာဂတ်အတွက် ကောင်းသောအံ့ပြောင်းအလဲဖြစ်စေမည့် ကိစ္စများနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ယခင်အဆင်မပြေဖြစ်နေသောကိစ္စများ ယခုကာလအတွင်း အဆင်ပြေသွားနိုင်မည်။ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်၏ ကျန်းမာရေး ညံ့ဖျင်းတတ်မည်ကို သတိထားပါ။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကံမကောင်းနိုင်သေးပါ။ ချစ်သူအချင်းချင်း အဆင်မပြေသည့်အပြင် လူကြီးမိဘများနှင့်လည်း ညှိနှိုင်း၍မရအောင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားမှု အားနည်းနေမည်။ မပြောပလောက်သည့် အခက်အခဲက မိမိအတွက် စိတ်ဖိစီးမှုတစ်ခု ဖြစ်နေမည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏမောပန်းခြင်း၊ အသည်းအဆီဖျခြင်း ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ဗြိဿရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၄၊ ၉၊ ၀၊ ၈) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းနိုင်သည်။

GEMINI
မေထွန်ရာသီ

(မေ - ၂၁ မှ ဇွန် - ၂၀ ရက်အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို နယုန်လနေ့)

ဤကာလအတွင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့၏ ကောင်းကျိုးကို ဖန်တီးပေးနိုင်သကဲ့သို့ မိမိ၏စီးပွားရေးအတွက်လည်း များစွာသော အကူအညီ အထောက်အပံ့များကို မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများထံမှ ပြန်လည်ရရှိမည်။ ဂီတအနုပညာရှင်၊ သရုပ်ဆောင်ပညာ စိတ်ဝင်စား၍ လုပ်လိုသူများဖြစ်ပါက အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရရှိနိုင်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနဆိုင်ရာလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်ပခရီးစဉ်များရှိမည်။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၁၊ ၅၊ ၉၊ ၁၁၊ ၁၄၊ ၁၇၊ ၂၄၊ ၂၈၊ ၂၉) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံအထူးကောင်းစေသော ရက်များဖြစ်၍ ထိုရက်များနှင့်တိုက်ဆိုင်ပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စ အဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သင့်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက သားကောင်းရတနာ ထွန်းကားမည်။ ကျောင်းနေစာသင်ဖြစ်ပါက သူတစ်စိမ်း၏ အကူအညီဖြင့် ပညာကို ဆက်လက်သင်ကြားဆည်းပူးခွင့်ရနိုင်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ကျပ်ခြင်း၊ အဆုတ်ပွခြင်းနှင့် အဆုတ်အဖောပတ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်၍ ညဦးချုပ်၌ ရေမချိုးပါနှင့်။ မေထွန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၇၊ ၀၊ ၉၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။

CANCER

ကရကဒ်ရာသီ

(ဇွန် - ၂၀ မှ ဇူလိုင် - ၂၀ ရက်အတွင်းအဖွဲ့)

(ပြန်ဟလို ဝါဆိုလမ်း)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိအပေါ်တွင် မရိုးမသားပြုလုပ်လိုသူများ ရှိနေမည်။ သို့သော် လက်ရှိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ကြိုးစားလျှင် ကြိုးစားသလောက် အောင်မြင် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်း ရောင်းဝယ်သူများ ဝင်ငွေကောင်းခြင်းနှင့်အတူ ပြဿနာများ လည်း ကပ်ပါလာတတ်မည်။ ယခုကာလအတွင်း ပြည်ပနှင့် ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းကိစ္စများမှ အခက်အခဲများ၊ ကြန့်ကြာမှုများရှိလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လက်ရှိရင်ဆိုင် နေရသော အခက်အခဲများကို ကူညီဖြေရှင်းပေးမည့်သူ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ ကိစ္စများအားလုံး အဆင်ပြေ ကျော်ဖြတ် သွားနိုင်မည်။ သို့သော် မိမိပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ အလိမ်ခံရတတ်ခြင်း၊ အခွဲခံရတတ်ခြင်း၊ ကျပျောက်တတ်ခြင်း များအတွက် အထူးသတိထားရန်လိုမည်။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေသူများဖြစ်ပါက မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်များ ပြည့်ဝရလိမ့် မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက ရည်ရွယ်ထားသော သားသမီး တို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စများအတွက် အခက်အခဲကြားမှ အဆင်ပြေ သွားနိုင်မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ ချစ်ဟန် ဆောင်သူများနှင့် တွေ့ရတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ် သက်၍ အနာစိမ်းများပေါက်ခြင်း၊ အရေပြားယားယံခြင်း၊ အဖုအကျိတ်များထွက်ခြင်းကြောင့် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းများသို့ ရောက်တတ်မည်။ ဤရာသီဥပဒေများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၆၊ ၇၊ ၀၊ ၂)ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။

LEO

သီဟိုဠ်ရာသီ

(ဇူလိုင် - ၂၀ မှ ဩဂုတ် - ၂၀ ရက်အတွင်းအဖွဲ့)

(ပြန်ဟလို ဝါခေါင်လမ်း)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် အဆင်ပြေမှုများရရှိလာမည်။ အထူးသဖြင့် မိမိအား စိတ်ဝင်စား လူထုကဖြစ်ရန် ကြိုးစားနေသူ များ သူ့အလိုလို ပြီးဆုံးပျောက်ကွယ်သွားတတ်မည်။ မိမိ၏ စိတ်မြန်မှုကြောင့်သာ အမှားအယွင်းများ ဖြစ်ရတတ်သည်ကို သတိထားပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းဌာန (သို့) လူနေရာ အပြောင်းအလဲ အပြောင်းအရွှေ့များနှင့်ကြုံရမည်။ အပြောင်း

အလဲ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ကံကောင်းမှုများ စတင်လာတတ် မည်။ ဤကာလ၌ အနောက်တောင်နှင့် အနောက်မြောက် အရပ်များသို့ ခရီးထွက်ခြင်းမျိုး၊ အထူးသဖြင့် ရေကြောင်းခရီး ကို ရှောင်ပါ။ သင့်အတွက် ရန်ပြဿနာတစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက စီးပွားရေး အပြောင်းအလဲရှိမှုကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး မသာမယာဖြစ် တတ်မည်။ ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းများ၊ ဒီပလိုမာသင်တန်းများ တက်ရောက်ရတတ်မည်။ ငယ်ရွယ်သူ များ အချစ်ရေးတွင် စနစ်ပွင့်တတ်သော်လည်း သူ့အားရိုးကမ်း အချစ်မျိုးနှင့် တွေ့ရတတ်သည်ကို သတိထားပါ။ ကျန်းမာရေး မှာ ကိုယ်လက်လေးလံထိုင်မိုင်းခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားခြင်းများရှိမည်။ သိပ်ရာသီဥပဒေများ ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများ ပြုမည်ဆိုပါက (၈၊ ၀၊ ၇၊ ၁)ဂဏန်းများဖြင့် ထိထိုးကံစမ်းနိုင်ပါသည်။

VIRGO

ကန်ရာသီ

(ဩဂုတ် - ၂၂ မှ စက်တင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းအဖွဲ့)

(ပြန်ဟလို ကော်သလင်းလမ်း)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအရ အပေါင်ခံအတိုးဆွေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများ စီးပွားဝင်ငွေကောင်းမည်။ သို့သော် အိမ်၊ ခြံ၊ မြေကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ ပြဿနာအရှုပ်အရှင် ပေါ် တတ်မည်။ စာချုပ်၊ စာတမ်း၊ သက်သေ၊ လက်မှတ်ရေးထိုး ခြင်းကိစ္စမျိုးများကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်လျှင် ကောင်းမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းခွင်အတွင်းရှိ ဝန်ထမ်းများ (သို့) လက်အောက်ငယ်သားများ အပြောင်းအလဲရှိလိမ့်မည်။ အရေး ကြီးသော အကြံအစည်နှင့်ကိစ္စများအတွက် တနင်္လာသား သမီးများနှင့် တိုင်ပင်ခြင်း၊ ၎င်းတို့ထံမှ အကြံဉာဏ်ကောင်းခံ ခြင်းများ ပြုသင့်သည်။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေသူဖြစ်ပါက မိမိနှင့်ကိုက်ညီမည့်အလုပ်ကို ရှာတွေ့လိမ့်မည်။ အိမ်ထောင် ရှင်ဖြစ်ပါက မိသားစုအတွင်း သာယာအေးချမ်းမှုရှိမည်။ မိသားစုလိုက် အပျော်ခရီးများ ထွက်ရခြင်းလည်း ရှိမည်။ ရပ်ဝေးရှိ ဆွေမျိုးများ သင့်အိမ်သို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိ လာလိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်သူ ချစ်သူရှိပြီးသူများ မိမိချစ်သူနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုရတတ်ခြင်း များရှိမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် သွေးတိုးခြင်း၊ နှလုံးအားနည်း ခြင်း ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်မည်။ ယခုကာလအတွင်း ကန် ရာသီဥပဒေများ ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများပြုမည်ဆိုပါက (၅၊ ၀၊ ၃၊ ၉)ဂဏန်းများဖြင့် ထိထိုး၊ ကံစမ်းနိုင်ပါသည်။

LIBRA

တူရာသီ

(စက်တင်ဘာ - ၂၃ မှ အောက်တိုဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွား)

(ပြန်ဟလို သိတင်အတွက်လပွား)

တူရာသီပွားများအနေဖြင့် လျှပ်စစ်ဆိုင်ရာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက စက်ကိရိယာကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိတတ်ခြင်း၊ မတော်တဆ ဖီးဟပ်၊ ဖီးလောင်၊ ဓာတ်လိုက်တတ်ခြင်းတို့ ရှိမည်။ ဖီးလောင်ပေါက်ကွဲလွယ်သော ပစ္စည်းများကို မိမိနှင့်ဝေးရာတွင်ထားပါ။ သင့်အနေဖြင့် ဆုံးဖြတ် ထင်ထားသောငွေကြေးများ ပြန်လည်ရရှိတတ်သည်။ နက်မှောင်သော၊ အရောင်ရင့်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၁၊ ၂၊ ၄၊ ၅၊ ၇၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၆၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၂) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံကောင်းစေမည့် ရက်များဖြစ်၍ ထိုရက်များနှင့်တိုက်ဆိုင်ပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ခရီးထွက်ခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းများကို ပြုသင့်သည်။ ချစ်သူမရှိသေးသူဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသား၏ နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရခြင်း၊ အရှက်တကွဲဖြစ်ရခြင်းများ ရှိမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ယုံကြည်ရသူ၏ သစ္စာမဲ့မှုကို ခံရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မျက်စိနာခြင်း၊ ထိပ်ခပ်နာဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်မည်။ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ငွေဝင်တတ်သဖြင့် ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများ ပြုပေးပါ။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၃၊ ၆၊ ၀၊ ၂) ဂဏန်းများဖြင့် ထိုးပါ။

SCORPIO

ခြွေရာသီ

(အောက်တိုဘာ - ၂၃ မှ နိုဝင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွား)

(ပြန်ဟလို တန်ဆောင်ပုန်းလပွား)

မိသားစုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှ ဝင်ငွေကောင်းလာမည်။ အခြေချ လုပ်ကိုင်မည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ်ကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်မည်ဆိုပါကလည်း အလွန်သင့်လျော်သောကာလ ဖြစ်မည်။ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတအနုပညာရှင်ဖြစ်ပါက အောင်မြင်ကျော်ကြားမည်။ လူချစ်လူခင် ပေါများနေမည်။ မရောက်ဖူးသေးသော အရပ်ဒေသများသို့ အလည်တစ်ခေါက်ရောက်ရလိမ့်မည်။ အရေးကြီးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် သွားလာသည့်အခါ အပြာနု၊ မိုးပြာ၊ စိမ်းပြာနှင့် အဝါနုရောင်

စသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်သင့်သည်။ တရားထူးများ ရတတ်သည်ဖြစ်၍ ဘာသာရေးအလုပ်များ ဦးစားပေးလုပ်ဆောင်သင့်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနပြောင်းရွှေ့ရခြင်း (သို့) အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရခြင်းများ ရှိလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်၏ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မှုကို အပြည့်အဝရရှိတတ်မည်။ အပျို၊ လူပျိုများ အချစ်ရေးစနစ်ပွင့်ပြီး အိမ်ထောင်ကျတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ သွေးအားလျှော့ပတ်မှု ချို့ယွင်းမှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း အေးစက်ခြင်း၊ ထုံနာ၊ ကျဉ်နာ ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ခြွေရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၃၊ ၈၊ ၄၊ ၀) ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။

SAGITTARIUS

တူရာသီ

(နိုဝင်ဘာ - ၂၃ မှ ဒီဇင်ဘာ - ၂၁ ရက်အတွင်းပွား)

(ပြန်ဟလို နတ်တော်လပွား)

ဤကာလအတွင်း ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မရယူသေးသော ငွေကြေးများ (သို့) အခွင့်အရေးများ ရရှိနိုင်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ဆေးနှင့် ဆေးဝါးပစ္စည်းများအား သိုလှောင်ပြီး ပြန်လည်ရောင်းချခြင်းဖြင့် အကျိုးအမြတ် များစွာရရှိတတ်မည်။ မိမိ၏ အဓိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လူမျိုးဘာသာကွဲသူများနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ပို၍အဆင်ပြေ အောင်မြင်နိုင်မည်။ အင်္ဂါနိပစ္စည်း ပျောက်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊ အစိုးခံရခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်မည်။ ပညာရေးမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်မှုများရှိမည်။ မိမိသင်ကြားလိုသော ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ သင်တန်းများလည်း တက်ရောက်ခွင့် ရရှိနိုင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေမှုများရှိနေမည်။ သားသမီးများ၏ လိမ္မာရေးခြားရှိမှုကြောင့် စိတ်ချမ်းသာရလိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးတွင် ရေစပ်ကြောင်း လမ်းခြင်းကိစ္စများ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်တတ်မည်။ ဤကာလအတွင်း ထိပေါက်တတ်ခြင်း၊ အမွေအနှစ် ရရှိတတ်ခြင်းများရှိမည်။ ထိထိုးပေးပါ။ နေရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၆၊ ၃၊ ၀၊ ၁) ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။

စရာဦးခန့်ကျော်

(အဘိဓာန်ကျမ်းပြုပညာရှင်)

အမှတ်(၂၇)၊ ရွှေတန်းခွင့်ဆရာတော်တန်း(၅)ရပ်ကွက်၊

နေကျော်၊ ပုဏ္ဏားတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

☎ ၀၉-၅၃၀၈၂၀၊ ၀၉-၄၂၁၀၅၆၅၊ ၀၉-၇၃၅၂၆၇၃